

MAHAMAHOPADHYAYA
DR U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
TIRUVANMIYUR ௨: MADRAS-41

கணபதி துணை.

எட்டுத்தொகையுள் எட்டாவதாகிய

புறநா. இ. நு. மூலமும் உரையும்.

வின்பளிப்பு

இவை

உத்தமதானபுரம்

மஹாமஹோபாத்தியாய

வே. சாமிநாதையரால்

பலபிரதிரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து

நூதனமாக எழுதிய பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

சென்னை

கமர்ஷியல் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

இரண்டாம் பதிப்பு.

தாந்துபிள்ளை பங்குனிமீ

1933.

Copyright registered.]

[விலை ரூ. 5—10—0.

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR. MADRAS-41

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

	பக்கம்.
க. இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர்கள் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி	V
உ. இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை	VII
ங. முதற்பதிப்பின் முகவுரை	1 - 13
ச. பாடினோர் வரலாறு	14 - 56
ரு. பாடப்பட்டோர் வரலாறு	57 - 77
சு. விசேடக் குறிப்பு	78 - 87
எ. சிறந்த பாடல்களும், பாடற்பகுதிகளும்	88
அ. புறநானூறு மூலமும் உரையும்	க - ருஙஎ
கூ. பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி	ருஙஅ - ருசங
கௌ. திணைகளும் துறைகளும்	ருசச
கக. அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி	ருசரு - கூகஅ
கஉ. பிழையும் திருத்தமும்	கூககூ - கூஉௌ

உ

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய * நூற்பெயர்கள்
முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி.

அகநா - அகநானாறு.
அடியார் - அடியார்க்குநல்லார் ; அடி-
யார்க்கு நல்லாருரை.
அணி - அணியிலக்கணம்.
அம்பிகாபதி - அம்பிகாபதி¹காவை.
அரும்பத - அரும்பதவுரை ; அரும்-
பதவுரையாசிரியர்.
அந்நெறி - அந்நெறிச்சாரம்.
ஆசார - ஆசாரக்கோவை.
ஆணைக்கா - திருவாணைக்காப்புராணம்.
இ. வி - இலக்கணவிளக்கம்.
இலிங்க - இலிங்கபுராணம்.
இளம் - இளம்பூரணம் ; இளம்பூர-
ணர்.
இறை - இறையனாகப்பொருள்.
இன்னை - இன்றொற்பது.
இனியது - இனியதுநாற்பது.
ஐங்குறு - ஐங்குறுநூறு.
ஐ. எழு - ஐந்தினை யெழுபது.
கடவுள் - கடவுள்வாழ்த்து.
கந்த - கந்தபுராணம்.
கம்ப - கம்பராமாயணம்.
கலை-கல்லாடம் ; கல்லாடர் ; கல்லாட-
ருரை.
கல்லா - கல்லாடம்.
க. றை - கலித்துறை.
கலி - கலித்தொகை.
கலிங்க - கலிங்கத்துப்பரணி.
களவழி - களவழிநாற்பது.
காஞ்சிப் - காஞ்சிப்புராணம்.
கார் - கார்நாற்பது.
குண்டல - குண்டலகேசி.
குறள் - திருக்குறள். *

குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு.
குறந் - குறந்தொகை.
கூடம் - கூடம்புராணம்.
கூவப் - திருக்கூவப்புராணம்.
சிதம்பரமும்மணி - சிதம்பரமும்மணிக்
கோவை.
சிலப் - சிலப்பதிகாரம்.
சிறுபஞ்ச - சிறுபஞ்சமூலம்.
சிறுபாண் - சிறுபாணாறுப்படை.
சிகாஸத்தி, சிகாஸத்திப் - சிகாஸத்திப்
புராணம்.
சீவக - சீவகசிந்தாமணி.
சந்தர - சந்தரமூர்த்தி நாயனார்.
சூ - சூததிரம்.
சூடா, சூடாமணி - சூடாமணிநிகண்டு.
சூளா - சூளாமணி.
சே, சேனா - சேனாவரையம் ; சேனா-
வரையர்.
தக்க - தக்கயாகப்பரணி.
தகடூர் - தகடூர் யாத்திரை.
தண்டி - தண்டியலங்காரம்.
தணிகை - திருத்தணிகைப் புராணம்.
தணிகையாறு - திருத்தணிகையாற்றுப்
படை.
தஞ்சை - தஞ்சைவாணன் கோவை.
திணைமாலே - திணைமாலே நூற்றைம்பது.
தியாக - தியாகராசலீலை.
திரி - திரிகடுகம்.
திருச்சிற் - திருச்சிற்றம்பலக் கோவை
யார்.
திருநா - திருநாவுக்கரசநாயனார்.
திருவள் - திருவள்ளுவமாலே.
திருவா - திருவாசகம்.

* நூலுறுப்புக்களின் முதற்குறிப்புக்கள் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

vi நூல்கள் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி

திருவால - திருவாலவாயுடையார்திரு
வினையாடற்புராணம்.
திருவானைக்கா - திருவானைக்காப்புரா
ணம்.
திருவிளை - திருவிளையாடல்.
திவ் - திவ்யப்பிரபந்தம்.
தே - தேவாரம்.
தொல் - தொல்காப்பியம். [ருரை.
ந-நச்சினூர்க்கினியர்; நச்சினூர்க்கினிய
நம்பி-நாற்கவிராசநம்பியகப் பொருள்.
நள - நளவெண்பா.
நற் - நற்றிணை.
நன் - நன்னூல்.
நாலடி - நாலடியார்.
நான்மணி - நான்மணிக்கடிகை.
நீதிநெறி - நீதிநெறி விளக்கம்.
நெடுநல - நெடுநலவாடை.
நைடீத - நைடீதம்.
ப, பக் - பக்கம்.
பட்டின, பட்டினப் - பட்டினப்பாலை.
பதிற் - பதிற்றுப்பத்து.
பரி - பரிபாடல்.
பரிமேல் - பரிமேலழகர்; பரிமேலழக
ருரை.
பழ - பழமொழி.
பாக, பாகவத - பாகவதப்புராணம்.
பிங்கலம் - பிங்கலநிகண்டு.
பி - ம் - பிரதிபேதம்.

பிரயோக - பிரயோக விவேகம்;
யோக விவேகநூலுடையார்.
புறநா, புறம் - புறநானூறு.
பு. வெ-புறப்பொருள் வெண்பாட
பெரிய - பெரியப்புராணம்.
பெருங் - பெருங்கதை. [ட
பெரும்பாண் - பெரும்பாண
பேர்-பேராசிரியர்; பேராசிரியரு
பொருந - பொருநராற்றுப்படை
மணி - மணிமேகலை.
மதுரை - மதுரைக்காஞ்சி.
மயிலை - மயிலைநாதருரை.
மலைபடு - மலைபடுகடாம்.
மாறன் - மாறனலங்காரம்.
மு - முற்றும்.
முத் - முத்தொள்ளாயிரம்.
முதுமொழிக் - முதுமொழிக்கா
முருகு - திருமுருகாற்றுப்படை
முல்லை - முல்லைப்பாட்டு.
மேருமந்தர - மேருமந்தரப்புராண
மேற் - மேற்கோள்.
யா. கா - யாப்பருங்கலக்காரிண
யா. வி - யாப்பருங்கல விருத்தி
வாயுசங் - வாயுசங்கிதை.
வி - விசேடவுரை; விருத்தியுரை
விநாயக - விநாயகப்புராணம்.
வில்லி - வில்லிபுத்தூராழ்வார்.
வீர - வீரசோழியம்.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

“ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே
யடக்குவித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே
ஓட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே
யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகா தாரே
பாட்டுவித்தா லாரொருவர் பாடா தாரே
பணிவித்தா லாரொருவர் பணியா தாரே
காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணா தாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே.”

இந்தூலின் இயல்பும், உரையின் இயல்பும் பின்னேயுள்ள முகவுரையால் ஒருவாறு விளங்கும். இதன்மூலமும் உரைமுதலிய 17வும் முதன்முறை பதிப்பிக்கப்பெற்று ஏறக்குறைய இப்போது 10 - வருஷங்களாகின்றன. அதன்பின் எனக்குக்கிடைத்த நகயெழுத்துப்பிரதிகள் வருமாறு :

- ௧) கோயிற்பட்டிக்குப் பக்கத்துள்ள மந்தித்தோப்பு ஸ்ரீ சங்கரபாரதி சுவாமிகளின் ஆதீனகர்த்தர் மஹந்து ஸ்ரீமத் சங்கரகர்த்த பிரமணிய தத்த சுவாமிகள் பிரதி-க
- ௨) திருநெல்வேலி ம-நா-நா-ஸ்ரீ கவிராஜ ஈசுவரமூர்த்திப்பிள்ளையவர்கள் பிரதி-க
- ௩) அரியூர் ஸ்ரீ ஏஸ். சாமிநாதைய ரவர்கள் பிரதி-க
- ௪) மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரதி-க
- ௫) யாழ்ப்பாணத்து வண்ணைநகர் ம-நா-நா-ஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டித ரவர்கள் பிரதி-க.

இவைவெல்லாம் பழைய பிரதிகளே. இவற்றுள் முதன்மூன்று பிரதிகள் மூலமட்டுமுள்ளவை; மற்றவை உரையுமுள்ளவை.

இவற்றுள் ஒருபிரதியின் தொடக்கத்தில் 'அறநிலை' என்று வரையப் பெற்றிருந்தது. அப்படியே பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்ற பகுதிகள் எந்த எந்தப்பாடலிலிருந்து தொடங்குமோவென்று தேடிப்பார்த்ததில் ஒரு பிரதியிலும் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் இந்நூல் அறநிலை, பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்னும் மூன்று பகுதிகளாகப் பகுக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது இதனால் ஊகித்தறியப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரதிகளாலும் அப்பாற் செய்து வந்த பழைய இலக்கண இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளாலும் பழைய உரைகளிற் கண்ட மேற்கோட்காட்சிகளாலும் புறத்திரட்டென்னுந் தொகைநூலாலும் இந்நூல் மூலமும் உரைமுதலியனவும் அடைந்திருத்தங்கள் பல. ஆனாலும், உசுஎ, உசுஅ-ஆம் பாடல்களும், உசுசு-ஆம் பாடல்முதலியவற்றிற்குரிய உரையும் ஒருபிரதியிலுங் கிடைக்கவில்லை. உசுசு-ஆம் பாடலுக்கு மேற்பட்டவற்றுள், சில பாடல்களின் முதற்பாகங்களும் சிலவற்றின் இறுதிகளும் இடையிடையே விடப்பட்டிருந்த தொடர் மொழிகள் பலவும், சொற்கள் பலவும் இப்போது தெரியவந்தன. வேறு வேறிடங்களிற் கலந்திருந்த அடிகள் உரியவிடங்களிற்சேர்க்கப் பெற்றும் குழறுபடையாக விருந்த பகுதிகளுட் சில செப்பஞ்செய்யப் பெற்றும் முக்கியமான இடங்களில் அவை விளக்கப்பெற்றுமுள்ளன. இப்படியே பாடினோர் பாடப்பட்டோர் பெயர்களுட்சிலவும் திணை துறை முதலியவற்றின் பெயர்களுட்சிலவும் திருத்தமுற்றன. இதன் மூலங்களோடு சொல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்திருக்கும் இந்நூற் பகுதிகளும் பிறநூற்பகுதிகளும், இந்நூற்செய்யுட்களின் முழுப்பாக மேனும் ஒவ்வொரு பகுதியேனும் மேற்கோளாக வந்துள்ள இடங்களும், பழைய உரையால் விளங்காதவற்றிற்குக் குறிப்புரையும், உரையிலலாதபாடல்களெல்லாம் பதவுரையெழுதுவதற்குரிய திருத்தமுறமலிருந்தமையின் அவற்றின் அடிகளுட்சிலவற்றிற்கு மட்டும் அறிந்த அளவு குறிப்புரையும், மூலத்திலும் உரையிலும் கண்ட பிரதிபேதங்களும் ஆராய்ச்சியெய்வோர்களுக்கு மிக உபயோகமாக இருக்குமென்றெண்ணி மூலமுள்ள பக்கங்களில் அங்கங்கே அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

முதற்பதிப்பில் முன்னும்பின்னும் தனித்தனியே பதிப்பிக்கப் பெற்றிருந்த பலவகை அகராதிகளும், ராப்பகதூர். வி. வெங்கைய ரவர்கள் முதலியோர் எழுதியனுப்பிய விசேடக்குறிப்புக்களும் ஒன்று பட்டு 'அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி' என்னும் பெயருடன் இப்

பதிப்பில்வெளிவந்துள்ளன ; அல்லாமல், சில அரும்பதங்கள், தொடர்மொழிகள், புலவர்பெயர்கள், தலைவர்பெயர்கள், அரியவிஷயங்கள் முதலியனவும் நூதனமாக இவ்வகராதியிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. மூலத்திலும் உரையிலுங்கண்ட அளவைப்பெயர்கள் முதலியவற்றுள் தெரிந்தவற்றைத் தொகுத்து வகைப்படுத்திய பகுதியொன்று விசேடக்குறிப்பு' என்ற பெயருடன் இதிற்காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதிற்கொடுத்துள்ள பிரதிபேதங்களுள்ளே சிலசிலவற்றிற்கு மட்டும் பொருள்புலப்படும்; பலவற்றிற்குப்புலப்படா. அவைபிழைகளாகவே இருத்தலும்கூடும்; ஆனாலும், வேறுபிரதிகள் கிடைப்பின் அவற்றோடு ஒப்புநோக்கி உண்மையான உருவங்களை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு அனுகூலமாக இருக்குமென்றெண்ணியே பிரதிகளிற்காணப்பட்டபலவகையான பிரதிபேதங்களும் உள்ளபடியே அங்கங்கே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒற்றுப்புள்ளி முதலியவற்றை நீக்கி அவற்றைப் படித்தல் நலம்.

தாம்பாடிய செய்யுட்களிலுள்ள தொடர்மொழிச்சிறப்பாற் சில புலவர்களுக்குப் பெயர்வந்திருத்தல் கூடுமென்று தோற்றினும் இந்நூலிலாவது வேறுநூலிலாவது அப்பாடல்கள் அகப்படாமையின், துணிந்துகாரணம் எழுதக்கூடவில்லை.

சில சுவடிகளில் ஈகார ஐகார வுயிரீற்றின்பின் டகரம் வரையப் பெற்றிருந்தமையின், அம்மொழிகள் அவ்வாறே உரிய இடங்களிற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்நூற்பகுதிகள் சில சிவஞானபாடியத்தில் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன ; அவை வருமாறு :

(க) “கறைமிட நணியலு மணிந்தன் நக்கறை” —சு-ஆம் சூ. ௨-ஆம் அதி.

(௨௨) “தூங்கு கையா னேங்கு நடைய” ௫-ஆம் சூ. ௧-ஆம் அதி.

(௧௨௪) “நாளன்று போகி” ௨-ஆம் சூ. ௪-ஆம் அதி.

(௩௯௫) “நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து” ௮-ஆம் சூ. ௧ - ஆம் அதி.

இந்நூல் ௪௧, ௭௮, ௧௫௧-ஆம் பாடல்களின் உரைகளில் மேற்கோளாக வந்துள்ள “ஏவ லினையர் தாய் வயிறு கரிப்ப” என்பதுவேறு பல உரைகளில் “புலைய நெறிந்த பூசற் நண்ணுமை” என்பதனோடு

சேர்ந்துவழங்கக்காணப்பட்டீம், இன்னதூலில் இன்னபாடலிலுள்ள தென்று இதுகாறும் புலப்படாமலிருந்தது. ஆனாலும், சமீபத்திற் கிடைத்த ஒரு பழஞ்சுவடியில் சிறிது பாடபேதமுற்ற இவ்வடியை யுடைய பாடலொன்று பின்னுள்ளவாறு காணப்பட்டது:

“நிரையிர் செல்லு மோவென நேர்ந்து
புலையெனெறிந்த பூசற் றண்ணுமை
ஏவ ஸ்னையர் தாய்வயிறு கரிக்கு
பின்னா வருஞ்சர மென்ப
வென்னோ தோழியவர் சென்ற வாதே”

இஃது அந்த தூலின் கண்ணதோ தெரியவில்லை.

ஏறக்குறைய ௪௨-வருஷங்களுக்கு முன்பு சீவகசிந்தாமணியை யான் ஆராய்ந்து வருகையில் திருவாவடுதுறையாதீனகர்த்தர்களாக வீற்றிருந்தவர்களும் என்னுடைய தமிழாசிரியருமான ஸ்ரீ. சுப்பிர மணியதேசிகரவர்கள் ஆதினபுத்தகசாலையிலிருந்து அளித்த ஏட் டிப்பிரதிகளுள் மிகப்பழையனவும் பெயரெழுதப்படாதனவுமான மூன்று சுவடிகள் இருந்தன; அவற்றில் முதலுமில்லை; இறுதியு மில்லை; பக்கங்கள் மிகச்சிதைந்தும் தேய்ந்துபோயுமிருந்தன. அந்தக்காலம் பத்துப்பாட்டு இன்னவை எட்டித்தொகை இன்னவை என்று தெரியாதகாலம். சிலவருடங்களுக்குப்பின்பு சீவகசிந்தாமணி யைப் பதிப்பித்துவருகையில் விளங்காத மேற்கோள்களுக்குரிய இட த்தைத் தேடிவரும்பொழுது அந்தச் சுவடிகளுள் ஒன்றை ஒருநாள் பிரித்துப்பார்த்தேன். அப்போது, “கொற்றுகைக் குற்றில” என் னுந் தொடர்மொழி காணப்பட்டது. சீவகசிந்தாமணி, கனகமாலை யாரிலம்பகம் ௩௦௯-ஆம் செய்யுளின் உரையில் இத்தொடர்மொழி யை ஈச்சினார்க்கினியர் மேற்கோளாகக் கொடுத்திருத்தலால், இஃது ஏதோ ஒருபழையதூலாக இருக்கவேண்டுமென்றுமட்டும் தெரிய வந்தது. பிறகு படித்துப்பார்க்கையிற் பாட்டுமுரையுங் காணப் பட்டன. அப்பால் அந்தப் பாடலின்எண்ணைக் கவனிக்கையில் கூடு என்று தெரிந்தது. ஈற்றினை முதலியவற்றின் மூலமட்டும் அடங்கிய கையெழுத்துப் பிரதி வேறு இருந்தமையால் அவற்றுள் ஒவ்வொன் றையும் சோதித்துக்கொண்டு வரும்போது இது புறநானூற்று உரை யென்று தெரிந்தது. அப்போது உண்டானமகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. மற்ற இரண்டு அபூர்த்தியான சுவடிகளுள் ஒன்று பரிபாடலுரை மற் றொன்று பத்தப்பாட்டுரை என்று பின்பு தெரியவந்தது. இந்த

மூன்று ஆள்களும் பதிப்பிக்கப்பெற்று நிறைவேறி வெளியானமையால், 'கைக் கப்பிரமணிய தேசிகரவர்களுடைய ஹஸ்தனிசேஷமும் பேரன்புடைமையும் அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

இந்தால் முதற் பதிப்பு வெளியானகாலத்தின் நிலைமைக்கும் இப்போதைய நிலைமைக்கும் எத்தனையோ மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அக்காலத்தில் எனக்கு ஊக்கமளித்துக்கொண்டு வந்த அன்பர்களும் அபிமானிகளும் பலர் ; அதனை நினைக்கும் போது,

“என்றினி மதுரை காண்பே மெப்பகல் சவுந்தரேசன்
நன்றிருவடிகள் காண்பேர் தாயையெஞ் ஞான்று காண்பேம்
வென்றிவேற் நருமவேந்தர் வேந்தனை யெந்நாட் காண்பே
மொன்றுயிர்த் துணையாஞ் சங்கத் துறவையெப்பொழுது காண்பேம்”

“இனித்தமி ழினிமையாவர்க் கெடுத்திசைத் திவிவம்”

(சீகாளைத்தி. நக்கீர. எஅ ; அ0)

என்பவையும்,

“பனியார் சிலசொற் பகர்ந்தே மகிழ்விப்போய்
கனியா ரினிமை கலந்தே சுவைகள்
நனியார் தமிழி னயந்தெரிய வல்லா
ரினியா ருணைப்போ லினியா ரினியாரே”

என்பதும் அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

இந்தக்காலத்தில் நூற்பரிசோதனை விஷயத்தில் எனக்குச் சிறிதும் பொருட்கவலை உண்டாகாதபடி பல வருடகளாக உபகரித்து வரும் ஸ்ரீ ஸேதுஸமஸ்தானத் தலைவர்களும், மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதிகளும், சென்னைச்சட்டநிருபணசபை யங்கத்தினர்களுமாகிய இரணியகர்ப்பயாஜி ரவிசுவாமிநாத முதலவியரது நாதராஜராஜேசுவர ஸேதுபதி மஹாராஜா அவர்களுடையபேருதவி தமிழகத்தால் மிகப்பாராட்டற்பாலது.

இப்பதிப்புவிஷயத்தில் ஒப்புநோக்குதல், பரிசோதித்தல் முதலிய அரிய உதவிகளைச் செய்துவந்த சென்னை இராசதர்னிக்கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர், பிரஹ்மஸ்ரீ இ. வை. அகந்தராமையரவர்களுக்கும், மயிலாப்பூர்.பி. எஸ். ஹைஸ்கூல் முதல் தமிழ்ப்பண்டிதர், சிரஞ்

சீவி ம. வே. துரைசாமி ஐயருக்கும், இராமகிருஷ்ண மிஷன் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர், சிரஞ்சீவி கோ. சேஷாத்ரிஐயருக்கும் எனது நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இப்பதிப்பிற் காணப்படும் பிழைகள் என்னுடைய மறதிமுதலியவற்றால் நேர்ந்தனவென்றெண்ணி விவேகிகள் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டிமென்பது எனது வேண்டுகோள்.

சொல்லினிமை பொருளினிமைகளில் மிகச்சிறந்ததும் அடியார்க்குநல்லார் முதலிய உரையாசிரியர்களால் நன்கு பாராட்டப்பெற்றதும் மிக்க வியப்பைத்தருவதும் உதயனென்னும் தலைவனுடைய சரித்திரத்தை விரித்துக் கூறுவதுமான பெருங்கதையென்னுதலிற் கிடைத்தவரையில் மூலமும் நூதனமாக எழுதப்பெற்ற குறிப்புரையும் பதிப்பிக்கப்பெற்று ச - வருடங்களுக்கு மேலாகியும் சில இடையிடிகளால் அப்பதிப்புக்கு அங்கமான சிலபகுதிகளை எழுதுவதற்கு இதுவரை இயலவில்லை. இனி, எல்லாம்வல்ல இறைவனுடைய திருவருளை முன்னிட்டு அந்தப் பகுதிகளை யெழுதி நிறைவேற்றி அந்நூலை வெளிப்படுத்த எண்ணியிருக்கிறேன்.

திருச்சித்தம்பலம்.

திருவாசகம்.

✽

“கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதானீ
வேளோர் பரிசிக் கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுள்ளே விரித்துரைக்கிற்
தேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் தேற்றவேண்டாவோ.”

“தியாகராஜ விலாஸம்”
திருவேட்டைசுவரம்பேட்டை.
28—3—1923.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

கணபதி துணை.

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

புறநானூற்றென்பது, அமிழ்திற் சிறந்த தமிழ்மொழியதனை ஒன் பான் சுவைபுணர்த் தன்பால் வளர்த்தருள் நச்சும் பெருமை * முச் சங்கத்துள் கடைச்சங்கப் புலவர்கள் அருளிச்செய்த எட்டுத் தொகையுள் ஒன்று; † எட்டுத்தொகையாவன நற்றிணை, குறுந் தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இதனை அடியில்வரும் வெண் பாவாலுணர்க :—

“ நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கலியோ டகப்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.”

இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பலராற்செய்யப்பட்டித் தொழில் அளவு பாட்டு பொருளுென்பனவற்றுள் ஒவ்வொன்றால் தொகுக்கப் பட்டமையின், இவை தொகையென்று பெயர்பெற்றனவென்பர்.

இவற்றுள்,

க. நற்றிணை:—இது, கடவுள்வாழ்த்துச்செய்யுள்முதலிய சரக அகவற்பாக்களையுடையது; இப்பாக்களுள், முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பேருந்தேவனாராலும், மற்றை நானூறுபாக்களும் கபிலர்முதல் ஆலங்குடிவங்கனாரியுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்றப்பட்டன; பொருளின்பகுதியாகிய அகம் புறமென்னுமிரண்டனாள் அகத்தின்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்கூறிய அகவற்பாக்கள், ஒன்பதடிச்சிறுமையும் பன்னிரண்டடிப்பெருமையுமுள்ளவைகள். இத்தொகை தொகுப்பித்தோன், பன்னுதேந்த பாண்டியன்மாறன்வழுதி. இதற்கு உரை கிடைத்திலது.

உ. குறுந்தொகை:—இது கடவுள்வாழ்த்துச்செய்யுள்முதலிய சரக - அகவற்பாக்களையுடையது. இவற்றுள், முதற்பாவாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பேருந்தேவனாராலும் மற்றை சரக

* முச்சங்கத்தின் வரலாறுகளை இறையனாரகப்பொருளுரையிலும் சிலப்பதிகாரவுரையிலும் காண்க.

† இவை எட்டும் அச்சிடப்பெற்றுள்ளன.

பாக்கள் சிப்புத்தோளார்முதல் அம்முவனூரிறுதியாகவுள்ள புலவர் இருதூற்றைவராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன; அகத்தின்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்கூறிய அகவற்பாக்கள் நாலடிச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் உள்ளவைகள். இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இஃது அளவால் தொகுக்கப்பட்டதென்பர். இத்தொகையின் பாக்களுள் இருபதுபாக்களொழிந்த மற்றைப் பாக்களுக்குப் பேராசிரியர் பொருளெழுதினாரென்றும் அவரெழுதா தொழிந்த இருபதுபாக்களுக்கும் நச்சினுக்கினியர் பொருளெழுதினாரென்றும் பின்னுள்ள பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன :

“பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட்டுக்கலியு
மாரக் குறுந்தொகையு னைஞ்ஞாங்குள் - சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னுர்க்கினிய மே”

“நல்லறிவுடைய தொல்பேராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகையிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்.”

(இவை நச்சினுக்கினியருரைச் சிறப்புப்பாயிரம்.)

“பேராசிரியரும் ‘யானே யிண்டை யோனே’ என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் மீனெறிதூண்டிலென்பதனை வையுவமமென்றார்” என்று தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல் சசு - ஆம் சூத்திரவுரையில் நச்சினுக்கினியர் எழுதியிருத்தலாலும் இத்தொகைக்குப் பேராசியர் பொருளெழுதினாரென்பது ஊகித்தறியப்படுகின்றது. அவ்வுரை கிடைத்திலது.

ந. ஐங்குறுநாறு:—இஃது அகத்தின் பகுதியாகிய மருதமுதலிய ஐந்திணைகளையும் தூறுதூறு அகவற்பாக்களால் விளக்குவது; சொற்சுவை பொருட்சுவைகளிற் சிறந்தது; பொருள்களின் இயற்கையழகையும் தமிழ்ப்பாஷையின் இனிமையையும் நன்கு தெரிவிப்பது. சிவபெருமானுடைய துதியாகிய கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய நூல்க - அகவற்பாக்கையுடையது; இப்பாக்களுள் கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பேருந்தேவனாராலும், மருதத்திணையைக்குறித்த முதல்தூறு ஓரம்போகியாராலும், நெய்தற்றிணையைக்குறித்த இரண்டாநூறு அம்முவனாராலும், குறிஞ்சித்திணையைக்குறித்த மூன்றாநூறு கபிலராலும், பாலைத்திணையைக்குறித்த

நான்காநூறு ஓதலாந்தையாராலும், முல்லைத்தீணையைக்குறித்த ஐந்தாநூறு பேயனாராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதனை அடியில் வரும் வெண்பாவாலுணர்க :—

“மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன் - கருதிய
பாலையோத லாந்தை பனிமுல்லை பேயனே
நாலையோ தைக்குறு நூறு.”

இதிலுள்ள பாக்கள் ௩ - அடிச் சிற்றெல்லையையும் ௬ - அடிப் பேரெல்லையையும் உடையவை. இத்தொகை தொகுத்தார் புலத் துறைமுற்றிய கூடலூர்கிழார்; தொகுப்பித்தான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை.

ச. பதிற்றுப்பத்து:—முடியுடை வேந்தர்களாகிய சேரர் பதின் மர்களீது சங்கப்புலவர் பதின்மர்கள் இயற்றியது. இத்தொகை யால் முற்காலத்திருந்த சேரர்பலருடைய வள்ளன்மையும் வீரமும் தமிழ்நாட்டின் பண்டைக்கால நிலைமையும் பின்னுமுள்ள வரலாறு கள் பலவும் நன்குபுலப்படும். இஃது, ஒவ்வொருபுலவர் பப்பத்தா கச்செய்த நூறுபாட்டுக்களையுடையது. இதனாலேயே இத்தொகை பத்துப்பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதிற்றுப்பத்தென்னும் பெயர் பெற்றது. கடவுள்வாழ்த்தும் முதற்பத்தும் பத்தாம்பத்தும் அவற் றின் உரையும் இப்பொழுது பலவிடத்துப் பிரதிகளிலுங் காணப்பட வில்லை. முதற்பத்தையோ பத்தாம்பத்தையோ சார்ந்த இந்நூற் பாடல் கள் சில தொல்காப்பிய உரைகளாலும் புறத்திரட்டாலும் தெரிய வந்தன. எஞ்சியவற்றுள்,

இரண்டாம்பத்து, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட் டோக் கண்ணனாற்பாடி உம்பற்காட்டு ஐஞ்ஞாநூர் பிரமதாயம்பெற்று முப்பத்தெட்டியாண்டு தென்னாட்டிள்வருவதனிற் பாகமும்பெற்றது;

மூன்றாம்பத்து, இமயவரம்பன்றம்பி பல்யானைச்செல்கெழு குடவேனைப் பாலைக்கொதமனாற்பாடிச் சுவர்க்கம்பெற்றது;

நாலாம்பத்து, களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைக் காப்பி யாற்றுக் காப்பியனாற்பாடி நாற்பதுநூறுபிரம்பொன் பரிசிலும் அவன் ஆள்வதிற் பாகமும் பெற்றது;

ஐந்தாம்பத்து, கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குடவேனைப் பரணர் பாடி உம்பற்காட்டு வாரியையும் அவன்மகன் குடவேன்சேரலையும் பரிசில்பெற்றது;

ஆரம்பத்து, ஆனோட்பாட்ச்சேரலாதனைக் காக்கைபாடினியார் நச்சேள்ளையாட்பாடி ஒன்பதுகாப்பொன்னும் நூறுயிரங்காணமும்பெற்று அவன்பக்கத்து இருத்தல்கொண்டது;

ஏழாம்பத்து, செல்வக்கங்கோவாழியாதனைக் கபிலாட்பாடி நூறுயிரங்காணமும் அவன் ஒரு பெரியமலைமீதேறிக் கண்டுகொடுத்தநாடும் பரிசில்பெற்றது;

எட்டாம்பத்து, தகரோழிந்தபெருஞ்சேரலரும்பொறையை அரிசில்கிழார்பாடி ஒன்பதுநூறுயிரங்காணம் பரிசில்பெற்றது;

ஒன்பதாம்பத்து, குடக்கோ இளஞ்சேரலரும்பொறையைப் பெருங்குன்றார்கிழார்பாடிமுப்பத்திராயிரம் காணமுதலியனபெற்றது.

இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமை பெருமை புலப்படவில்லை. இத்தொகையைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னுள்ளொன்றையும் தெரியவில்லை. இதற்கு அரும்பதவுரை ஒன்றுண்டு.

நு. பரிபாடல்:—மதுரை, வையை, திருமருதந்துறை, திருப்பரங்குன்றம், திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்பவற்றின் பண்டைக்கால நிலைமைகளையும், அக்கால நாகரிக முறையையும், வைதிக ஒழுக்கங்களையும், தெய்வவழிபாட்டு முறையையும் பிறவழக்கங்களையும், தமிழ்நாட்டின் வரலாறுகள் சிலவற்றையும் செவ்வனே தெரிவிக்கும் ஒருதொகைநூல்; ஒருவகைப் பாவின்பெயராகிய பரிபாடலென்பது அப்பாவாலாகிய நூலுக்காயிற்று. இஃது, எழுபதுபாட்டுக்களையுடையதென்றும், அவ்வெழுபதுள் அ - பாட்டுக்கள் திருமாலுக்கும் நக - குமரவேளுக்கும் க - காடிகிழாளுக்கும் உசு - வையையாற்றிற்கும் ச - மதுரைக்குமாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளனவென்றும் அடியில்வரும் வெண்பா விளக்குகின்றது:—

“திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் *காடுகாட் கொன்று - மருவியிய
வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடற் திறம்.”

அவ்வெழுபது பாடல்களுள் இப்பொழுது கிடைத்தவை இருபத்தாநான்கு முழுப்பாடல்களும், சில உறுப்புக்களுமே. மற்றவை பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை. இயற்றிய ஆசிரியர்களின்பெயரும் இசைவகுத்தோர் பெயரும் அவ்வப்பாட்டுக்களின் பின்னர் எழுதப்

* 'கார்கோட்கு' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

பட்டுள்ளன. இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிற்
றெல்லை ௨௫-அடியென்றும் பேரெல்லை ௪௦௦-அடியென்றும் தெரி
கிறது. இந்நூலைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னா
ரின்றாரென்று புலப்படவில்லை. இத்தொகை பாட்டால் தொகுக்கப்
பட்டது. இதற்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய உரையொன்றுள்ளது.

கூ. கலித்தொகை:—இது கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய
நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களையுடையது; அகத்தின்பகுதியாகிய பாலை
குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலென்னும் ஐந்திணைக்குமுரிய முதற்
பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை இனிதுவிளக்கி அகப்
பொருட்பகுதிகளை விரித்துக்கூறுவது. சொல்லினிமை பொருளினி
மையில் மிகச்சிறந்தது. இதிலுள்ள பகுதிகளுள், முதலாவதாகிய
பாலை பெருங்கடங்கோவிலும, இரண்டாவதாகிய குறிஞ்சி கபில
ராலும் மூன்றாவதாகிய மருதம் மருதனினநாகனாலும், நான்காவ
தாகியமுல்லை நல்லுருத்திரனாலும், ஐந்தாவதாகிய நெய்தல் மதுரை
யாசிரியர் நல்லந்துவனாலும் இயற்றப்பட்டன; இவ்வைந்தினையும்
தொகுத்தார் மேற்கூறிய நல்லந்துவனார். இந்நூலிலுள்ள பாக்களினு
டைய அடிகளின் சிறுமைபெருமையும் விளங்கவில்லை. இதற்கு
நச்சினர்க்கினியர் உரைசெய்திருக்கின்றனர். இது குறுங்கலித்
தொகை யென்றும், கலியென்றும் கூறப்படும். இத்தொகை பாட்டாற்
றெடுக்கப்பட்டது.

எ. அகநானூறு:—இது கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய
௪௦௧- அகவற்பாக்களையுடையது; இவற்றுள், பாரதம்பாடிய பெருங்
தேவனரால் முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்தும் மாமூலனார்முதல்
உலோச்சனாரிறுதியாகவுள்ள புலவர் பலரால் மற்றைநூலும் இயற்
றப்பட்டுள்ளன; அகத்தின்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்
கூறிய அகவற்பாக்கள் பதின்மூன்றடிச்சிறுமையும் முப்பத்தேழுடிப்
பெருமையுமுள்ளவைகள். இவற்றுள் கடவுள்வாழ்த்தொழிந்த நா
னூறு பாக்களில் முதல் ௧௨௦ - பாக்கள் களிற்றியானைநிரையென
வும் அவற்றின்பின்புள்ள ௧௮௦ - பாக்கள் மணியிடைபவளமெனவும்
மற்றை நூறுபாக்கள் நித்திலக்கோவையெனவும் கூறப்படும். இத்
தொகை தொகுத்தான், மதுரைஉப்புரிசுடிசீழார் மகனவான் உருத்
திரசன்மன். தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி.
இத்தொகை அகமெனவும் அகப்பாட்டெனவும் நெடுந்தொகையென
வும் கூறப்படும். இது பொருளாற்றெடுக்கப்பட்டது.

புறநானூற்றின் வரலாற்றிற்கு அங்கமாக நற்றிணைமுதலிய ஏழு தொகைகளின் வரலாறுகள் இதுவரையில் எழுதப்பட்டன.

அ. புறநானூறு:—இது கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய ௪௦௦-அகவற்பாக்களையுடையது. அப்பாக்களுள் முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாலும் மற்றை ங்கு-பாக்களும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்முதல் கோவர்கீழாரிமுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னாரின்னாரென்று விளங்கவில்லை. இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமைபெருமையும் தெரியவில்லை. இது புறப்பாட்டெனவும் புறமெனவும் வழங்கும். இது பொருளாற்றொகுக்கப்பட்டது. இங்கே பொருளென்றது, அகம் புறமென்னுமிரண்டனாள் புறத்தை.

அகமாவது ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும்தலைவியும் தம்முட்கூடுகின்றகாலத்துப்பிறந்து அக்கூட்டத்தின்பின்பு அவ்விருவராலும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப்புலகை இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத்துணர்வாலேயே அனுபவிக்கப்படும் இன்பம்; இன்பம்பற்றி அகத்தேநிகழும் ஒழுக்கத்தை அகமென்றது ஆகுபெயர்; அகம்-உள்.

புறமாவது மேற்கூறிய ஒத்த அன்புடையாராலேயே யன்றி எல்லாராலும் அனுபவித்துணரப்பட்டு இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக்கூறப்படும் பொருள்; அஃது அறனும், பொருளும்; அறனும் பொருளும்பற்றிப் புறத்தேநிகழு மொழுக்கத்தைப் புறமென்றது ஆகுபெயர்; புறம் - வெளி.

இந்நூல், மேற்கூறிய புறத்தின் பகுதியாகிய வெட்சிமுதலிய திணைகளுக்குரிய துறைப்பொருளமைந்த ௪௦௦-பாக்களையுடையதின், புறநானூறென்று பெயர்பெற்றது. வெட்சி முதலிய திணைகளாவன:—வெட்சி, கரத்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை யென்பன. திணை-ஒழுக்கம். துறை-மக்களும் விலங்குகள்முதலியனவும் சென்று நீருண்ணும் துறைபோலப் பலவகைப்பட்டபொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்குதற்குரியவழி.

*

*

*

*

இந்நூலால், பண்டைக்காலத்து இத்தமிழ்நாட்டிலிருந்த சேர சோழபாண்டியர்களாகிய முடியுடைவேந்தர், சிற்றரசர், அமைச்சர்,

சேனைத்தலைவர், வீரர் முதலிய பலருடைய சரித்திரங்களும், கடையெழுவுள்ளல்களின் சரித்திரங்களும், கடைச்சங்கப்புவர் பலருடைய வரலாறுகளும், அக்காலத்துள்ளாருடைய நடைமுதலியனவும் இன்னும் பற்பலவும் நன்கு புலப்படும். இந்நூற் செய்யுட்களாற் பாடப்பட்டவர்கள் ஒருகாலத்தாரல்லர் ; ஒரு குலத்தாரல்லர் ; ஒரு சாதியாரல்லர் ; ஓரிடத்தாரும்ல்லர். பாடிபவர்களும் இத்தன்மையரே. இவர்களில் அந்தணர் சிலர் ; அரசர் பலர் ; வணிகர் பலர் ; வேளாளர் பலர் ; பெண்பாலாருமுள்ளர்.

முன்னு ளிடையே யிந்நா டாண்ட
காவலர் பல்லோர் பாவலர் பல்லோர்
மாசரி தத்தை யாசற விளக்கிச்
சொற்சுவை பொருட்சுவை துவன்றியெஞ் ஞான்று
மொப்புமை யில்லாத் திப்பிய நடையுடைத்
திறப்பா டமைந்தவிப் புறப்பாட் டிக்கள்
தெய்வ வணக்கஞ் செய்யுமி னென்பவும்
அறத்தின் பகுதியை உறத்தெரிப் பனவும்
பாவ வழியை நீவனன் றென்பவும்
இம்மைப் பயனெடு மறுமைப் பயனைச்
செம்மையின் வகுத்துத் தெரிவிப் பனவும்
அந்தண ரியல்பைத் தந்துரைப் பனவும்
அரச நீதியை யுரைசெய் வனவும்
வணிக ரியல்பைத் துணிவுறுப் பனவும்
வேளாண் மாக்களின் ஞாண் மையினை
யியம்பு வனவும் வயம்புரி போர்க்கு
முந்துறு மரசரைச் சந்துசெய் வனவும்
ஒற்றுமைப் பயனைச் சொற்றிடு வனவும்
வீரச் சிறப்பை யாரத் தெரிப்பவும்
இல்லற மாகிய நல்லற முரைப்பவர்
துறவற மதனைத் திறவிதிற் றெரிப்பவு
மிடித்துன் பத்தை யெடுத்துரைப் பனவும்
வண்மையுந் தண்மையு முண்மையுந் திண்மையு
மென்னு மிவற்றைப் பன்னு வனவும்
அளியையு மொளியையுந் தெளிவுறுப் பனவுந்
தம்மைப் புரந்தோர் தாமாய்ந் திடவே
புலவர்கள் புலம்பி யலமர றெரிப்பவு
நட்பின் பயனை நன்கியம் புறவுந்
கல்விப் பயனைக் கட்டுரைப் பனவும்

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

நீர்நிலை பெருக்கென நிகழ்த்து வனவு
 மானந் தன்னைத் தானன் குரைப்பவும்
 இளமையும் பாக்கையும் வளமையு நிலையா
 என்றே யிசைத்து நன்றேய்ப் பனவும்
 அருளுடை மையினை மருளறத் தெரிப்பவுந்
 தரமறிந் தொழுகென் றுரணுற விதிப்பவும்
 அவாவின் கேடே தவாவின் பென்பவும்
 இனியவை கூற னனினல னென்பவும்
 உழவின் பெருமையை யழகுற வுரைப்பவு
 நன்றி யறிக வென்றிசைப் பனவுந்
 கொடுங்கோன் மையினை விடுங்கோ னென்பவுந்
 தவத்தின் பெருமையைத் தவப்பகர் வனவு
 மடியெனும் பிணியைக் கடிமி னென்பவுந்
 கொலையெனும் பகையைத் தொலைமி னென்பவு
 நல்லோர்ப் புணர்ந்து புல்லோர்த் தணந்து
 தாழ்வொன் றின்றி வாழ்மி னென்பவுந்
 சுற்றம் புரக்கு நற்றிற முரைப்பவுந்
 கற்பின் நிறத்தைக் கற்பிப் பனவு
 மக்கட் பேற்றின் மாண்புரைப் பனவுந்
 கணவனை யிழந்த மனமலி கூந்தலார்
 தீப்பாய் செய்தி தெரிவிப் பனவுந்
 கைம்மை விரத வெம்மை விரிப்பவும்
 இன்னும், பற்பல பன்னு, வனவுமாய்ச்
 செப்புந ரெவர்க்கு மெய்ப்பிடை வைப்பாய்
 அரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பான் றருமே

என்று ஒருவாறு பொதுப்படத் தொகுத்துக் கூறுவதன்றி இன்ன பாடல் இத்தன்மையது இன்னபாடல் இத்தன்மையதென்று தனித் தனியே எடுத்துக்காட்டி இவற்றின் அருமை பெருமைகளைச் சீராட்டிப் பாராட்டிதற்கு ஒருசிறிதும் வல்லேனல்லேன்.

இவை நூலாசிரியர் பலருடைய உள்ளத்தையும் உரையாசிரியர் பலருடைய உள்ளத்தையும் தம்வயமாக்கி அவற்றைத் தமக்கு முழுமணிப் பீடிகையாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தனவென்பதை, அவரவராளிச்செய்த நூல்களும் உரைகளும் இவற்றின் சொன்னடை பொருணடைகளை இடையிடையே பெரும்பாலுந் தழுவி யிருத்தலே நன்கு புலப்படுத்தும்.

இந்நூற்குக்கிடைத்தவுரை பதப்பொருளை இனிது விளக்கி உரிய இடங்களிற் சொற்களை முடித்துக்காட்டி இலக்கணக்குறிப்பையும்

திணைதுறைகளையும் ஆங்காங்குள்ள பழமொழிகளையும் அணியையும் சொன்னயம் பொருணயங்களையும் நன்குபுலப்படுத்துவது ; இதில் இக்காலத்து வழங்காதசொற்கள் பலவுள்ளன. அன்றியும், இதன் இடையிடையே சிற்சிலவாக்கியங்கள் அவ்வவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமில்லாதனவாகக் காணப்பட்டன. அவற்றைச் செவ்வைசெய்து கொள்வதற்கு இப்பொழுது தக்கசாதனம் கிடையாமையாலும் இனி நல்லபிரதிகள் கிடைப்பின் அவற்றைக்கொண்டு செவ்வைசெய்து கொள்ளலாமென்றும் அவற்றை மாற்றாமற் பிரதிகளிலிருந்தவாறே பதிப்பித்தேன். இவ்வுரை, இந்நூலின் முதலிருநூற்றாய்பத்தாயு பாடல்களுக்குமட்டிமே கிடைத்தது ; மேலுள்ளபாடல்களுக்கு ஒரு பிரதியிலும் கிடைத்திலது ; ௨௪௨ - ஆம் பாடலுக்கு மேற்பட்டிள்ள வற்றினுரை இடையிடையே சிதைந்து மாறியிருக்கிறது. இவ்வுரையாசிரியர் இன்னொன்று தெரியவில்லை. இவர் சிலபாடல்களின் விசேடவுரையிலெழுதும் மறுப்புக்கள், இந்நூற்குப் பழையவுரை ஒன்றுஉண்டென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றன. அவ்வுரை இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

உரையிலலாத மூலங்கள் எழுத்துஞ் சொல்லும் மிகுந்தும் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும் பலவாறு வேறுபட்டிருந்ததன்றி, இவற்றுள் சிலபாடல்களின்பின் தீர்ணயெழுதப்படாமலும் சிலவற்றின்பின் துறையெழுதப்படாமலும் சிலவற்றின்பின் இரண்டிமெழுதப்படாமலும் சிலவற்றின்பின் பாடினோர்பெயர்சிதைந்தும் சிலவற்றின்பின் பாடப்பட்டோர்பெயர் சிதைந்தும் சிலவற்றின்பின் இருவர்பெயருமே சிதைந்தும் சிலபாடல்கள் இரண்டிடத்து எழுதப்பட்டி இரண்டெண்களையேற்றும் வேறுவேறிடத்தில் இருத்தற்குரிய இரண்டி பாடல்கள்ஒருங்கெழுதப்பட்டி ஒரெண்ணையேற்றும் சில முதற்பாகங்குறைந்தும் சில இடைப்பாகங்குறைந்தும் சில கடைப்பாகங்குறைந்தும் சில முற்றுமின்றியும் ஒருபாடலின் அடிகளுள் ஒன்றும் பலவும் வேறுபாடல்களின் அடிகளோடிகலந்தும் ஓரடியே ஒரு பாட்டிட்டு சிலவிடத்து வரப்பெற்றும் பொருளுண்மைகாணாதவண்ணம் இன்னும் பலவகைப்பட மாறியும் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலிருந்தன. இவற்றைப் பரிசோதித்து வருகையில், இந்நூலிலிருந்து வேறு நூல்களினுடைய பழையவுரைகளின் இடையிடையேஉரையாசிரியர்களால் பூர்த்தியாகவும் சிறிதுசிறிதாகவும் எடுத்துக்காட்டப் பட்டிருந்த உதாரணங்கள், சிற்சிலபாடல்களிலுள்ள வழுக்களை நீக்கிச் செவ்வைசெய்துகொண்டு பொருளுண்மைகாணுதற்கும், சிற்

சில பாடல்களிற் குறைந்தபாகங்களை நிரப்பிக்கொள்ளுதற்கும், பிறழ்ந்துகிடக்கும் சிலபாடல்களை ஒழுங்குபடுத்தி வரையறை செய்துகொள்ளுதற்கும் பெருந்துணையாகவிருந்தன.

* * * *

பாடல்களிலும், அவற்றின்பின்னர்த் திணைதுறைகளையும் பாடப் பட்டோர் பாடினோர்களையும் தனித்தனியே தெரிவிக்கும் வாக்கியங்களிலும், உரைகளிலும், பிரதிகளிற் சொற்கள் சிதைந்தவிடத்தைப் புலப்படுத்தற்கு(.....)இவ்வொற்றைப்புள்ளி நிரைகள் அமைக்கப் பட்டிள்ளன. பிரதிபேதங்களும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

உரைகிடையாதவிடத்து ஒருவகையாலும் பொருள்காணாத விதம்சிதைவுற்றிருந்தழலங்கள் எட்டிப்பிரதியிலிருந்தபடியே புள்ளி யிடிக் முதலியனவின்றிப் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இந்நூற்கு இலக்கணம் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமேயென்பதும் இதில் ஒவ்வொருபாட்டின்பின்னும் எழுதப்பட்டுள்ள திணையும் துறையும் அவ்வப்பாட்டிற்கு ஏற்றனவல்லவென்பதும் கச்சி னாக்கினியர் கருத்து; அவர்கருத்து அன்னதாதல், 'தத்தம் புது நூல்வழிகளால் புறநானூற்றிற்குத் துறைகூறினோனும் அகத்திய மும் தொல்காப்பியமுமே தோகைகளுக்கு நூலாகவின் அவர் சூத் திரப்பொருளாகத் துறைகூறவேண்டுமென்றறி' என்று தொல் காப்பியப் புறத்திணையியலில் "கொடுப்போ ரேத்தி" என்னும் சூத் திரவுரையில் அவரொழுதியிருத்தலாலும் மேற்கூறிய புறத்திணையிய லுரையில் இந்நூற்பாட்டுக்களுட் சிலவற்றை வேறு திணைதுறை களுக்கு உதாரணமாகக்காட்டி அவர் மறுத்தலாலும் துணியப்படும்.

பாடினோரும் பாடப்பட்டோருமாகிய இருவகையார் பெயர் களுட் சிலபெயர், கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் பலவகைப்பட்ட விசேடணத்தோடுகூடியும் கூடாமலும்வேறுவேறிடத்துவேறுவேறு விதமாக எழுதப்பட்டிருந்தன; அவை இன்னபெயரின் பரியா யங்களெனத்தெரிந்தும் அவற்றை ஒரேவிதமாகத் திருத்தினிடாமல் ஏனைத்தொகைகளிலும் மற்றைநூல்களிலும் உரைகளிலும் வழங் கும் பழையவழக்கத்தைத் தெரிவித்தற்கு அவை பிரதிகளில் இருந்த வாறே பதிப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றற்கு உதாரணம்:—

க. மாந்தராஞ்சேரலிரும்பொறை

உ. சேரமான்மாந்தராஞ்சேரலிரும்பொறை

ங. யானைக்கட்சேய்மாந்தராஞ்சேரலிரும்பொறையார்

ச. சேரமான்யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரவிரும்பொறை

ரு. கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ் சேரவிரும்பொறை.

மேற்கூறிய இருவகையோருடைய பெயர்களிற் சிலபெயர்களுக்காக காரணம் புலப்படுகின்றது; பலவற்றிற்குப் புலப்படவில்லை.

இத்தமிழ்நாட்டின் பழைய சரித்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதலிலும் தெரிவித்தலிலுமே பெரும்பாலும் காலங்கழித்து உழைத்து வரும் உபகாரிகளாகிய விவேகிகள், இந்நூலை நன்கு ஆராய்ச்சிசெய்வார்களாயின், பலருடைய வரலாறுகள் முதலியன தெரிந்துகொள்ளுதல்கூடும்.

இந்நூலுரையாசிரியர் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டிய நூல்கள்:—

இலக்கணம்	தொல்காப்பியம்.
இலக்கியம்	க. கலித்தொகை.
					உ. குறுந்தொகை.
					ந. சீவகசிந்தாமணி.
					ச. பெரும்பாணாற்றுப்படை.
	*		*		* . *
	*		*		* *

இந்நூலை அச்சிட்டவருகையில், சிலாசாதனமுதலியவற்றில் அறிதற்குரிய சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்பொருட்டி ம-நா-ந-ஸ்ரீ ராவ்பகதூர் வி. வெங்கையரவர்களையும், ம-நா-ந-ஸ்ரீ வி. கணகசபைப்பிள்ளையவர்களையும் எழுதிவினாவினேன். அதற்கு அவர்கள் அன்புடன் * விடையனுப்பினார்கள்.

* * * * *

இதனைப் பதிப்பிக்குங்காலத்து ஒப்புநோக்குதலமுதலிய பேருதவிகளை மிகுந்த ஊக்கத்துடன் செய்துவந்த திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீமூத். வை. மு. சடகோபராமானுஜாசாரியருடைய அன்புடைமை ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இந்நூற் பரிசோதனைக்கும் எனக்கும் எத்தனையோ தூரமென்பதைச் சொல்லவேண்டிவதிவ்லை; ஆதலின், இப்பதிப்பிற்காணப்படும் பிழைகளையும் அவற்றின் திருத்தங்களையும் விவேகிகள் தயைசெய்து தெரிவிப்பார்களாயின், அன்புடன் சிரமேற்கொண்டு அந்நன்றியை எழுமையும் பாராட்டுவேன்.

* அவர்கள் அனுப்பிய விடைகள் இப்பதிப்பில் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதியில் உரிய இடங்களில் அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகள்:—

புறநானூற்று முஸப்பிரதிகள்

பிரதிக்குரியவர்கள்.	பிரதியை உதவிசெய்தவர்கள்.	மூலம் வரையறை.
தருவாவடு துறையாதினத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள் திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமானையரவர்கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-200.
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், சதாசிவப்பிள்ளையவர்கள். திரு. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்.	யாழ்ப்பாணம், ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்.	க-200.
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், சதாசிவப்பிள்ளையவர்கள். திரு. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்.	சென்னை, பா. வாகுதேவமுதலியா ரவர்கள்.	௨௬௭-௩௬௬.
யாழ்ப்பாணம், வி. கனகசுப்பைப்பிள்ளையவர்கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-௩௬௬.
திருமயிலை வித்துவான், சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்.	திருவனந்தபுரம், பி. சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்.	௩௩-௩௬௬.

புறநானூற்று உரைப்பிரதிகள்

திருவாவடு துறையாதினத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள் கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-௨௬௦.
௨௭. ஆதினத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகரவர்கள் ஆழ்வார்திருநகரி, தாயவலந்தீர்த்தகவிராய ரவர்கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-௨௦௭.
மிதிபட்டடி, அழகைச் சிற்றம்பலக்கவிராய ரவர்கள்.	ஸ்ரீ வைகுண்டம், ஈ. சுப்பிராயமுதலியா ரவர்கள்.	க-௨௬௬.
	பிரதிக்குரியவர்களது பரம்ப ரையோராகிய அழகிய சிற்றம்பலக்கவி ராயரவர்கள்.	க-௨௬௬. த-௨௭௬.
	”	

பிரதிக்குரியவர்கள்.	பிரதியை உதவிசெய்தவர்கள்.	பாடல் வரையறை.
திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த வண்ணர்பேட்டை, திருப்பாற்கடனுதகவிராய ரவர்கள்.	யாழ்ப்பாணம், ராவ்பகதூர்	
தென்காசி, சுப்பையாப்பிள்ளையவர் கள்.	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்.	க-உசு0.
„ [பதவுரை சிதிலம்]	மேலகரம், தீரிகூடராசுப்பக்கவ் ராயரவர்கள்.	க-சஅ. க-ருள. எ-சஅ.
„ „ தூத்துக்குடி, குமாரசாமிப்பிள்ளையவர் கள்.	„ „ „	
„	ஆறுமுகமங்கலம், ஏ. சுந்தரமூர்த்தியாபிள்ளை யவர்கள்.	க-உகசு. க-ககசு.
„	„	

ஆக மூலப்பிரதிகள் - ௫ ; உரைப்பிரதிகள் - கக.

இந்நூலை எழுதுங்காலத்தும் ஒப்புநோக்கிப் பரிசோதிக்குங்
காலத்தும் பதிப்பிக்குங்காலத்தும் உடனிருந்து அன்புடன் உதவி
செய்தோர்:—

திருமானூர், ம-ந-ந-ஸ்ரீ அ. கிருஷ்ணையர் அவர்கள்,
மணலூர், „ ம. வீ. இராமானுஜாசாரியர் அவர்கள்,
ஸ்ரீலங்கை, ஸ்ரீலங்கை சோக்கலிங்கத்தம்பிரானவர்கள்,
திருப்பெருந்துறை, பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள்.

—:0:—

இந்நூலை அச்சிற் பதிப்பித்தற்குப் பொருளுதவி செய்தோர்:—

ம-ந-ந-ஸ்ரீ கே. சுந்தரராமையரவர்கள்,

சிறுவயல் ஜமீன்தாரவர்களாகிய

„ முத்துராமலிங்கத்தேவரவர்கள்,
„ அ. இராமநாதசெட்டியார் அவர்கள்.

ஒன்றுக்கும்பற்றாத கிறியேனை இம்முயற்சியிற் புகுத்தி நடத்தி
நிறைவேற்றியருளிய எல்லாம்வல்ல எம்பிரானது திருவருளை அன
வரதமும் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

செப்டம்பர் 1894.

உ. வே. சாமிநாதையர்.

பாடினோர் வரலாறு.

(* எண்கள் பாட்டினெண்கள்.)

அடைநெடுங்கல்வியார் :—எளிதில் அடைந்த மிக்க கல்வியையுடையாரென் பது இப்பெயரின்பொருள் ; பாண்பாட்டு, மகட்பாற்காஞ்சியென்னுந் துறைகள் இவரால் அழகுபெறப் பாடப்பெற்றுள்ளன. இவரால் பாடப் பட்டவர்கள்பெயரும், இவர்காலத்தவர் இன்னாரென்பதும் விளங்கவில்லை.

அண்டர்மகன் குறுவழுதி :—தொகை நூல்களில் குறுவழுதியாரென்று ஒரு பெயர் காணப்படுகின்றது. இவ்விருபெயரினரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. அண்டர்மகன் குறுவழுதி இயற்றியனவாக; புறச்செய்யுள் ஒன்றும், குறுந்தொகைச் செய்யுளொன்றும், குறுவழுதியென்பார் இயற்றியனவாக அகநானூற்றுச் செய்யுள் இரண்டும் உள்ளன. இவரால் பாடப்பட்டவர் பெயர்முதலியன விளங்கவில்லை. இவர் வாக்கில் வந்துள்ள “கல்வியென்னும் வல்லாண் சிறுஅன்” (புறநா. ௩௪௬) என்பது பாராட்டற்பாலது.

அரிசீல்கிழார் :—கொள்ளிடத்தின் வடபால் அரியிலூர் அல்லது அரியில் என்று வழங்கும் ஒருநின் பெயர் அரிசில என்பதன் மருஉவாகக் கருதப்படுகின்றது ; சகர யகரங்கள் தம்முள் மயங்குதல் இயல்பு ; “அரிசிற் கரை” என்று மைஸூர் ஸம்ஸ்தானத்திலும் ஓர் ஊர் உள்ளது. கிழார் - உரியவர். கிழாரென்பது வேளாளர்க்கேயுரிய சிறப்புப்பெயராக இருந்த தென்று தெரிதலின், இவர் வேளாண்மரபினராகக் கருதப்படுகிறார். இஃது, “ஊரும் பேரும்”. (தொல். மரபு. எசு) என்னும் சூத்திரத்தின் உரையிற் காட்டிய பெயர்களாலும், திருத்தொண்டர்புராண வரலாற்றின் உ-ஆம் செய்யுளில் எடுத்துக்காட்டிய பெயர்களாலும் அறியலாகும். கடையெழுவள்ளுகளுள் ஒருவனாகிய பேகனைப் பாடியிருந்ததலின் இவர் அவன் காலத்தினராக நினைக்கப்படுகின்றார் ; அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி யென்பவளை அவனோடு சேர்த்தலவேண்டி அவனைப் பாடினர் ; இந்தக் கண்ணகி சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட கண்ணகியல்லள். அதியமான் தகடீர்பொருதுவீழ்ந்த எழினியின் பிரிவாற்றாதுவருந்திப் புலம்பினர் ; பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாம்பத்தைப் பாடித் தகடீரெறிந்த பெருஞ்சேரலரும்பொறையிடம் ஒன்பது நூறுயிரங்காணம் பரிசில்பெற்று அவன் பால் அமைச்சுத்தொழில்பூண்டு விளங்கியவர். தகடீர்யாத்திரை

* பாடினோர் சம்பந்தமான புறநானூற்றுச் செய்யுளெண்கள் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியில் உரிய இடங்களிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

யென்னும் தூலில் இவராற்பாடப்பட்ட பாடல்களும் சில உள்ளனவென்பது, தொல்காப்பியப் புறநீதினையிலில் அ, கட - ஆம் குத்திர முதலியவற்றிற்கு நச்சினர்க்கினியரெழுதிய உரையால்விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவ மாலைபுள்ள “பரந்தபொருளெல்லாம்” என்னும் கட-ஆம் செய்யுள் இவரியற்றியதாகக் கூறப்பட்டிருத்தலின், திருவள்ளுவர் காலத்தினரையே கடைச்சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவராக இவரைச் சொல்லுவதற்கிடமுண்டு. சிலபிரதிகளில் இவர்பெயர் அரியல்குமாரென்றும் அழிசல்குமாரென்றும் காணப்படுகின்றது. இந்நூலுள் இவராற்பாடப்பெற்ற குதிரைமறம், தானைமறம், பேய்க்காஞ்சி, மகட்பாந் காஞ்சி என்னுந்துறைகள் அறிந்து இன்புறப்பாலன. பதிற்றுப்பத்து, அ - ஆம்பத்தின் இறுதியில் அமைந்திருக்கும் “பாடிப்பெற்றபரிசில்: தானும் கோயிலாரும் புறம்போந்து நின்று கோயிலிலுள்ள வெல்லாம் கொண்மினென்று காணம்ஒன்பது தூறுயிரத்தொடு அரசுகட்டிற் கொடுப்ப அவர் யான் இரப்ப இதனைஆள்கவென்று அமைச்சப்பூண்டார்” என்னும் வாக்கியத்தால் இவருடைய குணவிசேடங்களும் மேம்பாடும் விளங்கும்; (கோயிலார் - பட்டத்தேவி; காணம் - ஒருவகைப் பொற்காசு; அரசுகட்டில் - சிங்காதனம்; அமைச்ச - மந்திரி வேலை.) மேற்கூறிய சேரவரசனும் உக்கிரப்பெருவழுதியும் பேகனென்னும் வள்ளலும் அதியமான் தகையர் பொருதுவீழ்ந்த எழினியும் இவர்காலத்தவர். இவருடனிருந்த புலவர்: கபிலர், பரணர், பெருங்குன்றார்கிழார், பொன்முடியார்முதலியோர்.

அள்ளூர் நன்முல்லையார் :—அள்ளூரென்பது பாண்டிநாட்டில் மருதநிலத்தின் கண்ண தோளூர்; இது, “கொற்றச் செழியன், பிண்ட நெல்லி னள்ளூரன்னவென் னெண்டொடி” (அகநா. சக) என்னும் இவர் பாடலால் விளங்குகின்றது; “கிள்ளை, வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப வொண்பழம், புதுநா ணுழைப்பா னுதிமாண் வள்ளுகிர்ப், பொலங்கல வொருகா சேய்க்கும்” என்னுமுபவமையும், “அரும்பனி யச்சிரந்தீர்க்கும், மருந்து பிறிதில்லையவர் மணந்த மார்பே”, “அவாநமக், கண்ணையு மத்தனு மல்லரோ” (குறுந். சுள, சுஅ, கூட) என்பனவும் இவருடைய துணைமாண்புலமை முதலியவற்றைத் தெரிவியாநிற்கும்; இவர்பெயர் அள்ளூர் நன்முல்லை யெனவும் வழங்கும்.

ஆடுதுறை மாசாத்தனார் :—காவிரி நதியின் தென்பாலொன்றும் வடபாலொன்றும் வடவெள்ளாற்றங்கரையி லொன்றுமாக மூன்றார்கள் ஆடுதுறை யென்னும் பெயரினவாக உள்ளன; இம்மூன்றனுள் மூன்றுள்ள இரண்டும் தேவாரம் பெற்றனவும் பின்னது புராணவரலாறுள்ளது மான சிவஸ்தலங்கள்; இவைமுறையே தென்குரம் காடுதுறை, வடகுரம் காடுதுறை (புனவழங்கும்; ஆடுதுறை) பின்னுள்ளது ஏழுதுறைகளு

னொன்று. தெய்வப்பெயரை மக்கட்கிட்டு வழங்குதல் மரபாதலின் ஐயனாருடைய திருநாமமாகிய மாசாத்தன ரென்பது இவருக்குப் பெயராக அமைந்ததுபோலும்; சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப்பாடியவராதலால், இவர் சோழ நாட்டினரென்றே கொள்வது தக்கது. அவன் இறந்தபொழுது பிரிவாற்றாமல் வருந்திப் பாடியவராகத் தெரிதலால் அவன் இறந்தபின்பும் இவர் இறந்தாரென்பதும் அவனைப் பாடிய ஆலத்தூர்கிழார் முதலிய புலவர் ஒன்பதின்மரும் இவர்காலத்தினர் என்பதும் தெரிகின்றன; “பகைவர்களையும் அவர்கள் சேனைகளையும் கொன்று உன்பசியை எளிதில் ஒழிக்கும் இந்தவளவனைக் கைக்கொண்டாயே ! இனி உன் பசியைத் தீர்க்கும் ஆற்றலுடையார் யாவர் ? உனக்கே நீ தீங்கை விளைவித்துக்கொண்டமையின் நீ மிக்க பேதைமையையுடையாய்” (புறநா. ௨௨௭) என்று கூற்றத்தை நோக்கி இவர் கூறினமை மிகப்பாராட்டற்பாலது.

ஆலத்தூரடிவங்கனார்:—ஆலங்குடி யென்னும் பெயருள்ள ஊர்கள் பல இருத்தலின் இவர் ஊர் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. தொகை நூல்களில் ஏழுபாடல்களும் திருவள்ளுவமாலையில் ஒன்றும் ஆக எட்டுச் செய்யுட்கள் இவர் செய்தனவாக இப்பொழுது காணப்படுகின்றன.

ஆலத்தூர்கிழார்:—நன்றியறிவும், அரசர்களை இடித்துக் கூறும் மனவலியும், குறிப்பறிந்தளிக்கும் உபகாரிகளின் இயல்பை வெளிப்படுத்தும் அன்புடைமையும், போர்செய்யும் முறைமையை விளக்கும்இயல்பும், பொருள்களின் இயற்கைநிலைப் புலப்படுத்தும் துண்ணறிவும் உடையவர். “நெடுங்காற்கணந்து ளாளறி வுறிஇ, யாறுசெல் வம்பலர் படைதலை பெயர்க்கும்” (குறுந். ௩௫௫) எனக் கணந்துட் பறவையின் தன்மையை இவர் தெரிவித்திருத்தல் காண்க. இவர் செய்தனவாகத் தொகைநூல்களில் எ-செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. இவராத் பாடப்பட்டோர் சோழன் குளமுற்றத்துத்தஞ்சிய கிள்ளிவளவனும், சோழன் நலங்கிள்ளியும்.

ஆலியார்:—ஆலி-ஒருர். இது சோழநாட்டின் உள்ளாடுகளுள் ஒன்றாகிய ஆலி நாடுன்பதன் தலைநகர். திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்த தலமென்பர். இவ்வூரின்ராதலால் இவர் இப்பெயர்பெற்றார் போலும்; இவ்வூர்ப்பெயர் திருவலியெனவழங்காநிற்கும். தன்னுடைய தலைவன் தனக்குச் சிறந்த உணவையளிக்கின்றனையென்றி, போர்செய்தற்கு நீ முந்திச்செல்லென்று ஏவுகின்றானல்லென்று ஒரு வீரன் சொல்லியதாக இவர் இயற்றிய பாடலின் பொருள் அறிந்து இன்புறப்பாலது. இதனால், இவர் வீரர் குடியிற்பிறந்தவராகவும் கருதப்படுகிறார்; புறநா. ௨௬௮. இப்பெயர் சிலப்பதிகளில் ஆலியார் என்றும், ஆலியாரென்றும் காணப்படுகிறது.

ஆலூர்கிழார்:—ஆலூரென்னும் பெயருள்ள ஊர்கள் தமிழ் நாட்டிற் பல இருத்தலின் இந்த ஆலூர் இன்ன இடத்திலுள்ளதென்று தெரிந்துகொள்ளக்

கூடலில்லை ; ஆனாலும், மருதநிலத்தின்வளம் இவர்பாடலில் கூறப்பெற்றிருத்தலின், இது சோழநாட்டிற் காவிரியிந்தென்கரையிலுள்ள ஆலூராக இருக்கலாமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. கள்ளியின் முள்ளிற்குக் காணியின், பதனழிந்த கொம்புகளை இவர் உவமை கூறியிருத்தல் முதலியன அதிர்ந்து இன்புறம்பாஸுன் ; இப்பெயர் ஆலூரழகியாரென்றும் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

ஆலூர்முலங்கிழார் :—இப்பெயர் இவருக்கு நாண்பீனில் வந்தது போலும் ; மூலம் - ஒரு நகரத்திரம். இவருடையபாடல்களுள் அடியில் எடுத்தன்காட்டிய கருத்தமைந்த பகுதிகள் மிகச்சிறந்தவை :—

- க. சென்கோலினனாகிய ஓரசனதுநாடு சுவர்க்கத்தினும் சிறந்தது ;
- உ. வேந்தே ! நீ இன்சொல்லையும் பிறர்வந்து காணுதற்கு எளியதாகிய சமயத்தையும் உடையயாவை ;
- ங. பலநாள் தேகம் உலரக் காத்திருந்து பெருஞ்செல்வரிடத்துப் பெற்ற யானைமுதலிய பெரும்பரிசில்களைக் காட்டிலும் ஒருவன் அன்புடனளிக்கும் உணவைக் காலையிற் பனம்பட்டையில் உண்ணல் மிகச் சிறந்தது ;
- ச. அரச ! கையிலுள்ளதைக் கொடுத்தலும் இல்லாததை இல்லையென்றலும் உலகியற்கை ; அங்ஙனமின்றிப் பரிசிலரை அலைக்கழித்தல் உனக்கு நன்றன்று ; நான் செல்வேன் :

இவற்றால் இவருடைய குணவிசேடங்கள் புலனாகின்றன. இன்னும் பரம்பரைத்தொழிலை வழுவின்றிச் செய்துபோதரும் ஓரந்தணனுடைய இயல்பையும், தன் வீரார்க்குமுன்னே போரில் முற்படும் ஓரசனது இயற்கையையும் யானையின்மேலன்றி ஏனையிடங்களில் தன் வேலையெறியாத ஒருவீரனியல்பையும் இவர் பாராட்டியிருத்தலும், ஒருபகாரி இறந்தபின்பு அவன் வீட்டைநோக்கி, 'கணவனையிழந்துமழித்த தலையையுடைய கழிகலமகடேவைப்போல்கின்றாய்நீ' என்று இரங்கிக்கூறியதும் யாவருடைய உள்ளத்தையும் கனியச்செய்யாமலிரா. இவர் செய்தனவாகத் தொகைதூல்களில் ௧0 - செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன (அகநா. ௨; புறநா. ௮.) இவராத் பாடப்பெற்றோர் : சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன், சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாதன், பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன், மல்லிகிழான்காரியாதி முதலியோர். இவர்காலத்திருந்த புலவர் : சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் முதலிய தலைவர் நால்வரைப் பாடிய பதின்மூவராவார்.

இடைக்காடனார் :—இடைக்காடென்னு முரிவள்ளாராதலின், இவர் இப்பெயர்பெற்றார். இவர் கபிலருடைய தோழர் ; மறம்புலவர்களிடத்தும்

அன்புடையவர்; கவிசெய்யுமாற்றலில் மிக்கோர்; இவை, “முன்ன
மோர் னானான் மாட மதுரையின் முழுதுணர்ந்தோன், பின்னியில் கபி
லன் றோழன் பெயரிடைக் காட னென்போ, னின்னியல் வாணர்க்
கெல்லா மிதவியோன் கவியான் மிக்கோன்”, “எனையந் தாதி சொன்ன
வன் கபிலன் றோழன்” (திருவால. ௨௦:௧, ௧௧) என்பவற்றாலறியலாகும்.
“கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக், குறுகத் தறித்த குறள்”
என்று திருக்குறளினியல்பைப் புலப்படுத்திப் பாடியிருத்தலால், இவர்
பெரும்பொருளைச் சிறுகவியில் அடக்கும் இயல்பினரென்பதும் சுருங்கச்
சொல்லென்னுமழகில் மிக்கிருப்பமுடையரென்பதும் புலனாகின்
தன. “அரசு ! மலையினின் நிழிந்து ஆறுகள் கடலை நோக்குவதுபோலப்
புலவர்கள் நின்னையே நோக்கினர் ; நீ பகைவேந்தருடைய மண்களையோக்
கினே” (சஉ) என இந்நூலுள்ளும் வேறு வகையாக ஏனைத் தொகைதூல்
களிலும் இவர்கூறியிருக்குமுடையவைகள் மதிக்கற்பாலன. இவருடைய
செய்யுட்களை உற்று நோக்குமிடத்துப் பெரும்பான்மையாக முல்லைத்
திணை, மழை, இடைச்சாதி என்பவற்றினியல்புகளும் சிறுபான்மையாக
மருதத்திணை வளமும் அமைந்திருப்பது விளங்கும். சிலபாடல்கள்
இடைக்காடநுசீழறியென்று பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்றன ;
இதனால் ஊசீழறியெனப் பெயரிய நூலொன்று இவரால் செய்யப்
பட்டிருந்ததென்று தெரிகின்றது ; ஊசி - எழுத்தாணி. இவர், ஒரு
பாண்டியன்மீது சிலபாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு சென்று அவனைக்
கண்டு தெரிவித்தபொழுது அவன் அவற்றை மதியாதிருந்தமைகண்டு
மனம்நொந்து உடனே ஆலவாயடிகளையடைந்து குறையிரந்து நிகழ்ந்த
தனை விண்ணப்பித்து வடபாற்சென்று ஓரிடத்திருப்ப, அவரும் சங்கப்
புலவர்களும் இவர்பின்சென்று இவருடனிருந்தாரென்றும் இந்நிகழ்ச்சி
யையறிந்த பாண்டியன் மனங்கலங்கி இவரையடைந்து குறையிரந்து
இவர் மனவருத்தத்தைத் தீர்த்தானென்றும் இருவகைத் திருவிளையாடல்
களிலும் ஒரு சரித்திரம் வழங்குகின்றது; “திருத்திய செல்வ மதுரைச்
செழியன்முன் சென்றடியே, னருந்தமிழ் பாடினன் நள்ளின னே
யென் நவன்செல்லவே, கரும்பன சொல்லி யுடன்வட பாலிடைக்
காடனுக்காப், பரிந்துபின் போன சொக்கே பரதேசி பயகரனே” (திரு
விளையாடற்பயகரமாலை, ௨௦), “கூறுமிடைக் காடனியற் கவிதை
பாடிக் கொடுகாண மன்னிகழ்ந்து தள்ள நொந்தே, வீறுயரா லயத்தனுகிப்
பொருணி சொல்லுன் மெல்லியென மறைபுகலு மிகழ்ந்த துன்னை, மாறக
லுன் மேலியைமற் றிலையென் மேத்தி வரைந்தேக யானுமே குகலென்
மேகி, யேறியசங் கத்தொழிந் தழைப்பப் போந்தா னிடத்தைவட திரு
வால வாயென் றார்கள்” (கடம்பவனபுராணம், இல்லாசங்கிரக அத்தி
யாயம், ௨௦) என்பவற்றாலும் இவ்வரலாறு அறியப்படும். இவரால்
பாடப்பட்டோன் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்.

இடைக்கீதுன்கிழார் :—இவர்க்கு இப்பெயர் ஊரான் வந்தது. நெடுஞ் செழியனென்பான் தன்னுடைய மிக்க இளமைப்பருவத்தில், சோனாட்டுள்ள தலையாலங்காடென்னுமூரில் முடிமன்னர்களாகிய சேரசோழர் இருவரையும் ஐம்பெருவேளிரையும் பொருதுவென்ற பெருவிறலும் அவனுடைய அடக்கமும் பிறவிசேட குணங்களும் இந்நூலுள் இவ்வாக்கில் நன்கு அறியலாகும். இவராத் பாடப்பட்டோன், அப்பாண்டியன். இவர்காலத்துப் புலவர் அவனைப்பாடிய கல்லாடனார் முதலியோராவர்.

இரும்பிடர்த்தலையார் :—இவர் சோழன்கரிகாலனுடைய அம்மான் ; அவனுக்குப்பெருந்துணையாயிருந்தவர் ; இதனை, “சுடப்பட்டு யிருந்த சோழன்மகனும், பிடர்த்தலைப் பேராணப்பெற்றே - கடைக்காற், செயிறது செங்கோல் செலீஇயினன்” என்னும் பழமொழி வெண்பாவாலும் அதன் பழைய உரையாலுமுணர்க. யாணப்பிடரை இரும்பிடர்த்தலை யென்று சிறப்பித்தமைபற்றி இவர் இப்பெயர்பெற்றார்போலும் (புறநா. ந. : கக.) இவருடைய இயற்பெயர் விளக்கவில்லை. தலைவன், இரவலருடைய குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் வண்மைநலமுதலியன இவராத் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன ; இவராத் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் கருங்கையொள்வாட்பெரும்பெயர்வழுதி.

உலோச்சுனார் :—இவ்வாக்கில் எருமைமறமென் ஊந்துறை விளக்கக் கூறப் பெற்றுள்ளது ; இவராத் பாடப்பட்டோன் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருந்தகிள்ளி.

உறையூர் இளம்பொன்வாணிகனார் :—இவர் வணிகர் ; ஒரு வீரனுடைய கொடைச்சிறப்பும் போரில் இறந்தபின்பு அவனுக்காகநட்ட வீரக்கல்லின் கோலமும் அவனை இழந்தமையாத் பாணர்கள் படுத்துன்பமும் இவ்வாக்கில் நன்கு அறியலாகும்.

உறையூர் ஏணச்சீசேரி முடமோசியார் :—இவர் அந்தணர் ; சேரமான் அந்து வஞ்சேரலிரும்பொறையால ஆதரிக்கப் பெற்றவர் ; இவை முறையே “ஊரும்பேரும்” (தொல். மரபு. எசு- பேர்) என்பதன் விசேடவுரையாலும், “சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையோடு வேண்மாடத்திலிருந்து” என்பதனாலும் பெறப்படு கின்றன ; போர்க்களத்திற் பகைவர் சேனையைப் பிளந்துகொண்டு வ”ள்வீரர்க்கிடையே தந்தலைமை தோன் தச்செல்லும் சோழன்களிறிற்குக் கடலைக்கிழித்துச்செல்லும் நாவாயையும், விண்மீன்களுக்கு இடையே விளங்கும் திங்களையும் இவர் உவமை கூறியிருப்பது இவருடைய ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகின்றது (புறநா. கக.) ஆய் என்னும் வள்ளலுடைய கொடைச்சிறப்பும் வீரச்சிறப்பு முதலியனவும் இவராத் பலபடியாகப் புனைந்து பாராட்டப் பெற்றுள்ளன ; இதீ பற்றியே, “திருந்தமொழி மோசி பாடிய ஆயும்” (கடுஅ) எனப் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் இவரைப்பாராட்டியுள்ளார் ; இதிலுள்ள

‘திருத்த மொழி’ என்னும் அடைமொழி இவருடைய சிறந்த புதுக்கோட்டை மாவட்டத்துக்குரியது; இவரார் பாடப்பெற்றோர் சோழன் முடிபு தலைக்கோப், பெரும்கிள்ளியும், ஆபுமாரார்; ஆய் இறந்த பின்பும், இருத்தவர் இவர், இவர்பெயர் மோசி ஏணிச்சேரி முடமோசியாரென யும் வழங்கும்; இவரவாக்கில், “ஆய் கோயில், சுவைக்கினி தாகிய கொய்யுடையடிசில், பிரக்கீ வின்றித் தம்வயி ரருத்தி, புரைசா லோற்கு புக மொரீஇய, முரைசகெழு செல்வர் நகூர்போலாதே”, “ஆய் மழை கீழ்பொதியில், ஆடுமகள் குறுகி னல்லது, பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ வரிதே”, “ஆய் நின்னாட், டுளம்பிடி பெருகுல் பத்தி னும்மோ”, “அண்டரன்னுன் தம் பாடின கொல்லோ, களிதுமிக அடையவிக் கலின் பெறுகாடே”, “முன்னுள்ளுனோனைப் பின்னுள்ளினேனே, ஆழ் கென்னுள் ளம் போழ்கென்னுவே, பாழூர்க் கிணற்சிற் தூகவென் செவியே”, “வட திசை யதுவே வான்றே யிமையம், தென்றிசை யாஅய் குடியின் றுயிற், பிறழ்வது மன்னோலம் மலர்தலை யுலகே”, “இம்மைச் செய்தது மறுவுமக் காமெனும், அறவிலை வணிகன் ஆயலன்”, “வந்தன நெந்தை.....நின்னைக் காண்டல் வேண்டிய வளவை”, “கழறொடி யாஅ யண்டரன் போல, வண்மையு முடையையோளாயிற்று, கொன்வழங்குதியால் விசம்பினுனே”, “பெருமழை கடற்பார் தாஅன் கியானு, மொருநின் னுள்ளி வந்தனெ னதனாற், புலவர் புக்கி லாகி நிலவரை, நிலீஇய ரத்தை நீயே யொன்றே, நின்னின் று வறுவி தாகிய அலகத்து, நிலவன் மாரோ புலவா துன்னிப், பெரிய வோதினுஞ் சிறிய வுணராப், பீடின்று பெருகிய திருவிற், பாடின மன்னரைப் பாடன்மா ரொமரே” (புறநா. க.௨௭ - ௮, க.௩௦ - ௩௩, ௩௪௪ - ௩) என்னும் பகுதிகள் அறிந்த இன்புறம் பாலன்.

உறையூர்மருத்துவனீறுமோதாஹர். — இவர் மருத்துவனீறுமோதாஹரென யும் வழங்கப்பெறுவர்; மருத்துவர் - மருத்து தூலில் வல்லவீர்; வைத்தியர். தாமோதாஹரென்பது தெய்வத்தால வந்த பெயர்; இத னால், இவர் குடுமபத்தினர் திருமாவின் அடியவராகக்கருதப்படுகின்றனர். இவர் மருத்துதூலில் வல்லாராதல், “சீந்திரீர்க் கண்டற் தெறிசுக்குத் தேனளாய், மோந்தபின் யார்க்குத் தலைக்குத்தில் - காந்தி, மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்புப் பாலாற், மலைக்குத்துத், தீர்வுசாத் தற்கு” (திருவள். கக) என்னும் வெண்பாவால் விளங்குகின்றது; இவர் செய் தனவாக சு - பாடல்கள் கிடைக்கின்றன (அகநா. ௨; திருவள். க; புறநா. ௩). இவரார் பாடப்பட்டோர்: சோழன் குரரப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், பிட்டங் கொற்றனென்பார், இவர் வாக்கிற் பாலை நிலத்தினியல்பும் ஏற்ற உவமை யணிகளும் காணப்படுகின்றன; “முந்நீர் நிலத்தினியல்பும் ஏற்ற உவமை யணிகளும் காணப்படுகின்றன; “முந்நீர் நரப்பட் டுமிற்சுடர்போலச், செம்மீ னிமைக்கு மாக்கிசம்பு”, “கழிப்புப் புகுத்த கன்னி மடுக்கு, மாரைச் சாகா டாழ்ச்சி போக்கு, முரணுடை னோன்பகட் டன்ன வெவ்கோன்”, “உலகைக் கல் லன்ன வல்லா ளன்” என் னுள்ள இத்துவன் இவர் வாக்கிற் சிறந்த பகுதிகள்.

அரசாங்கம் பட்டத்தெலிகளுக்கும் உசர்த்தனை
 மட்டும் செய்து, திணைச் செலியறிவுத்தம் ஆண்பாலர் பெண்பாலர்
 கருவாசிய பெயராகச் சிலசாசனமுதலியவற்றிற் காணப்படுகின்றது ;
 "முதலிழை மகளிர்க்கு முதுக னுமென்" (பெருங். க. ௩௬ : ௧௧௮)
 எனவருதலுங்காண்க ; இவர், உறையூர் அரசாபால் அத்தொழிலை உடை
 யவராக இருந்தார்போலும் ; இவரால் பாடப்பட்டோன் சோழன்
 நலன்கின்னி ; இவர்காலத்துப்பலவர் அவனைப்பாடிய ஆலத்தூர் கிழாரும்
 கோலூர் கிழாரும் ; "சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த வொண்டேழ், தூற்றித்
 துலரி னிரைகண் டன்ன, வேற்றுமை யில்லா விழுத்தினைப் பிறத்து, வீற்
 திருந்தோர்" எனச் சிறந்த குடியிற் பிறந்தவருக்குத் தாமரைப் பூக்களை
 யும், "தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையும், மாய்த லுண்மையும்
 பிறத்த லுண்மையும், அறியா தோரையு மறியக் காட்டித், திண்கட் புத்
 தே டிரிதரு முலகம்" என வளர்தல் முதலியவற்றையடைந்த பொருள்
 குறைதல் முதலியவற்றையடையுமென்பதற்குத் திண்களையும் உவமைகூறி
 யிருத்தலும், அருளுக்கொடையும் வெற்றிக்கும் அவையின்மை தோல்விக்
 குக்காரணமென்பது புலப்பட, "அருள வல்லை யாகுமதி யருளிலர்,
 கொடாமை வல்ல ராகுக, கொடத் துப்பினின் பகையெதிர் தோரே"
 (௨௭) என விளக்கி யிருத்தலும் நன்கு மதிக்கற்பாலன ; "அறனும்
 பொருளு மின்பமு மூன்றும், ஆற்றும் டெருமரின் செலவும், ஆற்றாமை
 நிற் போற்று மையே", "கொடியோர்த தெறுதலுரு செவ்வியோர்க் களித்
 தலு, மொடியாமுறையின் மடிவிலையாகி, நலதனனலுத் தியதன்றீமையு,
 மிலலை யென்போர்க் கினனா கிலியர்", "நகைப்புற னுகநிற்சுற்றம், இசைப்
 புற னுக நீ யோம்பிய பொருளே", "களிறுகவு ளுதித்த வெழிகற் போல
 வொளித்த துப்பினை" (௨௮ - ௩௦) என்பவை இவருடைய பாடல்களின்
 சிறந்த பகுதிகள். இவர் செய்தனவாக ௬ - செய்யுட்கள் உள்ளன
 (குறுந். க ; புறநா. ௫.)

உறையூர்முதுகூத்தனார் :—இப்பெயர் முதுகூற்றனானவரும் சில பிரதிகளின்
 காணப்படுகின்றது. "வென்றறி முரசின் விற்றபோர்ச் சோழ, ரின்கடுந்
 கள்ளினுற்றை" என இவரே கூறியிருத்தலால் தம்முடைய ஊரில் இவர்
 அன்புடையரென்பதும் அவ்வூர் அரசராகிய சோழரால் நன்கு மதிக்கப்
 பெற்றவரென்பதும் வெளியாகின்றன ; "உள்ளது, தவச்சிறிதாயினுந்
 மிகப்பல ரென்னு, ணீனெனும் பந்த ஞண்முறை யூட்டி, மிற்பொலி மகடே"
 (௩௩௧) எனக் கற்புடைமங்கையினியல்பையும், "தேவிற் சிறந்த திருவன்
 னுவுர்குதன்வெண், பாவிற் சிறந்திடுமுப பாலபகாரர் - நாவிற, குயலில்லை
 சொற்சுவை யோர்விலலை மற்றுந், செயலில்லை யென்னுந் திரு" எனத்
 திருக்குறளின் சிறப்பையும் பாராட்டியிருத்தல் மதிக்கற்பாலது ; இவர்
 வாக்கிற்பெரும்பாலும் காணப்படுவது பாலைநிலத்தினியல்பு ; இவர் செட்

தனவாக சு-பாடல்கள் தெரிகின்றன (அகநா. ௨; குறுந். ௨; திருவள்.
க; புறநா. க.)

ஊன்போதி பகங்குடையார் :—இவரார் பாடப்பட்டோர் சேரமான் பாமு
நூற்றிந்த இளஞ்சேட்சென்னி, சோழன் செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்
சேட்சென்னி, சோழன் நெய்தலங்கானலிளஞ் சேட்சென்னி யென்டார் ;
இவ்வுராகளுக்குத் தருமங்களைக்கற்பிக்கும்முறை மிக அழகு வாய்ந்தது;
இராமர் இராவணனுயி ரோடிருக்கையில் தம்பால் அடைக்கலம்புகுந்த
வீடணனுக்கு இலங்காராச்சிய மளித்ததை யுட்கொண்டு, “ஒன்றோராரெயி
லவர்கட் டாகவு துமதெனப், பாண்கட னிறுக்கும் வள்ளியோய்” (௨௦௩)
எனக்கூறியிருத்தலையும், மிக்கவறுமையுற்ற கிணைப்பொருந்நெருவன்
தன் உறவினரோடு சென்றகாலத்தில் ஒருபகாரி அவர்களுடைய நிலை
மைக்கு எத்தனையோ மடங்கு மேற்பட்டுள்ளனவாகிய அணிகலங்களைக்
கொணர்வித்து அவர்களிடையே சொரிவித்தபொழுது, அவர்கள் அணியு
முறையறியாமல் தடுமாற்றமுற்று விரைந்து சென்றுஅவற்றை அணிந்து
கொண்டதற்கு இராவணன் வெளவிச்சென்ற சீதை தான் சென்றவழியை
இராமனறிந்துகொள்ளுதற்கு அடையாளமாகத் துகிலால் முடிந்து வீழ்த்
திய அணிகலங்களைக் கண்ட வானரங்கள் தனித்தனியே விரைந்தெடுத்து
அவற்றை அணிந்துகொள்ளுந் தடுமாற்றத்தையுவித்தது, “ எமக்கென
வகுத்த வல்ல மிகப்பல, மேம்படு சிறப்பி னருங்கல வெறுக்கை, தாங்காது
பொழிதற் தோனே யதுகண், டிலம்பா முழந்தவென் னிரும்பே ரொக்கல்,
விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குநருஞ், செவித்தொடர் மரபின
விரற்செறிக்கு நுநரும், அரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரும், மிடற்
றமை மரபின வரைக் கியாக் குநருந், கடுந்தே ரிராம னுடன்புணர் சீதை
யை, வலித்தகை யரக்கன் வெளவிய ஞானறை, நிலஞ்சேர் மதரணி
கண்ட குரங்கின், செம்முகப் பெருங்கினை யிழைப்பொலிந் தாஅந், கறுஅ
வருகை யினிதுபெற் றிகுமோ” (௩௭௮) எனப் பாடியிருத்தலையும் நோக்
குக்கையில், இராமசரித்திரம் இவருடைய ஞாபகத்திலிருந்து வந்ததென்ப
தும், வறுமையினியல்பை விளக்கக்கூறுதலில் இவ்வல்லுறரென்பதும்
விளங்குகின்றன.

எருக்காட்டோர் தாயங்கண்ணலார் :—எருக்காட்டுரென்பது திருவாநர்க்குத்
தென்மேற்கில் மூன்றுநாழிகைவழித் தூரத்திலுள்ளதென்பர்; கண்ண
னென்பது க்ருஷ்ணனென்னும் தெய்வப்பெயரின் சிதைவுபோலும்;
“கண்ணனென்பது கரியோனென்னும் பொருள் தோர் பாகதச்சிதைவு”
(திருக்கோவையார். ௫௩. பேர்.) என்பது ஈண்டறியற்பாலது; “செறு
விற ளுத்த சேயிதழ்த் தாமரை, யறுதொழி லந்தண ரம்புரிந் தெடுத்த,
தீயொடு விளங்கு நாடன்” என அந்தணரின் வேள்வித்தீயைப் பாராட்
டிக்கூறியிருத்தலால் இவர் அந்தணராகக்கருதப்படுகிறார்; அக்காலத்
திருந்த அரசரால் இவருக்கு இவ்வூர் பிரமதாயமாகக் கிடைத்ததென்று

தெரிசுமது. தாயம் - உரிமை. இவராற்பாடப்பட்டோன் சோழன்ருள முற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்; இவர்காலத்துப் புலவர்கள் அவனைப் பாடிய ஆலத்தூர் கிழார்முதலியோர்; தாயங்கண்ணனாரென்று ஒருபுலவர் பெயர் தொகைநூல்களில் காணப்படுகின்றது; அவரும் இவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. இந்நூலிலன்றி, இவர் செய்தனவாக அகநானூற்றில் ௩௦- செய்யுட்கள் உண்டு.

எருமைவேளியனார்.—எருமைவேளியென்பது ஓநூர். இவராற்குதிரைமற மென்னுந்துறை மிகச் செவ்விதாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது. இவரியற்றிய பாடல்கள் - ௩ (அகநா. க ; புறநா. உ.)

ஐயாதிச்சிறுவெண்டேரையார்.—யாக்கைநிலையாமையை அறிவித்தல் வாயிலாக விரைந்து அறஞ்செய்கவென்று இவர் அறிவுறுத்துந்தன்மை அறிதற்பாலது; சிறுவெண்டேரையாரென்று இந்நூலுள் ஒருவர்பெயர் காணப்படுகின்றது. அவரும் இவரும் ஒருவரோ வேறோ விளங்கவில்லை.

ஐயூர்முடவனார்.—இவருக்கு முடவனாரென்னும்பெயர் சிளையால்வந்ததுபோலும்; இப்பெயர் ஐயூர்கிழாரெனவும், உறைபூர் முடவனாரெனவும் சில பிரதிகளிலுள்ளது. இவர் நடந்துசெல்லுதற்கு இயலாத முடவராதலின், தாமான் தோன்றிக்கோணையடைந்து வண்டியழுத்ததற்குப் பகடுவேண்டுமென்றுபாடி, அவன் பகடுகளும் பலபசுநிரைகளும் ஊர்தியுங் கொடுக்கப் பெற்றவாழ்ந்தவர் ; இறந்தோருடம்பைத் தாழியாற்கவித்தவனென்பதும் வீரச்சிறப்பும் கொடைச்சிறப்பும் இவர்பாடல்களிற்காணப்படுகின்றன. இவராற்பாடப்பட்டோர்: ஆதனெழினி, தாமான் தோன்றிக்கோன், சோழன்ருளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதியென்பார். “அறவ ரறவன் மறவர் மறவன், மள்ளர் மள்ளன் றொல்லோர் மருகன், இசையிற் கொண்டான்” என்பது இவர் தாமான் தோன்றிக்கோணைப்பாராட்டிய பகுதி. இவர் செய்தனவாக, ௧௦ - செய்யுட்கள் தொகைநூல்களிற்காணப்படுகின்றன (அகநா. க ; குறுந், ௩; நற். உ; புறநா. ச.)

ஐயூர்முலங்கிழார்.—இவருக்கு இப்பெயர் மூலமென்னும் நாண்மீனால் வந்தது போலும்; இவர்பாடலில் வேங்கைமார்பென்னுந் தலைவனும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள கானப்பேரென்னுமொழி அமைந்திருந்த அரணின் அமைதி கூறப்பெற்றுள்ளது; இவராற்பாடப்பட்டோன் கானப்பேரெயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி. இவர்காலத்துப்புலவர் அவ்வழுதியைப்பாடியவர்களும் அவன் காலத்திருந்தவர்களுமாவார்.

எக்கூர்மாசாத்தனார்.—இவர்செய்யுளில் கணவனையிழந்தமகளிர் புல்லரிசிக் கூழை அகாலத்திலுண்டு கைம்மைநோன்பு நோற்றிருத்தல் கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்பெயர் எக்கூர்மாசாத்தனாரென்றும் சிலபிரதிகளில் காணப்படுகின்றது.

பாடினார் வரலாறு.

ஒருமதச்செய்யார்:—இவர்செய்யுளில் ஒருமதக்குடிகளின் வீரச்செயல்
கிடைத்தது. பாடிப்பட்டபெற்றுள்ளது. இவர் செய்தனவாகக் கிடைத்த
பாடல்கள் - க (அகநா. ௩; குறுந். ௫; புறநா. ௬)

ஒருசிறைப்பெரியார்:—இவர் நாஞ்சில்மலையின்வளத்தைபுறம் அதன் தலை
வந்து இயல்பையும் பாடிட்டியிருத்தல் அறிந்து இன்புறம்பாலது. இவர்
பெயர் 'ஒருசிறைப்பெரியார்', 'ஒருசிறைப்பெரியார்' 'என்று சில
பிரதிகளில் காணப்படுகின்றது. இவரார் பாடிப்பட்டோன் நாஞ்சில்வன்
ஒருவனென்பான். இவர் இயற்றிய பாடல்கள் - ௩ (குறுந். ௧; நற். ௧;
புறநா. ௧.)

ஒருஉத்தரார்:—இவர்செய்யுளில், ஒருவீரன் பகைவர் சேனையைத் தனியே
நின்று தடுக்கும் மறச்செயலாகிய எருமைமறம் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

ஒல்லையூர்த்த பூதப்பாண்டியன்:—தென்னாட்டிலுள்ள பூதப்பாண்டியன்
யென்னுமோரார்பண்டைக்காலத்தில் இவன்பெயரால் அமைக்கப்பெற்றது
போலும். போர்க்களத்தில் இவன் கூறிய வஞ்சினவகைகள் அறியத்
பாலன் ; போரில் வல்லவன் ; செய்யுள் செய்தலிலும் திறமையுடையோன் ;
இதனை இவன்பாடிய பாடல் புலப்படுத்தும் ; இவன்பெயர்
பூதப்பாண்டியனெனவும் வழங்கும் ; இவன் நட்பினர் : மையலென்னும்
ஊரிலுள்ள மாவன், எயிலென்னுமரிலுள்ளானாகிய ஆந்தை, அந்துவஞ்
சாத்தன், ஆதனழிசி, இயக்கனென்னுமிவர்கள். இவன் மனைவி, இவன்
இறந்தவுடனே தீயிர்பாய்ந்து இறந்தான். இவன் இயற்றிய பாடல்கள் -
ச (அகநா. ௧; புறநா. ௩)

ஓரம்போகியார்:—இப்பெயர் ஓரம்போதியாரென்றும், ஓரேர்போகியாரென்றும்
சிலபிரதிகளிலுள்ளது. இவர் ஐங்குறுநூற்றில் மருதத்தைப் பொரு
ளாகவுடைய முதலாம் துறையுடைய ஆசிரியர் ; மருதத்திணையில்
மிகப்பயின்றவர் ; அதன் வளங்களை விளக்கப்பாடுதலில் மிக்க ஆற்ற
வாடையவர் ; தமிழ் நாட்டரசர் மூவராலும் பிற உபகாரிகளாலும் நன்கு
மதிக்கப்பெற்றவர் ; இவைகளை இவரியற்றிய செய்யுட்களால் நன்கு புலனா
கின்றன. எட்டுத்தொகையில் இவர் இயற்றியனவாக ௧௦௮ - செய்யுட்
கள் தெரிகின்றன (ஐங்குறு. மருதம் - ௧௦௦ ; நற். ௨ ; குறுந். ௪ ;
அகநா. ௧ ; புறநா. ௧.) இவற்றுள், ௧௦௬ - செய்யுட்கள் மருதத்திணை
யின்வளத்தையே புலப்படுத்தவன. இவரார்பாடிப்பட்டோர் சேரமான்
ஆதனெழினி, சோழன் கடுமான்செல்லி, பாண்டியன், விராஅன், மத்தி
என்னும் இவர்கள். இவர்பாடலில்வந்துள்ள ஊர்கள் : ஆழார், இருப்
பை, கழார், தேனூரென்பன ; நதிகள் : காவிரி, வையை யென்பன
விழவு : இந்திரவிழவு ; விரதம் : தைநீர்பாடல்.

ஓசேருழவர்:—வினைமுற்றி மீளுத்தலைமகன் தலைமகனைக் காண்டற்கு விரையும்
தன்னெஞ்சிற்கு ஈரச்செவ்வியில் விதைவிதைத்ததற்பொருட்டுக் கொல்லு

பையடைதற்கு விரையும் ஓரேருழவனை உவமை கூறிய சிறப்பான் இவர் இப்பெயர் பெற்றனர் ; “ஆடமை புரையும் வனப்பிற் பனைத்தோட், போமார்க்கண்ணி யிருந்த ஓரே, நெடுஞ்சே னுரிடை யதவே நெடுஞ்சே, யீரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத், தோரோ நுழவன் போலப், பெருவிதூப் புற்றன்றா னோகோயானே” (குறுந். கடக) என்பதனானுணர்க. இவருடைய இயற்பெயர் தெரியவில்லை. தம்முடைய செய்யுளில் இல்லறத்தை வெறுத்துக் கூறுதலின், இவர் துறவறத்தில் விருப்புடையாரென்று சொல்ல இடமுண்டு.

ஔவையார் :—இவர் அதியமான் நெடுமானஞ்சியிடம் அமுதமயமாகிய நெல்லிக்கனிபெற்று அவனைப்புகழ்ந்தார். இவர் அக்கனியைப்பெற்றமை இந்நூல் கூக - ஆம் பாட்டினாலும், “பூக்கமல வாலிகுழ்பு புள்வேளுர்ப் பூதகீரடி, மாங்குவரும் பாற்பெண்ணை யாற்றினையு - மீக்கே, மறப்பித் தாய் வாழுகி கா வன்சுடறி னாவையறுப்பித்தாயாமலகற் தந்து” என்னும் வெண்பாவாலும், ௧௦௦-ஆம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர், ‘இனிய கனிகளென்றது ஔவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல் அமிழ்தாவனவற்றை’ என்று எழுதிய விசேடவுரையாலும் வெளியாகின்றது. இவரார்பாடப் பட்டோர்: அதியமான் நெடுமானஞ்சி, தொண்டைமான், அதியமான் மகன் பொகுட்டெழினி, நாஞ்சில்வள்ளுவன், சேரமான்மாவெண்கோ, பாண்டியன் கானப்பேரெயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன் இராச குயம்பேட்ட பெருநந்திள்ளியென்பார். புறநானூற்றிலன்றி இவரியற்றிய பாடல்கள் நற்றிணையிலும், குறுந்தொகையிலும், அகநானூற்றிலும், தொல் காப்பியஉரையிலும், யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை முதலியவற்றிலும் காணப் படுகின்றன. ஆத்திருகுடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி, அசுதிக் கோவை முதலியன இவரியற்றிய நூல்களென்பர். இவர் அவ்வச்சமயத் துச் செய்தனவாகவுள்ள தனிப்பாடல்கள் மிகப்பல. பகைவுரை நோக்கிக் கூற வார்போல, அதியமானெடுமானஞ்சியின் குணங்களை இவர்பாராட் டிக் கூறியிருக்கும் பகுதிகளும் அவனான தூதனுப்பப்பட்டுச் சென்றபொழுது தன் மேம்பாட்டைப் புலப்படுத்தும்பொருட்டுத் தொண்டைமான் தன் படைக்கலக்கொட்டிலைக் காட்டக்கண்டு அப்படைக்கலங்களைப் புகழ்வார் போல அதியமானது போர்த்திறத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கும் பகுதியும் மிக்க விம்மித்ததை விளைவிக்கும். அதியமான் கோவலூரெறித்தனைப் பரணர் பாடியதையும் (புறநா. ௯௯) மூவேந்தரும் சேனைகளுடன் பாரியை வெல்லக்கருதி அவன் நகரைச்சூழ்ந்து புகல்போக்கின்றித் தடுத்த போது பறவைகளால் நெக்கதிரைப் புறத்திருந்து வருவித்து உள்நகரத் தாரைப் பசியால் வருந்தாதபடி பாதுகாத்தளித்த கபிலர் செய்தியையும் (அகநா. ௩௦௩) பிரிவாற்றாது வருந்திய வெள்ளிவிதியாரென்னும் புலமைவாய்ந்த பெண்பாலாருடைய தன்பயிடுதியையும் (அகநா. ௧௪௭) புலப்படுத்தியிருத்தல் இவர் புலவரிடத்துப் பேரன்புடையாராயிருத்தலை

விளக்குகின்றது; பழையனூர்க்காரிக்காகச் சென்றீர் ஆடொன்று கேட்ட போது சேரன் இவருடைய மேம்பாட்டை நினைந்து, பொன்னால் ஓர் ஆடு செய்தித்து அளிக்க, இவர் அதனைப் பெற்று மனமகிழ்ந்து, “சேரா ! உன்னுடைய பொன்னாடு (உன் நாடு பொன் நாடு)” என்று கூறினாரென்றும் அதனால் மலைநாடு இதுகாறும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றதென்றும் ஒரு செய்தி வழங்குகிறது. தம்முடைய கூற்றைவன்றிப் பாடிபிரத்தற்குரிய விதவிதவையவர்களின் கூற்றுக்களாகவும் இவர்பாடியபாடல்கள் இந்நூலிலும் பிறநூல்களிலும் காணப்படும். ஆராய்வோர், அதனைக்கொண்டு இவரை விதவிதவையவர்களாக நினைந்துவிரைந்து முடிவுசெய்து பதிந்து விடுதல் மரபன்று; அங்ஙனம் பாடுதல் கவிமதமெனக்கொள்ளுதல்முறை; பிறபுலவர்கள் பாடல்களிலும் இம்முறை காணப்படும்; ஆராய்ந்து தெளிக; தொகைநூல்களில் இவர் பெயர் ஒளவை யெனவும் வழங்கும்.

கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழகி:—இவர் பாண்டியர் குடியிற் பிறத்தவர்; வழுதியாரென்றபெயரே இதனைப் புலப்படுத்தும். பரிபாடலில் திருமாலுக்குரிய கரு - ஆம் பாடலையியற்றிய இளம்பெருவழுதியாரென்பவரும் இவரும் ஒருவராகவே கருதப்படுகின்றனர் ; பரோபகாரச் செய்தி கூறல் முதலிய கருத்துக்களில் இருவர்பாடல்களும் ஒத்திருத்தலும் பெயரொற்றுமையும் பிறவும் இங்ஙனம் கருதுவதற்கு இடனாகின்றன. இளம்பிராயத்திலேயே பேரறிவினராக இருந்ததுபற்றி இவர் இப்பெயரை அடைந்தனர்போலும் ; ஒரு பெரியார்க்குச் சிறுப்பெரியார் என முற்காலத்திற் பெயர் வழங்கப்பெற்றிருத்தலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். ‘கடலுண்மாய்ந்த’ என்னுமடை, இமந்தபின்பு இவருடையபெயரின் முன்னர் அமைக்கப்பெற்றதென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்; ‘துஞ்சிய’ என்பதுபோல, சோலைமலையிலுள்ள திருமலைப் பாடியிருத்தல்பற்றிச் சமயத்தால் இவர் வைணவராகக் கருதப்பெறுகின்றனர். இவர்பாடிய “உண்டாலம்” என்னும் இந்நூற்பாடல் சொல்லாலும் பொருளாலும் மிக இனிமை வாய்ந்தது. இவருடைய ஏனை வரலாறுகள் பரிபாடற் பதிப்பிற் பாடினோர் வரலாற்றிற் காணலாகும்.

கண்ணகனார்:—இவர் காலத்தவர் கோப்பெருஞ்சோழன், பிசிராந்தையார், பொத்தியார் முதலியோர்; பரிபாடலில் செவ்வென்மேலதாகிய உக-ஆம் செய்யுளுக்கு இசைவகுத்தவர் இவரே. இதனால், இவரை முருகக்கடவுளின் அடியவராகக் கருதுவதற்கிடமுண்டு. “என்றுஞ் சான்றோர் சான்றோர் பால ராப, சாலார் சாலார் பாலரா குபவே” என்பது இவர் வாக்கிற் சிறந்த பகுதி.

கணியன்பூங்குன்றன்:—கணியன் - சோதிடம்வல்லோன்; “வினைவெல்லாம் கண்ணி யுரைப்பான் கணி” (பு.வே. அ: ௨௦); பூங்குன்றமென்பது சிறு நாடொன்றின் தலைநகர் (நாலடி. ௧௨௮, ௨௧௨.) இவருக்கு இப்பெயர்

தொழிலாலும் இடத்தாலும் வந்ததுபோலும். இப்பெயர் கணிபுன்குள் மரு ரெனவும் வழங்கும். இவராத் பாடப்பெற்றதும் அரிய பொருள்க ளைமந்ததுமாண் 'யாதுமூரே' (புறநா. ககஉ) என்னுஞ் செய்யுள் படிக் குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் எவருக்கும் மிக்க இன்பத்தை விளைவிக் கும் இயல்புவாய்ந்தது. நற்றிணையிலும் இவரியற்றிய பாடலொன்று உண்டு:

சுதையங்கண்ணனார் :—இவருடைய பாட்டில், மயானத்தினியல்பும் அதன் தொன்மையும் விளங்கக் கூறப்பெற்றுள்ளன ; “ நெஞ்சமர் காதல ரழுத கண்ணீ, ரென்புபடு சுடலை வெண்ணீ ரவிப்ப, வெல்லார் புறஊந் தான்கண் டிலகத்து, மன்பதைக் கெல்லார் தானாய்த், தன்புறம் காண் போர்க் காண்பறி யாதே” (புறநா. ௩௫௬: ௫-௬) என்பதைப் பார்க்க ; “முன்புறம் தான்காணு மிவ்வுலகை மிவ்வுலகிற், மன்புறம் கண்டறி வார் தாமில்லை - அன்பின், அழுதார்க ணீர்விடுத்த வாறுமிக் கூகை, கழுதார்ந் திரவழங்கும் காடு” (பு. வெ. ௧௦: ௬) என்னும் காடு வாழ்த்து மேற்கூறிய பகுதியை ஒத்து விளங்குதல் காண்க.

கபிலர் :—கபிலரென்னும் பெயருள்ள முனிவர் சிலருண்டு ; அவருள், எந்த முனிவருடைய பெயர் இவருக்கு இடப்பட்டதோ அது விளங்கவில்லை. இவர்பிறந்தவர் பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருவாதவூர் ; இது, “நீதி மா மதாகநீழ * னெட்டிலை யிருப்பை யென்றோர், காதல் கூர் பனுவல் பாடுங் கபிலனார் பிறந்த மூதார், சோதிசேர் வகுள் நீழற் சிலம்பொலி துலங்கக் காட்டும், வேதநா யகளுர்வாழும் வியன்றிரு வாத ஐரால்” (திருவால. ௨௭: ௪) என்பதனால் வெளியாகின்றது. இவர் அந்தணவருணத்தினர் ; “யானே, பரிசிலன் மன்னு மந்தணன்”, “யானே, தந்தை தோழ னிவரென் மகளி, ரந்தணன் புலவன் கொண் டெவந்தணன்” (புறநா. ௨௦௦, ௨௦௧) எனத் தம்மைப்புலப்படுத்தற்காக இவர் கூறியசெய்யுட்களும், “புலனமூக் கற்ற வந்தணுளன்” (புறநா. ௧௨௬) என மாறேக்கத்து நப்பசலையார் இவரைப்பாராட்டிக்கூறியசெய்யு ளும் இதனைப்புலப்படுத்தும். வேள்பாரியினுடைய உயிரண்பரும் அவனு டைய அவைக்களத்துப்புலவருமாக இவர் விளங்கினார். தன் மகளிரை மணஞ்செய்துகோடற்குத் தாம்விரும்பியபடி அவன் கொடாதுதபற்றிச் சினந்து தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் பெரும்போர்செய்ய நினைந்து நால் வகைச்சேனைகளோடும் அவன்மலையைச்சூழ்ந்தகாலையில் அவர்களைச் சிறி தும் மதியாது அவனுடைய அருமைக்குணங்களைப்புலப்படுத்திப் பாடினர் ;

* “நெட்டிலை யிருப்பை வட்ட வொண்டூ, வாடா தாயிற் றீண்டப் பிடி யின், கோடேய்க் கும்மே வாடினோ பைந்தலைப், பரதர் மனைதொறு முணங் டு, செந்தலை யிறவின் சீரேய்க் கும்மே”.—இச்செய்யுள் தமிழ் நாவலர் பரிசையிற்கண்டது.

இவ்வருடம்செய்யுட்கள் இத்தகைய கருவியை வளர்த்து, இவர்
பிரபாகரது மனமுருகிப் பரிசெய்யப்பட்டன. இவ்வருடம்செய்யுட்கள்
தலைமுதுச்சென்று மனஞ்செய்தவொருவரும் இவ்வருடம்செய்யுடன், விசுக்
கொண்டபவர்களைவேண்டி மறுத்தமைகளை அருகத்தெய்து பின்பு
அம்மகனிலாப்பார்ப்பார்க்குவாழ்க்கைப்பதி தவிப்பின்க்கு மருடைய நட
புக்களைக்கழித்தனர். ஆரியவரசன் பரிசெய்யுடன் தவிப்பின்க்குத்
குறிஞ்சிப்பாட்டை இயற்றினர். இத்தகைய குறிஞ்சியைப்பொரு
ளாகவுடையமூன்றும் துறு இயற்றியவர் இவரே. பதினாற்பத்தில் எ-ஆம்
பத்தைப் பாடிச் சேரமான் செல்வக்கலைக்கொழியாதவன் துறுபிரன்
காணமும் அவன் ஒருமலைத்தேறிக்கண்டினைத்த பாடும் பரிசிலாகப்
பெற்றனர். பதினெண் கீழ்க்கணக்கொன்றைய இவ்வருடாற்பதும்
கலித்தொகையில் இரண்டாவதாகிய குறிஞ்சியுள்ள கலிப்பாக்களும்
இவரியற்றியனவே. இவர் குறிஞ்சித்திரையின் வியப்பின் தவரென்றும்
அதன் வளங்களை விளக்கப்பாடுதலில் மிக்க ஆற்றலுடையவரென்றும்
இவரியற்றிய செய்யுட்கள் புலப்படுத்தும்; இவருடையசெய்யுட்கள்
மிக்க இனிமையையுடையன; பழையவுரைகளில் உதாரணமாகக்காட்டப்
படும் 'கபிலாதுபாட்டு' என்னும் தொடர்மொழியே இதனை வலியுறுத்
தும்; இவருள்ளிச்செய்தனவாக உளவு -பாடல்கள் இப்பொழுது கிடைக்
கின்றன. (நற். ௨௦; தறுந். ௨௬; கலி. ௨௬; ஐங்குறு. ௧௦௦; பதிற்.
௧௦; அகநா. ௧௬; புறநா. ௩௦; தற்நி. ௧; "கெட்டியிருப்பை" என்
பது-௧; திருவள். ௧; இன்னு நாற்பது, ௪௧.) பன்னிருபாட்டியலில் இவர்
செய்தனவாகச் சில சூத்திரங்கள் காணப்படுதலின் பாட்டியலொன்று
இவர் செய்திருப்பதாகவுந் தெரிகிறது. இவருடையவாக்கில் விராயகக்
கடவுள், முருகக்கடவுள், சிவபெருமான், பலதேவர், திருமால் இவர்க
ளுடையதுதிகர் வந்திருக்கின்றன. இதனால், இவர் சமயக் கோட்பாட்டிற்
பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனுரைப்போன்றவராக எண்ணப்படுகிறார்.
எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னும் முத்
தொகுதிதூல்களிலும் இவருடையபாடல்களும் தூல்களும் கலந்திருத்
தல் இவரது பெருமையை விளக்குகின்றது. "அரசவைபணிய வறம்
புரிந்து வயங்கிய, மறம்புரி கொள்கை வயங்குசெந் நாகி, னுவலகூராக்
கவலையி னெஞ்சி, னன்னவிற் பாடிய நல்லிசைக், கபிலன்" (பதிற். ௮௫)
எனப் பெருங்குன்றூர் கிழாரும், "வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபி
லன்" (புறநா. ௫௩) எனப் பொருந்தி லிளங்கீரானும், "புலனழுக்கம்
வந்தனா, விரந்துசென் மாக்கட் கினியிட் னின்றிப், பரந்திசை சிற்கப்
பாடினன்", "பொய்யா நாவிற்கு கபிலன்" (புறநா. ௧௨௬, ௧௨௭) என மா
றேக்கத்து நப்பசலையாந் பாடியவற்றைப்பார்க்கையில் இவருடைய
மனம் வாக்குக் கையங்களின் தாய்மையும் அறம்புரி கொள்ளையும் பெரும்
புலமையும் அன்புடைமையும் நட்பின் பெருமையும் கன்குவின்க்குமின்றன.

இவரது பாடப்பட்டுள்ள அருமை, இருக்கோவென், ஓரி, சேமான் சென். வந்தன்கோவாழியாதன், சேமான் மாந்தரஞ்சேலிரும் பொறை, நன்னி, மலையமான் திருமுடிக்காரி, மலையன், விச்சிக்கோன், வேள்பாரி, வைபா விக்கோப் பெரும்பெகனென்பவர்கள். கொல்லிமலை, பதம்புநாடு, பதம்பு மலை, முள்ளூர்மலை, முள்ளூர்க்கானமென்பவைகள் இவரார் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலின், அவைகள் இவர்காலத்தில் விளக்கமுற்றிருந்தனவென்றும் இவர் பழகிய இடங்களென்றும் தெரிகின்றன. நட்பு, வண்மை, நன்றிமறவாமை யென்பவைகளை இவருடைய செய்யுட்களில் பரக்கக் காணலாகும். பழையலிலக்கண உரைகளில் வந்துள்ள 'கபிலபாணர்' என்பதனால், பாணரென்பவருக்கும் "பின்னமில் கபிலன் ரோழன் பெயரிடைக் காட நென்போன்" (திருவால. ௨௦ : க) என்னும் திருவிருத்தத்தால், இடைக்காடருக்கும் சிறந்தநட்பினராக இவர் எண்ணப் படுகிறார். இவர் வேறு; தொகை நூல்களில் காணப்படும் தொல்கபில ரென்பவர் வேறு. வீரசோழியம், தொகைப்படலம், சு - ஆம் கட்டளைக் கலித்துறைபுரையால், பாணருடன் இவர் வாதுசெய்தனரென்பது விவரி யாகின்றது. கக - ஆம் திருமுறையில் வந்துள்ள முத்தநாயனார் திரு விரட்டை மாணியாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டைமணிமாலை, சிவ பெருமான் திருவந்தாதி யென்னும் பிரபந்தங்கள் மூன்றையும் அருளிச் செய்த கபிலதேவநாயனாரென்பவர் இவரேயென்றுபெரியோர் கூறுவர். மேற்கூறிய திருவினையாடற்புராணத்தில், இடைக்காடன்பிணக்குத்தீர்த்த திருவினையாடல், கக - ஆம் திருவிருத்தத்தில், "எனையந்தாதி சொன்னவன் கபிலன்" எனச் சிவபெருமான் கட்டளையிட்டருளியதாக வந்திருத்தல் காண்க. 'முதலிற் கூறுஞ்சினையறிகளவி' என்னும் தொல்காப்பியச் சூத் திரத்துக்கு இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் எழுதிய உரையால் கபில ரார் செய்யப்பெற்றுக் கபிலமேன்னும் பெயரியதொரு நூலிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

கயமனார்:—உப்பங்கழியில் மலர்ந்த கருநெய்தற்பூ நீர் பெருகுந்தோறும் கயத் தில் முழுமும் மகளிருடைய கண்களை யொத்துத்தோன்றுமென்று, "யா யாகியனோ" (குறுந். சு) என்னுஞ்செய்யுளில் இவர் மொழிந்திருத்த லின், இவர்க்கு இப்பெயர் அமைக்கப்பெற்றதுபோலும்; கயம் - நீர் நிறைந்த பள்ளம். இந்நூலுள் போரிவிற்ற மகனுடைய பிரிவாற்றாது வருந்தும் நற்றயினியல்பைப் புலப்படுத்தி, "என்மகன், வனனுஞ்செம் மலு மெமக்கென நாளு, மானது புகழு மன்றை, யாங்கா குவன்கொ ளளிய டானே" (உருச) எனக் கண்டோர் கூறியதாக இவர் பாடியிருக் கும் கயம் படிப்பவர் மனத்தைக் கனிவிக்கும்; வேறு தொகை நூல்களில் இவருடைய பாடல்கள் பலகாணப்படுகின்றன (அகநா. குறுந். நற்.)

குழலாதனார்:—இவர் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தாரை நிறைந்த பின்பு அனல் பரிவாற்றாது வருந்துதல் வாயிலாக அவனுடைய குணவிசேட்கள்

களையும் அரிய செயல்களையும் அவனுரிமைகளிற் அருங்கலமுதலிய வற்றைக் களைத்ததனையும் கூறிபிருக்கின்றனர்.

கருவூர்க்கதப்பிள்ளை:—இவருடையணர் கருவூர். இவராத் பாடப்பட்டோன் பாண்டியனுடையவீரனும் கந்தனென்னும் பெயரினனுமாகிய நாஞ்சில்வள்ளுவனென்பான். இவர்பாடலால் அவனுடைய வண்மையும் வீரமும் நாஞ்சில்மலையின்வளனும் புலனாகின்றன; “துப்பெதிர்ந் தோர்க்கே யுள்ளாச் செய்மைய, னட்பெதிர்ந் தோர்க்கே யங்கை நண்மையன்” என்பது இவர் அவனைப் பாராட்டியபகுதி. இவர்செய்த பாடல்கள் - ஈ (குறுந். உ; புறநா. க.) கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளையெனவும் இப்பெயர் காணப்படுகின்றது; பண்டைக்காலத்தும் தெய்வப்பெயரை மனிதர்க்கு இட்டுவழங்குதல் மரபாகத்தெரிதலாலும், மீளக்கீகந்தன், மீளப்பெருங்கந்தனென்று வேறுதொகைதூல்களிற் புலவர்கள் பெயர்காணப்படுதலாலும் இப்பாடமும் பொருத்தமுடையதென்றே தோற்றுகிறது.

கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார்:—இப்பெயர் கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளைசாத்தனாரெனவும் காணப்படுகின்றது. இவருடையணர் கருவூர். சாத்தனாரென்பது இவரது இயற்பெயர். ‘கதப்பிள்ளை’ என்பவர் இவருடைய தந்தை. சேரன் சேனாதிபதியும் குதிரைமலைத்தலைவனுமாகிய பிட்டங்கொற்றனைநோக்கி, “பாடுபெவன்ப பரிசிலர் நானும், ஈயா மன்னர் நாண, வீயாது பரந்தநின் வசையில் வான்புகழே” (கசுஅ) என்று பாடியுள்ளார்; இப்பாடலிற் குதிரைமலையிலுள்ள குறவர்களின் இயலபு நன்கு கூறப்பெற்றுள்ளது; ஏனைத்தொகைதூல்களிலும் இவர் செய்யுட்கள்உள்ளன (அகநா. க; குறுந். க; நற். க.)

கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப்பூதநாதனார்:—சதுக்கம்-நான்குதெருக்கள் கூடுமிடம்; அங்கேயுள்ள தெய்வமாகிய ஒருபூதத்தின் பெயர் இவர்க்கு எய்தியதுபோலும்; கருவூர்த் சதுக்கப்பூதமொன்றிருந்தமை, “சதுக்கப்பூதரை வஞ்சியுட் டந்து, மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோ னியினும்” (சீலப். உஅ : கசுஎ - அ) என்பதனால் அறியலாகும்; வஞ்சி - கருவூர். முசுருந்தனுக்குத் துணையாக இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட பூதமொன்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சதுக்கத்திலிருந்து அந்நகரைப்பாதுகாத்து வந்ததாகச் சிலப்பதிகாரமுதலியவற்றால் தெரியவருகின்றது. துறவுபூண்டிருந்த கோப்பெருஞ் சோழனைநோக்கி மனமுருகிப்பாடியவர்களுள் இவரொருவர்.

கல்லாடனார்:—கல்லாடமென்னுமுரினுள்ளவராதலின் இவர் இப்பெயர் பெற்றார்போலும்; “கல்லாடத்துக் கலந்தினிதருளி” (நீருவா. கீர்த்தி.) என்பதை நோக்குக. தொல்காப்பியத்திற் கு இவர் ஒருரை செய்தாரென்று கூறுவர். “ஒல்காப் பெருமை தொல்காப்பியத்திற் குரையிடை யிட்ட விரகர்கல் லாடர்” என்னும் ஆன்றோர் வாக்காலுணர்க. இவருடைய பா

டல்களில் பகைவருடைய நீர்நிலையைக் கெடுத்தல் கடிமார்த்தடிதல் அவர் முரசைக் கைக்கொள்ளல் முதலிய தலைவர்களின் வீரச் செயல்களும் பகைவரிறந்தபின் அவருடைய மனைவிமார் கைம்மை நோன்பு நோற்றிருத்தலும் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவர் கிணைப்பொருளுகைத் தம்மைக் காட்டி அவன் செயல்களை முறையே சொல்லிச் செல்லும் மறக்களவழி ஏர்க்கள வருவகமென்னுந் துறைகளும் மிக்க நயப்பாடுடையன. பகைவரைக் கொன்றவிடத்து அவருடைய பெண்மூர் தம் இளம்புதல்வரைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தாம் இறந்துபடாமல் இலைகளைத் தின்று உயிர் வாழ்கின் மமையைப் புலப்படுத்தற்கு “அறுமருப் பெழிந்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச், சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை, பூளைநீடிய வெருவரு பறந்தலை, வேளை வெண்டூக்கறிக்கும்” (உக) என இவர் கூறியிருத்தல் யாருடையமனத்தையுந் கனியச்செய்யும். கக-ஆம் திருமுறையிலுள்ள திருகண்ணப்பதேவர் திருமறமென்னும் நூலொன்று இவர் செய்ததாகக் கூறுவர். பண்ணிநு பாட்டியலில் இவர் செய்தனவாகச் சில சூத்திரங்கள் காணப்படுகின்றனவாதலால் இவராம் செய்யப்பட்ட பாட்டியலொன்றுள்ளதென்று தெரிகிறது. இலக்கணவுரைகளில் கல்லாட மாழலரேன்று ஒரு தொடர்மொழி காணப்படுதலால் மாழலரென்னும் புலவரோடு இவர் நட்புடையவரென்று சொல்லலாம். இவரியற்றிய பாடல்கள்-கக (அகநா. எ; குறுந். உ; திருவர். க; திருக்கண்ணப்பர். க; புறநா. ௩.) இவராம் பாடப்பெற்றோர் : அம்பர்கிழானருவந்தை, பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், புல்லி, பொறையாற்றுக்கிழானென்பார்.

கழாத்தலையார்:—கழாத்தலை - ஓரூர், இவர், சேரமான் குடக்கோடுநெஞ்சேரலாதனும் சோழன் வேற் பஃறடைக்கைப் பெருநற்கிள்ளியும் போர்ப் புறத்துப்பொருது வீழ்ந்து இறந்தது கண்டு மனம்வருந்திப் பாடினர்; இருங்கோவேளின் முன்னோரில் ஒருவன் இவரை இகழ்ந்தமையால் அவனது நகரமாகிய அரையமென்பது அழிவுற்றதென்று கபிலர் பாடியிருத்தலின், இவர் மேம்பாடு விளங்குகின்றது (உ௦௨); இதனால், இவர் கபிலருக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவரென்று தெரிகிறது. இவர் கூறும் உவமைகள் மிக அழகுவாய்ந்தவை. இவரம்பாடப்பட்டோர் மேற் கூறிய அரசரும் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுமாவர்.

கழைநீயானையார்:—இவர் மிக்கதெரியமும் கம்பீரமுமுடையவர். “ஈயென விரத்த விழிந்தன் மதனெதி, நீயே னென்றலதனினு யிழிந்தன்று, கொள்ளெனக் கொடுத்த லுயர்ந்தன் மதனெதிர் கொள்ளே னென்ற லதனினு முயர்ந்தன்று” என்பது இவருடைய வாக்கிற் சிறந்த பகுதி. இவராம் பாடப்பட்டோன் வல்லிலோரி.

கள்ளில்ஆத்திரையனார்:—கள்ளில் - ஓரூர்; இது தொண்டைநாட்டிலுள்ள தும் தேவாரம் பெற்றதுமான ஒரு சிவஸ்தலம். ஆத்திரையன் - அத்திரி

பாடினோர் காரைக்க.

குலத்திற் பிறந்தவன்; இவர்க்கு இப்பெயர் குழப்பெயர்; இதனால் இவர் அந்தணராகக் கருதப்படுகிறார்; குறந்தோகையில் இவர் பூட்டில் வந்துள்ள 'கள்ளில்' என்பது இவர் பெயர்க்காரண மென்பதற்குப் பொருத்தமின்று. நன்றியறிவுமுதலிய உத்தமகுணத்தினர். இவரார் பாடப்பட்டோர்; வேங்கடமலைக்குரிய தலைவனாகிய ஆதனுக்கனும், ஆதியருமனும், முதியனுமாவர். இவர் செய்த பாடல்கள் - ௩ (குறுந். க; புறநா. உ.)

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் :—இவர் பெண்பாலார். ஆடுகோட்டிச் சேரலாதனென்னும் அரசன்மீது பதீற்றுப்பித்தான் ஆறம்பத்தைப்பாடி, அணிகலனுக்கென்று ஒன்பதுதுலாம் பொன்னும், நூறுபிரம்பொற்காசும் பரிசுபெற்றவர்; நச்செள்ளையாரென்பது இவரது இயற்பெயரென்றும் குறுந்தோகையில், "திண்டேர் கள்ளி கானத் தண்டர், பலலா பயந்த நெய்யிற்றொண்டி, முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோ ரெருகலத் தேந்தினுஞ் சிறிதென் றோழி, பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்வற்கு, விருந்துவரக் கரைந்த காக்கைய பூபலியே" என்னும் உக0-ஆம் பாட்டில், காக்கை கரைந்தமையைப் பாராட்டிக்கூறிய அருமைபற்றிக் காக்கைபாடினியாரென்ற சிறப்புப்பெயரைப் பிற்காலத்தில் ஆன்றோரால் இவர்பெற்றனரென்றும் தெரிகின்றன; பாடினி-பாடுபவன் செள்ளையென்பது பெண்பாலார்க்கு இயற்பெயராகப் பண்டைக்காலத்து வழங்கிவந்தது போலும்; பதீற்-கூ-ம் பத்தின்பதிகத்தில் மையூர்கிழானுடைய மனைவியின் பெயர் அந்துவஞ்செள்ளையென்று வந்திருத்தல்காண்க. மறக்குடி மண்கையின் இயல்பைவிளக்கி இவர்பாடிய "படுமகள் கிடக்கை காணாஉ, யின்ற ஞான்றினும் டெரிதுவந் தன்னே" என்னும் உளஅ-ஆம் புறப்பாட்டும் அப்பாடல் ஒக்கூர்மாசாத்தியார் என்னும் பெண்பாலாருடைய பாக்களின் வரிசையிற் சேர்க்கப் பெற்றிருத்தலும் இவர் பெண்பாலாராதலை வலியுறுத்தும்; 'ந' என்பது சிறப்புப் பொருளைத் தருவதோரிடைச்சொல், 'கலனணிக' என்று அரசன் பொற்காசு முதலியன கொடுத்தானென்றது ஈண்டு அறியற்பாலது. இப்பெயர் சில பிரதிகளில் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளை யாரெனவும் காணப்படுகின்றது.

காரிகிழார் :—இவர் வேளாளர்; இவருக்கு இப்பெயர் ஊரான் வந்தது; காரியென்பது தொண்டை நாட்டிலுள்ளதோடும்; இப்பொழுது இராமகிரி யென்று வழங்கப்படுகின்றது; "பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர், முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே" என்று அரசனை னோக்கிக் கூறியதனால், இவர் பரமசிவனை வழிபடுபவரென்று தெரிகின்றது; இவருடைய செவியறிவுறாஉவை உற்றுநோக்குகையில் வைதிக வொழுக்கிற் சிறந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர்; இவருடைய சிவநெய்ததையும் பெயரையும் பார்க்கும்பொழுது, பெரியபுராணத்துக் கூறப்படும் காரிகையனார், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்திற், ௫௨-

ஆம் திருவிளையாடலில் வந்துள்ள காரியாரென்பவர்களுடைய ஞாபகம் வருகின்றது. இவராம் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசகலை முதுகுமியிப் பெருவழுதி.

பாவட்டினர் :—இப்பெயர் கானட்டனாரெனவும் வழங்கும் ; இவர் பாடலில் வந்துள்ள 'வசையுநிர்கு மிசையுநிர்கும்' என்பது முதலிய அரிய வாக்கியங்கள் அறிந்து கோடும்பாலன் ; இவர் செய்த பாடல்கள் - ௨ (அகநா. ௧ ; புறநா. ௧.) இவராம் பாடப்பட்டோன் அந்துவன்கீரன்.

பாவற்பெண்ணு :—இவர் சோழன் போர்வைக்கோப் பெருந்தின்னியின் செவிலித்தாயென்று தெரிகிறது. காவற்பெண்டு - செவிலித்தாய். இவர் பெயர் காதற்பெண்டு எனவுங்காணப்படுகின்றது ; தம் மகன் போர்செய்தற்குச்சென்றானென்னும்பகுதி இவர் வீரக்குடியிற் பிறந்தவரென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்காரிக்கண்ணனார் :—இப்பெயர் காரிக்கண்ணனாரெனவும் வழங்கும் ; இவர்க்கு இப்பெயர் உறுப்பான் வந்ததபோலும் ; 'காரி-கரிக்குருவி ; இவர் வணிகர் ; இதனை "ஊரும்பேரும்" (தொல். மாபு. கு. ௭௪ - போர்) என்பதன் விசேடவுரையாலுணர்க ; இவர் வாக்கிற் காவிரி கடலொடு கலக்கும் சங்கமுகத்துறை கூறப்பெற்றுள்ளது (அகநா. ௧௨௩.) பாண்டியனுக்குத் திருமாலையும் அப் பாண்டியனும் சோழனும் ஒருங்கிருந்தபொழுது அவர்க்குக் கண்ணன் பலதேவரிருவரையும் உவமை கூறியிருத்தலின், இவர் திருமாலடியவராகக் கருதப்படுகின்றனர். மேற்கூறிய அரசர்க்கு ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டுமென்று இவர் கூறும் பகுதியும் பிறவும் மிக்க இப்பத்தைத் தருவன. அயனே திருவள்ளுவராகவந்து திருக்குறளைத் தந்தானென்றதனால், அந்துவன்பால் இவர்க்குள்ள நன்மதிப்பு வெளியாகும். இவராம் பாடப்பட்டோர் சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாதன், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி, பிட்டங்கொற்றனென்பார். இவரியற்றிய பாடல்கள் - ௬ (அகநா. ௨ ; குறுந். ௧ ; திருவள். ௧ ; புறநா. ௫.)

குட்டவன்கீரனார் :—குட்டவன் - குட்டநாட்டிலுள்ளவன் ; கீரனாரென்பது இவரது இயற்பெயர். கீரனாரென்னும் பெயருள்ளபுலவர் சிலிரிந்தலின் இவர் பெயர்க்குத் தேயப்பெயரை அடைமொழியாக்கினர் போலும் ; சிறந்தபுகாரியாகிய ஆய்அண்டிரன் தன் உரிமை மகளிரோடு தேவலோகத்தையடைந்தமையால் புலவர்கள் மிக்க பசியையுடையவர்களாய் அயல்காடு செல்லுகின்றார்களென்று வருந்திக் கூறியிருத்தலின் இவர் அவனிந்தபின்பும் இருந்தவரென்று தெரிகின்றது.

குடபுலவியனார் :—போர்க்களத்தின் இயல்பைப் பாடுதலில் இவர் மிக்க ஆற்றலையுடையவர் ; சினவாதபடி அரசனுக்கு இவர் தருமங்களைக் கூறு

பாடினோர் வாழ்கை.

மியல்பு யாரும் கற்றுக்கொடற்குரியதே. “வண்டுகொடுத்தோருயிர் கொடுத்தோரே” என்பது இவர்வாக்கு. இவரார் பாடப்பட்டார்; பாவனையுடன் செஞ்செழியன்; இவர்காழுத்துப்புலவர்; அவனைப்பாடிய கல்லாடர் முதலியோர்.

கூடவாயிற் கீர்த்தனார்:—குடவாயிலென்பது சோழநாட்டினுள்ளதும் சோழர் களின் தலைநகராகவருந்ததும் தேவாரம்பெற்ற சிவஸ்தலமுமான ஓரூர்; “தன்குட வாயி லன்னோன்”, “கொற்றச் சோழர் குடத்தை வைத்த, நாடுநரு நிதியினுஞ் செறிய, வருங்கடிப் படுக்குவன்” (அகநா. சச, சு0), “தேர்வன் சோழர் குடத்தை வாயில்” (நற். ௩௭௭) என்பவற்றால் அவ்வூரின் பெருமையை இவர் புலப்படுத்தியிருக்கின்றனர்; புலவர்கள் தம்மூர்ப்பெயர் முதலியவற்றை ஒருவகையாகத் தம்முடையபாடல்களில் தெரிவித்தல் மரபு; ஒல்லையூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தனியந்தபின்பு அவனுடையவண்மையைப் பாராட்டியும் இரவலர்வருந்துதலை ஒருவகையாகப் புலப்படுத்தியும் இவர்பாடிய செய்யுள் படிப்பவருள்ளத்தை உருகச்செய்யும்; இன்னும் சேரனுடைய தொண்டி, பாண்டியரின் கூடனகர், கொற்கைத்தறை, சோழரின் உறையூரென்பவை இவர் பாடலிற் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலின், மேற்கூறிய பெருஞ்சாத்தனியன் நிச்சேரர்முதலிய முடிமன்னர் மூவராலும் நன்னனனும் இவர் ஆதரிக்கப் பெற்றவரென்று தெரிகின்றது; பெரும்பாலும் இவர் பாடல்களில் வந்துள்ளது பாலைத்திணை; இவரியற்றியபாடல்கள் - கஅ (அகநா. ௧0; குறுந். ௩; நற். ச; புறநா. ௧.)

குண்டுகட்பாலியாதன்:—குண்டுகண் - ஆழமானகண்; பாலி - ஓரூர்; இவர்க்கு இப்பெயர் கிணையாலும் இடத்தாலும் வந்தது; பகைவர் தருந் திறைப் பொருள்களை அரசர் இரவலர்க்குக் கொடுத்துவிடும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்திலுண்டென்பது இவர்பாடலாலும் தெரியவருகின்றது; சேரமான் சிக்கதப்ள்ளித்துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனுடைய வண்மையைப் பாராட்டி, “என்கிறுமையி னிழித்து நோக்கான், நன் பெருமையின் மகவுநோக்கிக், குன்றுமழந்த களிமென்கோ, கொய்யுணைய மாவென்கோ, மன்றுநிறையு நிரையென்கோ, மனைக்களமரொடுகளென்கோ, ஆக்கவை, கனவெனமருள வல்லேனவி, னல்கியோனே” (௩௮௭) என இவர் கூறியிருக்கு மருமை மிகப்பாராட்டற் பாலது; இவர் பாடிய பாடல்கள் - ௨ (நற். ௧; புறநா. ௧.)

குளம்பாதாயனார்:—இவர் பாடலில் வணியல் களைந்த மகளிர்க்கைகளுக்குப் பட்டை நீங்கியமூங்கில் உவமைசூறப்பெற்றுள்ளது.

குறமகன் இளவையினி:—இவர்க்கு, இப்பெயர் சாதியால்வந்தது; குறநா தலைமகனுடைய ஏறைக்கோனை, “எம்மோன்” (கடுள்) என்று இவர் சொல்லியிருத்தலும் இதனை வலியுறுத்தும்; “தமர்தத் தப்பி வந்து

தோன் மல்லும், பிற்கை யறவு தானு னுதலும், படைப்பழி தாரா வுமத் தின னுகலும், வேந்துடை யவையத் தோங்குபு நடத்தலும்,..... ஏழைக்குத் தருமே” என அச்செய்யுளில் இவர் விதந்திருக்கும் அவ னுடைய அருமைக்குணங்கள் அறிதற்பாலன.

குறுங்கோழியூர் கிழார்.—இவர் வேளாளர்; சேனையை இவர்வருணித்தல்மிக அழகிது; இவராற்பாடப்பட்டோன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையென்னுஞ்சேரவரசன்; போரிற் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனாற் பிணிபுண்டு அவன் அப்பால அப்பிணிப் பைத் தானே நீக்கிக்கொண்டுசென்று சிங்காதனத்திலேறிய வரலாறும், அச்சேரனுடையவீரமும், செங்கோன்முறைமையும் இவரால நன்குசூறப் பெற்றுள்ளன; இவர்பெயர் குறுங்கோளியூர்கிழாரெனவும் வழங்கும்; இவர் பாடல்களுட் சிறந்தபகுதிகளின் கருத்துக்கள்வருமாறு:—

- (க) அரசு ! ஐம்பூதங்களை அளந்தறிந்தாலும் அறியலாகும்; உன்னுடைய அறிவுமுதலியன அளந்தறிதற்கரியன ;
- (உ) சோற்றைஆக்குநதீயாலும் வெயிலாறுமுண்டாகும் வெம்மையை யன்றி உன்குடைநிழலில வாழ்வோர்க்கு வேறு வெம்மையில்லை;
- (ங) இந்திரவல்லையன்றி வேறுகொலைவல்லையும் கலப்பையையன்றிவேறு படைக்கலம்களையும் உன்றாட்டார் அறிபார் ;
- (ச) வயாவற்ற மகளிர் விரும்பியுண்பாரேயன்றிப் பகைவர் நின்மண்ணை ஒருபொழுதும் துகரார் ;
- (ரு) உன்னைப்பாடியநா வேறெருவரையும் பாடாதபடி கொடுக்கும் வண்மையை உடையாய் நீ ;
- (ஈ) எல்லாவகையாலும் உன்னாடு தேவருலகம் போல்வது.

குன்றார்கிழார் மகனார்.—இவர் வேளாளர்; நீர் நிறைந்த வயல்களினிடையே யுள்ள ஒருரின் மதிலுக்குக் கடலினிடையேயுள்ள புறமுலாந்தகப்பலை உவமை கூறியிருக்கின்றனர். இவராற்பாடப்பட்டோன் போந்தையென் னும் நகரின் தலைவனான நெடுவேளாத நென்பான்.

கூகைக்கோழியார்.—மயானத்தின் இயல்பைக் கூறுகையிற் பழைய மரங் களின் பொந்திற் பிறர் திடுக்கிடும்படி சுட்டுக்குவியென்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் கூகைக கோழிகள் நீங்காதது அஃதென்பதைப் புலப் படுத்தி, “முதுமரப் பொந்திற் கதுமென வியம்பும், கூகைக் கோழி யானைத், தாழிய பெருங்காடு” (நகச) என்றமையின், இவர்க்கு இப் பெயர் இடப்பட்டதென்று தெரிகின்றது.

கூடலார்கிழார்.—இவர் மலைநாட்டின்கண்ணதாகிய கூடலாரை இருப்பிட மாக உடையவர்; வேளாண்மரபினர்; இவருடைய பாடல்கள்மிக்க இன் சுவையுடைய தருபவை; ஒரு விண்மீன் வீழ்ச்சியைக்கண்டு கோச்சேர

மான் யானைக்கட் செய்மார்தாஞ்சேரனும்பொருதபெயர்ந்து மரசன் இன்னநாளி லிறப்பானென்று முறலில் நிகழ்த்திநூறு அங்வாமே அவன் இறந்ததகண்டு ஒருவாற்றும் பிரிவாற்றிது வருத்தினுரென்று, “ஆடியலழற்குட்டத்த” (உஉக) என்னும் பாடலாலும் அதன்பின்னுள்ள வாக்கியங்களாலும் தெரிதலால், இவர் கணிதத்திலும் வல்லவராகக்கருதப் படுகிறார்; இவர் மேற்கூறிய அரசனால் மிக ஆதரிக்கப்பெற்றவர்; அவன் வேண்டுகோளால் ஐங்குறுநூறு தொகுத்தவர் இவரே; ‘புலத்துமைமுற் றிய கூடலூர்கிழார்’ (ஐங்குறுநூற்றின் இயுகிவாக்கியத்துள்ளது) என ஆன்றோரார் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்றிருத்தலின், இவருடைய பெரும் புலமை நன்கு வெளியாகின்றது; இவர் காலத்துப்புலவர்கள் குறும் கோழியூர் கிழார், பொருநதிவிளங்கீரனாரென்பவர்கள். “முதுமொழிக் காஞ்சிய இயற்றிய மதுரைக்கூடலார் கிழாரோன்பவரவேறு; இவர் வேறு. இவரியற்றிய பாடல்கள் - ச (குறுந். ௩; புறநா. ௧.)

கோடைபாடிய பெரும்பூதனார்:—பெரும்பூதனாரென்பது இவரது இயற் பெயர்; கோடைமலையையோ கோடைக்காலத்தையோ நன்கு பாடிய இவருடைய ஆற்றலுடைமையைக் கண்டு ‘கோடைபாடிய’ என்னும் அடைமொழியை இவர்பெயர்க்கு முன்பு ஆன்றோர் அமைத்தார்போலும்; “முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போலத், தாவுபு தெறிக்குமான்” (உருக) என்பது இவர் பாடலிற் காணப்படுதலால், முருகக்கடவுளின் ஆவேசம் கொண்டு மகளிர் ஆடும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்தில் உண்டென்று தெரிகின்றது.

கோதமனார்:—இவர்பெயர் கௌதமனாரெனவும், பாலைக் கௌதமனாரெனவும் வழங்கும்; இவர் அந்தணர். பதிற்றுப்பத்தில் ௩ - ஆம்பத்தைப் பாடி இவர் இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனார் சவர்க்கம் பெற்றார்; இதனை, “பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவேனைப் பாலைக் கௌத மனார் பாடினார் பத்துப்பாட்டு...பாடிப்பெற்ற பரிசில்: ‘நீர் வேண்டியது கொண்மின்’ என, ‘யானும் என்பார்ப்பனியும் சவர்க்கம்புகவேண்டும்’ என, பார்ப்பாரிற் பெரியோரைக் கேட்டுப் பெருவேள்வி வேட்பிக்கப் பத் தாம்பெரு வேள்வியிற் பார்ப்பானையும் பாப்பனியையும் காராராயினார்” (பதிற். ௩ - ஆம்பத்தின் இறுதிக்கட்டுரை) என்பதனாலும், “பாடாண்டினை யே” (தொல். புறத்திணை. சூ. உரு-ந.) என்பதன் விசேடவுரையாலும், “சேரன் குட்டுவன்புகழைச்செய்யுளாகத் தொடுத்த கௌதமனென்னும் பெரிய புலவன், ‘யானும் என்சுற்றமும் துறக்கம்புகும்படி பொருந்திய அறங்களை முடித்துத் துறக்கத்தைத்தா’ என்றற்கு, அவன்சொற்குறை தீர்ப்பான் பொருட்டு உவந்த யாகங்களை நடத்தி, ‘நீவேண்டிய துறக்கத் தின் கண் நீவொழ்வாயாக’ என்றான்; ஆதலால்புனைந்து இப்பெற்றியா ரென்று புகழவேண்டுதலில்லை; இயற்கையாகக்கொடுக்கும் சிலத்தார் தம் மனவினாற் கொடுக்கவல்லதனைத் தாமே அறிந்துகொடுப்பார்” (புற. ௩௧௬-

பழையவுரை) என்பதனாலுமுணர்க. “ ஒருதா மாகிய பெருமையோரும், தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே”, “அறவோன் மகனே மறவோர் செம்மால்”, “நின்னுற்றம் பிறரறியாது, பிறர்கூறிய மொழிதெரியா, ஞாயிற்றெல்லை யாள்வினைக்குதவி, யிரவி னெல்லை வருவது நாடி”, “உழவொழி பெரும்பக டழிதின் றுக்கு”, “அவிழ்வேண்டுநர்க் கிடையருளி” என்பவை இவ்வாக்கிற் சிறந்தபகுதிகள்.

கோப்பெருஞ்சோழன்:—“செய்குவங்கொல்லோ நல்வினை யெனவே, யைய மறஅர் கசுமண்டு காட்சி, நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணியில் லோரே”, “பிசுரோ நென்பவென் னுயிரோம் புநனே, செல்வக் காலை நிற்பியு, மல்லத் காலை நில்லன்” என்பவை இத்தாலுள் இவன் பாடல்களிற் சிறந்த பகுதிகள். இவனும் பாடப்பட்டோர் பிசிராந்தையார். இவனியற்றிய பாடல்கள் - எ (குறுந். ச; புறநா. உகச - ௬.) இவனுடைய பிறவரலாற்றைப் பாடப்பட்டோர் வரிசையிற் காண்க.

கோலூர்கீழார்:—இவர் வேளாண்மரபினர்; சோழபரம்பரையோரால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர்; நன்றியறிவுள்ளவர்; பிறருடைய சேற்றத்தைத் தணித்தலிற் கண்ணுங்கருத்துமாக யிருந்துவாழ்ந்தவர்; யாரும் மன ஒற்றுமையுடன் இருக்க வேண்டுமென்பது இவரது கொள்கை. கனூதால், சோதிடதூல், இசைதூ லென்பவற்றில் வல்லுநர்; உவமை கூறுதலிலும் உபகாரிகளின் குணங்களைப் பாராட்டுதலிலும் வீரச்செயல்களை விளக்குதலிலும் பிக்க ஆற்றல் வாய்ந்தவர்; அஞ்சாதநெஞ்சினர். இவை இவருடைய பாடற்பகுதிகளால் நன்குவிளங்கும். சோழர்களுள், நலங்கிள்ளி யென்பவன் ஒருகாலத்தில் ஆயுரையும் ஒருகாலத்தில் உறையுரையு முற்றி யிருந்தபொழுது அவ்வக்காலத்தில் அடைத்துக்கொண்டு அந்நகர்க்குக்குள்ளே அஞ்சியிருந்த நெடுங்கிள்ளியைநோக்கி, வெளியேவந்த போர் செய்தல், ஒற்றுமையுடன் வாழ்தல் இந்த இரண்டினுள் ஒன்றைச்செய்து கொள்க வென்று இடித்துக்கூறிய பகுதியும் (சச - ௫), நலங்கிள்ளி யிடத்திருந்து உறையூர்க்குவந்த இளந்தத்த நென்னும் புலவனை ஒற்று வந்தானென்று நெடுங்கிள்ளி கொல்லத் தொடங்கிய விடத்து அப்புலவனை உய்வித்தற் பொருட்டுப் பொதுவாகப் புலவர்களினியல்பை விதந்து கூறிய பகுதியும் (சஎ), மலையமான் மக்களைக் கிள்ளிவளவர் யானைக்கு இடத் துணிந்தபொழுது அவர்களை உய்விக்கவும் அவனுடைய மனத்தைக் கனிவிக்கவுமெண்ணிச் சிறுவர்களினியல்பை எடுத்துக் கூறிய பகுதியும் (சசு) இவருடைய ஆற்றலையும் அருமைக்குணங்களையும் புலப்படுத்தும். “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு யின்பமு, மறத்து வழிப்படுஉந் தோற்றம் போல, விருகுடை பின்பட வோங்கிய வொருகுடை”, “போரெனின் புகலும் புரீசு கழன் மறவர்”, “ஊன்சோற்றமலை பாண்கடும் பருத்தஞ், செம்மந் தம்மரின் வெம்முனை யிருக்கை”, “காலனுக் காலம் பார்த்தும் பாராது, வேலிண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய, வேண்டிடத் தடுமம் வெல்

போர் வேந்தே', 'மையல கொண்ட வேமயி லிருக்கையர், புதல்வர் பூக்கண் முத்தி மனையோட, கெவ்வங் கரக்கும் பைதன் மாக்களொடு, பெருங்கலக் குமரன்றும் ருனே காற்றோ, டெரிநிகழ் தன்ன செல விற், சேருமிகு வளவரிற் சினையோர் நாடே', 'உடுமபிரித் தன்ன வென்பெழு மருங்கிற், கடுமபின் கடுமபி களையுநர்க் கானாது, சில் செவித் தாகிய கேளவி நொநது நொந்து', 'மென்மையின் மகளிர்க்கு வணக்கி வன்மையி, னுடவர்ப் பிணிக்கும் பீடுகெழு நெடுந்தகை, புனிதுதிர் குழுவிக் கிலிற்றுமுலை போலக், சுரந்தகாவிரி மாங்கொன் மலரிர், மன்பதை புரசகு நன்னாட்டுப் பொருநன்', 'யானை, நெடு நகர் வரைப்பிற் படுமுழா வோர்க்கு, முறந்தை யோனே குறுகில், பிறன் கடை மறப்ப நலகுவன் செலினே', 'தைத்தித் திகைப் பணக்காய் போலக் கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனக், சமீதி யல்லது சமீதி யறியா, திருமருந்து விளைக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்', 'பிறந்த வராப் போலும் வறன்', 'வெய்துண்ட வியர்ப்பல்லது, செய்தொழிலான் வியர்ப்பறியாமை யீத்தோ நெந்தை' என்பவை இவருடைய பாடல் களுட் சிறந்த பகுதிகள். இவரார் பாடப்பட்டோரும் இவர் காலத்தவ ரும்: சோழன் நலங்கிள்ளி, சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவள வன், காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், சிறுகுடிகுழான் பண்ணனென்போரும் அவர்களைப்பாடிய புலவர்களுமாவர். இவரியற்றிய பாடல்கள்-கடி (குறுந். க; திருவள். க; நற். க; புறநா. கடு)

கோனுட்டு எறிச்சி லார் மாடலன் மதுரைக்குமானார்:—வஞ்சப் புகழ்ச்சி யணி இவர்பாடல்களில் மிக நன்றாக அமைந்துள்ளது; திருவள்ளுவ மாலை யில் இவர்க்குரியதாக ஒருபாடல் காணப்படுகின்றது. இவரார் பாடப்பட் டோர்: சேரமான் குட்டுவன்கோதை, சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ் சிய நலங்கிள்ளிசெட்சென்னி, ஏனாதிதிருக்கிள்ளி, ஈர்த்தூர்குழான் தோயன் மாறன், சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், சோழிய ஏனாதிதிருக்குட்டுவனென்போர்.

கங்கவருணரென்னும் நாகரியர்:—இவர்பாடிய பெருங்காஞ்சித்துறை இனிய பொருள்வாய்ந்தது. இவர்பாடல் யாக்கைநிலையாமைமுதலியவற் றை வற்புறுத்திக்கூறும்; இவரார்பாடப்பட்டோன் தந்தமாமன்.

சாத்தந்தையார்:—இவர், பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள்ளொன்றாகிய திணை மொழியைப்பதென்னும் நூலாசிரியரான கண்ணகீசேந்தனருடைய தந்தையார். மற்போரியலடி இவர் பாடலிற் காணப்படுகின்றது. இவரார் பாடப்பட்டோன் சோழன் போர்வைக்கோப்பெருந்திண்கிள்ளி.

சிறுவெண்டேரையார்.—ஐயாதிச சிறுவெண்டேரையாரென்றும் இவர்பெயர் காணப்படுகின்றது..

சோழன் கண்ணக்காலிநம்போறை:—இவன் சோழன் செங்கணபதியைப் போர்செய்து பிடிக்கப்பட்டுக் குடவாயிற்கோட்டத்துச் சிறையிற்கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று கேட்டு உடனே பெருது பின்பு பெற்று அதனை மானத்தால் உண்ணுது கைக்கொண்டிருந்து, “குழவி யிறப்பினும்” என்னும் பாடலைப் பாடித் தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தி அப்பால் தஞ்சினான்.

சோழமான் கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சியமாக்கோதை:—இவன், தன் மனைவி யிறந்தபொழுது பிரிவாற்றாது “யாற்குப் பெரிதாயினும்” என்னும் பாடலைப் பாடினான்.

சோனாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருத்தும்பியார்:—முகையலூர்ச் சிறுகருத்தும்பியாரென்றும் பிரதிபேதமுண்டு. திாவள்ளுவ மாணியில் ௧௭-ஆம் செய்யுளாகிய “உள்ளுதலுள்ளி” என்னும் வெண்பா இவரால் இயற்றப் பெற்றது. இவரால் பாடப்பட்டோன் வல்லார் கிழான்பண்ணன்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியகிள்ளிவளவன்:—தன்னாட்டில் வேளாண்மைத் தொழிலிற் சிறந்துவிளங்கிய பண்ணென்பவனுடைய அரிய குணங்களை இவன் பாராட்டிப்பாடினான். இவனது மற்ற வரலாற்றைப் பாடப்பட்டோர் பெயர் வரிசையிற் காண்க.

சோழன் நல்லுருத்திரன்:—இப்பெயர் சோழன் நல்லுத்திரனெனவும், நல்லுத்திரனெனவும், உருத்திரனெனவும் பிரதிகளில் வேறுபட்டுள்ளது. இவன் முயற்சியுடையோரிடத்து மிக்கவிருப்பும் முயற்சி யில்லாரிடத்து மிக்க வெறுப்புமுடையானென்று இவன்பாடியபாடல் தெரிவிக்கின்றது; கவித்தோகையில் முல்லைக்கலி இவன்பாடியது.

சோழன் நலங்கிள்ளி:—இவன் பகைவரை அஞ்சாது வெல்லும் ஆற்றலுடையவனென்றும் பொதுமகளிரைச் சிறிதும் விரும்பாதவனென்றும் இரப்போர்க்கு எவற்றையும் வரையாதுகொடுக்கும் வள்ளலென்றும் செங்கோலை உடையவனென்றும் இவன்பாடியபாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவனுடைய மற்ற வரலாற்றைப் பாடப்பட்டோர் பெயர்வரிசையிற் காண்க.

தன்காற் பூட்கோல்லனார்:—தன்கால் - பாண்டி நாட்டிலுள்ளதோறும்; திருத்தன்காலென இக்காலத்துவழங்கும்; இது திருமாவின் தூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளுள் ஒன்று. பூண் கொல்லனார் - ஆபரணஞ்செய்யுந் தட்டார்; இவர்க்கு இப்பெயர் ஊராலும் தொழிலாலும் வந்தது. இப்பெயர், தன்கால் தாட்கோவலனானெனவும், தன்கால் பூட்கோவலனார் எனவும் காணப்படுகின்றது. இவர்பாடலில் இல்லறவொழுக்கம் நன்கு கூறப் பெற்றுள்ளது.

தாமபிள்ளை கண்ணனார்:—காஞ்சிபுரத்தின் பக்கத்தில் தாமலென்று ஒருநன் னது; இவர் அந்தனர்; அரசரோடு செருங்கிய பழக்கமுடையவர்;

தெரியுமிக்கவர். இவராற்பாடப்பட்டோன் சோழன் கலங்கிள்ளிதம்பியா வளத்தான்.

தாயக்கண்ணியார்:—கைம்மை நோன்பு இவர் பாடலிற் கூறப்பெற்றுள்ளது.

குறந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் இவர் பாடல்கள் காணப்படும்.

திருத்தாமனார்:—இவராற்பாடப்பட்டோன் சேரமான்வஞ்சன்.

தும்பிசோகினனார்:—தும்பி - ஒருவகைவண்டு; சொகினம் - சிமித்தம். தும் பியை நோக்கிச் செய்திசூறிய சிறப்பால் இவர் இப்பெயர்பெற்றார் போலும்; தும்பி சேர்கோனாரென்றும் பிரதிபேதமுண்டு; இவருடைய பாடல்கள் குறந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் காணப்படுகின்றன.

துறையூர் ஓடைகீழார்:—இவர் வேளாளர்; இவர் வறுமையால் மிக்க துன்ப முற்றவரென்று தெரிகிறது. இப்பெயர் துறையூர் அரிசில் கிழாரெனவும் பிரதிகளிலுள்ளது. இவராற்பாடப்பட்டோன் ஆய் என்னும் வள்ளல்.

தொடித்தலைவிழுத்தண்டினார்:—தாம் கூறும் முதுமைப்பருவ வருணனையில், 'தொடித்தலை' என்னுமடையைத் தண்டிற்சூறிய சிறப்பால், இவர் இப்பெயர்பெற்றார்; தொடி - புண். இவராற்பாடப்பட்டோன் ஒல்லை யூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தன். திருவள்ளுவமாலையில் இவர் பாடல் ஒன்றுள்ளது.

தொண்டைமான் இளந்திரையன்:—இவன் காஞ்சிநகரத்திருந்த ஓரசன்; பாடுதலில்வல்லவன்; கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்பாடிய பெரும்பா ணற்றுப்படைத்தலைவன் இவனே; இவன்பெயர்க்காரணத்தைப் பெரும் பாணற்றுப்படை நட- ஆம் அடியின் விசேடவுரையாலுணர்க. இவன் காலத்துப் புலவர் மேற்கூறிய உருத்திரங்கண்ணனாரும் நக்கண்ணையாரு மாவர்.

நரிவேருத்தலையார்:—இவர், பாதுகாணத்தாலோ தம்முடம்பு வேறுபட் டிருந்து சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருஞ்சேரலிரும் பொறையைக் கண்டநாளில் அவ்வேறுபாடு நீங்கித் தம்முடம்புபெற்றனர். இதனை, புறநானூற்றின் ௫ - ஆம் பாட்டின் பின்புள்ள வாக்கியத்தா லும், "புதுமை பெருமை" (தேவல். மெய். கு. ௭ - பேர்) என்பதன் விசேடவுரையாலுணர்க. இவராற்பாடப்பட்டோன்: மேற்கூறிய சேர மான்கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப் பெருஞ் சேரலிரும் பொறை. இவ ரியற்றியபாடல்கள் குறந்தொகையிலும் திருவள்ளுவமாலையிலுமுள்ளன.

நல்லிறையனார்:—இவர் வாக்கிற் காலிரி சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. இவராற் பாடப்பட்டோன் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன். இறையனார் வேறு; இவர்வேறு.

நன்னுகனார்:—ஆறுகளில் தருமவோடமுண்டென்று இவர்பாடலால் தெரி கின்றது. இவராற்பாடப்பட்டோன் கரும்புனார்கிழான். பரிபாடலில் இரண்டாம்பாட்டுக்கு இசைவகுத்தவர் இவரே.

நேட்டிமையார் :—இவர்க்கு இப்பெயர் உறுப்பால் வந்தது; நெடுமை இமையார். இவரார்பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதலுடு மிப்பெருவழுதி. அப்பாண்டியன் பகைவருடைய மதிலையழித்து ஊரைப் பாழ்படுத்தினமையும், குதிரைகளைச் செலுத்தி அவர்வயல்களை அழித்தமையும், யானைகளால் அவர் குளங்களைக் கலக்கினமையும், அவன்செய்த தருமயுத்தமும் இவர்பாடல்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளன.

நெடுங்கழத்துப்பரணர் :—போர்க்குச்செல்வோர் வெள்ளுடை உடுத்திச் கொண்டு செல்லவேண்டுமென்பது இவர் பாடலால் தெரிகின்றது. இவர்க்கு இப்பெயர் உறுப்பால்வந்ததுபோலும்.

நெடும்பல்லியத்தனார் :—நெடிய பலவாத்தியங்களை உடைமையின், இவருக்கு இப்பெயர்வந்தது; இவரார்பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதலுடுமிப்பெருவழுதி.

நொச்சி நியமங்கிழார் :—நொச்சிநியமம் - ஓர்; இக்காலத்து நொச்சிய மென்றுவழங்கப்படுகிறது. இவர் வேளாண்மரபினர்; இவர்பாடல்கள் அகநானூற்றிலும், நற்றிணையிலும் காணப்படுகின்றன. நொச்சி நீயக் கிழாரென்று இவர்பெயர் சிலபிரதிகளில் உள்ளது.

பக்குடுக்கை நன்கணியார் :—நன்கணியாரென்பது இவரது இயற்பெயர்; கணி - சோதிடவல்லவன்; உலகத்தை வெறுத்த ஞானியாதலால், இவர் பையையே உடையாகக் கொண்டிருந்தனரென்றும் அதுபற்றியே 'பக்குடுக்கை' என்னுமடை இவர் பெயர்க்குமுன் கொடுக்கப்பட்டதென்றும் தெரிகின்றன; பக்கு - பை (ஐங்குறு. உஎக.) இவர் ஞானியென்பது இவரது செய்யுளாலறியலாகும்.

பரணர் :—இவர் கபிலர்பால் மிக்க நேயமுடையவா. இது கபிலரானரென்றும் தொடரால் விளங்கும். இவர் பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம்பத்துப் பாடிக் கடல்பிறக்கோட்டிய கோச்செங் குட்டுவனிடம் உம்பற்காட்டுவாரியையும், அவன்மகன் குட்டுவன் சேரையும் பரிசிலாகப்பெற்றனர்; இதனை மேற்கூறிய பகுதியின் இறுதிக்கட்டுரையாலுணர்க. இவரார்பாடப்பட்டோர்: சோழன் உருவப்படுமேரிளஞ் சேட்சென்னி, சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சோழன் வேற்புடக்கைப் பெருநர்கிள்ளி, வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன், சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழுக்குட்டுவனென்பார். "அமரர்ப்பேணியும்" என்னும் ஞானையாருடைய பாட்டினால், அதியமான் நெடுமானஞ்சியை இவர் புகழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள 'மாலுங்குமளாய்' என்னும் அரிய வெண்பா இவரியற்றியதாகத் தெரிதலின் உக்கிரப் பெருவழுதியாரும் மறப்புலவர்களும் இருந்தகாலத்தவரென்று இவர் எண்ணப்படுகிறார். இன்னும் இவரியற்றியபாடல்கள் நற்றிணையிலும், குறுந்நொகையிலுமுண்டு; கக - ஆம் திருமுறையில் உள்ளதான சிவபெரு

மாள் திருவந்தாதிபென்னும் பிரபந்தத்தின் ஆசிரியராகிய பரணதேவ நாயனாரென்பவர் இவரென்று சொல்லுவர்; இவர் வேறு; வன்பரணர் வேறு. இரண்டு திருவிளையாடற் புராணங்களிலும் இவர் புகழ்ப்பட்டிருக்கிறார்.

பாண்டாங்கண்ணனார்:—இவராற்பாடப்பட்டோன் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருந்தகின்ளிர்.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி:—இவர் அரசர்; புதல்வர்களாலுண்டாகு மின் பமானது இம்மையின்பம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென்பதை இவர், “படைப்புப் பலபடைத்து” என்னும் பாடலால் நன்குவிளக்கியிருக்கின்றனர்; இவர் காலத்துப் புலவர் பிராரந்தையார்.

பாண்டியன் ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்சேழியன்:—இவன் கற்றோர்பால் மிக்க ‘மதிப்புடையவனென்றும் கற்றலையே பெரும்பயகை எண்ணியவனென்றும் இவன்பாடியபாடல் விளக்கும்; சீலப்பதிக்கரகீ கதா நாயகனாகிய கோவலனைக் கொல்வித்தவன் இவனே, இதனை அந்நூல் மதுரைக்காண்டத்தின் இறுதிக்கட்டுரையாலுணர்க.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்சேருவேன்றநெடுஞ்சேழியன்:—இவன் பகைவரைவெல்லுதலிற் சிறந்தவனென்பதும் குடிகளைப்பாதுகாத்தலில் வன்மையுடையோனென்பதும் புலவர்களால் மதிக்கப்படுதலில் மிக்க நாட்டமுடையோனென்பதும் இரப்போர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலையுடையோனென்பதும் இவன்பாடியபாட்டால் விளங்குகின்றன. இவன் பாடப்பட்டவருள்ளு மொருவனாவன்; இவன் வரலாற்றை அவர் வரிசையிற்காண்க.

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்:—இவர் தொண்டைநாட்டினர்; தமிழில் பாரதகதையை உரையிடைவிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுளாக இயற்றிய ஆசிரியர்; அந்நூற் செய்யுட்கள் நோல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் நச்சினர்க்கினியத்திலும் யாப்பருங்கலவிருத்திமுதலியவற்றிலும் காணப்படும். நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு என்பவற்றிலுள்ள கடவுள்வாழ்த்துக்களும், திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள, ‘எப்பொருளும் யாரும்’ என்னும் வெண்பாவும் இவராலேயே செய்யப்பட்டுள்ளன. இவருடைய மற்ற வரலாறுகளை ஐங்குறுநூற்றிற் பாடினோர் வரலாற்றிற்காண்க.

பாரிமகளிர்:—இவர்கள் பாரியென்னும் வள்ளலுடைய மகளிர்; இவர்களுள் ஒருத்தி, மழையில்லாத வறட்காலத்தில் இரந்துவந்த ஒருபாணையுண் பித்தற்குச் சோழபெருமையார் பொன்னைஉலையிற் பெய்து சோறுக்குக் கொடுத்தானென்று “மாரியொன்றின்றி வறந்திருந்த காலத்துப், பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு - நீருலையுட், பொன்றத்து கொண்டு புணவாக நல்கினாளென்று ருமுன்றிலே வில்” (பழமொழி, ௧௭௧) என்னும்வெண்

பாவால் விளங்குகின்றது. இவர்கள் தமதுதந்தையிந்தபின்பு அவன் பிரிவாற்றது வருத்திப் புலம்பிப்பாடினர் ; அப்பாடல்கள் படிப்பவர் மனத்தைக்கலங்கச்செய்யுமென்பது எழுதாமலேவிளங்கும். பின்பு, தமது தந்தையின் தோழராகிய கபிலரால் பார்ப்பார்க்கு மணஞ்செய்துகொடுக்கப்பட்டார்கள்.

பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோ:—இவர் சேரநன் ஒருவர் ; பாடப்பட்டோருள்ளும் ஒருவராவர் ; இப்பெயர் சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ வெனவும் வழங்கும். பெருங்கடுங்கோவென்பது இவரது இயற்பெயர். பாலைத் திணையினியல்பை நன்றாக விளக்கிப்பாடுதலில் மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்தவராதலின், பாலைபாடியவென்னுமடைமொழி இவரதுபெயர்க்கு முன் சார்த்தப்பெற்றது ; இதனை ஏனைத்தொகைகளிற் காண்க (அகநா. குறுந். நற்.) “வருபடை தாங்கிய இளந்தா ரகல, மருங்கடனிதுமான் வயவ ரெறிய, வடம்புந் தோன்ற வுயிர்கெட்டன்றோ, ...சேண் விளங்கு நல்லிசை நிரீஇ, நானில் புலவர் வாயுளானே” என ஒரு வீரனது ஆற்றலை இவர் பாராட்டியிருத்தல கருதத்தக்கது. இவருடைய பிறவதலாறுகள் பாடப்பட்டோர்பெயர் வரிசையில் அறியலாகும்.

பிசிராந்தையார்:—இவர் பாண்டிநாட்டிலுள்ள பிசிரென்னுமூரிலுள்ளார் ; கோப்பெருஞ்சோழனுடைய உயிர்த்தோழர் ; அவன் துறந்து உயிரீர்த்தது கேட்டுத் தாமும் உடன் உயிரீர்த்தார் ; “பிசிரோ னென்பவென் னுயிரோம் புநனே” (உகடு) என்னும் அவன்வாய்மொழியாலும், “கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சியொப்பின், அதவே உடனுயிர் நீங்குமுரிமைத் தாய நட்பினைப்பயக்கும்” (குறள். எஅடு - பர்மேல்), “இதற்குக் கோப்பெருஞ்சோழன் துறத்துழிப் பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும்போல்வார் துறநதாரென்றுகூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம்” (தொல். கம்பு. கு. ௫௨ - ௫) என்பவற்றாலும் இவை அறியலாகும். இவருடைய பாடல் மிக்க இன்பம் பயக்கும். இவர் நரை திரை மூப்புத்துன்பங்களின்றி வாழ்ந்தவர் ; அதன்காரணத்தை, “யாண்டு பலவாக” என்னுமிவர்பாடல் புலப்படுத்தும். இவர்பெயர் இரும்பிசிராந்தையாரெனவும் வழங்கும் ; இவராற்பாடப்பட்டோர் : கோப்பெருஞ் சோழன், பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி.

பிரமனார்:—நிலையாமையை இவர் நன்குஅறிந்தவர் ; அதனை அறிவுறுத்தலிலும் வல்லவர் ; “பொதுமை சுட்டிய மூவருலகமும், பொதுமையின்றி யான் டுகி னோர்க்கும், மாண்ட வன்றே யாண்டுகள்” என்பதனால் விளங்கும்.

புல்லாற்றார் எயிற்றியனார்:—இவர், இம்மை மறுமைப்பயன்களை நன்கறிந்தவர். கோப்பெருஞ்சோழன் தன்மக்களோடு போர்செய்தற்கு எழுந்த பொழுது பாடித் தடுத்த அரியபாடலே இதனை விளக்கும் ; புல்லாற்றார் எயிற்றியாரெனவும் பிரதிபேதமுண்டு ; இவராற்பாடப்பட்டோன் கிழந்தறிய கோப்பெருஞ்சோழன்.

புறத்திணைநன்னுகளுர்:—புறத்திணைத்துறைகளை நன்கு பாடுதல்பற்றி இப் பெயர் இவருக்கு அமைந்ததுபோலும். பெருமாவிலக்கை, பாரிபறம்பிற் கூனியென்பவை இவர்வாக்கிற் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன ; “இல்லோர் சொன்மலை”, “நிரயத் தன்னவென் வறன்களைத் தன்மே, யிரவி னானே யீத்தோ னெந்தை, யன்றை ஞான்றினு டின்றி னூங்கு, மிரப்பச் சிந்தி யேன்...நிறைக்குளப்புதலின் மகிழ்ந்தனென்”, “மண்ணுண்பு புகழ்வேட்டு நீர்நாண நெய்வழங்கிப், புரந்தோ னெந்தை...யாண்டு நிற்கவெள்ளி” என் பவை இவர் உபகாரிகளைப் பாராட்டிய அருமைப்பகுதிகள். இவர்பெயர் நன்னுகளுரெனவும், நன்னுகளுரெனவும் சிலபிரதிகளில் வழங்கும். இவ ரார் பாடப்பட்டோர் ஓய்மானல்லியக்கோடன், ஓய்மானு நல்லியாதன், ஓய்மானு வில்லியாதன், கரும்புனார்கிழானென்பார்.

பூங்கணுத்திரையார்:—“மீனாண் கொக்கின் மூலி யன்ன, வானரைக் கூந் தன் முதியோள் சிறுவன், களிமெறிந்து பட்டன னென்னு முவக்கை, யின்ற ஞான்றினும் பெரிதே” என மறக்குடியிற் பிறந்த முதுமகளினி யல்பை இவர் தெரிவித்திருத்தல் அறிதற்பாலது. குறுந்தொகையிலும் இவர் செய்யுட்களுண்டு.

பூதபாண்டியன்தேவ் பெருங்கோப்பெண்டு:—பெருங்கோப்பெண்டு - பட் டத்துத் தேவியார். இவர் தம்கணவனாகிய பூதபாண்டியன் இறந்த பொழுது அவன் பிரிவாற்றாது வருந்தி, மந்தைமகளிர்போல யான் இனி உயிரோடினென்று, “பல்சரன் றீரே” என்னும் அரியபாடலைப் பாடித் தீயிற்பாய்ந்தார். இவர் காலத்துப்புலவர் மதுரைப் பேராலவாயார். பூதப் பாண்டி என்று ஓர் ஊர் பாண்டிநாட்டி லுள்ளது.

பெருங்குன்றார்கிழார்:—இவர் வேளாண்மரபினர். இவர் பதிற்றுப்பத்தில் கூ - ஆம் பத்தைப்பாடிச் சேரமான் குடக்கோஇளஞ்சேரலிரும்பொறை யிடம் முப்பத்திராயிரம் காணமுதலிய பரிசில்பெற்றனர். இதனை, அப்பத் தின் பதிகத்தாலுணர்க. வையாலிக்கோப் பெரும்பேகளுத்துறக்கப்பட்ட கண்ணகியென்பவளை அவனுடன் சேர்த்தற்கு அவனைப்பாடி அதனையே பரிசிலாகக்கூறினர். இவராற்பாடப்பட்டோர் வையாலிக்கோப் பெரும்பே கன், சேரமான் குடக்கோச்சேரலிரும்பொறை, குடக்கோ இளஞ்சேரலி ரும்பொறை, சோழன் உருவப்பெற்றேரிளஞ்சேட்சென்னி யென்பார். இன் னும் இவரியற்றிய செய்யுட்கள் அகநானூற்றிலும் குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலுமுண்டு. பன்னிரு பாட்டியலில் இவர் இயற்றியனவாகச் சில குத்திரங்கள் இருத்தலின் பாட்டியல்களியற்றிய புலவருள் இவரும் ஒருவரென்று கருதப்படுகிறார். ஈண்டுக்கூறிய கண்ணகி சிலப்பதிகாரத் திற்சுடற்பெற்ற கண்ணகியல்லன். இறையனாரகப் பொருளுரையிலும் இவர்பெயர் வந்துள்ளது. இவர் காலத்துப்புலவர்கள்:—சிறுமேதாவி யார், சேந்தம்பூதனார், அறிவுடையனார், இளந்திருமாதனார், மதுரை

யாசிரியனல்லாதுவனார், மருதனின் நாகனார், கணக்காயனார்மகனார் நக்
கிரனார், பரணர்முதலியோர்.

பெருங்கோழிநாய்கன்மகள் நக்கண்ணையார்:—இவராத் பாடப்பட்டோன்
சோழன் போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி. அவனைத்தானாகவிரும்பி அவன்
வெற்றியைப் பாராட்டி இவர்பாடிய பாடல்கள் மதிக்கற்பாலன; ‘பெருங்
கோழிநாய்கன்மகள் ஒருவன் ஒத்த அன்பினும் காமமுறாதவழியும் குணச்
சிறப்பின்றித் தானே காமமுற்றுகூறியது’ (தொல். புறத்திணை. கு.
உஅ - ந) என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

பெருஞ்சித்திரனார்:—அன்பில்லாதவர்கள் எவ்வளவு செல்வமுடையவர்
களாக இருப்பினும் அவர்களை இவர் மதிப்பவரல்லர் (ககஉ, உ௦௭ - அ);
ஊககுமுதலிய இயல்புவாய்ந்தவர் (ககக); குமணமுடையவன்மையைப்
புலப்படுத்துதல் முகமாகக்கடையெழுந்நாள்களின் வரலாறுகள் சிறு
பாணுற்றுப்படையிற் போலச் சுருக்கமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன (கருஅ);
தம்முடைய தாய், குழந்தைகள், மனைவி, சுற்றத்தார் ஆகிய இவர்கள்
பசியால் வருந்துவதை இவர் குமணனுக்குக் கூறும்பகுதிகள் கன்னெஞ்
சையும் கரையச்செய்யும் (கருக); பசியால்வருந்துந் குழந்தைகளுக்கு
அத்துன்பத்தைப் போக்கடித்தற் பொருட்டு, அவ்வப்பொழுது தம்
மனைவி செய்யுமுபாயங்களை இவர்கூறும் பகுதிகளும் (கக௦), குமண
னளித்த பரிசிலை அம்மனைவியிடங்கொடுத்து, “நீ இனிக்குவலை யின்றி
வாழ்” என்று கூறுவனவும் (கக௩) அறிதற்பாலன; செய்யுளிலுள்ள
பொருளமைதிகளை நோக்கியே இவர்க்குஇப்பெயரை இட்டனர் போலும்;
சித்திரம் - ஆச்சரியம். இவராத் பாடப்பட்டோன் குமணன்; இகழப்
பட்டோர்: அதியமானெடுமானஞ்சி, இளவெளிமா நென்பார். “உயர்ந்
தேந்துமருப்பிற் கொல்களிறு பெறிலுந், தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ள
லெனுவந்து நீ, யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது, குன்றியுங் கொள்வல் கூர்
வேற்குமண” (கருக), “வண்மையிற் றெடுத்தவென் னயந்தனை கேண்
மதி, வல்லினும் வல்லே னாயினும் வல்லே, யென்னளந் தறிந்தனை நோக்
காதுசிறந்த, நின்னளந்தறிமதி பெரும” (ககக), “இரவலர் புரவலை நீயு
மல்லை, புரவல ரிரவலர்க் கில்லையு மல்லர்” (ககஉ), “அருகிற் கண்டு
மறியார் போல, வகனகவாரா முகனழி பரிசி, றுளி லாளர் வேளா ரல்
லர்” (உ௦௭), “காணு தீத்த விப்பொருட் கியானோர், வாணிகப் பரிசில
னல்லேன் பேணித், தினையனைத் தாயினு மினிதவர், துணையள வ்றிந்து
நல்கினர் விடினே” (உ௦அ), “புலிபார்த் தொற்றிய களிற்றிரை
பிழைப்பி, னெலிபார்த்தொற்று தாகும்” (உ௩௭) என்பவை இவ்
ருடைய பாடல்களிற்சிறந்த பகுதிகள்.

பெருந்தலைச்சாத்தனார்:—சாத்தலரென்பது, தெய்வத்தான் வந்த இவரது
இயற்பெயர்; குமணனது தலையை இவர் பாதுகாத்ததுபற்றியோ உறுப்

பாடி இப்பெயர் முன் இவ்வடைமொழி சார்த்தப்பெற்றது போலும். தஞ்சை மூலத்தொழுவருடைய புதல்வரிவர் (அகநா, ௨௨௪); நள்ளி யின் தம்பியாகிய இளங்கண்டரக்கோவும் இளவச்சிக்கோவும் சேர்த் திருந்தபொழுது சென்று இளவச்சிக்கோவை மதியாமல் இளங்கண்டரக் கோவை மட்டுந்தழுவி, அதற்குக் காரணமும் கூறினர் (கருக); தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடு பற்றியிருந்த குமணனைக்கண்டு "தம்முடைய வறுமைத் துன்பத்தைக்கூறித் (ககச) தன் தலைதுணித்தற்கு அவன்வான் கொடுப்ப அதனைக்கொண்டு சென்று இளங்குமணனுக்குக் காட்டி அவன் மனத்திலிருந்த மாறுபாட்டைப் போக்கினர் (ககரு); இவரார் பாடப் பட்டோரும் இவர்காலத்தவரும் இளங்கண்டரக்கோ, இளவச்சிக்கோ, குமணன், இளங்குமணன், கடியநெடுவேடுவன், மூவனென்பார்; "என்னிலை யறிந்தனை யாயி னிறிலைத், தொடுத்தும் கொள்ளாதமைய லென்", "இன்மை தீர்க்கும் குழப்பிறந் தோயே" (ககச), "மன்னா வுலகத்து மன்னுதல குறித்தோர், தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே", "பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென், னாடிழந் ததனினு நனி யின் னாதென, வாடந் தனனே தலையெனக் கீய" (ககரு), "முற்றிய திரு வின் மூவ ராயினும், பெட்டின் நீதல் யாம்வேண் டலமே", "கடல்வயிற் குழீஇய வண்ணலம் கொண்மூ, நீரின்று பெயரா வாங்குத் தேரோ, டொ ளிறுமரூப் பேசதிய செம்மற, களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே" (௨௦ரு), "வறுவியேன் பெயர்கோ வாண்மேம் படு" (௨௦க), "குமரிப் படை தழுவிய கூற்றுவினை யாடவர், தமர்பிற ரறியா வமர்மயங் கழு வம்" (௨௦ச) என்பவை இவர்காக்கிற் சிறந்த பகுதிகள். இன்னும் இவர்பாடல்கள் அகநானூற்றிலும், நற்றிணையிலும், திருவள்ளுவமாலையிலும், யாப்பருங் கலவிநத்தியிலும் காணப்படுகின்றன.

பெரும்பதுமனார்:—உயர்ந்த கருத்தமைந்த செய்யுள் செய்தலில் வல்லவர்; "ஆலமரத்தின் பழங்களை நேற்று உண்டேமென்று நினையாமல மீட்டும் அம்மரத்தின்பார் செலுதுலைத் தவிரா, புள்ளினங்கள்; இரவலரும் அத்தன்மையரே; தம்மை ஆதரிப்போர் செலவமே இவர் செல்வம்; அவர் வறுமையே இவர் வறுமை" என்பது இவர் பாடலின் (ககக) பொருள். குறுந்தொகையிலும், நற்றிணையிலும் இவர் பாடல்கள் உள்ளன.

பேழ்முகன் இளவேயினி:—பேய்முகன் - தேவராட்டி; பூசாரிச்சி; பேயி னது ஆவேசமுற்றவன். இந்தவகையார் இக்காலத்தும் அங்கங்கே உள் ளார். இப்பாட்டின் விசேடவுரையால், பேயே ஒருமுகன்வடிவங்கொண்டு பாடியதாக இந்நூலின் பழைய உரையாசிரியர் கருதியதாகத்தெரிகிறது. எயினி - எயினக்குலத்திற் பிறந்த மன்கை. வஞ்சிகரின் வளமும் தலை வன் கொடையும் இவர்பாடல்கள்கூறப் பெற்றுள்ளன. இவரார் பாடப் பெற்றோன் சேரமான் பாடிப்பட்டிய பெருங்கடுங்கோ.

பேரேசிகர் முறுவலார்:—முறுவலாரென்பது இவரது இயற்பெயர்; பெரேயில் - சோழநாட்டிற் காவிரியின் தென்பாறுள்ளதோரூர்; அது தேவாரம் பெற்ற ஒரு சிவஸ்தலம்; இவர்க்கு இப்பெயர் ஊராலும் உற்பாடாலும் வந்த பெயர் போதும். அன்றிப்பெரிய மும்மதிக்களைத் தமது முறுவலா லெரித்த பரமசிவனுடைய திருநாமம் இவர்க்கு இடப்பட்டதென்று கொள்ளினும் பொருந்தும்; முறுவல் - புன்னகை. நம்பி நெடுஞ் செழியனென்பான், இம்மையில் தானடைதற்குரிய இன்பக்களையெல்லாமடைந் தானென்றும் செய்யவேண்டிய நக்காரியக்களையெல்லாம் வழுவின்றிச் செய்தானென்றும் இவர் அவனைப்பாராட்டியிருக்கும் பகுதிகள் அறிபற் பாலன. இவர் செய்புள் குறுந்தோகையிலுமுண்டு.

பொத்தியார்:—இவர்கோப்பெருஞ்சோழனுடைய உயிர்த்தோழர்; இவருடைய ஊர் உறையூர்; அவன் வடக்கிருத்தற்குச் செல்லும்பொழுது உடன் சென்று அங்கே பிரார்த்தையார் வாக்கண்டு வியந்து (உக), “நீர் பின்னையிப்பெற்ற பின்பு ஈங்குவாரும்” (உஉஉ) என்று அவன் சொல் லக் கேட்டு மீண்டுவந்து உறையூர் புழுந்து அவனுடைய பிரிவாற்றாமல் வருந்திச் (உஉஉ) சிலநாளிருந்து, புதல்வன் பிரந்தபின் சென்று அவன் நடுக்கண்டு வருந்தி ‘எனக்கு இடர்தா’ என்றுகேட்டு அவன் இடங் கொடுக்கப்பெற்று வியப்புற்று அவனைப்பாடித் (உஉக - ஈ) தாமும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தனர். அவன் பிரிவாற்றாமையால் இவர் அடைந்த வருத்தங்களும் அவனுடைய அருமைக்குணங்களும் இவருடைய செய் யுட்களால் விளங்கும். “கோப்பெருஞ்சோழன் துறந்துழிப் பிரார்த்தை யாரும் பொத்தியாரும் போல்வார் துறந்தாரென்றுகூறும் புறச்செய்யுட் கள் உதாரணம்” (தொல். கற்பு. கு. ௫உ - ௫) என்பது இச்சரித்த தைத்தெரிவிக்கின்றது. இவராற்பாடப்பட்டோர்; கோப்பெருஞ்சோழன், பிரார்த்தையாரென்பார்.

பொய்கையார்:—இவருடைய ஊர் மலைநாட்டிலுள்ள தொண்டியென்பது (சஅ); இவரார் பாடப்பட்டோன் சேரமான் கோக்கோதைமார்பன்; சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையின் அவைக்களத்துப் புலவராகியிளங் கியவர்; இவர் முயன் என்பவனை அச்சேரமான் வென்று அவனைப்பல்லிப் பிடுங்கித் தன்னுடைய தொண்டி நகரத்துக்கோட்டை வாயிற்கதவிலே அழுத்திவைத்த செய்தி இவர் பாடலில் வந்துள்ளது (நற். கஅ). அச் சேரமானைப்பேரில் சோழன்செங்கணன்வென்று சிறையில்வைத்துவிட்ட பொழுது சோழன்மீது களவழிநாற்பதென்னும் துன்ப்பாடி அச்சேர மானை மீட்ட பேரருளாளர்; “களவழிக்கவிதை பொய்கையுரை செய்ய” வுதியன் கால்வழித்தனையை வெட்டியர சிட்டபரிசும்” (கலிங்க.), “இன் னருளின், மெதக்க பொய்கை கலிகொண்டு வில்லவனைப்பாதத்தனைவிட்ட டகர்த்தியனும்” (விக்கிரமசோழனுலா), “பொறையனைப்பொய்கைக்கவித்

பாடிஞர் வரலாறு.

குக் கொடுத்தக் களவழிப்பாக்கொண்டோனும்” (தலோத்துங்கச் சோழனுலா), “பொய்கை களவழி நாற்பதுக்கு, வில்லவன் காற்றையை விட்டகோன்” (இராசராச சோழனுலா) என இச்செய்தி நூல்களில் கூறப்பெற்றிருத்தல் காண்க. இவர்பாடியனவாகியாப்பநங்கல விருத்தியிற் சிலவெண்பாக்களும், பன்னிருபாட்டியலிற் சிலகுத்திரங்களும் காணப்படுகின்றன. இவரே பொய்கையாழ்வாரென்பது சிலருடைய கொள்கை; ஆழ்வார்கள் மறந்தும் புறந்தொழாத பெரியாரென்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தார்த்தமாதலால் அவர் வேறு, இவரேவென்று கொள்வதே மரபு.

பொருத்திலிளங்கீரனார் :—“செறுத்த செய்யுள் செய்செந்நாவின், வெறுத்த வேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்” எனக்கபிலருடைய கல்வி கேள்விகளை இவர் புகழ்ந்திருத்தலால் இவருடைய நற்குணம் வெளியாகின்றது (ரு௩); இவராத் பாடப்பெற்றேன் சேரன்மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை.

பொன்முடியார் :—இவர், சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறையின்காலத்தவர்; தகடுரியாத்திரை யென்னும் நூலில் இவராத் செய்யப்பட்ட சில செய்யுட்களுமுள்ளன (தொல். புறத்திணை. கு. அ. கஉ - ந. பார்க்க.) இவருடனிருந்த புலவர் : அரிசில்கிழார். இவராற்பட்டோன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி. திருவள்ளுவமாலையிலும் இவர் செய்ததாக அழகிய செய்யுளொன்று காணப்படுகின்றது. மறக்குடியிற் பிறந்த முதியவள் கூற்றாக இவர்கூறிய “என்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே, சான்றோ ளுக்குத் தரதைக்குக் கடனே, வேல் வழத்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே, நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே, யொளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக், களிமெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” (௩௧௨) என்னும் பாடலால், ஒவ்வொருவருக்கு முரிய கடப்பாடுகள் இவையென்பது விளங்கும்; இவர் கூறுமுயலமை மிக்க இனிமைவாய்ந்தது; “சிற்றூரச னுடையதும் உழுத்தஞ்சக்கையைபுண்டதும் அலங்காரமில்லாததுமான குதிரை, பகைவருடைய சேனையைக் கடலில் அலைகளைப்பிளந்து செல்லும் தோணியைப்போல விரைந்து அஞ்சாமல செல்லாநின்றது. பெருஞ்செல்வத்தையுடைய அரசரின் நெய்விரவிய கவளத்தையுண்டனவும் மிக்க அலங்காரமுள்ளனவுமான குதிரைகள் முருகன் கோயிலில் கலந்தொடாத மகளிரைப் போலப் போரில் சும்மாநிற்கின்றன” (௨௯௯) என்பதனால் விளங்கும்.

மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார் :—அளக்கர் ஞாழலென்பது ஓர். பாண்டிய அரசரால் முதலில் இவர் பாதுகாக்கப் பெற்றவர்; சுக்கிரன் வானத்தில் தென்பாற்காணப்படுங் மழை குறையுமென்று இவரறிந்தவர் (௩௮௮: க - உ; கரு - சு.) இவராற்பாடப்பட்டோன் சிறுகுடி கிழான் பண்ணெனப்பவன். ஏனைத்தொகைகளிலும் (அகநா. குறுந். நற்.) இவருடைய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பெயர் ‘அளக்கர்

ஞாழர்' என்று பிரதிகளிற் காணப்பட்டதும் அது பிழையென்று நோந்து கிண்டது.

மதுரை அனுவை வானிகன் னுளவேட்டனார் :—இவர் ஆடைவிற்கும் வணிகர்; அறுவை - ஆடை. “அரவுதை புற்றத் தந்தே எனும், புரவலர் புன்க ணைக்கா திரவலர்க், கருகா திபும் வன்மை, புரைசா னெயித்தகை போம்பு முரே” (நடக) என்பது இவருடைய பாடப்பகுதி; ஏனைத் தொகைகளிலும் (அகநா. குறுந். நற்.) திருவள்ளுவமாலையிலும் இவர்பாடல் கள் காணப்படுகின்றன.

மதுரை இளங்கண்ணிக் கௌசிகனார் :—கௌசிகனாரென்பது இவரது இயற்பெயர்; ஒருமுனிவர் பெயர் இவர்க்கு இடப்பட்டது. பகைவர் செய்மையிலிருந்தே அஞ்சுதற்குரிய ஒளி தன்பால் அமையப்பெற்ற தலைவனுக்கு நல்லபாம்பு தற்கும் புற்றையும் கொல்லேறு திரிந்துலாவும் மன்றத்தையும் இவர் உவமைகூறியிருத்தல் அறிதற்பாலது.

மதுரை ஒலைக்கடைக் கண்ணம்புதூந்தாராயத்தனார் :—ஒலை - ஒலையால் இயற்றப்பட்டகுடை; தாழை முதலியவற்றின் ஒலையுமாம். இதனால், இவர் வியாபாரஞ்செய்பவரென்று தெரிகிறது; இவர்பாடிய மகட்பார் காஞ்சி இன்சுவையுடையது.

மதுரை கணக்காயனார் :—கணக்காயர் - ஒதுவிப்பார்; “கணக்காயரில் லாத ஆரும்” (திரு. கடு.) இதனால், இவருடையதொழில் இன்னதென்று விளங்கும்; திருவருளார் கிடைத்த சங்கப்பலகையில் முதலில் ஏறி வீற்றிருத்தவரும். நல்லிசைப் புலவர்களின் நிராயகமாக விளங்கியவருமான நக்கீரனுருடைய அருமைத்தந்தையாரிவர். இதனாலேயே இவருடைய தவப்பயனும் கல்விப்பெருமையும் கன்ருவின்க்கும்; பகைவருடைய பெருஞ்சேனையைத் தனியேநின்று தடுக்கும் ஒரு வீரனை, “பெருங்கடற் காழி யணையன்”, “தொன்மை சுட்டிய வன்மை யோன்” என்று இவர் பாராட்டினர்.

மதுரைக் கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனார் :—இவருர் மதுரை; மதுரைக் கணக்காயனாரென்பது இவர்தந்தையார் பெயர். குலம் ஒருவகை வேதியர் குலமென்பது சிலர்கொள்கை. கடைச்சங்ககாலத்திற் சங்கப்பலகையில் முதலிடத்தை முதலில் ஏற்றவர் இவரே; கோங்கொற்றனுருடையதந்தையார்; இன்னாலும் பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் தஞ்சை கன்மரனுக்குச் சிவபிரான், பலதேவர், மாயோன், முருகவேனென்பவர்களை உவமை யாக்கி இவர்பாடிய பூவைநிலையும் (ருக), பொதுவாகப்பாடிய பொருள் மொழிக்காஞ்சியும் (கஅக) மிக அழகு வாய்ந்தவை. திருமுருகத்தாண்டியடையும், நெடுநல்வாடைதும் இவரியற்றியதூல்கள். நக்கீரர் நாலடிநாற்பதென்னும் தூலொன்று இவரியற்றியதாடி யாப்பறுங்கலவிதத்திற் முதலியவற்றால் தெரிகின்றது. இவையனாகப்பெருநுக்கு முதலாக கன்

டவரிவரே. இவர்செய்தனவாகச் சிலதனிப் பாடல்கள் வழங்குகின்றன. இவரியற்றியதாகத் திருக்காளத்தி 'ஞானப்பூங்கோதை ஸகஸ்ரநாமம் ஒன்று தஞ்சாவூர் அரண்மனைப் புத்தகசாலையிலுள்ளதென்பர். அதனால், இவர் வடமொழியிலும் மிக்கபயிற்சியுள்ளவரென்று தெரிகின்றது. இவருடைய மாணக்கர் இவர் புதல்வரான கொற்றனாரென்பவரே. இன்னும், கக-ஆம் திருமுறையிற்காணப்படும் கைலைபாதி காளத்தி பாதியந்தாதிமுதலிய ௧0 பிரபந்தங்களின் ஆசிரியரிவரேயென்பர். மதுரைப்பட்டிமண்டபம் (வித்தியாமண்டபம்) புருந்து வடமொழியேசிறப்புடையதென்றும் தென் மொழிஇழிந்ததென்றும் கூறிய குயக்கொண்டாளென்பவனை இறக்கப் பாடி, சிலர்வேண்ட அவனைப் பிழைக்கவும் பாடிய ஆற்றல்வாய்ந்தவர். இவருடையவரலாறு இவரியற்றிய பிரபந்தங்களாலும், தனிப்பாடல்களாலும், திருப்புகழாலும், கல்லாடமுதலியவற்றாலும், தொல்காப்பியவுரைகளாலும், இறையனாகப் பொருளுரையாலும், திருவாலவாயுடையார் திருவினையாடற்புராணம், திருவினையாடல், திருப்பரங்கிரிப்புராணம், சீகாளத்திப்புராணம் முதலியவற்றாலும் நன்குவிளங்கும். இவருடைய திருவுருவம், திருப்பரங்குன்றத்தில் ஸ்ரீமுத்துக்குமாரக்கடவுளின் பக்கத்தே எழுந்தருளியிருக்கின்றது; திருவிழாக்காலத்தில் அதற்குப் புறப்பாடுண்டு. மதுரை மேலைமாசிலிதயின் மேல் சிதகில் நக்கீரர் கோயிலென்று ஒரு கோயில் பெரிதாகவுள்ளது; அது சங்கீர்தாரி கோயிலெனவும் வழங்கும். இவர் வரலாறு இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

மதுரைக் கள்ளிற்கடையத்தன் வெண்ணுகனார் :—வெண்ணுகனாரென்பது இவரதுஇயற்பெயர்; இவர்பாடிய வல்லாண்முல்லைத்துறை யிக்கபொருட் சிறப்புடையது. அகநானூற்றில் ஒருசெய்யுள் இவர்பாடியதாகவுள்ளது.

மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் :—இவர் கூலவியாபாரி; கூலம் - நெல் முதலியவை ; பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத்துஞ்சிய நன்மாதனை நோக்கி, “வல்லை மன்ற நீநயந் தளித்த, மேற்றாய் பெரும பொய்யே யென்றும், காய்சினந் தவிராது கடலூர் பெழுதரு, ஞாயி மனையையின் பகைவர்க்குத், திங்க ளனையை யெம்ம னோர்க்கே” (ருக) என அவனுடைய இயல்புகளைச் சுருக்கிக் கூறியவர். பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியின் வரலாற்றையும் அவள் மேம்பாட்டையும் சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு அறிவுறுத்தி அவனைக்கொண்டு அவளுக்குக் கோயில் கட்டுவித்து நித்திய பூசைமுதலியன நடக்கும்படி செய்தவர். அவ்வாசனுக்குக் கண்ணகியின் வரலாற்றைக் கூறியபொழுது அவனோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தவரும் துறவுபூண்டவருமாகிய ஞானங்கோவடிகள் அவளுடைய சரித்திரத்தைப் பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளாகச் செய்தற்கு வேட்கையுடையும் வண்ணம் செய்தவரும் இவர் ; இதனைச் சீலப்பதி ககரத்தின் பதிகத்தாலும், அந்தாந் காட்சிக் காதையாலுமுணர்க. மணி

மேகலை நூலாசிரியர் இவரே; “சேத்தலைச்சாத்தனார்”செய்யப்பட்ட மணி மேகலை” (தொல். செய். சூ. ௨௪௧-பேர்.) ஏனத்தொகை நூல்களிலும் (நற்.குறுத். அகநா.) திருவள்ளுவமாலையிலும் இவரால்செய்யப்பட்டுள்ள பாக்களுண்டு; இவர்பெயர், மதுரைச் சேத்தலைச் சாத்தனாரெனவும், சேத்தலைச்சாத்தனாரெனவும், சாத்தனாரெனவும் வழங்கும்; “தண்டமிழ்ச்சாத்தன்” (பதிகம், ௧௦) என்றும், “தண்டமிழாசான் சாத்தன்” (௨௫:௬௬) என்றும், “நன்னூற்புலவன்” (௨௫:௧௦௬) என்றும் சிலப்பதிகாரத்தா இவர் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். சங்கத்தில் அரங்கேற்ற வித்தற்பொருட்டு வரும் நூல்களிற் பிழைகள் காணப்படுந் தோறும் ஆக்கியோர்களைக் குற்றங்கூறுதற்குத் துணியாராய், ‘இந்தப் பிழைகளைக் கேட்கும்படி கேரிட்டதே’ என்று இவர் மனம் வருந்தித் தமது தலையைக் குத்திக்கொள்வாரென்றும், அதனால் தலை புண்பட்டுச் சீயோடிருந்தமையின், சேத்தலைச் சாத்தனாரென்பது இவர்க்குப் பெயராயிற்றென்று கூறி, “வள்ளுவர் முப்பாலாம், மலைக்குத்துத் தீர்வுசாத்தற்கு” என்று மருத்துவன் றுமோதானார் திருக்குறளைச் சிறப்பித்துக்கூறிய செய்யுளை ஆதாரமாகக்காட்டுவர் ஒருசாரார்; “சேத்தலைச் சாத்தன், கொடும்புறமருதியென்பன்: சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்துவரு முதற்பெயர்” (தொல். பெயர், சூ. ௨௦ - இளம்) என்பது இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். சிலப்பதிகாரத்தை இவர் கேட்டனரெனச் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்திறுதியிலும், மணி மேகலையைச் சிலப்பதிகார நூலாசிரியர் கேட்டனரென அந்தாற்பதிகத்திறுதியிலும் கூறியிருத்தலால், இளங்கோவடிகளும், இவரும் ஒருகாலத்தினரென்பது அறியப்படுகின்றது. சேத்தலையென்னும் ஓர் ஊரிலுள்ள ஐயனார் பெயராகிய சேத்தலைச் சாத்தனாரென்பது இவரது இயற்பெயரென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை; உண்மை விளக்கவில்லை.

மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனர்:—ஆரியக்கூத்து முதலியவற்றைப்போலத் தமிழ் மொழிக்கேயுரிய கூத்தாற் பெயர்பெற்றவரிவர். இவர்க்குக் கடுவன் மள்ளனார், நாகன்றேவனாரென இருபுதல்வருளர் (அகநா. ௭௦, ௧௬௪, ௩௫௪.) இவர்பாட்டில் வந்துள்ள உவமையும் தலைவன் தலைவிகளுக்குரிய இல்லறமுறையும் அறிந்து இன்புறம்பாலன.

மதுரைநக்கீரர்:—நிலையாகமையு இவர் எடுத்துக்காட்டியிருக்குமுறை மிக அழகிது (௩௬௫.) இவர், தலையாலன்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் மெடுஞ்செழியனால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். கபிலர்க்கும் வேள் பாரிக்கும் காலத்தாற்பிற்பட்டவர் (அகநா. ௩௬, ௭௮.)

மதுரைப் படைமங்கமன்னியார்:—எயினனென்னும் ஒருபகாரியும் அவனது ஊராகிய வாகையென்பதும் இவராத் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன.

மதுரைப்பூதனின் நாகனார்:—தன்னுடைய தறுகண்மையாற் பகைவருடைய சேனையை அஞ்சுவித்து வேறுபடுத்தும் ஒருகீரனுக்குக் குடந்தியுள்ள

புரட்சிக்கு வசனங்கள்

பாண்டிச்சேரி நகராட்சியிலும் தொழிலாளர் இவர் உயர்வை கூறி விரும்பினர்.

மதுரை பேரவையினர்:—சொக்கநாதக் கடவுள், ஒருபுலவராக வந்து சங்கப்புலவருடைய வழக்கை விடுவித்தபொழுது முதலில் அவர் பெயராக அமைந்திருந்த இப்பெயர் (திருவால. சுரு: கா - சு), பின்பு அவர் கருள் ஒருவராக இவர்க்கு இடப்பட்டு வழங்கலாயிற்று; ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் காலத்தினர் இவர். அவனிமந்தப்பின்பு தானுயிரத் தற்குத் தீயிற்பாயும் அவன் மனைவியின் நிலைமையைப் பார்த்த இவர் கூறியபாடல் யாருடைய மனத்தையும் செழிப்பிக்கும் (உசுஎ.) இன்னும் இவர் செய்த பாடல்கள் ஏனைத்தொகைகளிலுமுண்டு (அகநா. நந்.)

மதுரை மருதனின் நாகனார்:—இவராத் பாடப்பட்டோன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாதன்; இவர் பாடலில், திரிபுரவிசயம், திருச்செந்தூரில் முருகக்கடவுளெழுந்தருளிய துறைக்கணுள்ள மணற் குவிபல்கள் பாராட்டப்பெற்றுள்ளன. இமையராகப்பொருளுக்கு நல்லுரையியற்றியவர்களுள் இவருமொருவர்; “உருத்திரசன்மன்...எல்லாரும் மூரையே உரைப்பக்கேட்டு வாளாவிருந்து மதுரை மருதனினராகருருரைத்த விடத்து ஒரோவழிக் கண்ணீர்வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி... இருந்தான்” (குறை. முதற்குத்திரவுரை) என்பதனால், அவ்வுரையின் பெருமை விளங்கும். இவர் பாடல்கள் ஏனைத்தொகைகளிலும் (அகநா. குறுந். நந்.) காணப்படுகின்றன.

மதுரை வேளாசாரி:—வேள் - யாகஞ்செய்யுந்தொழிலின் பெயராகிய வேட்டலென்பதன் முதனிலை; ஆசான் - ஆசிரியன். ஒரு வேந்தனிடமிருந்து மற்றொரு வேந்தன்பால் அந்தணன் தூதுசெல்லுதற்குரியனென்பது இவர் பாடலால் தெரியவருகின்றது.

மருதனின் நாகனார்:—இப்பெயர் மருதினின் நாகனாரெனவும் பிரதிகளிற்காணப்படுகின்றது. இவராத் பாடப்பட்டோர் பாண்டியன் கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாதன் வருதி, நாஞ்சில் வள்ளுவனென்பார். மருதக்கலியைப் பாடியவர் இவரே; “மருதனின் நாகன் மருதம்” என்பதனாலுணர்க. இவர்பாடல்கள் ஏனைத்தொகைகளிலும் காணப்படுகின்றன (அகநா. குறுந். நந்.)

மாங்குடிசிறார்:—இவராத் பாடப்பட்டோர்: தலையாலக் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், வாட்டாற்றெழினியாத் எனன்பார். இவர்பாடலொன்றில் எவ்வியென்னும் வேளினுடைய மிழுகைக்கற்றத்தையும் பழையவேளர்களுக்கூரிய முத்துத்துக் கூற்றத்தையும் மேற்கூறியசெழியன் கைப்பற்றினமை கூறப்பெற்றுள்ளது (உசு.) இவர்பாடல்கள் ஏனைத் தொகைகளிலும் வந்துள்ளன. (குறுந். நந்.)

மாதிமாதிசிறார்:—இத்தால் கஅக-ஆம் செய்யுளியற்றிய ஆசிரியர் பெயராகக் கலி பிரதிகளிற்காணப்படுகின்றது.

மார்க்கண்டேயனார்:—ஒரு முனிவர் பெயராகிய இஃது இவர்க்கு இடப்பட்டது. இவரியற்றிய னாலைத் தலையாயவோத்தென்பர் (தொல். புறத் திணை. கு. ௨௦ - ௩.) மார்க்கண்டேயனார்காஞ்சி பென்று ஒரு னம் பெயரும் ஒருசெய்யுளும் வழங்கும் (யா. வி ; யா. ௧௭ - ௨௭.)

மாநிபித்தியார்:—இவர் பெண்பாலாரென்று தெரிகிறது. பெருஞ்செல்வத்தை அகர்த்த ஒருதலைவன் அச்செல்வத்தைவெறுத்ததுத் தறவுபூண்டு கடியவிர தங்கொண்டு சோற்றிருத்தல் இவர் பாடல்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளது.

மாறேகித்தநப்பச்சையார்:—மாறேக்கம் - கொற்கையைச் சூழ்ந்ததொரு காடு; ௩ - சிறப்புப்பொருளைத் தருவதோரிடைச்சொல். பசலை-கணவளைப் பிரித்த மகளிருடைய கெற்றி முதலியவற்றில் உண்டாவதாகிய வேறு பட்டநிதம்; “மணியிடை பொன்னின் மாமைசாயவெ, னணிகலஞ் சிதைக்கு மாற்பசலை” (நற். ௩௦௪) எனப்பசலையின் இயல்பை விளக்கக்கூறியிருத்தலின், இவர் இப்பெயர்பெற்றார். சோழன் குளமுத்தத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுடைய போர்வென்றியையும் அவன்கொடை முதலியவற்றையும் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். அவன் இறத்தபொழுது இவர் பாடிய பாடல் படிப்பவர் மனத்தை உருக்கும். மலையமான் திருமுடிக்காரியும் அவன்மகன் சோழியவேனாதி திருக்கண்ணனும் கபிலரும் இவராத் பாராட்டப்பெற்றோராவார். இவர் பெண்பாலாரென்று தெரிகிறது. ௩௭, ௩௯, ௧௨௬, ௧௭௪, ௨௨௬, ௨௮௦, ௩௮௩. இவரியற்றியதாக நற் திணையில் ஒருசெய்யுள் காணப்படுகின்றது.

முரஞ்சீயூர் முடிநாகராயர்:—இப்பெயரினரொருவர் தலைச்சங்கத்தி லிருந்தனரென்று இறையனாகப்பொருளின் முதற் குத்திரவுரையால் தெரிகின்றது. இவராற்பாடப்பட்டோன் சோமான் பெருஞ்சோற்றதியஞ் சேரலாதன்.

மோசீகீரனார்:—இவராற்பாடப்பட்டோர்: சோமான் தகீரேறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை, கொண்கானங்கிழானென்பார். இவர் பெயர் மோசகீரனாரெனவும் வழங்கும்; “நெல்லு முயிரன்மே நீரு முயிரன்மே, மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலக, மதனல், யானுயிரென்ப தறிகை, வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே” என்பது இவருடைய பாடல்களுளொன்று.

மோசீசாத்தனார்:—இவர்செய்யுளிற் களவேள்வி ஒருவகையாக விளங்கக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

வடமநெத்தேத்தனார்:—இவராற்பாடப்பட்டோன் நாலு கிழவனாகனென்பான். இவர்பெயர் வடநெடுந்தத்தனாரெனவும், வடமநெடுந்தச்சனாரெனவும் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

வடமவண்ணக்கண் தாமோதரனார்:—வண்ணக்கண்-நாணயபரிசோதகன்; இப்பொருள் நிலகேசியுரையிற் கண்டது. நோட்டக்காரனென்னும்

பெயர் இப்பொருளில் இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது. தாமோதரனா ரென்பது கடவுள்பெயரால்வந்த இவரது இயற்பெயர். இவரவடதிசையி லிருந்து வந்தவராக எண்ணப்படுகிறார். இவரார்பாடப்பட்டோன் பிட டங்கொற்றென்பான்.

வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்:—இவரார்பாடப்பட்டோன் தேர் வண்மலையன். அவனைநோக்கி, இவர் “உழுத நோன்பக டழிதின் றுங்கு, கல்லமிழ் தாகநீ, நயந்துண்ணு நறவே” என்கிறார்; அழி - வைக்கோல். இப்பெயர் வடவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனாரெனவும் வழங்கும்.

வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்:—“தென்கடன், முழங்குதிரை முழ வின் பாணியிற் பைபயப், பழம்புண் னுறுநரிற் பாவையி னாலும்” (நற். ௩.௭௮) எனக் கடலையினெலிக்கு முழவினெலியை உவமங்கூறிய சிறப்பால் இவர் பெயர்க்குமுன் ‘பேரி’ என்னும் அடைகொடுக்கப்பட் டது போலும். இவரார் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் இலவர் திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாதென்பான். அவனைநோக்கி, நீயும் நின் புதல்வரும் அவர்பெறும்புதல்வரும் நீடுவாழ்கவென்று கூறும்பகுதி மிக்க நயமுடையது: “நிண்ணோ ரன்னநின் புதல்வ ரென்று, மொன்னார் வாட வறங்கலர் தந்துதும், பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்தநின், முன் னோர் போல்கவர் பெருங்கண் ணோட்டம், யாண்டு நாளும் பெருகி யிண்டு திரைப், பெருங்கட லீரினு மக்கடன் மணலினு, நீண்டியர் வானத் துறையினு நன்று, மிவர்பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறு நீயும், புகன்ற செல்வமொடு புகழினிது விளங்கி, நீடுவாழிய நெடுந்தகை” என்பது. இவர்பாடல்கள், ஏனைத்தொகைகளிலுங் காணப்படுகின்றன (அகநா. குறுந். நற்.)

வடமோதங்கிழார்:—இவருடைய பாடலிற் பகைவர் கைப்பற்றிச்சென்ற நிரையை மீட்டுவந்த வீரனொருவன் தன் உயிர்விட்டசிறப்பும் அவனுக்காக நடப்பட்ட வீரக்கல்லில் அவன் தெய்வமரிக வாழ்ந்ததும் கூறப்பெற் றுள்ளன. இவர்பாடியதாக அகநானூற்றில் ஒரு செய்யுள் காணப்படு கின்றது.

வளிபாணர்:—பாணர், நெடுங்கழுத்துப் பாணரென வேறு இருபுலவருளரா தலின், இவர் பெயர்க்குமுன் வன்மையென்னும்அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டது. இவருடையசெய்யுளிலுள்ள பொருணயம் மிகச் சிறந்தது. இவரார்பாடப்பட்டோர், கண்டிரக்கோப்பெருள்ளி, வல்லிலோரி யென் பார். நள்ளிய நோக்கி நீ முற்ற அளித்தலாக், இனி எம்முடையநா ஏனை அரசரைத் துதித்தலையறியாதென்பர்: “பரிசின்முற்றளிப்பப், பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச், செய்யா கூறிக் கிளத்த, செய்யா தாகின் தெஞ் சிறசென் நாவே” (கச௮.) பெருஞ் செல்வத்தையடைந்தவையால், எம்மவர் ஆடல்பாடல்களை அடியோடே மறந்தனரென்பதைப் புலப்படு

த்தி, “மாலைமருதம் பண்ணிக்காலை, கைவழி மருங்கிற் செவ்வழிபண்ணி, வரவெம் மறந்தன ரதூர், புரவுக்கடன் பூண்ட வன்மைபானே” எனவும், “பசியா ராகன் மாறுகொல் விசிபிணிக்குகொ ளின்னியல் கறக்க, வாடலு மொல்லார்தம் பாடலு மறந்தே” எனவுக்கூறுவர் (கசுக,கருக.); நள்ளி தன்னை இன்னுனென்று புலப்படுத்தாமல் உணவு முதலியவற்றை அன்புடனளித்துச்சென்ற அருமையைக் கூறிய கரு0 - ஆம் செய்யுள் அறிஞரும் கொடையாளிகளும் எப்பொழுதும் படித்து இன்புற்றபாலது. வல்லிலோரியின் வில்வன்மையைப் புலப்படுத்தற்கு, “வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி, பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிற் தறீஇப், புழற் றலைப் புசர்க்கலை யுருட்டி யுரற்றலை, கேழற் பன்றி வீழ வயல,தாழற் புற்றத் துடும்பிற் செற்றும், வல்லில் வேட்டம் வலம்பிற் திருந்தோன்” (கருஉ) என இவர்கூறிய அருமை துணுகி அறிதற்பாலது. இவர்கொய்த தாக நற்றிணையில் ஒருசெய்யுள் காணப்படுகின்றது.

வான்மீகியார்:— ஒருமுனிவர் பெயராகிய இப்பெயர் மரபுபற்றி இவர்க்கு இடப்பட்டதுபோலும். இவர் கூறிய துறவறத்தின் பெருமை அறிதற்பா லது; “வையமுந் தவமுந் தாக்கிற் தவத்துக், கையலி யனைத்துமாற்றது” என்பதனாலறிக. இவர்பெயர் வான்மீகையாரெனவும் வழங்கும். முதற் சங்கத்திருந்த புலவருள் வான்மீகனாரென்று ஒருவருள்; அவர் வேறு; இவர்வேறு.

விரிச்சியூர் நன்னுகுளர்:— தம்முடையதலைவன் போர்கொய்தற்குத் தம்மி னும் முந்திச்செல்லுதலை விளக்கிக் கூறியிருத்தலின், இவர் ஒருவீரராக எண்ணப்படுகிறார்; அன்றி ஒருவீரன் கூற்றைக் கொண்டு கூறியதுமாம்.

விரியூர் நக்கனார்:—சிலபிராணுடைய திருநாமமாகிய நக்கனாரென்பது இவ ருக்கு இடப்பட்டதுபோலும். இப்பெயர் விரியூகநக்கனாரெனவும் விரியூ ரக்கனெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இவர் தம்முடைய தலை வனது வேற்படையைப் பலபடப்பாராட்டிக் கூறியிருக்கிறார்.

வீராவேளியனார்:—வீராவேளியென்பது ஓரார். இவர், “முன்றின் முஞ் னையொடு முசுண்டை பம்பிப், பந்தர் வேண்டாப் பலர்துக்கு நீழல்” எனத் தம்முடைய தலைவனதுவிட்டு முன்றிலையும், “வேந்துதரு விருக் கூழ் பரிசிலர்க் கென்று, மருகா தீயும் வன்மை, யுரைசா னெடுத்தகை” என அவன் கொடை விசேடத்தையும் கூறுவர்.

வேண்ணிக் குயத்தியார்:—வெண்ணியென்பது ஓரார். குயத்தி - குயச் சாதியிற் பிறந்த மாது. இவரார் பாடப்பட்டோன் சோழன் கரிகாற் பெரு வளவன். இப்பெயர் வெண்ணிக் குயத்தியாரெனவுங் காணப்படுகின்றது.

வேள்ளெருக்கிலையார்:—இவரார் பாடப்பட்டோன் வேள்வன். அவனிறந்த பின்பும் இவரிருந்து புலம்பினர். இறந்த அவனுக்கு அவன் மனைவி சிறிய இடத்திற் பிண்டம்வைத்தலைக்கண்டு கூறுதல் வாயிலாக, “பிடி

யடி யன்ன சிறுவழி மெழுகித், தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த, வின் சிறு பிண்டம் யாக்குண் டனன்கொ, லுலகுபுகத் திறத்த வாயிற், புலரோ ணென்டன் மரீஇ யோனே" என்று அவன் பெருங்கொண்டையைப் புலப்படுத்தினர்.

வேள்ளைக்குடிநாகனார் :— வெள்ளைக்குடி யென்பது ஓரூர். இவர் தம்முடைய பழைய நிலங்களுக்குரிய வரிப்பணத்தைச் செலுத்துதற்கு ஆற்றாத வராகிச் சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சைய கிள்ளி வளவனுக்குச் செவியறிவுறுத்தி அச்செய்களை *முற்றாட்டாகப்பெற்றனர். “முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண், நிறைவேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரே,” “நின் வின்பொரு வியன்குடை, வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய, குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ”, “கொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது, பகரிபுறந் தருநர் பார மோம்பிக், குடிபுறந் தருகுவை யாயினின், னடிபுறந் தருகுவ ரடங்கா தோரே” என்பவை இவர் பாடலிலுள்ள சிறந்த பகுதிகள் (௩௫); இன்னும் இவர் வாக்காக நற்றிணையிலீ் இரண்டு பாடல்கள் உள்ளன.

வேள்ளைமாளர் :—இவர் பாடிய ஏறாண்மூல்தைதுறை யிக்க பொருளைய முடையது.

வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் :—இவர் பெண்பாலார். காமக்கண்ணியென்பது காஞ்சிநகரத்திற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளிய அம்பிகையின் திருநாமம் (காமாக்கி.) வெறியென்பது தெய்வமேறப்பெற்று ஒருத்தியாடுதல். இது வெறியாட்டமெனவும் வழங்கும்; இதனியல்பை நன்றாக விளக்கிப் பாடியிருத்தலால், ‘வெறிபாடிய’ என்னும் அடைமொழி இவர் பெயர்க்குமுன் சேர்க்கப்பெற்றது (அகநா. ௨௨, ௬௨; நற்றி. ௨௬௮.) இவர் பெயர் வெறியாடிய காமக்கண்ணியாரெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இவர் இத்நூலிற் பாடிய செருவிடைவீழ்தல், குதிரைமறமென்னுந் துறைப்பாடல்கள் அறிதற்பாலன.

வேம்பற்றூரீக் குமாறார் :—வேம்பற்றூரென்பது மதுரைக்குக் கிழக்கேயுள்ள தோரூர். வேம்பத்துரென இக்காலத்துவழங்கும்; இன்னும் குலசேகர சூரர்வேதிமங்கலமென்றும் இதனுக்கு ஒருபெயருண்டென்று சிலாசாசனத்தாற்றொகிிறது. கடைச்சங்கப் புலவர்காலத்தொடங்கி இன்றுவரை அந்தணர்களே தமிழ்ப்புலவர்களாக இவ்வூரில் விளங்கியிருத்தல் கண்டாடலாலும், பெயராலும் இவர் அந்தணராகக் கருதப்படுகிறார்.

ஆச்சியர் பெயரில்லாத பாட்டுக்கள் :—௨௪௪, ௨௫௬ - ஏ, ௨௬௩, ௨௬௪ - ௮, ௨௬௪, ௩௦௪, ௩௨௩, ௩௨௪ - ௮, ௩௩௩, ௩௩௬ - ௪௦, ௩௫௫, ௩௬௬.

பாடப்பட்டோர் வரலாறு.

அதிதை:—இவன் பரிசிலர்க்கு யானைகொடுக்கும் கொடையாளிகளுள் ஒருவன்; போர்செய்தலில் வல்லவன்; இவன் ஊர் மதுரை; இவற்றை, “இன் கடும் உள்ளி னஃதை களிற்றொடு, நன்கல னீயு நாண்மகி ழிருக்கை” (அகநா. எசு), “பாவடி யானை பரிசிலர்க் கருகாச், சீர்கெழு னோன்ற ளாகுதை”, “மணநாறு மார்பின் மறப்போ ரகுதை, குண்டீரீர் வரைப்பிற் கூடல்” (உநந, நடசஎ) என்பவற்றாலுணர்க. இவனைப் புகழ்ந்தபுலவர்: வெள்ளெருக்கிலையார், கபிலர். அகுதை, அஃதையென்னுமிரண்டும் பிரதிகளிலுள்ளன.

அதியமான் தகடீர் பொருதுயீழ்ந்த எழினி:—இவன் ஓரசன்; போரில் வல்லவன்; சிறந்த கொடையாளிகளுள் ஒருவன்; செங்கோலையுடைய வன்; இவன் யுத்தத்தில் இறந்தபொழுது பிரிவாற்றாதுவருந்தி யமனை நோக்கி, “நோயுழந்து வையு வுலகிலு மிகநனி, நீயிழந் தனையே யறனில் கூற்றம், வாழ்தலின் வருடம் வயல்வள னறியான், வீழ்குடி யுழவன் வித்துண் டாஅந், கொருவ னொருயி ருண்ணு யாயி, னேரார் பல்லுயிர் பருகி, யார்குவை மன்னோவவ னமரடு களத்தே” என்று அரிசில்கிழார் கூறிய பாட்டே இவன் இத்தன்மையனதலை நன்குபுலப்படுத்தும்; அதியமான் தகடுமேறிந்துவீழ்ந்த எழினியென்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

அதியமான் நெடுமானஞ்சி:—இவன் கடையெழுவள்ளல்களிலொருவன்; யுத் தத்திற் பேர்பெற்றவீரன்; ஒருவகைவீரர்களாகிய மழுவர்களுக்குத் தலை வன்; ஒருகாலத்தில், உண்டோர்க்கு நெடுங்காலம் சீலித்திருத்தலைச் செய்யும் கருநெல்லிப் பழத்தைப்பெற்று அதனை ஓளவைக்குக்கொடுத்துப் புகழ் பெற்றவன்; காஞ்சிநகரத்திருந்த தொண்டைமானென்னுமரசனிடம் ஓளவையைத் தூதுவிடுத்தோன்; சேரமானுடைய உறவினன்; பனை மாலைரையுடையவன்; வெட்சிப்பூவையும் வேங்கைப்பூவையுமணியோன்; சேரன், சோழன், திதியன், எருமைபூரன், இருங்கோவேண்மான், பாண்டியன், பொருநன் என்னும் அரசரெழுவார்க்குரிய ஏழிலாஞ்சனையும் நாரும் அரசவரிமையுமுடையோன்; மேற்கூறிய அரசர் எழுவரோடு பகைத்து மேற்சென்று அவரைப் போரில் வென்றோன்; பரண்புகழ்ந்துபாரும்படி கோவலாரையும் வென்றான். இவனுடைய ஊர் தகடீர்; இவன்மலை குதிரைமலை; இவன்மகன் பொகுட்டெழினி; இவன் முன்னோர், தேவர் களைப்போற்றி வழிபட்டு விண்ணுலகிலிருந்து கரும்பை இவ்வுலகிற் கொணர்ந்தனர். அவர்களுக்கு வரக்கொடுக்கும்பொருட்டுத் தேவர்களவந்து தங்கியதொரு சோலை இவனுளிலிருந்தது. இவன்பெயர் அதிகமான் நெடு மானஞ்சி யெனவும், நெடுமானஞ்சியெனவும், அஞ்சியெனவும், எழினி யெனவும்(கடுஅ) வழங்கும். இவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை

யால் வெண்ப்பட்டானென்று புதிற்றுப்பத்துள் எட்டாம் பத்தினால் விளக்குகின்றது. 'ஒருவன்மேற்சென்றுழி ஒருவன் எதிர்செல்லாது தன்மதிப்புறத்துவருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையினடங்கும் ; அது சேரமான் செல்வுழித் தகரேடை அதியமானிருந்ததாம்' (தோல்-புறத்தீணை. கு. ஏ - ந.) என்றதனால் இவனுடைய வரலாற்றின் ஒரு பகுதி அறியப்படுகின்றது. இவனைப் பாடியவர்கள்: ஔவையார், பரணர், பெருஞ்சித்திரனார், பொன்முடியார்.

அதியமான் நெடுமானஞ்சீமகன் பொகுட்டேழி:—இவன் கொடையும் இன்பச்சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்புமுடையோன் ; இவன்பெயர் அதியமான் மகன் பொகுட்டெழினியெனவும் வழங்கும் ; இவனைப்பாடியவர் ஔவையார்.

அந்துவஞ்சாத்தன்:—இப்பெயர்க்கு அந்துவன்மகனாகிய சாத்தனெனப் பொருள்கொள்க. இவன் ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒருவன் ; "உரைசா லந்துவஞ் சாத்தனும்" (எக.)

அந்துவன்கீரன்:—இதற்கு அந்துவன் மகனாகிய கீரனென்பதுபொருள். இவனுக்குக் கொடையைச் செவியறிவுறுத்திப் பாடியபுலவர் காவட்டனார்.

அம்பர்கிழா அன்அருவந்தை:—இவனைப்பாடியபுலவர்கல்லாடனார்; ௩௮௫-ஆம் செய்யுளின் ௬-௧௦ஆம் அடிகளின் குறிப்பார் பிறவரலாறுகளை உணர்க.

அவியன்:—ஒருபகாரி ; இவனைப்பாடியவர் மாறேக்கத்து நப்பசலையார்.

ஆதனழிசீ:—ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒருவன் ; 'ஆதனழிசியும்' (எக.)

ஆதனுங்கன்:—இவன் கொடையாளிகளுள் ஒருவன் ; வேங்கடமலையின் தலைவன் ; இவனைப்பாடியபுலவர் கள்ளில் ஆத்திரையனார். இவன் அருமைபெருமையை இப்புலவர்பாடிய பாடல்கள் நன்கு புலப்படுத்தும்.

ஆந்தை:—இவன் ஒல்லையூர்த்தந்தபூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒருவன் ; இவனுடையணர் எயிலென்பது ; 'மன்னெயி லாந்தையும்' (எக.)

ஆழர் மல்லன்:—முக்காவனாட்டு ஆழர்மல்லனென்னும் பெயரைப்பார்க்க.

ஆய்:—இவன், இருவகைவேளாளரில் உழவித்தண்போர்வகையினன் ; அரசரார் கொடுக்கப்படும் வேளென்னும்உரிமையடைந்தோன் ; கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் (௧௫௮); சிறந்தவீரன் (௧௨௮); பொதியின்மலைத் தலைவன் (௧௩௨); அதனருகேயுள்ள ஆய்குடி யென்பது இவனுடைய ஊர் ; ஆய் அண்டிரனென்றும், அண்டிரனென்றும் இவன்பெயர் வழங்கும் ; பாணர்க்கும் இரவலர்க்கும் யானைகளையும் பிறவற்றையும் மிகுதியாகக் கொடுத்தோன் (௧௩௫); சுரபுண்ணிப்பூமாலையை உடையவன் ; கொங்கு நாட்டாரோடு போர்செய்த அவர்களைப் புறக்காட்டியோடச் செய்தோன் ; யாதொருபயன்புக்கருதாது இரவலர்க்குக்கொடுத்த மகிழ்வித்தலையே கடனாகவுடையோன் ; இவனுடைய நற்குண நன்செய்கைகளையாவும் மன

முருகிப் புலவர்கள் இவனைப் பாடியபாட்டுக்களால் (கஉஎ - கஉச, உசஉ-சக, கஉச - ௫) நன்குபுலப்படும் ; இன்னும், பாம்பு பெற்றுக்கொடுத்த நீலடையினை ஆலின்மீழெழுந்தருளிய தலைவனுக்கு [பரமசிவனுக்கு] இவன்கொடுத்தனன் ; இதனை, “நீல நாக நல்கிய கலிக்க, மாலமர் செல்வந் கமர்த்தனன் கொடுத்த, சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் தினிதோ, ளார்வ் நன்மொழி யாயும்” (கஉ - க)என்னும் சீறுபாணாற்றுப்படையா லுணர்க. இவனைப் பாடியபுலவர்கள் : உழைபூர் ஏணிச்சேரிமுட மோசியார், துழைபூர் ஓடைகிழார், குட்டுவன் கீரனார். இவர்களுள் இவன் இறந்தபின்பும் இருந்தோர் : துழைபூர் ஓடைகிழாரொழிந்த மற்றை யோர்.

இயக்கன்:—இவன் ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒரு வன் ; “ வெஞ்சினவியக்கனும் ” (எக.)

இருங்கோவேள்:—இவன் கொடையாளிகளுள் ஒருவன் ; வடபக்கத்தில் ஒரு முனிவருடைய ஓமகுண்டத்திற்குள் நித் துவராபதியை [துவராசமுத் திரம்] ஆண்டு நாற்பத்தொன்பதுதலைமுறை தொன்றுபட்டுவந்த வேளிர் களுள் ஒருவன் ; ஒருபெரியோர் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில் அவர் க்கு இடைபூறுசெய்யவந்த புலியொன்மை அவர் கட்டினாயின்படி கொன் றமையால் இவனுக்குப் புலிகடிமாலென்று ஒருபெயருண்டாயிற்றென்பர் ; இவற்றை, “நீயே, வடபான் முனிவன் நடவிலுட் டோன்றிச், செம்பு புனைந் தியற்றிய சேனெனும் புரிசை, யுவரா லீகைத் துவரை யாண்டு, நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த, வேளிருள் வேளே”, “ஒலியந் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்” என்பவற்றாலுணர்க. வேள்பாரி இறந்த பின்பு அவன் புதல்வியரை அழைத்துவந்து மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி கபிலர் புகழ்ந்துவேண்ட, அதற்கு உடம்படாது மறுத்தமையால், இவன் அவரால் வெறுக்கப்பட்டான்.

இளங்கண்டரக்கோ:—இவன் கண்டரக்கோவின் தம்பி ; இவனும் இளவிச்சிக் கோவும் ஒருங்கிருந்தபொழுது அங்குவந்த பெருந்தலைச்சாத்தனார் இவனை மட்டும் தழுவ, அவன் இவ்வாறுசெய்தது என்னையென, அவர் இவன் மேம்பாட்டைப் புகழ்ந்தும் அவனை அவமதித்தும் பாடினர்.

இளங்குமணன்:—இவன் குமணன் தம்பி ; இவன், தன்தமையனும் சிறந்த கொடையாளியுமாகிய குமணன்பாற் பகைமையும் அவன் நாட்டைக் கைக்கொண்டு, காட்டிப்புருந்து ஒளித்திருந்த அவனைக் கொல்லரினைந்து பின்பு பெருந்தலைச்சாத்தனரால் அப்பகைமை யொழிந்து வாழ்ந்தான்.

இளந்தத்தன்:—இவன் ஒருபுலவன் ; சோழன் நலங்கள்ளியிடத்திருந்து உறை பூர் புருந்தபொழுது, ஒற்றுவந்தானென்று காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங் கள்ளியால் எண்ணப்பட்டி, அவன் கொல்லைப்புருந்தவிடத்துக் கோலூர் மிழாராற் பாடி அறிவிக்கப்பட்டான்.

இளவீச்சீக்கோ:—இவன் விச்சிக்கோவின் தம்பி; இவனைப்பற்றியவரலாற்றை 'இளங்கண்மரக்கோ' என்பதில் காண்க. இவன்பெயர் இளவச்சிரக்கோ வெனவும் வழங்கும்; இவன் காலத்துப்புலவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

இளவேளிமான்:—இவன் வெளிமானுடைய தம்பி; உலோபகுணமுடையவன்; கல்விமான்கள்பால் அன்பில்லாதவன். அவனிற்ந்தின்பு பெருஞ்சித்திரனார்வந்து, 'பரிசில்கொடு' என்றுகேட்பச், சிறிது கொடுத்தமையின் அவரால் அவமதித்துப் பாடப்பெற்றான்; இவன்காலத்துப்புலவர்: பெருஞ்சித்திரனார்; ககஉ, உ௦௭, உ௩௭.

சுரீந்தூர்கிழான் தோயன்மாறன்:—இவன் சிறிது செல்வமுடையவனும்தான் பரிசிலர்க்கு இல்லையென்னாது கொடுப்போன்; தன் அரசனுக்குவந்ததுன்பங்களைத்தாங்கிப் பகைவரைவெல்லும் வீரமுடையோன்; இவனைப் பாடியபுலவர்: கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்; சுரந்தூர் கிழான்கோயமானெனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

எயினன்:—ஒருபகாரி; இவனதுஊர் வாகையென்பது; இவனைப் பாராட்டிய புலவர்: மதுரைப் படைமங்கமன்னியார்.

எவ்வி:—வேளெவ்வியென்னும் பெயரைப்பார்க்க.

எழின்:—இவன் கடையெழுவுள்ளல்களிலொருவன்; கூவிளங்கண்ணியையுடையோன்; குதிரமலை இவனுடையது; கருஅ.

ஏறைக்கோன்:—இவன் குறவர்கள்தலைவன்; கார்த்தட்டூழாமலையை அணிவோன்; மலைநாட்டை ஆள்வோன்; நற்குணநற்செய்கையை உடையவன்; இவனைப் பாடியவர்: குறமகன் இளவெயினியென்பார்.

ஏனாதி நிருக்கீள்ளி:—இவன் கொடையும் வீரமுமுடையோன்; இவனைப் பாடிய புலவர்: கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்; ஏனாதியென்பது அரசனும் கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெயர்; தோல்காப்பியப் புறத்திணையியல் அ-ஆம் குத்திர (ந) உரையிற்காண்க.

ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்:—இவன் வீராக்கும் பாணர்க்கும் விறலியர்க்கும் பெருதவிபுரிந்தோன்; வலியவீரன்; இவன் இறந்தின்பு பிரிவாற்றாது பாடிய புலவர்: குடவாயிற்கேத்தனார்; தொடித்தலைவீழுத்தண்டினார். இவன்பெயர் சாத்தனெனவும் வழங்கும்.

ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்:—இவன், ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடனெனவும் வழங்கப்படுவன். இவன் ஒருசிறந்தரசன்; சீறுபாணுற்றுப்படைத்தலைவன்; இவன்காலத்தில் இவனைப்போன்ற பெருங்கொடையாளிகள் யாரும் இலரென்று தெரிகிறது. பேகன்முதலிய ஏழுவள்ளல்களுக்கும் இவன் காலத்தார் பிந்தியவன்; இவை, அப்பாட்டிலுள்ள "வஞ்சியும் வறிதே", "மதுரையும் வறிதே", "உறந்தையும் வறிதே" என்பவற்றாலும் அதன் அச - ஆம் அடிமுதலியவற்றாலும் விளங்கும். இவன் பரம்

பரையில் ஓய்மானல்லியாதன் ஓய்மான்வில்லியாதனென்ற இரண்டு உப காரிகள் இருந்து விளங்கினார்களென்று இந்நூலால் தெரிகின்றது. இவனைப்பாடிய நல்லிசைப்புலவர்கள்: நல்லூர்ந்தத்தனாரும், புறத்திணைநன்கொரென்பவருமாவர். கிடங்கிலென்னுமூரும் திருத்திணைமசுவாரும் (திண்டிவனம்) ஓய்மானாட்டில் உள்ளனவென்று தென்னிந்திய சிலாசரிசனத்தின் ௩-ஆம் தொகுதி, ௨-ஆம் பகுதி, ௨௦௧-ஆம் பக்கத்திலுள்ள சாஸனத்தால் தெரிகின்றது; கிடங்கில் (சீறுபாண். ௧௧௦) என்பதுதிண்டிவனத்தைச்சார்ந்த ஊர்களுளொன்று; இக்காலத்துக் கிடங்கா லெனவழங்கும்; யாப்பருங்கலவுந்தீயின் மேற்கோளாகிய “கிடங்கிற் கிடங்கில்” என்னும்வெண்பாவில் வந்துள்ள கிடங்கிலென்னுமூர் இதுவே. இவ்வூரின் சிதைந்த அகழியும் இடிந்தகோட்டையும் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இவனுடைய ஊர்களுள் ஒன்றாகிய மாவிலங்கை (௧௪௬) புனனாட்டுக்கு வடக்குள்ள அருவாராடு, அருவாவடதலை நாடென்ற இரண்டும் சேர்ந்த இடமென்றுகூறுவர். அவ்வூர் சீறுபாணாற்றாலும் இவனதென்று தெரிகின்றது. இவனுடைய மற்றஊர்களுள் எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆழரென்பவை தொண்டைநாட்டிலுள்ள இரு பத்துநான்கு கோட்டங்களுள் மூன்று கோட்டங்களுக்குத் தலைககரங்களாகவுள்ளவை. வேலூர் உப்புவேலூரென்று இக்காலத்து வழங்குகின்றதென்பர். “உறுபுலித் துப்பினேவியர் பெருமகன்” (சீறுபாண். ௧௨௨) என்றதனால், இவன் ஓவியர்துடியிம்பிறத்தவனென்று எண்ணப்படுகிறான். ஓவியர்குடி நாகர்வகுப்பினுள் ஒரு பிரிவென்பர். இவன்பெயர் ஏறுமாராட்டு நல்லியக்கோடெனனவும் வழங்கும்.

ஓய்மான்வில்லியாதன்:—இவன் இலங்கையென்னுமூர்க்குத்தலைவன்; இவ் விலங்கை மேற்கூறிய மாவிலங்கையென்னுமூரென்பதும், இவன் மேற்கூறிய ஓய்மான்நல்லியக்கோடன் பரம்பரையைச் சார்ந்தோனென்பதும் ஊகித்தறியப்படுகின்றன. இவனைப்பாடிய புலவர்: புறத்திணை நன்கொரார்; ௩௪௬.

கடியநெடுவேட்டுவன்:—இவன் கொடையாளிகளுளொருவன்; வேடர்கள் தலைவன்; தன்னைச்சார்ந்தவர்களுக்கு உதவிபுரிந்து பகைவார்களை அழிக்கும் வன்மையுடையவன்; கொடையென்னும் மலைக்குத்தலைவன்; இவனைப்பாடியவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

கண்டரக்கோப்பெருநள்ளி:—இவன் கடையெழு வள்ளல்களிலொருவன்; தோட்டியென்னும் மலைக்கும் அதனைச்சார்ந்த மலைநாட்டிற்கும் காட்டு நாட்டிற்கும் தலைவன்; “கரவாது, நட்ளோ ருவப்ப நடைப்பரி கார, முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத், துளிமழை பொழியும் வளி தஞ்சு செடுங்கோட்டு, நளிமலை நாட னள்ளியும்” (௧௦௩-௪) எனச் சீறுபாணாற்றுப்பொடையிலும் இவனைப் புகழ்ந்து கூறினர்; இவன் பெயர் கண்டித்தோப்பெருநள்ளி யெனவும், நள்ளியெனவும், கண்டித்தோப்பெரு

நதிவள்ளியெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படும். இவனைப்பாடிய புலவர்: வன்பரணர், பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

கண்ணகி:—இவள், வையாலிக்கோப் பெரும்பேகனுக்குரியவன்; ஒருகாலத்து அவனும் றுறக்கப்பட்டுப் பிரிவாற்றாதுவருந்திக்கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார், 'பெருங்குன் றார்கிழாரென்பவர்கள் தன்னை அவனோடு சேர்த்து வைத்தற்கு அவனைப்பாடிவேண்டும்படி பெருமையுற்றவன்; "கண்ணகி காரணமாக வையாலிக்கோப் பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடிய கைக்கிளை வகைப் பாடாண்பாட்டு" (தொல். புறத்திணை. கு. ௩௫ - ௩) என்பதனாலும் இது விளங்குகின்றது. இவள், சீலப்பதிகாரத்தக் கூறப்பட்டுள்ள கண்ணகியல்லள்.

கந்தன்:—இது நான்குசிற் பொருளனது இயம்பெயர்; ௩-அ. ௦.

கபிலர்:—இவர்வாலாற்றைப் பாடினோர் பெயர் வரிசையிற் காண்க.

கரிகால்வளவன்:—இவன்வாலாற்றைச் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானென்னும் பெயரிற் காண்க.

கரும்பனூர்கிழான்:—இவன் வேங்கடமலையைச்சார்ந்த நாடடையுடையவன்; இவனைப்பாடியவர்: நன்னாகனார், புறத்திணை நன்னாகனார்.

காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி:—இவன் சோழபரம்பரையைச் சார்ந்தோன்; உறையூரிலிருந்தோன்; சோழன் நலங்கிள்ளிகுப் பதைவன்; இவன்பெயர் நெடுங்கிள்ளியெனவும் வழங்கும்; இவனைப்பாடியவர் கோலூர்கிழார். 'இளந்தத்தன்' என்னும் புலவர் இவன்காலத்தவரே. 'காரியாற்றுத்துஞ்சிய' என்பதற்குக் காரியாமென்னுமிடத்தில் இறந்த என்ன பது பொருள்.

காணப்பேரோயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி:—இவன், சேரமான் மாவென்கோ, சோழன் இராசசூயம்பேட்டபெரும்கிள்ளி பென்பவர்களுடைய நண்பன்; கடைச்சங்கமிரீஇய பாண்டியர் காற்பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவன்; இதனை இறையனாரகப்பொருளுரையாலும் சீலப்பதிகார வரையாறுமுணர்க. இவன் முன்னிலையில் திருக்குறள் அங்கேற்றப்பட்டது; அக்குறளுக்கு இவன்கொடுத்த "நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை" என்னும் வெண்பாவே இதற்குத் தக்க சான்றாகும்; எட்டித்தொகையுள் அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் இவனே. "புலவனாவிறந்த" என்னும் புறப்பாட்டால், வேங்கைமாரியென்னும் பகைவனைவென்று அணங்குபிழிவிருந்த பலசிற்றாண்களையுடைய காணப்பேரோயில்க் கடந்தோன் பாடுவன் என்று விளங்குகின்றது; இவன்பெயர் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதியெனவும், உக்கிரப்பெருவழுதி பெனவும், பாண்டியன் காணப்பெற்றதிக் உக்கிரப்பெருவழுதியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர்: ஐயர்மூலக்கிழார், துன்பவளவன்.

தமணன்:—இவன் மிக்ககொடையாளி; முதுமென்னும் மலைக்குத்தலைவன் ; இவன்காலம் கடையெழுவுள்ளவர்களின் பிற்காலம். தன் தம்பியால் காடு கொள்ளப்பட்டிக் காடுபற்றியிருந்தபொழுது பெருந்தலைச்சாத்தனாரிப்பத் தனதுதலை கொடுத்தற்கு வாணக்கொடுத்தோன். இவன் கொடைவிசேட முதலியவற்றை, இந்நூல், கருடி - கசுரு - ஆம் பாடல்கள் நன்குபுலப் படுத்தும். இவனைப் பாடியபுலவர்: பெருஞ்சித்திரனார், பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

கோண்கானங்கீழான்:—இவன் கொடை வெற்றி இரண்டு முடையோன்; கொண்கானமென்னும் மலைக்குத்தலைவன் ; கொண்கானம் - கொண் ணம். இவனைப் பாடியபுலவர்: மோசிகீரனார்.

கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை:—இவன் செங்கோலையுடையவன்; யானையினதுபார்வைபோலும் பார்வையையுடையவன்; கொல்லிமலைக்குத்தலைவன் ; விளங்கிலென்னுமாரார்க்குப் பகைவரான்வந்த துன்பத்தைத்தீர்த்தோன்; கபிலருடைய நண்பன்; கடற்கரையிலுள்ள தொண்டி யென்னுநகரத்தை ஆண்டோன்; ஒருகாலத்து, பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றநெடுஞ்செழியனாழ்க்கட்டப்பட்டுப் பின்பு அதனை நீக்கிக்கொண்டு புகழ்பெற்றோன் ; சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியொடு போர்செய்தான்; இவன் பெயர் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையெனவும், சேரமான்யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை யெனவும், சேரன் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையெனவும் வழங்கும். எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய ஐங்குறுநூறு தொகுப்பித்தோன் இவனே. இவனைப்பாடியபுலவர்: சூழங்கோழியூர்கிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனார், கூடலூர்கிழார்; இவருள் இவன் இறந்த பின்பும் இருந்தவர்: கூடலூர்கிழார்.

கோப்பெருஞ்சேர்முன்:—இவனுடைய இராசதானி உறையூர்; பிரசாரத்தை யார்க்கும் பொத்தியார்க்கும் உயிர் நண்பன்; இவன் தன்பிள்ளைகளிருவரோடு பகைமைகொண்டு போர்செய்தற்கு எழுந்தபொழுது புல்லாற்றார் எயிற்றியனாராற்சமாதானம் செய்யப்பட்டான். செய்யுள் செய்தலில்வல்லவன்; இவன், பின்பு எல்லாவற்றையுந்திறந்து வடக்கிருந்து, உடன் உயிர் நீத்தற்குவந்த பொத்தியாரை 'மகன்பிறந்தபின்புருக' எனக்கூறித் தான்உயிர்நீத்துக் கல்லாகியும் அவ்வாறுவந்த அவர்க்கு இடங்கொடுத்துப் புகழ்பெற்றுவிலங்கினான்; இவன்வடக்கிருந்ததைக்கேட்டு வந்தபிரசாரத்தை யாரும் உடன் உயிர்நீத்தனர்; இதனை, "புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா" என்னுந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழக ரெழுதிய விசேடவுரையாலும், "தோழிதாயே" (தொல். கற்பு. சூ. ௫௨ - ௩) என்பதனுரையாலும் முணர்க. இவன் இளஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டான் போதும் (பதிந். க - ஆம் பத்தின் பதிலும்.) இவனைப் பாடியபுலவர்:

பிராந்தையார், புல்லாற்றாரெயிற்றியனார், பொத்தியார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப்பூதநாதனார்; இவ்வரசனும் இப்புலவர்களும் அவ் வச்சமயத்துக்கூறிய பாடல்கள் மிக அற்புதமானவை.

சிறுதுடிழான்பண்ணன்:—இவன் சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுடைய நண்பருளொருவன்; சிறந்தகொடையாளி; “தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன், பண்ணன் சிறுகுழப் படப்பை நுண்ணி லைப், புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய்” என அகநானூறு ருச - ஆம் பாட் டிலும் இவன்பாராட்டப்பட்டிருத்தல்காண்க. இவன்பெயர் பண்ண னெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியவர்கள்: கோலார்சிழார், சோழன்குள முற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், மதுரை அளக்கர் ஞாழார்மகனார் மள்ளனார்.

சோமான் அந்துவநீ சோலிநம்போறை:—இவன்சோழன் முடித்தலைக் கோப் பெருநற்கிள்ளியின் பகைவன்; உமைபூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி யாருடைய நண்பன்; கங.

சோமான் கடலோட்டிய வேல்கேழகுட்டுவன்:—இவன் போரில்வல்லவன்; இவனைப்பாடிய புலவர் பரணர். பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம்பத்தையேற்று அதனைப்பாடிய பரணர்க்கு உம்பற்சாட்டுவாரியையும் தன்மகன் குட்டுவன் சேரையும் பரிசில் கொடுத்தோனிவனே. இவன்கடலோட்டிய வரலாறு “கோடுநரல் பௌவந் கலங்க வேலிட், டுடைதிரைப் பரப்பிற் படுகட லோட் டிய, வெல்புகழ்க் குட்டுவன்” (பதிற். சசு), “மட்டவிழ் தெரியன் மறப் போர்க்குட்டுவன், பொருமுரண் பெறாது விலங்குசினஞ் சிறந்து, செருச செய் முன்பொடு முன்னீர் முற்றி, யோங்குதிரைப் பௌவநீங்க வோட் டிய, நீர்மா ணெஃகம்” (அகநா. உகஉ), “கொடும்போர் கடந்து நெடுங் கட லோட்டி” (சீலப். உஅ: ககக), “பொங்கிரும் பரப்பிற் கடல் பிறக்கோட்டி” (ஐடி. ஈப: கட்டுரை, கக) என்பவற்றாலும் அறிய லாகும். இவன் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனெனவும் வழங்கப் படுவன்.

சோமான் கடுங்கோவாழியாதன்:—இவன்சிறந்தவீரன்; பதிற்றுப்பத்தில், கபிலர்பாடிய ஏழாம்பத்தைக்கேட்டு அவர்க்கு நூறுயிரம்காணமும், ஒரு மலைத்தேறிக்கண்டநாடும் பரிசிலாகக் கொடுத்தனன். இதைப் பதிற்றுப் பத்தில் எ - ஆம் பத்தின் பதிகத்தாலுணர்க. இவனைப் பாடிய புலவர்: கபிலர்.

சோமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருஞ்சோலிநம்போறை:— இவனைக் கண்டபொழுது நரிவெருஉத்தலையார்க்குப் பழைய நல்லுடம்பு கிடைத்தது; இவனைப்பாடிய புலவர் அவரே.

சோமான்குட்டுவன் கோதை:—இவன் இரவலர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பவன்; வீரன்; குட்டுவன் - குட்டநாட்டரசன்; [குட்டநாடு -

மலைாட்டின் ஒருபகுதி.] இவனைப்பாடியபுலவர் கோளுட்டு எறிச்சிறார்
மாடலன் மதரைக்குமாரன்.

சோமான் குடக்கோச் சோலிநம்பொறை :—இவன்பெயர் குடக்கோ
இளஞ்சோலிநும் பொறைபெனவும் வழங்கும்; பதிற்றுப்பத்தில், ஒன்ப
தாம்பத்திற்குத் தலைவன் இவனே ; இவனைப்பாடியபவர் பெருங்குன்
னார்கிழார்.

சோமான் குடக்கோ நெடுஞ்சோலாதன் :—இவன் சோழன்வேற்புட்டைக்
கைப் பெருகற்கள்ளியோடுபோர்செய்து இறந்தான். அக்காலத்து அக்
களத்தில் இவனைப் பாடியபுலவர்கள்: கழாத்தலையார், பரணர்.

சோமான் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் :—இவனைப்பாடிய புல
வர் கோலூர்கிழார். இவன்பெயர் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவ
னெனவும் காணப்படுகின்றது; சோமானது குளமுற்றத்திலென்க.

சோமான்கோக்கோதைமார்பன் :—இவன் சிறந்தகொடையாளி ; இவன்
ககரம் தொண்டியென்பது ; இவனைப் பாடியபுலவர் பொய்கையார் ;
'கோதை மார்ப னுவகையிற் பெரிதே' (அகநா. ௩௪௬) என நக்கீரனாரா
றும் இவன் பாராட்டப்பெற்றவன்.

சோமான் சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் :—
இவன் சிறந்தகொடையாளி ; மிக்க வீரமுடையவன். இவனைப் பாடியபுல
வர் குண்டுகட்பாலியாதனார்.

சோமான்செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் :—இவன் புலவர்பால் மிக்கசேய
முடையோன். இவனைப்பாடியபுலவர் கபிலர்.

சோமான்தகூரேறிந்த பெருஞ்சோலிநம்பொறை :—இவன், தன் முரக
கட்டிலின்மேல் அறியாமல் ஏறித்துயின்ற மோசிகோனாரைத் தன்படு
செய்யாமல் அவர் எழுமளவும் கவரிகொண்டு வீசியதனால் அவரார்
புகழ்ந்து பாடப்பெற்றான். பதிற்றுப்பத்துள் எட்டாம்பத்திற்குத் தலை
வன் இவனே. அதுபாடிய அரிசில்கிழார்க்கு ஒன்பதுநூறுபிரங்கானம்
பரிசில் கொடுத்தான் ; அதியமானுடைய தகரேரெவென்றான். தகரேர்
யாத்திரையென்னுதால் இவன்காலத்துச் செய்யப்பட்டது போதும்.

சோமான்பாழாநேறிந்த நெய்தலங்கானல் னுஞ்சேட்சென்னி :—
இவன், அரசர்களுக்கு இன்றியமையாத குணங்கள்பலவும் நிறைந்தவன் ;
சோழபரம்பரையிற் பிறந்தவன். ஒருகாலத்துச் சோமானுடைய பாழு
னாரெவென்று கைக்கொண்டான். இதனாலேயே இவனுக்கு இப்பெயர்
வந்தது ; இரப்போரைப்பாதுகாத்தலையே விரதமாகவுடையவன் ; இவன்
பெயர் சோழன்கெய்தலங்கான லிளஞ்சேட்சென்னியெனவும் வழங்கும்.
சோமான் பாழுனாரென்பதற்குச் சோமானுடைய பாழுனாரென்று
பொருள்கொள்க. இவனைப்பாடியபுலவர் ஜனப்பொதுசங்குடையார்.

சோமான் பாஸ்பாடிய பெருங்கடுங்கோ :—இவன் கொடையும் கீரமும் உடையோன் ; பாஸிலத்தைப்பாடுதலில் ஆற்றல் மிக்கவனாக இருந்தது பற்றி இவன் இப்பெயர்பெற்றான் ; இவன்பெயர் பாஸ்பாடிய பெருங்கடுங்கோவெனவும் காணப்படுகின்றது. இவனைப்பாடியவர் பேய்மகள் இளவெயினியென்பார்.

சோமான் பெருஞ்சேரலாதன் :— இவன், சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தா னோடு போர்செய்து புறப்புண்ணுற்று நாணி வடக்கிருந்தான். இவனைப் பாடியவர்கள்: கழாத்தலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார். இவன்பெயர் சோமான் பெருந்தோளாதனெனவும் வழங்கும்.

சோமான் பெருஞ்சேற்று உதியஞ்சேரலாதன் :—இவன், பாரதப்போரிற் பாண்டவர் துரியோதனையொன்றும் இருவகையார் சேனைக்கும் உண வளித்தான். இவ்வரலாற்றை, “ஓரைவ ரீரைம் பதினம் ருடன்மெழுந்த, போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றது தானளித்த, சேரன் பொறையன் மலையன் றிதம்பாழிக், கார்செய் குழலாட வாடாமோ ஷசல், கடம்பெறிந்த வாபாடி யாடாமோ ஷசல்” என்னும் சிலப்பதிகார வாழ்த்துக்காதைச் செய்யுளும் நன்குபுலப்படுத்தும். இதனாலேயே இவன் இப்பெயர்பெற்றான். இவனைப்பாடியபுலவர் முரஞ்சிபூர் முடிநாகராயர்.

சோமான்மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை :—கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை யென்னும் பெயரைப்பார்க்க. மாந்தரன்-ஒரு சேரன் (பதிற். ௧௦) ; “இலமல ரன்ன வஞ்செந்நாலிற், புலமீக் கூறும் புரையோ ரேத்தப், பலர்மேற் தோன்றிய கவிகை வள்ள னிறையருந் தானை வெலபோர் மாந்தரன், பொறையன்” (அகநா. ௧௪௨) ; அம்மாந் தரன் புதல்வனாதலின் இவனுக்கு இப்பெயர் வாய்ந்தது. இவன் காலத் துப் புலவர் வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்.

சோமான் மாடுவெண்கோ :—இவன் காலத்தரசரும் இவன்பால் அன்புடைய வரும், பாண்டியன் காணப்பெரியல்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியும் சோழன் இராசகுமரவேட்ட பெருநற்கிள்ளியுமாவார். இவனைப்பாடியவர் ஒளவையார்.

சோமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை :—[கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரஞ்சேரலிரும் பொறையென்னும் பெயரைப் பார்க்க.] இதனை ஒட்டுப்பெயரென்பர் (இ - வி. ௫. ௩௮ - உரை.) இவனைப்பாடிய புலவர் குறுங்கோழியாகுமார். இவனுடைய பிற வரலாறுகள் ஐங்குறுநூற்றிற் காணலாகும்.

சோமான்வஞ்சன் :—இவன் பரிசிலர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பான்; இவனைப்பாடியபுலவர் திருத்தாமனார்.

சோழாட்டுப் பூஞ்சாற்றுர்ப்பாள்பாள்சேனையின் விண்ணந்தாயன்:— பூஞ்சாற்றுரென்பது முடிக்கொண்டானுத்தங்கையிலுள்ளது ; இவன் அந்தணர்திலகன் ; கெண்டிமுன்னிய கோத்திரத்திற் பிறந்தோன் ; ஓதல் முதலிய அதுவகைத்தொழிலிலும் சிறந்து பார்ப்பனவாகை பெற்றோன் ; மிக்க கொடையாளி ; இவனைப்பாடிய புலவர் ஆனார்முலங்கிழார். பூஞ்சிற்றுரென்று சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

சோழநாட்டுப் பீடவூர்க்கிழார்மகன் பெருநீராதன்:— இவன் வேளாளரில் உழுவித்துண்போன் ; முடிபடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைசேர்த்து உரியோன் (தொல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩.) இவனைப்பாடிய புலவர் மதுரை நக்கீரர்.

சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கள்ளி:— இவன் புத்தத்தில் வல்லவன் ; தேர்வண்மலையொன்பலகிழைத் துணையாகக்கொண்டு சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொரையோடுபொருது அவனைவென்றான் ; சேரமான் மாறிவெண்கோ, பாண்டியன் காண்டெரெயில்கடத்த உக்கிரப்பெருவழுதியென்பவர்களின் கண்பன். இவனைப்பாடியவர்கள் : பாண்டரன் கண்ணனார், ஓளவையார், உலோச்சனார். இன்னும் இவன்காலத்துபுலவர் வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்.

சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சீய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி:— இவன் சிறந்தவீரன். இவனைப்பாடியபுலவர் சோழாட்டு எறிச்சிதூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார். காலேகப்பள்ளியெனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

சோழன் உருவப்பிறேரினஞ்சேட்சென்னி:— இவன் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் தந்தை ; அழுந்தூர் வெள்ளைமகட்கொண்டோன். இதனை, “மன்னாபாக்கின்” (தொல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩) என்பதன் உரையாலுணர்க ; “உருவப்பிறேரினையோன்சிறுவன்” (௧௩௦) என்றார் பெருநீராரற்றுப்படையிலும் ; வீரத்திலும் கொடையிலும் சிறந்தோன். இவன்பெயர் இனையோனெனவும் வழங்கும். இவனைப் பாடிய புலவர்கள் : பரணர், பெருங்குன்றுர்கிழார்.

சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தான்:— இவன் சோழன் உருவப்பிறேரினஞ் சேட்சென்னியின்புதலவன் (பெருந. ௧௩௦) ; நாகூர் வேளிடமகட்கொண்டோன் (தொல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩) ; தம்முள்மதுபட்டுவந்து தன்னை இடையெனத்தகழ்ந்த முதியார் பொருட்டுத் தான் முதியனாய் வந்து அவர்கள் வழக்கைத் தீர்த்தானென்றும், தான் கருவூரிலிருக்கையில், கழுமலமென்று மூரிலிருந்த யானையாற் கொண்டுவிடப்பட்டு அரசாட்சிக்குரியனவினென்றும், இளமையில்செருப்பாற்சுடப்பட்டு உயிர் பிழைத்தானென்றும், இரும்பிடர்த்தலையாரை அம்மாலாக உடையென்றும் பழமொழி, உக, கட, கடுஞ் சும் வெண்பாக்களாலும் அவற்றின்

உரைகளாலும் விளங்குகின்றன. பொருநராற்றுப்படைக்கும்பட்டினப் பாலைக்கும் தலைவன் இவனே. பட்டினப்பாலை கேடிக் கடியலூர் உருத் திரங்கண்ணனுக்குப் பதினாறு நூறுபிரம் பொன் பரிசளித்தானென்று கலிங்கத்துப்பராணி, இராசபாரம்பரியம், உடையும்செய்யுளால் விளங்குகின்றது. “வெண்ணியென்னும் ஊர்ப்புறத்தேயுள்ள போர்க்களத்திற் சோமான் பெருஞ்சோலாதனோடு போர்செய்து அவனையும் அவனோடு வந்த ஒருபாண்டியனையும் அக்களத்தில் இவன்வென்றான்; இஃது “இரும்பனம் போந்தைத் தோடுக் கருஞ்சினை, யரவாய் வேம்பி னன்குழைத் தெரியலு, மோங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த, விருபெரு வேந்தரு மொருகளத் தலிய, வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட், கண்ணூர் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்” (கசாந-அ) என்னும் பொருநராற்றுப்பாடையால் விளங்குகின்றது. மேற்கூறிய முடிமன்னரிருவரோடு பதினொரு வேளிரையும் அக்களத்தே வென்றானென்று, “காய்சின மொய்ப்பிற் பெரும்பெயர்க் கரிகா, லார்கலி கடவின் வெண்ணி வாயிற், சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பி, னியிழிசை முரசம் பொருகளத் தொழியப், பதினொரு வேளிரோடு வேந்தர்சாய, மொய்வலி யறுத்த ஞான்றைத், தொய்யா வழுந்து ரார்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. உசக) என்பதனால் தெரி கின்றது. இவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து அரசாட்சி செய் தானென்பதும், ஒருகாலத்தில் இமயமலைவரையிற்சென்று இடை யிலுள்ள அரசர்களை வென்றானென்பதும் சிலப்பதிகாரம், கலிங்கத் துப்பராணி, பெரியபுராணம், காஞ்சிப்புராண முதலியவற்றால் தெரிந்தவராலாகும். இவன் வீரருட்சிறந்த வீரன். இவன்பெயர் சோழன் கரிகால்வளவனெனவும், கரிகாலனெனவும், கரிகாலெனவும் (அகநா. கடரு, உசக) வழங்கும். இவனைப்பாடியவர்கள்: கருங்குழலா தனார், வெண்ணிக்குயத்தியார். இவர்களுள் இவன் இறந்தபின்பும் இருந் தவர் கருங்குழலாதனார்.

சோழன் குரூப்பள்ளித்துஞ்சீய கள்ளவளவன்:—இவன், ஒரு சோனோடு பகைமைகொண்டு அவனது கருங்குழையழித்தான். இவனைப்பாடிய புலவர் கோலூர்சிழார்.

சோழன் குரூப்பள்ளித்துஞ்சீய பெருந்திருமாவளவன்:—இவன் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்தஞ்சிய பெருவழுதியோடு கட்டிடையவன். இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், உறையூர் மருத்துவனாராமோதனார், கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாணவன் மதுரைக்குமாரனார்.

* இவ்வூர், சோழநாட்டில் கீடாமக்கலத்திற்கு மேற்கேயுள்ளது; தேவர சம்பெற்ற வெஸ்தலம்; கோவிலுண்ணியென வழங்கப்படுகின்றது.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்:—இவனது இராசதானி உறையூர்; மிக்ககொண்டும் வீரமும் உடையான். செய்யுள்செய்தலில் வல்லவன். கருங்குரை முற்றுகைசெய்து சேனைவென்றவன். இவனைப் பாடியபுலவர்கள்: ஆலத்தூர்கிழார், மாறோக்கத்தரசுப்பசுலையார், ஆலார் மூலக்கிழார், இடைக்காடனார், ஆதிததைமாசாத்தனார், ஐயார்முடவனார், கோலூர்கிழார், கல்லிதையனார், எடுக்காட்டீர்த்தாயங்கண்ணனார், வெண்ணைக்குழகனார்; இவரன், இவன் இரத்தபிண்டியருக்கு பிரிவாற்றாது வருந்தியவர்கள்: மாறோக்கத்தரசுப்பசுலையார், ஐயார்முடவனார், ஆதிததை மாசாத்தனார்.

சோழன் செங்குணன்:—இவன் சேரமான் கணக்காலிரும்பொறையோடு போர்செய்து அவனைப்பிடித்துக்கட்டிச் சிறைப்பிடித்தான். பெய்க்கையார்பாடிய 'களவாழ்நாற்பது' என்னும் தலின் தலைவன் இவனே. இவன்காலத்துப்புலவர் பொய்கையார்; இப்புத்தகம் ௫௭௭ - ஆம் பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

சோழன் செந்நீர்ப்பாடியேறிந்த குளஞ்சேட்சேனன்:—இவன் மிக்க வீரமும் கொண்டையுமுடையான்; இவனைப்பாடியபுலவர் ஊன் பொதிபசுங்குடையார்.

சோழன் நல்லுருத்திரன்:—இவன் கற்குண நற்செய்கையையுடையான்; செய்யுள்செய்தலில் வல்லவன்; இவன்பாடியபாடலால், சிறந்த நட்புடையவர்பாற் பழகுதலில் இவன் மிக்கவிறுப்பமுடையோனென்பது வெளி யாகின்றது. கலித்தொகையில் மல்கிலக்கலியுயற்றிய ஆசிரியன் இவனே. இவன்பெயர் சோழன் நல்லுத்தரனெனவும் வழங்கும்.

சோழன் நலங்கிள்ளி:—இவன் கலிசெய்தலில் வல்லவன்; பாண்டியசாட்டி லிருந்த ஏழாண்களை அழித்துக் கைக்கொண்டு அவற்றில் தனது புலிக்கொடியை நாட்டினான்; தன் தாயத்தாரோடுபுகைத்து அவர்களிருந்த ஆலுரையும் உறையூரையும் முற்றுகைசெய்தான்; மாவளத்தானென்பவனுக்குத் தமையன்; இவனுக்குச் சேட்சென்னியென்றும் புட்பகையென்றும் தேர்வண்ணிள்ளியென்றும் பெயருண்டு; கெடுக்கிள்ளியென்பவனோடு பகை மையுடையான்; முன்னர், போர்செய்து வெற்றிகொள்ளுதலையே பொருளாகக்கொண்டிருந்த இவன் உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனார் சொல்லப் பின்பு அதனைத்தடுத்து அறஞ்செய்தலையே மேற்கொண்டான்; இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனார், கோலூர்கிழார், ஆலத்தூர்கிழார்.

சோழன் நலங்கிள்ளிதம்பி மாவளத்தான்:—இவனைப்பாடியபுலவர் தாமப் பல்கண்ணனார்.

சோழன் நெய்தலங்கான லிளஞ்சேட்சேன்னி:—இவனைப்பாடியவர்: ஊன் பொதி பசங்குடையார்; நெய்தலங்காலையெனவும் இப்பெயர் சில பிரதி களிற் காணப்படுகிறது.

சோழன்போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி:—இவன் தித்தனென்னுஞ் சோழனு டையமகன். அவனோடு பகைத்து நாடிழந்து வறுமையுற்றுப் புல்லரிசித் கூழையுண்டிருந்தான்; முக்காவனுட்டு ஆழார்மல்லனைப் பொருதுகொன் றான். இவனைப்பாடியவர்கள்: சாத்தந்தையார், பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் நக்கண்ணையார்.

சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி:—இவன் சேரமான் அத்துவஞ்சேர லிரும்பொறையோடு பகைமையுடையன்; இவனைப்பாடியபுலவர் உறை யூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்.

சோழன் வேற்புறட்டைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி:—இவன் சேரமான் குடக்கோ டெடுஞ் சேரலாதனோடு போர்செய்திழந்தான். அக்காலத்துஇவனைப்பாடிய புலவர்: கழாத்தலையார், பரணர்; இவன்பெயர் சோழன் வேற்புறட்டைக் கோப்பெருவிதற்கிள்ளியெனவும் வழங்கும்.

சோழியலெனாதி திருக்குட்டுவன்:—இவன் மிக்க கொடையாளி; இவனைப் பாடியபுலவர் கோனுட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்.

தந்துமாறன்:—மிக்க முருக்கமுடையவன்; நிலையாமையை இவனுக்கு அறி வுறுத்தியபுலவர் சங்கவருணரென்றும் நாகரியார்.

தருமபுத்திரன்:—இவன் ஓரசன்; இவனைப்பாடியபுலவர் கோதமனார்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்:—இவன் இளமைப் பருவத்தில் தலையாலங்கானத்தில் கோச்சேரமான் யானைக்கட்டைய மாந் தாஞ்சேரலிரும்பொறையோடு போர்செய்து அவனைச் சிறைப்படுத்திய தன் நிச் சேரன் சோழன் திதியன் எழிளி எருமையூரன் இருங்கோவேண் மான் பொருநன் என்பவரையும் வென்றான்; வேள் எவ்விதின் பிழலைக் கூற்றத்தையும் பழைய வேளிருடைய முத்துற்றுக்கூற்றத்தையும் கைக் கொண்டான்; மறக்காவேள்வியும் அறக்களவேள்வியும் செய்தான்; செய் புள் செய்தலில் வல்லவன்; புலவர்களிடத்து மிக்க அன்புள்ளவன்; உத் தமகுணங்கள் பலவுமுடையோன். மாங்குடிமருதனியயற்றிய மதுரைக் கோஞ்சீக்குத் தலைவன் இவனே. “நகுதக்கனரே” (எஉ) என்னுஞ் செய் புனை இயற்றியவனாதலால், இவன் கல்லிசைப்புலவர் வரிசையில் விண் பியவனென்று தெரிகின்றது. “பல்யானை மன்னர் முருக்க” (யா. வி. மேற்) என்னும் பாடலும் இவன் வரலாற்றின் ஒருபகுதியைத் தெரிவிக்கும். இவன்பெயர் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனெனவும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனெனவும் வழங்கும். இவ னைப்பாடியபுலவர்கள்: குறுங்கோழிபூர்சிழார், குடபுலவினார், கல்லாட னார், மாங்குடிசிழார், இடைக்குன்றுச்சிழார்.

தழும்பன்:—இவனைப்பாடியபுலவர் பாணர்.

தாமரன் தோன்றிக்கோன்.—இவன் தோன்றியென்னும் மலிக்குத் தலைவன்; இவனைப்பாடியபுலவர் ஐயூர்முடவனார்.

தித்தன்:—இவன் உடைபூரிலிருந்த ஒரு சோழன்; “கொச்சி வேலித் தித்த னும்கை” (அகநா. கஉஉ); சோழன்போர்வைக்கோப்பெருத்தெள்ளியின் தகை; அவனோடு மிக்க பகைமைகொண்டிருந்தான்.

தேரீவண்மலையன்:—இவன் சித்தவீரன்; சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெரு கத்தெள்ளிக்குத் துணையாய்நின்று சேரமான் மாந்தரஞ்சோலிரும்பொறை யை வென்றான்; இவனைப்பாடியபுலவர் வடமவண்ணக்கன் பெருஞ் சாத்தனார்.

தொண்டைமான்:—இவன் காஞ்சிக்கரத்திருந்த ஓரசன்; அநியமான் லெரி மானஞ்சிகாலமும் இவன்காலமும் ஒன்றே; இவன்காலத்தவர் ஓனாவையார். இவன், தொண்டைமான் இளந்திரையனென்றும் வழங்கப்பெறுவன்; பெரும்பாணாற்றுப்படைக்குத் தலைவன் இவனே; இவனுடைய பிறப்பின்வரலாறு பத்துப்பாட்டுப் புத்தகம், கருட - ஆம் பக்கத்தால் அநியலாகும்; அதில் நாககன்னியென்றது, பீலிவீனையையே பெயர்தும் (மணி. உச: ௫௭) அதற்குத்தக்க ஆதாரம் சாசனத்திலும் துல்கனியுமுள்ள தென்றும் சொல்லுகின்றனர்; இவன் முடியுடைமன்னர் மூவரோடு சேர்த்து எண்ணப்படும் பெருமைவாய்த்தவனேனும், “விலும் வேலும்” (தொல். மரபு. ௯. ௮) என்பதனாலும், “மன்பெறு மரபி னேனோ ரென்பபெறுவார், அரசுபெறு மரபிற் குறுநில மன்னரொளக்கொள்க; அவை பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிதவாற்றுள்ளுக்காணப்படும்” எனப் போராசிரியர் எழுதியிருத்தலால், இவனைக் குறுநிலமன்னரைப் பண்டையோர் கொண் டிருந்தனரென்று தெரிகின்றது. இப்பெயர் இளந்திரையனெனவும் திரையனெனவும் துல்கனில் வழங்கும். இவனியத்தியபாடல்களாக நூற் றிணையில் மூன்றும் இந்நூலில் ஒன்றும் காணப்படலால், இவன் கல்லி சைப்புலவர்வரிசைவிச்சேர்த்தபெருமைவாய்த்த எனன்றும் தெரிகின்றது. இளந்திரையனென ஒருதால் இவனாசெய்க்கப்பெற்றதென்று இவனுடைய யனாகப் பொருளுரை, நன்னூலிற் பிழைநாதருரை முதலியன தெரிவிக்கின்றன; நன்னூல் மயிலைநாதருரையில் (பக். உச௫) திரையனார் செய்யப்பட்ட ஊர் திரையனது ஊரென்று பொருள்செய்திருத்தலின், இப்பெயருள்ளனரொன்று எண்டைக்காலத்தில் இவனாலோ பிறராலோ கிருமிக்கப்பெற்றிருத்ததாகத் தெரிகிறது. “கிணையில் பாண விறப்போர் தொண்டைய, பிணமறை தவழு மேற்றரு லெடுக்கோட், போக்குவென் னருவி வேங்கடத் தும்பர்” (அகநா. உகஉ), “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ, பாடீர் நிருத்த புலவிகாள் பாடுகோ, ஞாயிற் றெனியான் மதிழிற்றே தொண்டையார், கோகீற்றிருத்த குடை”, “வஞ்சி

வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ, ஞன்மாடக் கூடலிற் கல்வலித,
சோழ னுறத்தைக் கரும்பினித தொண்டைமான், கச்சியிற் காக்கை
கரித", "ஆழி விழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாம், தோழி துணையாத்
தயர்திரும்-வாழி, நறுமாலை தாராய் திரையவோலு வென்னுள், செறு
மாலை சென்றடைந்த போத" (யா - வி. மேற்) என்பவற்றால், இவன்
பரம்பரையோருடைய பெருமைகள் கன்குபுலப்படும்.

நம்பிநெடுஞ்செழியன்:—இவன் அரசர்களுக்குரிய எல்லா இன்பங்களையும்
அனுபவித்தவன் ; பலவித நன்மைகளையுமுடையன். இவனைப்பாடியபுல
வர் பேரெயின்முதுவலார்.

நள்ளி:—இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன்; இரப்போர்க்கு இழை
யணி நெடுந்தேர் களிற்றொடு ரீவோன் (அகநா. உ.உ.௭.) கண்டரக் கோப்
பெருநள்ளியென்னும் பெயரைப்பார்க்க. பாண்டிகாட்டில் நள்ளியென
ஒருருள்ளது.

நன்னன்:—இவன் விச்சிக்கோலின்பரம்பரையில் முன்னுள்ளோன் ; பங்குன்
தக்கோட்டமுடையவன். இவன்மகன் நன்னன்னிது (மலைபடு. ௬௪)
இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றுர்ப் பெருங்கெளசிகனார் மலைபடு
கடாம் பாடினார். "பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்போல" (தறுந். உ.௧௨)
என்றதனால் இவன் பெண்கொலை புரிந்தவனென்று தெரிகின்றது. ஆயி
னும் "சூழியானைச் சுடர்ப்பூணன்னன், பாழியன்ன", "நறவுமகி ழிரு
க்கை நன்னன் வேண்மான், வயலைவேலி வியலா ரன்ன" (அகநா. ௧௫,
௬௭) எனக் கூறியிருத்தலால் புகழுடையவனென்றே இவன் நினைக்கப்
படுகிறான். இவனைப்பாராட்டியபுலவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

நாஞ்சில்வள்ளுவன்:—இவன் நாஞ்சின்மலையையுடையவன் ; சேரனிடத்தன்
புற்று அவனுக்குப் படைத்துணையாய் நின்றோன் ; பரிசிலர்க்குவேண்டிய
வற்றைக் கொடுப்போன் ; இவனைப்பாடியவர்கள் : ஓளவையார், ஒரு
சிதைப் பெரியனார், மருதவிளகாகனார், கருநார்க்கதப்பிள்ளை.

நாலைகிழவன் நாகன்:—இவன் பாண்டியனுடையவீரன் ; மிக்ககொடையை
யுடையவன் ; இவனைப்பாடியபுலவர் வடமநெடுத்தனார். இவன்
பெயர் நாலைகிழானைன்னவும் வழங்கும்.

நெடுங்கிள்ளி:—இவன் சோழபரம்பரையைச்சார்ந்தோன் ; ஆஆரும் உறை
பூரும் இவனுடையவை; சோழன்சலங்கிள்ளி இவற்றை முற்றியிருத்த
பொழுது கோட்டைவாயிலை அடைத்துக்கொண்டு உள்ளேயிருத்த இவன்
பின்பு கோலூர்கிழாரால் தேற்றப்பட்டான் ; காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்
கிள்ளியெனவும் இவனுக்குப்பெயருண்டு; இவனைப்பாடியபுலவர் : கோலூர்
கிழார்.

நெடுமாணந்தி:—அதியமான் செடுமாணஞ்செபென்றும் பெயரைப்பார்க்க.

நெடுவேளாதன்:—இவனைப்பாடியபவர் குன்றுக்குழாம்மகனார்.

பாதவர்:—தென்றிசைக்கட்டுறுநிலமன்னர் ; “தென்பாதவர் மிடல்சாய” என இன்றுலிலும் “தென்பாதவர் போரோறே” (கசு) என மதுரைக் காஞ்சிலிலும் கூடப்பட்டிருத்தல் காண்க.

பழையன்:— இவன் பாண்டகாட்டி ஊர்வா மோகூரிலிருந்த குறுநிலமன்னன் ; இதனை மதுரைக்காஞ்சியாலுணர்க. இவன் காவல்மாமக ஒரு வேம்பினை வளர்த்துவந்தானென்று பதிற்றுப்பத்தால் தெரிகிறது (இஃதும் பத்தின்பதிகம்.) சோழகாட்டித் போரென்னுமூர்க்குத் தலையகூழப் பழைய நெருவனிருந்தானென்றும் தெரிகிறது (அகநா. கடிசு.)

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி:—இவன் சிதந்த அறிவுடையோன் ; இவன் காலத்துப்புலவர் பிரசாதையார்.

பாண்டியன் குலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சியநன்மாறன்:—இவன் தமிழ் காட்டரசர் மூவரிலும் மேம்பட்டுவிளங்கினான். இவனைப்பாடியபவர்கள் : மதுரை மருதனினராகனார், மதுரைக்கணக்காயனாமகனார் வக்கிரனார், வாலி ரிப்பூம்பட்டினத்துக்காரிக்கண்ணனார், ஆயூர்மூலங்கிழார், இடைக்காடனார், வடமவண்ணக்கன் பேரிசாததனார்.

பாண்டியன் கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர்வழி:—இவன் மிக்கவிரமும்கொடையுமுடையோன். இவனைப்பாடியபுலவர் இரும்பிடர்த்தலையார்.

பாண்டியன் கானப்பேர்த்தத்த உக்கிரப்பெருவழி:—இவனைப் பாடியபவர் ஞானையார். கானப்பேரெயில கடத்த உக்கிரப்பெருவழி பென்னும் பெயரைப் பார்க்க.

பாண்டியன் கிரந்தசாத்தன்:—இவன் வந்தோர்க்கு அன்புடன் உணவளிப்போன் ; சித்தவீரன் ; இவன்பெயர் பாண்டிக்குறிகரசர்காக்கையவனெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இவனைப்பாடியபவர் ஆயூர் மூலங்கிழார்.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாறன்வழி:—இவன் மிக்க வீரச்செல்வமுடையோன் ; வடகாட்டரசராவென்று அடிப்படுத்தினான். இவனைப்பாடியபுலவர் : ஐயூர்முடவனார், மருதனினராகனார்.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத்துஞ்சியநன்மாறன்:—இவன் தன்னைச்சேர்க்குத் தோர்க்கு மிக்கன்மையும் பகைவர்க்கு மிக்கதுன்பமும் புரிபவன் ; இவனைப்பாடியபவர் மதுரைக்கலவானிகள் சித்திரச்சாத்தனார்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்:—இவன் வரலாற்றைத் தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற செடுஞ்செழியனென்பதிற் காண்க.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்:—இவனைப்பாடியபுலவர் குடபுன்கிபுலர்.

பாண்டியன் பல்யாக்ககால முதுகுமப்பெருவழி:—இவன் அசெவையாக விளங்கியவன் ; பல பகைவர்க்கும் அற்புதமானவென்று மறக்க

வேள்வி புரிந்தோன் ; பெரியவள்ளல் ; சிவபெருமானிடத்த மிக்க பந்தி யுடையோன் ; இவனைப் பாடியபுலவர்கள் : காரிகிழார், கெட்டிமையார், செழிம்பல்லியத்தனார் ; “பெருந்தோட் பல்யாகசகால முதுகுடுமிப் பெரு வழுதி” (தொல், கிளவி. கு. ௨௪ - சேனா. முற்.)

பரண்புலவர் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழித் :—இவன் சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருமாவளவனோடு கட்டியுடையன் ; இவன் காலத் தப்புலவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

பாரி :—இவன், கலையெழுமள்ளல்களிலொருவன் ; முந்தாறு ஊரையுடைய பறம்பு நாட்டிற்கும் பறம்புமலைக்கும் தலைவன் ; முல்லைக்கொடிக்குத் தேர்கொடுத்தோன் ; இவன், “சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் கல்கிய, பிறங்குவெள் ளருவி வீழ்ந்த சாரம், பறம்பிற் கோமான் பாரியும்” (அக-௬௧) என்னும் சிறுபாணாற்றுப்படையாலுணர்க. தன்னுடைய முந்தாறு ஊரையும், மந்தைப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பரிசிலர்க்குக்கொடுத்தோன் ; மிக்கபராக்கிரமமுடையவன். இவனை வெல்லக்கருதிய தமிழ்நாட்டுவேந்தர் மூவரும் போரில் வெல்லவொண்ணாமையின் வஞ்சித்துக்கொண்டனர். இவன் இறந்தபின்பு இவன்கண்பராசிய கபிலர் சென்று இவன்மகளிரை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி விச்சிக் கோளையும், இருங்கோவேளையும் வேண்டி, அவர் மறுப்ப, அம் மகளிரைப் பார்ப்பார்க்கு மணம்புரிவித்தனர். இவனைப் பற்றி அவ்வச்சமயங்களிற் கபிலர் பாடியசெய்யுட்களை ஊன்றிப்படிப்பின் யாரும் மனமுருகாதிரார். சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராகிய ஸ்ரீ சுந்தர முர்த்திநாயனார் “கொடுக்கி லாதானைப் பாரியெயன்று கூறினுங் கொடுப் பாரியை” என்று அருளிச்செய்திருத்தலின் இவன்காலம் அவர்காலத்துக்கு முந்தியதாகல்வேண்டும். இவன்மலைச்சாலை புலவர்பலராலும் புகழப்பட்டுள்ளது. “பலாஅம் பழுத்த” (பதிற். ௬௧) என்பதிலும் இவன் பாராட்டப்பெற்றுள்ளான். இவன்பெயர் வேள் பாரியெனவும் வழங்கும். இவனைப் பாடியவர் : கபிலர், இவன்மகளிர் முதலியோர். இவன் இறந்த பின்பும் இருந்தபுலவர் : புறத்திணைநன்கனார், கபிலர் முதலியோர் ; ௧௦௫-௨௦, ௧௫௮, ௧௭௬, ௨௦௧, ௨௦௨, ௨௩௬.

பாரிமகளிர் :—இவர்கள் கபிலராற்பாடப்பட்டவர்கள்.

பிச்சிராத்தையார் :—இவரைப்பாடியவர் கண்ணகனார் ; ௨௧௮.

பிட்டன்கொற்றன் :—இவன் குதிரைமலைத்தலைவன். சோலையுடைய சேனாதிபதி. மிக்க கொடையாளிகளுள் ஒருவன். இவன்பெயர் பிட்டனெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள் : கருடூர்க் கத்தப்பிள்ளைசாத்தனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார்.

புல்லி :—ஒருபகாரி ; வேங்கடமலை இவனுக்குரியது.

பூதப்பாண்டியன் நேவிபெருஞ்சோப்பெண்டு:—இவரைப்பாடியவர் மதுரைப் பேராலவாயார்.

பேகன்:—இவன் கடைபெழுவுள்ளன்களில் ஒருவன். இவன் வரலாற்றை வையாலிக்கோப் பெரும்பேகனென்பதின்கண்க.

பொதுட்டேழின்:—இவன், அதியமான் செருமானஞ்சி பென்பவனுடைய மகன்; இவனைப்பாடிய புலவர் ஞானவையார்.

பொறையாற்றுதிழான்:—இவன் பொதையாதென்று மூருக்குரியவன்; மிக்க கொடையையுடையோன். இவனைப்பாடியவர் கல்லாடனார்.

மல்லிகிழான்காரியாதி:—இவன் குடகாட்டையுடையவன்; வருவோர்க்கு வேண்டியவற்றை மிக்க அன்புடன் அளிக்கும் கொடையையுடையான், இவனைப்பாடியவர் ஆடூர் மூலத்திழார்.

மலையமான்சோழியனோதி திருக்கண்ணன்:—இவன் மலையமானாட்டுள்ள கோவலார்க்கரசன்; ஸ்ரீராமர் மலையையுடையவன்; சோழநாசனக்குப்பெரு தலிபுரித்தோன்; இராவலர்க்கு வைப்புத்திரவியம்போன்தவன். இவன் பெயர் மலையமான் சோழியனோதி திருக்கின்னியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர் மாறேக்கத்தகப்பச்சையார்.

மலையமான் திருமடிக்காரி:—இவன் டெண்ணையாற்றக்கரையின்கணுள்ள மலாடென்றுவழங்கும் மலையமானாட்டின் அரசன். கோவலார் இவனது இராசதானி. தமிழாட்டரசர் ௮ வர்களுள்ளொருவருக்கும் ஒவ்வொரு சமயத்து யுத்தத்தில் உதவிபுரிந்தவன்; புலவர்க்குப் பரமோபகாரி; முன்னார் மலையையுடையான்; அமரணர்க்கு கிலங்கொடுத்தோன்; கடைபெழுவுள்ளன்களிலொருவனென்று கூறப்படும் மலையனிகனே. இவன்குதிரைக்குக் காரியென்றுபெயர். மேற்கூறியவள்ளன்களிலொருவனுைய ஓரியென்பவனோடு போர்செய்தவன்; இதனை, "காரிக் குதிரைக்காரியொடு மகிந்த, வோரிக் குதிரை யோர்யும்" (கக௮ - கக) என்றும் சிறுபாணாற்றுப்படை பாடினார்க. இன்னும், "துஞ்சா முழைந் கோவற் கோபான், செடுத்தேர்க்காரி கொடுங்கா முன்றுதைப், பெண்ணையம் பேரியாற்று துண்ணந் கடுக்கு, நெறியிருந் கதுப்பினென்பைதக்கு" (அகநா. ௩௮), "முரண் கொடுப்பிற் செவ்வோன் மலையன், முன்னார்க் கானம்" (குறுத். ௩௨௨), "ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முன்னாற்பு, பலருடன் கழித்த வொள்வான் மலையன், தொருவேற் கோடியாக்கு" (நற். ௧௭௮) எனச் சான்றோர் இவனைப்பாராட்டியிருத்தல் காண்க. இவன்பெயர் மலையமானெனவும் காரியெனவும் மலையனெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர்கள் : கயிலார், மாறேக்கத்தகப்பச்சையார்.

மலையமான் மக்கன்:—இவர்கள், தம்குலப்பகைவனுைய சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கின்னியனவன் தம்மையான்கு இடத்தொடங்கியபொழுது கோலுந்திழாராற்பாடி உய்விக்கப்பட்டார்கள்.

மாங்குடி மருதனார்:—இவர் மதுரைக்காஞ்சியென்னுதலின் ஆசிரியர்; பான்டியன் தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற நெடுஞ்செழியலை நன்குமதித்துப் பாடப்பட்டார். இவருடைய பிறவரலாறுகளைப் பத்துப்பாட்டில், பாடினோர் வரலாற்றிற் காண்க.

மாவளத்தான்:—இவன் சோழன் நலங்குள்ளியின் தம்பி; தாமப்பலகண்ணனாரோடு வட்டாடியபொழுது, அவர்கைகரப்பத தான் வெகுண்டு வட்டுக் கொண்டெறிந்தது, அவர் 'நீ சோழன்மகனல்ல' என்று சொல்ல நான் முரறுப் பின்பு அவராதிகழந்து பாடப்பெற்றான். இவனைப்பாடியவர் மேரகூறிய தாமப்பலகண்ணனார்.

முக்காவலுட்டு ஆழாமல்லன்:—இவன் மரடோறிய சிறந்தவன்; உறையூரிலிருந்த சோழனாய் தத்தனமகன்; போகவைக்கோப் பெருநரகுள்ளியாற் டொருது கொல்லப்பட்டவன். இவன்காலத்தவா சாத்தநதையார்; ௮0 - ௮௨

முதியன்:—ஆதனுக்கனென்பவனது இயற்பெயர்; அப்பெயரைப் பார்க்க.

முவன்:—இவனொருசிறந்தரசன்; வரைந்து பரிசிலகொடாமையால் பெருந்தலைச்சாதனாரால் இகழ்ந்து பாடப்பட்டான்.

முவேந்தர்:—சேரசோழபாண்டியர்; இவர்கள் வேள பாரியென்னும் வள்ளலை வஞ்சனையாற் கொன்றார்.

யாணக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை:—கோச்சேரமான் யாணக்கட்சேய்மாந்தரஞ் சேரலரும்பொறை யென்னும் பெயரைப் பார்க்க.

வடிம்பலம்பநின்றபாண்டியன்:—இவன் கடற்றெய்வத்திற்குப்பெரிய தொரு விழவுசெய்தான்; பஃறுளியாற்றை உண்டாக்கினான். இன்னும் இவன் பெருமையை மதுரைக்காஞ்சியாலும், சீலப்பத்காரத்தாலு முணாக.

வல்லார்க்குழான்பண்ணன்:—இவன் வல்லாரென்னு முரிந்துள்ளவன்; பண்ணனென்னுமியற்பெயரையுடையான்; சிறந்தரசன். இவனைப்பாடியபுலவா சோண்டி முகையலாச்சிறுநூலுமபியார்.

வல்வல்லோர்:—இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன், கொல்லிமலைக்கும் அதைச்சாராத நாட்டிற்கும் தலைவன்; "காரிக குதிரைக காரியொடு மலைத்த, ஓரிக குதிரை யோரியும்" எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் இவனைப்புகழ்ந்து கூறினார். இவன்பெயர் ஆதனோரியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: வனபரணா, கழைதியாணையார்.

வாட்டாற்றெழினியாதன்:—இவன் சிறந்தகொடையாளி; வாட்டாறு என்னு முரிந்துள்ளவன். இவனைப்பாடியபுலவர் மாறகுழகிழார்.

வச்சிக்கோன்:—இவன் சிறந்தரசருளொருவன். பாரிமகளிரை மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி கப்பலரால் வேண்டியபாடப்பெற்றான். இவன் சேரமான்

குடக்கோ விருஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டான் (பதிந். க-
ஆம் பத்தின் பதிகம்பார்க்க.)

வேளிமான்:—இவன் சிற்றரசன் ; மிக்ககொடையாளி ; இவன்காலத்தவரும்
இவனிதத்தின்பு பிரிவாற்றாதுவருத்திப்பாடியவரும் பெருஞ்சித்திரனார்.
வேங்கைமார்பன்:—இவன் கானப்பெரையிலிந்தலைவன் ; பாண்டியன் உக்
கிரப்பெருவழுதியால் வெல்லப்பட்டான். இவன்காலத்துப்புலவர் ஐயூர்
மூலங்கிழார்.

வேள்எவ்வ:—இவன், *வேளாளர் உழுவித்துண்போர்வகையினன் ; மிழ
லைக்கூற்றத்துத்தலைவன் ; மிகுந்தகொடையாளி ; தலையாலக்கானத்துச்
செருவென் மபாண்டியன் கெடுஞ்செழியனால் வெல்லப்பட்டான் ; “ஓம்பா
லிகை மாவே எவ்வ”, “எவ்வி தொல்குடி”, “பொரு தானே எவ்வ”,
என இத்தாலிலும், “எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர், பூவில் வருத்
தலை போல” (கசு) எனக் குறுந்தொகையிலும் சான்றோர் இவனைப்
புகழ்ந்து கூறிவருத்தல் காண்க. கடற்கரைக்கணுள்ள நீயிலென்னு மூர்
இவனுடையது (அகநா. ௩௬௬.) இவனைப்பாடியவர்கள் : மாக்குடிசுழார்,
கபிலர், வெள்ளெருக்கியோர். இவருள், இவன் இத்தத்தின் வருத்திப்
புலம்பியவர் வெள்ளெருக்கியோர்.

வேள்பாரி:—இவன் கடையெழுமுவள்ளல்களிலொருவன் ; இவன் வரலாற்
தைப் பாரி யென்னும் பெயரின்காண்க.

வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் :—இவன், கடையெழுமுவள்ளல்களில் ஒரு
வன் ; மலைநாட்டையுடையவன் ; மயிற்பறவைக்குப் போர்வை கொடுத்த
தோன். இவனது ஊர் நல்லூரென்பது ; ஆலியர்குடியிற்பிறத்தவன்.
இதனை இவன்பெயராலும், சிறுபாணற்றுப்பகையாலுமுணர்க. தனக்
குரியவளாகிய கண்ணகியென்பவனைத் துறந்ததனால், ‘இவனை அங்கேரித்
துக்கொள்க’ என்று கபிலர்முதலிய புலவர்களால் இரந்துபாடப்பெற்றான் ;
‘கண்ணகிகாரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடிய
தைக்கினைவகைப் பாடாண்பாட்டு’ (தொல். புறத்திணை. கு. ௩௩ - ௩.)
“கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க நக்கிய, வருத்திற் லணங்கி னாலியர் பெரு
மகன், பெருங்க ணடர் பேகலும்” (அரு-எ) என்றார் சிறுபாணற்றுப்பகை
யிலும், இவன்பெயர் பேகனெனவும்வழங்கும். இவனைப் பாடியபுலவர்
கள் : பரணர், கபிலர், வன்பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன் தார்கிழார்.

* “வேளாளர் உழுவித்துண்போரும், உழுதுண்போருமென இருவகை
யினர். அவருள், உழுவித்துண்போர் மண்டிலமாககளும், தண்டத்தலைவரு
மாய்ச் சோழநாட்டுப்பிடவரும், அழுந்தரும், நாக்கூரும், காவிரும், ஆலஞ்சேரி
யும், பெருஞ்சிக்கலும், வல்லமும், சிழாருமுதலியபதியிற்போன்றி வேளென்
வும், அரசெனவும் உரிமையெய்தினோரும், பாண்டியநாட்டுக் காலத்தியட்ட
மெய்தினோரும், குறுமுடிச் குடிப்பிறத்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடையே
தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம்” தொல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩.

விசேடக் குறிப்பு.

மூலத்திலும் உரையிலும் கண்டவை.

அளவுகள்:—உறை, நாழி, மா, வேலி.

ஆபரணவகை:— அருங்கலம், அருங்கலவெறுக்கை, ஐம்படைத்தாலி, கம்பியாகச்செய்ததூல், கிண்கிணி, குறுவளை, தாலி, தொடி, நெற்றிப்பட்டம், புலிப்பற்றாலி, பொலங்கலம், பொலங்காசு, பொலந்தாமரை, பொற்கம்பி, பொற்றளிர், பொற்றும்பை, பொன்னுழிஞ்சு, மங்கலியகுத்திரம், முத்தாரம், முத்துவடம், முன்கைக் கடகம், யானையின்நெற்றிப்பட்டம், வள்ளித்தொடி, வளை, வளைந்தகடகம், வீரக்கழல் (வீரகண்டை), வீரவளை.

ஆயுதவகை:—அடார், அம்பரத்தாணி, அம்பு, அரம், அரிவாள், ஆயுதக் காம்பு, எஃகு, கண்ணாடிதைத்தகேடகம், கணிச்சிப்படை, கலப்பை, கழிப்பிணிப் பலகை, காழெஃகம், கிளிகடிக்கருவி (தட்டை), குந்தாலி, குறமி, கேடகம், கோடாலி, சக்கரம், சிறியிலையெஃகம், சேறுகுத்தி, தறிகை, துடுப்பு, நவியம், படைவாள், பூண்கட்டிய தண்டு, மழு, வாள், வில, வேல், வேலுறை.

ஆறுகள்:—ஆன்பொருநை (பொருநை), கங்கை, காரியாறு, காவிரி, குமரி, பஃதுளி, பெண்ணை, வையை.

இடவகை:—அம்பலம், அரண்மனை, அரைமண் இஞ்சி, அரைமலை, அறச் சபை, ஆயுதக்கொட்டில, ஆலை, ஆற்றிடைக்குறை, ஆற்றின்சுடல, இடைகழி, இடைமதில், இளமரச்சோலை, இறைப்புரிசை, ஊர்ப்பொது, ஊருண் மரம், எயில், கட்டோ, கடைமடை, கடைமுகம், கரம்பை (பாழ்நிலம்), கருப் பம் பாத்தி, கருப்பாலை, கல்லணை, கல்வளை, கலிங்கு, கவர்த்தவழி, கழனி, கள்ளிற்கடை, காட்டுவழி, காட்டுவாயில், காலை ஓலக்கம், காவற்காடு, குகை, குடம்பை, குதிரைப்பந்தி, குறியஅரண், குறுநெறி, கூடகாரம், கூற்றம், கொற்றறைக்குற்றில, கோட்டம்பலம், கோடியரடுப்பு, சதுக் கம், சபை, சித்திரமாடம், சில்குடிச்சீறூர், சிற்றரண், சிற்றூர், சிறுமனை, சுடலை, செண்டிவெளி, சேக்கை, சேனைகளின் வரவைப் பார்த்துக் கொண்டு இருத்தற்குரிய இருப்பு, தாதெருமறுகு, திண்ணை, தெரு, நாளோ லக்கம், நெற்கதிர் வேய்நதவீடு, நெற்களம், பசுத்தொழு, படைக்கலக் கொட்டில், படைவீடு, பணிக்களரி, பாணசேரி, பாத்தி, பாழூர், பீலிவேய்ந்த குடம்பை, புக்கில், புல்லாலவேய்ந்தசிறுமனை, புலிபொறித்தகோட்டை, புற்று, புறங்காடு, புன்செய், புனம், பூலுகோலை, பெருங்குதும்பு, பொதியில் (அம்பலம்), முணற்குன்று, மதில், மதிற்குட்டு, மலைகாடு, மலைவழி, மாடம், முரம்புநிலம், முல்லைநிலம், முற்றம், முன்னூர்ப்பொதியில், யாகசாலை, யானைக்கூடம், வயல், வழி, வன்புலம், வாய்த்தலை, வாயில், வீட்டின் இறப்பு, விடுநிலம், வீடு, வீதி, வேண்மாடம், வேத்தவை, வேலி.

உடை வகை:—கலிங்கம், காழகஆடை, சிதார், சீரை, பூவடிவமைத்த ஆடை, தழைகளாலாகிய உடை, தழைகளாலும் பூக்களாலுமாகிய உடை, பழந்துணி, புதுக்காழ்ப்போர்வை, புதுமடி.

உணவுவகை:—அரிசி, அல்குபதம், அல்லியரிசி, அவல், அவிப்புழுக்கல், அவிழ், ஆட்டிழைச்சி, ஆமைப்புழுக்கு, ஆமையிழைச்சி, ஆராளிக்குட்டிழைச்சி, இல்லிகள், இலைக்கறி, இளநீர், உப்பிலாப்புழுக்கல், உலை, ஊன்சோறு, ஊன்மடி, ஊன்றுவை, கட்கலக்கல், கடுக்கள், கந்தாரம், கருளை, கள், களிகொள் சோறு, காடி, குய்யுடையடிசில், கூழ், சுட்டபனங்கிழங்கு, சுடுகிழங்கு, சோற்றுத்திரளை, துவை, நறுநெய், நனைக்கள், நிணப்புழுக்கு, நிணமூரி, நெய், நெய்ம்மிதிகவளம், நெற்கவளம், பழஞ்சோறு, பன நுகும்பு, பன்ம்பிசுர், பாசு, பாசவல், பாலுலையில் வெந்ததும் தேனெடுகலந்ததுமான வரகரிசிச்சோறு, புல்லரிசி, புளிங்கறி, புளிக்கூழ், புளிமிதவை, புற்கை, பெருஞ்சோறு, பெரியல், மரையான்பாலுலையில் வெந்தசோறு, மான்வதைக்கருளை, மான்வதைப்புழுக்கல், மானிழைச்சி, முயலின் குட்டிழைச்சி, முயலினிணம், மோர், வரகின் சோறு, வராலிழைச்சி, வரை, விழுக்கு, விழுக்குநிணம், வீரபானம், வெந்தை, வேளையிலேவெவை, வேளைவெந்தை.

உலகவகை:—சூழலகம், கோலோகம், சுவர்க்கம், நரகம், வீரசுவர்க்கம்.

உலோகவகை:—இரும்பு, செம்பு, பொன், வெள்ளி.

உவமைகள்:—அரசனுக்கு உயிர் உவமை, அருவிக்குத் துகில், அருளுக்கு நீர், அழகிய இடத்திற்கு ஓவம், அழித்ததற்குச் சீ, உபகாரியாகிய ஒருவனுக்கு அருஞ்சரத்தின்மரம், உசாவின் துகலத்திற்கு ஆகாயம், எருமைக்குக் குண்டிக்கல், எருமைக்கொம்பிற்குப் பயற்றுவெற்று, கந்தைத் துணிக் குப்பாசி வேர், கள்மயக்கத்திற்குத் தேளின் கடுப்பு, கலிங்கவடைக்குப் பாம்பின் தோல், கிணைப்பதைக்குக் களிற்றின் அடி, குடுமிக்கு மாணா, குகிராவேகத்திற்குக் காற்றின் வேகம், சாயலுக்கு நீர், செந்நெலுக்கு வேங்கைப்பு, செவற்கொழியின் நெற்றிச்சூட்டிற்கு முள்ளுமுருங்கப்பூ, சேனைக்குக்கடல், தடாரிப்பதைக்குத் திங்களும் யானைக்காற்சுவலும், தமிழ்நாட்டரசர்மூவர்க்கு முத்தி, தலைவனுக்குச் சூரியன், நண்பர்க்குக் கண், நரைக்கூந்தற்குக் கொக்கின் தாவி, நிணத்திற்கு நெய்விழுதம், மெழுகடையும், நிமிர்ந்த அவிழுக்குக் கொக்கின் நகம், நிரைக்கு விண்மீன், பகைவர்சேனையைத் தடுத்த நிற்றும் வீரனுக்குக் கடலைத்தடுத்த நிற்றும் கரை, பலவகைப் பூக்களாலாகிய மாலைக்கு இந்திரவில், பன்றித்தலைக்கு உரல், பனையினடிக்கு முழா, பாசறைக்குக் கடல், புகழுக்குத்திங்கள், புகைக்கு இருளும் மங்குலும், புதல்வர் தலைக்கு முனிவர்தலை, பொறுமைக்குநிலம், மகளிர் நடைக்கு மயில்நடை, மணிக்கு முழவு, மதுப்பிழிந்தகோதுக்கு யானையுண்ட கவளச்சோறு, மதுவிற்கு ஆனைய், முத்தாரத்திற்குப் பிறை, முயல்விழிக்கு நீர்க்கொப்புள், மேகத்தோற்றத்திற்கு வலை, யானைச்செவிக்கு முறம், யானைத்தாளுக்குப் பனை, வண்மைக்கு மாரி,

வலிக்குக்காற்று, வறுமைக்கு அரா, வறுமைத்துன்பத்திற்கு - நரகத்துன்பம், கீட்டிற்குக் கயம் (நீர்நிலை), வெள்ளைக்கூந்தலுக்கு விரித்ததூல், வேலுக்குக் கெண்டை, வெள்வித்தீக்குத் தாமரை.

ஊர்கள்:—அம்பர், அரிசில் (அரியலூர்), அரையம், அழம்பில், அள்ளூர், ஆடுதுறை, ஆமூர், ஆய்குடி, ஆலங்கானம், ஆலங்குடி, ஆலத்தூர், ஆலூர் இடைக்காடு, இடைக்குன்றூர், இலவந்திகைப்பள்ளி, ஈர்த்தூர் (ஈரத்தூர்), உறைபூர், உறையூர் ஏணிச்சேரி, ஊனூர், எக்கூர், எயில், எருக்காட்டூர், எருமைவெளி, எறிச்சிலூர் (எறிச்சி), ஐயூர், ஒக்கூர், ஒல்லையூர், கபிலநகர், கரும்பனூர், கருஆர், கழனிவாயில், கள்ளில், காவிரிப்பூம்பட்டினம், காளப்பேர் (காளையார்கோயில்), குடவாயில், குராப்பள்ளி, குளமுத்தம், குறுக்கோழியூர், குன்றூர், கூடலூர், கோட்டம்பலம், கோவலூர், கோலூர், சிக்கப்பள்ளி, சிற்றரையம், சிறகுடி, செந்தில், செருப்பாழி (கூடூர்), தகடூர், தங்கால், தலையாலங்கானம், தழும்பனூர், திருப்போர் (திருப்பூர், எசு), துவராபதி, துறையூர், தொண்டி, நல்லூர், நாலை (நாலூர்), நெய்தலங்கானம் (நெய்தல் வாயில் அல்லது நெய்வாசலென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கருகே ஒருருள்ளது), நொச்சிநியமம், பாமுனூர், பிசூர், பிடலூர், புல்லாந்தூர், பூஞ்சாந்தூர், பெருங்குன்றூர், பேரரையம், பொருந்தில், பொறையாறு, போந்தை, மதுரை, மல்லி (இப்பெயருள்ள ஊர்கள் பல), மாங்குடி, மாலிலங்கை (இலங்கை, பெருமாலிலங்கை), முகையலூர், முசுறி, முஞ்சியூர், முள்ளூர், மையல், வஞ்சி, வல்லூர், வாகை, வாட்டாறு, விரிச்சியூர், விரியூர், விளங்கில், வீரை, வெண்குடை, வெண்ணி, வெள்ளைக்குடி, வேம்பந்தூர்.

ஊர்தீவகை:—குதிரை, சகடம், தேர், யானை.

ஐதீவ்யம்:—ஆலமரம், சடுகாடு, தூண், மலைஇவற்றில் தெய்வங்களுண்டு உண்டல்; மேல்கடல் பழையதென்பது.

கட்டிலவகை:—அரசுகட்டில், ஆயுதக்கட்டில், கால்கழிகட்டில், முரசுகட்டில்.

கதைகள்:—கீழ்கடல் சகரால் தோண்டப்பட்டது, சிபி புருவிற்காகத் தலையிலேறியது, சீதை ஆபரணங்களை முடிந்துவிழ்த்தியது, பாம்புவன் மும்புரங்களை எரித்தது, பாண்டவர் நூற்றுமரோடு போர்புரிந்தது.

கூத்துவகை:—அல்லியக்கூத்து, குரவைக்கூத்து.

கூற்றங்கள்:—மீழலைக்கூற்றம், முத்தூற்றுக்கூற்றம் (முத்தூர்க்கூற்றம்).

கோயில்கள்:—இந்திரன்கோயில், சிவாலயம், முருகக்கோயில் கோயில்.

காதிகள்:—அந்தணர், அரசர், அளவர், இடையர், இயலவர், உப்புலாணிகர், உமணர், உழவர், எயிற்றியர், கடம்பர், கடைசியர், கம்பியர், களமர், கிணைஞர், கிணைமகள், குயவர், குறத்தியர், குறவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், கோசர், தச்சர், தேர்ப்பாகர், தடியர், துணையர், பாதவர், பிணையர், பாமணி,

பாணர், பாணிச்சி, புலையர், பூன்செய்கொல்லர், பூவிலிப்பெண்டு, பொதுவிலை மகளிர், பொருகர், மடையர், மழுவர், மறத்தியர், மறவர், மோரியர், பவனர், யாழ்ப்புலவர், யானைப்பாகர், யானைவேட்டுவர், வடவடுகர், வண்ணத்தி, வணிகர், வலைஞர், விலிப்பெண்டிர், வேடர்.

சீறுதெய்வங்கள்:—கள்ளி நீழற்கடவுள், கூளி, நடுகத்தெய்வம், பேய், பேய்ப்பெண்டிர், பேய்மகள், பேயாயம்.

தானியங்கள்:—அவரை, உழுந்து, எள், கடலை, குளசெல், கொள், செந்நெல், தினை, நெல், பயறு, மலைநெல், ஞங்கிள்ளெல், வாகு, வெண்சிறுகடுகு, வெண்ணெயல், வெள்ளெள், வெள்ளைவரசு.

துவசுவகை:—இடபக்கொடி, கருடக்கொடி, துகிக்கொடி, நாட்கொடி, பனைக்கொடி, புலிக்கொடி, மயிற்கொடி, மீனக்கொடி, விசயக்கொடி (வெண்கொடி).

தேய்வவகை:—அருந்ததி, இந்திரன், இயக்கன், இராமன், உலகபாலர், கண்ணபிரான், காலன், சிவன், ஞாயிறு, திருமகள், திருமால், தாமக்கோன், பலராமர், பிதிரர், பிரமதேவர், முருகக்கடவுள், யமன், விண்ணங்கள்.

தொகைகள்:—அங்கம் - சு ; அக்கம் - ச ; அந்தணர் தொழில் - சு ; அரசர்மூவர் ; இலாஞ்சனை - எ ; உனு - ஈ ; உலகம் - ஈ ; உழாமையாதுள் வாக்கும் பயன்-ச ; ஊர் - ஈ00 ; எச்சம் - அ ; எயில - எ ; ஐம்படைத்தாலி ; கணம்-அடி ; கழல் - உ ; காட்டுப்பசு - எ ; குழிகள் - ச ; திசை - ச ; திதி - கடு ; தீ - ஈ ; துரியோதனதுதியர் - க00 ; நாட்டுப்பசு - எ ; நீர் - ஈ ; பாடம் - உக ; பாண்டவர் ஐவர் ; பூக்கள்-ச ; புதம் - ஈ ; பெருவேளிர் ஐவர் ; பொறி - ஈ ; மருந்து - உ ; முரசு - ஈ ; மூர்த்திகள் - ஈ ; வருணம் - ச ; வள்ளல்கள் - எ ; வேதம் - ச ; வேள்வி - உக.

நாடுகள்:—காட்டுநாடு, காரிநாடு, கொங்குநாடு, கோனாடு, சோனாடு, பதம் புநாடு, பெண்ணைநாடு, மலைநாடு, மாறேக்கம், முக்காவனாடு, வேற்கடநாடு.

நார்வகை:—ஆத்திரார், நரைக்கொடிநார், மரல்நார்.

நீர்நிலைவகை:—அருவி, ஆறு, உவர்க்குவல், ஊருண்கேணி, கயம், களா நிலக்கிணறு, கற்குவல், காட்டாறு, சிற்றாறு, சுளை, நிரைக்குளம், பொய்கை, மடு, வல்லுவர்க்குவல்.

நீர்மிதவை:—அம்பி (ஓடம்), அறத்துதையம்பி, கப்பல், கழித்தோணி, தெப்பம், தோணி, எவாய், மீன்படகு.

நீர்வாழ்வன:—அயிரைமீன், ஆமை, ஆரன்மீன், இராமீன், கயல், கவடி, கெடித்துமீன், கொழுமீன், கோட்டுமீன், சங்கு, சிப்பி, சிறுசின்மீன், சுறாமீன், எத்தை, எத்தினேற்றை, நீர்க்கோழி, நீர்நாய், துழைமீன், மலக்குமீன், முதுலை, வரால், வாளை.

நூல்கள்:—அழகங்கள், அருத்தநூல், தருமநூல், வேதங்கள்.

நோய்கள்:—நினைவாலுண்டாகும் நோய், பஞ்சிகளையாப்புண், புண் வறழை, மிடற்றுப் பசும்புண், வயாநோய்.

பண்கள்:—இரங்கற்பண், காஞ்சிப்பண், குறிஞ்சிப்பண், செவ்வழிப் பண், படுமலைப்பண், மருதப்பண், விளரிப்பண்.

பந்தர்:—கூவையிலைப்பந்தர், தழைப்பந்தர், பட்டுச்செய்பந்தர்.

பரிசில்:—ஊர்ப்பரிசில், ஓடைப்பரிசில், யானைப்பரிசில் முதலியன.

பலி:—குருதிப்பலி, நாட்பலி.

பழவகை:—ஆலம்பழம், களங்கனி, துடரிப்பழம், நெல்லிக்கனி, பலாக்கனி, பனம்பழம், மாங்கனி, விளாங்கனி.

பழமொழி:—கிளிநீடுவாய் த்தாம் போல்வது, கொண்டைமேற் காற் றக்கச்செல்லல்.

பறவைவகை:—அன்னப்பறவை, ஆந்தை, இதல, ஈசல் (செம்புற்றியல்), கழுக்கு (கழுநீன்சேவல்), காக்கை, காட்டுக்கோழி, கானக்காக்கை, கிளி, குயில், குருவி, குறும்பூழ், கொக்கு, கோட்டான், செவ்விராரை, தும்பி, தூக்கணங் குருவி, தேனீ, நாரை, பருந்து, புதா, புறவு, பூழ், பேரந்தை, பொருவல், மயில், மனைக்கோழி, மிளிறு, வானம்பாடி.

பாத்திரங்கள்:—உண்கலம், கட்டுடம், நுங்கலன், கவிக்குந்தாழி, கிண்ணி, குடம், குடை (உண்கலம்), குண்டிகை, கோய், சமைக்கும்பாளை, சாடி, சேறுபட்டதசம்பு, தாலம், தாழி. பனங்குடை, பாற்பாளை, பாளை, பொற்கலம், மண்டை, மதுக்குடம், மிடா, முதுமக்கட்டாழி, வட்டி, வெண் மண்டை, வெள்ளிக்கலம்.

பால்வகை:---கவரிமாவின் பால், பசுப்பால், மரையாவின்பால்.

பாவைவகை:—அல்லிப்பாவை, கண்மணிப்பாவை, கொல்லிப்பாவை, தெற்றிப்பாவை, மணற்பாவை, வண்டற்பாவை.

பிறபெயர்கள்:—அடிக்குமணி, அடப்படுக்கை, அமிழ்தம், அரக்கன், அரில், அழற்பள்ளிப்பாயல், அறக்கற்பு, ஆகுதி, ஆணி, ஆயுத இலக்கம், ஆயுதப்பிடி, ஆரக்கால, ஆரநெருப்பு, ஆலம்பொந்து, ஆலம்பீழ், இந்திரவில், இராயசூயம், இலக்கம், ஈமவிளக்கு, உப்பு, உரல், உருளி, உருளை, உலக்கை, உலைக்கல், உள்ளிடுபடுக்கை, எண்ணெய், எந்திரம், எளிகொள்ளி, எழுத்தாங்கியகதவு, ஏணி, ஏத்தம், ஏர், ஒடுங்காழ்ப்பட்டை, ஒத்தல் (தாளம்), ஒலைக்கடை, ஓமகுண்டம், கச்சு, கச்சை, கடகப்பெட்டி, கடல்முத்து, கடற்றூரம், கடிவாளம், கடுந்தெற்றுமுடை, கடைக்கொள்ளி, கண்ணாடி, கண்ணேணி, கணக்காயர், கண்ணயமரம், கதவு, கருங்கல், கப்பற்பாய், கரும்பின்பூ, கரும்பி நெந்திரம், கவசம், கவரி, கழிப்பினிப்பலகை, கற்பகச்சோலை, காம்பு, காமரம், காவற்பெண்டு, காவன்மரம், கிணைப்பறைக்கோல், கிளிநீடு, குப்பி, குப்பை, குயவன்சக்கரம், குரல்வரம்பு, கூடு, கைகவிரும்பு, கொங்கர், கொளுத்து, கொற்றக்

குடை, கோல், சக்கரவாளசக்கரவர்த்திகள், சங்கிலி, சித்திரம், சிறகாடு, சிறுதூறு, சுவர், சுள்ளி, சுளகு, சூடு, சூரபன்மா, சூளை, செருப்பு, சேமவச்சு, தலையடுப்பு, தலையாட்டம் (உளை), தவம், தாளநிழல், திதை, தீக்கடைகோல், தூண், தூண்டில், தேர்மோட்டு, தொடிமானுலக்கை, நடுகல், நரம்பு (தாதி), நல்வினை, நாய் (குதாடுகருவி), நாராசம், நிறைக்குளப்புதடி, நீலக்கண்ணை, நுகம், நூலீழை, நெஞ்சுரி, நெஞ்சுரி, நெற்பொலி, நெய்தோர், பட்டி, பட்டி, செய்பந்தர்க்கல், பட்டப்பை, படமடை, படுக்கை, பரிசம், பருக்கைக் கல், பறவைக்கூடு, பன்னாடை, பனிச்சை, பன்னப்போழி, பா, பாடை, பாதகம், பாய், பாய்மரம், பின்படை, புலிநகரவசம், புலிப்பொறி, புறச்சமயததோர், பூணூல், பொற்றைக்கல், மடல், மதது, மலைத்தாரம், மறுபிறப்பு, மார்பிற்செம்பொறி, மா ப்பத்து, மிளகுநாடை, மீட்டாய், முட்டை, முரசு, குங்குமந்தடி, முருக்கமர இலக்கம், முருகன் யானை, முண்டடை, முனிவர், முதிற்பெண்டிர், மேழி, யாகபத்தினி, யாகம், யானைக்கம்பம், யானைத்தநத்தாற் செய்யப்பட்ட துலாக்கோல், யானைத்தந்தப்பூண, யானைமணி, யூபததம்பம், வண்டிப்பார், வலை, வளைமுறி, வன்னிததுரிப்பு, வார், வாழைபூ, விமானம், விளக்கு, வீரசசெல்வம், வேளையோர், வேலுதை.

பின்வருவனவற்றை மண்ணே அறிவிப்பவை:—உற்பாதம், தியகன, பழம்புள் போதல், பறவைநிமித்தம், புதுப்புரவருதல், உணவழகொளி.

புகைவகை:—கூளைப்புகை, துகிறபுகை, நடைபுகை, நாடுகூடுபுகை, மீன்சூடுபுகை, யாகப்புகை.

புளிவகை:—கனாப்பழப்புளி, துடநிப்பழப்புளி, நாலற்பழப்புளி, நெல்விப்பழப்புளி, புளியம்பழப்புளி, மாங்கனியப்புளி.

பொருள்களினியற்கையுடைய மண்ணோற்றத்திந்தமை:—இடி வெள்ளைநிறத்ததென்றது, நிலத்திரகு நீர் முந்திய தென்றது, புலி இடையக்கத்திலவீழ்ந்ததை உண்ணத்தென்றது, பூங்குடக் கழை நீர் சீராயுண்டென்றது, மலையில ஆவியுண்டாகுமென்றது, மழைநீர்ததுளி கடலிலைழந்துபுத்தாகுமென்றது, யானை தன்மேலே ஒருவனென்ற கல்லக கயில அடக்கிவைத்திருந்து பின்னர்க்காணும்பொழுது அதனையென்றது அவனைக் கொல்லுமென்றது, யானைப் போர்க்கு வேற்படையுரித்தென்றது, யானைமதம் மலையுடையதென்றது, யானைப் பறைசசியைப் புலிவிரும்புமென்றது, விபாககொளியில் மாண் துயிலுமென்றது.

மாணிகளினவகை:—அரவீன்மணி, சிப்பிமுதது, தெய்கடன்முதது, கீலமணி, பவழம், மலைபயநத மணி, மாணிக்கம், யானைக்கொம்பின்முததம்.

மாரபதலியன :—அதரல், அல்லி, அலரி, அவரை, ஆசினிமரம், ஆத்தி, ஆம்பல், ஆம்பந்திழங்கு, இரவமரம் (இரமரம்), இருப்பை, இருவாட்சி, இலந்தை, இலைப்பாசி, ஈந்து, ஈரப்பலா, உடை, உழைஞக்கொடி, உழுஞ்சில், உன்னம், ஊகம்புல், எருக்கு, எள், ஒடு, கடம்பு, கடலமுள்ளி, கண்டி, கரந்தை, கருநெய்தல், கரும்பு, கழற்கொடி, கழைக்கரும்பு, கள்ளி, காஞ்செடி, காஞ்சி,

கிரந்தன், அணாச்செடி, காளாம்பி, காளான், கீரை, குச்சுப்புல், குமிழ், குரலிக் கொடி, குருந்தமரம், குளநெல், குன்றி, கூதளம், கூவினை, கூவை, கொற்றனுழிஞ்ஞ, கொன்றை, கோங்கு, சந்தனம், சிறுகழிஞ்ஞ, சரபுன்னை, சுரைக்கொடி, செங்கழுநீர், செருந்தி, தகரமரம், தருப்பைப்புல், தாமரை, தாழை, தாமிச்செடி, தில்லைமரம், தினை, துடரி, தும்பை, தெங்கு, தெறுழங்கொடி, கரந்தப்புல், நரந்தம், நறம்புல், நாவல, நெட்டி, நெருஞ்சி, நெல்லி, நொச்சி, பகன்மைக்கொடி, பருத்தி, பலா, பனை, பாகல், பாதிரி, பீர்க்கு, புளி, புளிமா, புன்னை, பூவாதுகாய்க்குமரம், மரல், மருதம், மலைமல்லிகை, மிளகுகொடி, முஞ்ஞை, முசுண்டை, முன்னுருங்கை, முல்லைக்கொடி, முல்லைப்புதல், முன்னமரம், முங்கிலி, முங்கிலமுனை, வடகுன்றத்துச்சாந்தம், வயலைக்கொடி, வள்ளிக் கிழங்கு, வள்ளிக்கொடி, வள்ளைக்கொடி, வாகை, வாழை, விளாமரம், வெட்சி, வெண்காந்தன், வெண்சிறுகழிஞ்ஞ, வெண்ணெட்டி, வெள்ளரி, வெள்ளொருக்கு, வேங்கை, வேம்பு, வேல், வேளை.

மலைகள் :—இமயம், கண்டமரம், குடகமலை, குதிரைமலை, கொண்கானம், கொல்லி, கோடை, தோட்டிமலை, தோன்றிமலை, நாஞ்சின்மலை, பதம்பு, பாயல், பூங்குன்றம், பொதியின்மலை, பொன்படுநெடுவரை, முதிரம், முள்ளூர்மலை, விச்சிமலை, வேங்கடம்.

மன்றவகை :—இரத்திமன்றம், டலாமன்றம், விளாமன்றம், வேப்பமன்றம்.

மாலைவகை—அடையாளமாலை, ஆத்திமாலை, ஒருகாழ்மாலை, கடன்முள்ளிப்பூமாலை, கண்ணி, காஞ்சிப்பூமாலை, காந்தப்பூமாலை, குடர்மாலை, கூவிளக்கண்ணி, சரபுன்னைப்பூமாலை, செம்பூங்கண்ணி, தழைமாலை, தளிர்மாலை, தளிரும்புழிஞ்ஞையும் கலந்தமாலை, தும்பை மாலை, நரந்தப்பூமாலை, தூலரிமாலை, பகைமாலை, பல்காழ்மாலை, பனந்தோட்டில்வேங்கைப்பூக்களைவைத்துத்தொடுத்த மாலை, பனமாலை, பீலிக்கண்ணி, புறத்தினைமாலை, புன்னைமாலை, பூக்களுடன் இலைகளைவிரலிக்கோத்தமாலை, வஞ்சிமாலை, வளையமாலை, வேப்பமாலை.

முடிமன்னர் :—சேரர், சோழர், பாண்டியர்.

முள்வகை :—இடுமுள், உடைமுள், கயன்முள், கழன்முள், கள்ளிமுள், நெருஞ்சிமுள், வேலமுள்.

யுத்தவகை :—அடப்போர், கன்னிப்போர், குதிரைப்போர், தேர்ப்போர், நீர்ப்போர், மற்போர், யானைப்போர், வாடபோர், விழவு மேம்பட்ட போர், விற்போர், வேற்போர்.

வழக்கங்கள் :—அரைத்தமண்ணால் மதிமைத்தல், அவலை வாயிலடக்கிக்கொண்டு நீந்துதற்கு மடுவிற்பாய்தல், ஆகுதிசெய்தல், ஆபரணங்களில் அருப்புத்தொழிலமைத்தல், ஆம்பலிலையால் மதுவையுண்ணல், ஆம்பற்கொடியை வளையாக அணிதல், ஆயுதங்களுக்கு நெய்ப்பூசிப் பீலியணிந்த மாலைசூட்டல், ஆதலைத்தல், இசைகேட்போர் தலையசைத்தல், இடந்தவர்க்குப் பிண்டோதகக்

கிரியைசெய்தல், இமர்தவருடம்பைச்சுடுதல், உடலைவெறுத்துத் துக்கவிரும்பி-
 னோர் வடக்கிருத்தல், உடன்கட்டையேறல், உடைப்பை மீளுடைத்தல், உப்-
 புமுதலிய பண்டங்களை வண்டியிலேற்றிக் கொண்டு போய் விற்றல், ஊர்காப்-
 பாளர் பறையறைந்துகொண்டு விாக்குடன் யாமத்தேறுதலுக்கு சென்றுணரைக்-
 காத்தல், ஊர்ப்பொதுவிடத்திற் பரிசிலர்தங்கல், கடாவழித்தல், கடாவிடல், கட-
 மரந்தடித்தல், கழறகனியாற கூந்தல் வகித்தல், கள்ளியுண்டோர் புளிச்சுவை-
 கையவிரும்பல், காம்பேட்டல் (காடேவாவினெய்தல்), கனவேள்வியிற் கூழை-
 இடந்துழந்தடுதல், களைகளைதல், காலையில் மதுவை யுண்ணல், காவற்-
 குத் தீயிடல், குதிரையை இடவாய்வடவாய் செலுத்தல், குழந்தை-
 களுக்கு அம்புலிகாட்டல், கைம்மனோன்பு நோற்றல், கொலாங்கடைத்து-
 ய்றகில் நெருப்பெடுத்தல், சூதாடுதல், சூடுதல், தயிர்கடைத்தல், தருப்பைப்-
 புன்மேல பிண்டம்வைத்தல், தருமவோடம்விடுதல், தாளித்தல், தாளியடித்-
 தல், தானைப்பாடல், தானியங்களைக்குத்தல், தீவேட்டல், உய்மைஇல்லாமக-
 னிர் கலந்தொடாமலிருத்தல், தெய்வகூவேசமுற்று மனிதர் ஆடுதல், தைத்தல்,
 ஸலவேளைபார்த்துப்புறப்படல், நாட்கடாவடித்தல், நாட்சோதளித்தல், நீரி-
 ழுழ்கிமண்ணெடுத்தல், நீலமணியைஉச்சியில்தரித்தல், நெய்யை உலையாகவைத்-
 தல், நெல்உகுத்துக் கடவுளைப்பரவுதல், நோயாலிரந்தஅரசருடம்பைத் தருப்-
 பையிற்றிடத்தி வாளாற்பிளத்தல், பகைவரிடமிருந்து கவர்ந்தபசுக்களைப்பொது-
 விடத்தில் நிறுத்தல், பகைவருடைய அரணித்கொண்டபொருட்களைப் டரிசிலர்க்-
 குக்கொடுத்தல், பன்னாடையாற்களளைவழித்தல், பனங்குருதில் வேங்கைப்-
 பூவைவைத்துத்தொடுத்தல், பாலில் உறையைதெறித்தல், பிணத்தைத்தாழி-
 யாற்கவித்துப்புதைத்தல், புதிதுண்ணல், புறத்திணைக்குரியபூக்கள் பொன்னாற்-
 செய்யப்படல், புறத்திணைக்குரியபூக்களைக்காலத்திற் பறித்தல் அல்லதுவாய்க்கிக்-
 கோடல், பெண்மீர் பருத்திதூற்றல், பொதுவிடத்துள்ளவேட்பந்தளிரைச்சூடல்,
 போர்க்களத்தைத் தமதாக்கிக்கோடல், போகக்குசசெலவோர் கயத்தில் முழிசிச்-
 செல்லல், மணியை ஒப்பிடல், மருந்திற்காக மரங்களிலிருந்து பாலெடுத்தல்,
 மழையின் பொருட்டுத் தெய்வத்திற்குப் பலிதூவுதல், மன்றத்தில் பாணர்
 முதலியோர் முழுவைக்கட்டுதல், யானைக்குப்பூண்ணிதல், யானையின்மீது கொடி-
 யெடுத்தல், யுத்தத்தில் இமைத்தவர் முதலியோரோடு போர்செய்யாமை,
 வஞ்சிபாடல், வயாவற்றமகளிர் மண்ணுண்ணல், வாயுயிரையிலுண்டல், வீர-
 முரசு நீராட்டம், வெறியாடல், வேட்டையாடல், வேலுக்குப் பீலியணிதல்.

வாணிகம்:—உடைவாணிகம், ஓலைவாணிகம், காலியாபாரம், கூல-
 வாணிகம், பொன்வாணிகம்.

வாந்தியவகை:—அரிப்பறை, அனந்தப்பறை, ஆகுளிப்பறை, ஆம்பற
 குழல், உயிக்கை, ஏற்றுத்தோல்முரசம், ஒருகட்பறை, ஒருகண்மாக்கிணை, கண்-
 கிடுதும்பு, காலைமுரசம், கிணை, சல்லிப்பறை, ஈர்க்காட்டுப்பறை, சிறுகிணை,
 சிறுபறை, சீழியாழ், செருப்பறை, தடாரிப்பறை, தண்ணுமை, நெய்தற்பறை,

பதலை, பலிபெறுமுரசம், பெருவங்கியம், பேரியாழ், போர்ப்பதை, மணப்பதை, மத்தளம், முரசம், முழவு, யாழ், வேய்ங்குழல்.

வாழ்த்துவகை:—ஆற்றுமணலினும் நின் ஆயுள்சிறக்க, கழனியில்விளையும் நெல்லினும் நீவாழ்க, காவிரிமணலினும் நின் ஆயுள்சிறக்க, நின்தார்வாழ்க, நின்தாள்வாழ்க, நின்நாண்மீன் நிலைத்திருக்க, நின்பகடுவாழ்க, நின்புரவிவாழ்க, பொருநை மணலினும் நீவாழ்க, மழைத்துளியிலும் பலநாள் நீவாழ்க, வாழ்க நின் கண்ணி, விண்மீனிலும் உன்னுடைய நாள் பொலிக.

வலங்குழலியன:—அணில, ஆடு, ஆமான், ஆமை, ஆவேறு, ஆளி, இரலைமான், ஈர், உடும்பு, எய்ம்மான், எருது, எருமைக்கடா, எலி, எறும்பு, ஐந்தலைநாகம், கடமானேறு, கடுவன், கலைமான், கவரிமா, கழுதை, கறையான், காட்டுப்பசு, காட்டுப்பூனை, குதிரை, குரங்கு, குராத்பசு, குறுநரி, கேழற்பன்றி, சிங்கம், சீலைப்பேன், செம்மறியாடு, செம்முகக்குரங்கு, தேள், நரி, நாய், பசு, பல்லி, பன்றி, பாம்பு, பார்வைப்பிணை, புலி, புள்ளிமான், பேன், மந்தி (துய்த்தலைமந்தி), மரையா, முசுக்கலை, முயல், முள்ளம்பன்றி, யாளி, யானை, வீட்டெலி, வெண்ணரி, வெருக்குவிடை, வெள்ளாடு.

வழாவகை:—கடந்தெய்வவிழா, சிறுசோற்றவிழா, யுத்தவிழா, வதுவை விழா.

வேலிவகை:—இடுமுள்வேலி, கழன்முள்வேலி, நெல்லிவேலி, பருத்தி வேலி, மலைவேலி, முல்லைவேலி, முள்வேலி.

வேள்வ:—அறக்களவேள்வி, சோமயாகமுதலியன, மறக்களவேள்வி.

உறாபிலம்மட்டும் கண்டவை.

அலங்காரங்கள்:—இறப்பஇழிந்தவுவமை, ஒட்டணி, தலைப்பெயலு வமை, தற்குறிப்பேற்றம், துவலாதுவந்தி, பழித்தது போலப் புகழ்தல்.

இடைச்சொற்கள்:—அத்தை, அம்ம, ஆங்க, ஆங்கு, ஆல, இசின், இயர், உம், என, ஏ, ஒன்றோ, ஓ, ஓர், ஓரும், கண, கொல், சின், தலை, தான், தில், திலல, பிற, மதி, மதியத்தை, மற்றும், மன், மா, மாதோ, மார், மே, மோ, வாழி.

இலக்கணக்குறிப்பு:—அவ்வுழிச்சாரியை, அன்மொழித்தொகை, ஆகு பெயர், ஆற்றலாற் சொல்வருவித்தல், ஆனந்தப்பையன், இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, இசின் தன்மைக்கண்வருதல், இடத்துநிகழ் பொருளின்றொழில் இடத்துமே லேறி நிற்கல், இடவழுவமைதி, இயர் வியங்கோள் விசுதியென்பது, இரங்கற் குறிப்புமொழி, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, உன்டென்பது பொது வினை அன்மனல், உம் உறதாதல், எச்சவும்மை, ஒருசொனீர்மைப்பாடு, ஒருமைச்சொல் பன்மைக்கேற்பநிற்கல், ஒன்றோ எண்ணிடைச்சொல்லென்பது, கடைக்குறை, கருவி கருத்தாவாய்நிற்கல், காரணக்குறி இடுகுறியாய் நிற்கல், காரியவாசகம், காலமயக்கம், குறிப்புமொழி, கூட்டியுரைத்தல், சாரியை

தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக்கண் வருதல், சிறப்பும்மை, சின்னென்று
நிடைச்சொல்லால் முன்னிலை வினைச்சொல் அசைக்கப்பட்டுநின்றல், சினை
வினை முதல் வினையொடுமுடிதல், செய்யுள்கோக்கி அதரம் விரிக்கப்படல்,
சொல்வருவித்தல், தம்மைப் பிரர்போக்கூதல், தன்வினை பிரவினைப்பொருளில்
வருதல், திசைச்சொல், தில்லென்பது விழைவின்கண்வருதல், தில்லவென்பது
விழைவின்கண் வருதல், படர்க்கைப்பெயர் முன்னிலைக் கண்வருதல், பட்
கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் விரவி முன்னிலை வினையையேற்றல், பண்
புத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை, பண்டொட்டு, பன்மை
யொருமை வழுவமைதி, பிறவினை தன்வினையாய் நின்றல், பொரன்பன்மையாயி
ஐம் சொல்லின் ஒருமைகோக்கி ஒருமையால் முடித்தல், மதியும் அத்தையும்
விரவிமுன்னிலையில் வருதல், மார் வினையெச்சவிஞ்சியாய் வருதல், மாறிக்கூட்டு
தல், மாறுஆலுருபின் பொருளில் வருதல், முதற்சேற்ற அடையுத்தையுருபெயர்
முன்மொழிநிலையல், முன்னிலையசை, மேயும் மோடும் முன்னிலையசைகளாய்
வருதல், வியங்கோட் பொருளில் நிற்குஞ்சொற்கா, வியப்பின்கூட்டுதல், வினைக்குறிப்பு
ஆக்கம் பெற்றுவருதல், வினையெச்சக் குறிப்பு, வினையெச்சத்
திரிபு, வினையெச்சமுடிபு, வினையெச்சமுற்று, வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு
முற்று, வெளிப்படை, வேற்றுமையுருபு மயக்கம், வேற்று வினைப்பொருள்களைப்
பொதுவினையாற் பன்மைபற்றி ஒரு வினையால் முடித்தல்.

**இந்நூலிலுள்ள சிறந்த பாடல்களையும்
சிறந்த பாடற்பகுதிகளையும் காட்டும்
எண்கள் வருமாறு:—**

(க)	(கூஎ) கக - ச	(கஅ0 - கூஎ)
(உ) க - அ; கஎ - உ0	(கூஅ) க - ச; கக-ந	(ககக)
(ங) கச; உச - கூ	(கூக) (ந) - கூ	(உ0ந - எ)
(ரு) ரு - அ	(எ0) கூ - எ	(உ0அ) கூ - க
(கூ)	(எக - ச)	(உகச)
(அ) ச - க0	(அச) க - உ	(உகரு) அ - க
(கூ) க - கூ	(அஎ)	(உகஅ)
(க0)	(அக) ரு - க	(உஉ0 - உஉஎ)
(கஉ) ந - ரு	(கூ0 - கரு)	(உந0) க0 - கச
(கஅ) கந - ந0	(க0க)	(உநச - ரு)
(உ0) எ - உ0	(க0க - எ)	(உநஎ)
(உஉ) நக - கூ	(க0க - க0)	(உநக)
(உகூ) கஉ - ரு	(ககஉ)	(உசஉ - ந)
(உஎ)	(ககக) ரு - எ	(உருக - உ)
(உஅ) க - கூ; கரு - எ	(கஉக - ச)	(உகக)
(உகூ) கக - உ; உந - கூ	(கஉரு) எ - அ	(உஎரு - கூ)
(ந0) அ - க0	(கஉஎ) எ - க0	உஎஅ - கூ
(நக) க - ச; கூ	(கஉஅ) ரு - எ	உகச) ந - ச
(நச) க - எ; ககூ - உச	(கந0 - நச)	உகூ
(நரு) கரு - கூ; உரு-கூ;	(கநகூ) உ0 - உஉ	(நகஉ)
நக - ச	(கநகூ) ரு - கரு	(நஉ0) க - உ
(நகூ) க - உ	(கச0)	(நஉச) கந - ச
(நஅ) ரு - கஅ	(கசக) க0 - கரு	(நஉக) ரு - க
(நகூ)	(கசஉ)	(நநஎ) கூ - எ
(ச0) கூ - கக	(கசஅ - ரு0)	(நருகூ)
(சக) கஉ - கூ	(கருக) க0 - கஉ	நகூஎ) ச - ரு
(சஉ - ந)	(கருஉ) க - கூ	நஎரு) கஎ - உக
(சச) க0 - ககூ	(கருந) எ - கஉ	நஎகூ) கரு
(சரு - ருகூ)	(கருரு) ச - க	நஅக) உந - எ
(ருஎ) க0 - கக	(கருகூ - கூச)	நஅகூ) உ0 - உரு
(ருஅ)	(ககரு) க0 - கஉ	நஅஎ) ககூ - உஎ
(ருகூ) ந - எ	(ககூஎ)	(நகூ0) ச - கூ
(கூ0) எ - க	(கஎ0) கச - எ	நகூச)
(கூஉ) கந - ரு	(கஎக - ந)	நகூரு) உக - நக
(கூச) கூ - எ	(கஎரு)	நகூஎ) கஉ - அ
(கூரு) கூ - கஉ	(கஎஎ) கரு - எ	(ச00) ககூ - எ

எட்டுத்தொகையுள்

ஒன்றாகிய

புறநானூறு

மூலமும் உரையும்.

(க.) கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பிற் றுருங் கொன்றை
பூர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியு மவ்வே றென்ப

நு கறைமிட றணியலு மணிந்தன் றக்கறை .

பெருந்தன்
கண்ணியன்

க. கண்ணி - ஆடவா தலையிற துடுதற்குரிய மாலை ; "பெருந்தன் கண்ணி மிலைநத சென்னியன்" (முருகு. சச); கார்நறுங் கொன்றை; "காரிநூற் மலர்க்கொன்றை தாங்கு கடவுள்", "கார்க்கொன்றை மாலை கலத்ததன் டோ" (தேவாரம்) ; கொன்றைமாலை சிவபெருமானது அடையாளமாலை யென்பர் ; சீவக. உர. - ந.

உ. தார் - மார்பிலணியுமாலை ; "மார்பொடு விளங்க வொருகை, தா ரொடு பொலிய வொருகை" (முருகு. ககஉ - ௨) ; "பொலந்தார் மார்பி னெடியோன்" (மதுரை. சுச) ; "புனைதார்ப் பொலிநத வன்புபடு மார்பின்" மலைபடு. நுக.

க - உ. "கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த், தாரன் மாலை யன் மிலைநத கண்ணியன்" அகநா. கடவுள்.

ந. "ஒன்றானுங் குறைவில்லை பூர்திவெள் ளேற" (தே) ; "வால் வெண் சுண்ணம்" (மணி. ச: கஅ) ; "வால் வெண்டோடு - இனிய வெள்ளிய தே டெனினுமமையும் ; "ஊர்திவால்வெள்ளேறே" என்றாகலின்" சிலப், கச; நடு - அடியார்.

க - ந. "கண்ணி... ஏறே பென்புழிக் கொன்றையையும் ஏற்றையும் இடைவந்த சொற்கள் விசேஷத்து வந்தன" தோல். எச்ச. கு. இக். ந.

ந - ச. புறநூ. நுக: க - உ.

நு "இயங்கலு மியங்கு மயங்கலு மயங்கும்" (சிலப். உ. உ. கவி); "சுழலத்து சுழலமுடைய முழும்... சுழலும்" ; "சுழலமுடைய முழும்"

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மறைநனி லந்தனர் துவலவும் படுமே
பெண்ணுரு வொருதிற னாகின் நவ்வுருத்
தன்னு ளடக்கிக் காக்கினும் காக்கும்
பிறைநுதல் வண்ண மாகின் நப்பிறை
க0 பதினெண் கணனு மேத்தவும் படுமே
யெல்லா வுயிர்க்கு மேம மாகிய
நீரற வறியாக் காகத்துத்

நீங்கலு நீங்கார்" (மணி. ந: கக - ந ; அ: ௫௭) ; "முரிமுரிந்த வென் பதனை, 'அணியலு மணிந்தன்று' என்றற்போலக்கொள்க" (சீவக. உருக0 - ந) ; "கதையிட மணியலு மணிநதன்மென்புழிக் கதை மிடற்றை அழகு பெறுதலையுஞ் செய்ததனை ... முழுதும் காரியவாசகமாயே நின்றவாறு காண்க" (தொல். வேற்றுமைப்பங்கு. சூ. உசு - ந) ; வேற்றுமைக் கண் தகரம் மிகாமைக்கு இவ்வழி மேற்கொள் ; (நண் - மபிலை. சூ. கஅஉ ; நண்-வி. சூ.கஅ௩ ; இ-வி. சூ.க0௨-உரை) ; "விடமும்வந நீசன் கோல மிடற் தினி னீலவண்ண, வடிவுபெற் மணியதாகி வயங்கிற்றுப் பெரி தமென்றாலு, கொ டியரும் பெருமையோரைக் கூழன்வெங் சோதுநீங்கி, யொடியவறு கலம்பெற் றாய்த் துரைப்பதெ னுலகி னம்மா" (பாகவதம், அ: கடலகடைந்த. உசு) ; "அணியலுமணிந்தன்று, ஒருபொருட் பன்மொழி" (நண்-மபிலை, சூ. ௩௬௭) ; "கதையெனப்படுதலு: 'விண்ணினார் புகழ்தற்கொத்த விழுமியோ னென்றி ட்போழ்த்த, கண்ணினுன் கண்டந தன்மேற் கதையையார் கதையன் மென்பார்' துண்டல.

சு. நவிலல் - கூறியடிப்படலு; "நாவிடை நன்னு னன்கள நவிற்பி" மணி. கரு: உசு.

க. புறநா. ௫௫ : ச - ௫; "பிறைநெற்றி போடுற்ற முக்கண்ணி னார்", "பிறை தாங்கு நெற்றியர்", "பிறைசேர் துதலிடைக் கண்ணமர்ந தவனே" தே.

க0. பதினெண்கணன்: "ஒன்பதிற் திரட்டி யுயர்நிலை பெறீஇயர்" முருகு. கசஅ.

க - க0. பிறை தொழுதேத்தப்படுதல்: "தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி" (குறுந். க௭அ); "ஒள்ளிழை மகளி ருயர்பிறை தொழுஉம், புல் லென் மாலை" (அகநா. உருக); "குழவித் திங்க ளிமையவ ரேத்த, வழுகொடு முடித்த வருமைத்த" (சீலப். உ: ௩௮-க); "அப்பிறை, பதினெண் கணனு மேத்தவும் படுமே யென்றார் புறப்பாட்டினும்" ஐடி. உ: ௩௮ - க, ஐடியார்.

கஉ. "காகம் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை" மணி. பதி. கஉ.

க௩. உ. ஆறியப்பாவில் ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாய் வந்ததற்கு இவ் விழை மேற்கொள்; தொல். செய். சூ. கஅ - பேர்.

தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே.

கடவுள்வாழ்த்து.

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனுர் பாடியது.

இதன்போருள்.—திருமுடிமேற் சூடப்படுக்கண்ணி, கார்காலத்தமலரும் நறிய கொன்றைப்பூ; அழகிய நிறத்தையுடைய திருமார்பின் மாலையும், அக்கொன்றைப்பூ; ஏறப்படுவது தாய வெளிய ஆனேறு; மிக்க பெருமை பொருந்திய கொடியும், அவ்வாறே நெய்று சொல்லுவர்; நஞ்சினதுகறப்பு, திருமிடற்றை அழகு செய்தலும் செய்தது. அக்கறப்பு, தான் மறவாயும் வானோரை உய்யக்கொண்டமையிற், வேதனைதடையிலும் அந்தணரார்புகழவும்படும்; பெணவழவு ஒருபகமாயிற்று; ஆய அவ்வழவுதான், தன்னுள்ளையொடுக்கி மறைக்கினும் மறைக்கப்படும்; பிசுர, 1 திருமுதற்கு அழகாயது; அப்பிறைதான், பெரியோர் புகழ்நாடி, பதினெண்கணங்களாலும் புகழவுமபடும்; எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களுக்கும் காலலாகிய, நீர் தொலைவறியாக்குண்டிலகயானும் தாழ்ந்த திருசசடையானும் சிறந்த செய்தற்கரிய தவத்தையுடையோனுக்கு.—என்றவாறு.

தன்னுடக்கிக் கரகநிறங்கருக்குமொபத்தரு அவ்வழவுதான் எல்லாப் பொருளையும் தன்னுள்ளேயுடக்கி அவ்விதைவ கூடாநிலை மறையினுமையுமொன்று உரைப்பினுமையும.

நீரறவறியாக்கரகம் - கவககபென்பாருமுார்.

அக்கரை, அவ்வுரு, அபபிறை என்றின்ற எழுவாய்க்கு நுவலவும்படும், கரக்கினுங்கரகமும், ஏத்தவும்படும் என்றின்ற பயனிலைகளை நீரலெகொடுக்க. இவ்வெழுவாய்க்களையும், பிறவற்றையும் அருந்தவத்தோற்கென்னும் நான்காவதனோடு முடிக்க.

ஏமமாகிய அருந்தவத்தோன்றை; ஏமமாகிய நீரெனினும் அமையும்.

அணியலுமணிந்ததன்றென்பது, † “உண்ணலு முண்ணேன்” என்பது போல நின்றது.

பதினெண்கணங்களாவார்; தேவரும் அசுரரும் முனிவரும் கிள்ளாரும் கிம்புருடரும் கருடரும் இயக்கரும் இராககத்தரும் கடற்குறவரும் சித்தரும் சாரணரும் வித்தியாதாரும் நாகரும் பூதமும் வேதாரமும் தாராகணமும் ஆகாசவாசிகளும் போகபூமியோருமெனவாவா; ‡ பிசுவாறுமுரைப்பர்.

இப்பெரியோனை மனமொழி மெய்காரால் வணங்க அறமுதலநான்கும் பயக்குமென்பது கருத்தாகக்கொள்க. (க)

கங. அருந்தவத்தோன்: “நற்றவனைப் புறநாவ நானினுனை”, “நற்றவனை நான்மறைகளாயினுனை”, “நற்றவாவுளை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுவார நமச்சிவாயவே”, “நற்றவன் காண்”, “மாதொர் கூறுடை நற்றவனை” (தே); “அருந்தவன் திசயித்து” தீருவால். கூக: கூ.

* ‘ஏமமாகிய நீர்’ என்றது “நீரினமையபாதுலகு” (குறள், ௨௦) என்பது கருதி.

† கலி. ௨௩. ‡ முருகு. கசுஅ - ந; பிங்கலம். ௯௨.

(பிரதிபேதம்.)—1 ‘திருமுதலது’

(உ.) மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தயுந்

ரு தீமூரணிய நீருமென்றாங்
கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றர்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வளியுந் தெறலு மளியு முடையோய்
நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின்
க0 வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
யாணர் வைப்பி னன்னாட்டிப் பொருந்
வான வரம்பனை நீயோ பெரும
வலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ

க. “மண்கெழு ஞாலம்” (பதிற். சுசு: கஉ); “மண்டிணிஞாலமாள்
வோன்” (சீலப். உசு: சஉ); “மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு” மணி.
கக: சுரு.

க - ரு. “மண்டிணிந்த...வளியும் என்பது எண்” தோல். இடை.
எ - பேர். ந.

க - ரு. “அல்லது உம் நேர்மறியற்சீர் இது திககண நிற்தல் பெரும்
பான்மையெனப்படும்; மண்டிணிந்த...நீரும்” (தோல். செய். ரு. உசு -
பேர்); “மண்டிணிந்த...நீருமென நற்றுக்கண் வருதல் பெரும்பான்மை
யாதலின் இது திரிலலாவெனப் பொருள் கூறலாகாமையுணர்கு” (தோல்.
செய். ரு. உசு-ந); “மண்டிணிந்த...நீரும்: இவ்வஞ்சியடியிது நேர்மறியற்
சீர் சிறுபான்மை வந்தது” யா - வி. ரு. கரு - உரை.

உ-எ. “விசம்பின, னெழுத்சி” தோல். உவம. ரு. சு-பேர். மேற்.

ச - ரு. “வளித்தலைஇய...நீருமென்ற அங்கென நாதீரடிக்கு இரு
சீரும் மூச்சீரும் பொருந்தி ஆசிரியம் வந்தது.” தோல். செய். ரு. ககரு. ந.

ச - அ. “வளியிகிள் வலியுயில்லை” புறநா. ரு: க.

டி - அ. “வளியிடைத், தீயெழுந் தன்ன திறலினர்” முருகு. கஎ0-எக.

க0. “வெண்டலைப் புணரிந் மாண்குளம் பலைப்ப” (புறநா. ரு: கச);
“வெண்டலைப் புணரிந் விளிம்பு நூழ் போத” சீலப். உசு: அக.

கஉ. “கானக நாடனை நீயோ பெரும” (புறநா. ரு: க); “வானவரம்ப
னெனப் பேரினிது விளக்கி” பதிற். சு - ஆம்பத்துப்பதிகம்.

கக. “ஐவர், குறிப்பினால் தொகைப்பொருள் அறியவந்தது” (நன் -
மயிலை. ரு. உசுஅ); “ஐவரென்னுந் தொகைக்குறிப்புச்சொற்பாண்டவரைக்
குறிப்பாலுணர்த்திற்று” (நன். வி. ரு. உசுசு); “ஐவரென்னுந் தொகைச்
சொல் அமகன்முதலிய ஐவரையும் குறிப்பான் விளக்கியவாறு காண்க”
இ-வி. ரு. கஎ0 - உரை); “அலங்குளை...சினைஇயென்பது தருமன், வீமன்,
அருச்சுனன், நகுலன், சகதேவனென்பன கொண்டது” நன்-வி. ரு. கசு0.

நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
கரு யிரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்
பாஅல்புளிப்பினும் பகலிருளினு
நாஅல்வேத நெறிதிரியினுந்
திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேண் விளங்கி
உரு நடுக்கின்றி ¹ நிலியரோ வததை யடுக்கத்துச்
சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
யந்தி யந்தனை ரருங்கட னிறுக்கு

கசு. பொற்றும்பை: “பொலந்தோட்டுப் பொலம்பூந் தும்பை”, “பொலந்தும்பை” (புறநா. உஉ: உரு: ௨௭: ௧௭: ௧௭); “பொலம்பூந் தும்பை” மதுரை. ௭: ௭.

கசு - ரு. செய்ததெனச்சொல் னெழுத்துவின கொண்டு முடிந்ததற்கு
'ஐவரொடு...கொண்ட' என்பது மேற்கோள்; நன் - மயிலை. ௭: ௭: ௭;
நன் - வி. ௭. ௭: ௭: ௭; இ - வி. ௭. ௭: ௭ - உரை.

கசு - ரு. “எரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தவிப்ப, பொருது
கடந்த கொடுஞ்செருநதே, ராபாச செருவி வரார்” பெரும்பாண். ௭: ௭: ௭.

கசு. “முதியர்ப் பேணிய வுதியஞ் சேல், பெருஞ் சோறு கொடுத்த
ஞான்றை” (அகநா. உரு: ௭: ௭ - ௭); “பெருஞ் சோறு யந்த நிறுத்துவேற்
றடக்கை” (சிலப். உரு: ௭: ௭); “ஐவரொடு...கொண்ட” (சிலப். உரு: ௭: ௭);
பேரிற் பெருஞ்சோறு போற்றது தாபனித்த, (சே. ௭: ௭: ௭);
நன் - மயிலை. ௭. ௭: ௭; நன் - வி. ௭. ௭: ௭. ௭: ௭: ௭.

கசு. இப்பதிர்ப் பொன்றையல்லது நிறவடி ஆசிரியத்தார் மயங்குமென்
பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; தொல். செய். ௭: ௭ - பேரீ.

கசு - அ. “பாஅபுளித்துப் பகலிருளினு மாறுபடும் ரககாத்தினு
தப்பா சான்றோர் மெய்மொழி” எ. ௭: ௭: ௭ - உரை.

கசு. எரகைச்சீர் நின்று வேற்றுசீரோடு சூழ்ந்த சூழலில் ஆசிரி
யத் தனைக்கு இவ்வடி மேற்கோள்; யா - வி. ௭. ௭: ௭.

உரு. ரகரமெய்யீற்று வியங்கோர் முறந்தற்கு இவ்வடி மேற்கோள்;
நன் - மயிலை. ௭. ௭: ௭; இ - வி. ௭. ௭: ௭ - உரை.

உஉ - ரு. “ஐவரொடு...கொண்ட” (சிலப். உரு: ௭: ௭); “மூன்றுவகைக் குறித்த முத்திச் செல்வத், திரு
பிறப்பாளர்” முருகு. ௭: ௭: ௭.

உஉ - ரு. கொடுப்பிற்குஞ்சிப்புவிராராமயின், கலையின்றி மாள்
கள்ளுக்குமென்பர்; “கொடுக்கை முழங்கு வயமா வெருடம்”
(ஐங்குறு. ௭: ௭); “காணவர் பொத்திய கொடுத் விளக்கத்து, மடமான்
பெருநிரை வைகுதயில்” புறநா. உசு: ௭: ௭.

முத்தி விளக்கிற் றஞ்சம்

பொற்கோட் டுமயமும் பொதியமும் போன்றே*.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - செவியறிவுறாஉ; வாழ்த்தியலுமாம்.

† சேரமான் பெருஞ்சேர்நறுதியஞ்சேரலாத்னை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாடியது.

இ - ள். — அணுச்செறிந்தநிலனும், அந்நிலத்தின் ஒங்கிய ஆகாயமும், அவ்வாகாயத்தைத் தடவியரும் காற்றும், அக்காற்றின் கணை தலைப்பட்டதீயும், அத்தீயோடு மாறுபட்ட நீருமென ஐவகைப்பட்ட பெரிய பூதத்தினது தன்மைபோலப் பகைவர் பிழைசெய்தால் அப்பிழையைப் பொறுத்தலும், அப்பிழை பொறுக்குமாவல்லவாயின் அவரை அழித்தற்கு உசாவும் உசாவினது அகலமும், அவரை அழித்தற்கேற்ற மாவலியும் சதுரங்கவலியும், அவ்வாற்றல அவரை அழித்தலும், அவர் வழிபட்டால் அவர்க்குச் செய்யும் அருளுமுடையோய்! நினது கடற்கட்டோன்றிய ஞாயிறு பின்னும் நினது வெளிய தலைபொருந்திய திரையையுடைய மேலகடற்கண்ணே மூழ்கும் புதிவருவாய் இடையறாத ஊர்களுையுடைய நல்ல நாட்டிற்கு வேந்தே! வானவரம்ப! பெரும! நீ, அசைந்த தலையாட்டமணிந்த குதிரையையுடைய பாண்டவரை ஒருளே சினநது நிரத்தைத் தம்மிடத்தேகொண்ட பொற்பூதும்பையையுடைய துரியோதன் முதலாகிய நூற்றுவரும் பொருது

உச. இமயம் பொற்கோட்டதென்பது : “பொன்படு நெடுங்கோட் டுமயம்” (புறநா. ௪௬: ௧௪-௧௫; நற். ௪௫௬); “பொன்னுடை நெடுங்கோட் டுமயம்” (புறநா. ௪௬: ௨௪); இவ்விவரம் பொருளடையடுத்த மொழிக்கு இவ்வடி மேற்கோளா; நன் - மயிலை. கு. ௪௦௦; நன். வி. ௪௪௦௧; இ - வி. ௪௪௦௨ - உரை.

உ௦ - உச. இமயம் போலத் துளக்கமின்றி நெடுங்காலம் நிற்பாயாக வெள்ளை மரபு; “மின்னுமிழ் வைரக் கோட்டு விளக்கொளியியம மென்னும், பொன்னெடுங் குன்றம் போலப் பூமிமே னிலவி வைய, நன்னடி நிழலின் வைக நேரியஞ் செல்வ னாகி, மன்னவாய் திருவோ டென்று வாழ்த்தினெய் யேற்றி னரே” சீவக. ௨௪௧௭.

* இச்செய்யுள், ‘பாலபு ரிபயினும் பகலிருளினும்.....நடுக்கின்றி நிலிய ரோ’ என்பதற்குச் செவியறிவுறாஉவும், ‘இமயம் போன்று...நடுக்கின்றி நிலிய ரோ’ என்பதற்கு வாழ்த்தியலுமாயிற்று; இது, “பகை நிலத்தரசர்க்குப் பயத்தவாறு கூறிப் பின்னர்த் திரியாச சந்தமொடு விளங்கி நடுக்கின்றி நிற்பாயென அச்சம்தோன்றக் கூறி ஒம்படுத்தலின், ஒம்படைவாழ்த்தாயிற்று” என்பர்; தொல். புறத்திணை. கு. ௪௬ - ந.

† இதன் ௬ - ஆம் அடியால் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர்க்காரணம் புலப்பட்டவாறு அறிதற்பாலது! “நாடுகண் ணகற்றிய வுதியஞ்சேர், பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல, வடிவினி வாழிய தோழி”, “கொடைக்கட னேன்ற கோடா நெஞ்சி, னுதியஞ் சேரல னட்டில போல, வொலி யெழுந்த”, “முதியும் பெணிய வுதியஞ்சேர், பெருஞ்சேர கொடுத்த ஞானகை” (அகநா. ௬௫, ௧௬௮, ௨௨௨) என்பவற்றால் இத்தலைவன் குணங்கள் விளங்கும்.

போர்க்களத்தின்கட படுத்துணையும் பெருஞ்சோறுகிய மிகக் உணவை இரு
படைக்கும் வரையாது வழங்கினேய்! பாஸ தன் இனிமையொழிந்த
புளிப்பினும், ஞாயிறு தன் விளக்கமொழிந்த இருளினும், நீலாகுவேதத்தின்
ஒழுக்கம் வேறபடினும், வேற்பாடிவலாத சூழ்ச்சியையுடைய * மரச்சி-
சுற்றத்தோடு ஒழியாது செங்காலம் விளங்கித் தளக்கமிட நிந்தராயாக;
அரைமலைவின்கட் சிறிய தலைபையுடைய மறிசீரையுடைய பொரிய
கண்ணையுடைய மான் பிணைகள் அர்திக்காலத்தே ஆரதனர் செய்தற்கரிய
கடனுகிய ஆவுதியைப் பண்ணும் முத்திராயிவிளக்கி கண்ணை தவிலும்
பொற்சிகரங்களையுடைய இமயமலையும் பொகிவிட மலையுமோர் - - - - -

குளிக்ஞாடென இயையும்; குளிக்ஞாடெ ாஇததுநிசுழடொருளி - றெழில் இடத்துமேல் ஏறிநின்றது. நீயோ: ஓ, அஃ சீலை; அ ி, இதனை வினவாக்கி, ஞாயிறு குளிக்ஞமே பதனை முதற்ககி, வா. உ ம்படுவன பதனை ஆய்வினவிதருட பொருளாகி உபைப்பாநமு ா.

முத்தியாவன: ஆகஸ்ட் மீயம், காளுகபதகியம், தெ லிசயாகி.

ஆங்கும், அததையும் அசைக்கலை. வாழாமபயம்: எனகாம், முன்னிலை
விளக்கினினைறது.

சிலந்தலைக்கொண்டவெ டபதற்கு லீலங்கோட டகா ணமாகத் தலைக்கட
(சூழியவெனினுமமையிம்.

போற்றாப்பொறுத்தல் முதலிய குணங்களையுடைய, பொருள், வரையாதகொடுத்தோய், வானவரம், பெரும, நீ. புரப்பும் இந்நிலைமையிலிருந்து இமயமும்பொதியமும்போய் நடுக்கி மிசை சுதரமொய் விளங்கி நிற்பாயாகவென்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்த.

போற்றாப்பொறுத்தல முதலாகிய குணங்கள் அபிய டைவாற் கூறு
கின்றாநதலின, பூதங்களின அடைவு கூறாபயினா.

இதனாற்சொல்லியது, 1 திகழ்பிறந்தனாயிற்று தனக்குள்ளிருக்காட
னாலாற் செலவமுடையதாகவென்று வாழத்தேண்டிவ தினையெயின,
நீமுவாழகவென வாழத்தியவாராயிற்று. (2-)

* கம்ப. ஆயோததி. மந்திர. ஏக.

(பி - ம்).— 1 'வாணவரம்புனாலை செல்வமுடையதாகவென்று வாழத்தவேண்டுமெனின, நீடுவாழ்கவென வாழத்தியக்காறுயிற்று'

(நா.) உவவுமதி யுருவி னோங்கல வெண்குடை மணி. 22

சிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணை நிறுத்த

வேம முரசு மிழுமென முழங்க

நேமி யுய்த்த நேள நெஞ்சிற

௫ றவிரா லீகைக் கவுரியர் மருக

க. தோல். செய. சூ. கசு, ருசு/- பேர். ந; ஸு, ஸு, கஉ - மேற்.

அ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ

1 பொன்னோடைப் புகரணிதுதற்

றுன்னருந்திறம் கமழ்கடாஅத்

தெயிறுபடை யாக வெயிற்கத விடாஅக்

க0 கயிறுபிணிக் கொண்ட சவிற்புணை மருங்கிற்

பெருங்கை யானையிரும் பிடர்த்தலை யிருந்து

மருந்தில் கூற்றத் தருந்தொழில் 2 சாயாக்

கருங்கை யொள்வாட் பெரும்பெயர் வழிதி

நிலம்பெயரினு நின்சொற்பெயரல்

சு. பெண்பாலாரை ஆண்பாலாரோடு சோத்து வாழ்த்துதலும் மரபாதலின், இங்ஙனம் கூறினார்; “ஒடுங்கீ ரோதிக கொடுங்குழை கணவ”, “ஆடரோள்கணவ”, “பாவையனா நல்லோர் கணவன்”, “புரையோள்கணவ” (பதிற். ௧௪, ௫௫, ௬௧, ௭0); “மங்கையர் கணவ” (முருகு. ௨௬௪); “மலர்போன் மழைக்கண் மங்கையர் கணவன்” (மலைபடு. ௫௮); “மக்களுட் பெண்பால் பாடுதல் சிறப்பி மையின், ‘செயிர்தீர்...கணவ’ என்றாற்போலச் சிறுபான்மை ஆணமக்களோடு படுத்துப்பாடுப” தோல். புறத்திணை. ௫. ௨௬ - ந.

அ. “துள்ளருங் கடாஅம் டோல” (புறநா. ௬௪ : ௪); கடாம் மணமுள்ளது: “மிடுநிரார்க்குங் கமழ் கடாஅத்து”, “வரிடுநிரார்க்குங் வாய்புகு கடாஅத்து” (புறநா. ௨௨, ௬௩); “கடுஞ்சினத்த கமழ்கடாஅத்து” மதுரை. ௪௪.

எ - கக. “பொன்னோடை... யானை என் அடுக்கி வருவனவும் ஒட்டி ஒரு சொல்லாகாமையுமுணர்க” தோல். எசச. ௫, ௬௬ - ந.

க௨. “மருந்தில் கணிச்சி” (புறநா. ௪௨ : ௨௩); “நின்ற கருமத்த தலலாத கூற்ற” (அறநெறி. ௧௧௧); “மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிப் பெருமையும்” (தோல். புறத்திணை. . ௨); “மாற்றே னெனவந்த காலனை” (திருச்சிற். ௧௫0); “மாற்றருங் கூற்றம்” மணி. ௨௫; ௪௬.

ஈ - க௨. “எயிறுபடையாக...சாயா என் மாட்டாய் ஒட்டி நின்றது, ‘கயிறு பிணிக்கொண்ட’ என்பதனோடும் ஒட்டினாற் போலநின்ற ஒற்றித்தது, இன்னோசை பெய்தற்கு” (தோல். புணர். ௩, ௬ - ந); “பொன்னோடை...சாயாவென்றாற்போல வருவனவெல்லாம் அணுகிவந்த மாட்டென்னுமுறப்பு” மடி. எசச. ௫. ௧௩ - ந.

க0 - க௩. “மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்தர்த லின்ன” இன்னு. ௧௪.

க௪. “நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும்” (புறநா. ௬௪ : ௫); “நிலத்திற் பெயருங் காலையினும், இளந்த சொன்னிப் பொய்ப்பறியலையே” (பதிற். ௬௬ : ௬ - ௭); “காதலர், நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் கூறிய, சொம்புடை பெயர்தலோ விலவே” (நற். ௨௮௬); “இம்மு அலகி

(பி - ம்.)— 1 ‘பொன்னி னோடை’ 2 ‘சாயாக்’

கரு பொலங்கழற்காற் புலர்சாந்தின்

வினங்ககன்ற வியன்மாற்ப

ஆரில்ல வுயவரிய

நீரில்ல நீனிடைய

பார்வ விருக்கைக் கவிகண் ணேக்கிற

உ௦ செந்தொடை பிழையா வன்க ண்டவ

ரம்புவிட வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கைத்

திருந்துசிறை வளைவாய்ப் பருந்திருந் துயவ

முன்ன மரத்த துன்னருங் கவலை

நின்னசை வேட்கையி னிரவலர்¹ வருவரது

நீருள்கடியு மாங்கதிராபா, லம்முன்று முடிந்ததாம் - சம்பி, னுதழா மயங்கி யுதழினு மென்றும், பிறழா பெரியோராவாய் சொல்" பு - வே. அ: கரு.

கசு. இவ்வடி ஒருபொருட்பணமொழிக்கு மென்காள்; நன் - மயிலை. கு. ஈகௌ.

கக. பார்வல - பார்த்தல்; "பார்வற் பாசகை" (பதிற். அச: ௫); "பருந்துபறக் கலலாப் பாவம் பாசகை" மதுரை. ௨௩க.

உக. "வெண்ணுணையம்பிள் விசையிட வீழ்ந்தோர், மண்ணுவரம் பறியா வவலிடு பதுக்கை", "விவலிட வீழ்ந்தோர் பதுக்கை", "பழுவலி லம் டி னேவ லாடவ, ராளழித் துயர்த்த வஞ்சுவரு பதுக்கை", "கொடுவிற் கணவற் கணையிடத்தொலைந்தோர், படுகனத் துயர்த்த மயித்தலைப்பதுக்கை" அகநா. க௦க, கருள, உகரு, உ௩க.

உ௩. உள்ளம் - போர் செயதற்குச் செலவோர் சிமித்தம் பார்த்தம் குரிய ஒரு வகைமரம்; "புல்காணன் நசாய" (பதிற். 10) என்பதும், 'தன்னொடு பொரக் கருதுவா சிமித்தம் பார்த்ததழி அவாகரு வென்றியிள மையிற் கிரிந்து காட்ட' என்றும் அதன் உரையும், "புல்கா னுண்ணத்துப் பகைவன்" (பெ. ௬க) என்பதும், "அவ்வாருந் தானைத் தொடுகழலான் றப்பெதிர்ந்து, முன்னர் வணங்கார் முணமுருங்க - மானரு, நீடெ லாந் தாங்கி யிகலவிந்தார் நீயுந், கோடெலா முராவா குழை" (பு - வே. க௦: ௪) என்பதும் இங்கே அறியற்பாலன. உ௦எனம்-இலவமரமென்பது மலை நாட்டு வழக்கு.

உ௦-உ௩. "இலைமாண் பறழிச சீலமா ணிர்இய, வன்பி லாடவ ரலைத் தலிற் பலருடன், வம்பலர் தொலைந்த வருஞ் சாக் கவலை, யழலபொற் செவிய சேவ லாட்டி, சிறுலொடு கதிககு நின்மப்புர் முதுகரி, பச நன் கொளியை மார்க்கி வெய் துற்றுத், தேர்க்கிழ வறும்புலக துழைஇ நீர்நயந்து, பதுக்கை நீழ லொதுக்கிடம் பெறாஅ, வஞ்சுவரு கவலை" நற். ௩௫௨.

உச. "நீர்நசை வேட்கையின்" மணி. ௩௩: ௧௧௨. ௭ வி.

(பி - ம்.)—1 'வருவதை'

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு முன்ன முகத்தி னுணர்ந்தவ
ரின்மை தீர்த்தல் வன்மை யானே.

நீனையும் * துறையும் அவை.

↑ பாண்டியன்கருங்கையொள்வாட்பெரும்பெயர்வழதியை இரும்
பிடர்த்தலையார் பாடியது.

இ - ள். — உவாநானின் மதியினது வடிவுபோலும் வடிவினையுடைய
உயர்ந்த வெண்கொற்றக்குடை நிலைபெற கடலெலைக்கண் நிலத்தை
நிழற்செய்ய, காவலாகிய வீரமுரசும் இழுமெனமுழங்கும் ஓசையையுடைத்
தாய் முழங்க, சக்கரத்தைச்செலுத்திய ஈரமுடைய நெஞ்சினையும் ஒழியாத
வன்மைபையுமுடைய பாண்டியர் மரபினுள்ளாய் குற்றமற்ற கற்பினே
யுடைய சேயிழைக்குத்தலைவ! பொன்னுனியன்ற பட்டத்தையுடைய புக
ரணிந்த மத்தகத்தினையும், அணுகுதற்கரிய வலியையும், மணநாறும் மத்த
தினையுமுடைய, கொம்பு படைக்கலமாகக் கொண்டு பகைவர் மதின்கட்
கதவைக்குத்திக கயிற்ற ந்பிணித்தலைச்செய்த கவிழாத மணியையணிந்த பக்
கத்தையும் பெருங்கையையுமுடைய யானையினது பெரிய கழுத்திடத்தே
யிருந்து பரிகாரயிலலாதகூற்றத்தினது பொறுத்தற்கரிய கொலைத்தொழி
லுக்கு இனியாத வலியைகயி ள் கண்ணே ஓளரிய வாளினையுடைய பெரும்
பெயர்வழதி! நிலம் பிறழினும் நினது ஆணையாகிய சொற் பிறழாதொழி
யலவேண்டும்; பொன்னுற் செய்யப்பட்ட வீரக்கழலுபுனைந்த காலினையும்
பூசிப்புலர்ந்த சரதனத்தையுடைத்தாகிய குறுக்ககன்ற பரந்த மார்பினையு
முடையோய! ஊரில்லாதனவும், பொறுத்தற்கரிய உயங்குத்தையுடையனவும்,
நீரில்லாதனவும், நீண்ட வழியனவுமாகிய, வம்பலரை நலியச் சேய்மைக்
கண்ணே பார்த்திருக்குயிருப்பினையும், கையாற கவிக்கப்பட்ட கண்ணுற்
குறித்துப்பார்க்கும் பார்வையையும், செவ்விய தொடைபிழையாத தமகண்
மையையுமுடைய மறவாதாம் அம்பை விடுதலாற பட்டோரது உடனமுடிய
புதிய கஞ்சுவயின்மேலே இருந்திய சிறகினையும் உரைத்த வாயினையுமுடைய
பருந்திருந்து வருகதும் உன்னமரத்தினையுடையவாகிய அணுகுதற்கரிய
கவர்ந்த வழியிள் கண்ணே ரின்பால நச்சியவிரும்புத்தால இரப்போர் வருகு
வர்; அங்கனம் வருவது, அவர் மனக்குறிப்பை அவா முகத்தானறிந்து
அவருடைய வறுமையைத் தீர்த்தலைவல்ல தன்மையான். — ஈ - று.

துதலையும் திறலையும் கடாத்தையும் மருங்கையும் பெருங்கையையு
முடைய யானைப் பிடர்த்தலையிருந்து எயிறுபடையாக எயிற்கதவிடாக கூற்

உரு. “முன்ன, முகம் போல முன்னுணர்ப்பதில்” (நான்மணி. ௫௦);
“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குடோ லெஞ்சங், கடுத்தது காட்டு முகம்”,
“முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ வுவப்பினுங், காயினுந் தான்முந்
ததும்” குறள். ௭௦௬, ௭௦௭.

* ‘நிலம் பெயரினு நின்சொற பெயரல்’ என்றதனால், இது செவியறி
புறவுவாயிற்று.

புறநானூறு அடியாற் புலவரதுபெயர்க்காரணமும், தலைவன் அடியாற்
புறநானூறு தலைவனது பெயர்க் காரணமும் விளங்கியவாறாக.

தத்தருத்தொழில் சாயாப் பெரும்பெயர்வழுதியென மாறிக்கூட்டுக; 1 ஊ
லாலுதல் கையாலுக்குதலன்றி எழிறபடையாக எயிற்கதவிக்கக்கவிடாத
பெருங்கையானென இயைத்திரைப்பினுமமைபும்; எயிற்கதவிக்கக்க
கயிறுபிணிக்கொண்டவென இயைத்துரைப்பாருமுள்ள

ஊரில்ல உயவரிய நீரில்ல நீரிடையவாகிய உன்னம் த்த கவலையென
வும், பருந்திருந்துயவும் துள்ளுங்கவலை யெனவும் இயையும்.

மருக, கணவ, வழுதி, மாப, இரவல் வருவர், அஃது அவர் இன்மை
தீர்த்தல்வன்மையான்; அதனா, நிசொசொ பெயராதொழியல வேண்டு
மெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வாழ்த்தியலாதல விளங்க, வேண்டுமென முருகைய தத்துரைக்கப்
பட்டது. (ந)

(பி - ம்.)—1 'காலியிடுதல்.'

(சு.) வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன

செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன

தான், களங்கொளக் கழல்பறைத்தன

கொல்ல வேற்றின் மருப்புப்போன்றன

நு தோல், துவைத்தம்பிற் றுளேதோன்றுவ

நிலைக்கொராஅ விலக்கம்போன்றன

மாவே, யெறிபதத்தா னிடங்காட்டக்

கறுழ்பொருத செவ்வாயா

நெருத்துவவ்விய புளிபோன்றன

க0 1 களிற்று, கதவெறியாச் சிவந்தராஅய்

துதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா

க - உ. நேரசை கூனய்சிறைதற்கு இவ்வழிகள்மேற்கோள்;
தோல். செய், சூ. சஅ - போர், 15

ந. களத்தைத் தமதாகிக் கொள்ளுதல்: "மென்று களங்கொண்ட
வேல்வேந்தே" (பு.வே. சு; 1. ௭) என்பதனாலும், "தெய்மிடைந்த தாரினுள்
செங்களஞ் சிறந்தே" என்பதற்கு "இத்தனையும் இவன்வெற்றியாதலின்
இவன் களமென்றா" என்றும் குறிப்புகளாலும் விளங்கும்; (சீவக, ௨௭௧)
"பறைதான் விளவு" (பெரும்பாண். ௧௫); இவ்விழி பதினொருமுத்திரு
சேரடி வஞ்சிப்பாவிற்கு மேற்கோள்; யா - வி. ஒழிபியல.

நு. துவையென்னும் உரிச்சொல் ஓசைப்பொருளிலவந்ததற்கு இவ்
வழிமேற்கோள்; நன் - மயிலே. சூ. ச௫௫; நன் - வி. சூ. ச௫௬, ௧௭௭.

சு. "கம்பமொடுதுளங்கிய விலக்கம்" புறநா. ௨௬௦.

க0-கக. "கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து, துதிமுக

(பி - ம்.)—1 'களிதே.'

னுமிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன
 நீயே, யலங்குளைப் பரீஇயிவுளிப்
 பொலந்தேர்மிசைட் 1 பொலிவுதோன்றி
 கரு மாக்கட னிவந்தெழுதருள்
 செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ }
 . வனையை யாகன் மாறே
 தாயி றாவாக் குழவி போல
 வோவாது கூடின் னுடற்றியோர் நடே.

திணை - வஞ்சி ; துறை - கொற்றவள்ளி.

* சோழன் உருவப்பெற்றோளஞ்சேட் சென்னியைப் பாணர்பாடியது.

இ-ள்.—வான், வெற்றியைத்தருதலாற் குருதிக்கறைபட்டன, செக்கர்
 வானத்தினது அழகையொத்தன ; கால புடைபெயர்ந்து போசெய்து களத்
 தைத் தயதாகிக்கொள்ளுதலால், வீரகமூல அருட்புத்தொழில் பறைதலை,

மழைமூழ் மண்ணெவன் கோட்டுச், சிறுகண் யானை" அகநா. உச : கக- ந.
 கஉ - கஉ. "கன்று...போன்றன" நிரைபசை வருசியடியிற் கூனும்
 வந்ததற்கு மேற்கோள் ; தோல். செய். ௩. சஅ - பேர். ௩

கந. புறநா. உ : கஉ.

கந - சு. வாழ்த்து வகையில் தேரடுத்து வந்ததற்கு இது மேற்கோள் ;
 தோல். புறத்திணை. ௩. நக - ந.

கரு - சு. "பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅந்,கோவற விமைக்குரு
 சென்னிளங் கவிரோளி" முருகு. உ-ந ; தோல். சிளவி. கு. கஅ - பேர், மேற்.

கஎ. மு. புறநா. உ௦ : உ௦ ; மாறு, மூன்றும்வேற்றமைப்பொருட்கண்
 வருமென்பதற்கும் (தோல். இடை. ௩. உ-சே ; இ - வி. கு. உருக - உரை) ;
 காரணப்பொருளுணர்ந்தி ரிற்குமென்பதற்கும் (தோல். இடை. கு. உ-ந) ;
 ஆகலென்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் சாநதரின்ற சொற்பொருளையே
 உணர்த்தி ரிற்குமென்பதற்கும், முச்சீரடி இடைவந்ததற்கும் இது மேற்
 கோள் ; தோல். இடை. ௩. நஉ - ந ; ஸி. செய. கு. எக - பேர்.

கஅ-க. "என்றோ ணீர்த்த குழவிபோல", "தாயி, றாவாக் குழவி போல"
 (புறநா. உ௧௦ : எ ; ந.எக : கஉ-ரு) ; "குழவிகொள் வாரிற் குடிபுறத் தரு" (பதிற்.
 சு - ஆம்பததுப்பதிகம்) ; "தாயிலாக் குழவிபோலச், சாதுயரெய்து
 இன்றேன்" (சீவக.கருஅக) ; "தாயிறாவாக் குழவிததுயர்", "தாயொழி குழவி
 போலக் கூடம்" (மணி. கந : கக ; உரு : ககக) ; "ஓங்குகுடை நீழ லுலகுது
 யின் மடியக், குழவிகொள பவரி னிகழா தோம்பி" பெருங். ச. க௦ : கந.உ-ச.

கரு - சு. வஞ்சிப்பா மண்டில ஆசிரியத்தான் இற்றதற்கு மேற்கோள் ;
 தோல். செய். கு. எக - பேர்.

* இதன் கஈ-ஆம் அடியாற் பாட்டுடைத்தலைவனது பெயர்க்காரணம்
 புலப்படுகின்றது.

(பி - ம்).— 1 'பொலிவொடு தோன்றி.'

கொல்லும் ஆனேற்றினது கோட்டையொத்தன ; பரிசைகள் ஒலித்துத்
தைத்த அம்புகளால் துனேதோன்றுவன, நிலையிற்றப்பாத இலக்கத்தையொத்
தன ; குதிரைகள், எதிரியை எறியும் காலமுடையான் இடவாய் உலகாகிய
இடத்தைக்காட்ட முகக்கருவி பொரப்பட்ட செவ்வாய்புடைமையான்
மான்முதலாயினவற்றின் கழுத்தைக் கவ்வி உதிரம் *உவற்றிபுண்ட புலியை
யொத்தன ; களிமுகள், கதவைமுறித்து வெகுண்டு உலாவி அனேதேயந்த
வெளிய கோட்டையுடையமையான் உயிரையுண்ணும் கூற்றை யொத்தன ;
நீதான், அசைந்த தலையாட்டமணிந்த கதையையுடைய குலொயாற டுட்டப்
பட்ட பொற்றேரின்மேலே பொலிவொடு தோன்றதலாற் கரிய கடலின்
கண்ணே ஒங்கியெழுநின்ற செய்ய ஞாயிற்றினது ஒளியையுடைய ; அத்
தன்மையைபாதலால், தாயில்லாத உண்ணுகமுற்போல ஒழிபாது கூப்பிடும்
நின்னைச் சின்பித்தவருடைய நாடு.—எ -று.

நாடென்றது, நாட்டுள்வாழ்வாரை. மாறென்பது, புதுப்பொருள் டடுவ
தோர் இடைச்சொல்.

கழல்பறித்தனவென்றோடு, வீரக்கழுநீங்கியவையென்று உரைப்பாரு
முளர்.

வாளாகிய மறுப்பட்டவை யெனவும், கழலாகிய பவறந்தவையெனவும்
தோலாகிய துனேதோன்றுவவெனவும் கொள்க.

துவைத்துத் தோன்றுவவென இயையும்.

எறிபதத்தானென்பதற்கு † ஒத்தும் காட்டையானென்று உரைப்
பாருமுளர்.

செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினையென்ற துணையும் மன்னவாட்புகழும், ஓவாது
கூஉரின் உடற்றியோர் நாடென ஒன்றார் நாடழிப்பரங்குலமோதலான், இது
கொற்றவன்னையாயிற்று. (ச)

* உவற்றி - ஊற்றி; “ஒணசெங்குருநியுவதறியுண்டருகதுபு, புலவுப்
புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை” அகநா. .

† ஒத்துதல் - அழுத்தல்; “ஒத்துத் தாநதொககத்தத்தித், தத்தும் பரி
தன் றானவைத் ததுவே” திருவால். உஅ: ௭௫ .

(ரு.) எருமை யன்ன கருங்கல் வீனடதோ

ருனிற் பாக்கும் யானைய முன்பிற்

கானக நாடனை நீயோ பெரும

க. “மேதி யன்ன கல்” மலைபடு. ககக.

உ. “ஆபரத் தன்ன செலவிந்பல, யானை”, “ஆபரத் தன்ன யானை
யோன் குன்றே” பதிற். எஎ : கக - உ ; எஅ : கச .

ங. “வான வரம்பனை நீயோ பெரும” புறநா. உ : கஉ ; தோல்.
இடை. அ - பேர். மேற்.

க-ங. “எருமை...பெருமவென்பது, நரிவெருஉத்தலையார் தம்முடம்பு
பெற்று வியந்து கூறிய பாட்டாகலின், இது தன்கட்டோன்றிய ஆக்கம்

யோ ராகுநீ னின்னென்று மொழிவ
 லருளு மன்பு நீக்கி நீங்கா
 நிரயங் கொள்பவரோ டொன்றாது காவல்
 குழனி கொள்பவரி னேம்புமதி
 யனிதோ தானேயது பெறலரும் குரைத்தே

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - சேவியறிவுறுஉ ; பொருண்
 மொழிக்காஞ்சியுமாம்.

சோமான் கநவூரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருஞ்சோலிரும்பொறை
 யைக்கண்ட ஞான்று நின் உடம்பு பெறுவாயாகென அவனைச் சேன்று
 கண்டு தம்முடம்பு பெற்றுநின்ற நர்வெந்உத்தலையார் பாடியது.

இ - ள்.—எருமைபோலும் வடிவையுடைய கரிய கற்பொருநதிய
 இடந்தோறும் பெற்றம்போலப் பரக்கும் யானையையுடையவாய் வலியை
 யுடைய காட்டிற்குள்ளாகிய நாட்டினையுடையாய்! பெரும! நீ இங்கனம்
 பகைவரான் அணுகப்படாத இயலபாகிய பெருஞ்செல்வத்தையுடைய—யனாத
 லால், நினக்கு ஒருகாரியஞ் சொல்லுவேன்; அதனைக் கேட்பாயாக; அருளை
 யும் அன்பையுநீக்கிப் பாவருசெய்தாரை நீங்காத நாகத்தைத் தமக்கிடமாகக்
 கொள்பவரோடு பொருநதாது நீ காககப்படும் தேயத்தைக் குழுவியை
 வளர்ப்பாரைப்போலப் பாதகாப்பாயாக; அளிக்கத்தக்கதொன்று அக்கா
 வல்; அது பெறுதற்கரிது.—எ - று.

காவலென்றது, ஆகுபெயர். நாடனை: ஐகாரம், முன்னிலைகண்வந்தது.
 ஓவும், ஓரும்: அசைநிலை.

† அருளாவது—ஒன்றின் தயர்க்கண்டாம் காரணமின்றித் தோன்று
 மிரக்கம்.

பற்றி வியப்புப் பிறந்ததாயிற்று” தோல். மெய். சூ. எ - பேர், ௨ - ல்

சு-எ. புறநா. ச-ஆம் பாட்டின கஅ.க ஆம் அடிகுருபிப்பைப்பார்க்க;
 மக்கட்கணின் ற இளமைப்பெயர்க்கு இது மேற்கோள ; தோல். மரபு. சூ.
 ௨௩ - பேர்.

அ. “அனிதோ...குரைத்தே இஃது இசைநிறை” (தோல். இடை.
 சூ. ௨௪) சே. பேர். ந); “என்றிசினோர், பெறலரும் குரைத்த என்பன
 போலச் செய்யுண் முடிபு பெற்று சிந்ததென்றலே பொருத்த முடைத்த”
 (தோல். எச்ச. சூ. க - சே) ; குரையென்னும் அசைநிலையிடைச்சொல்
 வந்துள்ளதொடர்மொழிக்கு இது மேற்கோள; (நன் - மயிலை. சூ. சச௦ ;
 நன் - வி. சூ. சசக); “கண்ணிற் சொலிசெவியி னோக்கு மிரைமாட்சி,
 புண்ணியத்தின் பாலதே” (நீதிநெறி. ௨௮) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

* “எருமை...குரைத்தே : இதனுள் நிரயங்கொள்பாரொடொன்றாது
 காவலையோம்பென வேம்புந் கடுவும் போல வெய்தாகக் கூறி அவற்கு உறுதி
 புய்த்தலின், லாயுதனவாழத்தாயிற்று” என்பர் ; தோல். புறத்திணை. சூ.
 ௩௩ - ந.

† தோல். பொருளியல், சூ. ௩௩ - ந.

1 அன்பாவது:—தன்னுற் புரக்கப்படுவார்மேலுளதாகியகாதல்.

இனி, ஓகாரத்தைப்பிரித்து வினாக்கிக் கோப்பெருஞ்சேரலும்பொதையைக்கண்டான்று நின்னுடம்புபெறுவாயெனத் தம்முடம்பு பெற்றமைதோன்ற, நீயோவென வினாவினாக்கியுரைப்பாருமா.

காவல குழவிகொள்பவரினும்பென் மனையார் செவியறிவு உடவும், அருளும் அன்புநீக்கி நீங்கா நியங்கொள் வரோடொன்றாதென மனையார் பொருண்மொழிக்காஞ்சியுமாயிற்று. (௫)

* தோல். பொருளியல், ௧. ௫௩ - ௫.

(கா.) வடாஅது பணிபிடு செவிவரை வடக்குந்
தெனாஅதுருகெழு குமரியின் மெற்குந்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்குந்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பொவத்தின் குடக்குந்
நீ கீழது, முப்புண ரடுக்கிய முறைமுதற் கட்டி
னீர்நிலை நிவப்பின் கீழு மேல்
தானிலை யுலகத் தானு மாறு
துருவும் புகழு மாகி விரிசீர்த

க. கட்டளை ஒரு உமோனைக்கு இது மேலகா.

உ. “தெனா அதுருகெழு குமரி மென்று குறிப்பு வினாசொல்ல குறிப்பினுன்னறி வினையறியலாகாமையி, வினாகுறிப்புமொழி” நன். மயிலை. ௫. உசுஅ.

க - உ. “வடாஅது, தெனாஅது என்பனவும் ஏழாமலேறமமைப் பொருண்மைக்கண் வந்த வினாக்குறிப்பு; பெயருமாம்”, “வடாஅது, தெனாஅது என்பன ஏழனுருபின் பொருளப - உதன்” தோல். வின. ௫. உஉ - சே. ந.

ந. சகரரால்தோண்டப்படாமையி, கீழ்கடலைத்தொடுகடலென்றார்.

ச. வேலகடல் பழையதாதலி, தொன்றுமுதிர் பொவமெனப்பட்டது.

க - ச. “தென்குமரி வடபெருங்கல, குணகுடகடலாவெலலை” புறநா.

கள : க - உ; மதுரை. ௪௦ - ௪௧.

எ. ஆனிலையுலகம் - கோலோகம். இதனியல் உப, சீவதருமொத்தாத் தள்ள கோபுரவியலாலும், “வினாகுறம் முலகிவ மேலாம் வைகுந்த மதன். மேற் கந்தன், வளங்கெழு முலகம் வெறபின் மாதல கதனின் மேலாக், களங்கனி யனைய கண்ட னுலகதன் மேலாம் பாக்க, ஞானங்கவர் வனப்பின் மேலுக் கோவின் துலக மாமே” (காசிகாண்டம், உ : ௨௧) என்னுஞ் செய்புனாது மூணாக.

அ. இவ்வடி, அகலக்கவியைக் கொண்டோர் பெறும் பயனுக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டது; (இ - வி. ௫. ௧௪௦-௨௪); ஆகி, விபங்கோன்.

1 தெரிகோன் னுமன்ன போல வொருதிறம்
 2 பற்ற விவியரோ நிற்பிறஞ் சிறக்க
 செய்வினைக் கெதிர்ந்த தெவ்வர் தேர்த்துக்
 கடற்படை குளிப்ப மண்டி யடர்ப்புகர்ச்
 சிறுகண் யானை செவ்விதி 3 னேவிப்
 பாசவற் படப்பை யாரெயில் பலதந்
 4 தவ்வெயிற் கொண்ட செய்வுறு நன்கலம்
 பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையி னல்கிப்
 5 பணியிய ரத்தையின் குடையே முனிவர்
 முக்கட் செவ்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
 யிறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
 6 20 நான்மறை 5 முனிவ ரோந்து கையெதினே

கக. “வாணளுமற்கு” சீவக. 200.

கஉ. “கடற்படை குளிப்பமண்டி” என்பது, பின்னின்றமொழி முன்னே மாற்றப்பட்டதற்கு மேற்கோள் ; தோல். எச்ச. ௫. கஉ. ந.

கக - உ. “விரிகடல வியனனுளையொடு, முருகுதழிப் பகைத்தலைச் சென்று” மதுரை. ௧௮0 - அக.

கக. “வரிசை யறிதலோ வரிதே” (புறநா. ௧௨௧. ௩); “வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்” சிறுபாண். ௨௧௭.

கரு - சு. “ஆணடுநீர்ப் பெற்ற தார மீண்டுவர், கொள்ளாப் பாடற் கெளிதினி னீயும்” (பதிற். ௪௮ : ௩ - சு); “அங்கட் கிணையன் றுடியன் விதலிபாண், வெங்கடகு வீசம் விலையாகும் - செங்கட், செருச்சிலையா மன்னர் செருமுனையிற் றீறி, வரிசிலையாற் றந்த வளம்” (பு - வெ. க: ௧௬); “கலந்தோ ருவப்ப வெயிற்பல கடைஇ, மறங்கலங்கத் தலைச்சென்று, வாளுழந்ததன் றுவாமுத்தி, நாரீண்டிய கலகவர்க்குத், தேரோடு மாசிதம்” (மதுரை. ௨௨0 - ௨௪); “பலர்புறந் கண்டவ ரருங்கல தரீஇப், புலவோர்க்குச் சாக்குமவ னீகை மாரியும்” மலைபடு. ௭௧ - உ.

கக - சு. “விதலவேன மன்னர் மன்னெயின் முருக்கி, நயவர் பாணர் புன்கண் டுர்த்தபின்” சிறுபாண். ௨௪௮ - அ.

க௭ - அ. “நிலவுக்கதிர் முடித்த நீரிருஞ் சென்னி, யுலகுபொதி புருவத் துயர்கதோன் சேவடி, மறஞ்சேர் வஞ்சி மாலை யொடுபுனை, திறைஞ்சாச் சென்னி யிறைஞ்சிவலம் கொண்டு” சீலப். ௨௬ : ௩௪ - எ.

க௭ - உ. இவ்வுடிகள், செவியுரைவாமுத்திற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். ௫. ௧௧௪ - பேர்.

கக - உ. “பார்ப்பார்க் கலலது பணிபறி யலையே” (பதிற். ௬௩ : ௧); “முனிவர்.....வாழ்கெனப் பரவிப் பாணியை விரித்து நிற்ப” கந்த, குரளரசிருக்கை. ௧௬.

(பி - ம்).— 1 ‘தெரிகோற்சமன்’ 2 ‘பற்றிலியரோ’ / ‘ஏய்’ / ‘பண் இயரத்தை’ 5 ‘முதல்வர்’

வாடுக 1 விறைவரின் கண்ணி யொன்றார்

நாடுசெய் கமழ்புகை யெறித்த லானே

2 செவிய ரத்தைரின் வெகுளி வாரிழை

மங்கையர் துனிதத வாண்முகத தெதிரே

உரு ஆங்க, வென்றி யெல்லாம் வென்றகத தடக்கிய

தண்டா வீகைத் தகைமாண் குடியி

தண்கதிர் மதியம் போலவுந் தெறுசுட

ரொண்கதிர் ஞாயிறு போலவு

3 மன்னிய பெருமரீ நிலமிசை யானே.

தினையும் துறையுமவை, துறை வாழ்த்தியலுமாம்.

† பாண்டியன் பல்யாகசால மதுகுடிப் பெவழ்தியைக் கார் கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—வடக்கில் கலணது பனிதநகிய நெடிய இமம் மீ அனவடக கும், தெற்கின்கண்ணது உட்குறும்பொருடாக வியாநத தெற்கும், கீழ்க்கணணது கரையைப்பொருநி ரககால தாண்டபட சாகரத்

உஉ. “ஊர்சுடு விளக்கத் தழுவ்ளிக கமபு, ஊர்சுடு மேலே”, “ஏம நன்னு டொளாளரி டட்டினை” (புறநா. ௨ - ௬, ௧௩); “யாண்டு தலைப்பெயர வேண்டு புலத்தெறுதது, முடி யெட்டி டு வுருகு சிறந மொடு”, “பசும்பிசி ரொளாள முடிய மருங்கு”, “ஊர்சுடு வுருத்தெழுதுரைஇப், போர்சுடு கமழ்புகை மாநிர் மார்பு” (புறநா. ௨ - ௬, ௨; உரு: ௭; எக: ௬ - ௧௦); “மார்புக்கெட்டுப் பார்ப” மதுரை. ௧௨.

உ௩. அதனத் எஃ ஹிடைச்சொல், மு ளியை யெய்ய வுரு மென்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; நொல். இ - ட. , ச௭ - போர்; இ - வீ. சூ. உஎசு - உரை.

௨௪. வென்று அகத்தககல: புறநா. எ௭: ௧௦ - ௧௩.

௨௬. “தண்டாககவிப்பு” மணி. : ௧௨௦.

௨௭. இது, யகரவீறமுலியநகோற்கு (மேற்கோள்; நொல். உயி. சூ. அ - இளம். நன் - மபிலை. சூ. ௩௭; நன் - வ. ௩. ௨; இ - வீ. சூ. ௨௭௬. உரை.

* ௨௮. “இதனால் இயப்பாகிய குணங்கூற அ நனோடு செவியுடையும் கூறினால், செவியுடைப்பொருள் சிறப்புடைத்தென அ வள்கருதி வாழ்தல் வேண்டி” நொல். புறத்திணை. ௩. - ௩. - ௩; செய். கு. ௨௮௩.

† பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரின் வருடகுதி இப்பாட்டின் உக-ஆம் அடியில் அமைந்திருத்தல காரணம்.

(பி - ம்).— 1 ‘இயவுணின்’ 2 ‘சொலிகவத்தை’ 3 ‘மன்னுக’

புறநானூறு முகமும் உரையும்.

கக

நகர்வலஞ்செயற்குப் பணியியரெனவீடும், ஏத்தகை பெநிர் இறைஞ்சுக வென அறமும், புகையெறித்தலான் லாடுகவெனப் பொருளும், முகத்தெநிர் தணிகவென இன்பமும் கூறியவாறாயிற்று.

இஃது, இவ்வாறு செய்கவென அரசியல்கூடலிற் செவியறிவுற உவும், மதியமும் ஞாயிறம்போல மன்னுகவென்றைமயான் வாழ்த்தியது மாயிற்று. (க)

* ஒருவுதலை ஒருஉதலெனவும் ஒருஉவெனவும் கூறமாறுபேரல் உறவும் உறாஉதலெனவும் உறாஉவெனவும் கூறப்படுமென்பர்; நோல். புறத்திணை. சூ. ௩௫ - ந்.

(எ.) களிறு கடைஇயதாட்

கழுவரீஇய திருந்தடிக்

1 கண்ணொபொருது கவிவண்கையாற்

கண்ணொளிர்வருஉங் கவின்காபத்து

௫ மாமறுத்த மலர்மார்பிற்

றோல்பெயரிய வெறுழ்முன்பி

னெல்லையு மிரவு 2 மெண்ணாய் பகைவ

நூர்நடு வினக்கத் தழுவினிக் கம்பலைக்

கொள்ளை மேவலை யாகவி னல்ல

க0 வில்லவா குபவா வியறேர் வளவ

தண்புலல் பாரந்த பூசன் மண்மறுத்து

மீனீற் செறுக்கும் யாணர்ப்

பயன்றிகழ் வைப்பிற்பிற ரகன்றலை நாடே.*

திணை - வஞ்சி; துறை - கொற்றவள்ளை; மழபுலவஞ்சியுமாம்.

சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கருங்குலாதலுர் பாடியது.

இ - ள்.—களிந்ரைச் செறுத்திய தானையும், வீரக்கழுவரிஞ்சிய இலக் கணத்தாற்றிருத்திய அடியினையும், அம்பொடு 3 பொருது இடக்கவிந்த

க. மு. பதிற். எ0 : க.

௫. மாவென்பது இடத்தால திருவை விளக்கியதென்பதற்கு இதுமேற் கோள்; நன்-மயிலை. சூ.௩௮௧;நன்-வ். ௩. ௩௧0; இ-வ். சூ. ௩௨0-உரை.

க. எழற் முன்பு, ஒருபொருட் பன்மொழி.

கஉ. செறுக்கும் - அடைக்கும்; "செறுத்தோ டுடைப்பினஞ் செம் புனலோ டோர்" நாலடி. உஉஉ.

* இப்பாட்டினை வஞ்சித்திணைக்குரிய எரிபார்க்கெடுத்தலென்றுத் துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர்; நோல். புறத்திணை. சூ. ௮ - ந்.

(௩ - ம்)— 1 'கணக்கால் பொருத்' 2 'என்னாய்' 3 'பொருத்'.

வள்ளிய கையுடனே கண்ணிற்கு விளங்கும் அழகியையுடைய வில்லையும், திருமகள் பிறர்மாற்பை மறத்தற்கு ஏதுவாகிய பரந்த மார்பினையும், யானையைப்பெயர்த்த மிக்க வலியினையுமுடைய, பகலுமிரவுமெண்ணுது பகைவரது ஊரைச்சுமிகின்ற தீயினது ஒளியின்கண்ணே தம்சுற்றத்தை அழைத்தலுடனே அழுகின்ற கூவுதலையுடைய ஆரவாரத்தோடுகூடிய கொள்ளையை விரும்புதலுடைய; ஆதலான், நல்ல பொருள்கள இல்லையாகுவனவால்; இயற்றப்பட்ட தேரையுடையவளவ, குளிர்ந்த நீர் பரந்த ஓசையையுடைய உடைப்புக்களை மணமறுத்தலான் மீனாலடைக்கும் புதுவருவாயினையுடைய பயன் விளங்கும் ஊர்க்களையுடைய மாற்றரது அகன்ற இடத்தையுடைய நாடுகள். — எ - று.

திருநதடியென்பதற்குப் * பிறக்கிடாத அடியெனினும் அமையும்.

களைப்பொரு தென்றது, அதனொழிமருவுதலை.

தானையும், அடியையும், கையுடனே சாபத்தையும், மாபையும், முன்பையுமுடைய வளவ ! நீ கொள்ளைமேவலையாதலின், யாணரையும் வைப்பினையுமுடைய பிறர்நாடு, நல்ல இல்லவாகுபவெனக்கூட்டுக. நாடு நல்ல இல்லவாகுபவென இடத்தாகிகழபொருளின்றொழில், இடத்தமேலேறி நின்றது.

இனித் தாளாலும் அடியாலும் கையாலும் சாபத்தாலும் மார்பாலும் முன்பாலும் கொள்ளைமேவலையாகலினென ஆலுருபு விரித்துரைப்பினுமமையும்.

இது, பிறரகன்றலைநாடு நல்ல இல்லவாகுபவென்றமையிற் கொற்றவன்னையும், ஊர்ச்சு விளக்கத் தழுவிலிக் கம்பலையென்றமையின் மழபுலவஞ்சியமாயிற்று. (எ).

* பிறக்கு - பின்; “நசை பிறக்கொழிய” புறநா, கரு: கரு.

(அ.) வையந் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்

போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுஅ

திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப

வொடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்

ரு கடந்தடி தானைச் சேரலாதனை

க. “தொன்றுபட்டு வழிமொழிய” புறநா. கள: ச.

உ. “பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானஞ் செலவர்க்கு” (கலி: சுஅ); “அரசன் போகம் வேண்டிப் பொதுச் சொற்பொறாலும்” (நெடுநல். அவதாரிகை); “கொடியு முரசுக் கொற்றவென குடையும், பிற்கொளப பொறுஅன்ற றுனேகொண்டு” சிதம்பாழம்மணி. உரு.

ச. “ஓம்பா தீய மாற்ற லெங்கோ” (புறநா. உஉ: கூஉ); “ஓம்பா வீகையின் வண்முகிற் சுரந்த” பதிற். சஉ: கூஉ.

யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்

பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி

மாறி வருதி மலைமறைத் தொளித்தி

கூடு

யகலிரு விசம்பி னானும்

க0 பகல் விளங் குதியாற் பல்கதிர் விரித்தே.*

க. யாங்கனம் : “நீங்குகென்றபான் யாங்கன மொழிகோ” (அகநா. கூ0 : அ) ; “டாங்கனம் வந்தனை” (மணி. ௫ : சக) ; ஒக்குமெனக் கூறு மல் ஒவ்வாதெனக்கூறலும் உவமையாமென்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ; தொல். உவம. ௫. ௩௩ - பேர்.

எ. “மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்ப” (அகநா. ச : ௫) ; “அழிகுநர் புறக்கொடை” பு - வெ. உருசி. ௨0 - கொளு.

க0. புறநா. ௩௭௪ : க௭ - அ.

* மு. “ஒரீஇக கூறலும்” (தொல். உவம. ௫. ௩௫ - இளம்) என்பதற்கு மேற்கோள் ; “வையங் காவலர்...பல்கதிர் விரித்தேயென்னும் பாட்டினுள், ‘கடந்தடு தானைச் சேரலாதனை’ என்றானதுனை உவமத்திற்கு வந்த அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. என்னை? வெஞ்சுடர் வழியென்னுநதுனை உவமத்திற்குரிய அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. இனிப், ‘பொழு தெனவரைதி’ என்பது தொடங்கிப் பாட்டு முடிகாறும் பொருட்குரிய அடையினை உவமத்திற்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. என்னை? வெஞ்சுடர் வழித்தோன்றிய அரசனைத் தண்கடரோடுவமிப்பான் ‘பொருளே யுவமஞ் செய்தார் மொழியினும்’ என்றதனும்பொருளினே உவமையாக்க்கூறுது உள்ளுறையுமம் போலக் கொள்ளவைத்துப் பின் னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள், ‘வையங்காவலர் வழிமொழிந் தொழுக’ என்றான். வழிமொழிதலென்பது வேற்றரசர்க்குத் தம் தன்மையெனவேறின்றித் தன்னகப்படுத்தலு; ஆகலால் தத்தம்மொளியொடுபடுத்து ஒழிந்தகோளுஞ்செலலத் தானுஞ் செலலும் மதியமென்று எதிர்மறுத்துக் குற்றங்கூறும் குறிப்புப்படவைத்தானென்பது. ‘போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற்பொறுஅது’ எனவே இப்பதுகாவு முற்றுச் சிறப்பிலலாக் கட்டுரை யெய்தானெனவும் அவனோடு உவமிக்கின்ற மதியமாயின் இருபத் தெழுவர்மகளிரொடு போகந்துய்த்துச் சிறப்பிலலாத் கட்டுரைபுனையுமென்று எதிர்மறுத்துக் கொள்ள வைத்தான். சிறப்பினமையென்பது, எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றால் அறஞ்செய்யாது உரோகினிமேற் கழிபெருங்காதலெனென்படுதல் போலவன. ‘இடஞ் சிறிதென்னு மூக்கந்தரப்ப’ எனவே, எஞ் ஞான்றும் தன்னெல்லைக்கண்ணே வரும் மதிமண்டிலமென்று எதிர் மறுத் துக்கொள்ளப்படும். ‘ஒடுங்காவுள்ளம்’ எனவே, மதியம் தேய்ந்தொடுங்கு மென்பது கொள்ளப்படும்; ‘ஓம்பாவீகை’ எனவே, ஈடோறும் ஓரோவோர் கலையாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயக்குமாற்றால் தருவதல்லது தானுடைய தெல்லாம் ஒருகாலே கொடாது மதியமெனப்படும். ‘கடந்தடுதானை’ என வே, மதிக்குத்தானையாகிய தாரகையெல்லாம் பகைக்கதிராகிய பருதிமண்டி லத்துக்குத் தோற்குமென்றானும். இவ்வாற்றான் உவமான அடையெல்லாம்

தலை - பாடாண்டினை; துறை - இயன்மொழி; புவநிலையுமாம்; கோழாந்கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—உலகத்தைக்காக்குமாசர் வழிபாடு சொல்லிநடக்க துகரும் இன்பத்தைவிரும்பிப் பூமி பிறவேந்தருக்கும் பொதுவென்னும் வார்த்தைக்குப்பொறுது தன்னாடு இடஞ்சிறிதென்னும் * மேற்கோள்செலுத்த மடியாத உள்ளத்தையும் பொருளைப் பாதுகாவாது வழங்கும்வண்மையையும் வஞ்சியாது எதிர் நின்று கொல்லும் படைபையுமுடைய சேரலாதனை எவ்வாறெப்பை? மிக்க செலவையுடைய மண்டிலமே, நீ பகற் பொழுதை நினக்கெனக் கூறுபடுப்பை; திங்கள் மண்டிலத்திற்கு முதுகிட நிப் போகி; தெற்கும் வடக்குமாகிய இடங்களில மாரிமாறி வருவை; மலையின் கண்ணே வெளிப்படாது கரப்பை; அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தின் கண்ணும் பகற் பொழுது விளங்குவை, பல கிரணங்களையும் பரப்பி.—எ-று.

மாறிவருதியென்பதற்கு இராசிதோறும் மாறிவருதியெனினுமமையும்.

வீங்குசெலன்மண்டிலமே, வரைதி; இறத்தி; வருதி; ஒளித்தி; நீ விசும்பினுனும் பகலவிளங்குதி; இக்குறைபாடெல்லாமுடைய நீ சேரலாதனை யாங்கன மொத்தியோவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

ஒழுகவென்னுமெச்சம், துகருமென ஒருசொல்வருவித்து அதனோடு கூட்டி முடிக்கப்பட்டது; ஒழுகவும் போகதுகரவும்வேண்டி யெனினு மமையும். வேண்டி, பொறுது, தூர்ப் எனநின்ற வினையெசசங்கள ஒழிங் றாவென்னும் பெயரசெச மறையோடு முடிந்தன.

இனி, 'பகலவிளங்கலை' என்னும் பாடத்திற்குத் திங்கண்மண்டில மாக்கி, 'மாறிவருதி' என்பதற்குத் தேய்ந்தும் வளர்ந்தும் வருதியெனவும் பிறவும் அதற்கேற்பவுரைப்ப. (அ)

ராதிர்மறுத்ததுகொள்ளப்படடன. இனிப, பொருட்ஞரிய அடையும் அவ் வாதே எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படுமென்றவாறு 'விலங்குசெலன்மண்டிலம்' எனவே, கடையாயினர் கதியிற்செலலு மதியமென்று பாட்டுடைத் தலை வன் தலையாயினர் கதியிற்செலலுமென்றான். 'பொழுதென வரைதி' எனவே, நாடோறும் நாழிகை வேறுபட்டு எறித்தியென்றதனான் இவன் பொழுது செய்யானெனவும், 'புறக்கொடுத்திதத்தி' எனவே, தோற்றோர்போன்று ஒளி மழுங்கிச் செலகின்றயெனவும், 'விளங்கித் தோன்ற' என்னபதனால் [தொடர் கின்ற] சுடர்போல விளங்கிப் பிறர் தோற்றோடக்காயும் இவனெனவும், 'மாறி வருதி' எனவே, திக்கடோறுமாறிப் பிறத்தியென்பதனான் இவன் நிலைபெற்று நெனவும், 'மலைமறைந்தொளித்தி' எனவே மலைசார்ந்தவழித் தோன்றயென்ப தனான் இவன் தன்னாடு மலையீக்கூறுமெனவும், 'அகலிருவிசும்பினுனும்' எனவே, இவன் இவ்வுலகத்து நிலைபேறுடையனெனவும், 'பகல்விளங்காய்' எனவே, இவன் இருபொழுதும் விளங்குமெனவும் கொள்ளப்படும். முற் பகுதையும் பிற்பகுதியும் வேறுபட வருதலின் இது வேறுபட வகத்தாயிற்று" நோல். உலம. சூ. ௩௨ - பேர்.

மேற்கோள்-பிரதிஞ்கு

புறநா. ௨௭ : ௧௧ - ௪ ; "மாப்தலும் பிறத்தலும் வளர்ந்த வீங் துதி, தேய்தலு முடைமையைத் திங்கள் செய்யுமால்" (வேக, ௨.௧௩௨);

“உலகினர் செல்வநந்த லுரைப்பொரு விரண்டுங்கோட, விலகு வெண்
மதியங் காட்ட வென்று மோர் தகைத் தாய்ச்சேறல, விலகுதஞ் செல்லி
மெங்கள் விழுப்பொரு ளாயவண்ண, லலகிலசெரு சோதிப் பின்ன லணி
மதி புணர்த்த வாழ்வார்” (கூவப். கையிசா. கச); “அகன்மதி வளர்ந்து
தேயந்தத் தச்சக போகத்தன்மை, நகலுறக்காட்ட” தியாக. கையிச. கச.

- (கூ.) ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெருகு தீரு
ரு மெம்மம்பு கடிவிடுது தும்மரண் சேர்மினென
வறத்தாறு துவலும் பூட்கை மறத்திற்

க. சிறிதும் தீங்குசெய்யத்தகாத சாதியாகலின், டசமுந்கூறப்பட்டது;
“ஆவுமாவுங் கொணங்கழி சென்றே” மணி. 1: ௨௫.

க - உ. தோல். விளி. ௩. அ - பேர் - மேற, “ஆவு மானியற்...
பிணியுடையீரும்” என்றும் போலும் அணமைவரியும் இதனாக்கொள்க”
றெ. றெ. ௪௪. ௧௨ - ந.

ச. “பொன்போற் புதல்வனோ டென்றே தோ னே” ஐங்குறு.
௨௬௫ : ச.

ரு. “எம்மம்பு...சேர்மினெ பத விரைவு” நன்-மயிலை. சூ. ச௫௬;
நன் - வி. சூ. ச௫௭.

க - ரு. “மண்டமர் மேலகொடு வந்தன மிளவே, தண்டக நாட்டுறை
தாபதர் நோயோர், பெண்டிரு தும்மர னேகுதிர் பெட்டென், மெண்டுகை
யார்ப்பவிசைப்பதைசாற்றி” (காஞ்சிப். நாம. ௨௧); “ஆவும்...சேர்மினெனத்
திணைவிராய்வத முன்னிலை வினேகோடல என்றும் பெறுகமெனின்,—அந்
நிகரண செய்யுண்முடிபென்பபெயும், அவற்றை அதிகாரப்புறனடையாற்
கொள்க” (தோல். கிளவி. சூ. ச௫ - சே); “ஆவுமானியற்பார்ப்பனமாக்
களுமென எண்ணி ‘தும்மரண் சேர்மின’ என முன்னிலைவினேகோடல் செய்
புண்முடிபென்பது அதிகாரப்புறனடையாற்கொள்க” (றெ. றெ. ௪௪. ச௫ -
ந); “ஆவுமானியற் பார்ப்பனமாக்களும்...சேர்மின் என னாகவீற்ற உயர்
திணைப்பெயர் அணமைக்கண இயலபாயிற்று” இ - வி. ஆ. ௨௦௭ - உரை.

க - கூ. தோல். புறநானூறு சூ 2 - ௩.

கூ.. “அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்” (புறநா. கூ. ௭);
“சொல்லுதல யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ், சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்”

கொல்களிற்று மீயிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்று

மெங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்

செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த

க0 முந்நீர் விழவி னெடியோ

(குறள். சுசுசு), என்பதும், 'சிறப்புடை அரசியலாவன : மடிந்த உள்ளத்தோ னையும் மகப்பெறுதோனையும் மயிர்குலைநோனையும் அடிபிறக்கிட்டோனையும் பெண்பெயரோனையும் படையிழந்தோனையும் ஒத்தபடையெடாதோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடையோரையும் கொல்லாது விடுதலும் கூறிய பொருதலும் முதலியனவாம்' (தொல். புறத்திணை. கு. க0 - ந.) என்பதும் இங்கே அறியற்பாலன.

க - சு. "இருபெருவேந்தர் பொருவது கருதியக்கால ஒருவர், ஒருவர் நாட்டுவாழும் அந்தணரும் ஆவும் முதலியன நீங்கு செய்யத்தகாத சாதிகளை ஆண்டு நின்று அகற்றல் வேண்டிப் போதருகவெனப்புகதலும், அங் கனம் போதருதற்கு அறிவிலாத ஆவினைக் களவினால தாமே கொண்டுவந்து பாதுகாத்தலும் தீதெனப்படாது அறமேயாமென்றற்கு 'ஆதந் தோம்பல்' என்றான்; அஃது, 'ஆவும்...மறத்தி' என் ன்ச் சான்றோர் கூறியவாற்றானுணர்க; மன்னுயிர்காக்கும் அன்புடை வேந்தற்கு மறத்துறையினும் அறமே நிகழு மென்றற்கு, 'மேவற்றாகும்' என்றான்" (தொல். புறத்திணை. கு. உ - ந; இ - வி. கு. சு0உ - உரை) என்பதும், "நன்பால் பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பா, ரென்பாரை யோம்பே னெனி யானவ னாக வென்றான்" (சீவக. சுசுந) என்பதும் இங்கே அறியத்தக்கவை.

எ. மீயிசை : "ஓங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீயிசை" (மணி. கக : உஉ); யானை மேற் கொடி : "மலையுரழ் யானை வான்றோய் வெல்கொடி, வரைமிசை யருவியின் வயின்வயி னுடங்க" பதிற். சுசு : க - உ.

சு. செந்நீர்ப் பசும் பொன்—நாலவகைப் பொன்னுட் கிளிச்சினை யென்பது ; "செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை" மதுரை. சுசு0.

க0. முன்னொருகாலத்தில் மதுரையை அழித்தற்கு வந்த கடலைக்கிர குமார பாண்டிய னென்பவன், ஸ்ரீ சோமசுந்தரக் கடவுள், அருளிய வேலை யெறிநது வற்றச்செய்து, அக்கடல தன்னுடைய காலின் வடிம்பை யலம்பும் படி உயர்ந்து நின்றமையால், அவனுக்குக் கடல வடிம்பலம்பரிசுற பாண்டியனென்பது பெயராயிற்று; இதனைத் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்தில் உக - ஆவதினுள்ள சு - ஆம் விருத்தமுதலியவற்றா ளுணர்க; "அடிபிறந்தன்ன வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவேலெறிந்த வான்பகை பொறுது, பஃதுளியாற்றுடன் பன்மலைபடுக்கத்தக, குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல்கொள்ள" (சீலப். கக : கஎ - உ0), "ஆழிவடிம்பலம்பரிசு றுணம்" (நள. சுயம். கநஎ), "கடல்வடிம்பலம்ப ரிசுற கைதவன்" (வில்லி. பாரதம், கடு - ஆம் போர். கஅ) எனவும் வருபவை இதனை வலியுறுத்தும். நெடியோன் : "பொலந்தார் மார்பி னெடியோ னும்பல்" (மதுரை. சுசு); "உரைசால் சிறப்பி னெடியோ னன்ன, வரைசூழ்தம்" சீலப். உஉ : சு0-சுசு.

னன்னீர்ப் பஹுளி மணலினும் பலவே.

திணையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் பல்பாகசாலை மதுகுடுமிப்பெருவழ்தியை நெட்டிமை யார் பாடியது.

இ - ள்:—ஆவும், ஆனிய சிவல்பையுடைய ஆதனரும், மகளிரும், நோயுடையரும், பாதுகாத்துத் தெற்றிசைக்கண்வாழ்வோராகிய நங்கூர யிலிறத்தோர்க்குச் செய்தற்கிய பின்னாதகக்கிரியையையப்பண்ணும் பொன்போலும் பிள்ளைகளைப் பெறுதிரும், எம்முடைய அம்பை விரையச் செலுத்தக்கடவேம்; நீர் துமக்கணிய இடத்தை அடையுமென்று அற நெறியைச்சொல்லும் மேற்கோளினையும் அதற்கேற்ற மரத்தினையுமுடைய, கொல்யானைமேலே எடுக்கப்பட்ட கொடிகள் ஆகாயத்தை நிறுத்தெய்யும் எம்முடைய வேந்தனாகியகுடுமி வாழ்வானாக; தம்முடைய கோவாகிய சிவந்தநீர்மையையுடைய போக்கற்ற பரிபொருளாக கூத்தர்க்கு வழங்கிய முந்நீர்க்கடற்றெய்வத்திற்கெடுத்தவிழாவினையுடைய நெடியோனானதாக்கப்பட்ட நல்ல நீரையுடைய பஹுளியொருவரானமற்றின்பணலினும் பல காலம்.—எ - று.

எங்கோவாகிய குடுமி, பஹுளியாற்றின்பணலினும் பலகாலம் வாழிய வெனக்கூட்டுக.

கொடி விசம்பு நிறற்றமென்பது, சினைவினைப்பாற்பட்டு எங்கோவென் னும் முதலொடுமுடிந்தது; கொடியால் விசம்பு நிறற்றமென்றுரைப்பினு மமையும்; மீமிசைக்கொடி விசம்புநிறற்றும் களிநிறையுமொருமாரிக்கூட்டு வாருமுளர். தங்கோச் செந்நீர்ப் பசம்பொருளென்பதற்குத் தமதரசாட்சியி னது செவ்விவ நீர்மையாதசெய்த பசம்பொருளென்கருமுளர்.

முந்நீர்க்கண் வாழம்பலம்பகின்றனென்று வியப்பால், நெடியோனென்று ரென்ப. யாற்றுநீரும் ஊற்றுநீரும் மறைநீருமுடைமையால், கடற்கு முந்நீ

கக. பஹுளியாறு : சிலப். கக : கக.

அ - கக. ஓரரசரை வாழ்த்துகையில் அவரை அவர்க்குரிய ஆற்றமண லினும் வாழ்கவென்றல் மரபாகவிள, இவ்வனம் கூறினார்; (புறநா. சக : உக - ஈ); “மண்ணை வேந்தே சிவ்வா னுட்கர், தண்ணை பொருளை மண லினுஞ் சிறக்க” சிலப். உக : கஉ - க.

* இச்செய்யுள், பொருளினாயுத்த பேராண்பக்கத்திற்கும், இயன் மொழிவாழ்த்திற்கும் (தொல். புறத்திணை. ௨. எ, உக - இளம்) உதாரண மாக முறையே காட்டப்பட்டுள்ளது.

† “முந்நீர் - கடல்; ஆகுபெயர்; ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேனீரென இவையென்பார்க்கு அறமன்று; ஆற்றுநீர் மேனீராதலானும் இவ்விரண்டியில் வழி ஊற்றுநீரும் இன்றாமாதலானும் இவற்றை முந்நீரென்றல் பொருநகிய தன்று; முதியநீரெனின், ‘நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும்’ என்பதனால் அதவும் மேனீர்நீர் அமையாமையின் ஆகாது; ஆனால் முந்நீர்க்குப்பொருள் யாதோ வெனின் முசுசெய்கையையுடையநீர் முந்நீரென்பது; முச்செய்கை

(பி - ம்.)— 1 ‘உயர்த்தோனல்’

உகா புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ரொன்றுபெயராயிற்று; அன்றி, முன்னீரென்றேதி, *நிலத்திற்குமுன்னாகிய நீரொன்றுமுரைப்ப.

பிணியுடையீரும் புதல்வர்ப்பெறுநீருமென்னும் முன்னிலைப்பெயரோடு ஆவும் பார்ப்பார்க்களும்பெண்டிருமென்றும் படர்க்கைப்பெயர்கள் விராய் வந்து, நும்மாணசேர்மினெனவும் முன்னிலைவினையான்முடிதல், “செய்யுண் மருங்கினும் வழக்கியன் மருங்கினும்” என்னும் அதிகாரப்புறனடையாத் கொள்ளப்படும். (க)

யாவளா மண்ணைப்படைத்தலும் மண்ணையழித்தலும் மண்ணைக்காததலும்” சீலப். கஎ: “முநீரின்”-அடியார்; பெரும்பாண். ௪௪௧; சீவக. ௫-ந.

* இவ்வாறு கூறியது பூதங்களின் தோற்ற முறைபற்றி.

† தோல். எச்ச. ௫௮௭.

(க௦.) வழிபடு வோரை வல்லறி தீயே

பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே

| நீமெய் கண்ட தீமை காணி

| நெப்ப நாடி யத்தக வொறுத்தி

௫ வந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பிற்

றண்டமூர் தணிதிரீ பண்டையிற் பெரிதே

யமிழ்தட் டானாக் கமழ்குய் யடிசில்

வருநர்க்கு வரையா வசையில் வாழ்க்கை

முகளிர் மலைத்த லல்லது மள்ளர்

| மலைத்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்ப

செய்திரங் காவினைச் சேண்விளங் கும்புகழ்

ர - . ‘தண்டமாவது, அவ்வொழுக்க பெறியிலும், வழக்குநெறியிலும் வழிஇயினரை அநெறி நிறுத்தம்பொருட்டு உப்பாநாடி அதற்குத் தகவொறுத்தல்’ குறள், பரிமேல். உரைப்பாயிரம்.

௫ - ள. “அருள்வளர்க்களித்தலும்” சிறுபாண். உக௦.

அ. வாழ்க்கை: ஐங்குறுநூற்றின் முதற்பத்தால் விளங்கும்.

க - க௦. “சிலைத்தா கல மலைக்குந் ஞாரெனிற், றுமறி குவர்தமக் குறுதி யாமல, ரெழுவுநறு திணிதோர் வழுவின்று மலைத்தோர், வாழக் கண்டது மிலமே” (புறநா. கக: கச - ஏ); “வணங்குசிலை பொருதநின் மணங்கம முகல, மகளிளக கலலது மலைப்பறி யலையே” (பதிற். சுந: ச - ௫); “இனையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பின” (சிறுபாண். உ௩௨ - ந) என்பதற்கும், “சோலைமயிலார்க்குனை வெம்முலைகமஞ்சங், கோலவரைமார்பு” (சீவக: உஅ - ந) என்பதற்கும் இவ்வடிகள் மேற்கோள்; “மள்ளர்... மார்ப: இது தாருத்தது” தோல். புறத்திணை. ௫. ௩௧ - ந.

கக. செய்திரங்காவினை *செய்து பின் னிரங்காவினையொடு” (அகநா. உகஅ : க௩); “எற்றென்றிரங்குவ செய்யற்க” (குறள். சுருரு);

நெய்தலங் கான னெடியோ

யெய்தவந் தனம்யா மேத்துகம் பலவே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் 1 நெய்தலங்கானல் ஞானசேட்சேவியை ஊன்பொதி புகுந்துடையார் பாடியது.

இ - ள்.—சின்னே வழிபட்டொருகுவோரை வினையவழிகை; பிறருடைய குற்றஞ்சொல்லுவாரது வார்த்தையைத் தெய்வாய்; நீ மெய்யாக மனத்தானுராய்ந்து அறுதியிடப்பட்ட கொடுமையைய ஒருவாடாகாவின், அதனை நீயிதாற்குத்தக் ஆராய்ந்து அதன்மைக்குத்தகத் தண்டஞ்செய்வை; வந்து நிர்ப்பாதத்தையடைந்து முன்னேநீந்பாராதி, அடர்விறைசெய்வதற்கு முன் நீ செய்யுமுறளினும் அள்ளுபெரிதாக அடையசெய்யுந் தண்டமும் தணிவை; அமிழ்த்ததைத் தனசுவையால் வென்று உண்ண அண்ண அமை யாத மணங்கமழும் தாரிபடையுடைய அடிசிலை விருதினார்க்கு யிக்குகிற படாமல் வழங்கும் பழிநீர்த மனைவாடகையைபுடைய பெண்கா முயக் கத்தால் மாறுபடுத்தலலது வீரப்போராட மாறப்படுத்தொழிந்த இத்திர விற்போலும் மாலையையுடைய மார்பு, ஒரு தொழிலைச் செய்து பின் பிழைக் கச்செய்தேமென்று கருதாத செய்கையையும் செய்மைக்கண்ணே விடங்கும் புகழினையுமுடைய நெய்தலங்கானலெனவும் உரையுடைய நெடியோய், அணுகவந்தேய்யாம்; சின் பலகுணங்களையும் புரளுவேமாக.—எ - று.

வழிபடுவோரை வல்லறிதியென மது,* அறிந்த அவர்களுக்கு அருள் செய்வையென்பதாம்.

பெரிதென்பது வினையெச்சசகுதிப்பாகலின், ஆகவே ஒருசொல் ஒரு வித்துரைக்கப்பட்டது. பண்டையிற்பெரிது தணித்யெனப்பதற்கு நீ பண்டு செய்த கோபத்தினும் பெரிதாகத் தணித்யெனப்படுமெனையும், அடப் பட்டமையாத அமிழ்துபோலும் அடிசிலென மூர்ப்பிறுமனையும்.

நெடியோய், பல ஏத்துவேமாக எய்தவந் தனமெனக் கூட்டுக. (க0)

“கற்றாழ்முற் றோன்றி கழிவிரக்கம்” (நானம்ணி. க0); “செய்திரங்காலினை யென இரங்கல இசையெயன்றிப் பொருளது கழிவாகிய குறிப்புமுண ர்த்திற்று” (தொல், உரி. ௩. கூட - சே); “இரங்கல, இசையெயன்றி ஒரு பொருளது கழிவாற் பிறந்த வருத்தமாகிய குறிப்பும் உணர்த்தும்; ‘செய திரங்கா...புகழ், எனவரும்” (ஷெ ஷெ ஷெ கூக - ந); “செயது.....புகழ் மென இரக்கலென்னுமுரிச்சொல்.....ஒருபொருளதுகழிவாற்றிந்நத வருத்த மாகிய குறிப்புப் பொருளுணர்த்தலும் பொருளதும்” (இ - வி. ௩. உஅக - உரை). சேணவிளங் கும்புகழ்: “விண்பொருட்புகழ்” (புறநா. கக: கூ); “கெடாது நிலையார் லின் சேணவிளங்கு வல்லிசை” மதுரை. ௨0௯.

* ‘அறிதி’ என்றதற்கு இங்கே எழுதிய உரைப்பாம், “ஒருவாண மழைப்ப நீயோவந் தேனென்றாய்” (கம்ப. வீராத. சக); “என்னென்ற டென்ககட் கிறை” (நள. காப்பு) என்பவற்றிலுள்ள ‘ஏனென்றாய்’, ‘என னென்றாய்’ என்பவற்றிற்கு இன்னவாறு பொருள் செய்யவேண்டுமென் பதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

(பி - ம்).— 1 ‘நெய்தலங்காலை’

உஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கக.) அரிமயிர்த் திரண்முன்கை

வாலிழை மடமங்கையர்

வரிமணற் புனைபாவைக்குக்

குலவுச்சினைப் பூக்கொய்து

ரு தண்பொருளைப் புனல்பாயும்

விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சிப்

பாடல்சான்ற விறல்வேந்தனும்மே

வெப்புடைய வரண்கடந்து

துப்புறுவர் புறம்பெற்றிசினே

க௦ புறம்பெற்ற வயவேந்தன்

மறம்பாடிய பாடினியும்மே

யேருடைய விழுக்கழஞ்சிற்

சீருடைய விழைபெற்றிசினே

யிழைபெற்ற பாடினிக்குக்

கரு குரல்புணர்சீர்க் கொளைவல்பாண் மகனும்மே, எனவாங்

கொள்ளுமல் புரிந்த தாமரை

க. அரியென்பது ஐம்மைப்பொருளில் வருமென்பதற்கு இவ்வடிமேற்
கோள்; தொல். உரி. சூ. சு௦ - சே; ரு. ருஅ - டு; இ - வ். சூ. உக௦-உரை.

ரு. பொருளை - சேரூட்டி லுள்ளதொருநீர். இது, பண்டைக்காலத்
தில் வஞ்சிகரத்தின் புறமதிலை அலைத்தொழுகியது; "தண்ணுன் பொருளை"
(சீலப். உஅ; கஉக) என்பதன் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

உ - ரு. "மணற், செய்வுறு பாவைக்குக் கொய்ப்புத் தைஇத், தண்கய
மாடுமகளிர்" புறநா. உச௩: க - ன.

சு. பொருவென்பது, பயவுவமைபற்றி வருமென்பதற்கு இவ்வடிமேற்
கோள்; தொல். உவம. சூ. கசு - பேர்; இ - வ். ரு. சுசுஉ - உரை.

எ-சு. சின்னென்பது பால்காட்டுமெழுத்தோட்டுத்து வருமென்பதற்கு
மேற்கோள்; தொல். இடை. ௧. உசு - பேர்.

கக - ன. தொல். எசச. ரு. ரு௩ - பேர். மேற்.

கசு. "அழல்புரிந்த வடர்தாமரை" புறநா. உக: க,

கக - எ. பாடினி இழைபெறுதல் பாணன் பொற்றாமரை பெறுதல்;
(புறநா. கஉ: க; உசு: க - ரு; சுசு: ச - உக; கஉக: க - ன; நகசு: சு-
கரு; னகசு: க - ன.); "எரியகைந் தன்ன வேடி றுமரை, சரியிரும் பித்தை
பொலியச் சூட்டி, தூலின் வலவா துணங்கரின மாலை, வாலொளி முத்த
மொடு பாடினி யணிய" (பொருந். கருசு-சுஉ); "தலைவன் றுமரை மலைய
விறலியர், சீர்கெழு சிறப்பின் விளங்கிழை யணிய" மலைபடு. ருசுசு - எ௦.

கச - எ. "இழைபெற்ற...பெற்றிசினே: இஃது, ஈற்றயலடி முச்சீர்த்
தாவிவந்து சென்னுக்கியற்றுக இற்றவஞ்சிப்பா" தொல். செய். சூ. எக-பேர்.

வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே *

தினை - பாடாண்டினை ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

சேரமான் பாடாண்டியபெருங்குங்கோவைப் 1 பேயமகர் ஞானவெயிர் பாடியது.

இ - ள்.—ஐய மயிரையுடைய துண்ட மு கையிலுமு டைய ஆபரண தையமுடைய பேதைமகளிர் ஊடலிழைத்த சூழறிதகடசெய்த பாவைக்கு விரைந்த கோட்டுப்பூவைப்பறித்துக் குரிரைத் துன்பொருந்தத்தன நீரினகட பாயரது விடாயாமெ வானைமுட்டிய புகழினையும் வென்றியையு முடைய கருவூரின் கட பாடுதற்கமைந்த வெறியையுடைய அரசனும், பகை தெறும் வெம்மையையுடைய அரனை அழித்தது வலியோடு எதிராதவருடைய புறக்கொடையைப் பெற்றான் , அப்புறக்கொடையட்பெற்ற வலிய அரசனது வரத்தைப்பாடிய பாடினியும், தோற்றப் பொலிவுடைய சிறந்த பல கழஞ்சாற் செய்யப்பட்ட பாவமையையுடைய அனிகலத்தைப்பெற்றான் ; அவ்வனிகலத்தைப்பெற்ற விதவிதமு முதற் றாமாகிய குரலிலே வந்து பொருந்தும் அளவையுடைய பாட்டைவெல்ல டானனும், விடக்கிய தழலின கண்ணே ஆக்கப்பட்ட பொற்றாமரையாகிய வெள்ளிநாராற்றெடுத்த பூவைப் பெற்றான்.—எ - று.

பாடினி இழைபெற்றா ; பாண பூப்பெற்றா , யார் அதபெறு கின்றிலேவெ ளை பரிசில்கடாநிலையாபிறந்து ; இனி, இவர் பேயாயிருக்கக் கடபுலனையதோ வடிவுகொண்டுபாடினொருத்தியொவும், 'இக்களத்து ரைத்தோராயாவரும் பரிசில பெற்றார்களா ; எனடு ரிநோடு எழுந்து பட்டோ ரிலலாண்மயார், எனக்கு உணவாகிய தசை பெற்றிலே ' என்பத தான் பேய மகளானமை தோறட பரிசில்கடாபிடுன்னெனவுங் கூறுவாருமுளா.

'பாடினிகு...பாணமகள்' என்பது, அதுவெ னுருபுக்கெக குகாம்வந தது; உயாதினையாகலி. †பாடினிபாடலுக்கேற்பக் கொனைவல பாணமக் கென்னினுமமையும். எனவும், ஆங்கும; அலசநிலை. பெற்றிசின மூன்றும், படாக்கைக் கணவந்தன். (கக)

கடு-எ. எ ளவும் ஆங்கும் அசைநிலையாயின வெண்பந்தகு மேற்கோள்; தோல். இடை. து. சள - போ.

* மு. 'மகிழ்செய்ததகட காமம் உதவிலும்சிறந்ததேயெனினும் இவள குறிப்பு ஆராயரத்தியாமையின யானது பெற்றலேவெ ளாக குறிப்பெச்சம் வருவித்துரைக்க; 'அரிமயாதிரணமுடிகை' என்பனும் புறப்பாட்டிற் குறிப்புப்போய்' குறள். கடுக - பரிமேல.

† 'பாடினி, பாடின பாணிக்கேற்ப' பொருந். சள - அ.

(பி . ம்.)— 1 'பேயமகர் இளவினி'

(கஉ.) பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்

பூதுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவு

மறனோ மற்றிது விறன்மாண் குடுமி.

யின்னா வாகப் பிறர்மண்கொண்

டு டினிய செய்திநின் னூர்வலர் முகத்தே *.

தினை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

பாண்டியன் பல்யாககாலே மதுகுடுமிப் பெருவழதியை நெட்டிமை யார் பாடியது.

இ - ள்.—பாணர் பொற்றாமரைப்பூவைச் சூடவும், புலவர் பட்டம் பொலிந்த மத்தகத்தையுடைய யானையுடனே அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரினே ஏறுதற்கேற்ப அமைக்கவும், அறனோ இவ்வாறுசெய்தல் ? வென்றிமாட் சிமைப்பட்டகுடுமி, வேற்றரசருடைய சிலத்தை அவர்க்கின்னாவாகக்கொண்டு நின்னுடைய பரிசிலரிடத்து இனியவற்றைச்செய்வை.—எ - று.

குடுமி, பிறர்மண் இன்னாவாகக்கொண்டு, மலையவும் பண்ணவும் நிள் ஆர்வலர் முகத்து இனியசெய்வை; இது நினக்கு அறனோ ? சொல்லுவா யாகவெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

மற்று, அசைநிலை.

இது, பழித்ததுபோலப் புகழ்ந்ததாகக்கொள்க.

(கஉ)

க. இஃதூல் கக - ஆம் பாட்டின் கக-ள் ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

௩ - ௩. “அறனோ...முகத்தே...இவை சொல்லுவான் குறிப்பினும் பொருளறிய வந்தன” நன் - மயிலை. ௩. உகூசு; நன் - வ. ௩. உகூசு.

* இச்செய்யுள், கொடுத்தலெய்திய கொடைமைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டது; தோல். புறத்தினை. ௩. எ - இளம்.

(க௩.) இவனியா ரென்குவை யாயி னிவனே

புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய

வெய்கனை கிழித்த பகட்டெழின் மார்பின்

மறலி யன்ன களிற்றுமிசை யோனே

க. “இவன்யார்...இவனெயென்னும் புறப்பாட்டினுட் சேரனை முன் னிலையாக்கி முடமோசியார் கூறுகின்ற காலத்து இவனென்பது முன்னிலைப் படர்க்கையாய் நின்றது” (தோல். எச்ச. ௩. க௭-சே, ந); “இவன்யார்... இவனே யென்னும் புறப்பாட்டினுள் இவனென்பது முன்னிலைப் படர்க்கை யாய் நின்றலும் இன்னோரன்னபிறவும் இப்புறநடையானே அமைத்துக் கொள்க” இ - வி. சூ. ௩௭௨ - உரை.

உ. “புலிப்பொறிப்போர்வை நீக்கி” சீவக, உகூசு.

௩. எழில்-எழுச்சி; “நுண்மா ணுழைபுல மில்லா னெழில்” துறள். ௪௦௭.

டு களிமே, முநீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்
பன்மீ ஞப்பட் டிங்கள் போலவுஞ்
சுறவினத் தன்ன வானோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோ ரதியாது மைந்துப் டன்றே
நோயில னாகிப் பெயர்கதி லம்ம

க௦ பழன மஞ்ஞை யுகுத்த பீலி
கழனி யுழவர் சூட்டொடு தொகுக்குங்
கொழுவின் வினைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே. ;

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - வாழ்த்தியல்.

சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற் றுள்ளி கருவிடநீச்செல்வானைக்
கண்டு சேரமான்நூலவஞ்சேரலிநம்பொறையொடு வேண்மாடத்துமே
லிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமடமோசியார் பாடியது.

இ - ள்.— இவன் யாரென்று வினவுவாயாயின், இவனானார், புலியி
னது தோலார் செய்யப்பட்ட மெய்புகுகருவிப்போலித் கொருத்தற எய்த
அம்புகள்போழப்பட்ட பரததுயர்ந்த மாபிணையுடைய கூறம் போன்ற
காரிற்றின்மேலோன் ; இக்களிறுதான், கடலின்கண்ணே இயங்கும் மரக்
கலத்தையொப்பவும் பலநீனினைது நடுவேசெல்லும் மதியத்தை யொப்பவும்
சுறவினைத்தையொத்த வாண்மறவர் ,ழத் தன்னமருவிப்பாகவாயறியாது
மதம்பட்டது ; இவன் போயின்றிப் பெயர்வானாக ; வயலிடத்து மயிலு
திர்த்த பீலியை ஆண்டுள்ள உழவர் நெற்கூட்டுடனே திரட்டுந் கொழுவிய
மீனையும் வினைந்த கள்ளையுமுடைய மிக்கநீராகிய வேலியையுடைய நாட்டை
யுடையோன்.—எ - று.

காரிற்றுமிசையோனாகிய இவன், யாரென்குவையாயின், நாடுகிழவோன் ;
இவன்களிறு மதம்பட்டது ; அதனால், இவன் போயியறிப்பெயர்கவெனக்
கூட்டி வினை முடிவுசெய்க.

டு. களிற்றிற்கு நாவாயுவமை: “நரிகட லிருங்குடத்து, வரி
புடைத்த கலம்போலக், களிறுசென்ற காளகந்தாவம்” (புறநா. ௧௩௩:௧௩);
“விக்கு றோன்கயிறு...கடாஅயானையும்” (மதுரை. ௩௪௪: ௪௩); “நீயா
னடுங்க...காலவேகக் களிமயக்குற்றென” மணி. ௪: ௨௧ - ௪௪.

சு. புறநா. ௩௬௬ : ௨௫ - ஏ ; பதிற். ௬௦ : ௧௭ - அ.

எ. “எரிசுறவினையவர்”, “கோட்டுநீர் குழாத்திப் பள்ளாண்டி
னார்” (சீவக. ௧௪௪௬, ௨௩௨௫); பலபொருளோடு பலபொருள்கள் உவ
மையாய் வந்ததற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ; இ - வ். ௩. ௬௩௬ - உரை.

கக. சூடு - நெல்லரி; “சூடு கோடாகப் பிறக்கி” பொருந். ௨௪௩.

க௦ - கக. “கழனி யுழவர் தண்ணுமையிசைப்பிற், பழன மஞ்ஞை
மழைசெத் தாலும்” பதிற். ௬௦: ௪௧ - ௨.

களிற்றுக்கு நாவாயோடு உவமை எதிர்ப்படையைக் கிழித்தோடலும், திங்களோடு உவமை வாரோர் சூழத் தன் தலைமைதோன்றச் செல்லுதலு மாகக்கொள்க.

தில் - வீழைவின்கண் நின்றது.

௨ பெருந்திள்ளி களிறுகையிகந்து பகையகத்துப் புருந்தமையார் அவற்குத் திங்குறுமென்று அஞ்சி வாழ்த்தினமையால், இது வாழ்த்திய லாயிற்று ; இவற்குத் திங்குறிந் நமக்குத்திங்குறுமென்னுங்கருத்தால் நோயிலகைப் பெயர்கவென்றாயிற்று, வாழ்த்தியலாகாது ; துறையுடையானது பாட்டெனவுணர்க. (க௩)

(கசு.) கடுங்கண்ண கொல்களிறற்ற

காப்புடைய வெழுமுருக்கிப்

பொன்னியற் புனைதோட்டியான்

முன்புதுரந்து சமந்தாங்கவும்

௩ பாருடைத்த குண்டகழி

நீரழுவ நிவப்புக்குறித்து

நிமிர்பரிய மாதாங்கவு

மாவஞ் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்

சாப நோன்றான் வடுக்கொள ஷங்கவும்

௧௦ பரிசிலர்க் கருங்கல நல்கவுங் குரிசில்

வலிய வாகுநின் ருடோய் தடக்கை

புலவுநாற்றத்த பைந்தடி

பூநாற் றத்த புகைகொளிஇ யூன்றுவை

! கறிசோ றுண்டு வருந்துதொழி லல்லது

க. “கடுஞ்சிலைத்த கொல்களிறும்” (புறநா. ௬௬: ௭); “கடுஞ்சினத்த களிம” மதுரை. க௭௯.

௩. “விளங்குபொன் னெறிந்த நலங்கொர் பலகை” (புறநா. ௧௬: ௧௨); “மின்னுந் தமனியமும் வெற்றிரும்பு மொன்றாகப், பொன்னென் பெயர் படைத்தாற் போலுமே” பெரும்பொருள்விளக்கம்.

அ - கூ. இது, பட்டையடுத்ததற்கு மேற்கோள்; தோல், புறத்திணை. சூ. ௩௧ - ௩.

௧௦ - ௧௧. இவ்வடிகள், ஆக்கக்கொளி காரணம் பெற்று வந்தமைக்கு மேற்கோள் ; தோல், கிளவி. சூ. ௨௨ - ௨௪.

௧௩ - ௪. “மற்ற, ஊன்றுவை கறிசோறுண்டு வருந்துமென வந்ததா லெனின், அதுபாடமறிந்து திருத்திக்கொள்க” (தோல், கிளவி. சூ. ௪௪ - இளம்); “அஃதேல, ஊன்றுவை...அல்லது” என்புழி உண்டென்பது ஒன்

கடு பிறிதுதொழி லறியா வாகவி னன்று
மெல்லிய பெரும தாமே நல்லவர்க்
காரணம் காகியு மார்பிற் பொருநர்க்
கிருநிலத் தன்ன நோன்மைச்
செருமிகு சேளய்நிற பாடுநர் கைபே ³

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

சோமான்செல்வக்கடுங்கோவாடியாதன் கபிலர்கைப்பற்றி 'மெல்லியவாமால்நங்கை' எனக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—வன்கணமையையுடையகொலையானையாலே காவலையுடைய
†கணையமரத்தை முறித்து இரும் ஈற்செய்யப்பட்ட அழகுசெய்த அங்குசத்
தால மூன்னர்க்கடாவி அதுசெய்யும் விளைபைப் பிளவேண்டுமளவிலேபிடிக்க
வும், வலிய நிலத்தைக் குந்தாலியால இடித்துச்செய்த குழிந்த கிடங்கின்
கண நீர்ப்பரப்பினது ஆழமாகிய உயாச்சியைக் கருதி அத் தகடசெல்லாமல்
மிகைத்த செலவினையுடைய குதிரையைக் குசைதாங்கி வேண்டுமளவிலே
பிடிக்கவும், அம்பரத்தூணிபொருந்திய முதுகையுடையபாயத் தேர்மேலே
நின்று விலலினது வலியநாணுறி மந்தட்டுபொருந்தும்படி அம்பைச் செலுத்
தவும், பரிசிலர்க்குப் பெறுதற்கரிய அணிகலங்களை அளிக்கவும், தலைவ! வலிய
வாகும் நின் முழந்தானைப் பொருந்திய பெரியகைகா; புலாநுற்றத்தை
யுடையவாகிய செவ்விதழையைப் பூநாற்றத்தாகிய புகையைக் கொளுத்தி
அமைத்த ஊனையும் துவையையும் கழிபையும் சோற்றையும் உண்டு வருந
துஞ் செயலல்லது வேறசெயலறியாவாகலான், அவைதாம் பெரிதும் மெல்
லியவாயின்; பெரும! பெண்டாக—கு ஆற்றத்தற்கரிய வருத்தமாகிய மார்பினை
யும் பொருவார்க்குத் துளக்கப்படாமையிற் பெரியநிலம்போன்ற வலியினையு

மறகே உரியவினையாகலின் வருவாம் மறவெனின, உண்டலெ பது உண்பன
தின்பனவென்ப பிரித்துக்கூறும்வழிச் சிரடபுவினையாம்; பசிப்பிணிதீர துக
ரப்படும பொருளுல்லாம் உணவென்பபொருளாகிய பொதுவினையுமாம்; அத
னுன அது வருவனென்பது” (ஹெ ஹெ ஹெ சௌ-சே; இ - வ். கு. ௩௧௬ -
உரை); “ஊன்றுவை...அல்லதென்புழி துகரப்படும பொருள் எல்லாவற்றிற்
கும் உண்டறறெழில் வந்தவாறுகாண்க” (தொல். கிளவி. ௩. சௌ - ந);
உண்டல பொதுவினையென்பதற்கு மேற்கோள்; ஹெ ஹெ ஹெ சௌ-போர்);
பலபொருள் விரவின, சிதப்பினு ஒராதகேதறவினை கொண்டதென்ப
தற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. கு. ௩௧௭.

கக. “செருமிகு சேளயொடுற்ற குளே” அகநா. உசுசு: ௨௧.

* “கடுங்கணை கொல்களிறுல எனஹம் புறப்பாட்டுட் படைக்கலக்
கூறியவதனாற் காத்தலகூறியவாறு வகாண்க” தொல். புறத்திணை. கு. ௨௦ -
ந; ஹெ ஹெ கு. கசு - இளம்.

† கணையமரம் - கதவின் உட்புறத்தே குறுக்காகப்போடப்படும்மரம்;
“முழுவிறற் கணையம்” சிலப். கடு ; உகடு.

மூடைய போளின்கண்ணே மிக்க சேயையொப்பாய்! நின்னைப்பாடுவாருடைய கைகள்,—எ -று.

கொளீஇயென்னுமெசசம், அமைத்தவென்னும் ஒருசொல்வருவித்து முடிக்கப்பட்டது; கொளுத்தவெனத்திரித்து, அவ்வென ஒருசுட்டு வரு வித்து அதனொழுப்புநிலும் அமையும்.

உண்டென்பது, பொதுவினையானேனும் சரியொழிந்தவற்றிற்கெல லாம் சேறலின், பன்மைபற்றி அமைத்துக்கொள்ளப்படும்; ஊன் துவை கறியொடுகூடிய சோறதை உண்டென உரைப்பினும் அமையும்; இதனைப் பொதுவினையென்றுரைப்பாருமுடா.

சூரிசில, பெரும், சேளய், வலியவாகும் நின்கை; நிற்பாடுநர்கைதாம் மெல்லியவாகுமெனக்கூட்டுக.

இனி, மாதாங்கவென்பதற்கு அகழியைக் கடக்கப்பாய்தற்குக் குதி ரைக் குசையைத்தாங்கி எடுத்துவிடவுமென நரைப்பாருமுடா.

பாடுநரெனத் தம்மைப்பட்டுக்கையாகக்கூறினார்.

தம்கையின் மொமையது இயலபு கூறுவார், அரசன்கையின் வலிய இயலபுக்கூறினமையான், இஃது இயன்மொழியாயிற்று. (௧௪)

(௧௫.) கடிந்தேர் குழித்த னெள்ள லாங்கண்

1 வெள்வாய்க் கழுதைப் புலவினம் பூட்டிப்

பாழ்செய் தனையவர் நனந்தலை நல்லெயில்

புள்ளின மிமிழும் புகழ்சால் வினாவயல்

௫ வெள்ளனைக் கலிமான் கவிஞளும் புகளத்

௧. மு. அகநா. ௩௨௬ : ச; கடியென்னுமுரிசெசொல் விரைவுப் பொருளையுணர்த்து மென்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. ௩. ௮௫ - ந; இ - வி. சூ. ௨௮௨ - உரை.

௧ - ௩. பகைவா மதிலையழித்துக் கழுதைபோல உழுது வெள்ளை வரகும் கொளளும் வித்துதல் மாபு; “வெள்ளையக் கழுதை..... வைகலுழவ” (புறநா. ௩௧௨ : கூ - கக); “எழுந்தழி மாடத் திடலொலா னுறிக, கழுதைபோர் கையொளிர்வே லகோலா - வழுத்தநயின, வெள்வரகு கொள்வித் திடினும் விளியாதாற, காவிரவ தாராண கதம்” (பு - வெ. கூ : உசு); “வடதிலை மன்னா மொனெயின் முருககிக், கவடி வித்திய கழுதையே ருழவன்” (சீலப். ௨௭. ௨௨௫ - சு); “இடி ததுவெளி செய்துநக ரெங்கணு துழைந்தாறு, கடுத்தமட வார்வயி நலைத்தன ரிரங்கக, கொடுத்திடு வளங்கள் பல கொள்ளுகொடு மண்ணி, னெடுத்தவரு வெள்வரகு கொளாருட னிறை த்த” (காஞ்சிப். நாடு. ௨௮); இவ்வழிகளை மககடபாடாணடிணைக்குரிய துறையாகிய மண்ணுமங்கலத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩௬ - ந.

௩ - ௫. புறநா. ௧௬ : க - ச.

(பி - ம்.)—1 ‘பேழ்வாய்’

தேர்வழங் கினைநின் றெவ்வர் தேளத்துத்

துளங்கியலாற ப்ணையெருத்திற்

பாவடியாற் செறனோக்கி

னொளிறுமருப்பிற் களிற்வா

க௦ காப்புடைய கயம்படியினை

யன்ன சீற்றத த்னையை யாகலின்

விளங்குபொன் னெறிந்த லவங்கிளா பலகையொடு

நிழல்படு டெடுவே லேகதி யொன்னு

ரொண்படைக கடுந்தா முன்புதலைக் கொண்மா

கரு நசைதர வந்தோர் நசைபிறக கொழிய

வசைபட வாழ்த்தோர் பலர்கொல புரையி

னறபனுவ னுலவேதத

தருளுசீர்ததிப் பெருங்கண்ணுறை

நெய்ம்மலி யாவுகி பொங்கப் பன்மாண்

உ௦ வீயாச் சிறப்பின வேள்வி முறறி

பூப நட்ட வியன்களம் பலகொல

யாபல கொல்லோ பெரும வாருறறு

விசிபிணிக கொண்ட மண்களை முழுவின்

பாடினி பாடும் வஞ்சிக்கு

அ - க௦. புறநா. கக : ௬ ; உ௩ : க - உ.

க௨. புறநா. கச : ௩.

கச. கொண்மா : ௩ரு. க௧௩.

கரு. 'பிறககு' என்பது அசைநிலையாக வருமென்பதற்கு மேற்கோள் ; தொல். இடை. ந. ௩௦ - பேர் ; ௪௩ - ௦டி. ௨. ௧ - ந ; ௩ - வ. சூ. ௨௭௭ - உரை.

கஅ. கண்ணுறை : புறநா. கக : ௩ ; க௪௦ : ச.

க - உ௨. "கடுந்தோஎயில என் எயிலழித்தவாறு கூறி, 'வீயாச் சிறப்பின நாட்டி' எ ில ஒருவாற்ற ள் மண்ணியவாறுங் கூறியவாறு காண்க" தொல். புறத்திணை. ந. ௩௬ - ந.

உ௨. "காழிலாவறுபத்துநா ள்கெனுகலையா ளும், வாழிவென்றுவென றலைகடலவரைப்பெலாநாடுங், கேழிலவாகைய மதலையுங் கிளாமறை முறை யான், வேழவியாற்றிய பூபமும் விநதன் வனேகம்" காஞ்சிப். நகரேறழப். கஅ௩.

கரு - உ௨. சிறப்பினா அஃறிணைமுடிபேற்றதற்கு மேற்கோள் ; நன்-மயிலை. சூ. ௩௭௭ ; நன்-வ. சூ. ௩௭௮ ; ௩ - வ. ந. உ௧௮-உரை.

உ௪. புறநா. ௩௩ : க௦.

சு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு நாடல் சான்ற மைந்தினேய் நினக்கே.

திணையுந் துறையும் அவை.

* பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுதடுமிப் பெருவழதியைநேட்டிமை
மார் பாடியது.

இ - ள்.—விரைந்த தேர் குழித்த தெருவின்கண்ணே வெளிய வாயை
டைய கழுதையாகிய புல்லிய நிரையைப் பூட்டி உழுது பாழ்படுத்தினை
வருடைய அகலிய இடத்தையுடைய நல்ல அரண்களை ; புள்ளினக்க
ளாலிக்கும் புகழ்மைந்த வினைகழனிக்கண்ணே வெளிய தலையாட்டமணிந்த
னஞ்செருக்கிய குதிரையினுடைய கவிந்த ஞாம்புகள் தாவத் தேரைச்
சலுத்தினை நின்னுடைய பகைவர் தேயத்துக்கண் ; அசைந்ததன்மை
யாடு பெரியகழுத்தினையும் பாரத அடியோடு வெகுட்சிபொருந்திய பார்வை
னையும் விளக்கிய கோட்டினையுமுடைய களிற்றை அப்பகைவருடையன
பாகிய காவலையுடைய வாலிக்கட் படிவித்தனை ; அப்பெற்றிப்பட்ட சிவ ;
துடனே அதற்கேற்ற செய்கையையுடைய ; ஆதலான் விளங்கிய இரும்பாற்
செய்யப்பட்ட ஆணியும்பட்டமும் அமைந்த அழகுமிக்க பலகையுடனே
மீழலுண்டாகிய நெடிய வேலை எடுத்துப் பகைவர் ஒள்ளிய படைக்கலங்களை
புடைய நினது விரைந்த தூசிப்படையின்வலியைக் கெடுத்தல்வேண்டித் தம்
ஆசைகொடுவர வந்தோர் அவ்வாசை பின் ஒழிய வசையுண்டாக உயிர்
வாழ்ந்தோர் பலரோ ? குற்றமிலலாத நல்ல தருமநூலினும் நாலவகைப்பட்ட
வேதத்தினுஞ் சொல்லப்பட்ட எய்தற்கரிய மிக்க புகழையுடைய சமீதையும்
பொரியும் முதலாகிய பெரிய கண்ணுறையோடு நெய்மிக்க புகை மேன்
மேற்கிளரப் பலமாட்சிமைப்பட்ட கெடாத தலைமையையுடைய யாகங்களை
முடித்துத் தூணடப்பட்ட சுகூற்ற வேள்விசசாலைகள் பலவோ ? இவற்றள்,
யாவையோ பல ? பெரும ! வார்பொருந்தி வலித்துக்கட்டுதலைப் பொருந்திய
மார்ச்சனை செறிந்த தண்ணுமையையுடைய விமலிபாடும் மேற்செல்விற்கு
ஏற்ப, ஆராய்தலமைந்த வலியையுடையோய் ! நினக்கு.—எ - று.

பூட்டி என்னும் வினையெச்சத்திற்கு உழுதென்னுஞ்சொல் தந்ததுரைக்
கப்பட்டது. நற்பனுவலாகிய நாலவேதமென்பாருமுளர். நற்பனுவலநால
வேதத்து வேள்வியென இயையும்.

பெரும, மைந்தினேய், பாழ்செய்தனை ; தேர்வழங்கினை ; கயம்படி
யினை ; ஆகலின், நினக்கு ஒன்றாகிய வசைபடவாழ்ந்தோர் பலர்கொல் ?
பூபம்நட்ட வியன்களும் பலகொல் ? இவற்றள், யா பலகொல்லோடுவெனக்
கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வினாக்குபொன்னெற்றதவென்பதற்குக் கண்ணுடிகைத்த வெ னி னு ம்
அமையும். தார் முன்பு தலைக்கொணமாறென்பதற்குத் தாரை வலியால்
தலைப்படவெனினும் அமையும்.

புரையுந்பனுவலென்பது உம்பாடம்.

யாபலவென இவ்விரண்டின்பெருமையும் கூறியவாறு.

இவை எப்பொழுதுஞ்செய்தல இயலபெனக்கூறினமையின், இஃது
இயன்மொழியாயிற்று. (கரு)

* இப்பாடமும் ௨௦ - ௨௧ ஆம் அடிகளால் தலைவனுடைய பெயர்க்
காரணம் புலப்படுகின்றது.

(கசு.) வினைமாட்சிய விரைபுரவியொடு

மழையுருவின தோல்பரப்பி

முனைமுருங்கத் தலைச்சென்றவர்

வினைவயல் கவர்பூட்டி

ரு மனைமரம் விறகாகக்

கடிதுறைநீர்க் கனிந்துபடறு

யெல்லுப்பட விட்ட சுடுதீ விளக்கஞ்

செல்சுடர் ஞாபிறறுச் செக்கரிற் றேன்றப்

புலங்கெட விறுக்கும் வரம்பி றுணைத்

க0 துணைவேண்டாச் செருவென்றிப்

புலவுவாட் புலர்சாந்தின்

முருகற் சீறறத் துருகெழு குருசின்

மயங்குவள்ளை மலராம்பற்

பணிப்பகன்றைக் கணிப்பாகற

கரு கரும்பல்லது காடறியாப்

பெருந்தண்பிணை பாழாக

வேம நன்னா டொள்ளெரி பூட்டினை

உ. கேடகத்திற்கு மேகம உ. உ. ம: (புறநா. க௭: ௩); “மன்ன, ரெயிலூர் பஃறேல போலச், சென் மலை” (நற். க ௧: ௧0 - ௧௨); “மழையென மருளு மாயிரும் பஃறேல” (பத்ந. ௨: ௩); “மழைமருள் பஃறேல” மலைபடு. ௭௭.

ச. புறநா. ௫௭: ௩.

சு. புறநா. ௧௫: ௮ - ௧0.

க0. “கூடொரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவ” கம்ப. வாலி வதை. ௮௧.

க௧ - க0. “மனை, ருவப்ப வழுபட டொருகி நுநு செலவங், தொகற் பால போழ்தே தொகும்” (பழ. ௧௨0); “ஊக்க முரணவிசுதி யொன்றிய நற்குழ்ச்சி, யாக்க மவன்க ணகலாவா — வீக்க, ௩௧ படா வென்றி நலமிசு தாராற், ககப்படா விலலை யறண” பு - வெ. : .

க௨. மு. பொருந. ௧௩௧. “முருகி என்ன திறத்து” அகநா. ௧௫௮.

க௩. பகன்றை - சிவதை; குறிஞ்சி. ௮௭; ஐங்குறு. ௪௫௬; கலி. ௭௩.

க௫ - சு. ‘கரும்பலாற் காடொன் நிலலாக கழனி’ சீவக. ௨௧0௨.

கசு - ௭. புறநா. சு : ௨௧ - ௨; ௭: ௧ - ௮; “இழிபறியாப் பெருந்தண்பிணை, குருஉக்கொடிய வெரிமேய, நாடெனும்பேர் காடாக... பாழாயின சின் பகைவர் தேனம்” மதுரை. ௧௫௪ - ௭௬.

கூ.அ. புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நாம நல்லமர் செய்ய

வோராங்கு மலைந்தன பெருமரின் களிநே.*

திணை - வஞ்சி ; துறை - மழபுலவஞ்சி.

சோழன் இராசசூயம்வேட்டபெருநற்கீள்ளியைப் பாண்டரங்கண் ணனுர் பாடியது.

இ - ள்.—போரிற்கு நன்மையையுடையவாகிய விரைந்த குதிரையு டனே முகிலபோலுநிறத்தையுடைய பரிசையைப் பரப்பி, முனையிடங்கலங்க மேற்சென்று, அவரது நெலவ்ளைகழனியைக் கொள்ளையூட்டி, மனையிடத்து மரமே விநகாகக் காவற்பொய்கைகளின் நீரிலே களிந்தநப் படிவித்து, விளக்கமுண்டாகஇடப்பட்ட நாடுசுடுநெருப்பினது ஒளிதான் வடுகின்ற கதி ரையுடைய ஞாயிற்றினது செக்கர்நிறம்போலத் தோன்ற இடமில்லையாகச் சென்றுவிடும் எலலையிலலாத படையினையும், துணைப்படைவேண்டாததோர் வெற்றியினையும், புலாளுதும் வாளினையும், பூசிப்புலர்ந்த சாநதினையும், முரு கனது வெகுட்சிபோலும் வெகுடசியினையுமுடைய உட்குப்பொருந்திய தலைவ! ஒன்றோடொன்றுகலந்த வள்ளையையும் மலர்ந்த ஆம்பலையும் குளிர்ச சியையுடைய பகன்றையையும் பழத்தையுடைய பாகலையுமுடைத்தாகிய கரும்புலலது பிறிதுகாடறிபாத பெரிய மருதம் பாழாக்க காவலையுடைய நல்ல நாட்டை ஒளியிய தீயை ஊட்டி அஞ்சத்தக்க நல்ல டோரைச செய்ய நின்கருத்திறகேற்ப ஒரு பெற்றிப்படப்பொருதன, பெரும! நின்னுடைய களிறுகள.—எ - று.

தோலபரப்பியென்பது முதலாகிய வினையெச்சங்களை இறுக்குமென்னும் பெயரொச்சவினையொடு முடித்து, அதனைத் தானையென்னும் பெயரோடு முடிக்க. பாகற்றண்பனையென இயையும். எலலுப்படஇட்ட சுடுதீயென்ற, தனைத் தானைக்கு அடையாக்குக.

கவர்யூட்டியென்பதற்கு விரும்பிக் கொள்ளையூட்டியெனவும், புலங் கெடவென்பதற்கு நாட்டியவெனவும், புலவுவாளென்பதற்குப் புலாலுடைய வாளெனவும் உரைப்பினும் அமையும்.

குருசில, பெரும, நீ அமர்செய்ய, நின்களிறு ஓராங்குமலைந்தனவென வினைமுடிவுசெய்க.

பாகல - பலாவென்று உரைப்பாருமுளர்.

ஏமநன்னொடொள்ளெரியூட்டியென்றதனால், இது மழபுலவஞ்சியா யிற்று. (கக)

* இப்பாட்டினை, எரிபரந்தெடுத்ததென்னும் துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டுவான்தோல். புறத்திணை. சூ. எ - இளம்; ஷெ ஷெ சூ. அ - ந.

(௧௭.) தென்குமரி வடபெருங்கற்

குணகுடகட லாவெல்லை

குன்றுமலை கரடுநா

டொன்றுபட்டு வழிமொழியக்

௫ கொடிதுகடிந்து கோறிருத்திப்

படுவதுண்டு பகலாற்றி

யினிதுருண்ட சுடர்நேமி

முழுதாண்டோர் வழிகாவல

குலையிறைஞ்சிய 1 கோட்டாழை

௧௮ யகல்வயன் மலைவேலி

நிலவுமணல் வியன்கான்ற

றெண்கழிமிசைச் சுடர்ப்பூவிற்

றண்டொண்டியோ ரடுபொருந

மாப்பயம்பின் பொறைபோற்றாது

௧௯ நீடுகுழி யகப்பட்ட

பீடுடைய வெறுழ்முன்பிற்

கோடுமுற்றிய கொல்களிறு

நிலைகலங்கக் குழிகொன்று

கிளைபுகலத் தலைக்கூடியாங்கு

௨௦ நீபட்ட வருமுன்பிற்

௧. செய்யுளில் இனியிலலாத் இடப்பெயர் அடையடுத்த வந்ததற்கு மேற்கோள்: நன் - மபிலை. ,. ௪௦௦.

௧ - ௪. தென்குமரி வடபெருங்கல, குணகுடகட லாவெல்லை, தொன் றுமொழிந்து தொழில் கேட்பு" மதுரை. ௪௭௦ - ௭௨.

௧௧. "நிலவெககர்" (பொருந. ௨௧௩); "நிலாவி னிலங்கு மணன்மலி மறுகு" (அகநா. ௨௦௦.) நிலவுமணல் வியன்கான்றொபது வஞ்சியடிககுமேற் கோள்; தொல். செய. ௩. ௧௪ - போர்; ந.

௧௦ - ௧௧. இயற்றிர் தூங்கிவந்ததொபதற்கு மேற்கோள்; தொல். செய. ௩. ௨௬ - போர்; ந.

௧௩. தொண்டி - இங்கே சேரநாட்டிற் கடங்கரைகண்ணதொரு டட் டினம்.

௧௪ - ௧. "அருங்கலை கலியக குதர்க குழிகொன்று, பெருங்கையானே பிடிபுக்காவகு" பட்டின. ௨௨௩ - ௪.

(பி - ம்.)— 1 'காய்த்தாழை'

பெருந்தளர்ச்சி பலருவப்பப்

பிழிதசென்று மலர்தாயத்துப்

பலர்நாப்பன் மீக்கூறலி

னுண்டாகிய வயர்மண்ணுஞ்

உரு சென்றுபட்ட விழுக்கலனும்

பெறல்கூடு மிவனெஞ் சுறப்பெறி நெனவு

மேந்துகொடி யிறைப்புரிசை

வீங்குசிறை வியலருப்ப

மிழந்துவைகுது மினிநாமில

௩௦ னுடன்றுநோக்கினன் பெரிதெனவும்

வேற்றாச பணிதொடங்குநின்

னற்றலொடு புகழேத்திக்

காண்கு வந்திசிற பெரும வீண்டிய

மழையென மருளும் பஃறேன் மலையெனத்

௩௫ தேனிறை கொள்ளு மிரும்பல் யானை

யுடலுந் ருட்க வீங்கிக் கடலென

வானீர்க் கூக்குந் தானை யானது

கடுவொடுங் கெயிற்ற வரவுத்தலை பணிப்ப

விடியென முழங்கு முரசின்

௪௦ வரையா வீகைக் குடவர் கோவே.

தீணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை ; இயன்மொழியுமாம்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவேன்றநெடுஞ்செழியனும்
பிணியிருந்த யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சோலிரும்பொறை வலிதீந்
போய்க்கட்டிலெய்தினுனக் 1 குறுங்கோடியூர்க்கழார் பாடியது.

இ - ள். — தெளிவாகக்கூட களியும் வடதிசைக்கண் இமமும்
தீழ்த்திசைக் கண்ணும் மேற்றிசைக்கண்ணுங் கடலும் எலலைபாக நடுவுபட்ட

௩௩. செயல்க டாவமவினமுற்று வினையொண்குமுடிந்ததற்கு மேற்
கோள்; தோல். வினா. ௩. ஏ - ந.

௩௪. புறநா. ௧௫: ௨ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க; 'தோல்' என்
பது பரிசை என்னும் பொருளில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; சிலப். ௫ :
௮௧ - அடியார்.

௩௫ - ஏ. "படுநீர்ப் புணரியிற் பாரத பாடி" முல்லை. ௨௮.

௩௬ - கூ. பாம்பு இடிக்கு அஞ்சுதலு: புறநா. ௨௧௧: ௧-௪. "விரிநிறநா
கம் விடருள தேனு, முருமின கடுஞ்சுளஞ் சேணின்று முட்கும" நாலடி. ௧௬௪.

௪௦. "ஓம்பாவிகையின்" பதிந். ௪௨.

(பீ - ம்.)—1 'குறுங்கொளியூர்'

நிலத்துக் குன்றும் மலையும் காடும் நாடும் என இவற்றையுடையோர் ஒரு பெற்றிப்பட்டு வழிபாடு கூறத் தீத்தொழிலைப்போக்கிக் கோலைச் செவவித் தாக்கி ஆற்றலொன்றாகிய இறையை உண்டு நடுவுநிலைமையைச்செய்து தடையின்றாக உருண் ஓளியையுடைய சககாததால் நிலமுமுதையும் ஆண்டோரது மரபைக் காத்தவனே! குலைதாழ்ந்த கோட்புக்க தெங்கினையும் அகன்ற கழினியையும் மலையாகிய வேலியையும் நிலாப்போன்ற மணலையுடைய அகன்ற கடற்கரையையும் தெளிந்த கழியிடத்துத் தீப்போலும் பூவியையுமுடைய குளிர்த தெண்டியிலுள்ளோருடைய அடுபொருள்! யானை படுக்குக்குழிமேற்பாவின பாவைத் தன்மனச்செருக்கார் பாதுகா வாது ஆழத்தால் நெடியகுழியி ன்கண்ணே அகப்பட்ட பெருமையையுடைய தாகிய மிகவலியையுடைய கொம்புமுதிரந்த கொலுங்கன்றி அத்தன் நிலை சரியக் குழியைத் தூர்த்துத் தன்னினமவிரும்பத் தன்னினத்திலே சென் டு பொருந்திமுதபோலப் பொறுத்ததற்கரிய வலியாற டகையைமதியாது நீயற்ற பெரியதளர்ச்சி நீங்கப் பிறிகொரு நூழ்ச்சியாற போயப் பலரும்கிழப் பரந்த உரிமையையுடைய இடத்தி னின்சுறந்ததார் பலாக்குநடுவே உயர்த்துச் சொல்லப்படுதலால், நீ செழியமுதபிணிப்புண்பதக்கு முன்பு நின்னலழிக் கப்பட்டுப் பின்பு தம்மரசுவெளவாது நிவரவுபாத்திருந்த அரசர் நமதாய் இவனுக்கொளப்பட்டு உண்டு அடிப்பட்டுப்போந்த மேம்பட்ட நிலமும் இவன்பாறசென்றற்ற சீரிய அணிகலமும் கிடைத்தலுண்டாம், இவனது நெஞ்சு நமக்கு உரித்தாகப்பெற்றனென நினைதும், நீ வரவுபார்த்திராது தம்மரசுவெளவிய டகைகா எடுத்தகொடியையுடைய உயர்ந்த மதிலையும் மிகக் காடும் அகழும் முதலாய காவலையுடைய அகலிய அரணினையும் நாம் இனி இழந்துதங்குவேம், இவன் நம்ம வெருண்டுடாத்தான் மிகவென நினைதும் பகைவேந்தர் ஏவல் செய்யத்தொடங்குதற்குக் காரணமாகிய நினது வலியுடைய புகழை வாழத்திக் காண்பேனாகவந்தேன் ; பெரும! திரண்ட முகிலெனக் கருதி மயங்கும் பலடரிசைப் படையினையும், மலை யென்றுகருதித் தேனினந்தங்கும் டெரிய பல பாணியினையும், மாறுபடுவோர் அருசும்படி பெருத்தலாற் கடலெனக்கருதி மேகம் நீரழக்கக் கீழற் கொள் ளும் படையினையும் அமைபாது நஞ்சுக்கருகும் பலலினையுடையவாகிய பாம் பினது தலை நடுகரும்பரிசு இடிமொழிகருத் முழங்கும் முரசினையும், எல லார்க்கும் எப்பொருளும் வரைபாதுகொடுக்கும் வணமையையுமுடைய குட நாட்டார்வேந்தே !—எ - று.

காலல! பொருந! டெரும! கோவே! ஏத்திக் காணகு வந்தேனெனக் கூட்டி வினைமுடிவசெய்க.

குன்றொறது, சிறுமலைகளை ; அன்றி, மணற்குன்றென்று நெய்தனில மாக்கி ஏனை மூன்றோடுங் கூட்டி, நானிலத்தோருமென்று உரைப்பாருமுளர்.

அடுபொருள்வென்றது, வேந்தற்கு வெளிப்படையாயநின்றது.

தளர்ச்சி பென்பதன் பின் நீங்கவென ஒருசொல்ல தந்தது.

‘அருமுன்பிற்...பிறிது சென்று’ என்பதற்கு முன்போலே தளர்ச்சி பிறிதாகப் பலருவப்பசு சென்றெனினும் அமையும்; அன்றி முன்பின் தளர்ச்சி பிறிதாகச் சென்றென்று உரைப்பாருமுளர்.

ஆனது முழங்கும் முரசென்க.

(௧௭)

கஅ.) முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்

பரந்து பட்ட வியன்ஞாலம்

தாளிற் றந்து தம்புகழ் நிரீஇ

(யொருதா மாகிய வரவோ ரும்ப

நு லொன்றுபத் தடுக்கிய கோடிகடை யிரீஇய

பெருமைத் தாகநின் னாயு டானே

நீர்த்தாழ்ந்த குறுங்காஞ்சிப்

பூக்கதூஉ மினவானே

நுண்ணூற் பருவாரற்

க0 1 குருஉக்கெழற்ற குண்டகழி

வானுட்கும் வடிநீண்மதின்

மல்லன்மூதூர் வயவேந்தே

செல்லு முலகத்துச் செல்வம் வேண்டினு

ஞாலங் காவலர் தோள்வலி முருக்கி

கரு | யொருநீ யாகல் வேண்டினுஞ் சிறந்த

நல்லிசை நிறுத்தல் வேண்டினு மறறதன்

றகுதி கேளினி மிகுதி யாள

நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லா

முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே

க. 'முழங்கு' என்பது ஒலத்திற்கு முழு நபண்பையுணர்த்துதற்கு மேறாள்; நன் - மயிலே. 45. சருஅ; நன் - வி. கு. சருக.

ரு. "பலவெள்ள மீககூறுவுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக" (மதுரை. - ச); "அடையடுப் பறிபா வருலி யாம்ப, லாயி வெள்ள ஐழி, வாழித் த வாழிய பலவே" பதிற். கூரு: கக - உக.

க0. கெழுறு: "இன்கெழுறு சொரிந்த, வகன்பெரு வடடி", "காககை, நக்கழி யினக்கெழுறு நுநு துறைவா" ஐங்குறு. சள, ககௌ.

கக. வடி - திருத்தம்; "வடித்தேர்த்தானே" மணி. கரு: கூஉ.

கச - ரு. "வார்சான்ற கூந்தல வம்புயர னைவலு, நீர்சான் றுயரவே ல்லுயருஞ் - சீர்சான்ற, தாவாக குடியயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோவுயரு, னவா தரைக்கு முலகு" சிறுபஞ்ச. சக.

கக. புறநா. ரு: கச - ரு.

கஅ. "நீரின் றமையா துலகு" குறள். உ0.

கஅ - கூ. "மண்டணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா, முண்டி கொ தோ ருயிர்கொடுத் தோரே" மணி. கக: கரு - கூ.

(பி - ம்.)—1 'குருஉக்கெழுற்றக்குண்டகழி'

18 - 23. கல்லாடம், 12 - மேற். ப. 92

நிலத்தையும் ஒருவழிக்கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்து உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவராவர்; நெலமுதலாயவற்றை வித்தி மழையைப்பார்த்திருக்கும் புலைய நிலம் இடமகன்ற நிலத்தையுடைத்தாயினும் அது பொருந்தியானும் அரசனது முயற்சிக்குப் பயன்படாது; ஆதலால், கொலலும்போரை யுடைய செழிய! இதனைக் கடைப்பிடித்து விரைந்து நிலங்குழிந்தவிடத்தே நீர்நிலையிக்கும்பரிசு தனைத்தோரா, தாளுசெலுமுலகத்துச செலமுதலாகிய மூன்றினையும் இவ்வுலகத்துத் தம்பேரோடுத்னைத்தோராவா; அந்நிரைத்தனையாதவர், இவ்வுலகத்துத் தம்பெயரைத் தனையாதோர்.—எ - று.

இதனால், நீயும் நீர்நிலைபெருகத் தடகவேண்டுமென்பது கருத்தாகக் கொள்க.

மறறும், அம்மவும் : அசைநிலை.

உணவி எபிணடம் உண்டிமுதறறுதலான, உண்டிகொடுத்தோர் உயிரை கொடுத்தோரென மாறிக் கூட்டுக.

தளளாதோர் இவடடா ராத்தாராதலால், செழிய! இதனை இகழாது வலலேசெய்யென ஒருசொ வருவீதுரைப்பாருமுடா. தட்டோரெ எபதற குத் தம்பெயரைத் தனைத்தோரெனிலும் அமையும்.

நீரும் நிலனும் புனரியோர் உடம்பும் உயிரும் படைத்தோரெனவே செலுமுலகத்துச செலமுதம், வித்திதாளுக்கும் புனபயம் இவ்வயன ருட்கு உதவாதெனவே நீர்நிலைபெருகத்தடடால் ாளுக்கடவண்டாத நல புலம் இதைவென்றுடகு உதவ ஞா வகாவலா தோராவலிமுருக்குதலும், நிலனெனியருங்குந நீர்நிலைபெருகத் தட்டோர் இவடடடடோரெ வே நலவி சைநிறுத்தலும் கூறப்பட்டன.

நீர்நிலைபெருகத்தடகவே * அறமுதலும் மும் பயக்குமென்பதுகூறி னமையான, இது முதுமொழி க்காஞ்சியாயிற்று. (க-உ)

* புறநா. ௮ : ௧ .

(கக.) இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத்

தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து

மன்னுயிர்ப் பன்மையுங் கூறறத் தொருமையு

நின்னெடு தூக்கிய வென்வேற் செழிய

க. 'இமிழ' என்பது ஸ்லத்தற மெழிநடலில் வந்ததற்கு மேற கோள; நன்- மயிலை. ௧. சருஅ; நன் - வ. ௧. சருக.

க - உ. "இமிழ்கடல்.....தலையாலங்கானத்து என்பவழித் தலை யாலம் என ஆசிரியவடியுள் இவ்வீர இயைய வெண்காவத்து" நோல். செய். ௧. ௩௦ - பேர்; ந.

ச. பெயரெச்சத்திற்கு முடிபாகிய பெயரை இடைவருஞ்சொற்கள் விசேடித்து நின்றதற்கு மேறகோள; நோல். எச்ச. ௧. ௧௬ - ந.

௩ - ச. "எருமைக் கடுமபரி பூரவா னுயித்தொகை, யொருபக லெல லையி னுணனு மென்ப, தாரிய வரச ரமாககனத் தழிய, தாழி லாட்டிய ௧௪

ரு விரும்புலி வேட்டுவன் பொறியறிந்து மாட்டிய
பெருங்கல் லடாரும் போன்மென விரும்பி
முயங்கினே னல்லலே யானே மயங்கிக்
குன்றத திறுத்த குரீஇயினம் போல
வம்புசென் றிறுத்த வரும்புண் யானைத்

க0 தூம்புடைத தடக்கை வாயெரி துமிந்து
நாஞ்சி லொப்ப நிலமிசைப் புரள
வெறிநதுகளம் படித்த வேந்தவாள் வலத்த
ரெந்தையொடு கிடந்தோரெம் புன்றலைப் புதலவ
ரின்ன விறலு முளகொ னமக்கென }

சுரு முத்திர பெண்டிசா கசிககழ நாணிக

கழிவு மேல்தே ", 'சுரேஷ்கண்ணன்' என்பவரால் எழுதப்பட்டுள்ளதாகத் தகவல் கிடைத்தது. இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ள கவிதைகள் கவிதைத் தொகுதிக்குள் இடம் பெறவில்லை.

கு = 4. “தொழிலை கோழி விரிய புண , 1 பொய் மாட்டிய
பெருமகல உடாடி, (காலைமேழ யடபு உடா... ” (நீ. ககசு);
“புழைதொறு மாட்டிய விருவக நடாந்” (மலபு கச); “கொல
புலிபடுக்கும் பெருமக... ” (மலபு கச); “கொல
சமபுததிலை. உசு); “புழைதொறு மாட்டிய புண... ” (மலபு கச);
பதைத்து நடுமகலாய, புழைதொறு மாட்டிய புண... ” (மலபு கச);
மடங்கற சிதாந்து வீழ, புழைதொறு மாட்டிய புண... ” (மலபு கச);
வீழத்திலிண்டு, தண்ணீரறு மாட்டிதொறு மாட்டிய புண... ” (மலபு கச);
சால குண்டம்” இலிங்க. புகழமுதலா ஸ்வு. 1.

அ - கூ. யானையி டமெலு தத்த அம்புக் கச்சு ம டிய நகரிக் குருவி
கள் உவமை; “யானை மே யானை டெறித் தாறவு, கண்ணா கடுங்குணை
மெயமமல தபப வெவராயு, மெண்ணிந் குளமு த குஜியினம போள
நன்கே” (காவழி. அ); “கண்ணையபக கத்த ந்தர்த்தி, குருவசோ வரை
போளற குஞ்சரம்” (வேக.உ. 1 எ); “கா ம ராக் குடித்தயானை குருவி
சோ கு மமொத்த” மேலநந்தா. பல்லதவா. க .

கக. “உதலூறு கயழிகடாத தொழிய வெழி மொழி, வறறுழு நாஞ்
சிலபோன மருபழி நிந்ருசே” (கல். ௮), “பிழையாள் மடியாய்
நாஞ்சில” பெரும்பாண் கக்க.

க - க2. “மீரனாவி, திரை-மொழி பொலிந்த வினையிலு யானை, நீ
முரடடகை நிலமிசைப்புளாக, கருதுக மபுது,” நெடுநல். கசுஅ-எக.

கசு. 'இன்ன' எனபது உவமவுந் தாக ிததற்கு மேற்கோ ா ; நன்-
மபிலை. சூ. நடசூசு.

கரு. மூதிர பெண்டிர் - மறக்குடிமகளிர் ; "மூதிரபெண்டி ரோதை யிற பெயர்" (சிலப். ௩ : ௭௩) ; "சுறையாழி மண்டோளற்கு காலத்தே வாளோடு, முற்றேனந் மூத்த குடி" பு - வெ. ௨ : ௧௪.

சுத புறநாணுறு முழையும் உரைபும்.

சுற்றுக் கண்ணோடிய வெருவரு பறந்தலை
யெழுவர் ஈல்வலங் கடந்தோய்நின்
கழுஉன்ளங் காரங் கவைஇய மார்பே.

நீணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒலிக்குங் கடலாற் குழப்பட்ட அணுச்செறிநத் அகன்ற உல
கத்துக்கண் தமிழ்ப்படை கைகலந்த தலையாலங்காணத்துக்கண் நிலைபெற்ற
உயிரது பன்மையையும் அவ்வுயிரைக்கொள்ளுங் கூற்றினது ஒருமையையும்
நின்னுடனே சீர்தூக்கிக்காட்டிய வென்றிலேயுடைய செழிப்பு பெரும்புலி
கூப்பிடுக்கும் வேட்டுவன் எந்திரமறிந்து கொளுத்திய பெரிய கலையுடைய
ஆடாரையும்போலுமென்று விரும்பிப் புலவனானலலனோ யான ? கலங்கி
மலைக்கண்ணே தங்கிய குருவினிடம் போல அமபுசென்றதுகைத பொறுத

கக - சு. புறநா. உஎஅ ; மறக்குடியும்களிரா, தமமுடைய தந்தை
முதலியவர்கள் போகக்கூடிய இறந்ததுகண்டு இரபுததல, “கன்னின்று
நெருதை கணவன் களப்பட்டான், முன்னின்று மொய்யவிரதா ரென்னையா-
பின்னின்த, கைபோயக கணையுதைடக் காவலன் மேலோடி, யெயபோற்
கிடந்தானென் னோறு” (பு - வெ. அ: உஉ) என்பதனாலுமறியப்படும்.

கசு - சு. “இன்னவிறலும்.....பறந்தலை எனபுழி மூதிறபெணமா
இழவுபற்றி அழுதாராயிற் கூற்றுக்கண்ணோடாதாகலின் அவர் உவந்தனரென
பது பெற்றும் ; அதனோ அஃது உவகைககலுமச்சியாமென்பது ”
தோல். மெய். ௨. ௫ - பேர்.

கஎ. புறநா. எசு : கஉ-௩ ; “கொயசுவற புரலிக கொடித்தேர்ச செ
ழிய, னுலங்காணத் தகனதலை சிவப்பச, சேரல செம்பியன் சிவங்கெழு திதி
யன், போர்வல வியாணப் பொலம்பு நெழினி, ராரி நறவி நெருமை பூரன்,
நேருகம முகலததுப் புலாந்த சாந்தி, நிருங்கோ வேணமா னிபநோப பொரு
நனென், நெழுவா நலவல மடங்க வொருபகல, முரைசொடு வெண்குடையகப்
படுத துரைசெலக, கொன்று”, “காலிய நெடுந்தோக் கைவண செழிய, னுலங்
காணத் தமாகடந் துயாத்த, வேலினும் பல்லாழ மின்னி”, “தென்னர் கோமா,
நெழுவுறழ் திணிதோ வியநோச செழிய, னேரா வெழுவ ரடிப்படக்கடந்த,
வாலங்காணத் தார்பினும் பெரிது” (அகநா. ௩௩, கஎ, ௫, ௨௦க); “இருபெரு
வேந்தரோடு வேளிர் சாயப, பொருதவரைச செருவொன்று”, “ஆலங்காணத்
தஞ்சுவரவிறுத், தாசுபட வமருழககி, முரசுகொண்டு களம்பேட்ட, வடு
திறலுயர் புகழுவேந்தே” மதுரை. ௩௫ - சு ; கஉஎ - ௩௦.

கஎ - அ. “பொனமா மௌலி புணைது பொய்யிலாண்மனமா கை
கழ றுழும்வேலியி, னனமாற பிறழ்வு வறந் நாயகன், சொன்னான்” கம்ப.
கிடங்கதா. அரசியல. உசு.

எ - கஅ. செய்யுட்கண் ‘கழுஉவிளங்காரங்கவைஇயமார்பே’ என
இறதிக்கண் இரண்டாவது தொக்கது ‘முயங்கினெனலனோ’ எனவரும்
முடிக்குஞ் சொல்லோடு ஒட்டி ஒருசொல்லாகாதென்பதற்கு மேற்கோள் ;
தோல். எச்ச. கு. கசு - ௩.

தற்கரிய புண்ணையுடைய யானையினது துணையையுடைய பெருங்கை வாயுடனே துணிந்துவீழ்ந்து கலப்படையையொப்ப நிலத்தின்மேலே புள்ள வெட்டிப்போர்க்களத்தின் கண்ணே வீழ்த்த ஏந்திய வாள்வெற்றியையுடையோராய் எகலைவனொடுகிடந்தார், வீமமுடைய புல்லியதலையையுடையமைந்தர் ; இப்பெற்றிப்பட்டவென்றியும் உளவோ நமக்கென்று சொல்லி முதிய மதக்குடியிற்பிறந்த பெண்டிர் இன்புறறு உவகையால் அழ, அதுகண்டு நாணிக கூற்றம் இரங்கிய அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தி றகண்ணே இருபெருவேந்தரும் ஐம்பெருவேளிருமாகிய எழுவரது கூலாவலியை வென்றோம் ! நினது கழுவிவிளங்கின முத்தாரம் ஆகத்திட்ட மார்பை.—எ - று.

தமிழ்தலையயங்கியவென்புழி, தலை, அச்சநிலை ; இடமுமாம்.

செழிய ! கடந்தோய ! நின்மார்பை யான் விரும்பி முயங்கினேனல்லனேவெனக்கூட்டுக.

பெருங்கலலடாருமென்ற உம்மை, எமக்கு விருப்பஞ்செய்தலையன்றி நிற்பகைவர்களுவருத்தஞ்செய்தான், நின்மார்பு கலலடாரும்போலுமென எச்சவும்மையாயிற்று ; சிறப்பும்மையுமாம்.

முதிற்பெண்டிர் கசிதலால் நாணிப்பாறார் அழுதலாற் கண்ணேடிய வெனவும் நிரனிறையாகக்கொடுக்க.

போர்முடிதலாற் போயில கூறறை நாணியும் கண்ணேடியும் போயிற்றுப்போலக் கூறியது, * ஓரணி கருதினோறது.

இனி, அம்புதைத்தயானையை வெட்டிப்படுத்தல மறத்திற்கிழி பென்று பெண்டிர் இரங்கியமுதலின, கூற்றாக கண்டு நாணிககண்ணேடிய தென்று உரைப்பா நடுமா. (கக)

* ஓரணியென்றது தற்குறிப்பேற்றத்தலை.

(20.) இருமுந்நீர்க் குட்டமும்

வியன்ஞாலத் தகலமும்

வளிவழங்கு திசையும்

வறிதுநிலையு காயமும், என்றும்

நு கவையளந் தறியினு மளத்தற கரியை

யறிவு மீரமும் பெருங்க ணேட்டமுஞ்

சோறுபடுக்குந் தீயோடு

செஞ்ஞாயிறுத் தெறல்லலது

பிறிதுகெற லறியாரின் னிழல்வாழ் வோரே

க. புறநா. உசு : க : “கடற்குட்டம் போழ்வா கலவா”நான்மணி. கஅ.

க - நு. புறநா. ந஁ : க - சு ; “நிலநீர் வளிவிசும், பென்ற என்னி, னனப்பரியையே” பதிந். கச.

சஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

க0 திருவி லல்லது கொலைவில் வறியார்
 நாஞ்சி லல்லது படையு மறியார்
 திறனறி வயவரொடு தெவ்வா தேயவப்
 1 பிறர்மண் ணுண்ணுஞ் செம்மனின் னாட்டு
 வயவுறு மகளிர் வேட்டுணி னல்லது
 கரு பகைவ ருண்ண வரும்ண் ணினையே
 யம்புதுஞ்சங் கடியாணு
 லறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே
 புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
 1 விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினே

உ0 யனையை யாகன் மாறே

க0. திருவில் - இரத்தாவி ; “தொச்சல வழுங்கத திருவிற் கோலி, யார்வலி யெழிலி சோர்தொடங் கி தே” (ஐங்குறு. ௪௨௮); “திருவில் வீழந், தொருக்குலாய் நிமிசு ச மிளிர்வ” (வக. ௧௧௦); “தருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனியா” (சிலப். கரு : ௪௫௬; மணி. ௪ : ௧0) “நாமவே னர பதி புலகங் காததாட, காமவேர காகணை கலந்த தலுது, தாமவேல வயவர்தந் தழலந் கொப்படை, நாமநீர் வலர்ப்பக நலிவ தில்லையே” துளா. நகர. ௧௮.

க௩. “டொருவார, மனைநெடுத துண்ணு மண்ணல யானே, வண டேர்த் தொண்டையா” குறுந். ௨௬0.

க௪. வயவு - வயா; கருபமுறற் மகளிராகு நுகரப்படும் பொருள் மேற்செல்லும் வேடகை; அதனால் அயாக புலகயுண்டமண்ணையுண்பர்; “மனைபுகையுண்ட கருமண ணிடத்து, பவா வாயிற் சலு காணுது” (கல்லா டம், ௭); “வயாரோ யொயி ம னணின் நுகரது தேனசோ, முருகவிழ் துளவத் தண்டா முகுத்த மலல லோங்கு, திருமகா சேருமு னஞ் சேர்நதிட வேண்டுமெனல, விருநு மருகை முர்போ யெய்துதல போன்ற தலதே” (கூர்ம. கண்ண வதிர்த்த. ௩௧); “பொருதடதோண மகன்பழகப் புகையுண்ட கருமணயும் .. உருந்தருதும் வயாநிறைது” (திருவாணக்கா. கோச்செங்குநர். ௧௧௧) ‘வயா’ எனஹுஞ்சொல் ‘வயவு’ எரத் திரிநதது. ஹு வேட்கைப பெருக்கமாகிய குறிபடையு றததுதற்கு மேற்கோள ; தோல். உரி. கு. எடு - சே; ௭௭ ௭௭. ௩. ௭௭. ௩.

க௮. “புதுப்புாவருதலும் பழம்புரபோதலும் பொழுதன்றிக் கூகை குழறலும் பொருண் புரளிகடடோன்றய நிமித்தம்” தோல். புறத்திணை. ௩. ௭௭ - ௭.

க௯. ‘விதிப்பு’ நடுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்துமென்பதற்கு மேற் கோள்; தோல். உரி. கு. ௨0 - சே ; ௭௭ ௭௭. ௩. ௧௮ - ௭ ; இ - வி. கு. ௨௮௧ - உரை.

உ0. புறநா. ௪ : ௧௭.

(௧௩ - ம்.) - 1 ‘விதிப்பு’

மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சும்மே.

திணையும் துறையும் அவை.

சேரமான் யானைக்கிட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையைக்
குறுக்கோழியூர்க்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—பெரிய கடலினது ஆழமும், அகனா உலகத்துப் பரப்பும்,
காற்றியகரு திசையும், வடிவின் நினைபெற்ற ஆகாயமும் என்ருசொல்லப்
படுமவற்றை வரையறுத்தற்பிறும் வரையறுத்தற்கரியை, அறிவும் அன்பும்
மிக்க கண்ணோட்டமும்; ஆகலால், சோற்றை ஆகும் நெருப்புடனே செஞ்
ஞாயிற்றினது வெம்மையலலது வேறலெம்மையறியார், நிர்குடைநிழற்
கண்வாழ்வோர்; இந்நிலையலது பகைவாது கொலைவிலையறியார்;
கலப்பையலலது வேறு படைக்கலமுமறியார்; போர்செய்யும் கூறுபாட்டை
யறியும் வீரருடனே பகைவர்மாய அம்மாறறுருடைய மண்ணைக் கொண்
டுண்ணுந் தலைவ! நின்னடைய நாட்டிற்குள் வேட்கைநோயுற்ற பெண்டிர்
விரும்பி உண்ணியலலது பகைவருண்ணப் படாத பெறுத்தற்கரிய மண்ணை
யுடையை; அம்புதற்குள் காவலையுடைய அரணுடே அறநதற்கும் செவ்
விய கோலையுடையை; புதுப்புர் வரினும் பழையபுள் அவிடத்தைவிட்டுப்
போகினும் அவற்றால் நடுக்கமுறுதலறியாத சேமமாகிய காவலையுடையை;
அத்தர்மையையுடையபாத்தலான், உலகத்து நிலைபெற்ற உயிரோலலாம்,
தத்தற்காதலால் நிரக்கு ஏதம்வருங்கொடுப்பது அருகும்.—எ - று.

அறிவும் ஈழமங் கண்ணோட்டமுமென்பது சின்னவினடபாற்பட்டு அளத்
தற்கரியையெனவும் முதலவினை கொண்டது. (உ-0)

உக. 1வக. சுரு. ௭. ந - மேற.

கஅ - உக. புடபற்றி வந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்திணை.
சு. ௩௦ - இளம்.

* 1௩. “குடியோம்புதல வருமாறு:—‘இருமுந்நீர்.....அஞ்சும்மே’
எனவரும்” (தொல். புறத்திணை. ௩. கஅ - இளம்); புா நிமித்தத்தால
பாடாண லாவற்குத் தோன்றிய பிங்குகண்டு அஞ்சி ழம்படைகூறியதற்கு
மேற்கோள்; தொல். புறத்திணை. ௩. ௩௮ - ௩.

↑ இப்பொருள்பற்றியே வடமொழியிலும் ‘பூபுக’ என்று அரசனைக்
கூறுவர்.

(உக.) புலவரை யிறந்த புகழ்சா ரோன்ற

னிலவரை யிறந்த குண்டிகண் ணகழி

வான்றோய் வன்ன புரிசை விசும்பின்

க. புலவரை - அறிவின எலலை; “புலவரை யிறந்தோய் போகுதல்
பொறேஎன்” (சிலப். ௨௮: கஎச); “புலவரை யிறந்த புகாரெனும் பூந்
கொடி” மணி. ௩: க௦க.

உ. “மண்ணுற வாழ்ந்த மணிகீர்க் கிடக்கின்” மதுரை. ௩௩௧.

மீன்பூத் தன்ன வருவ ஞாயிற்

ரு கதிர் துழை கல்லா மரம்பயில் கடிமினே

யருங்குறும் புதித்த கானப்பே ரெயில்

கருங்கைக் கொலலன் செந்தீ மாட்டிய

விரும்பு ணீரினு மீட்டற் கரிதென

வேங்கை மார்ப னிரங்க வைகலு

க0 மாடுகொளக் குழைந்த தும்பைப் புலவர்

பாடுதுறை முற்றிய கொற்ற வேந்தே

யிகழுந ரிசையொடு மாயப்

புகழொடு விளங்கிப் பூக்கரின் வேலே.

தினையும் துறையும் அவை.

* கானப்பேரொல்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியை ஐயூர்முலங்
கிழார் பாடியது.

இ-ள.—ரி னைப்பாடுவொது அறிவினொல்லையக கடந்த புகழ்மனமந்த
தலைவ! நிலவெல்லையக கடந்த டாதலத்தேயுற ஆழந்த இ-ததையுடைய
அகழியினையும் உயாசசியான் வானைப்பொருத்துவதுபோன்ற மதிலையும் அவ்
வானிடத்து மீனைப்பூத்ததாற்போல வடிவையுடைய நுட்டினையும் வெயிற
கதிர் துழையாத மரஞ்செறிந்த காவற்காட்டினையுமுடைத்தாய் அனைத்த்கரிய
சிற்றரண்களாத சூழப்பட்ட கானப்பேரெனனும் அரண், வலிய வகைய
யுடைய கொலலனற் செந்தீயின்கண்ணே மாட்டப்பட்ட இரும்புண்ட
நீரினும் மீட்டற்கரிதெனக் கருதி வேங்கைமார்பன் வருந்த நாடோறும்
வென்றிகொடாத தழைத்த தும்பையையுடைய, புலவா பாடப்படுத துறை
களைமுடித்த வெற்றியினையுடைய வேந்தே! நானேமதியாத பகைவா தம்

ச. ஞாயில - நுட்டு; என்பது மதிலி ளமீதுள்ள ஒரு சிறறுறுப்பு;
ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்துமறையும் சூட்டு - ஸபா; சீவக. ௧0௫ - ந.

ரு. “வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்” பெரும்பாண். ௩௪௪;
மணி. ௪; ௫. ௨௨

உ - கூ. மதுரை. ௬௪ - எ; பதிற். ௨0: ௧௭ - கூ.

எ. புறநா. ௩௬: ௬; “கருங்கைக்கொல்லர்” (சீலப். ௫. ௨௬) என்ப
தையும் அதனுரைகளையும் பார்க்க.

எ - அ. “கனலிரும் புண்ட நீரின விடாது” (பெருங். ௩. ௨௫ : ௭௧);
“இரும்புண்டநீர் மீள்கிழை மென்னுழையிற, கரும்புண்ட சொன்மீள்கிலா
காணுதியால்” கம்ப. சடாயு. ௧0௪.

க௩. பிறந்திறந்து போயப் பெறுவது மிழப்பதும் புகழேல்” கம்ப.
மந்தரை. ௬௬.

* இப்பாட்டின ௫ - ௬ ஆம் அடிகளில் கானப்பேரென்னும் பெயர்க்
காரணம் வந்திருத்தல காண்க.

முடைய புசமுடனேபொன்ற வெற்றிப்புசமுடனே விளங்கிப் பொலிவதாக
நின்வேல்.—எ - து.

காணப்பேரெயில் மீட்டற்கரிதென வேங்கைமார்பனிரங்கப் பாடுதிறை
முற்றிய கொற்றவேதே! நின்வேல் பூக்கவெலாக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

குழைத்தவென்பது, குழைத்தவென மெலிந்துநின்றது. (உக)

(உஉ.) தூங்குகையா னேங்குநடைய

வுறழ்மணியா னுயர்மருப்பின

பிறைதுதலாற் செறனேக்கின்

பாவடியாற் பணையெருத்தின

ரு தேன்சிதைத்த வரைபோல

மிஞிறார்க்குங் கமழ்கடாத

தயறுசோரு மிருஞ்சென்னிய

மைந்துமலிந்த மழகளிறு

கந்துசேர்பு நிலைஇவழங்கப்

க0 பாஅனினு கதிர்சோரும்

வாணுறையும் மதிபோலு

மாலேவெண் குடைநிழலான்

க. மூன்றாம் வேற்றுமைவிரிய யக்கூறும் ஓத்திரத்திலு 'ஆன்னபிறவும்'
என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். வேற்றுமை. ௩. க0 - சே.

உ. ஆன் ஓடுவாதற்கு மேற்கோள்; தோல். வேற்றுமை. ௩. க0 - ந.

க - உ. "தூங்கு...மருப்பின என்ப பொலவனவெல்லாம் ஆன் ஓடு
வாயின்" (இ - வி. ௩. ௨00 - ௨௦௧); "தூங்குகையா லோங்குநடைய,
வுறழ்மணியா னுயர்மருப்பின...இவை உடனிகழ்ச்சி; ஆ உருபோடும் இவ்
வாதே ஒட்டிக்கொள்க" நள-மயிலை. ௩. ௨௦௦; நள - வி. ௩. ௨௦௧.

சு. யானைமதம் மணமுடையதென்பதையும் அதில வண்டுமொய்க்கு
மென்பதையும், "வரிவண் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅம்" (மணிக. ௨௨); "பூ
நாறு கடாஞ் செருக்கி" (மணிக. ௨௨); "புணர்மருப் பியானையின் புயல்
கொண் மும்மத, மணமகா கதுப்பென நாரும்" (சீவக. ௧௬௨௧); "பாத்த
யானையிற் பதங்களிற் படுமத நாதக, காத்த வங்குச நிமிர்ந்திடக் காலபிடித்
தோடிபுத்த வேழிலைப் பாலையப் பொடிப்பொடி யாகக,காததி ரங்களர்ற்
தலத்தொடுந் தேய்த்ததோர் களிறு" (கம்ப.வரை. ௬); "விழிமலர்ப்பூ சனை
புஞ்றித் திருநெமால் பெறுமாழி பீனாவாங்கி, வழியொழுகாச் சலந்தான்
மெய்க் குருதிபடி முடைநாற்ற மாறு மாற்றார், பொழிமதநர் வினாயேற்றி"
(காஞ்சிப். கடவுள். ௩) என்பவற்றாலிக.

சு-க. "கமழ்கடாஅத், தளறுபட்ட நறுஞ்சென்னிய, வரைமருளு
முயர்ந்தோனதல்". மதுரை. ௪௪ - ௬

- வாண்மருங்கிலோர் காப்புறங்க
வலங்குசெந்நெற் கதிர்வேய்ந்த
கரு வாய்கரும்பின் கொடிக்கூரை
சாறுகொண்ட களம்போல
வேறுவேறு பொலிவுதோன்றக்
குற்றஞ் ஷலக்கையாற்
கனிச்சும்மை வியலாங்கட்
உ௦ பொலந்தோட்டுப் பைந்தும்பை
மிசையலங் குளைய பனைப்போழ் செரீஇச்
சினமாந்தர் வெறிக்குரவை
யோத நீரிற் பெயர்பு பொங்க
வாய்கா வாழி பரந்து பட்ட
உரு வியன்பாசறைக் காப்பாள
வேந்துதந்த பணிதிறையாற்
சேர்ந்தவர் 1 கடும்பார்த்து
மோங்குகொல்லியோ ரடுபொருந்
வேழ நோக்கின் விறல்வெஞ் சேளய்
௩௦ வாழிய பெருமகின் வரம்பில் படைப்பே

கரு. “கொடி - ஓழங்கு; ‘கொடிக்கூரை’ என்றார்” சீவக. க.ப. என்.

கசு. “சாறயர் காத்து வீறுபெறத் தோன்றி” 1௫௫. உ.அ. .

உ௦. புறநா. கசு: கரு; “செய்பொன்வாகை” ம.அ. ௨.௪: ௬௦.

உ௦ - உக. அரசர் தமக்குரிய அடையா ரப்புவொடு புறத்தினைப் பூக்களையும் விரவித் தொடுப்பித்துத் தாம் ஸ்டிக்கொருதலும், வீராக்குச் சூட்டுதலும்மரபு :—புறநா. எஎ : ௨ - ௩ ; ௧௦௦ : ௩ - ௬ ; “குடைநிலை வஞ்சியும்.....வட்கா போகிய வாடபனா தோட்டுடப, புடைகச சேனை பொலியச் சூட்டி” (சீலப். ௨௫: ௧௪௧ - ௪) ; “இளவரிக கடைநிலை யாரொ டேர்பெறத், துளவிய அம்பையுரு சுழியச ஸ்டிணன்” கம்ப. முதற்போர். ௧௧௫.

உஅ. “கொல்லிப் பொருள்” (பதிற்.௪௩) ; “மூலாநர் மன்னன் கழறூ டிக் காரி, செலலா நல்லிசை நிறுத்த வலவி, ஸோரிக் கொன்று சேரலற் கத்த, செவ்வோர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொலல்” (அகநா. ௨௦௫) ; “கொல்லி யாண்ட குடவர் கோவே” (சீலப். ௨.௪) என்பவற்றாற் கொல்லிமலை சேர பரம்பரையினர்க்குரித்தாதல காண்க.

௩௦. படைப்பு - செல்வம் ; புறநா. ௧௮௮.

(பி. ம்.)— 1 ‘கடும்பருத்தம்’

நிற்பாடிய வலங்குசெந்நாப்

பிறிரிசை துவலாமை

யோம்பா தீயு மாற்ற லெங்கோ

மாந்தரஞ் சேர் விரும்பொறை யோம்பிய நாடே

௩௫ புத்தே ஞாலகத் தற்றெனக் கேட்டுவந்

தினிது கண்டிசிற பெரும முனிவிலே

வேறுபலத் திறுக்குந் தானையொடு

சோறுபட நடத்திநீ துஞ்சாய் மாறே.

தினையும் துறையும் அநா; துறை - பெயர்மொடியுமாம்.

* கோமான்யாடாகக்கட்சேளய் மாந்தரஞ்சேரலிகம்பொறையைக் துறங்கோடியூர்க்கிடார் பாடியது.

இ - ஈ.—அசைந்த டெருங்கையுடே தீயொடுததுந் தும் உயாரத் தடையையுடையானவும் அநலை ககேதப லு தற்கொடிய மாறுபட்டொலிக் கும் மணியுடோ உயாரத் தோ டு னயுடைய வும் லு தவடிவாக இடப் பட்ட மத்தகத்து டோ டு மட்டொ டுட்ட பார்வையுடைய வும் பார்த்த அடியுடனே பரிய கழுத்தையுடையவரும் 1 தேரடி தை மலப்போலத் தேனீ யொலிக்கும் மணரா ம் மத்தத்து - ம டுணவாழ வடியும் பெரிய தலையை யுடைய வுமாகிய வலமிக்க இராவகனிட கராதலதப பொருநதித் தான் நொறியிலே நி ிறு அசைப பக்கத்தே ிர. கி ததை விடுகின்ற வாரத்திடகண்ணை தங்கும் ிருக்காரபோத ி முதத மாலையையுடைய வெண்கொற்றக கு டயினது நிறதக ன்ணை தம்பகத்தது ராளிலலாதோர் அகஞுடையோகாவாக உறங்க அக தை மெருகுந் து லு வையப்பட்ட

௩௬-௩. புறநா. ௮; கப; “இசைநமா ி வேறொள்ளி ித் திறுதறதை பார்த்தம், பெருமான் முகம் பார்த்த ி, யோநா ி, பூதலத்தோர் தம் மைப் பொருணசையாத பா ிவாங், காத்தித்துத் தா ித்தி போர் கண்” (தண்டி. ௩. உக - டேமத) ி பதும், “இலா ி மெவ்வ முலையாலம் யீதல” ி பதும் திருக்குறளின் (௩) பொரு ிசைந் தும் இங்கே அறியற்பாலன.

௩௭ - ௮. “மீக்கூறு ம ி ிம்” (தறா. ௮௮) ி பதும், ‘மீக் கூறுதல:—இவன் காககி ித ிர ி பரி ிணி பவைமுதலியவ்வி ிறியாவார்க்கும்பேரி. பத தருதல்கு தேருருகிலும் ின்றொடல’ என்னும் அதன் உரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

* “கோசசோமான் யாடாககடசேலுமாதஞ்சொ ிரும்பொறை என்ற வழி அரசலென்பதொருசாதுயும், ிசைமாவே டுதொ ிருடியும், ிவழனோக் கணையுடையானென்பதொரு ிடியும், சேயோ டுட தாரியதபேயரும், மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையென்பதொரு தபுபுப பெயரும்” (தறா. ௩௫௩ - பரி மேல்). இசையுளின் உக, ௩௭-ஆம் அடிகளில் தலைவர்பெயர் அமைக் கப்பெற்றள்ளது.

. (பி - ம்.)—1 ‘தேனழித்த’

மெல்லிய கரும்பாற்கட்டப்பட்ட ஒழுங்குபட்ட கூரை, விழாவெடுத்திக் கொள்ளப்பட்ட இடம்போல வேறுவேறுகப் பொலிவுதோன்றக் குற்று அமையாத உலக்கையொலியுடனே மிக்க ஆரவாரத்தையுடைய அகன்ற விடத்துப் பொன்றாச் செய்யப்பட்ட இதழையுடைய பசிய தும்பையுடனே மிசையே அசைந்த தலையினையுடைய பனந்தோட்டைச் செருகிச் சினத்தை யுடைய வீரர் வெறியாடும் ஞாலைக் கூந்தலாலி ஓத்தையுடைய கடலொலி போலக் கிளர்ந்து பொங்கப் படைப்பெருமையாற் பகைவருக்கும் மதிப் புடைமையின் இடங்காவாது பரந்துகிடக்கின்ற அகன்ற பாசமையிடத்துக் காவலாளி! மாற்றரசர் பணிந்ததந்த திறையால் தம்மை அடைந்தவருடைய சுற்றத்தை நிறைக்கும் உயர்ந்த கொல்லிமையோருடைய அடுபொருந்! யானையினது நோக்குப்போலும் நோக்கினையுடைய வெற்றியை விரும்பும் சேயே! வாழ்க, பெருமானே! நினது எலலையிலலாத செல்வம்; நின்னைப் பாடிய விளக்கிய செவ்விய நாப்பின்னைப் பிறருடைய புகழைச் சொல்லாமற் பாதுகாவாது கொடுக்கும் வலியையுடைய எங்கோவே! மாந்தரஞ்சேர விரும்பொறை பாதுகாத்த நாடு தேவருலகத்தையொக்குமென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டுவந்து கட்கினிதாகக் கண்டேன்; பெருமானே! முயற்சி வெறுப்பிலையாய் வேற்றுநாட்டின்கட் சென்று விடும் படையுடனே சோறுண்டாக நடப்பை; நீ மடியாயாதலான்.—எ-று.

கதிர்சோருமதியெனவியையும்; கதிர்சோருமென்னும் சினைவினை மதி யென்னும்முதலொடுமுடிந்தது; கதிர்சோருமாலையென இயைப்பினுமமையும்.

பாய்நின்றென்று பாடமோதுவாருமுள்ள.

கூரைபொலிவுதோன்றவென இடத்துநிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்து மேல ஏறிநின்றது.

செரீஇயென்னும் வினையெச்சத்தை ஆடுமென ஒருசொல்வருவித்து அதனோடுமுடிக்க.

நிலைஇ வழக்கக் காப்புறங்கப் பொலிவுதோன்றப் பெயர்ப்பொங்க வென்னும் செயவெனெச்சங்களும், வாயகாவாதென்னும் எதிர்மறவினை யெச்சமும் பரந்துபட்டவென்னும் பெயரெச்சவனைப்பாடு முடிந்தன.

காப்பாளி! பொருந்! சேய்! பெரும! எங்கோ! பெரும! நீ துஞ்சாயாத லாற் சோறுபடந்ததி; அதனால் இரும்பொறை ஓம்பியநாடு புத்தேனாலகத் தற்றெனக் கேட்டுவந்து இனிதுகண்டிசை; நிற்படைப்பு வாழியவெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க; அன்றி, எங்கோவே! நீ துஞ்சாதபடியாலே, இரும்பொறையோம்பியநாடு புத்தேனாலகத்தற்றெனப் பிறர்சொல்லக் கேட்டு நிற்பாடிய அலங்குசெந்நாப் பிறிகை துல்லாதபடி வந்து இனிது கண்டேன்; நினது படைப்பொடு வாழ்வாயாகவென இயைப்பினுமமையும்.

இசின், தன்மைக்கண்வந்தது.

சோறுபடந்ததியென்பதனை வினையெச்சமாகவுரைப்பினுமமையும்.

உயர்மருப்பினொப்பதூஉம், செமனோக்கினென்பதூஉம், பணியெருத்தி னென்பதூஉம் பாடம். (உஉ)

* “தானை, படைத்தகையாற் பாடு பெறும்” குறள். எசுஅ.

(உரு.) வெளிநி னோன்காழ்ப் பணைநிலை முனைஇக்
கனிநுபடிந் துண்டெனக் கலங்கிய துறையுந்

கார்நறுந் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியந்

சூர்நவை முருகன் சுற்றத் தன்னநின்

௫ கூர்நல் லம்பிற் கொடுவிற் கூளியர்

கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மிச்சில்

கொள்பத மொழிய வீசிய புலனும்

வடிநவில் நவியம் பாய்தலி னூர்தொறுந்

கடிமார் துளங்கிய காவு செநெகர்

க௦ வினைபுனை நல்லில வெவ்வெரி யினைப்பக்

கனையெரி யுறிய மருங்கு நோக்கி

நண்ணூர் நாண நாடொறுந் தலைச்சென்

நின்னு மின்னபல செய்குவன் யாவருந்

துன்னல் போகிய துணிவி னோனென

கரு ஞால நெளிய வீண்டிய வியன்படை

க. வெளிநு-வயிரமினமை. “இருமபனை வெளிநறின புனசா யன்ன”
முருகு. ௩௧௨.

க - உ. புறநா. கரு : கூ ஆம் அடி முதலியவற்றைப் பாகக.

௩. புறநா. ௩௩ : ௧௨-௩ ; “மறுவில கற்பின் வாணுதல கணவன்...
மராஅத, துருளூர் தாண்டார் புரளு மாரபினன்”, “செனகாண் மராஅதத
வாலிண ரிடையிடுபு சுரும்புண்த தொடுத்த பெருநதண மாதத்தை” (முருகு.
சு - ௧௧ ; ௨௦௨ - ௩) ; “காரலர் கடம்பாள்” (மணி. ச : ௪௯) ; “கார்க்கடப
பநதாரெககடவுள்” சீலப். ௨௪. “நேரிழை”

௫. கூளியர் - ஏவல செய்வோரொ ரபதற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ;
(முருகு. ௨௮௨ - ௩) ; “கொடுவிற் கூரியா கூவை காணின்” மலைபடு,
௪௨௨.

அ-கூ. பகைவருடைய காவனமரத்தை அரசர் வெட்டுவிப்பர் ; (புறநா.
௩௬ : ௬ - ௬ ; ௫௬ : ௧௦) ; “கடிகாவி நிலைதொலைச்சி” (மதுரை. கரு. ௩) ;
“பழையன் காகுந் கருஞ்சினை வேம்பின், முடிநை முழுமுத மயியப் பண
ணி” (பதிற். ௫-ஆம் பத்து, பதி) ; “பழையன் காக்குந் குழைபயி னெடுங்
கோட்டு, வேம்புமுத தடிநத வேந்துவாள் வலத்துப், போந்தைக் கண்ணிப்
பொதைய” சீலப். ௨௭ ; ௧௨௪ - ௬.

௧௧. “கனையெரி பொத்தி” மணி. ௨ : ௪௨.

கரு. “கார்வினை மேக மனை கவுளழி கடாதத வேழம், போர்வினை
யிவுளித் திண்டேர்புனைமயிர்ப புரவி காலாள், வாரவினை முரசம் விம்ம வானு
லாப் போந்த தேபோ, னீர்வினை சுரிசுறு காப்ப நிலநெளி பரந்த வனதே”
சீவக. ௪௩௩.

ருக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யாலங் கானத் தமர்கடந் தட்ட
கால முன்பநிற் கண்டனென் வருவ
வறுமருப் பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
உரு பூனை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேளை வெண்பூக் கறிக்கு
மாளி வத்த மாகிய காடே.

தினையும் துறையும் அவை; துறை-நல்லிசைவஞ்சியுமாம்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனுர் பாடியது.

இ - ள்.—வெண்மையிலுந் வலிய விரக்கம்பத்தையுடைய கூடத் தில் நிற்றலை வெறுத்துச்சென்று யானைபடிநது நீருண்டதாகக் கலக்கமுற்ற துறையையும் காகாலதது நறிய கடம்பினது பசிய இலையோடுவிரவிய மாலையையுடைய நூரபன்மான்வகொன்ற முருகனது கூளசகற்றத்தை யொக்கும் நின்னுடைய கூரிய நல்ல அம்பினையும் வளைந்தவிலலினையுமுடைய மறவர் தம்மாற் கொள்ளலாவதனை முகந்துகொண்டு கொள்ளாத ஒழி பொருளை மாறறார் முகந்துகொள்ளப்படும் உணவாக்காமற் சித்தறிய நிலங்களை யும் வடித்தலபயின்ற கோடாலிலே டிதவான் ஊர்தோறும் காவலமரங்கள் நிலைகலங்கிய காவையும் நெடிய நகரின்கண் தொழில் புனைந்த நல்ல * மனை களிதத்து விரும்பும் அநீதியைக்கெடுக்க மிக்க தீமுழங்கிய பக்கத்தையும் பார்த்துப் பகவாநாண நாடோறும் அவரிடத்துச் சென்று இன்னமும் இத்தன்மைய டலவுருசெய்குவை, யாவரும் தன்னை அணுகவொண்ணாத சூழ்ச்சித் தெளிவினையுடையோடெனக்கருதி உலகம் டொறையாற்றாது நெளியத் திரண்ட பரந்த படையினையுடைய தலையாலங்கானத்தின்கட போரை எதிர்கொறுகொன்ற காலன்போலும் வலியையுடையாய்! நின்னைக் கண்டேனாய்வந்தேன்; அந்ந கோட்டையுடைய பெரிய கலை புலியின் கண்ணே அகப்பட்டதாகச் சிறிய மறிய யனைத்துக்கொண்ட துள்ளிய நடையையுடைய மெல்லியமானினை பூனையோங்கிய அஞ்சத்தக்க பாழி டத்து வேளையினது வெளிய பூவைத்தினும் ஆற்ற அருஞ்சரமாகிய காட்டுவழியே.—எ - று.

காலமுன்ப! துறையும் புலனும் காவும் மருங்கும் நோக்கி இன்னும் இன்னபலசெய்குவா துணிவினோடென உட்கொண்டு காட்டின்கண்ணே நின்னைக் கண்டு அககாட்டு வழியே வந்தென்க்கூடி வினைமுடிவுசெய்க.

வருவலென்பது, ஈண்டி இறந்தகாலப்பொருட்டாய்நின்றது.

கள. புறநா. கக: ஈ; “மீளி மொயம்பின் மிகுவல் செருக்கி” (பொருந. ௧௪௦); “ஆற்றல, காலனோ டொககும்” (பெருங். க. ௩௬: ௧௦௦ - ௧௦௧); “எணமரின் வலியனாய் யமன்” கம்ப. மிதிலை. ௧௦௭.

* “நல்லிற் சிதைத்ததி நாடொறு நாடித்தம், மிலலத்தி வாக்குத லால்” நாலடி. ௨௨௫.

இவனைக்காண முன்னே கண்டிவந்தேனென்றான், இவன்செய்தவென்றியெல்லாம் கண்டமையிற்.

பாசிலைத்தெரியன் முருகனென இயையும்.

நலியம்பாய்தலென்பது, கருவி கருத்தாவாய் நின்றது.

கலை புலிப்பாற்பட்டெனச் சிறுமறிதழீஇய மடப்பிணை பறந்தலை வேளை வெண்பூக்கறிக்குமென்பது, அவன் பகைவரைக்கொன்றவழி அவர் பெண்டிர் தம் இளம்புதல்வரை ஒம்புதற்பொருட்டு இரந்துபடாது அடகுதீன்று உயிர்வாழ்கின்றாரென்பதோர் பொருள்தோன்ற நின்றது.

இனித் துணிவினெனன்று பிறர்சொல்லவெனவும், கண்டனென்றவருவலென்பதனைக் காலமயக்கமாக்கிக் கலங்கியதறைமுதலாயினவற்றை நோக்கி இன்னும் இவ்வாறு பகைவாநாடடின்கண் மேற்செலவெனநின்றது காட்டித்தே நினைக்காணியவந்தேனெனவும் உரைப்பாருமுளர். (உ௩)

(உ௪.) நெல்லரியு மிருந்தொழுவர்

செஞ்ஞாயிற்று வெயின்முனையிற்

நெண்கடற்றிரை நிசைப்பாயுந்,

திண்டியில் வன்பரதவர்

௫ வெப்புடைய மட்டுண்டு

தண்குரவைச் சீர்தூங்குந்து

¹ தூவற் கலித்த தேம்பாய் புன்னை

க. புறநா. ௨௦௯; உ; தொழுவர் - தொழிலசெய்வார்; மதுரை. ௮௧.

ந. உம்மீறு உந்தாய்த்திரிந்ததென்பதற்கு, 'பாயுந்து' என்பது மேற்கோள்; இ - வி. சூ. ௨௪௪ - உரை.

க - ந. "நெல்லரியும்.....பாயுந்து; இதில் 'பாயும்' என்பாலது 'பாயுந்து' என வந்தது"; (தொல். இடை. சூ. ௭ - போர்); உம் உந்தாயிற்றென்பதற்கு மேற்கோள்; நன் - வி. சூ. ௩௪௧.

க-ச. உம்மீறு உந்தென்றாயதற்கு மேற்கோள்; நன்-மயிலை. சூ. ௩௪௦.

௫. புறநா. ௨௧; கரு.

ந. - சூ. 'பாயுந்து', 'தூங்குந்து' என வருவன பெயரெச்சவினைத் திரிசொல் என்பர்; தொல். எச்ச. சூ. ௮௧ - ந.

௭. "புன்னை, யுடை திரைத் திவலை யரும்புந் திரீர்" (குறுந். ௫௩௨-௩); 'கலித்தல்' தழைப்பெண்ணும் பொருளில வந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். உரி. சூ. ௬௩-போர்.

(பி - ம்.)—1 'திவலையித்கலித்த'

மெல்லினார் கண்ணி மிலைந்த மைந்த
 ரெவ்வளை மகளிர் தலைக்கை ¹ தருஉந்து
 ௧௦. வண்டுபட மலர்ந்த தண்ணறுங் கானன்
 முண்டகக் கோதை யொண்டொடி மகளி
 ரிரும்பனைசின் குரும்பைரீரும்
 பூங்கரும்பின் நீஞ்சாறு
 மோங்குமணற் குவவுத்தாழைத்
 ௧௫ தீரீரோ மிடன்விராஅய்
 முநீர் ருண்டு முநீரீப் ² பாயுந்
 தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇய
 வோம்பா லீகை மாவே னெவ்வி
 புனலம் புதவின் மிழலையொடு கழனிக்
 ௨௦ கயலார் நாரை ³ போர்விற் சேக்கும்
 பொன்னணி யானைத் தொன்முதிர் வேளிர்

கூ. "எல்லென்பது உரிச்சொனீர்மைத்தாயினும், ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாக ஓதினமையான் இடைச்சொல்லென்று கோடும்; 'எவ்வளை' என எல்லென்பது இலங்குதற்கண்வந்தவாறு" நோல். இடை. சூ. ௨௧ - சே.

அ - கூ. "மருங்கிற் கட்டிய நிலனோர்பு துகிலினன், முழவுறழ் தடக் கையி னியல வேந்தி, மென்றோட் பல்பினை தழீஇத் தலைத்தந்து" முருகு. ௨௧௪ - கூ.

கக. "மணிப்பூ முண்டகத்து மணன்மலி கானற், பரதவர் மகளிர் குரவையொ டொலிப்ப" மதுரை. கூக - எ.

க - க௭. "நெல்லரியும்.....கெழீஇய என்றவழி உம் உந்தாயிற்று" (நோல்.. இடை. சூ. ௪௩ - போர்); பெயரெச்சவினையடுக்கிவந்து ஒரு பெயர் கொண்டதற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே. சூ. ௩௫௪.

க - கக. "நெல்லரியுமிருந்தொழுவர் என்னும் புறத்தோகைப் பாட்டினுள் 'தென்கடற்றிறை மிசைப்பாயுந்து' எனவும், 'தண குரவைச் சீர்நுங்குந்து' எனவும், 'எவ்வளை மகளிர் தலைக்கை தருஉந்து' எனவும், 'முநீரீப்பாயும்' எனவும் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சமடுக்கி, 'ஓம்பா லீகை மாவே னெவ்வி, புனலம் புதவின் மிழலை' என்னும் ஒருபொருள்கொண்டு முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க; ஆங்குத் 'தாங்கா வினையு ணல்லூர் கெழீஇய' என்னும் பெயரெச்சம் இடைநிலையாய் வந்தது" நோல். வினை. சூ. ௩௬ - சே; ந; இ - வி. சூ. ௩௨௮ - உரை.

௨௦. மு. ஐங்குறு. கூ: ச.

௨௧. தொன்முதிர்வேளிர் - அகத்தியமுனிவராத் கொண்டுவரப்பட்ட பழமை முதிர்ந்தவேளிர்; இது, "துவராபதிப்போந்து நிலங்கடந்தசேரிமுடி (பி - ம்.)—1 'தழுஉந்து' ² 'பாயுந்து' ³ 'போரிற்'

- குப்பை ஁ல்வின் முத்தாறு தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய
நின்று நிலைஇயுநின் ஁ண்மீ ஁ல்லாது
- ௨௫ படாஅச் செலியநின் பகைவர் மீனே
நின்னெடு, தொன்று மூத்த வுயிரினு முயிரொடு
நின்று மூத்த யாக்கை யன்னநின்
஁முகுடி மூத்த விழுத்திணைச் சிறந்த
வாளின் வாழ்நர் தாள்வலம் வாழ்த்த
- ௩௫ விரவன் மாக்க ஁கை துவல
வொண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
தண்கமழ் தேறன் மடுப்ப மகிழ்சிறந்
தாங்கினி தொழுகுமதி பெரும வாங்கு
வல்லுநர் வாழ்ந்தோ ரென்ப தொல்விசை
- ௩௬ மலர்தலை யுலகத்துத் தோன்றிப்
பலர்செலச் செல்லாது நின்றுவினிந் தோரே.

யண்ணல்வழிக்கண் அரசாபதினெண்மரையும், பதினெண்குடி வேளிருள் ஁ட்டாரையும்.....கொண்டுபோதது", "மலயமாதவன் நிலங்கடந்த நெடி முடியண்ணலுழைநரபதியருடன் கொணர்ந்த பதினெண் வகைக்குழப்பிற்ந்த வேளிர்" (தொல். பாயிரம், ந; ஁ஷ அகத். ௫. ௩௨ - ந) எனப்போந்துள்ள வாக்கியங்களால் விளங்குகின்றது.

௨௨. 'தரல்' படர்க்கைக்கண்வந்ததற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. ௫. ௩௮௦.

௨௪ - ௫. புறநா. ௨௪ கூ : ௧௦ - ௧௨.

௨௬. "அஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சின மின்மைபு, மாணணி புரு தலு மழிபடை தாங்கலும், வாண்மீக் கூற்றத்துவயவ ரேத்த" (சிறுபாண். ௨௧௦ - ௧௨); "ஒன்ற ரோட்டிய செருப்புகன் மறவர், வாள்வலம் புணர்ந்த நின்ருள்வலம் வாழ்த்த" மதுரை. ௭௨௬ - ௭.

௩௦. 'வரையாது கொடுத்தலும், பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசில ரேத்த" சிறுபாண். ௨௧௭ - ௮.

௩௧ - ௩. புறநா. ௩௬ : ௧௮ - ௨௫; ௩௬௭ : ௬ - ௭; 'மகிழ்..... மகளிர், போக்கில பொலங்கல நிறையப் பல்கால், வாக்குபு தரத்தர்" (போருந. ௮௪-௭); "இலங்கிழைமகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய, மணங்கமழ் தேறன் மடுப்ப நானு, மகிழ்ந்தினி துறைமதி பெரும" (மதுரை. ௭௭௬-௮௧); "பூங்குழை மகளிர் பொலங்கலத்தேந்திய, தேங்கமழ் தேறலொடு தெளிமது மடுப்பினும்" பெருங். ௨. ௧௪ : ௬௦ - ௬௧.

௩௪ - ௮. "மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா, தேந்திய கைகொ டுரந்தவ ரெந்தாய்; வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரேனு, மீந்தவ ரல்ல திருந்த வர் யாரே", கம்ப. வேள்வி. ௩௦. புறநா. 165: ௧-2

திணை - பொதுவியல்; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

அவனை மாந்துடிக்கிழார் பாடியது.

இது - னெல்லையரியும் பெரிய உழவர் செஞ்ஞாயிற்றினது வெயிலை வெறுப்பின் தெளிந்த கடற்றிரையின்மேலேபாயும் திண்ணிய திமிலையுடைய வலிய துளையர் வெம்மையைபுடைய மதுவையுண்டு மெல்லிய குரவைக்கூத் திற்கேற்ற தாளத்தையாரும் கடற்றுவலையாலே தழைத்த தேன்பரந்த புன் னையினது மெல்லிய பூங்கொத்தாற்செய்யப்பட்ட மாலையைச்சூடிய ஆடவர் விளங்கிய வளையையுடைய மகளிர்க்கு முதற்கைகொடுக்கும் வண்டுமொய்ப்ப மலர்ந்த குளிர்ந்த நதிய காணலிடுத்துக் கடன்முள்ளிப்பூவாற்செய்யப்பட்ட மாலையையுடைய விளங்கிய வளையையணிந்தமகளிர் பெரிய பனையினது ஊங்கின் நீரும் பொலிவினையுடைய கரும்பினது இனியசாறும் உயர்ந்தமண லிடுத்துத் திரண்ட தென்சினது இனிய இளநீருடனே கூடக்கலந்து இம் மூன்முநீரையுமுண்டு மூன்முநீரையுடைய கடற்கண்ணேபாயும் பரிக்க வொண்ணுத பலமக்களும் வாழ்தலையுடைய நல்லஊர்கள்பொருந்திய டொரு னைப்பாதுகாவாத வண்மையையுடைய பெரிய வேளாகிய எவ்வியது நீர்வழங் கும் வாழ்த்தலையுடைய மிழலைக்கூற்றத்துடனே வயலிடுத்துக் கயலைமே யும் நாரை போரின் கண்ணேபுறங்கும்பொன்னணிந்த யானையையுடையபழையமுதிர்ந்த வேளிரது திரண்ட நெல்லையையுடைய முத்தூற்றுக் கூற்றத்தைக் கொண்ட வெற்றிபொருந்திய உயர்ந்த குடையினையும் கொடியாடபொலிந்த தேரினையுமுடைய செழிய ! நின்றநிலைப்பதாக நினது நாளாகியமீன்; நில லாது பட்டுப் போவதாக நிற்பகைவருடைய நாளாகியமீன்; நின்னெடு பழைதாய்முதிர்ந்த உயிரினும் உயிருடனே நின்றமுதிர்ந்த உடம்புபோன்ற நினது வெற்றிக்குடியோடு மூத்த சீரிய குடியின்கட் சிறந்த வாட் போராலே வாழ்வார் நினது முயற்சிவலியை வாழ்த்த இரக்கும்பரி சிலர் நின்வண்மையைச் சொல்ல ஒள்ளிய வளையையுடைய மகளிர் பொற்கலத்தின்கண் ஏந்திய குளிர்ந்த நறுநாற்றத்தைபுடைய மதுவைமடு ப்ப அதனையுண்டு மகிழ்ச்சியிக்கு அப்படி இனிதாக நடப்பாயாக; பெரும்! அவ்வொழுக்கம்வல்லவரை வாழ்த்தோரென்முசொல்லுவர் அறிவுடையோர்; பழைய புகழ்தான், பரந்த இடத்தையுடைய உலகத்தின்கண்ணே பிறந்து பரக்க ஒழுகாது நின்றமாய்ந்தோர் பலர்; அவர் வாழ்த்தோரொப்படாராத லான்.—எ -று.

மேல் எண்ணப்பட்ட பெயரெச்சமூன்றும் மிழலையென்னும் பெயர் கொண்டன; அவை உம் உந்தாய்நின்றன.

முந்நீர்ப்பாயும் நல்லூரென்க.

உயிரினும் சிறந்த, ஆக்கையன்ன வாளின்வாழ்நரென்கூட்டி உயிர்க்கு யாக்கைபோலவும் யாக்கைக்கு உயிர்போலவும் இன்றியமையாது இரண்டு மாயிருக்கின்ற வாளின் வாழ்நரென்க.

நிள்குடியொடுமூத்த நின்யாக்கையன்ன விழுத்திணைக்கண் உளராய் நின்னுயிரினுஞ்சிறந்த வாளின் வாழ்நரென்கூட்டினுமமையும்.

செழிய ! நின் நான்மீன் நின்றநிலையுயர்; நிற்பகைவரமீன் படாஅச் செலீஇயர்; உலகத்துத் தோன்றி இசைசெலச்செல்லாது விளிந்தோர்பலர்;

அவர் வாழ்ந்தோரெனப்பட்டார்; ஆதலால், பெரும! வாழ்த்து தவற மீடுப்ப
மகிழ்சிறந்த இனிது ஒழுக்கு; அதுவல்லுநரை வாழ்ந்தோரென்பவெனக்
கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

தாங்காவினையுள்ளென்பது உம் பாடம்.

ஆங்கது, ஒருசொல; ஆங்கு, அசைநிலையுமாம்.

இனி, தொல்லிசையையுடைய உலகத்துத்தோன்றி மேற்சொல்லப்
பட்ட நன்மைகள் தமக்குப் பரக்கவொழுகாது நின்றுவிளிந்தோர் புலரென
உரைப்பாருமுளர்.

இது, நிலையாமையினை இனிது ஒழுகென்றமையார் பொருண்மொழிக்
காஞ்சி. (உச)

(2௫.) மீன்றிகழ் விசம்பிற் பாயிரு ளகல

வீண்டுசெலன் மரபிற் றன்னியல் வழாஅ

தூவுச்சினந் திருகிய வருகெழு ஞாயிறு

நிலவுத்திகழ் மதியமொடு நிலஞ்சேர்ந் தாஅங்

௫ குடலருந் துப்பி னொன்றுமொழி வேந்தரை

யணங்கரும் பறந்தலை யுணங்கப் பண்ணிப்

பிணியுறு முரசங் கொண்ட காலே

நிலைதிரி பெறியத் திண்மடை கலங்கிச்

௩-ச. சேர சோழர்க்கு ஞாயிறும் மதியமும் உவமை; புறநா. ௫௫:
ச-சூ; ௩௬௭: க௩ - ச.

௫. வஞ்சினம்: புறநா. ௭௧, ௭௨, ௭௩; “தன்பான் மனையா ளயலான்
தலைக கண்டு பின்னு, மின்பா லடிசிற் கிவர்கின் தகைப் பேடி போலா, நன்
பால பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பா, ரென்பாரை யோம்பே
னெனிய்யானவ னாக வென்றான்” (சீவக. ௪௪௩); “நினையறி வன்பெரிது
நிள்முறையு ளாய, கன்னியையொர் காளைபிற னெய்துவது கண்டு, மன்னுமண
விலலுள்வயி ருரவயில கின்றாயக், கின்னுமுளவோ புதிய வென்றுமிக நக்
கான்” (குளா. அரசிபல. ௧௫௫); “வினையிலென் மகன் தனுயிர் வேறுசெய்
வித்தோனைக், குனிசிலையி னொளையுயிர் கோதலபுரி யேனேன், மனைவியய லான்
மருவல கண்டுமவர் கையாற், நினையளவு மோர்பொழுது தின்றவனு மா
வேன்” வில்லி-பாரதம், பதினமூன்றாம்போர். ௧௮௪.

௫-௭. வென்ற அரசர் பகைவருடைய முரசைக் கவர்ந்து விடுதல்மரபு;
புறநா. ௨௬ : ௬ - ௭; ௭௨ : ௮ - ௯; ௧௭௬ : ௪; “அரசுபட மருமுக்கி,
முரசுகொண்டு களம்வேட்ட.....வேந்தே”, “வேந்த, ரின்னிசை முரசு
மிடைப்புலத் தொழிய.. ..புறம் பெற்று” (மதுரை. ௧௨௮ - ௩௦; ௩௪௮-
௩௦); “எழுவர் நல்லல மடங்க வொருபகல், முரசொடு வெண்குடை யகப்
படுத்த” அகநா. ௩௬.

அ. மடை - மூட்டுவாய்; புறநா. ௧௫௦.

சிதைதலுய்ந் தன்றே நின்வேல் செழிய
க0 முலைபொலி யாக முருப்ப னாறி
மெய்ம்மறந்து பட்ட வரையாப் பூச ,
லொண்ணுதன் மகளிர் கைம்மை கூர
வவிரறல் கடுக்கு மும்மென் .
குளவயிருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே.

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனைக் கல்லாடலார் பாடியது.

இ - ள்.—மீள்வளங்கும் வானத்தின்கண பரந்த இருளநீங்க ஓங்கிச் செல்லுதன்முறைமையையுடைய தனதுதன்மையிற் பிழைபாது வலிய வெம்மை *முறுகிய உருப்பொருந்திய ஞாயிறு சிலாவளங்கும் திங்களுட னே நிலத்தைப்பொருந்தினும்போலப் பகைத்தற்கரிய வலியையுடைய வஞ் சினங்கூறிய இருவேந்தரை வருத்துதற்கரிய போர்க்களத்தின்கண்ணே மாயப்பொருது அவருடைய வாராற் பிணிப்புற்ற முரசத்தைக்கொண்டகா லத்து நின்றநிலையிலேநின்று நின்னைசுழமுடதுகொண்டவீரரைப் புரிந்தெறி *தலால திண்ணிய கொளுத்துககலங்கிக கெடுதல பிழைத்தது, நினதுவேல ; செழிய! முலைபொலிந்தமார்பம் அழல அறைந்துகொண்டு அறிவுமயங்கியுற்ற அளவற்ற அழகையாரவார்த்தையுடைய ஒண்ணுதலமகளிர் கைம்மைநோன்பி லேமிக விளங்கும் அழைப்பொகரும் அழகிய மெல்லிய குவிரை கரிய மயி ரினைக்கொய்தபரிசைக்கண்டு.—எ - று.

செழிய ! மகளிர் கூந்தலகொய்தலகண்டு நின்வேல சிதைதலுய்ந்த தெனக் கூட்டுக.

ரண்டுசெசெல்லமரபெனவும், ஐம்பாற்குவையிருங்கூந்தலெனவும் பாட மோதுவாருமுளர்.

உய்ந்தன்றே : ஓ, அசைநிலை.

(உரு)

அ - கூ. தலைவனது வேலினைப் புகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள ; தொல். புறத்திணை. சூ. கள - இளம்.

க0. உருப்ப: புறநா. உருள : க0.

கக. மெய் - அறிவு ; “விதமுறு வடிவங் கண்டே மெய்யொருப பட்ட திலலை” (திருவால. ௩0: ௩௧) ; பூசல - அழகையாரவாரம் ; “கரையா தேனே பூசலகண்டு மொன், றரையாய” கம்ப. கிடகிரதா. அரசியல. அ.

* முறுகிய - மிகுத்த ; சீவக. ௧௫௦௩ ; காஞ்சீப். திருக்கா. க.

(உகா.) கனிகட லிருங்குட்டதது

வனிபுடைத்த கலம்போலக்

களிறுசென்று களனகற்றவுங்

களனகற்றிய வியலாங்க

ரு னெனிறிலைய வெஃகேந்தி தேறுந். கரு : ரு

யரைசுபட வமருழக்கி

யுரைசெல முரசுவெளவி

முடித்தலை யடுப்பாகப்

புனற்குருதி யுலைக்கொளீஇத்

கரு தொடித்தோட் டிடுப்பிற் றுழந்த வலசிபி

னடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய

வான்ற கேள்வி யடங்கிய கொள்கை

நான்மறை முதல்வர் சுற்ற மாக

மன்ன ரோவல் செய்ய மன்னிய

கரு வேள்வி முற்றிய வாய்வாள் வேந்தே

க. புறநா. ௨௦; க.

க - ந. புறநா. கரு : ரு - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

ரு. ஒளிறுதல - விளங்குதல ; (புறநா. கள : க) ; “ஒளிறுவான் விழுப்புண்” (நெடுநல். கள) ; “ஒளிறுவான் மவரும்” மணி. க : சுடி.

சா. மு. மதுரை. க௨அ.

எ. புறநா. ௨௫ : ரு - எ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப் பார்க்க.

அ-கரு. “ஆண்டலை யணக்கடுபின், வயவேந்த ரொண்குருதி, சினத் தீபிற் பெயர்பு பொங்க.....தொடித்தோடகை துடுப்பாக, வாடுற்ற லுன் சோறு” (மதுரை. ௨௬-௩௫) ; “முடித்தலை யடுப்பிற் பிடாத்தலைத் தாழித், தொடித்தோட் டிடுபிற் றுழைஇய லுன்சோறு” சீலப். ௨௬ : ௨௭-௩.

கக. களம் வேட்டலென்பது, பலிகொடுத்தலென்றும் களவேள்வி செய்தலென்றும் வழங்கும் ; (புறநா. ௨௭ : க௨) ; “கறவுகொ ணெஞ்ச மோடு களம்வேட் டன்றே” (முருகு. ௧௦௦) ; “அரசுகெட.....களம் வேட் ட,வடுதிதலுயர் புகழுவேந்தே” (மதுரை. க௨அ - ௩௦) ; “பாண்டியன் சோழந்தாய்ந்த, பெருங்கள வேள்வி செய்த பீடுடைக் காட்டு நாட்டு” (திரு வால. ௪௪ : ௫௪) ; “பிடித்தாடி யன்ன பிறழ்பறபே யாரக, கொடித்தாணை மன்னன் கொடுத்தான்-முடித்தலைத், தோளோடு வீழந்த தொடிக்கை துடுப் பாக, முடிஞ் சோற்றை முகந்த” (பு - வே. ௮ : ௧) ; அரசன் வேட்டதற்கு மேற்கோள் ; தோல். மாபு. ௫. ௭௨ - போர்.

க௨. கொள்கை-விரதம் ; “தாவில கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்” முருகு. ௮௬.

க௩. புறநா. கள : க - ச ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

க௨-ரு. “ஆன்மகன்வி...வாள்வேந்தே எனவரும் அடிகளில், பார்ப் பார் வேட்டபித்தவாறும் அரசன் வேட்டவாறும் கண்டுகொள்க” (தோல்.

நோற்றோர் மன்றின் பகைவர் நின்னொடு

மாற்ற ரென்னும் பெயர்பெற்

முற்ற ராயினு மாண்டிவாழ் வோரே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை மாங்கு டிகழார் பாடியது.

இ - ன். —† பெரிய கடலின்கட் பெரிய ஆழத்திடத்துக் காற்றறப்புடைக் கப்பட்ட மரக்கலம் நீரைக்கிழித்து ஒடுமாறுபோலக் களிறுசென்று போர்க் களத்தை இடமகலச்செய்ய அவ்வாறு களமகலசெய்த பரந்த இடத்தின் கண் விளங்கிய இலையையுடைய வேலையேநதி வேந்துபடப் போரைக்கலக் கிப் புகழ்பரக்க அவர்முரசைக்கொண்டு முடித்தலைமை அடுப்பாகக்கொண்டு குருதிப்புளலாகிய உலையின்கண் தசையும்முனையுமுதலாயினவந்தைப்பெய்து வீரவளையையுடைய தோளாகிய துடுப்பால துழாவிடப்பட்ட உணவால அடுகளைத்தின் கட் களவேள்விவேட கொலலும்போரையுடைய செழிய! அமைந்த கேள்வியையும் ஐம்புலனுமடங்கிய விரதங்கனையும் நான்கு வேதத் தையுமுடைய அந்தணர் சுற்றமாக வேந்தர் அதற்கேற்ப ஏவலசெய்ய நிலை பெற்ற வேள்வியைச்செய்துமுடித்த வாய்த்தவாளினையுடைய வேந்தே! தவஞ்செய்தார், யாவர்க்குருதெளிவாக, நின்னுடைய பகைவர்; நின்குப் பகைவரென்னும் பெயரைப்பெற்று நின்னொடு போர்செய்தற்கு மாட்டாரா யினும் அத்துறக்கத்து வாழ்வோர். — எ - று.

காளனகற்றவுமென்னும் உம்மை, அசைநிலை.

மன்னியவேள்வியென்றது, களவேள்வியொழிந்த வேளவிகளை.

செழிய, வேந்தே, ஆற்றாராயினும், ஆண்டுவாழ் வோராகிய நன்பகை வர் மாற்றரென்னும் பெயர்பெற்று நோற்றாரெனக்கூட்டுக. (உசு)

புறத்திணை. ௨. ௧௬ - இளம்); “நளிகடலிருங்குடத்தது என்னும் புறப்பாட்டு இனுள் அந்தணன் வேட்பித்தலும் அரசன் வேட்டலும்வந்தது” ஷே. ஷே. ௨௦ - ந.

௧௭. “நோற்றோர் மன்ற தோழி” குறுந். ௩௪௪.

௧௮ - அ. “புண்ணியம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்க மென்னுந் தருமறைப் பொருளே” (கம்ப. ௩௧௨. ௫) என்னுஞ்செட்புள் இங்கே அறியற்பாலது.

* மு. அரசன் களவேள்வி வேட்டதற்கு மேற்கோள்; (தொல். புறத் திணை. ௨. ௧௬ - இளம்); “நளிகடலிருங்குடத்தது என்னும் புறப்பாட்டுப் பலிகொடுத்தது”; ஷே. ஷே. ௨. ௨௧ - ந.

† “வக்கம் போழ்முநகீர்’ பு - வே. அ: ௩௧.

(உஎ.) சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ்

நூற்றித மூலரி னிரைகண் டன்ன

வேற்றுமை யில்லா ¹ விழுத்திணைப் பிறந்து

வீற்றிருந் தோரை யெண்ணுங் காலே

டு யுரையும் பாட்டு முடையோர் சிலரே

மரையிலே ² போல மாய்ந்திசினோர் பலரே

புலவர் ³ பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின்

வலவ னேவா வான லூர்தி

யெய்துப வென்பதஞ் செய்வினை முடித்தெனக்

ந. 'விழுமம்' சிறப்பாகிய குறிப்பையுணர்த்துதற்கு மேற்கோள் ;
தோல். உரி. கு. ருஎ - சே; ஷெ ஷெ ஷெ. ருடு - ந; இ - வி. உஅஉ -
உரை.

க - ச. சாதிக்கேற்றவுவமையென்பர்; இ - வி. ரு. கூடுக - உரை.

டு. புறநா. கடு ரு: க - நு; "நல்லிசை நிலைஇ", "நல்லிசை நிலையி
நனந்தலை யுலகத்து" (பதிற். கசு, அசு); "தொலையா நல்லிசை யுலகமொடு
நித்ப்", "செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட" (மலைபடு. எரு, ந.அஅ); "மண்
ணின்மேல் வான் புகழ் நட்டானும்.....சாவாவுடம்பெய்தினர்" (திரி. கசு);
"ஒருவன திரண் டியாக்கை யுடம்பி னரம்பின் யாத்த, ஒருவரும் புகழு மென்
றங் கவற்றினாழ் காத்துவந்து, மருவிய ஒருவ மிக்கேமறைந்துபோ மற்ற யாக்
கை, திருவமர் துலக மேத்தச் சிறந்துபின் னிற்கு மன்றே", "பொன்று மிவ்
வுட லின்பொருட், டென்று நிற்கு மிரும்புக, பின்று நீர்கழிந் தீர்களாற், குன்
றின் மேற்குடைவேந்தீர்காள்" (குளா. சீயவதை. உரசு; ஷெ. அரசியல. உஉசு)
இவ்வடியை "புகழ்தான் உரையும் பாட்டுமென இருவகைப்படும்; அவற்
றுள், உரைப்பார் உரைப்பவையென எல்லார்க்குமுரியவழக்கினையே எடுத்தா
ராயினும் இனம்பற்றிப் புலவர்க்கேயுரிய செய்யுளும் கொள்ளப்படும்; படவே,
பாடுவார் பாடுவனவெல்லாம் புகழாமொ ர்பதூஉம் பெற்றும்" (குறள்.
உருஉ) என உரைநடையாக அமைத்தருளினர் பரிமேலழகர்.

கூ. "மரையிலையின் மாயந்தார் பலர்" நாலடி. நடுகூ.

அ. "ஊரா நன்றேர்" (மணி. கூ: நகூ); "~~பிதைதோர்சென்னி, மாசையக
னத்துவள்ளல்~~" கந்த. காவிரிமீன்கு. ந.உ.

எ - கூ. புறநா. ரு: கசு - ரு; "புகழுடம்பான் இவ்வுலகும் புத்தே
ருடம்பான் அவ்வுலகும் ஒருங்கே எய்தாமைபின் 'புலவரைப் போற்றாது' என்
றார்; அவன் இரண்டிலகும் ஒருங்கேயுதல், 'புலவர் பாடும்...முடித்து'
எனப் பிறராலுஞ் சொல்லப்பட்டது"; "புலவர் பாடும் புகழுடையோர்...
எய்துவராதலின் துறக்கச்செலவு சொல்லவேண்டாவாயிற்று" குறள். உருசு,
கூஎரு - பரிமேல்.

(பி - ம்.)—1 'விழுக்குடிப்' ² 'போன்மாய்ந்திசினோர்' ³ 'பாடுபுகழ்'

௧௦ கேட்ப வெந்தை சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி

தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையு

மாய்த லுண்மையும் பிறத்த லுண்மையு

மறியா தோரையு மறியக் காட்டித்

திங்கட் புத்தே டிரிதரு முலகத்து

௧௧ வல்லா ராபினும் வல்லா ராபினும்

வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி

1 யருள வல்ல யாகுமதி யருளில்

கொடாமை வல்ல ராகுக

கெடாத துப்பினின் பகையெதிர்ந் தோரே.

திணை - பொதுவியல் ; துறை - மதுமொழிக்காஞ்சி.

*சோழன் நலங்கிள்ளியை உறையூர் மதுகண்ணன் சாத்தனாபாடியது.

இ - ள்.—சேற்றின் கண்ணே வளரும் தாமரைபூத்த ஒள்ளிய நிறத்தை யுடைத்தாகிய னுறுகிய இதழையுடைய மலரினது நிரையைக் கண்டார் போன்ற ஏற்றத் தாழவில்லாத, சிறந்த குழியின்கட்பிறந்து † வீற்றிருந்த வேந்தரை எண்ணுங்காலத்துப் புகழும் பாடும் உடையோர் சிலர் ; தாமரையினது இலையையொப்பப் பயன்படாது மாயந்தோர் பலர் ; புலவராம் பாடப்படும் புகழையுடையோர் ஆகாயத்தின்கண் பாகுநற்செலுத்தப்படாத விமானத்தைப் பொருதுவாரென்று சொல்லுவார் அறிவுடையோர், தாம் செய்யும் நல்லினையெழுத்தென்று சொல்லக்கேட்போர் ; என்னுடைய இறைவ, சேட்சென்னி, நலங்கிள்ளி, வாரந்தொன்று பின் குறைதலுண்டாதலும், குறைத்தொன்று பின் வளர்தலுண்டாதலும், பிறந்ததொன்று

௧௧ - ௪. புறநா. அ - ஆம் செய்யுளின் அடிககுறிப்பைப் பார்க்க.

௧௧. புறநா. இள.

௧௧ - ௮. அருளும் கொடையுமுடையோர் தம்பகையை வெலவாரென்பதை, “திருமகம் பெற்றெனச் செம்பொற் குன்றெனப், பெருநல நிதிதலை திறந்து பீடுடை, மருநிலத் திரவலர்க் காத்தி யி னண்ணஞ், செருநிலம் பயப் புறச் செலவன் செலுமே” (சீவக. நா ௧) என்னுஞ்செய்யுளாலும், அதனுரையில், நச்சீனூர்க்கினியர் ‘அருளிலா, கொடாமை வல்லராகுக’ என மெற்கோள்காட்டியிருத்தலாலும் அறிக. இது ககரவீற்றுவியங்கோள பலர் பாலில் வருதற்கும் (நன் - மபிலே. சூ. 1 நள), விபங்கோள வாழ்த்துத் த பொருளில் வருதற்கும் (இ - வி. சூ. உருக - உரை) மெற்கோள்.

* இப்பாடின் ௧௦-ஆம் அடியில், தலைவன்பெயர் அமைந்திருத்தல் காண்க.

† வீற்றிருத்தல் - கவலையின்றியிருத்தல்; “வீற்றிருந் தவருங் கற்றார்” (சீவக: ௧௬௭௬); “தமிழ்ப்புலவ, ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்கலாம்” திருவள்ளுவ மாலை, ௧௬.

(பீ - ம்.)—1 ‘அருளி’

பின் இறத்தலுண்டாதலும், இறந்ததொன்று பின் பிறத்தலுண்டாதலும்; ில்விமுகத்தான் அறியாத மடவோரையும் அறியக்காட்டித் திங்களாகிய தெய்வம் இயக்குகின்ற தேயத்தின்கண் ஒன்றை மாட்டாராயினும் வல்லாராயினும் வறுமையான் வருத்தமுற்று வந்தோரது உண்ணாத மருங்கைப் பார்த்து அவர்க்கருளி வழங்க வல்லையாகுக; அருளிலராய்க் கொடாமையை வலலராகுக, கெடாத வலியையுடைய நினக்குப் பகையாய் மாறுபட்டோர்.—௭ - பு.

நூற்றிதழலரின நிரைகண்டன்ன உரையும் பாட்டும் உடையோர் சில ரென இயையும்.

நிரைகண்டன்ன விழுத்திணையோறுரைப்பினுமமையும்.

அருளிலர் கொடாமைவலலராகுகவென்றதனுற்பயன், அவையுடையோர் தத்தம் பகைவரை வெலவராதலால், பகையெதிர்தோர் அவையிலராக வென்பதாம்.

செய்வினைமுடித்து வானவூர்தி எய்துபவென இயையும். (௨௭)

(௨௮.) சிறப்பில சிததி முறுப்பில் பிண்டமுங்

கூனுங் குறளு முமுளு செவிடு

மாவு மருளு முளப்பட வாழ்நர்க்

கெண்பே ரெச்ச மென்றிவை யெல்லாம்

நு பேதைமை யல்ல தூதிய மில்லென

முன்னு மறிந்தோர் கூறின ரின்னு

மதன்றிற மத்தையா னுரைக்க வந்தது

வட்ட வரிய செம்பொறிச் சேவ

லேனல் காப்போ ருணர்த்திய கூஉங்

க௦ கானத் தோர்நின் றெவ்வர் நீயே

புறஞ்சிறை மாட்கட் கறங்குறித் தகத்தோர்

புயத்தெறி கரும்பின் விடுகழை தாமரைப்

௨. மு. சீலப். ௫ : ககஅ; மணி. கஉ : கூஎ.

க - ச. “கூனொடு வெதிரே பங்கு குருடுபே ருமை யானே, ருனம தடைந்த புன்மை யாக்கையோ டொழியு மம்மா” (கந்த. பானுகோபன் வதை. ௨௪); “குறளொடு செவிடு மூங்கை கூனமருள குருடு மாவே, புறு முறட் பிலலாப பிண்ட மோதிய வெணமெய் யெச்சம்” தூடாமணி. கஉ : கூச.

க௦. “சூழிருஞ் சடைக டாங்கிச சுடாமுடி துறந்து கானபோய், வீழ் சரு கருநி நீவிர் மெய்த்தவம் புரிதல வேணமும்” நைடதம், போர்புரி. ௩.

கஉ. “கோடுபுயக் கலலா துழ்க்கு நாடகேன” (கலி. ௩௮); “கோட்டி னிற் குத்திக் குடர்புயத் துறுதது” மணி. கஉ : ச௭.

பூம்போது சிதைய வீழ்த்தெனக் கூத்த
ராகெளங் தடுக்கு மகநாட் டையே
கரு அதனால், அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்று
மாற்றும் பெருமரின் செல்வ
மாற்று மைந்நிற் போற்று மையே.

~~திணை - பாடாண்டிணை. துறை - பொதுவியல்; மதுமொழிக்
கஞ்சியுமாகம்.~~

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—மக்கட்பிறப்பிற் சிறப்பில்லாத குறும், வடிவில்லாத தசைத்
தாரனும், கூனும், குறனும், ஊமும், செவிமும், மாவும், மருளுமுளப்பட்ட
உலகத்து உயிர் வாழ்வார்க்கு எட்டுவகைப்பட்ட பெரிய எச்சமென்று சொல்
லப்பட்ட இவையெல்லாம் பேதைத்தன்மையையுடைய பிறப்பாவதல்லது
இவற்றற் பயனில்லையென முற்காலத்தும் அறிந்தோர் சொன்னார்; இன்ன
மும் அவ்வுதியத்தின் பர்குபாட்டை யான் சொல்லவந்தது, வட்டமாகிய
வரியையுடைத்தாகிய செம்பொறியையுடைய காட்டுக்கோழிச்சேவல் திணைப்
புணங்காப்போரைத் துயிலுணர்த்துவதாகக் கூவும் காட்டின்கண் உள்ளோர்,
நின்னுடைய பகைவர்; நீதான் வேலிப்புறத்துநின்று வேண்டிய மாக்கட்கு
அறத்தைக்கருதி, அகத்துள்ளோர்தாம் பிடுங்கியெறியும் கரும்பாகியபோகடப்
பட்ட கழை வாவியகத்துத் தாமரையினது பொலிந்த பூச் சிதற வீழ்ந்ததாக,
அது கூத்தர் ஆடுகளத்தையொக்கும் உள்ளாகிய நாட்டையுடையை, ஆத்
லான்; அறனும் பொருளும் இன்பமுமென்னப்பட்ட மூன்றும் செய்வதற்
குதவும் பெரும, நினதுசெல்வம் உதவாதொழிதல நின்னைப் பாதுகா
வாமை.—எ - று.

பிண்டமென்பது, மணைபோலப் பிறக்குமது. மாவென்பது, விலங்குவடி
வாகப்பிறக்குமது. மருளென்பது, அறிவின்றியே மயங்கியிருக்குமது.

ஊதியமென்பது, அறம்பொருளின்பங்களை; அன்றி அறமென்பாருமுளர்.

நிற்போற்றுமையென்ற்கருத்து, சிதடுமுதல் அறிவின்மை பிறப்பொடு
கூடாதவாறுபோல நின்செல்வமும் அறமுதலியன செய்தற்கேற்றிருப்பச்
செய்யாமையாகிய அறிவின்மை மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்தும் பயனில் பிறப்
பாகப்பண்ணுதலால் நினக்குவரும் பொல்லாங்கைப் போற்றுமையென்பதாம்.

கானத்தோர் நின்பகைவரென் மவதனாற் பகையின்மை தோற்றிநின்றது.

மாவும் மருளுமுளப்பட்டச் சிதடுமுதலாகப் பிறப்பொடு கூட்டப்படாத
பெரிய எச்சமெனப்பட்ட எட்டுமெனக் கூட்டியுரைப்பினும் அமையும்.

கூட. பூ என்பது பொலிவினையுணர்த்தலால் 'பூம்போது' பண்புத்
தொகையுடங்குமென்பர்; நன் - மயிலே. கு. நுகள்.

கஉ - ச. "நீலத் தன்ன பைம்பயிர் மிசைதொறும், வெள்ளி யன்ன
வொள்ளி யுதிர்ந்தது, சுரிமுகிழ் முசுண்டையொடு மூலலை தாஅய், மணிமரு
ணெய்த லுறழக் காமர், துணிநீர் மெல்லவற் றெய்யிலொடு மலர, வல்
லோன் றைஇய வெறிக்களங் கடுப்ப" (மதுரை. உஎக - அச); "பல்லிதழ்
தாஅய், வெறிக்களங் கடுக்கும் வியலறை" மலைபடு. கசக - ரு0.

இஃது அறஞ்செய்யாதானே அறஞ்செய்கவெனக் கூறியவாறு.

அதன்றிறமென்பதற்கு அப்பேதைமையெனாருக்கி, அஃது உண்டா னுல வரும்பொல்லாங்கும், அதுபோலுல வருண்மையுமெனாறுரைப்பாரு முளர். (௨அ)

(௨கூ.) அழல் புரிந்த வடர்தாமரை

யைதடர்ந்த நூற்பெய்து

புனைவினைப் பொலிந்த பொலந்துந் தெரியல்

பாறுமயி ரிருந்தலை பொலியச் சூழப்

ரு பாண்முற றுகநின் னுண்மகி ழிருக்கை

பாண்முற் றெழிந்த பின்றை மகளிர்

தோண்முற் றுகநின் சாந்துபுல ரகலம், ஆங்க

முனிவின் முறறத் தினிதுமுர சியம்பக்

கொடியோர்த் தெறுதலுளு செவவியோர்க் களித்தலு

க௦ மொடியா முறையின் மடிவிலை யாகி

நல்லத னலனுந் தீயதன் றீமையு

மில்லை யென்போர்க் கினனா கிலியர்

நெல்வினை கழனிப் படுபுள் ளோப்புந

ரொழிமடல் விறகிற் கழியீன் சுட்டு

கரு வெங்கட் டொலைச்சியு மமையார் தெங்கி

னினீர் ருதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு

பெறறன ருவக்குநின் படைகொண் மாடிகள்

பற்றா மாக்களிற பரிவுமுந் துறுத்துக்

க. புறநா. கூக : கூக.

ரு. நாணமகிழ்நுககை - காலையில யாவரும் தன்னைக்காணும்படி காட் சிககு எளியருய் வீற்றிருக்கை ; இது நாளாவையெனவுக நப்படு. புறநா : ருசு : ௧.

க - ரு. புறநா. நுகக : கச - ரு ; நுகசு - க - ந ; “எரியகைந தன்ன வேடி றுமரை, சரியரும் பிததை பொலியசு டுடி, நூலின் வலவா றுணங் கின் மாலை, வாலொளி முத்தமொடு பாடினி யணிய” பொருந. கருக-கஉ.

கக - உ. இலையென போர - நாஸதிகர்; இவையகளை, “சிறியவினமா வது நலலத னலனுந் தீயதன் றீமையு பிலென்போரும்...உள்ளிட்டகுழு” (குறள். சக - ஆம் அதிகார அவதாரிகை) என உரைநடையாக அமைத்தனர் பரிமேலழகர்; “அறிவாவது : நலலத னலனுந் தீயதன் றீமையுமுள்ளவா றுணர்தல்” தோல். பொருளியல, கு. ருந - ந.

கரு. புறநா. உச : ரு.

கூவை துற்ற நாற்காற் பந்தர்ச்

உரு சிறுமனை வாழ்க்கையி னோர்இ வருநர்க்

குதவி யாற்று நண்பிற் பண்புடை

யூழிற் றுகநின் செய்கை விழுவிற்

கோடியர் நீர்மை போல முறைமுறை

யாடுநர் கழியுயிர்வ் வுலகத்துக் கூடிய

உரு நகைப்புற னுகநின் சுற்ற

மிசைப்புற னுகநீ யோம்பிய பொருளே.

தீனையும் துறையும் அவை.

அவனை அவா பாடியது.

இ - ள்.—எரியாலாகக்கப்பட்ட தகடாகச்செய்த தாமரைப்பூவுடனே ஐதாகத் தட்டிக் கம்பியாகச்செய்த நூலின்கண்ணையிட்டு அலங்கரித்த தொழிலாதொலிந்த பொன்னுனியன்ற நல்லமாலையைப் பாறிய மயிரையுடைய கரியதலை பொலிவுபெறச் சூழப் பாணசுற்றம் சூழுவதாக, நினது நாட்காலத்து மகிழ்ந்திருக்கும் ஓலக்கம் ; பாணசுற்றம் சூழலொழிந்தபின்னர் நினது உரிமைமகளிருடைய தோள சூழுவதாக, நின் சாந்துபுலர்ந்தமார்பம்; எப்போதும் வெறுப்பில்லாத அலங்காரத்தையுடைய கோயின்முறத்தின் கண்ணே இனிதாக முரசுஒலிப்பத தீடோரைத்தண்டரு செயதலும் நடுவு நிலைமையுடையோருக்கு அருள் பண்ணுதலுமாகிய இடையறாத முறைமை யாற்சோம்புதலையுடைய யலையாகி நலவினையினது நன்மையும் தீவினையினது தீமையும் இல்லையென்று சொல்லுவோருக்கு இனமாகாதொழிவாயாக ; நெலவினைநத வயலிடத்தாளதாகிய புள்ளை ஓட்டுவார் வீழ்ந்த பனங்கருக்காகின்ற விறகாற கழிக்கணமீனைச்சுட்டு அத்தனுடனேவெய்ய மதுவை உண்டுதொலைத்தும் அடையாராயத் தெங்கினது இளநீரையுதிர்க்கும் செலவயிக்க நல்லநாட்டைப்பெற்று மகிழும் நினனுடைய படைக்கலம் பிடித்தமாநதர் நின்னுடைய பகைவரைப்போல இரக்கத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு கூவையிலையால் லேயப்பட்ட நாணுகாலையுடைய பந்தராகியசிறிய இலவின் கணவாரமும் வாழ்க்கையினின்று நீங்கி நன்பாலவருவார்க்கு உதவி

கக. கூவை-மஞ்சளைப்போலவதொருபூடு ; இதுதென்னாட்டுள்ளமலைப் புக்கங்களிற் காணப்படுகின்றது; “நூறெடு குழீஇயின் கூவை” (மலைபடு, க.௩௭); “பொலிகூவை” மதுரை. கசஉ.

உரு - ச. “கூத்தாட் டவைக்குழாத் தந்தே பெருஞ்செலவம், போக்கு மதுவிளிந தற்று” (குறள். ௩௩௨) என்பது இவ்வடிகளுடன் ஒப்பிடற் பாலது.

உஉ - ச. விழாக்காலத்துக் கூத்தர்கள் வருதலும், அது முடிந்த பின்பு அவர்கள் வேறிடஞ் செல்லுதலும் “அற அயாண ரகந்நலைப் பேருர்ச், சாறு கழி வழிநாட் சோறுநசை யுறது, வேறுபுல முன்னிய விரகறி பொருந்” (பொருந். க - ௩) என்பதாலும் அறியப்படும்.

செய்யும் நட்போடு கூடிய குணத்தையுடைய முறைமையுடைத்தாக, நினது தொழிலு; விழவின் கண் ஆடும் கூத்தாது வேறுபட்ட கோலம்போல அடைவடைவே தோன்றி இயங்கி இறந்துபோகின்ற இவ்வுலகத்தின்கண் பொருந்திய மகிழ்ச்சியிடத்ததாக, நின்னுடையகினை; புகழிடத்ததாக, நீபாது காத்தபொருள்.—எ - று.

நின் நாணமகிழிருக்கை பாணமுற்று; அதன்பின் அகலந்தோண்முற்று; நீ மடிவிலையாய் இனனுகாதொழிவாயாக; நிற்பற்றமாக்களைப்போல முற்காலத்துச் சிறுமனை வாழும் வாழ்க்கையிலிங்கி இப்பொழுது நின்னாடு பெற்றுவக்கும் நின் படைகொணமாக்கள வருநர்க்கு உதவியாற்றும் நன் போடுகூடிய பண்புடைத்தாகிய முறைமையையுடைத்தாக நின்செய்கை; நகைப்புறனாக நின்சுற்றம்; இசைப்புறனாக நீ ஓம்பிய பொருளெனக்கூட்டுக.

ஓர்இயென்பதனை ஒருவவெனத் திரிப்பினுமமையும்.

நறுமை-பொன்னிற்கு இன்றெனினும் தெரியற்கு அடையாய்நின்றது; நன்மையுமாம்.

ஆங்க, அசை.

நகைப்புறனாகவென்று உரைப்பாருமுளர்.

இதனாற்சொல்லியது: படைகொளமாக்களும் முறைமுதலாயின தப் பாம்ப்செய்து இளபுற்றிருக்கும்படி சிறப்புச்செய்யவேண்டுமென்பதாயிற்று. (உக)

(ஈ0.) செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவுமஞ ஞாயிற்றுப்

பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்தமண் டிலமும்

வளிதிரிதரு திசையும்

வறிது நிலைஇய காயமு மென்றிவை

நு சென்றளந் தறிந்தோர் போல வென்று

மினைத்தென் போரு முளரே யனைத்து

மறிவறி வாகாச் செறிவினை யாங்கி

களிறுகவு ளுடுத்த வெறிகற் போல

வொளித்த துப்பினை யாதலில் வெளிப்பட

ச. ஆகாயமென்பது முதற்குறைந்தமைக்குமேற்கோள். நன்-ம்பிலை. சூ. உகஅ.

க - கூ. புறநா. ௨௦: க-கூ; “நிலநீர் வளிவிசும் பென்ற நாங்கி, னளப் பரி யையே” பதிற். கச: க - உ.

அ - கூ. “காய்ந்தெறி கடுங்கற் மண்ணைக் கவுடகொண்ட களிமபோல, வாழ்த்தி வுடைய ராகி யருளொடு வெகுளி மாற்றி, வேந்தர்தாம் விழைப வெல்லாம் வெளிப்படார் மறைத்தல் கண்டாய்” (கீவக. ௨௬௧௦) என்பதும்,

கடியாங்கனம் பாடுவர் புலவர் கூம்பொடு

1 மீப்பாய் கனையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது

புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலந் தகாஅ

ரிடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியுந்

கடற்புஃ ரூர்த்த நாகிகுழ வோயே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—செஞ்ஞாயிற்றினது வீதியும், அஞ்ஞாயிற்றினது இயக்கமும், அவ்வியக்கத்தாற்றமுப்படும் பார்வட்டமும், காற்றியங்கும்திக்கும், ஓரா தாரமுமின்றித் தானே நிற்கின்ற ஆகாயமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றை ஆண்டாண்டுப் போய் அநாதறிந்தவர்களைப்போல ஞானம் இத் துணையளவை உடையனவென்று சொல்லும் கல்வியையுடையோருமுள்ள ; அப்பெரியோர் அசசெலவுமுதலாயின அறியும் அறிவாலும் அறியாத அடக் கத்தையுடையையாகி யானே தன்குதுப்பிக்கண் அடக்கிய எறியுங்கல்லைப் போல மறைத்தவலியையுடையயாதலான், நின்னை விளங்க எப்பரிசுபாடு வர் புலவர்? கூம்புடனே மேற்பூரிக்கப்பட்ட பாயையமாற்றமல அதன் மேற் பாரத்தையும் பறியாமல் ஆற்றுமுகத்துப்புகுந்த டெரிய மாக்கலத்தைப் பரதவரும் அளவருமுதலாகிய தகுதியில்லாதோர் தம்புலத்திற்கு இடை யாகிய பெருவழிக்கண்ணே சொரியும் கடலல்லவரும் டலபண்டத்தையுடைய நாட்டையுடையோம்!—எ-று.

செலவென்றது, செல்லப்படும்வீதியை.

பரிப்பென்றது, இத்துணை நாழிகைக்கு இத்துணையோசனை செல்லு மென்னும் இயக்கத்தை.

பாய்களை யாது பரந்தோண்டாதென்பதனால், துறைநன்மைகூறிய வாரும்.

பெருங்கலத்தினின்றொ ளுந்தாவதாக உரைப்பினுமமையும்.

துப்பினையாதலிற் புலவர் யாங்கனம் பாடுவொரு கூட்டுக. (௩௦)

“களிறுகவு ளடுத்த வெறிகறபோல, வொளித்த துப்பினை எள்ளார் பிறரும்” (பெ-பெ-உரை) என இவ்வழிகளை நசசிணர்க்கினியர் மேற்கோள் காட்டி யிருத்தலும், “வேற்று வனெறிந்த கலைக், காந்தியந் கந்ததாகக் கவுட் கொண்ட களிறுபோலச், சேநதவ ரூர்த்த மாற்றஞ் சிறதையு ளடக்கி வைத்து, நாந்தகக் கிழவர் கோமா னயநதெரி மனத்த னான” (சூளா. சீய வதை.௧௪) என்பதும் இங்கே அறியத்தக்கவை.

கக. மீமுன் வலியிக்கதற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலே. ௫. களெ,

(பி - ம்.)—1 ‘மிசைப்பாய்’

(ஈக.) சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமு

மறத்து வழிப்பதிஉந் தோற்றம் போல

விருகுடை பின்பட வோங்கிய வொருகுடை

யுருகெழு மதியி னிவந்துசேண் விளங்க

ரு நல்விசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்;

பாசறை யல்லது நீயொல் லாயே

துதிமுக மழுங்க மண்டி யொன்றார்

கடிமதில் பாயுநின் களிநடங் கலவே

போரெனிற் புகலும் புனைகழன் மறவர்

அ. 6. 157

க0 காடிடைக் கிடந்த நாடுநனி சேய

செல்வே மல்லே மென்றார் கல்லென்

விழவுடை யாங்கண் வேற்றுப்புலத் திறுத்துக்

குணகடல் பின்ன தாகக் குடகடல்

வெண்டலைப் புணரிநின் மான்குளம் பலைப்ப

கரு வலமுறை வருகலு முண்டென் நலமந்து

க - உ. குறள். ச - ஆம் அதிகாரத்தின் அவதாரிகையில் இவ்வடிகள் மேற்கோளாகப் பரிமேலழகராத் காட்டப்பட்டுள்ளன.

க - ச. “குன்றுயர் திங்கள்போற் கொற்றக் குடையொன்று, நின்று யர் வாயிற் புறநிலைப் - வொன்றார், விளங்குருவப் பல்குடைகள் வெண் மீன்போற் றோன்றித், துளங்கிவ வே தோற்றம் தொலைந்து” பெரும்பொருள்விளக்கம்.

ரு. வேட்டம் - விரும்புதல்; புறநா. உகச: சு.

ரு - சு. “வென்றே புகழ்புனை வேலண்ண லேயிந்த வெற்பினுள்ள, தன்றே யெனினு மரிவையை யானடி வீழ்ந்திதைஞ்சி, யினதே திருத்தி யிருந்தழை வாங்குவ னிற்றைக்குநீ, சென்றே வருக சிறுகான் முடியுநின் சிந்தனையே” அம்பிகாபதி. ககள.

கூ. வீரர்கள் போரின்கண் மிக்க விருப்பமுடையவரென்பது, புறநா. சுஅ: கக - ஈ, அக: எ - கூ என்பவற்றாலும், “மணடமர் நசையொடு கண்படை பெறுஅது” (முல்லை. சுஎ), “உந்நுயி ரஞ்சா மறவ ரிதைவன், செதினுஞ்சீர் குன்ற லிலர்” (குறள். எஎஅ) என்பவற்றாலும், “போர்பெற் றதியாமைபின், அது பெற்றால அரசன்மடுப்பினும் நில்லாரென்பதாம்; பிற ரும், ‘போரெனிற் புகலும் புனைகழன் மறவர்’ என்றும்.....கூறினார்” என்னும் பரிமேலழகருரையாலும் விளங்கும்.

கச. புறநா. உ: க0-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க,

1 நெஞ்சநடுங் கவலம் பாயத்

துஞ்சாக்.கண்ண வடபுலத் தரசே.*

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை; 'மடிபுலவஞ்சியுமாம்.

அவனைக் கோவூர்க்கோர் பாடியது.

இ - ள்.—சிறப்புடைமுறைமையார் பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் பின்னே தோன்றும் காட்சிபோலச் சேர்பாண்டியருடைய இரண்மிகுடையும் பிள்ளை ஒங்கிய நினது ஒன்றாகிய வெண்கொற்றக்குடை நிறம் பொருந்திய கலையிறைந்த திங்கள்போல ஒங்கிச் சேய்மைக்கண்ணேவிளங்க கல்புகழ்வேட்கையைவிரும்பி வெலும்போரினைச்செய்யும் பாடிவீட்டின் கண்ணையிருத்தலலது நின்னகரின் கண் இருத்தலை உடம்படாய் .நீ ; கோட்டினது துணைமுகந்தேய மடுத்துப் பகைவரது காவலையுடைய மதிலைக் குத்தும் நின்னுடைய யானைகள் அடங்கா, பூசலென்று கேட்பின் விரும்பும் அணிந்த வீரக்கழலையுடைய மறவர், காடு நடுவேகிடந்த நாடு மிகவும் தூரிய வாதலால், யாம் போவோமல்லெமென்றுகருதார்; ஆதலான், ஓசை உண்டான விழாவினையுடைய அவ்விடத்துப் பகைப்புலத்தின் கண்ணே தங்கி விட்டுக் கீழ்கடலின்னதாக மேலகடலினது வெளிய தலையையுடைய திரை நினது குதிரையினது குளம்பையலைப்ப வலமாகமுறையே வருதலுமுண்டா மென்று சுழன்று நெஞ்சநடுங்கும் அவலம்பரப்பத் தயிலாத கண்ணையுடையவாயின, வடநாட்டுள்ள அரசுகள்.—எ -று.

அவம்பாயவென்பது உமாம்.

(௩௧)

கள. உயர்திணை அஃறிணையாகக் கூறப்பெற்ற வழுவமைதிக்கு மேற் கொள்; நன் - வி. சூ. ௪௧௦.

கசு-௪. “நெஞ்சநடுங் கவலம்...அரசே: இஃது அரசியற்றன்மையை யுணர்த்தப்பாலது அத்தன்மையையுடைய மக்களையுணர்த்தி உயர்திணையாய் ஈண்டு அஃறிணையான முடிதலின் வழுவாயிற்று; இவ்வாறு வருவனவும் பிறவும் அமைத்துக்கொள்க” நன் - மயிலை. சூ. ௪௦௬.

* மு. வஞ்சித்திணைக்குரிய இயங்குபடையாவமென்னும் துறைக்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௪ - இளம்; ஷெ ஷெ சூ. ௮ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘நெஞ்சநடுங்கியவலம்’, ‘நடுங்கவலம்.’

(௩௨.) கடும்பி நடுகல நிறையாக நெடுங்கொடிப்

பூவா வஞ்சியுந் தருகுவ னென்றோ

வண்ண நீவிய வணங்கிறைப் பணைத்தோ

உ. “பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி, வாய்வா நெடுந்தகை மணிமுடிச் சணிந்த” (சீலப். ௨௬: ௫௦ - ௫௧); “பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியிற், போர்த் தொழிற் றுணை குஞ்சியிற் புனைய” மணி. ௨௬: ௪௮ - ௬.

நூ. “வணங்கிறைப் பணைத்தோள்” குறுந். ௩௬௪.

னொண்ணுதல் விறலியர் பூவிலை பெறுகென

௫ மாட மதுரையுந் தருகுவ னெல்லாம்

பாடுகம் வம்மினோ பரிசின் மாக்க

டொன்னிலக் கிழமை சுட்டி னன்மதி

வேட்கோச் சிறுஅர் தேர்க்கால் வைத்த

பசுமட் குருஉத்திரள் போவவ்வன்

கொண்ட குமியித்தித் தன்பனை நாடே.

தினை - பாடாண்டினை; துறை - இயல்மொழி.

அவனை அவர்பாடியது.

இ - ள்.—மது சுற்றத்தினது அடுகலத்தை 1 நிறைக்கும் பொருட்டு விலையாக நெடிய துகிற்கொடியினையுடைய பூவாதவஞ்சியையும் தருகுவன்; நிறமுடைய கலவை பூசப்பட்ட வளைந்த சந்தினையுடைய முன்கையினையும் வேய்போன்ற தோளினையும் ஒள்ளியமுதலினையுமுடைய விலையுர்பூவிற்கு விலையாகப் பெறுகவென்று மாடத்தையுடைய மதுரையையும் தருவன்; ஆதலால், யாமெல்லாம் அவனைப் பாடுவேமாக வாரீர் பரிசின் மாக்கள்; பழைய நிலவுரிமையைக் குறிப்பின், நல்ல அறிவையுடைய குயக்குலத்தினையோர் கலம் வளைதற்குத் திகிரிக்கண்ணே வைத்த பச்சைமண்ணுகிய கனத்த திரள்போல அவன் கருத்திற்கொண்ட முடிபையுடைத்து, இக்குளிர்த மருதநிலத்தை யுடைய நாடு.—எ - று.

பூவாவஞ்சியென்றது, கருவூர்க்குவெளிப்படை.

௫. “மாடமலி மறுகிற் கூடல்” (முருகு. ௭௧); “மாடம் பிரங்கிய மலி புதழ்க் கூடல்” (மதுரை. ௪௨௬); “மாடக்கூடல்” (பரி. ௨௦: ௧௦௬); “மாட மதுரை”, “மாடமதுரையும்” (சீலப். பதி. ௨௦; அ: ௩; கூ: ௭௬; கடு: ௧௧௨); “நான்மாடக் கூடல் மகன்றி மைந்தரும்” (கலி. ௧௨) என்பதும், “நான்கு மாடக் கூடலின் நான்மாடக்கூடலென்றாயிற்று; அவை திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநெல்வூர்; இனி, கன்னி, கரியால, காளி, ஆலவாயென்றுமாம்” என்னும் அதன் வச்சேடறையும், “அம் புத நால்களா லீடு கூடல்” (திருநள்ளாறும் திருவாலவாயும்; தே) என்னும் திருவாக்கும், “மதியலி புரிசை மாடக் கூடல்” (திருமுகப்பாசூரம்) என்பதும், “ஈசனார் மகிழ்ந்த தானம்” (திருவால. நகர. ௧௨) என்பது முதலிய திருவிருத்தங்கள் நான்கும், “கன்னிதிரு மால்காளி யீசன் காக்கும் கழ மதில்குழி மாமதுரை” (சீலப். பயன்முதலியன. ௫) என்பதும் இவகே கவ கத்தக்கவை.

௫ - சு. “உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லா மிரப்பார்க்கொன், நீவார் மே னிற்கும் புதழ்” (குறள். ௨௩௨) என்பதனாலும் அதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையாலும் ஈவாரைப்புதழ்தலை விளக்க அறிக.

க. சீவக. ௭௮௬ - ந. மேற்

(பி - ம்.)— 1 ‘நிறைக்கும் பொருளாக’

எசு புறநானூறு மூலமும் உன்றயும்.

* ஒன்றோவென்றது, எண்ணிடைச்சொல்.

தேர்க்காலென்றது, தேர்க்காலபோலும் திகிரியை.

அவன் கொண்ட குடுமித்து, இரநாடு ; ஆதலால், வஞ்சியையுந்தருகு வன் ; மதுரையையுந்தருகுவன் ; ஆதலால், பரிசின்மாக்கள், நாமெல்லாம் அவனைப்பாடுகம் வீம்மினோவெனக்கூட்டுக.

தொன்னைக்கிழமையென்று பாடமோதுவாருமுளர். (நஉ)

* “பொய்படு மொன்றோ” (குறள். அநஉ) என்புழிப்போல.

(நாந.) கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்

மான்றசை சொரிந்த வட்டியு மாய்மக

டயிர்கொடு வந்த தசம்பு நிறைய

வேரின் வாழ்நர் பேரி லரிவையர்

நு குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணென்

முகந்தோர் கொடுப்ப வுகந்தனர் பெயருந்

தென்னப பொருப்ப னன்னாட் டிள்ளு

மேழெயிற் கதவ மெறிந்துகைச் கொண்டுநின்

பேழ்வா யுமுனை பொறிக்கு மாற்றலை

க - உ. வட்டி - கடகப்பெட்டி; ஆவது பனையகணியாற்செய்த பெரிய பெட்டி; “ஊனாவட்டியர்” (மலைபடு. கடுஉ.) ஆய் - இடைச்சாதி; சீவக. சஉசு - ந.

சு. பலர்பாற்படர்க்கைவினைமுற்று வினையெச்சமான தற்குமேற்கோள் ; நன் - மயிலை. கு. நடு; நன் - வி. கு. நடுக.

க - சு. “முள்ளெயிற்றுப் பாண்மக என்னகெழுது சொரிந்த, வகன் பெருவட்டி நிறைய மனையோ, ளரிகாற் பெருப்பயறு நிறைக்கு முர”, “வலை வல பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள், வராஅல சொரிந்த வட்டியுண் மனையோள், யாண்டுகழி வெண்ணெ னிறைக்கு முர” ஐங்குறு. சஎ, சஅ.

எ. மு. புறநா. உகடு : சு.

அ. ஏழெயிற்கதவம் - (பகைவருடைய) ஏழுமதிலிள்கணுள்ளகதவுகள்; பாண்டிநாட்டில எழுபொன்கோட்டையென்று ஒருருளது; சிவகங்கையைச்சார்ந்தது; அஃது இங்கேகூறிய ஏழெயிலிருந்த இடமாக ஊக்கப்படுகின்றது; இரதவூர், பல சிற்றரண்கள் வாய்ந்திருந்ததாக இந்நூல உக - ஆவது செப்பினிற் கூறப்பட்டுள்ள கானப்பேருக்குச்சமீபமாக இருத்தல் இக்கருத்தை ஒருவாறு வலியுறுத்தும்.

சு. பகைவருடைய இடங்களைக் கைப்பற்றியவுடன் அவற்றில் அவர்களுடைய முத்திரைகளைச் சிதைத்துத் தம்முடைய பொறிகளை அமைப்பது மரபு.

க௦ பாடுநர் வஞ்சி பாடப் படையோர்

தாதெரு மறுகிற் பாசறை ¹ பொலியப்

புலராப் பச்சிலை யிடையிடுபு தொடுத்த

மலரா மாலைப் பந்துகண் டன்ன

ஆன்சோற் றமலை பாண்கடும் பருத்துஞ்

கரு செம்மற் றம்மரின் வெம்முனை யிருக்கை

வல்லோன் றைஇய வரிவனப் புற்ற

வல்லிப் பாவை யாடுவனப் பேய்ப்பக்

காம விருவ ரல்லதி யாமத்துத்

தனிமகன் வழங்காப் பனிமலர்க் காவி

உ௦ னெதுக்கின் நிணிமணற் புதுப்பூம் பள்ளி

வாயின் மாடந்தொறு மைவிடை வீழ்ப்ப

நியாங்குக் கொண்ட விழவினும் பலவே.

தினை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—காட்டின் கண்ணே தங்கும் வாழ்க்கையையுடைய சிலம் பாருந்திய நாயையுடைய வேட்டுவன் மானினது தசையைச்சொரிந்த கடக மம் இடைமகள் தயிர்கொண்டுவந்த பிடாவும் நிறைய ஏரானுமுது உண்டு வாழ்வாது பெரிய மனையின்கண்மகளிர் குளத்துக்கீழ்வினைந்த களத்தின் ட் கொள்ளப்பட்ட வெண்ணெலலை முகந்துகொடுப்ப உவந்துவிளும் தன்றிசைக்கட் பொதியின்மலையையுடைய பாண்டியனது நல்ல நாட்டுள் நும் ஏழாகிய அரணின்கட் கதவத்தையழித்துக் கைக்கொண்டு நினது பெரியவாயையுடைய புலியைப்பொறிக்கும் வலியை ; ஆதலான், நின்னைப் பாடும்புலவர் நினது மேற்செலவைப்பாடப் படைக்கலத்தினையுடையோர்

கக. “தாதெருத் ததைந்த முற்றம்” மலைபடு, ௫௩ க.

கஉ. ‘செய்பு’ என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் வினைமுதல்கொண் டதற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலே. ௫. ௩௪௩ ; நன் - வி. ௫. ௩௪௪.

க௩. “மாலைப்பந்தம் மாலையுமேந்தி” சீவக, உகஉஅ. ௪௯௪௪.

கஉ - ௩. புறநா. உ௩ : ௩.

க௪. புறநா. க௭௭ : க௪ - ௫ ; “கோழார்க்குறைக் கொழுவல்லி” (மதுரை. க௪௧) ; “ஊண்மலைசெழுகுடி” (கலி. ௫௦) என்பதற்கு ‘ஊண் சோற் றமலை பாண்கடும் பருத்தும்’ என்பது மேற்கோள்.

க௫. வரிவனப்பு : மணி. ௩ : அ.

உ௦. பள்ளி : மணி. உ௪ : எஉ.

உ௧. மைவிடைவீழ்த்தல் : புறநா. உ௬௨ : க.

(பி - ம்.)—1 ‘மலிய’

௭. அ. புத்தாநூறு மூலமும் உரையும்.

தந்தாகிய ஏறுப்பொருந்திய மறுகிணையுடைய பாசறைக்கண்ணே பொலிவு பெறப் புலராத பசியிலையை இடையிட்டுத்தொடுக்கப்பட்ட மலராத முகையிணையுடைய மாலைவினது பறைக்கண்டாற்போன்ற தசையோடுகூடிய பெருஞ்சோற்றுத்திரையைப்பாணசுற்றத்தையூட்டும் தலைமையையுடைத்து, திணை வெய்யமுனையாகிய இருப்பிடம் ; கைவல்லோனார் புனைந்துசெய்யப் பட்ட எழுதிய அழகு பொருந்திய அலலிப்பாவை * அலலியமென்னும் கூத்தையாரும் அழகையொப்ப அன்பினையுடைய துணைவனும் துணைவியுமாகிய இருவரலலது இடையாமத்தின்கண் தனிமகன்வழங்காத குளிர்த் த மலரையுடைய காலின்கண் இயங்குத்தற்கினிய செறிந்த மணலையுடைய புதிய பூவையுடைய சாலையினது வாயிலின்கண் மாடம்தோறும் செம்மறிக்கிடா யைப்படுக்க நீ அவ்விடத்து எடுத்துக்கொண்ட விழவினும் பல.—௭ - று.

நன்னாட்டுள்ளுமென்ற உம்மை, சிறப்பும்மை.

அல்லிப்பாவையாடுவனப்போறது, ஆண்கோலமும் பெண்கோலமு மாய அவ்விருவருமாடுகூத்தை. படையோர் பாசறை பொலியவென்பதற் குப் படையோரது பாசறைபொலிவுபெறவென்று உரைப்பினுமமையும்.

பாசிலைமலையெவன்று பாடமோதுவாருமுளர்.

தனிமகன்வழங்காவென்றது, தனித்துவழங்கின் அப்பொழில்வருத்து மென்பது.

களத்துக்கொள்வெண்ணெலென்பது, களக்கொள்வெண்ணெலெனத் தொக்கது.

முகநதனர்கொடுப்ப, உகநதனர் பெயருமென்பன, வினையெச்சமுற்று.

உழவைபொறிக்குமாறதலையாகலின், பாண்கடும்பருத்தும் நின்வெம் முனையிருக்கை நீ கொண்ட விழவினும் பல செம்மற்றெனதுகூட்டுக.

விழவென்பது, † சிறுசோற்றுவிழவினை ; வேளவியெ றறுரைப்பினு மமையும். (௩௩)

* அலலியக்கூத்து : சீலப். சு: ௫அ - அடியாககுறலலாரூரையைப் பார்க்க.

† சிறுசோற்றுவிழவு-சோறதைத் தயிர்முதலியவற்றோடுகலந்து உருண் டைகளாக்கி அவற்றை வருவோர் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தது மகிழ்தல்.

(௩௪.) ஆன்முலையறுத்த வறனி லோர்க்கு

மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்

பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்

க. “குடிகொண்டிறைகொள்ளுந் கோமகற்குக் கற்ற, மடிக்கொன்று பால்கொள்ளு மாண்பே” நீதிநெறி. உக.

க - ௩. இவ்வடிகளிற்கூறப்பட்டவற்றை, “பெரிய அறங்களைச் சிதைத் தலாவது ஆன்முலையறுத்தலும் மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும் பார்ப் பார்த்தபுதுமுதலிய பாதகங்களைச் செய்தல்” (குறள். ௧௧௦) என உரை யுடையிலமைத்தனர் பரிமேலழகர்.

வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாய் 1 முளவென
 னு நிஷம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
 * செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
 2 வறம்பா டிற்தே யாயிழை கணவ
 காலே யந்தியு மாலே யந்தியும்
 புறவுக் கருவன்ன புன்புல வரகின்
 ௧0 பாற்பெய் புன்கந் தேனெடு மயக்கிக்
 குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு கிழித்த வொக்கலொ
 டிராத்தி நீடிய வகன்றலை மன்றததுக்
 கரப்பி லுள்ளமொடு வேண்டிமொழி பபிறறி
 யமலைக் கொழுஞ்சோ ரூர்த் பாணர்க்
 ௧௫ ககலாச் செல்வ முழுவதுஞ் செய்தோ
 னெங்கோன் வளவன் வாழ்க வென்றுநின்
 பீடுகெழு நோன்றாள் பாடே னாயிற்
 3 படுபறி யலனே பலகதிர்ச் செலவன்
 யானே தஞ்சம் பெருமவிவ வுலகத்துச்

க - ச. “கொலைகளிற் கொடுமை சான்ற பாபபனக கொலைவலவீரக,
 கொலைநருக் கொலைதாய தந்தைக கொலைக்கவைக கோட்டுநல்லான், கொலை
 முதற் பிறவும் நீங்கும்” காஞ்சிப். சருவநீர்த்த. ௧௪.

ரு. “நிலநதிறம் பெயருநு காலே யாயினும்” பதிற். ௬௩ : ௬.

௬. உய்தி - பிழைத்தல்; “உயதிக கால முறையீ ரோவென” (சீலப்.
 ௧0 - ௨௪0); “சார்பறுததுயதியும்” மணி. ௨௫ : ௫.

௧-௭. “எந்நறி கொன்றார்க்கு முயவுண்டா முயவிலலை, செப்நன்றி
 கொன்ற மகதரு” (குறள். ௧௧0); “சிதைவகல காதற் றுயைத் தந்தையைக்
 குருவைத் தெயவ, பதவியந் தணரை யாவைப் பாலரைப் பாவைமாரை,
 வதைபுரி குராக்கு முண்டா மாறமலா மாறமல மாயா, ததவிகொன் றார்க்
 கென் னேனு மொழிக்கலா முபாய முண்டோ” (கம்ப. கிடகிந்தை. ௬௨)
 என்பன இங்கே அறியத்தக்கவை.

ரு - ௭. ‘பாட்டு’ எனனும் உரிசசொல சொல்லுதற்றொழிற்பண்பின்
 மேல வருதற்கு மேற்கோள்; நன்-மயிலை. கு. ௪௫௭; நன்-வி. கு. ௪௫௮.

௬ - ௭. “நனநி, செய்குநர்ப் பிழைத்தோக குய்வில வென்னும், குன்ற
 வாய்மை” கல்லா. ௪.

௧௨. “இடத்தி மன்றமும்” மணி. ௬ : ௮௬.

௧௪. “பெருஞ்சோறறமலை” மணி. ௧௭ : ௨.

௧௬. ஒருசொல முன ஒருசொல வருங்கால தொகைநிலைவகையா
 னும், எண்ணுநிலைவகையானும், பயனிலைவகையானும் வருதலேயன்றி எச்ச
 (பி - ம்).—1 ‘உளவே’ / ‘அறம்பாடினதே’ 3 ‘பாடுபரி’

௨௦ சான்றோர் செய்த நன்றுண் டாயி
னிமயத் தீண்டி யின்குரல் பயிற்றிக்
கொண்டன் மாமழை பொழிந்த
துண்பஃ றுளியினும் வாழிய பவவே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - இயன்மொழி.

சோழன் துளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர்க்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—ஆனினது முலையாற்பெறும் பயனைக்கெடுத்த தீவினையா ளர்க்கும் மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைய பெண்டிரது கருப்பத்தை அழித்தோர்க்கும் பார்ப்பாரைப்பிழைத்த கொடுந்தொழிலையுடையோர்க்கும் அவர்செய்த பாதகத்தினை ஆராயுமிடத்து அவற்றைப்போக்கும் வழியுமுள வெனவும், நிலம் கீழ்மேலாம் காலமாயினும் ஒருவன்செய்த நன்றியைச்சிதைத் தோர்க்கு நரகம்நீங்குதலிலையெனவும் அறதூல் கூறிற்று; தெரிந்த ஆபர ணத்தையுடையார் தலைவ, காலையாகிய அந்திப்பொழுதும் மாலையாகிய அந்திப்பொழுதும் புறவினது கருவாகிய முட்டைபோன்ற புல்லிய சிலத்து வரகினது அரிசியைப் பாலின்கட்பெய்து அடப்பட்ட சோற்றைத் தேனோடு கலந்து உண்டு குழிய முயலினது கொழுவிய ரூட்டினைச்சிசையத்தின்ற என் சுற்றத்தோடுகூட இலநதைமாமோங்கிய அகன்ற இடத்தையுடைய பொதி யிற்கண் ஒன்றையும் மறைத்தலில்லாத உள்ளத்துடனே வேண்டிய வார்த் தைகளைப் பலகாலுங்கூறிப் பெரிய கட்டியாகிய கொழுவியசோற்றை அருந் திய பாணர்க்கு நீங்காதசெல்வமெல்லாவற்றையும் செய்தோன் எம்முடைய வேந்தனாகியவளவன் வாழ்வானுகவென்றுசொல்லி நினது பெருமைபொருந திய வலியதனைப் பாடிற்றிலேனாயின், † வாழநாட்கு அலகாகிய பலகதிரை யுடையசெல்வன் தோன்றுதலறியான்; யானே எளியேன் ; பெரும, இந்த வுலகத்தின்கண் நற்குணங்களால் அமைந்தோர்செய்த நல்வினையுண்டாயின், இம்மயலையின்கண்ணே திரண்டு இனிய ஓசையைப்பயிற்றிக் கீழ்காற்றான் வரும் பெரிய முகிலசொரிந்த துணணிய பலதுளியினும் பலகாலம் வாழ் வாயாக.—எ - து.

வகை, அடுக்குவகை, பொருள்கோள்வகை, ஆக்கவகை, இடைச்சொல் வகை, உரிச்சொல்வகை என்றாற்போலப் பிறவகையாலும் வருதலுண் டென்று கூறி இவ்வகையை இடைச்சொல்வகையான் வந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டினர்; தோல். கிளவி. சூ. க - கல்.

௨௦ - ௨௩. புறநா. கஉந : ௫ - ௬ ; ௩௦௨ : ௧௧ ; ௩௮௫ : ௧௦ - ௧௨ ; “நனநலை யுலகஞ் செய்தநன் றுண்டெனின்.....வாழிய பவவே” பதிற். க௩ : ௧௮ - ௨௧.

* மு. ‘வாழ்த்து’ என்னுந் துறைக்கு மேற்கோள்; தோல்; புறத்திணை. சூ. ௨௧ - இளம்.

† ‘வாழ்நாட்கலகாகிய’ என்பது “வாழ்நாட் கலகாய் வயங்கொளி மண் டிலம்” (நாலடி. ௨௨) என்பதனைத் தழுவினது.

நிலம்புடைபெயர்வதாயினுமென்பதற்கு * ஊழிபெயருங்காலத்த யாவ ருஞ்செய்த இருவினையுநீங்குதலின, அக்காலத்தம் செய்துகொன்றோர்க்கு உய்தியிலென்றும், நிலத்தள்ளார்யாவரும் இவர்கூற்றிலே நிற்பாராயினு மென்றும் உரைப்பாருமுள்.

புன்கம். இவன்பாற் செல்வதற்குமுன்பு பெற்ற உணவாகவும், அமலைக் கொழுஞ்சோறு இவன்பாற்பெற்ற உணவாகவுங்கொள்க. அன்றிச் சென்ற இடநதோறும்பெற்ற உணவாகவுரைப்பினுமமையும்.

மன்றத்துச் சூடுகிழித்த ஒக்கலொடுகூட வேண்டுமொழியின்றி ஆர்ந்த பாணர்க்கெனக் கூட்டுக.

பாணர்க்கெனத் தம்மைப் பிறர்போலக் கூறினார்.*

ஆயிழை நணவ, செய்துகொன்றோர்க்கு உய்தியிலென அறம்பா ழுற்று; ஆதலால், பாணர்க்குச் செலவமுழுவதுஞ்செய்தோன், எங்கோன் வளவன் வாழ்கவென்று காலையநதியும் மாலைநதியும் நின்றான் பாடேனாயின், பலகதிர்ச்செலவன் படுபறியான் ; பெரும், யானே தஞ்சம் ; சான்றோர் செய்த நனதுண்டாயின், நுண்ணியினும் பலகாலம் வாழ்வாயாகவெனக் கூட்டுக.

கோவதைமுதலாயின வாககாற்சொல்லவும்படாமையின், ஆன்மூலையறுத்தவெனவும், மகளிர்க்குருசகிதைத்தவெனவும், பார்ப்பார்த்தப்பியவெனவும் மறைத்துக் கூறப்பட்டன.

இது, பரிசிலபெற்றுப்போகின்றானே நீ எம்மை நனைத்துவருவையோ வென்றற்கு இவ்வாறுசெய்த நனைவளவன்வாழ்கவென்று பாடேனாயின், யானிருக்குமிடத்துப் பலகதிர்ச்செலவன் படுதலறியான் ; அதனாஸ் இம்மை யின்பம்பெறேனெனவும், செய்நன்றிகொன்றோர்க்கு உய்தியிலெய்வெனவே மறுமையின்கண நரகம்புகுவேனெனவும் கூறியதாகக்கொள்க. (நசு)

* கம்ப. கடலகாண். உ.

(நரு.) நளியிரு முந்நீ ரேணி யாக

வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய

மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்

முரசுமுழங்கு தானே மூவ ருள்ளு

க. “ஏணியில-எலையில; ‘நளியிரு முந்நீ ரேணி யாக’ என்றார்” சீலப். உரு : கசுரு - அரும்பத.

ந. புந்நா. உ: முதலடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

உ - ந. “வான் கவிந்த வையகம்” நாலடி. அ0.

ச. மு. பொருந. ருசு ; பெரும்பாண். நரு ; “முடியுடை வேந்தர் மூவ ருள்ளுந், தொழிவின்கு தடக்கைச் சோழர்” சீலப். ப. உசுஎ.

ந - ச. “முரசு முழங்குதானே.....நினைதெபெரும் என்முழிமுவிருள்ளு மென முன்னிலையாகப்பாலது மூவருள்ளுமெனப் படர்க்கையாயவழி அமை

டு மாசெனப் படுவது நினதே பெரும
வலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயிற் றேன்றினு
மிலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினு
மந்தண் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத்
தோடுகொள் வேலின் றேற்றம் போல
க0 1 வாடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கு
நாடெனப் படுவது நினதே யத்தை, ஆங்க
நாடுகெழு செவ்வத்துப் பீடுகெழு வேந்தே
நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி

தலும்", "முரசு முழங்குதானே...பெரும எர்புழி மூலிரென்னுதது என்னை யெனின் புலவன் கூறுகின்ற இவனை ஒழிந்த இருவகைக் குலத்தோரும்இவன் முன்னுள்ளோரும் படர்க்கையராதலின், அம்மூவகைக்குலத்துள்ளோரையுங் கூட்டி முரசுமுழங்குதானே மூவர் அரசுள்ளும் அரசென்று ராண்டுச் சிறப் பித்துச் சொல்லப்படுவது அச்சோழர்வழித்தோன்றிய நின்னரசே யென்ற னெனப்பொருள் கூறுக" (தொல். எச்ச. சூ. ஊர - கே, ந); அரசனது தன் மையெனப் பாவத்தன்மையையுணர்த்தும் உகரவீற்றுப் பாவத்ததிதன் என்ருகூறி இப்பகுதியை மேற்கோள்காட்டினார்; பிராயாக. ருச.).

க - அ. இவ்வடிகளின் கருத்து, புறநா. கக: உ, ந அஅ: கஉ, "கல் காயுங் கடுவேனிலொ, டிருவான்ம் பெயலொளிப்பினும், வரும்வைகன் மீன் பிழிழினும், வெள்ளமா றுது" (மதுரை. க0: க), "வசையிலபுகழ் வயங்கு வெண்மீன், நிசைதிறுது தெற்கேடுநூற், தந்தாடிய தளியுணவிற், புட் டேம்பப் புயன்மாறி, வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்வா, மலைத்தலைய கடற்காவிரி" (பட்டின. க - ட), "கரியவ ரு புகைபினும் புகைக்கொடி தோன்றினும், விரிகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்...காவிரிப் புதுநீர்க் கடுவரல் வாய்த்தலை" (சீலப். க0: க0உ-அ), "காவிரி யென்னத் தப்பாக் கருணையான்" (வில்லி - பாரதம், அருச்சுனன் தவநிலை. உச) என்பவற்றி லமைந்திருத்தல் காண்க.

க - க0. "கரும்பின், வேல்போல வெண்முகை பிரிய" (நற். ஈசக); "வேலிண்டு தொழுதி பிரிவுற் றென்ன" மலைபடு. ககக.

கக. "தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே, மண்ணு வதுஞ் சோழ மண்டலமே" என்றுஞ் செய்யுள் இங்கே அறியத்தக்கது.

க - கக. "நளியிரு முநர் ரேணி யாக என்னும் புறப்பாட்டினுள், 'முரசு முழங்கு.....பெரும' எ - ம் 'ஆடுகட்.....அததை' எ - ம் சிறப்புப்பற்றிப் புணர்த்தார் சான்றோர்" யா - வி. எழுத். க.

கங. "எனவ கேண்மதி" (அகநா. ஈசக: டு); "நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி என்றும்போல ஆறுவதற்குரிய அகரவுருபின் முன்னரும் ஓர் அகரவெழுத்துப்பேறு நிலைமொழிக்கண் வருதலுளதாகக்கருதினார்" தொல். புணர். சூ. கங - ந.

(பி - ம்.)—1 'ஆடுகழைக்கரும்பு'

யறம்புரிந் தன்ன செங்கோ னுட்டத்து
 கரு முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண்
 றிறைவேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரே
 ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மு
 மாக் விசம்பி னடுவுரின் றுங்குக்
 கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை
 ௨௦ வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய
 குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ
 வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவிற்றுக் கிடப்பக்
 களிற்றக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
 வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்

கரு - சு. “முறைவேண்பி ராக்குங் குறைவேண்டு ரார்க்கும், வேண்பிப
 வேண்பிப வேண்டினர்க் கருளி” (பெரும்பாண். சசு. - சு); “காட்சிக்
 கெளியன் கடுஞ் சொல்ல னல்லலோன், மீககூறு ம ரொளிலம்” (குறள். ௩௮௬)
 “முறைவேண்டினர்க்கும் குறைவேண்டினர்க்கும் காண்டற் கெளியனாய்”
 (முடி பரிமேல்) என்பவற்றில் இவ்வடிகளின் சொல்லும் பொருளும் அமைந்
 திருக்கின்றன; “முறைகோடி மன்னவன் செய்யி லுறைகோடி, யொல
 லாது வாணம் பெயல்” (குறள். ௩௩௬), “வெஞ்சின் வேந்தன முறைநெறியிற்
 சேர்தலும்.....திங்கண்மும் மாரிககு வித்து” (திரு. கூஅ) என்பவை
 இங்கே அறியற்பாலன.

கஅ. மாகவிசம்பு : பரி. கடவுள். சா; அகநா. ௨௩௩: ௨ச ;
 மதுரை. ௪௩௪.

கக - டக. புறநா. கூ௦: கக - ௨; “உலகுட னிழந்திய தொலையா
 வெண்குடை” (அகநா. ௨௦௪); “திங்கடாப் போற்றுது திங்களைப் போற்
 றுதுங், கொங்கலர்தாரச் சென்னி குளிர்வெண குடைபோன்றிவ், வங்க ணுல
 களித்த லார்” (சிலப். க: க - ௩); “ஏமவெண்குடை”, “வெயிலழல கவி
 யாது வியலக வரைப்பி, லுயிரழல கவிக்கு முயர்ச்சித் தாகிப், பூந்தா ரணி
 நத வேந்தல வெண்குடை” (பெரும். க. ௩௬: ௧௦௪; ஷட. ச௨: சச - சு);
 “திதீநீர்துரை” (சிலப். கரு: ௬-௧௦) என்பதன் விசேடவுரையில் அடியாரீக்த
 நல்லாரால் இப்பகுதி மேற்கோள் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இங்ஙனம்
 குடையை உயர்த்துக் கூறுதலு, ‘நடைமிகுத்தேத்திய குடைநிழல மரபு’
 என்னும் துறையின் பாற்படுமென்றும், இங்ஙனம் புகழ்தல குடியைப் புறங்
 காத்தற்கு அறிகுறியாக இக்குடையை யான் கொண்டேனென்று அரசனாற்
 குறிக்கப்படுதலின் என்றுங் கூறுவர் (தொல். புறத்திணை. ௩. ௩௬) நச்சி
 னுரீக்கினியர்.

௨௨. வெளிற்றுப்பனை: உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலுகரத்தின்முன் அல்
 வழியில் வல்லின மகரம் இரட்டிணமைக்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை.
 கு. கஅ௨.

அச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு பொருபடை தருஉங் கொற்றமு முழுபடை
யூன்றுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே
மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினு
1 மியற்கை யல்லன செயற்கையிற் றேன்றினுங்
காவலர்ப் பழிக்குயிக் கண்ணகன் ஞால
௩௦ மதுந் கறிந்தனை யாயி னீயு
நொதும லாளர் 2 பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்
குடிபுறந் தருகுவை யாயினின்
னடிபுறந் தருகுவ டடங்கா தோரே. *

உரு - சு. வீராகள் அரசனுக்கு வெற்றிதருதற்குக் காரணம் உழவென பதை, “பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்ப, ரலகுடை நீழ லவர்” (குறள். ௧௦௩௪), “குடைநீழலென்பது உம் ஆகுபெயர்; ‘ஊன்றுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே’ என்றதனால் தம்மரசனுக்குக் கொற்றம் பெருக்கி மண்முழுதும் அவனதாகக்கண்டிருப்பரென்பதாம்” (ஷெ. பரிமேல்), “இரப்போர் சுற்றமும் புரப்போர் கொற்றமு, முழுவிடை விளைப்போர்” (சீலப். ௧௦: ௧௪௧ - ௧௦) என்பவற்றாலுமுணர்க.

௩௦. மு. புறநா. ௧௨௧: ௩.

௩௧. “தீயனெனும் பாம்பு செவியிலொரு வறகவ்வ, மாயுமே மந்தை யவன்” (அணி. மேற்) என்னுஞ் செய்யுள் இங்கே அறிதற்பாலது.

௩௨. பகடுபுறந்தருதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௧௦௪ - இளம்.

௩௩. “சாலக், குடியோம்பல வல்லா னரசன்” (திரு. ௧); “கண்ணிற் சொலிச்செவியி னோககு மிறைமாடசி, புண்ணியத்தின பாலதே யாயினுந் - தண்ணளியாந், மன்பதை போம்பாதார்க் கென்றும்” நீதிநெறி. ௨௮.

௩௨ - ௩. “குடிபுறந் தருநர் பார மோம்பி” (பதிற். ௧௩: ௨௪); “வீழ்குடி-காணிடாளர்; ‘பகடு.....தருகுவையாயின்’ என்றார் பிறரும்” (சீலப். ௩: ௪௩ - ௩. அடியார்); வேளாளர் உழுதுண்டற்கு மேற்கோள்; தோல். அகத்திணை. சூ. ௧௦ - ந.

௩௨ - ௪. “உற்றதற் கெல்லா முரஞ்செய்தல வேண்டுமோ, கற்றறிந் தார் தம்மை வெகுளாமை காப்பகையு, நெறசெய்யப் புற்றேயந்தாற போல நெடும்பகை, தறசெய்யத் தானே கெடும்” (பழ. ௮); “வகைபறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப மாயும், பகைவர்கட் பட்ட செருக்கு” குறள். அளவு.

௩௩. “நளியிரு முநீர்.....அடங்காதோரே: இஃது இஞ்ஞாலம் இயற்கை யல்லது தமது செயற்கையிற் றேன்றினுங் காலனைப் பழிக்கும்; இதனை யு முணராதே நீ வேற்றரசர்க்குப் பெறுதற்கரிதாகிய சிறந்த நாட்டினை நினதாகப் பெறுவதை அது யழிக்கின்றது நினக்கு அரசியலன்றென்று அவனாட்டி யழித்தமை கூறுதலில், துகளொடு புணாவும், குடிபுறந்தரின் (பி. ம்.)—1 ‘இயற்கையல்லது’ 2 ‘பொய்ப் பொயி’

திணை - அது ; துறை - சேவியந்வுறாஉ.

அவனை வெள்ளைக்குடிநாகனார்பாடிப் பழஞ்செய்க்கடன் வீடுகொண்டது.

இ - ள்.—நீர்செறிந்த பெரிய கடல எலலையாகக் காற்றும் ஊடுபோகாத வானத்தைச்சூடிய மண்செறிந்த உலகத்தின்கட் குளிரந்த தமிழ்நாட்டிற்கு உரியராகிய முரசொலிக்கும் படையினையுடைய மூவேந்தருள்ளும் அரசென்றற்குச் சிறப்புடையது, நின்னுடையவரசே; பெரும், விளங்கிய சுடரையுடைய ஞாயிறு நான்குதிக்கினுந் தோன்றினும் விளங்கிய கதியையுடைய வெள்ளியின் தென்றிசைக்கட் செல்லினும், அழகிய குளிரந்த காவிரி வந்து பலகாலாயோடிப்பூட்டத் தொகுதி கொண்ட வெலினது காட்சியை யொப்ப அசைந்த கண்ணினையுடைய கரும்பினது வெளிய பூ அசையும் நாடென்றுசொல்லப்படுவது, நின்னுடையநாடே ; அந்நாடு பொருந்திய செலவத்தையுடைய பெருமைபொருந்திய வேந்தே, நின்னுடையன சிலகாரியஞ் சொல்லுவேன் ; என்னுடையன சிலவார்த்தைக்கேட்பாயாக ; அறக்கடவுள் மேவி ஆராய்ந்தாற்போன்ற செங்கோலானாராயும் ஆராய்ச்சியையுடைய நீதியைக் கேட்கவேண்டுங்காலத்துச் செவ்வியென்போர இவ்விடத்துத் துளிவேண்டுங்காலத்தி மழைபெறமவரே ; ஞாயிற்றைத் தன்மேற்கொண்ட பக்கந்திரண்ட முகிலமாகமாகிய உயர்ந்த வானத்தினது நடுவுநின்று அதன் வெயிலை மறைத்தாற்போலக் கண்ணொளியோடு மாறுபட வளங்குகின்ற நினது வாணமுட்டிய பரந்த வெண்கொற்றககுடை வெயிலைமறைத்தற்குக் கொண்டதோவெனின், அன்று ; ஒருத்தமுற்ற குடியை நிறுத்தெய்தலகாரணத்தாற்கொள்ளப்பட்டது ; கூரிய வேலினையுடைய வளவ, இனைய பனையினது துண்டம்போல வேறுவேறுகிடப்பக கறிமறுத்திரனைப் பொருத்த இடமகன்ற போர்க்களத்தின்கண் வருகின்றபடையை எதிரின்று பொறுத்து அது சரிந்துமீளும் பறக்கொடைகண்டு ஆர்த்துக்கொண்டு நின் போர் செய்யும்படை தரும்வெற்றியும் உழுகின்ற கலப்பை நிலத்தின்கண்ணே ஊன்றுசாலிடத்து விளைந்த நெல்லினதுபயன் ; மழை பெய்யுங்காலத்துப் பெய்யாதொழியினும், விளைவு குறையினும், இயல்பல்லாதன மக்களது தொழிலிலே தோன்றினும் காவலரைப் பழித்துரைக்கும், இவ்விடமகன்ற உலகம் ; அதனை நன்றாக அறிந்தனைபாயின், நீயும் குறினைகூறுவாரது உறுதியில்லாத வார்த்தையை உட்கொள்ளாது ஏரைப் பாதுகாப்பாருடைய குடியைப் பாதுகாத்து அக்காவலாலே ஏனைக் குடிகளையும் பாதுகாப்பாயாயின், நின் அடியைப் போற்றுவர், நன்பகைவர்.—எ - று.

வளியிடை வழங்கா மண்டினி கிடக்கையென இவையும் ; அன்றி, வாயு பதத்துக்கு மேலான வானமெனக் கிடந்தவாதே உரைப்பினுமமையும்.

அரசென்றது, அரசர்தன்மையை.

முறைவேண்டுபொழுதிற் பதனொளியோர் ஈண்டு உறைவேண்டுபொழுதிற் பெயலபெற்றாரென்றருத்து ; நீயும் பதனொளியையாதல வேண்டும் ; அவ்வாறு பெயலபெறுதற்கென்றவாரும் ; அன்றி, இதற்கு முறைவேண்டு

நினக்குச் செலவுமுதலிய சிறத்தலிற பகைவர் நீனை வணங்குவரெனப் பொருளொடு புணர்வும் வெளிப்படக் கூறலிற் செம்பொருட்செவியுறையங்கதமாயிற்று” தோல். செய். சூ. கஉஅ - ந.

அக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பொழுதிற் பதனெளியோர் ஈண்டு உறைவேண்டுபொழுதிற் பெயர் பெற்றோரோ டொப்பரென்று உரைப்பாருமுளர்.

அத்தையும், ஆங்கவும், மதியும் அசைநிலை. நினவ எனவென ஈற்று நின்ற அகரங்கள், செய்யுள்நோக்கி விரிக்கப்பட்டன.

நாடுகெழுசெல்வத்துப் டீடுகெழுவேந்தே, நின்வகூறுவல்; எனவ கேண்மதி; குடை வருந்திய குடி மறைப்பதுவாகும்; கூர்வேல்வளவ, பதனெளியோர் உறைவேண்டுபொழுதிற் பெயல்பெற்றோராவர்; ஆகையால், நீயும் அப்பொறு காலம் எளிதையாய்க் கொற்றமும் ஈன்றதன்பயனொன்று கருதிக் காவலர்ப்பழிக்கும் இக்கண்ணகன்ஞாலமென்றுகொண்டு நொது மலாளர் பொதுமொழிகொள்ளாது பாரமோம்பிப் புறந்தருகுவையாயின், நின்னடி புறந்தருகுவர், அடங்காதோரென்றமையால், சேவியறிவுறுஉவாயிற்று. (௩௫)

(௩௬.) அடுநை யாயினும் விடுநை யாயினு

நீயளந் தறிதநின் புரைமை வார்கோற்

செறியரிச் சிலம்பிற் குறுந்தொடி மகளிர்

பொலஞ்செய் கழங்கிற் நெற்றி யாடுங்

நு தண்ணைப் பொருநை வெண்மணல் சிதையக்

கருங்கைக் கொல்ல னரஞ்செ யவ்வாய்

நெடுங்கை நவியம் பாய்தனி னிலையழிந்து

வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறுங்

கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்

க0 நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப

க - உ. “ஒலவை யாயினும் கொல்வை யாயினு, நீயளந் தறிவைநின் புரைமை” குறுந். உருபு.

௩ - ச. மகளிர்,.....முத்த வார்மணற் பொற்கழங் காடும்” பெரும் பாண். ௩௨௭ - ௩௩௫.

௫. புறநா. கக : ௫ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௬. “வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே” கலி. ௭.

௭. ‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல் காப்பு என்னும் பொருளில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். உரி. சூ. அடு - ந.

௮ - ௯. புறநா. உரு. ௮ - ௯-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

அ - ௯. ‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல் காவலென்னும் பொருளில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; இ - வ. ௫. உஅஉ - உரை.

க - க0. இயம்பலென்னும் உரிச்சொல் இசைப்பொருளுணர்த்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். உரி. ௮. கூஉ - சே; ஸடி ஸடி சூ. கூ0 - ந; இ - வி. சூ. உஅரு - உரை.

வாங்கினி திருந்த வேந்தனே டங்குநின்

சிலைத்தார் முரசங் கறங்க

மலைத்தனை பென்பது நாணுத்தக வுடைத்தே.

திணை - வஞ்சி; துறை - துணைவஞ்சி.

அவன் கருவுர் முற்றி இருந்தானே சூலத்தார்க்கிழார் பாடியது.

இ. எள்.—கொலவாயாயினும் கொல்லாது ஒழிவாயாயினும் அவற்றால்
நினக்கு வரும் உயர்ச்சி யாம் சொல்லவேண்டா; நீயே எண்ணியறிவை;
செறிந்த உள்ளிடு பருக்கையையுடைய சிலம்பினையும் நீண்ட கோற்றொழி
லாற் செய்யப்பட்ட குறிய வளையினையுமுடைய மகளிர் பொன்னாற்செய்யப்
பட்ட கழலான் வேதிகை போல உயர்ந்த எககர்க்கண்ணையிருந்து விளை
யாமும் அணுமையையுடைய குளிர்த் த ஆன்பொருந்தத்தினது வெளிய
மணல் சிதற வலிய கையையுடைய கொல்லன் அரத்தார் கூர்மைசெய்யப்
பட்ட அழகிய வாயினையுடைத்தாகிய நெடிய கையையுடைய கோடாவி
வெட்டுதலான் நின்றநிலைகலங்கி வீழும் நூ நாமுகின்ற நெடிய கொம்புகள்
தனிப்பக் காக்கடோறும் தாவன்மரங்களைவெட்டுமோசை தன்னுடைய ஊரின்
கண் நெடியமதிலெல்லையில தானது காவலையுடைய கோயிற்கண்ணே சென்
றொலிப்ப அவ்விடத்து மானியின்றி இனிதாகவிருந்த வேந்தனுடன் இவ்விடத்து
நின்றது இரதிரவிற்போனும் மலையையுடைய முரசொலிப்புப் பொருநா
பென்பது கேட்டார்க்கு நாணும் தகுதியையுடைத்து; ஆதலால், அப்
போரை ஒழியத்தகும்.—எ - ற.

வார்கோற் குறுந்தொடியென் மாறியுரைக்கப்பட்டது.

இனிதிருந்தவென்றது, குறிப்புமொழி.

கடிமரந்தடியுமோசை தன்மனையியம்ப இனிதிருந்த வேந்தனொடு மலைத்
தனையென்பது நாணுத்தகவுடைத்து; அதனால் அநிறையாயினும் விரைந
யாயினும் நிற்புரைமை நீ அளந்தறிதியென மாறிக்கூட்டி வினைமுடிவு
செய்க.

மகளிர் தெற்றியாமும் பொருநையென்றகருத்து: இங்ஙனம் இளமக
ளிர் கழங்காமும் அணுமையதாயினும் புறப்படட்டுப் போர்செய்யாத அவன்
வலியின்மை தோற்றிநின்றது.

தெற்றியாமும் தன்னாரென இயைப்பினுமமையும்.

கஉ. புறநா. ௧௦: ௧௦; “அகலிரு வானத்துக் குறைவி லெய்யப், வரக்
கிதழ்க் குவையொடு நீலநீடி, முரட்டி மலிந்த முதுநீர்” (பெரும்பாண்.
௨௧௨ - ச.) ‘சிலை’ என்னும் உரிச்சொல் ஒலித்தற்றொழிற் பணியில் வந்த
தற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. „சுருஅ; நன் - வ. „சுருக.

க௩. “நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே” மணி. ௨௩: ௧௫.

* ‘உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்’ என்னுநதிறைக்கு மேற்
கோள்; (தொல். புறத்திணை ௫. ௧௦ - இளம்); “அநிறையாயினும்.....
நாணுத்தகவுடைத்தே: இது புறத்துழிகளுயோன்கட்டுதன் அவன் சிறப்பு
எடுத்துரைத்தது” ஷே. ஷே. ௧௨ - ந.

புறநா னூறு மூலமும் உரைபும்.

மேற்சென்றோனைச் சந்துசெய்து மீட்டலின், இது துணைவஞ்சியா
(கசு)

(11௭௭.) நஞ்சடை வாலெயிற் றைந்தலை சமந்த
வேக வெந்திற னாகம் புக்கென
விசம்புதீப் பிறப்பத் திருகிப் பசங்கொடிப்
பெருமலை விடாகத் துருமெறிந் தாங்குப்
நு புள்ளுறு புன்கண் டீர்த்த வெள்வேற்
சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக
கராஅங் கலித்த குண்டிகண் ணகழி
யிடங்கருங் குட்டத் துடன்றொக் கோடி
யாமங் கொள்பவர் சுடர்நிழற் கதூஉங்
க௦ கடுமுரண் முதலைய நெடுநீ நிலஞ்சிச்

க - ச. “பாளுட, பாம்புடை விடர வோங்குமலை யிளிர, வருமுச்சிவந்
தெறியும் பொழுது” நற். ௧௦^௪.

நு - ஈ. புள் - புறு ; அஃதறப்புன்களைத் தீர்த்தோன்சிபி; புறநா.
௩௩, ௪௩, ௪௬; “என்னு சிறப்பினிமையவர் வியப்பப், புள்ளுறு
புன்கண்மர்த்தோன்”, “அறனி செங்கோன் மறநெறி நெடுவாட், புறவு
நிறை புக்கோன்”, “புறவுநிறை புக்குப் பொன்னுலக மேத்தக், குறைவி
லுடம்பரிந்த கொற்றவன்” (சீலப். ௨௦: ௩௧ - ௨; ௨௩: ௩௮; ௨௯
“அம்மானைவரி”); “உட ல்கலககற வரிந்துதகை யிட்டுமொருவ னொருதுலைப்
புறவொ டொக்கநிறை புக்கபுகழும்” (கலிங்க. இராச. ௧௩); “புக்கான்,
மறு னிறையொன்று சரணடைந்த வஞ்சப், புறுநிறை புக்கபுகழோன்”
(இராசராசசோழனுலா, ௮ - ௭); “கொலையே றுடம்படையக் கொய்
தாலு மெய்தாத், துலையேறி வீற்றிருந்த சோழன்” (தலோத்துங்க
சோழனுலா, ௧௭); “உலகநியக், காக்குஞ் சிறுபுறவுக்காகக் களிகூர்ந்து,
தாக்குந் துலைபுக்க தூயோனும்” (விக்கிரமசோழனுலா, ௧௦ - ௩௧); “புற
வொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க பெருந்தகை”, “இவர்குலத்தோன்
மேற்பறவை, மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கினான்”, “புக்
கடைந்த புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க, மைக்கடங்கார் மத
யானை வாள்வேந்தன்” (கம்ப. திருவவதார. ௬௩; குலமுறை. ௭; கும்ப
கருணன்வதை. ௩௩௩); “என்பும் உரியராதல், தன்னகம்புக்க குறுகடைப்
புறவின்றபுதியஞ்சிச் சீரைபுக்கோன்முதலாயினாகட் காண்க” குறள்.
௭௨ - பரிமேல்.

௭. “கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கை” பட்டின. ௨௪௨.

௭ - ௧௦. “முதலையும் இடங்கரும்கரமுமும் தம்மின் வேறெனப் படு
மோவெனின், ‘கராஅங் கலித்த.....இலஞ்சி’ என வேறெனக் கூறப்
பட்டனவென்பது” தோல், மரபு. சூ. ௪௧ - ௩ - பேர்.

செம்புறழ் புரிசைச் செம்மன் மூதூர்
வம்பணி யானே வேந்தகத் துண்மையி
னல்ல வென்னாது சிதைத்தல்
வல்லையா நெடுத்தகை செருவத் தானே.*

1 திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை ; முதல்வஞ்சியுமாம்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியுள்ளிவளவனை 2 மாறேக்கத்து நப்பசலையார் பாடியது.

இ. எ.—† நஞ்சடைத்தாகிய வெளிய பலலிளையுடைய ஐந்துபடம் பொருந்திய தலையைச்சுமந்த சினம்பொருந்திய வெய்ய திறலையுடைய பாம்பு புக்கதாக வானம் தீப்பிறக்கும்பரிசு முறுகிப் பசிய கொடியிளையுடைய பெரிய மலைமுழையின்கண்ணே இடியேறெறிந்தாம்போல, புரவுற்ற தயரத் தைக் கெடுத்த வெளவேலோடு சினம்பொருந்திய படையையுடைய செம்பி யன்மரபிலுள்ளாய், கராம்செருக்கிய குழிந்த இடத்தையுடைய அகழியிளையும், இடம் கரிதாகிய ஆழத்தின்கட் சேரத்திரண்டோடி இடையாமத்து ஊர்காப்பாருடைய விளக்குரிழைக் கவரும் கடிய மாறுபாடுபொருந்திய முதலையையுடைய நீர்மிக்க மடுவிளையும், செம்புபொருவும் மதிலையுமுடைய தலைமைபொருந்திய பழைய ஊரினுள்ளே கச்சணிந்த யானையையுடைய அரசுண்டாகலின், அவற்றை நல்லவென்றுபாராது அழித்தலைவலையாயிருந் தாய் பெருந்தகாய், போரின் கண்.—எ - று.

இலஞ்சியையுடைய அகழியெனமாறிக்கூடடினுமமையும்; இப்பொருட் கும் கராம் கலித்தலை அகழிக்கு அடையாககுக்.

கராம் - முதலையா ஒருசாதி.

செம்பியன்மருக, நெடுத்தகாய், விடாகத்து நாகம்புக்கென உருமெ றிந்தாங்கு மூதூராகத்து வேந்துணமையின், செருவத்துச் சிதைத்தல வலலையென மாறிக்கூட்டுக.

புள்ளறு புன்கண் தீர்த்த போருளிணோன் மருகனாயும் செருவின் கண் இவற்றை நல்லவென்று பாராது அழித்தல வலலையாயிருந்தாயென அவன் மறம் வியந்து கூறியவாறு.

ஐந்தலையென் ததரகு ஐந்துதலையென்னுமமையும்.

கக. புறநா. ௨௦௧ : கூ ; “செம்பியன் தன்ன செஞ்சுவர்” (மதுரை. ச.அரு); “செம்பியன் தன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்” (நெடுநல். கக௨); “செம்புறழ் புரிசை” (அகநா. ௩௭௫); “செம்பைச்சேரிஞ்சி”, “செம் படுத்த செழும்புரிசை”, “செம்பு கொப்புளித்த மூன்றுமதில்” (தே); “செம்புகொண்டன்ன விஞ்சித் திருக்கர்” சீவக. ௪௩௬.

* மு. முரணியபுறத்தோனணங்கியபக்கமென்னுநதுரைக்குமேற்கோள்; நோல். புறத்திணை. கு. ௧௦ - இளம்.

† “விரிநிற நாகம் விடருள தேனு, முருமின கடுஞ்சினஞ் சேணின் று முட்கும்” நாலடி. ௧௬௪.

(பி - ம்).—1 ‘திணை-உழிகை; துறை-குறுகுழிகை’ 2 ‘மாறேக்கத்து’

புறநானூறு முடிபும் உரையும்.

இடங்கருங்குட்ட மென்பதனுள், உம்மையை அசைநிலையாக்கி, இடங்
கரையுடைய குட்டமென்றுரைப்பாருமுள்ளர்.

இடங்கரீட்டத்தென்று பாடமோதுவாருமுள்ளர்.

(௩௭)

(௩௮.) வரைபுரையு மழகன்றின் மிசை

வான்றுடைக்கும் வகையபோல

விரவுருவின கொடி துடங்கும்

வியன்றானே விறல்வேந்தே

நீ, உடன்றுநோக்கும்வா யெரிதவழ

நீ, நயந்துநோக்கும்வாய் பொன்பூப்பச்

செஞ்ஞாயிற்று நிலவுவேண்டினும்

வெண்டிங்களுள் வெயில்வேண்டினும்

வேண்டியது விளைக்கு மாற்றலே யாகவி

க. இவ்வழி முதற்கு முதலேவந்த உவமைக்கும் (தொல். உவம. கு. சு
பேர்), 'ஒப்பு' புறப்பொருட்கண்வந்ததற்கும் (தொல். பொருளியல், கு
௩௩ - ந), 'மழ' என்னும் உரிச்சொல் இளமைப்பொருளில் வந்ததற்குப்
(தொல். உரி. கு. க௩-சே; ஷெ. ஷெ. கு. கச-ந; இ - வி. கு. உஅக-உரை
மேற்கோள்).

ச. வியலென்னும் உரிச்சொல் வியலென்று திரிந்துநின்றற்கு மே
கோள்; தொல். உரி. கு. சுசு - ந.

௩ - சு. "மலைநோர் தேள மன்றம் பாழ்பட, நயந்தோர் தேள ள்
பொன்பூப்ப" பெரும்பாண். சஉ௩ - ச.

எ - அ. புறநா. ௩௦ : க; "அகப்படு பொறியி னரை யாக்குவா ரியா
ரம்மா, மிகைப்படு பொறியி னரை வெறியராச் செய்யலாமோ, நகைக்கதி
மதியம்வெய்தா நடுக்கச்சட்டிடுத லுண்டோ, பகைக்கதிர்ப்பருதி சந்துமா
யும் பயத்த லுண்டோ" (வலாயாபதி); "இனப்பொருளைச் சுட்டுதலின்றி
பண்படுத்தி வழங்கப்படும் பெயர் வழக்குநெறியல்ல செய்யுணெறி யென்,
வாறு; உ - ம். 'செஞ்ஞாயிற்று.....வேண்டினும்' எனவரும்; பலபொரு
குப் பொதுவாகிய சொல்லன்றே ஒரு பொருட்குச் 'சிறந்த பண்பாள் வி
டிக்கப்படுவது; ஞாயிறு திக்களென்பன பொதுச்சொல்லன்மையிற் செஞ்ஞா
மென்றும் வெண்டிங்களென்றும் விசேடிக்கப்படாவாயினும், செய்யுட்கள்
அணியாய் நின்றலின் அமைக்கவென்றார்", "செஞ்ஞாயிற்று நிலவு.....வெயி
வேண்டினும்; என இவை கருஞாயிறும் கருந்திக்களுமாகிய இனயின்மையி
விசேடிக்கப்படாவாயினும் செய்யுட்கு அணியாய் நின்றலின் அமைத்தார்
(தொல். இளவி. கு. கஅ - சே; ந); செம்மை வெண்மை, இங்கே இனயி
வாதவற்றிற்கு அடையாக வந்தனவென்பர்; நன் - மயிலே. கு. ௪௦௦; நன்
வி. கு. ௪௦௧; இ - வி. கு. ௩௧௨ - உரை; பிரயோக, உ. ௩.

க௦ னானனிழற் பிறந்து நின்னிலில் வளர்ந்த
வெம்மள வெவவே மற்றே யின்னிலைப்
பொலம்பூங் காவி னன்னாட் டோருஞ்
செய்வினை மருங்கி னெய்த லல்லதை
யுடையோ ரீதலு மில்லோ ரிரத்தலும்
கரு கடவ தன்மையிற் கையற வுடைத்தென
வாண்டுச்செய் துகர்ச்சி யீண்டுங் கூடலி
னின்னா ளென்னவர் பரிசில
ரொன்னார் தேனத்து நின்னுடைத் தெனவே.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - இயன்மொழி.

அவன் 'எம்முள்ளீர் எந்நாட்டீர்' என்றிற்று ஆசூர்முலங்கிழார்பாடியது.

இ - ள்.—மலையையொக்கும் இளங்களிற்றின்மேல ஆகாயத்தைத்தடவும் கூறுபாட்டையுடையனபோல விரவின பலரிதத்தையுடையனவாகிய கொடிகள் அசைந்து தோன்றும் பரந்த படையையுடைய கிறல்வேந்தே, நீ முனிந்து பார்க்குமிடம் தீப்பரக்க, நீ அருளிப்பார்க்குமிடம் பொன்பொலியச் செஞ்ஞாயிற்றின் கண்ணே நிலவுண்டாகவேண்டியும், வெளிய திங்களின் கண்ணே வெயிலுண்டாக வேண்டியும் நீ வேண்டியபொருளை உண்டாக்கும் வலியையுடையவாகலின், கினது நிழற்கண்ணே பிறந்து நினது நிழற் கண்ணே வளர்ந்த எமது நினைவெல்லே சொல்லவேண்டுமோ? வேண்டா வன்றே; இனியநிலையையுடைத்தாகிய பொம்பூப்பொருந்திய கம்பக்காவையுடைய நல்ல விண்ணுலகத்தவரும் தாருசெய்த நலவினையாலுள்ள இன்பத்தின் பக்கத்தைப் பொருந்துவதல்லது, செல்வமுடையோர் வறியோர்க்கு வழங்குதலும் வறியோர் செல்வமுடையோர்பாற் சென்றிரத்தலும் ஆண்டுச் செய்யக்கடவதல்லாமையான், அது செயலறவுடைத்தெனக்கருதி, அவ்விடத்துநுகரும் துகர்ச்சி இவ்விடத்தும் கூடுதலான், நின்னுட்டைநினைப்பர் பரிசிலர்; பகைவர்தேயத்திருந்தும், நின்னாடு நின்னையுடைத் தென்முகருதி ஆதலால்.—எ - று.

மற்று, அசை.

கஉ - ரு. ஈதல் ஏற்றல் முதலியன இல்லாமையால் தேவருலகம் அவ மதிக்கப்படுதலை, "ஈண்டுச் செய்வினை யாண்டுதுகர்ந் திருத்தல், காண்டரு சிறப்பினும் கடவுள ரல்ல, தற்றுச்செய் மாக்கள் புறங்காத்தோம்புநர், நற்ற வஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர், யாவரு மில்லாத் தேவரான் னாட்டுக், கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே" (மணி. கசு: ௩௮-௪௩); "ஈவாரு மேற் பாருமின்றி எல்லாரும் ஒரு தன்மையராதலின் (ஒப்புரவு) புத்தேளுலகத்து அரிதாயிற்று", "ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வானத்து, வாழ்வாரே வண்க ணவர்" (குறள். உக௩, ௧௦௫௮ - புரிமேல்) என்பவற்றாலும் உணர்க.

* மு. புகழ்ச்சிக்கண்வந்தசெந்துறைப்பாடாண்பாட்டிற்கு மேற்கோள்; தோல், புறத்திணை. கு. உஎ - ந.

வேறதே, நீ வேண்டியது விளைககும் ஆற்றலையாகலின், விண்ணுலகத்து நுகர்ச்சி எண்ணிக்கூடலின், ஒன்றார் தேயத்திருந்தும், பரிசிலர், நின்னாடு நின்னையுடைத்தென்று நினாடையுள்ளுவர் ; ஆதலான், நின்னிழற் பிரந்து நின்னிழல் வளர்ந்த எம்மளவு எவனோவென மாறிக்கூட்டுக. (௩௮)

(௩௯.) புறநி னல்லல் சொல்லிய கறையடி

யானை வான்மருப் பெறிந்த வெண்கடைக்

கோனிறை துலாஅம் பக்கோன் மருக

வீதனின் புகழு மன்றே சார்த

ரு லொன்னா ருட்குந் துன்னருங் கடுந்திற

றுங்கெயி லெறிந்தநின் னாங்கனோர் நினைப்பி

னடுதனின் புகழு மன்றே கெடுவின்று

மறங்கெழு சோழ நுறந்தை யவையத

தறநின்று நிலையிற் றுகவி னதனான்

க௦ முறைமைநின் புகழு மன்றே மறமிக்

கெழுசமங் கடந்த வெழுவுறழ் திணிதோட்

கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான் வளவ

க. சொல்லிய - கனைய; புறநா. கூ௦: எ; “துணைவனாக குற்ற துன்பநு சொல்லிய தொடங்கி னானே” சீவக. ககசக.

க - ர. புறநா. ௩௯: ௩ - கூ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௩ - கூ. செம்பியன் பகைவருடைய தூங்கெயிலெறிந்தமை பின்வருவனவற்றாலும் விளங்கும்:—“ஒன்னா, ரோங்கெயிறு கதவ முருமுசகவ சொறியு, தூங்கெயி லெறிந்த தொழிலிளங்கு தடகனக, நாடா நல்லிசை ந, ரோச செம்பியன்” (சிறுபாண். எ௯-௮௨); “வீங்குதோட செம்பியன் சீரம் விதலவிசுப்பிற், தூங்கு மெயிலுந் தொலைதலால்” (பழ.சக); “வெயிலிளங்கு மணிபழுண விண்ணவர் வியப்ப, வெயிலழன் மெறிந்த விகலவே கொற்றமும்”, “தூங்கெயின் மூன்றெறிந்த சோழன் காணம்மாளை” (சிலப். ௨௭: கசு - ௩; ௨௯: “வீங்குநீர்”); “தூங்கெயி டெறிந்த தொடித்தோட செம்பியன்” (மணி. க: ச); “திருவவிளங்கவுணா தூங்கெயி லெறிந்த, விருமிகு முரசின வெலபோச சோழன்” (தொல். களவு. கு. கக - ந. “கண்ணே”); “தேங்குதூங்கெயி லெறிந்தவனும்” (கலிங்க, இராச. க௭) “வாங்குரு திருக்கொற்ற வாளொன்றின் வாய்வாயப்பத, தூங்கும் புரின துணித்தகோன்” (இராசராசசோழனுலா, க௩); “கூடார்தந், தூங்கு மெயி லெறிந்த சோழனும்” வக்கீரமசோழனுலா, ௮ - கூ.

௮ - கூ. புறநா. ௩௮: கூ; “மறங்கெழு சோழ நுறந்தை யவையத தறங்கெட வறியா தானகு” (நற். ௪௦௦); “ஆரங்கண்ணி யடுபோர்ச சோழ ரறங்கெழு நலலவை யுறந்தை” அகநா. கூ௩.

கூஉ. “கண்ணார் கண்ணிக் கலிகால வளவன்” பொருந். கச௮.

யாங்கன மொழிகோ யானே யோங்கிய
வரையளந் தறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட்
கடு மிமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி
மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் றொலைய
வாடா வஞ்சி வாட்டினின்
பீடுகெழு நோன்றாள் பாடுங் காலே.

நீணையும் துறையும் அவை.

அவனை மாறேக்கத்துநப்பசலையார் பாடியது.

இ - ள். — புறவினது வருத்தத்தைக் கணையவேண்டிக் கடைபொருந்
திய அடியினையுடைய யானையினது வெளிய கோட்டாற் கடைந்து செறிக்
கப்பட்ட வெளிய கடையினையுடைய கோலாகிய நிறுக்கப்படும் துலாத்தின்
கண்ணே துலைபுக்க செம்பியனது மரபினுள்ளாயாதலான், இரந்தோர்க்குக்
கொடுத்தல நினக்கு இயலபாவதலலது புகழுமல்லவே ; அசுரர்க்குப் பகை
வராகிய தேவர்கள் கிட்டுதற்கு வெருவும் அணுதற்கரிய மிக்க வலியை
யுடைய ஆகாயத்துத் தூங்கெயிலை அழித்த நின்னுடைய முன்னுள்ளோரை
நினைப்பின், ஈண்டுள்ள பகைவரைக் கொல்லுதல நினது புகழுமல்லவே ; கே
டன்றி, மறம்பொருந்திய சோழரது உறையூர்க்கண் அடைக்கலத்து அறம்
நின்று நிலைபெற்றதாதலால், முறைமை செயதல நினக்குப் புகழுமல்லவே ;
அதனால், மறம் மிக்கெழுந்திருந்த போரைவெல் ற கணையமரத்தோடு மாறு
படும் தகைசெறிந்த தோளினையும், கண்ணிற்கு ஆர்ந்த கண்ணியையும், மனஞ்
செருக்கியகுதிரையையுமுடையவளவு, எவ்வாறு கூறுவேனோயான் ? உயர்ந்த
எலலை அளந்தறியப்படாத பொன்படுகின்ற நெடிய சிகரங்கையுடைய இமய
மலையின்கட் சூட்டப்பட்ட காவலாகிய விற்பொறியையும், மாட்சிமைப்பட்ட
தொழில பொருந்திய நெடிய தேரையுமுடைய சேரனழிய அவனது அழி
விலலாத கருவூரை அழிக்கும் நினது பெருமைபொருந்திய வலியதானைப்
பாடுங்காலத்து. — ள - று.

நினைப்பாடுங்காலென்பார், அவனது சிறப்புத்தோன்றத் தான்பாடுங்
காலென்றார் ; தானே முயற்சி யெனினுமனமையும்.

நிறைதுலாம்புக்கோன்மருக, நீ அவன்மருகளுதலால், ராதல் நன்புகழு
மன்று ; தூங்கெயிலெறிந்த நின் ஊங்கெனார் நினைப்பின், அடுத்தல நன்புகழு
மன்று ; உறத்தை அவையத்து அறம் நின்றுநிலையிற்றதலின், முறைமை நின்
புகழுமன்று ; அதனால், கலிமாண்வளவு, நின் தாளடாடுங்கால, யான் யாங்
கன மொழிகோவெனக்கூட்டுக.

அதனால், யாங்கனமொழிகோவென இயையும்.

மருகவென்புழி, ஆதலானென்பது, ஆற்றலாற்போந்த பொருளெனக்
கொள்க.

கதையடியென்பதற்கு உரல்போலும் அடியென்பாருமுளர். (நக)

கடு. “விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன்” (சிலப். உரு. அஉ ; மணி.
உஅ ; கருசு) ; “விடர்ச்சிலை பொறித்த விதலோன்” சிலப். உஅ. கருசு.

கச - டு. புறநா. உ ; உசு - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

(சு௦.) நீயே, பிற 1 ரோம்புறு மறமன்னெயி

லோம்பாது கடந்தட்டவர்

முடிபுனைந்த பசும்பொன்னி

னடிபொலியக் கழறைய

டு வல்லாளனை வயவேந்தே

யாமேநின், நிகழ்பாடுவோ 2 ரெருத்தடங்கப்

புகழ்பாடுவோர் பொலிவுதோன்ற

வின்று கண்டாங்குக் காண்குவ மென்று

மின்சொலெண் பதத்தை யாகுமதி பெரும

க௦ பொருபிடி படியுஞ் சீறிட

மெழுகளிறு புரக்கு நாடுகிழ வோயே.

தினை - அது ; துறை - செவயறிவுறாஉ.

அவனை ஆவூர்முலங்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.— நீ, பகைவரது பாதுகாதத் மறம் நிலைபெற்ற அரண்களைப் பாதுகாவாது எதிரின்று அழித்து அவரைக்கொன்று அவர் மகுடமாகச் செய்யப்பட்ட பசும்பொன்னால் நினைது அடிபொலிய வீரக்கழலசெய்த புனைந்தவலிய ஆணமையையுடையை; வயவேந்தே, யாங்கள், நினை இழி, துறைப்போர்கழுத்திறைஞ்சுப் புகழறதுரைப்போர் பொலிவுதோன்ற இன்ம கண்டாற்போலக் காண்போம்; எந்நாளும் இனியமொழியோடு எளிய செவியை யாகுக; பெரும, ஒருபிடிக்கிடக்கும் சிறியவிடம் ஏழுகளிற்றுயானையைப் பாதுகாக்கும் நாட்டையுடையோய.—எ . து.

நாடுகிழவோய், இன்சொல எண்பதத்தை ஆகுமதி; அதனால், சிவ இகழ்பாடுவோர் எருத்தமடங்கப் புகழ்பாடுவோர் பொலிவுதோன்ற யாது இன்றுகண்டாங்குக் காண்குவமெனக் கூட்டுக.

வல்லாளனையென்பதனுள், ஐகாரம், முன்னிலைவிளக்கிநின்றது; அவை நிலையுமாம். மதி, முன்னிலையசைச்சொல்.

‘கழறைய வல்லாளன்’ என்றதனும் பகையின்மையும், ‘ஒருபிடிபுடி யுஞ் சீறிட மெழுகளிறுபுரக்கும் நாடுகிழவோய்’ என்றதனும் பொருட்குறி வின்மையுங் கூறியவாறாயிற்று. (சு௦)

க - ஈ. “புலவர் பூணகட னுறறிப் பகைவர், கழமதி லெறிநது குடுப கொள்ளும், வென்றி” பெரும்பாண். சரு௦ - ருட.

க. “காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்ல எல்லாளன், மீக்கூறு மன்ன னிலம்” குறள். ஈஅஈ.

அ - கூ. செவியறிவுறுத்தற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். கு. ககசு-ந

(பி - ம்.)— 1 ‘ஓம்புற்றமன’ 2 ‘எருத்தமடங்க’

(சுக.) காலனுங் காலம் பார்க்கும் பாராது

வேலிண்டு தானே விழுமியோர் தொலைய

வேண்டிடத் தலேம் வெல்போர் வேந்தே

1 திசையிரு நான்கு முற்க முற்கவும்

௫ பெருமாத், திலையி னெடுங்கோடு வறறல் பற்றவும்

வெங்கதிர்க் கனலி துற்றவும் பிறவு

மஞ்சவாத் தஞ்ச புள்ளுக்குர வியம்பவு

மெயிறுநிலத்து வீழவு மெண்ணெயாடவுங்

களிறுமேல் கொள்ளவுங் காழக நீப்பவும்

௧௦ வெள்ளி நோன்படை கட்டிலொடு கவிழவுங்

கனலி னரியன காணு நனவிற்

செருச்செய் முன்பின் வருதிற் றேக்கி

மையல் கொண்ட வேமமி லிருக்கையர்

புதல்வர் பூங்கண் முத்தி மனையோட்

௧௫ கெவ்வங் காக்கும் பைதன் மாக்களொடு

பெருங்கலக் குற்றன்றூற் றானே காற்றே

டெரிநிகழ்ந் தன்ன செலவிற்

க - ௩. “உண்ணுந் துணைக்காக்குங் கூற்று” (பழ. ௮௯); “செயிரிற் குறைநாளாற் பின் சென்று சாடி, யுயிருண ணுங் கூற்றமும் டோன்ம்” (கலி. ௧௦௫); “ஞாலத் தின்னுயிர் வாழ்வோர் காப்பட், காலம் பார்க்குங் காலன் போல” (பெருங். க. ௩௭ : ௨௦ : ௫); “சாற்று நாளந்த தெண்ணித் தருமப்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி யிவனைப்போ, னுற்றங் கேட்ட லுந் தின்ன மயப்பதோர், கூற்றுண்டோ” (கம்ப. தாடகைவதை. ௬௪); ‘அடலவேண்டினாறுபவர்கண்’ என்பதற்கு வேற்றுவேந்தரைக்கோறல் வேண்டியவழி அதனை அப்பொழுதே செய்யவல்ல வேந்தர்மாட்டு’ எனப் பொருள்கூறி இப்பகுதியை மேற்கோள்காட்டினர்; குறள். அகநா-பர்மேல்.

க - ௧௦. களிமெனறுது பள்ளியை யுணர்த்திவருதற்கு இப்பகுதி மேற் கொள்; (சிலப். ௧௫ : ௯௫ - ௧௦௬-அடியார்); “மிக்க வெயிற்றின கொம்பின பனீறி விறற்குரங்கு, தொககன தம்மைக் கனவினற் காணிற் சுடர்மகுடச், சககர வர்த்திக ளாற்பய முண்டெனந் தம்முயிர்க், னுக்கன வாதல்செய் தாற்பொரு டேயும் பயமுடைத்தே” கலுநால், ௧௫.

௧௪-௫. மனையியர்க்குத் தமது வருத்தந் தோன்றாமல் கணவர் மறைத் தலை, “கருங்கய னெடுங்கட் காதலி தன்னை....வருபனி கரந் கண்ணனாகி” (சிலப். ௧௬ : ௬௪ - ௭) என்பதனுலுமறிக.

க - ௧௬. “பிறவும்....தானே”: தோற்றோர் தேய்வித்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு. ௭ - இளம்.

(பி. ம்.)—1 ‘திசையிருநான்குமுற்கவும்’

சுருதி புத்தாநூறு மூலமும் உரையும்.

செருமிகு வளவநிற் சினைஇயோர் நாடே.*

திணை - வஞ்சி; துறை - கோற்றவள்ளை.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைக்கோலூர்க்கிழார்பாடியது.

இ - ள்.—கூற்றும் தன்னால் உயிர்கொள்ளலாங்காலம் வருந்துணையும் பார்க்கும்; அவ்வாறு காலம்பாராது வேல்நெருங்கிய படையினைபுடைய பெரியோர் மாணும்பரிசு நீ வேண்டியவிடத்தே கொலலும் வெல்லும்போரையுடைய வேந்தே, எட்டுத்திசையும் எரிகொள்ளி எரிந்துவீழவும், பெரியமரத்தின்கண்ணே இலையிலலாத நெடியகோடாகிய வற்றல பற்றவும், வெய்யசுடரையுடையருளியறு பலவிடத்தும் செறிநதுதோன்றவும், மற்றும் அஞ்சத் தகுவனவாகிய புட்கள் குரலிசைபட்டவும், பல்லு நிலத்தின்கண்ணேவீழவும், எண்ணெயை மயிரின்கண்ணேவார்க்கவும், பன்றியேற்றை ஏறவும், ஆடையையக்களையவும், வெளிதாகிய வலிய படைக்கலம் தானிருந்த கட்டிவடனே மறியவும், இங்கனம் கனுவின்னும், மெய்ம்மையினும் பொறுத்தற்கரியவற்றைக்கண்டு போர்செய்யும் வலியையுடையோய், நின் மேற்செலவின் கூறுபாட்டைக்கருதி, மயக்கம்பொருந்திய காவலில்லாத இருத்தலையுடையாய்த் தம்பிள்ளைகளுடைய பூப்போலுங்கண்ணை முத்தங்கொண்டு தம்மனை வியர்க்குத் தமது வருத்தந்தோன்றாமல் மறைக்கும் துன்பத்தைபுடைய ஆடவரோடு மிக்க கலகமுற்றது; காற்றுடன் எரிகிழந்தாற்போன்ற செலவையுடைய போரின்கண்ணே மிக்கவளவ, நின்னைச் சிளப்பித்தோருடைய நாடு.—எ - று.

உற்கவென்றது, வீழ்தலை, உற்கமுதலியநாளும் உற்பாதமாய் நனவிற்காணப்பட்டன; எயிறுநிலத்து வீழ்தல முதலாயின கனவிற்காணப்பட்டன.

வருதிநன் - ஈண்டுச் செலுநதிநன்ன இடவழுவமைதியாய் நின்றது.

‘மனையோட்கெட்வன் கரக்கும்’ என்பது, “ஏவ லினையர் தாய்வயிறு கறிப்ப” என்றாற்போலப் பன்மைக்கேற்பநின்றது.

தான், ஈண்டு அசைநிலை.

பெருமரத்தபு பற்றவுமென இயையும்.

இலையினெடுக்கோடு வற்றலபற்றவு மென்பதற்கு நெடுங்கோட்டின் கண்ணே இலையில் வற்றறமன்மைபற்றவுமென உரைப்பினுமமையும்.

வேந்தே, முன்பு, வளவ, நீ இத்தன்மையையாதலால், நிற்கினைஇயோர்நாடு, பைதன்மாக்களொடு பெருங்கலக்குற்றதெனக் கூட்டுக.

காற்றோடெரி நிகழந்தன்ற செலவிற் செருமிகு வளவவென மன்னவன், புகழும், நிற்கினைஇயோர்நாடு பைதன்மாக்களொடு பெருங்கலக்குற்றன்மென ஒன்றாநாடழிபிரங்கியதும் கூறுதலால், இது கோற்றவள்ளை யாயிற்றது. (சுக)

* மு. நிமித்தம்பற்றிவந்ததற்கும் (தொல். புறத்திணை. கு. ௩௦ - இளம்), பாடாண்கொற்றவளவனைக்கும் (ஷெ. ஷெ. கு. ௩௪ - ந), ஓம்படை வாழ்த்திற்கும் (ஷெ. ஷெ. கு. ௩௬ - ந) மேற்கோள்.

சஉ.) ஆன விகை யடுபோ ரண்ணனின்
யானையு மலையிற் றேன்றும் பெருமநின்
றானையுங் ¹ கடலென முழங்குங் கூர்நனை
வேறு ² மின்னின் விளங்கு முலகத்

நு தரைசுதலைப் பணிக்கு மாற்றலை யாதலிற்
புரைதீர் தன்றது புதுவதோவன்றே
ந்ண்புனர் பூச லல்லது நொந்து
தளைக வாழி வளவ வென்றுநின்
முனைதரு பூசல் கனவினு மறியாது

௧௦ புலிபுறங் காக்குங் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோ னீபுறங் காப்பப்
பெருவிற்றுப்பாணர்த் தூங்கி யநிரர்
கீழ்மடைக் கொண்ட வாளை யு முழவர்
படைநிலிர்ந் திட்ட யாமையு மறைநர்

௧௧ கரும்பிற் கொண்ட தேனும் பெருந்துறை
நீர்தரு மகளிர் குற்ற குவளையும்
வன்புலக் கேளிர்க்கு ³ வருவிருந் தயநு
மென்புல வைப்பி னன்னாட்டிப் பொருந்
மலையி னிழிந்து மாக்கட னோக்கி

௨௦ நிலவரை யிழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவ ரெல்லா நின்னோக் கினரே

௨. புறநா. ௩௮: ௧.

௧௦. “குட்டியைத் தின்ன லாமோ கோட்புலி புறத்த தாக” (சீவக
௧௧௩௪); “புலிதானே புறங்காக்கக் குட்டிகோட் படாதென்ன, வொலியாழி
யுலகுரைக்கு முரைபொய்யோ”, “புன்புற மயிரும் பூவாக் கட்புலம் புறத்து
நாறு, வன்பறழ வாயிற் கவ்வி வல்லிய மிரிந்த” கம்ப. சூர்ப்பநகை. ௧௦௨;
கடறவு. எ.

௧௭ - ௮. “வன்புல.....பொருந்: என்றக்கால் பகைவேந்தரை வென்றி
கொள்ளுங்கால அவர்தாமே தத்தம்பொருள் பிறர்க்களிப்பாரென்னும்
பொருள் தோன்றினும் தோன்றுமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்ளுறை
புலவங்கோடல் வேண்டுவதன்று; என்னை? ‘தாய்சாப்பிதக்கும்...அவருள்’
என்றும்பொலக்கூறுது அந்நாட்டுக்கருங்காமர்முதலாயினார் வருந்தாமத்
பெறும்பொருள் பிறநாட்டார்க்கு விருந்து செய்யத்தக்கும் என்று அந்நாட்டி
னது வளமை கூறினமையினென்பது” தோல். உவம. சூ. ௩௧ - பேர்.

௧௧ - ௨௧. “கல்விழருவி கடற்படர்ந் தாங்குப், பல்வேறு வகையிற்

(பி - ம்.) 1 ‘கடலினோலிக்கும்வைந்துதி’ 2 ‘மின்போலவிர்வரு
ஞாலத்து’ 3 ‘வருவிருந்தமரும்’

கூடி புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நீயே, மருந்தில் கணிச்சி வருந்த வட்டித்துக்
கூற்றுவெகுண் டன்ன முன்பொடி
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணோக் கினையே.

திணை - வாகை ; துறை - அரசுவாகை.

அ. ப. ன.

~~பாண்டியன் இலவந்திகைத்துஞ்சியநன்மகனை~~ இடைக்காடனார்
பாடியது.

இ - ள். — அமையாத வண்மையையும், பகையைக்கொல்லும் பூசலையு
முடைய தலைவ, நினதுயானையும் மலைபோலத்தோன்றும் ; பெரும், நின்
படையும் கடல்போல முழங்கும் ; கூரிய துளையையுடைய வேலும் மின்
போலவிட்டு விளங்கும் ; இங்ஙனம் உலகத்தின்கண் வேந்து தலைநடுங்கு
தற்கு ஏதுவாகிய வலியையுடையயாதலால், குற்றம் தீர்ந்தது ; அது
நினக்குப் பழையதாய்வருகின்றது ; குளிர்த்த நீராலுள்ளதாகிய பூசலல்லது
வருந்தி 'எமது துயரத்தைத் தீர்ப்பாயாக வாழி வளவ' என்று சொல்லி,
நினது முந்துற்றசெலவும் படையுண்டாக்கும்பூசலைக் கனுவின் கண்ணும்
அறியாது, புலி பாதுகாக்கும் குட்டிபோலக் குறைவிலலாத செவ்விய கோ
லால் நீ பாதுகாப்பப் பெரியவிசேடத்தையுடைய புதுவருவாயையுடைத்தாய்
நெல்லறுப்பார் கடைமடைக்கட் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட வானையும், உழு
வார் படைவாளால் மறிக்கப்பட்ட ஆமையும், கரும்பறுப்பார் கரும்பினின்
றும் வாங்கப்பட்டதேனும், பெரிய துறைக்கண் நீரை முகந்துகொள்ளும்
பெண்டிர் பறித்த செங்கழுநீருமென இவற்றை வன்புலத்தினின்றும் வந்த
சுற்றத்தார்க்கு விருந்தாக விரும்பிக்கொடுக்கும் மென்புலத்தார்க்கையுடைய
நல்ல நாட்டுக்கு வேந்தே ; மலையினின்றிழிந்த பெரிய கடலைநோக்கி நிலவெல
லையினின்றிழியும் பல யாதுகளையொப்பப் புலவர்பாவரும் நின்னைநோக்கினர் ;

பணிந்த ம ளனர்" (பெரும்பாண். ௪௨௭ - ௮) ; " தூமலர் துவன்றிய கரை
பொரு ரிவப்பின், மீயிசை நலயாறு கடற்படர்ந் தாஅங்கு, யாமவணின்றும்
வருதம்" (மலைபடு. ௫௧ - ௩) ; "கடுவரை நீரிற் கடுத்துவர்" (பு - வெ. ௧ :
௧௧) ; "பெய்யு மாரியாற் பெருகு வெள்ளம் போய், மொய்கொள வேலைவாய்
முடுகு மாறுபோல" கம்ப. கையடை. ௧௫.

உஉ. புறநா. ௩ : ௧௨ - ஆம் அடிகளுநிப்பைப் பார்க்க ; "கூற்றுவெகு
ண்டு வரினு மாற்றுமாற் தலையே" பதிற். ௧௪ : ௧௦.

உ௩ - ௪. "கூற்று.....நோக்கினையே : என்பது வெகுளியுமம்"
தொல். உவம. ௫. ௧௧ - பேர்.

உ௧ - ௪. புறநா. ௨௦௩ ; "நெருநலென்பது சென்றது நின்ற, வின்
றுஞ் செல்லாநின்றது முன்சென்று, வருநாள் கண்டா ரியாரே யதன, லொரு
நா ளகப்படுத் துடையோ ரின்மையி, னல்லது நாடுமி னுள்ளது கொடுமின்,
வழாஅ லின்பமும் புணர்மி னதாஅன்று, கீழ்து நீரகம் புகினு மேலது, விசும்
பின் பிடர்த்தலை யேறினும் புடையது, நேமி மாலவரைக் கப்புறம் புகினும்,
கோள்வாய்த்துக் கொட்குங் கூற்றத்து, மீளிக் கொடுந லிலக்குதற் கரிதே"
ஆசிரியமலை.

* மு. கொள்ளார்தேன்குறித்தகொற்றமென்றுத்துறைத்து மேற்கோள் ;
தொல். புறத்திணை. ௫. ௧௦ - இளம் ; ஷெ. ஷெ. ௫. ௧௨ + ந.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

சூக

ான் அவர்க்குப் பரிசில் கொடுத்தப்பொருட்டுப் பரிசீராயில்லாத கணிச்சி ன்னும் படைக்கலத்தை உயிர்வருந்தச் சுழற்றிக் கூற்றம் சினந்தாற் போ ம் வலியுடனே நினக்கு மறுதலையாகிய இருவேந்தருடைய நிலத்தைக் ாள்ள நோக்கினாய்.—எ - று.

அறியாதென்பதனை அறியாமலெனத் திரிப்பினுமமையும்.

வன்புலம்:—குறிஞ்சியும், மூலையும். மேன்புலம்:—மருதமும், ய்தலும்.

கணிச்சியைக் குரதாலியென்றும், மழுவென்றும் சொல்லுவர்.

யாணர்த்தாகி விருந்தயரும் நன்னாடென்க.

பொருந், புலவரெல்லாம் நின்னோக்கினர்; நீ அரசுதலைபனிக்கும் ஆற் றையாதலின், இருவேந்தர் மண்ணோக்கினை; அதனால், இச்செய்தி புரை ற்தது, நினக்குப் புதுவதன்றாகலினெனக் கூட்டுக.

புரைதீர்த்தன்றென்பதற்கு உயர்ச்சிதீர்த்ததென்பபொருளாக்கி, பொருந், ஆற்றலையாதலின், இருவேந்தர் மண்ணோக்கினை; புலவரெல்லாம் பரிசில் பறுத்தப்பொருட்டு நின்னோக்கினர்; இச்செய்தி நினக்குப் புதிதன்று; ஆக ன் உயர்ச்சி தீர்த்ததென்றுரைப்பினுமமையும். (சஉ)

சூக.) நிலமிசை வாழ்ந ரலமா நீரத்

தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்

காஹுண வாகச் சுடரொடு கொட்டு

மவிர்சடை முனிவரு மருளக் கொடுஞ்சிறைக்

ரு கூருகிற் 1 பருந்தி னேறுகுறித் தொரீஇத்

தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்

2 மபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க

வரையா வீகை யுரவோன் மருக

உ - ச. “விண்ணெலன் மரபி னையர்” (முருகு. க0௭) என்பதற்கு ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்தலாற்றுவென்றுகருதித் தமதருளினாற் சுடரொடுதிரிந்து அவ்வெம்மையைப் பொறுக்கின்ற முனிவர்’ என்று நச்சீனூர்க்கினியர் விசேடவுரையெழுதி இவ்வடிகளை மேற்கோள் ளாட்டியிருத்தலும், “சுடரொடு திரிதரு முனிவரும்” (சீலப். கட) என் பதும், “ஆதித்தன் வெப்பந்தணிதல காரணமாக அவனுடனே கூடித் திரியுமுனிவரும்”, ‘கதிர்வனுடைய வெம்மை உயிர்களைவருத்தாமல் அத னைத்தாங்கி அவனுடனேசுழன்று திரிதலைச்செய்யுந் தெய்வவிருடிகளும்’ என்னும் அதன் உரைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

சு-எ. “என்புமுரியராதல, தன்னகம்புக்க.....சீரைபுக்கோன்’ முத லாயினார்கட்கான்க” குறள். எஉ - பரிமேல்.

சு-அ. புறநா. ஁௭ : ௫ - கூ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

சு - அ. இவ்வடிகளாற் கூறிய அவ்வரசன் பெருமை கொடையாஹுண் டாகிய வீரச்சுவைக்குதாரணம்; தோல். மெய்ப்பாடு. கு, கூ - பேரீ.

(பி - ம்).—1 ‘பருந்தினென்’ 2 ‘தபுதிகண்டஞ்சி’

புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

நோர்க் கடிந்த முரண்மிகு திருவிற்

க0 நேர்வண் கின்ளி தம்பி வர்கோற்

1 கொடுமா மறவர் பெரும கடுமான்

கைவண் டோன்ற லைய முடையே

னாற்புனை தெரியனின் முன்னே ரெல்லாம்

பார்ப்பார் நோவன 2 செய்யலர் மற்றிது

கரு நீர்த்தோ நினக்கென வெறுப்பக் கூறி

நின்யான் பிழைத்தது நோவா யென்னினு

பிழைத் தாய்போ னனிநா ணினையே

தம்மைப் பிழைத்தோர்ப் பொறுக்குஞ் செம்ம

விக்குடிப் பிறந்தோர்க் கெண்மை காணுமெனக்

உ0 காண்டகு மொய்ப்ப காட்டினை யாகலின்

யானே பிழைத்தனென் சிறக்கநின் னாயுண்

மிக்கு 3 வரு மின்னீர்க் காவிரி .

யெக்க ரிட்ட மணலினும் பலவே,*

தினையும் துறையும் அவை.

சோழன் நலங்கிள்ளிதம்பி மாவளத்தானும் தாமப்பல்கண்ணனும் வட்டுப்போருவுநீக் கைகாப்புவெகுண்டு வட்டுக்கோண்டெறிந்தானைச் சோழன்மகனல்லையென நாணியிருந்தானைத் தாமப்பல்கண்ணனார் பாடியது.

இ - ள்.—நிலத்தின்மேல் உயிர்வாழ்வார்க்கு வெம்மையான் உளதாகிய சுழற்சி நீங்கச் சுடுகின்ற கதிரையுடைய ஞாயிற்றினது வெப்பத்தைத் தாம் பொறுத்துக் காற்றை உணவாகக்கொண்டு அச்சுடருடனே குழுவரும் விளங்கிய சடையையுடைய அருந்தவரும் வியப்பான்மையங்க, வளைந்த சிறகினையும் கூரியஉகிரினையுமுடைய பருந்தினது எறிதலைக்கருதி அதனைத்தப்பித் தன்னிடத்தையடைந்த குறிய நடையையுடைய புறவினது அழிவிற்கு அஞ்சித் தன்னழிவிற்கு அஞ்சாது துலாத்தலையுட்புக்க வரையாத வண்மையையுடைய வலியோனது மரபினுள்ளாய், பகைவரைவென்ற மாறுபாட்டான் மிக்க செல்வத்தையுடைய கோர்வண்கிள்ளிக்குத் தம்பி, நீண்டஅம்பினையும் வளைந்தவில்லினையுமுடைய மறவர்க்குத் தலைவ, விரைந்த குதிரையையுடைய கைவள்ளியதோன்றால், நினது பிறப்பின்கண ஐயப்பாடுடையேன்; ஆத்தியாற்செய்யப்பட்ட தாரையுடைய நினக்கு முன்னுள்ளார்யாவரும் பார்ப்பார்வெறுக்கத்

* மு. “நிலமிசைவாழ்நரென்னும் புறப்பாட்டுப் புலவன் அரசனைநாடி நன்குரைத்தல்; அஃது இயற்கைவகையானன்றிச் செய்கைவகையாற் பரவலும் புகழ்ச்சியுந் தொடர்ந்தமுன்னோர் கூறியகுறிப்பு” நோல்.புறத்திணை. ஆ. உள - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கொடுவின்மறவர்’ 2 ‘செய்யார்’ 3 ‘வருநீர்க்’

புறநானூறு முல்லை உரையும்.

தஞ்சன செய்யார்; மற்று இவ்வெறுக்கத்தக்க செய்கை நினக்கு நாமையு
யுடைத்தோவென்று நீ வெறுக்கச்சொல்லி நினக்கு யான்செய்த தவற்றிற்கு
வெறுபென்னினும், நீ தவறுசெய்தாய்போல மிக நாணினாய்; இவ்வாறு தம்
மைத் தப்பியவரைப் பொறுக்குந்தலைமை இக்குலத்தின்கட்பிறதோர்க்கு
எளிமையுடைத்துக்காணுமெனக காணத்தக்க வலியையுடையோய், நீ அறி
வித்தாய்; ஆகலின், யானே தவறுசெய்தேன் ; பெருகிவரும் இனிய நீரை
யுடைய காவிரி கொழித்திடப்பட்ட மணலினும் பலவாக நின்வாழநான்
சிறப்பதாக.—எ - று.

முனிவரென்றது, வேணுவியோரை ; அன்றி, சுடாதிரிந்தவழித்திரிந்த
தவஞ்செய்யுமுனிவரென்றும் உரைப்ப.

சீரை - துலாக்கோற்றட்டு.

‘மற்றிது, நீர்த்தோ நினககென வெறுப்பக் கூறி’ என்றது, சூதுபொரு
வுழிக் கையாற கவறுபுதைப்ப வெருண்டு வட்டுக்கொண்டெறிநதானே ‘இக்
வாறுசெய்தல நன்பெருமைக்குப் பொருதுமோ ? அதனால் நெயிறப்பிலே
ஓரையமுடையேன்’ என்றசொல்லே.

இது, பொறுததற்கரியபிழையைப் பொறுத்த குணவென்றியான் அரசு
வாகையாயிற்று. (சுந.)

(சுசு.) இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா

நெல்லுடைக் கவளமொடு ¹ நெய்ம்மிதி பெருஅ

திருந்தரை நோன்வெளில் ² வருந்த வொற்றி

நிலமிசைப் புரளுந் கைய வெய்துயிர்த்

ரு தலமரல் யானே யுருமென முழங்கவும்

பாலில் குழவி யலறவு மகளிர்

பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவு நீரில்

வினைபுனை நல்லி வினைகூடக் கேட்பவு

யின்னா தம்ம ³ வீங்கினி திருத்த

உ. “நெய்ம்மிதி கவளம்” (பெரும்பாண். நகசு); “நெய்ம்மலி க
ளம் கொள்ளாது” (சீவக. க௦௭௬); “நெய்ம்மிதி கவளக தெவிட்டிநி
டடர்க்கு நிழலுகளி தறுகண்மால் யானே”, “கைம்முகந் தெடுத்த நெய்
மிதி கவளம் களித்தெறி மும்மதக் களிது” கூடீம். சூரியன்மரபு. அ, உஉ.

ச. பலவின்பாற்பட்டர்க்கைவினைக்குறிப்புமுற்று வினையெச்சக்குறிப்ப
னதற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே. சூ. நடு௦; நன் - வி. சூ. நடுக
இ - வி. சூ. உரு௦.

க. புறநா. நக: கக.

(பி-ம்.)—1 ‘நெய்ம்மிதி’ 2 ‘வருந்தவெற்றி’ 3 ‘நன்மணிதிருத்தல்’

க0 மூன்னருந் துப்பின் வயமான் றோன்ற*

| லறவை ¹ யாயி னினதெனத் திறத்தன்

| மறவை யாயிற் போரொடு திறத்த

லறவையு மறவையு மல்லே ² யாகத்

திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவி

கரு னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குத

னனுத்தக ³ வுடைத்திது காணுங் காலே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அவன் ஆவூர்முற்றிடுந்ந்தகாலத்து அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளி யைக் கோவூர்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—கரிய பிடியினது ஈட்டத்தோடு பெரிய கயத்தின்கட்பிடி யாவாய் நெலையுடைய கவளத்துடனே நெய்யால மிதித்துத் திரட்டப் பட்ட கவளமும் பெறுவாய்த் திருந்திய மருங்கையுடைய வலிய கம்பம்வருந் தச் சாய்த்து சிலத்தின் மேலேபுரளும் கையையுடையவாய வெய்தாகவுயிர்த் துச் சுழலும்பாணை உருமேறுபோல முழங்கவும், பாலிலலாதகுழவி அழவும், மகளிர் பூவிலலாத வறிய தலையை முடிப்பவும், நீரிலலாத தொழிலபுணைநத நல்ல மணையிடத்துள்ளார் வருந்திக்கூப்பிடும் கூப்பீட்டைக்கேட்கவும், இவற் றிற்குநாணது இவ்விடத்து நீ இனிதாக இருத்தல இன்னது; நண்ணுதற்கு அரிய வலியையுடைய வலிய குதிரையையுடைய தோன்றால், அறத்தை உடையையாயின், இது நினதன்றோவென்று சொல்லித் திறத்தல செய்வா யாக; மறத்தையுடையையாயின், போரால் திறத்தலசெய்வாயாக; அவ்வா றன்றி, அறத்தையும் மறத்தையுமுடையையல்லையாகத் திறவாது அடைக் கப்பட்ட திண்ணிய நிலையையுடைத்தாகிய கதவினையுடைய நீண்டமதிவள் ஒருபக்கத்தே ஒதுங்குதல நாணுந் தன்மையையுடைத்து இஃது ஆராயுந் காலத்து.—எ - று.

செய்யென ஒருசொல்வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

திறத்தலென்பதனை இது திறக்கவெனவியங்கோள்கருகவுரைப்பினுமமையும்.

க0. வயவென்னும் உரிசசொல் 'வலி' என்னும் பொருளிலவந்ததற்கு மேற்கோள்; இ - லி. ௩. உக0 - உரை.

கக - உ. புறநா. ௩௬0 : க. உ; "மறவையா யென்னுயிர்மேல் வந்த விம் மருணமாலை" சீலப். ௭ : சஉ.

க௬. புறநா. ௩௬ : க௩.

கக - சு. "அறவை....காணுங்காலே; என இது செம்பொருட்செவி யுறை; தோல். செய். சூ. கஉஅ - போர்.

* மு. அகத்தரசும்கழிநது கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத் திணை. சூ. க0 - இளம்.

(பி - ம்.)—1 'ஆயினிற்றெனத்திறவைதன்மறவை' ² 'யாகித்' ³ 'உடைத்தது'

அம்ம, கேட்பித்தற்கண்வந்தது.

‘அறவியு மறவியு மலலை யாயின்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

படியா பெறு என்பன் எதிர்மறையினையெச்சமுற்று.

கையவென்பது, வினையெச்சவினைக்குறிப்புமுற்று.

(சசு)

- (சரு.) இரும்பனை வெண்டோடு 1 மலைந்தோ னல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் நெறியலோ னல்ல
னின்ன கண்ணியு பார்மிடைந் தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியு மார்மிடைந் தன்றே
நு யொருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே
யிருவீர் வேற வியற்கையு மன்றே, அதனாற
குடிப்பொரு ளன்றுதுஞ் செய்தி கொடித்தேர்
தும்மோ ரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி யுவகை செய்யுமில் விகலே.

திணை - வஞ்சி ; துறை - துணைவஞ்சி.

சோழன் நலங்கிள்ளி உறையூர்மற்றிடுந்ந்தானையும் அடைத்திருந்த
நெடுங்கிள்ளியையும் கோவூர்க்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—பெரியபனையினது வெளியதோட்டைச சூழினோனல்லன் ;
கரிய கோட்டையையுடைய வேம்பினது தாரையுடையோனல்லன் ; நின்னு
டைய கண்ணியும் ஆத்தியாற் செறியக கட்டப்பட்டது ; நின்னுடன பொரு
வானுடைய கண்ணியும் ஆத்தியாற் செறியக் கட்டப்பட்டது ; ஆதலால்,
தும்முள, ஒருவீர்தோற்பினும் தோற்பது நுங்குடியன்றோ? இருவீரும் வெல
வதல இயல்புமன்று; ஆதலால், நுங்குடிகுத் தக்கதொன்றன்று, நுமது
செய்கை; கொடியாற்பொலிந்த தேரையுடைய தும்மைப்போலும் வேந்தர்
க்கு உடம்பு பூரிக்கும் உவகையைச்செய்யும், இம்மாறுபாடு ; ஆதலான்,
இது தவிர்தலே நுமக்குத் தக்கது.—எ - று.

நின்கண்ணியுமென்பது, நின்னகண்ணியுமெனவிகாரமாயிற்று.

அதனாலென்பதனை ஒழித்தும் பாடமோதுப.

இது, சந்துசெய்தலால் துணைவஞ்சியாயிற்று.

(சரு)

க. ‘தோடு’ என்பது புல்லுறப்பையுணர்த்துதற்கு மேற்கோள்;
தோல். மரபு. சூ. அள் - பேர்.

நட - சு. முன்னிலைகூடியபடங்கையும் முன்னிலைமுடிபெற்றதற்கு
மேற்கோள்; நன் - மயிலே. சூ. நடநட.

(பி - ம்.)—1 ‘மிலைந்தோனல்லன்’ 2 ‘செய்கை’

புறநா இறு முலமும் உரையும்.

(சுக.) கயே, புறவி னல்ல லன்றியும் ¹ பிறவு
மிடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை
யிவரோ, புலனுழு துண்மார புன்க ண்ஞ்சித்
தமதுபகுத் துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்
டு கனிநுகண் டமு உ மழாஅன் மறந்த
புன்றலைச் சிறுஅர் ² மன்மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணை வுடையர்
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே.*

தினையும் ³ துறையும் அவை.

சோழன் துளமற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் மலயமான்மக்களை
யானைக்கிடுவழிக்கோடூர்க்கிழார்பாடி உய்யக்கொண்டது.

இ - ள்.—நீதான், புறவின் அல்லலன்றியும் பிறவும் உற்ற துன்பம்பல
வற்றையும் தீர்த்த சோழனுடைய மரபிலுள்ளாய் ; இவாதாம், அறிவான்
உழுதுண்ணுந் கறறோதுவறுமையை யஞ்சித் தமமுடையபொருளைப் பகுத்
துண்ணும் குளிராத நிழலையுடையராய வாழ்வாரது மரபிலுள்ளார் ; இவர்,
இப்பொழுது களிற்றைக்கண்டு தம் இாமையால் தாம் முன்பு வெருவிபழு
கின்ற அழுகையைமறந்த புலவிய தலையையுடைய சிறுபிள்ளைகள் ; மனதை
வெருவிப் பார்த்து முன்பு அறியாத புதியதோவருத்தத்தையுடையர் ;
இதுகேட்டாராயின, நீவி நம்பியதைச் செய்வாயாக.—எ - று.

தண்ணிழலவாழநர் சிறுஅரென இயைப்பினுமமையும்.

அழாஅல கனிநுகண்டு மறந்தவென்கூட்டுக.

நீ புறமுதலாயினவற்றி ன் துயர்தீர்த்ததற்கு உயிரகொடை பூண்டோன்
மருகனதலானும், இவா கறறோவறுமையஞ்சப் பகுத்துண்ணும் தண்
னிழலவாழ்நர் ம பினுாராராதலானும், இவர், நின்று அருளத்தகினல
லது முனிபத்தகாரென்பதாம்.

இதவும், இவரைக்கொல்லாமற் சுருதுசெயலித்தலின் / னைவஞ்சியா
யிறறு. (சுக)

க - உ. புறநா. நன: (டு) - சு-ஹ அடிகளின் குறிப்பைப்பாக்க.

* மு. துணைவஞ்சியெ ன்றுவதுறைக்கு மேற்கோள்; (தொல். புறத்
திணை. கு. எ - இளம்); இப்பாட்டு மேற்செலவின்கண்டவகாமையின்
துணைவஞ்சியன்றெனும், பாடாணமுணையெனும் கூறுவர் ; உலர். ஷே.
ஷே. அ - ந.

(பி-ம்.)-1 'பிறவும் பலவும்' 2 'மன்மருண்டு' 3 'துறைஇயன்மொழி'

(சஎ.) வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி
 நெடிய வென்னாது சுரம்பல கடந்து
 வடியா நாவின்-வல்லாங்குப் பாடிப்
 பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருத்தி
 ௫ யோம்பா துண்டு கூம்பாது வீசி
 வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை
 பிறர்க்குத் ¹ தீதறிந் தன்றோ வின்றே, திறப்பட
 நண்ணார் நாண வண்ணந் தேகி
 -யாங்கினி தொழுகி னல்ல ² தோங்குபுகழ்
 ௧௦ மண்ணாள் செல்வ ³ மெய்திய
 தும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே.*

தினையும் துறையும் அவை.

க. புறநா. கஎஃ ௩; “பழுமர முள்விய பறவையின்...புக்கு” (பொருந். சு ¹ - எ); “பழுமரந் தேரும் பறவை போல.....பாண” (பெரும் பாண். ௨௦ - ௨௨); “பழந்தேர் வாழ்க்கைப் பறவைபோல.....துவன்றி” (மதுரை. ௫௪௬ - ௮௦); “கனிபொழி கானங் கினையொடுனீஇய, துணை பறை நிலக்கும் புள்ளின மாண்...நன்னத் படர்ந்த கொள்கையொடு” (மலை படு. ௫௪ - ௮௪); ‘படர்’ என்பது உளரூதலாகிய குறிப்புணர்த்துதற்கு இவ்வடிமேற்கோள்; தோல். உரி. சூ. ௪௪ - ௪௫; பேர்; ௫ - வி. சூ. ௨௮௨ - ௨௮௩.

௩. “வல்லாங்குச்செய்து” மணி. ௨௩: ௪௪.

௪. குவ்வுருபு பொருட்டுப்பொருண்மைக்கண்வந்ததற்கு ‘வரிசைக்கு வருந்தும்’ என்பது மேற்கோள்; சிலப். பதி. ௫ - அடியார்; நன் - மலை. சூ. ௨௬௪.

* ௫. துணைவஞ்சியென்னுந்துறைக்குமேற்கோள் (தோல். புறத் துணை. சூ. எ - ௫௪ம்); இப்பாட்டு மேற்செலவின்கண்டங்காமையின் துணைவஞ்சியன்றென்றும், பாடாண்டிணையெ ிறும் கூறுவர் (ஷெ ஷெ ஷெ ௮ - ௩); “வள்ளியோர்ப்படர்ந்து.....செம்மலுமுடைத்தே; இது சோழன் நலங்கிளரியுழைந்து உறையூர்புக்க இளந்தந்தனென்றும்புலவனைக் காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிளரி ஒற்று வந்தானென்று கொல்லப்புக்குழி அவ்வரசற்கு வருகின்ற துகளினைக் கோலூர்கிழார் புலப்படாமற் செய்யுள் செய்து, தமது சொல்லையரசன் கேட்டஞ்சினென்னும் பொருளை நிறுத்து தலிற் பழிகாப்புச்செவியுறையங்கதமாயிற்று; இவ்வாறே புறத்தினுட் செவியுறைச்செய்யுட்கள் பலவும் வருவனவுள்ள; அவ்வேறுபாடுணர்ந்து கொள்க” ஷெ. செய். சூ. ௧௨௮ - ௩.

(பி - ம்.)—1 ‘திக்கறிந்தன்றோ’ 2 ‘ஒங்கிய’ 3 ‘எய்தின’

கஞ்சு

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

சேயுன்நலங்கிளியுழைநீன்று உறையு ர்புதந்த 1 இளந்தந்தே
நும்புலவன்கு கிரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்க ள்ளி ஒற்றுவந்தானே
கொல்லப்புக்குழிக் கோலூர்க்குழார்பாடி உய்யக் கோண்டது.

இ - ள்.—வண்மையுடையோரைநினைத்துப் பழமரத்தேரும்
வைபோலப்போகி நெடியவென்றுகருதாது அரியவழி பலவந்தையுங்கு
திருந்தாத நாவால் தாம்வல்லபடிபாடி ஆண்டுப்பெற்ற பரிசிலான்மகி
‘சூழ்தந்தையுட்டித் தாமும் பொருளைப்பாதுகாவாது உண்டி உள்ளமல
வழங்கித் தம்மைப்புரட்போராற்பெறும் சிறப்பு ஏதுவாகவு ருந்தும் இ
சிலான்வாரும் வாழ்க்கை, பிரர்க்குசெய்யும் கொடுமையறிந்த தோவெ
இல்லை ; கூறப்படக் கலவிமுகத்தால தம்மொடு மலைந்தோர்நா ணத்
கலவியான்வென்று தலையெடுத்துநடந்து அவ்விடத்து இனிதாக டு
லது, உயர்ந்த புகழையுடைய நிலமானும் திருப்பொருநதிய தும்மை
கும் தலைமையுமுடைத்து.—எ - று.

ஒங்கியவென்பதூஉம், செல்வமுமுடைத்தென்பதூஉம் பாடம்.

சுரம்பலகடந்து புள்ளிற்போகியென மாறிக்கூட்டுக.

பரிசிலவாழ்க்கை, தும்மோரன்ன செம்மலுமுடைத்த ; ஆதல
கண்ணார்நாண் 3 இனிதொழுநிலைலது, பிரர்க்குத்தீதந்தநதன ரே ?
தெனக்கூட்டுக.

இக்கோலூர்க்குழார் தாமும்பரிசிலவாழ்நூள் ஒருவராதலான், ‘வடிய
வின் வல்லாங்குபடாடி’ எனப் பணிந்துகூறினானென்க. (

(பி - ம்.)— 1 ‘இளந்தந்தனைக்’ 2 ‘கொலைபுகுவுழிக்’ 3 ‘இனிதெ
கின்றலலது’

(சுஅ.) கோதை மார்பிற் கோதை யானுங்

கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானு

மாக்கழி மலர்ந்த நெய்த லானுங்

கண்ணு றும்மே கானலந் தொண்டி

நு யஃதெம் மூரே யவனெம் மிறைவ

னன்றோற படர்தி யாயி னீயு

1 மெம்மு முள்ளுமோ முதுவா யிரவல

வமர்மேம் படுஉங் காலேநின்

க - உ. மோனைத்தொடைக்கும் (தொல். செய். கு. கூஉ - 6)
பிறவடிதொடுத்த கட்டளையடிமோனைக்கும் (ஹி. ஹி. ஹி. கூஉ
மேற்கொள.

ச. தொண்டி: புறநா. தள: கந; ஐங்குறு. களஅ.

எ. முதுவாயிரவல: புறநா. கஅ: கூ; பதிற். கூசு; சீறுபாண். 6

(பி - ம்.)— 1 ‘எம்மையுமுள்ளுமோ’

புகழ்மேம் படுநனைக் கண்டன மெனவே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - புலவராற்றுப்படை.

* சேரமான்னகோக்கோதைமார்பனைப் பொய்கையார் பாடியது.

இ - ள்.—கோதையுடையமார்பிற்கு அணிந்த கோதையானும், அக் கோதையைப்புனர்ந்த மகளிர்கூடியகோதையானும், கரியகழியின் கண் மலர்ந்த நெய்தற்பூவானும் தேன்நாறூசிதற்கும் காளையுடைய தொண்டி ; அஃது எம்முடையவூர் ; அவன் எம்முடையதலைவன் ; அத்தன்மையோ னிடத்தேபோகின்றாயாயின், நீயும் எம்மையும் நினைப்பாயாக, முதியவாய் மையையுடைய இரவல, நீ, அமரின் கண் மேம்படுங்காலத்து நினக்கு உள தாகிய புகழை மேம்படுத்துமவனைக் கண்டெய்யாமெனச் சொல்லி.—எ-று.

இரவல, நீயும் அன்னோற்படர்குவையாயின், நின்புகழ்மேம்படுநனைக் கண்டனமென எம்மையும் உள்ளெனக்கூட்டுக.

கண்டனமென எம்முமுள்ளென்றேனும், உள்ளிக்கண்டனமெனச் சொல்லென்பது கருத்தாகக்கொள்க.

மோ, முன்னிலை அசைச்சொல். நீயுமென்பதூஉம், எம்முமென்பதூஉம் எச்சவும்மை.

தலைவன்தியல்பையும் ஊரையுங்கூறி, முதுவாயிரவல, எம்முமுள்ளெ னத் தன் தலைமைதோன்றக் கூறினமையால், இது புலவராற்றுப்படையா யிற்று. (சுஅ)

* இப்பாட்டின்முதலடியில் தலைவன்பெயர் அமைந்துள்ளது.

(சுசு.) நாட நென்கோ லூ நென்கோ

பாடியிழ் பனிக்கடற் சேர்ப்ப நென்கோ

யாங்கன மொழிகோ வோங்குவாட் கோதையைப்

புனவர் தட்டை புடைப்பி¹ னயல

நு திறங்குகதி ரலமரு கழனியும்

பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புள்ளொருங் கெழுமே.

உ. “பாடியிழருவி” மணி. கள : ௫௦.

ச. தட்டை: “வெதிர்புனை தட்டையேன்” (நற். கசஎ); “தழலுந் தட்டையு முறியுந் தருதி” (குறுந். உஉ௩); “தழலை வாங்கியுந் தட்டை யோப் பியும்” (அகநா. கஅஅ); “ஒலிகழைத் தட்டை புடையுநர் புனந்தொறும்” (மலைபடு. ௩௨அ); “தட்டையாவது:—மூங்கிலைக்கண்ணுக்கண் உள்ளாக நறுக்கிப் பலவாகப்பிளந்து ஒசையுண்டாக ஒன்றிலே தட்டுவதொருகருவி” குறிஞ்சி. ச௩ - ந.

ச - சு. திணையகத்திற்கு மேற்கோள்; திருச்சிற். கூ௩ - பேர்.

(பி - ம்.)—¹ ‘அயலினிரங்கு’

திணையும் துறையும் அவை; துறை - இயன்மொழியுமாம்.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—குறிஞ்சிலமுடைமையால், நாடென்று சொல்லுவேனோ? மருதநிலமுடைமையால், ஊரென்று சொல்லுவேனோ? நெய்தனிலமுடைமையால், ஒலிமுழங்குகின்ற குளிர்த கடலையுடைய சேர்ப்பென்று சொல்லுவேனோ? எவ்வாறு சொல்லுவேன் மேம்பட்ட வானையுடைய கோதையை? புனங்காப்போர் கிரிகழ்சருவியைப்புடைப்பின், அப்புனத்திற்கு அயலாகிய வளைந்த நெய்தல்குழலும் வயலின் கண்ணும், மிக்கநீரையுடைய கடற்கரையின்கண்ணும் உளவாகியபுட்கர் சேர எழுமாதலான்.—எ - று.

‘புனவர்த்தட்டைபுடைப்பின்’ எனக் குறிஞ்சிக்கும் முலைக்கும் ஏற்பக் கூறினமையான் நாடென்பதும், அட்விரண்டு நிலத்துக்கும் கொள்ளப்படும்; எனவே முலைநிலமுமுடையனென்றவாறும்.

புனவர்த்தட்டைபுடைப்பின், கழனியிலும் சேர்ப்பினும் புள்ளெழுமாதலால், கோதையை யாங்குமொழிகோவெனக் கூட்டுக.

இது, நானிலமுமுடையனாதலிற் பெருஞ்செல்வமுடையன்; நீ அவன் பாற் செல்லென ஆற்றுப்படுத்தவாறு; அவனது இயல்பைப்புகழ்ந்தமையான், இயன்மொழியுமாற்று. (சக)

(ரு௦.) மாசற விசித்த வார்புறு ¹ வளப்பின்
மைபடி மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
யொலிநெடும் பீலி யொண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டிக்

ரு குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசு
மண்ணி வாரா வளவை யெண்ணெய்
துரைமுகத் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
யறியா தேறிய வெண்ணைத் தெறுவர
விருபாற் படுக்குநின் வாள்வா யொழித்ததை

க௦ யதூஉஞ் சாலுநற் றமிழ்முழு தறித்

௩. புறநா. ௨௭௪ : ௨.

ரு. “குருதி வேட்ட மயிர்புதை மாக்கண் கடியகழற்” (பதிற். ௨௯); “கூற்றுக்கண் விளிக்குங் குருதிவேட்கை, முரசு” மணி. க: ௩௦ - ௩௧.

க - ரு. “விரவிய சந்தமென் சேறு மட்டித்துப், பிரவியர தழையொடு பிணையல் வேய்ந்தன, பரவிய பலிபெறு முரசும் பன்மையி, லரவியங் கதிர் கொள வதிர்த் தறைந்ததே” சூளா. சுயம். ௨௧௦; பெருங். ௨. ௨: ௨௬-௩௦.

௭. மு. அகநா. ௬௩ : ௬௩.

(பி - ம்.)—1 ‘வளப்பின்’, ‘வள்ளின்’

லதனெடு மமையா தணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோ ளோச்சித் தண்ணென
விசி போயே விழலிடங் கமழ
விவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
கரு துயர்நில யுலகத் துறையு ளின்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குருசினீ யீங்கிது செயலே.

திணை - அது; துறை-இயன்மொழி.

சேரமான் தகடுரெறிந்தபெருஞ்சேரலிரும்பொறை முராககட்டி
லறியாதேறிய 1 மோசிகோணத் தவறுசெய்யாது அவன் துயிலெழுந்துணை
யும் கவர்கோண்டு விசியாணை மோசிகோணர் பாடியது.

இ -ள்.—குமரந்தீராவலித்துப்பிணித்த வாரப்பட்ட வாரையுடைய கரு
மரத்தார் செய்கலான் இருட்சிபொருந்திய பக்கம் பொலிவுபெற மயிலி
னது தழைத்த நெடியயிலியால் தொழுகப்பட்ட ஓளறிய பொறியையுடைத்
தாகிய நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய தாரைப் பொற்றளிரையுடைய
உழிஞையுடனே பொலியசூட்டப்பட்டிருக் குருதிப்பலிகொள்ளும் விருப்பத்
தையுடைய உடகுப்பொருந்திய வீரமுரசம் நீராடிவருவதன் முன்னே எண்
னெயினது துலையை முகத்தாற்போன்ற மெல்லிய பூவையுடைய கட்டிற்
கண்ணே இதனை முரசுகட்டிலென்பதறியாது எறிக்கிடந்த எண்ணெவெகுட்சி
தோன்ற இருசுறுக்கும் நின்னுடைய வாளை வாயைமாற்றியதாகிய அதுவும்
அமையும், நல்ல தமிழமுழுதும் அறிந்தமைக்கு; அவ்வெகுட்சியொழிந்து
அதனாலும் அமையாதே குறுகவந்து நின்னது வலியையுடைய முழவுபோலும்
தோளையெடுத்துச் சாமரத்தார் குளிரவீசினாய்; இவ்வகன்ற உலகத்தின்
கண்ணே பரக்கும்பரிசு இவ்வுலகத்துப்புகழுடையோர்க்கல்லது, அவ்விடத்த்
தாகிய உயர்ந்த நிலைமையையுடைய உலகத்தின்கண் உறைதலில்லாமையைத்
தெரியக்கேடட பரிசாலேயோ? வெற்ற்பொருந்தப்பட்ட தலைவா, நீ இவ்
விடத்து இச்சாமரைபைவீசுதல், அதற்குக்காரணம் சொல்லுவாயாக.—எ-று.

சூட்டியென்பதனைச் சூட்டவென்று திரிப்பினுமமையும்.

உழிஞை - கொற்றான்; அது குடநாட்டார் வழக்கு.

கச - ௫. புறநா. ௨௭; ௭ - கூ ஆம் அடிக்குற்ப்பைப்பார்க்க; “புகழ்
வெய் யோர்க்குப் புத்தேனெடெளிது” முதுமொழிக். எக.

கச - கூ. “ஒருவர்க்கு இம்மை மறுமைக்கு இனபத்தைத்தந்து பூமி
யுள்ளனவும் நிற்பது புகழெனலுமாம்; ‘ஒன்றவுலகத்...தொன்றில்’ ௭ - ம்,
‘இவணிசையுடையோர்க்.....மாறுகொல்’ எனவும் கூறினாராகலின்” சிலப்.
கக; கக௨ - ௭ அடியார்.

* மு. முரசுநாட்கோடலுக்கும் (சிலப். ௫ : அக - கூச - அடியார்),
இயன்மொழிக்கும் (தொல். புறத்திணை. ௫. ௩௫ - ௩) மேற்கோள்.

(பி - ம்)—1 ‘மோசிகோணர்’

முழவுத்தோளோச்சியெனவும், தண்ணெனவீசியோயெனவு
வார்த்தல், சாமரையென்பது பெற்றும்.

கமழ்தல் - ஈண்டுப் பரத்தற்பொருட்டாய் நின்றது.

தமிழென்பதற்குத் தமிழ்நாடெனினுமமைபும்.

குருசில், நீ இதுசெய்தல், இசையுடையோர்க்கல்லது உரை
கேட்டமாறுகொலெனக்கூட்டுக.

எண்ணென்பது, கருதெனவுமாம்.

எண்ணியென்று பாடமாயின், கருதியென்க.

(/க.) நீர்மிகுந் சிறையு மில்லை தீமிகின்

மன்னுயிர் நிழற்று சிழலு மில்லை

வளியிகின் வலியு மில்லை யொளியிக்

கவற்றே ரன்ன சினப்போர் வழுதி

நு¹ தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொரு அன் பேரெதிர்

கொண்டி வேண்டிவ னுயிற் கொள்கெனக்

கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற் றனரே

பளியரோ வளியரவ னளியிழந் தோரே

நண்பல சிதலை யரிதுமுயன் நெடுத்த

க௦ செம்புற் றீயல் போல

வொருபகல் வாழ்க்கைக்² குலமரு வோரே.

க - உ. “ஒலித்துட, நீர்மிகி னில்லை சிறை” (பழ. கக௦); “முண்டோ செழம்புநல் மிக்குழி” (மணி. நு: கக); “சிறையெனட செவ்வே செம்புநல் பெருகு மாயின்” சூளா. கல்பாண. கருநு.

ந. ஒளியாவது:—அரசர்பாலுள்ள தெய்வத்தன்மை; அதனை, “ரினமுதைய ரென்றிகழார் நின்ற, வொளியோ டொழுகட் படும்” (ககஅ); “உறங்கு மாயினு மன்னவன் நன்னெளி, கறங்கு தெண்டிரை கங் காக்குமால்” (திவக. உசஅ) என்பவற்றால்க.

நு. புறநா. அ: உ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கா. கொண்டி - கொள்ளப்படுவது; ஆவது திறை; “கட்கொ குடிப்பாக்கத்து” மதுரை. கா. ஏ.

க௦. புறநா. ககக.

க - க௦. “சிறுப்புந் சிதலை சேண்முயன் நெடுத்த, நெடுஞ்செ ரத்து” (அகநா. கச௦); “மண்ணுள்வாழ் சிதலைச்சாதி மற்றவை நாங்க, எண்ணியாக் கிகந்தபின்னை யிறகுபெய் தெழும்” சூளா யல். ந. கக.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாறன் வழதியை 1 ஐயூர்முட வறூர் பாடியது.

இ - ள்.—நீர்மிகுமாயின், அதனைத்தாங்கும் அரணுமில்லை ; நெருப்பு மிகுமாயின், உலகத்துநிலைபெற்ற உயிர்களை நிழலசெய்யும் நிழலுமில்லை ; காற்றமிகுமாயின், அதனைப்பொறுக்கும் வலியுமில்லை ; விளக்கமிக்கு அவர் எதயொத்த சினம்பொருந்திய போரையுடையவழுதி குளிர்ந்ததமிழ்நாடு மூவேந்தர்க்கும் பொதுவென்றுகூறப் பொறுனாடப் போரயேற்றுத் திமையை வேண்டுவனாயின், கொள்கவென்றுசொல்லி முன்னேகொடுத்த மானர் நடுக்கந்தீர்தார் ; கொடாமையின், யாவராலும் மிக இரங்கத்தக்க காரா, அவனது அருளையிழந்த அரசர் ; துண்ணிய பல கதையான் அரிதாக நழந்தெடுக்கப்பட்ட செம்புற்றினின்றும் புறப்பட்ட யலைப் போல ஒரு பகற்பொழுதின் கணவாமும் உயிர்வாழ்ககையின்பொருட்டுச் சழல்வோர்.—
எ - று.

வழுதி, தமிழ்பொதுவென்பொறுனாய்க் கொண்டுவேண்டுவனாயின், கொடுத்தமன்னர், நடுக்கந்தீர்தார் ; கொடாமையின் அவன் அளியிழந்தோர், ஒருபகல் வாழ்க்கைக்கு அலமருவோர் ; ஆதலான், அவர் அளியரோ வளிய ரெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க ; அவன் அளியிழந்தோராகிய அலமரு வோர் அளியரெனக் கூட்டியுரைப்பிலுமமையும்.

அளியரோ அளியரென இரங்கற்குறிப்புத்தோன்ற அடுக்கினிந்தது. (ருக)

(பி - ம்.)—1 'ஐயூர்கிழார்'

(ருஉ.) அணங்குடை நெடுங்கோட்டையக முனைஇ
முணங்குரிமீர் வயமான் முழுவலி யொருத்த
1 லானசை யுள்ளந் தூர்ப் பவிரைகுறித்துத்
தான்வேண்டி மருங்கின் வேட்டெழுந் தாங்கு

ரு வடபுல மன்னர் வாட வடல்குறித்
தின்னு வெம்போ ரியதேர் வழுதி
யிதுநீ கண்ணிய தாயி னிருநிலத்
தியார்கொ ளளியர் தாமே யூர்தொறு

உ. 1 மூரிநிமிதல - துயின்றொழந்தவுடன் இரண்டு கைகளையும் நிமிர்ந்துச் சோம்பைப் போக்குதலு; "பொயத்ததோர் மூரியா னிமிர்ந்து போக்கு வான்" கம்ப. உண்டாட்டு. ௩௫.

க - ச. புறநா. எஅ: க - ச.

எ. "இதுநீ கருதினை யாயி னேற்பவர், முதுநீ ருலகின் முழுவது மில்லை" சீலப். உரு: ககக - எ.

(பி - ம்.)—1 'ஊன்மிசையுள்ளந்'

மீன்சுரி புகையின் புலவுநாறு நெடுங்கொடி.

க0 வயலுழை மருதின் வாங்குசினை வலக்கும்

பெருநல் யாணரி னொர்இ யினியே

1 கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிடப்

பலிகண் மாறிய பாழ்படி பொதியி

னரைமூ தாளர் நாயிடக் குழிந்த

கரு வல்லி னல்லக நிறையப் பல்பொறிக்

கான வாரண மீனும்

காடாகி விளியு நாடுடை யோரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை 2 மருதனினநாகனார் பாடியது.

இ-ள்.—தெய்வங்களை யுடைத்தாகிய நெடிய சிகரங்களை யுடைய மீன்கண்ணே முழையின்கண் துயிலுவெறுத்து மீரிநிமிர்ந்த புலியாகிய நீயி வலியையுடைய ஏற்றை ஊனைவிரும்பிய உள்ளம்செலுத்துதலான், விரையைக்கருதித் தாள்வேண்டியவிடத்தே விரும்பிச்சென்றும்போல, நாட்டுவேந்தர்வாட அவரைக கொலலுதலைக்கருதி இன்னதை வெய்ய ரைச்செய்யும் இயற்றப்பட்ட தேரின்னையுடைய வழதி, நீகருதியது இப்போயின், பெரிய உலகத்திற்கண் யாரோ அளிக்கத்தக்கார்தாம்? ஊர்தோ, மீன்சுடுகின்றபுகையினது புலாவநாறும் நெடிய மூங்கு வயலிடத்து மருதனது வளைந்தகோட்டைச் சூழும் பெரிய நல்ல புதுவருவாயின்கி இப்பொழுது முழுவமுதலாகிய ஒலிபொருந்திய தெய்வங்கள் ஸ்ரணத்தைக்கைவி

க0. “கொழுமீன் சுடுபுகை மறுகினுண் மயங்கி” (நற். 10 கக); “நா கொடியும்” மணி. 10: சுச.

கஉ. “மரஞ்சேர் மாடத், தெழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லெ றெழுக்குபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றினை”, “கடவுள்போகிய கருந்த கந்தம்” (அகநா. ௧௬௭, 1௨0௭); “கந்துடைப் பொதியில்” (பட்டி. ௨௪௯); “அருந்திறற் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமும்”, “இலகொளிக க மும்” (மணி. 10: சு0; ௨௪: ௧௬௨); ‘கலி’ என்பது ஒலித்தற்றெழிற் பில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; நன் - மாடிலே. சூ. ௪௫௮.

கச. நாய் - சூதாடுகருவியுனொன்று; “பளிகுநாய் சிவப்பத்தொட் கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ௧௭.

க௪ - சு. “நரைமூ தாள் ரதிர்தலை யிறககிக், கவைமணத் திருத்த வல்லுவனப் பழிய.....பொதியில்” அகநா. 1௭௭.

க௪ - ௬. “உமண ருயங்குவயி னெழித்த, பண்ணழி பழம்பார் வெ குரு கீனும் தண்ணந் துறைவன்” நற். ௧௭௮.

௧௬ - ௭. “காண்ங் கோழிக் கவர்குரற் சேவ, லொண்பொறியெருத்த மண்சித ருறைப்ப” (குறுந். ௨௪௨); கோழியை வாரணமென்றல் மரபெத் தற்கு மேற்கோள்; தொல். மரபு. சூ. ௬௮ - பேர்.

(பி ௧௧௧)—1 ‘கலிகெழு முனார்க்கந்து’ 2 ‘மருதனினநாகனார்’

பரிசு பலி இடத்தின்மாதிய பாழ்ப்பட்ட அம்பலத்தின்கண் முற்காலத்த நரையையுடைய முதியோர் சூதாடுங்கருவியை இடுதலாற்குழிந்த அச்சுறு, கருவியினது நல்லமனையாகிய இடம்நிறையப் பலபொதியையுடைய காட்டுக், கோழி முட்டையிடும் காடாய்க்கெடும் நாடுடையோர்.—எ - ற.

கலி - புகழும் அவமுமாம்.

வழுதி, அடல்குறித்து நீகருதியது இதுவாயின், விளியுநாடுடையோர் தாம் யார்கொல அளியரெனக்கூட்டுக. (ருஉ)

(ரு௩.) முதிர்வா ரிப்பி முத்த வார்மணர்

கதிர்விடு மணியிற் கண்பொரு மாடத்

திலங்குவளை மகளிர் தெற்றி யாடும்

விளங்குசீர் விளங்கில் விழுமங் கொன்ற

ரு களங்கொள் யானைக் கடுமான் பொறைய

விரிப்பி னகலுந் தொகுப்பி னெஞ்சு

மம்மா நெஞ்சத் ¹ தெம்மனோர்க் கொருதலை

கைம்முற் றலநின் புகழே யென்று

மொனியோர் பிறந்தவிம் மலர்,தலை யுலகத்து

க௦ வாழே மென்றலு மரிதே தாழாது

செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்

வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபில

னின்னுள னாயி னன்றும் நென்றநின்

னாகொள் வரிசைக் ² கொப்பப்

கரு பாடுவன் மன்றூற் பகைவரைக் கடப்பே.

க. “வினைநது முதிர்ந்த விழுமுத்தின்” மதுரை. க௧ ரு.

ச. விளங்கில் - ஒருநகரம்; “மாவண் கடலன் விளங்கி லன்னவெம், மையெழி லுணகண்” அகநா. ௮க.

ரு. ‘காங்கொள்பொறைய’ என்றது போர்க்களம் வென்ற வேந்தர்க் குரித்தாதலான்; புறநா. ௧௨: ௧௨; “எருதுவாட டானை யிரிய வுறைகழித்துப், போருதுவாண் மி ளவும் பொருசுமத்து - வேந்த, ரிருங்கொ டானை யினமிரிந தோடக, கருங்கழலான் கொண்டான் காம்” (பு - வெ. அ: ௨௧); “தேன் மிடைநத் தாரினான் செங்களஞ் சிறந்ததே” சீவக. ௨௭௧ - உரை.

௧௨. வெறுப்பென்னும் உரிச்சொல் செறவென்னும்பொருளில் வந்த தற்கும் (தொல். உரி. சூ. ரு. ௧ - சே; ஷெ ஷெ சூ. ௪௩ - ந; இ - வி. சூ. ௨௮௧ - உரை), ‘வெறுப்பு’ புறப்பொருட்கணவந்ததற்கும் (தொல். பொருளியல், சூ. ரு. ௨ - ந) மேற்கோள்.

௧௧ - ௨. “மறம்புரி கொள்கை வயங்குசெந் நாவி, லுவலை கூராக் கவ லையி னெஞ்சி, னனவீற் பாடிய நல்லிசைக், கபிலன்” பதிற். அரு: ௧௦-௧௩.

௧௩ - ரு. பழிகரப்படக்கதத்திற்கு மேற்கோள்; தொல். செய். சூ. ௧௨௬ - பேர்.

(பி - ம்.)—1 ‘எமக்கோவொருநிலை’ 2 ‘ஏற்பப்’

நீணையும் துறையும் அவை.

சேரன் மாந்தரஞ்சோலரும்பொறையைப் பொருந்திலங்கோனார் பாடியது.

இ - ள்.—முற்றிநீண்டசிப்பிக்கண் முத்துப்போலும் வெளிய ஒழுங்கு பட்ட மணற்கண்ணே ஒளிவிடுகின்ற மணிகளாற் கண்ணைப்பொருகின்ற மாடத்திடத்து விளங்கிய வளையையுடையமகளிர் வேதிகைக்கண்ணே விளையாடும் விளங்கிய சீர்மையையுடைய விளங்கிற்குப் பகைவரான் வந்த இடம் பையைத்தீர்த்த, போர்க்களத்தைத் தனதாக்கிக்கொண்ட, யானையையும் விரைந்த குதிரையையுமுடைய பொறைய, விரித்துச்சொல்லிற் பரக்கும் ; தொகுத்துச்சொல்லிற் பொருள ஒழிவுபடும் ; ஆதலான், மயக்கம்பொருந்திய நெஞ்சையுடைய எங்களுக்கு ஒருதலையாகமுடியா, நினதுபுகழ், எந்நாளும் ; கலவியாலவிளக்கமுடையோர்பிறந்த இப்பெரிய இடத்தைபுடைய உலகத்தின்கண்ணே வாழேமென்றிருத்தலும் கூடாது ; விரைய, பல பொருளையும் அடக்கிய செய்யுளைச்செய்யும் செவ்விய நாவிலையும் மிக்ககேவியையும் விளங்கியபுகழையுமுடைய கபிலன் இன்று உளாகுப்பெறின், நன்று ; அது பெற்றிலேனென்றசொல்லிய நினது வென்றிகொண்ட சிறப்பிற்குப் பொருந்தப் பாடுவேன், நீ பகைவரைவென்றவெற்றியை.—எ - று.

மாடத்துமகளிர் மணலிடத்துத் தெற்றிக்கண்ஆடும் விளங்கிலென்க.

தெற்றியென்பதனைக் கைகோத்தாடும் குரவையென்பாருமுளர்.

பொறைய, கபிலன் இன்றுளானாயின், நன்றாமென்ற நின் ஆடுகொள் வரிசைக்கொப்ப பகைவரைக்கடப்பை யான் தாழாதுபாடுவேன் ; நின்புகழ் விரிப்பின் அகலும் ; தொகுப்பின் எஞ்சும் ; ஆதலான், எமக்குக் கைம்முற்றலு ; ஒளியோர்பிறந்த இம்மலர்தலையுலகத்து வாழேமென்றலும் அரிதென மாறிக்கூட்டுக.

தாழாதுசெய்யுட்செய் செந்நாவென இயைப்பினுமமையும்.

‘ஒளியோர்’ என்றது, கபிலன்முதலாயினோரை.

வாழேமென்றலும் அரிதென்றகருத்து, பாடாதிருத்தலும் அரிதென்றதாக்கி, யாமும் வல்லபடி பாடிப்போதுவேமென்றதாகக் கொள்க.

நன்றாமென்பது, கழிவின் கண் வந்தது.

பாடுவன்மன்னுலென்றவழி, மன்னும் ஆலும் அசைநிலை.

பாடுவன்மன்னுன்பதனை அல்லீற்றுத்தனித்தன்மைவிளையாக்கி, நின்வரிசைக்கொப்ப, நின்பகைவரைக்கடப்பைப் பாடுவேன் ; அதனால், விரிப்பின் அகலும் ; தொகுப்பின் எஞ்சும் ; மம்மர்நெஞ்சத்து எமக்கு நின்புகழ் கைம்முற்றலென அவன்புகழைமேம்படுத்தக்கூறியவாறுகவுரைப்பினுமமையும். இப்பொருட்குப் பாடுவன்மென்றதனை ஒழியிசையாகக்கொள்க.

‘சிறந்தசெய்யுள்’ என்றும் ‘செய்யுட்செய்தசெந்நா’ என்றும்பாடும்.(௫௩)

(ருச.) எங்கோ னிருந்த கம்பலை மூது

ருடையோர் போல விடையின்று குறுகிச்

செம்ம னுளவை யண்ணந்து ¹ புகுத

லெம்மன வாழ்க்கை யிரவலர்க் கெளிதே

ரு யிரவலர்க் கெண்மை யல்லது புரவெதிர்த்து

வான நாண வரையாது சென்றோர்க்

காளு தீயுங் கவிகை வண்மைக்

கடுமான் கோதை துப்பெதிர்த் தெழுந்த |

நெடுமொழி மன்னர் நினைக்குங் காலேப் |

க0 பாசிலைத் தொடுத்த வுவுலைக் கண்ணி

² மாச னுடுக்கை மடிவா யிடையன்

சிறுதலை யாயமொடு குறுகல்-செல்லாப் ³ 2 .

புலிதுஞ்ச வியன்புலத தறறே

வலிதுஞ்ச தடக்கை யவனுடை நாடே.*

நீணையும் துறையும் அவை.

சேரமான் குட்டுவன் கோதையைக் கோலுட்டு எறிச்சீலூர் மாட
லன் மதுரைக்குமான் பாடியது.

இ - ள்.—எம்முடைய இறைவனிருந்த ஓசையையுடைய பழைய ஊரி
டத்து அதனையுடையவர்களைப்போலக் காலம்பாராதே அணுகித் தலைமையை

க. “கம்பலை எனலும் உரிச்சொல் அரவமாகிய இசைப்பொருண்மை
புணர்த்தம்” தோல். உரி. கு. ௫௩ - சே.

உ. இடை - சமயம் ; “தளரிடை யறியுந் தன்மையள” (மணி. ச; ௧௮); “நம்புந் சிறிதே யிடைதந்திது கேட்க” வீவக. கக௯௫.

க - உ. “நசையுநாத் தடையா நனபெரு வாயி, லிசையேன புக்கு”
(பொருந. ௬௬ - எ); “பொருநாக காயினும் புலவாக காயினு, மருமறை
நாவி னநதணாக காயினுந், கடவுண் மாலவரை கணவிடுத தலன, வடையா
வாயிலவ னருக்கடை குறுகி” (சிறுபாண். ௨௦௩ - சு); “நும்மில் போல
நிலலாது புககு”, “அருங்கய வாயி லயிராது புகுமி” (மலைபடு. ௧௬௫,
சுசு); “நசையுநாக கடையா நனபெரு வாயில” (கூர்ம. சூரியன்மரபு.
௧௩); “தடைய வாயி தடையாது துழைநது” தணிகையாலு. ௨௩௧.

௩. புறநா. ௨௬: ௫.

எ. கவிதை - கொடுத்ததற்குக் கவிதை கை ; “கலம்பெயக கவிதை கழ
றொடித் தடக்கை” அகநா. ௨௧௩.

க. நெடுமொழி: புறநா. ௨௫: ௫ - ஆம் அடிகுறிப்படைப்பார்க்க.

கக. “இடையன் மடிவிடு வீளை” அகநா. ௨௪௪.

* மு. கருத்து: புறநா. ௩௯௦: ௪ - ௫.

(பி - ம்.—) ¹ ‘புகுதமகெம்மன’ ² ‘மொகுணடுக்கை’

யுடைய நாளோலக்கத்தின்கண்ணே தலையெடுத்துச் செம்மாந்து சென்று புகுதல் எம்மைப் போலும் வாழ்க்கையையுடைய இரப்போருக்கு எளிது; இம்மனம் இரப்போருக்கு எளிதாவதல்லது, பாதுகாத்தலை ஏற்றுக்கொண்டு மழைநாளும்படி எப்பொருளையும் வரையாது தன்பார்ச்சென்றவர்க்கு இடக்கலிந்த கையால அமையாதுகொடுக்கும் வண்மையையுடைய கடுமான் கோதையது வலியோடுமாறுபா - டெழுந்திருந்த உஞ்சினக்கூறியவேந்தர் கருதற்காலத்து, பசியுடையால தொடுக்கப்பட்ட தழைக்கண்ணியையும் மாசுண்ட உடையையும் மடித்தவாயையுமுடைய இடையன் சிறிய தலையையுடைய ஆட்டினத்தினோடுகூட அணுகலசெல்லாத புலிதங்கும் அகன்ற நிலத்தை யொக்கும், வலிதங்கிய பெரியகையையுடையவனுடையநாடு.—எ - று.

எங்கோலிருந்தமுதூர்ப்புகுதல், இரவலர்க்கெளிது; அவனுடைய நாடு, மன்னர்நினைக்குங்காலே, இடையன் சிறுதலையாயமொடு குறுகலசெல்லாப் புலிதுஞ்சுவியன்புலத்தற்றெனக்கூ - டி வினைமுடிவுசெய்க.

மன்னர்க்கு இஷ்டமனும், அவர்படைக்குச் சிறுதலையாயமும், கோதை நாட்டிற்குப் புலிதுஞ்சுவியன்புலமும் உவமையாகக்கொள்க.

உவலைக்கண்ணியென்றதனைப் பெயராகக்கொள்க.

புலியுடையன்புலமென்பதூஉம் பாடம்.

(ருச)

(ருரு.) ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்பு 1 ஞாண் கொளீஇ

யொருகணை கொண்டு மூவெயி லுடறறிப்

பெருவிற் லமரர்க்கு வென்றி தந்த

கறைமிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிப்

ஈ பிறைதுதல் விளங்கு மொருகண் போல

க. நேர்புரிசை ஆசிரியத்தான வந்ததற்கும் (நொல். செய். ௨௩. கச - பேர் ; ந), தோரிலைவகையானவந்து கட்டளையாய இன்னோசைபெற்ற தற்கும் (ஷெ ஷெ சூ. ௫ - ந) மேற்கோள்.

௩. தருசொல படர்க்கைக்கணவந்ததற்கு மேற்கோள்; நொல். கிளவி. சூ. ௨௬ - சே; ந; இ - வ். சூ. ௩௦௧ - உரை.

க - ச. “தொடங்கக்கட டோன்றிய முதியவன முதலாக, வடங்கா தார் மிடலசாய வமரர்வந திரத்தலினை, மடங்கல போற சினை இ மாயஞ்செ யவுணரைக், கடந்தி முன்பொடு முககண்ணை மூவெயிலு, முடனறக்காள் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலினை” (கலி.உ); “திரிபுர மெரியத் தேவர் வேண்ட, வெரிமுகப பேரம் பேவல கேட்ப” சிலப். ௩; ௪௦ - சக.

ச - ௫. புறநா. க: கூ - ஆம் அடிக்குறிப்பையும், கூக: ௫ - கூ - ஆம் அடிகளையும், “பிறைதுதல் விளங்கும்”, “தேயபொடி வெள்ளை பூசியதன் மேலோர் திங்க டிலகம் பதித்த துதலர்” (தே) என்பவற்றையும் நோக்குக.

(பி - ம்).—1 ‘நான்’

வேந்துமேம் பட்ட பூந்தார் மாற

கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ்பரிய கவிமாவு

நெடுங்கொடிய சிமிர்தேரு நெஞ்சுடைய புகன்மறவரு,¹மென

நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட

க0 வறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்ற

மதனால், நமரெனக் கோல்கோடாது

பிறரெனக் குணங்கொல்லாது

ஞாயிற் றன்ன வெந்தூற லாண்மையுந்

திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்

கரு வானத் தன்ன வண்மையு மூன்று

² முடையை யாகி யில்லோர் கையற

³ நீநீதி வாழிய நெடுந்தகை தாழ்நீர்

எ. புறநா. கச: முதலாம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க; பதினெட்டெழுத தான் வந்த ஆசிரிய அடிக்குமேற்கோர்; தொல். செய். கு. சக - இளம்.

அ. பத்தொன்பதெழுத்தா வறந ஆசிரிய அடிக்குமேற்கோர்; தொல். செய். ங. சக - இளம்.

எ - சு. திணைவிராயெண்ணப்பட்ட பெயர் செய்யாகத்து அஃறிணைச் சொற்கொண்டு முடியுமென்பதற்கு மேற்கோர்; தொல். இளவி. ரு. ரு - கே; ந; இ - வி. (ரு. உரு) - உரை.

க - க0. “அறனிழுக்கா தலலைவ நீக்கி மறனிழுக்கா, மான முடைய தரசு”, “வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன், கோலது உங் கோடா தெனின்” (உஅசு, ருசக) என்னுந் திருக்குறள்களின் விசேடவுரையில், ‘மாண்ட, அறிநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்’ என்னும் இப்பகுதியை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டினர் பரிமேலழகர்; “உருளு நேயியு மொண் கவ ரெஃகமு, மருளில வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்குந், தெருளு நல்லற மும் மனச் செம்மையு, மருளுநீத்தபி வைதுண் டாகுமோ” (கம்ப. மந்தரை. கக); “அறத்தினு லன்றி யமரர்க்கு மருஞ்சமங் கடத்தன், மறத்தி னாலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி” ஷ்டி முதற்போர். உஉரு).

க - ரு. “நின், வெம்மையும் விளக்கமு ஞாயிற்றுள, நின், றண்மையுஞ் சாயலும் திங்களுள, நின், சுரத்தலும் வண்மையு மாரியுள” பரி. ச: உரு-எ.

க - சு. புறநா. ரு: ன - எ; “ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள் சிக்குஞ் சுடரேபோல, வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்த கொடுமையு, நீண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக், காண்டரு மதியென் னக் கதிர்விடு தண்மையு, மாண்டநின் னெழுக்கத்தால்” கலி. க00.

(19-ம்).—1 ‘எனும்’ ² உடையாயாதவினில்லோர்’ ³ ‘நீடுவையொழிய’

புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

வெண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தி
 நெடுவே ணிலேஇய காமர் வியன்றுறைக்
 ௨௦ கடுவளி தொகுப்ப வீண்டிய
 வடுவா முக்கர் மணலினும் பலவே.

கீழை - பாடாண்டிணை ; துறை - சேவியறிவுறாஉ.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனை மதுரை
 மீருதன்னநாகரூர் பாடியது.

இ - ள். — உயர்ந்தமலையாகிய பெரியவிலலைப் பாம்பாகிய நாணக்
 கொளுத்தி ஒப்பிலலாததோரம்பைவாங்கி மூன்றமதிலையுமெயது பெரிய
 வலியையுடைய தேவாகடகு வெற்றியைக்கொடுத்த கரிபரிதஞ்சேர்ந்ததிரு
 மிடற்றையுடைய இறைவனது அழகிய திருமுடிப்பககத்து அணிந்த பிறை
 சேர்ந்த திருநெற்றிக்கண்ணே விளங்கும் ஒரு திருநயன்போல மூவேந்
 தருள்ளும் மேம்பட்ட பூந்தாரையுடையமாம, கடிய சிவத்தையுடையவாகிய
 கொல்களிறும் விரைந்த செலவையுடையவாகிய மனஞ்செருக்கிய குதிரை
 யும் நெடிய கொடியையுடையவாகிய உயர்ந்ததேரும் நெஞ்சுவலியையுடைய
 போரவிரும்பும் மறவருமென நான்குபடையுங் கூட மாட்சிமைப்பட்ட
 தாயினும் மாட்சிமைப்பட்ட அறநெறியை முதலாகவுடைத்து, வேந்தரது
 வெற்றி ; அதனால, இவா நம்முடையரென அவர்செய்தகொடுந்தொழிலைப்
 பொறுத்தாக கோலவனையாது, இவர் நமக்கு அயலாரென்று அவர்நற்குணங்
 களைக்கொது, ஞாயிறைப்போன்ற வெய்யதிமையுடைய வீரமும், திங்க
 னைப்போன்ற குளிர்ந்த பெரியமென்மையும், மழையைப்போன்ற வண்மையு
 மென்ற மூன்றையுமுடைமையாகி இல்லாதோர் இல்லையாக நீ நெடுங்காலம்
 வாழ்வாயாக, நெடுந்தகாய், தாழ்ந்த நீரையுடைய கடலின்கண் வெளிய
 தலையையுடைய திரையலைக்கும் செந்திலிடத்து நெடிய முருகவேள நீலை
 பெற்ற அழகிய அகன்ற துறைக்கண் பெருங்காற்றத்த திரட்டுதலால் குவிந்த
 வடுகமுருதிய எக்கர்மணலினும் பலகாலம். — எ - டு.

‘குணங்கொல்லாத’ என்பதற்கு முறைமையழிய நீ வேண்டியவாறு
 செய்யாதெனினுமாம்.

பூந்தார்மாத, நெடுந்தகாய், நான்குடனமாண்டதாயினும், அரசின்
 கொற்றம்அறநெறிமுதற்று ; அதனால, கோலகோடாது, குணங்கொல்லாது,
 ஆண்மையும் சாயலும் வண்மையும் உடையவாகி இல்லோர்கையற நீ
 மணலினும் பலகாலம் நீடுவாழியவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க. (௫௫)

கடி - கூ. “திருமணி விலக்கி னலைவாய்ச், செருமிரு சேளய”
 (அகநா. ௨௬௬); “அலைவாய்ச் சேறலு நிலையு பண்பே” (முருகு. ௧௨௫);
 “சீர்கெழு செந்திலுஞ் செங்கோடும் வெண்குன்று, மேரகமு நீங்கா விறை
 வன்” (சீலப் : ௨௪); “நஞ்செந்தினமேய வளளிமஞ்ஞற்குத் தாகைகண்
 டாய” (தே); “முருகன் நீம்புள லலைவாய” நொல். களவு. கு. ௨௩ - ௩;
 கீழ்ப்புண்மாவே.”

௨௧. மு. மலைபடு. ௫௫௬.

தள - ௨௧. புறநா. கூ. ௮ - ௧௧ தும் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

(ருக.) ஏற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணியிடற் றேனுங்
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
யடல்வெந் நாஞ்சிற பனைக்கொடி யோனு

ரு 1 மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனு
மணிமயி லுயரிய மாரு வென்றிப் |
பிணிமுக ளூர்தி யொண்ணெய யோனுமென
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்

க0 ரேலா நல்விசை நால்வ ருள்ளுந்
கூற்றொத் தியே மாற்றருஞ் சீற்றம்

க. பதினெட்டுமுத்தான் வந்த ஆசிரியவழக்கு மேற்கோள்; தொல்.
செய். 5, சக - இளம்.

உ. "சீறருங் கணிச்சியோன்" (கலி. உ); "மழுவா னெடியோன்றலை
வனாக" மதுரை. சருரு.

க - உ. "வெள்ளேறு, வலவயினு யரிய...முவெயின் முருகடிய முரண
யிகு செவனும்" முருகு. கருக - ச.

ச. 'கொடி' என்னும்சொல் 'பனை' என்னுஞ் சொல்லுக்கு முன் வரின்
ஐகாரம் கெடாது நிறந்தருப் 'பனைக்கொடி' எஃ பது மேற்கோள்; தொல்,
உயிர்மயங்கு. 7. அந - இளம்; ந.

ரு. மு. சிலப். உஉ : சுஎ.

எ. "பலபொறி மஞ்ஞ வெல்கொடி யுயரிய, வொடியா விழவி னெழு
யோன்" (அகநா. கசக : கரு-சு); "பலபொறி மஞ்ஞ வெல்கொடி யகவ!"
முருகு. கஉஉ. துத்த. 2௩ - ௨௪

எ - அ. "மணிநிற மஞ்ஞ யோங்கிய புட்கொடிப், பிணிமுக மூர்ந்த
வெலபோ ிறைவ" பரி. கா : சஅ - சு.

க - க0. "முகம் பகவ னடிதொழா தாக்கினு, பொறபனை வென்
ளைய யுள்ளா தொழுகின்ன, சக்கரத் தானை மதப்பினு தாக்கினு,
சத்தியான் றுடொழா தார்க்கு" (இன்னு.க); "கணமூன றுடையான் றுன்
சேர்தல கழுகினிதே, தொன்மாண மிழாயமலை யானைத் தொழ லினிதே"
(இனியது.க); "பிறவா யாகைப் பெரியோன் கோயிலு, மறுமுகச செவ்வே
ளணிதிகழ கோயிலும், வாலவளை மேனி வாலியோன் கோயிலு, நீலமேனி கெழ
யோன் கோயிலும்", "துதலவிழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலு, முவணக்
சேவ லுயர்ந்தோ னியமமு, மேழிவல னுயர்த்த வெள்ளை நகரமுங், கோழிச்
சேவற் கொடியோன் கோட்டமும்" (சிலப். ரு : ககக - எஉ; கச : எ -
க0); "துதலவிழி நாட்டத் திறையோன்முதலா" மணி. க : ருச.

கக. புறநா. ந : கஉ; சஉ : உஉ; "மாற்றருந் சீற்றத்துக் கூற்று
வனே" கணுநால். கரு.

(பி - ம்.)—1 'மண்ணிய'

வலியொத் தீயே வாலி யோனைப்

புகழொத் தீயே யிகழுந ரடுனை

முருகொத் தீயே முன்னியது முடித்தலி

கரு னுங்காங் கவரவ ரொத்தலின் யாங்கு

மரியவு முளவோ நிணக்கே யதனு

விரவலர்க் கருங்கல மருகா தீயா

யவனர், நன்கலத் தந்த தண்கமழ் தேறல்

பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நானு

உ௦ மொண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறத்

தாங்கினி தொழுகுமதி யோங்குவாண் மாற

வங்கண் விசம்பி னூரிரு ளகற்றும்

வெங்கதிரச் செல்வன் போலவுங் குடதிசைத்

தண்கதிர் மதியம் போலவு

உரு நின்று நிலைஇய ருலகமோ மிடனே.*

தீனை - அது; துறை - பூவைநிலை.

அவனை 1மதுரைக்கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனார் பாடியது.

இ - ள்.—ஆனேற்றை வெற்றியாகவுயர்த்த அழலபோலும் விளங்கிய சடையினையும் விலககுத்தற்கரிய மழுப்படையையுமுடைய நீலமணிபோலும் திருமிடற்றையுடையோனும், கடற்கண்ணே வளரும் புரிந்த சங்கையொக்கும் திருநிறத்தையுடைய கொலையையிரும்பும் கலப்பையையும் பனைக்கொடியையுமுடையோனும், கழுவப்பட்ட அழகிய நீலமணிபோலும் திருமேனியையும் வானுறவோங்கிய கருடக்கொடியையுமுடைய வென்றியை விரும்புவோனும், நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய மபிற்கொடியையெடுத்த மாறாத வெற்றியையுடைய † அம்மயிலாகிய ஊர்தியையுடைய ஒள்ளியசெய்யோனுமென்று சொல்லப்பட்ட உலகங்காக்கும் முடிவுகாலத்தைச் செய்யும் வலியி

கஉ. 'வாலவனை மேனி வாலியோன்' என்பதற்கு மேற்கோள்; சீலப்.
(ந); கள - அடியார்.

கஉ. புறநா. ருள: உ - "உரைசால சிறப்பி னொடியோன்" சீலப்.
உஉ: சு௦.

கஅ - உக. புறநா. உச: ந க-ந ஆம் அழகளிள்ளுறிப்பைப் பார்க்க.

* 1. பூவைநிலையாவது ஒன்றையொன்றுபோற் கூறுதலுறை; அஃது ஓரசனுகுத்திருமாலையும் ஏனைத்தேவர்களையும் உவமைகூறுதலென்றரைத்து இச்செய்யுளைமேற்கோள்காட்டினர்; தொல். புறத்திணை. கு.
(ந); இ - வி. கு. சுகள - உரை.

† "பிணிமுக மேற்கொண் டவுணர் பீடழிபும் வண்ண, மணிவிசம்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வெளவேலே" (சீலப். உச); "பிணிமுக மஞ்ஞை செருமுகத், தேந்திய, மூவிரு திருமுகத் தொருவே லவற்கு" கல்லா. ஏ.

(பி - ம்.)—1 'அவர் பாடியது'

னையும் தோல்வியில்லாத நல்லபுகழினையுமுடைய நால்வருள்ளும், விலக்கு தற்கரிய வெகுட்சியாற் கூற்றத்தையொப்பை; வலியால் வாலியோனை யொப்பை; புகழார் பகைவரைக்கொல்லும் மாயோனையொப்பை; கருதியது முடித்தலான் முருகனையொப்பை; அப்படி அப்படி அவரை அவரை யொத்தலான், எவ்விடத்தும் அரியனவுமுளவோ நினக்கு? ஆதலால், இரப் போர்க்குப் பெறுதற்கரிய அணிகலங்களைப் பெரிதும் வழங்கி, யவனர் நல்ல குப்பியிற் கொடுவார்ப்பட்ட குளிர்த நறுநாற்றத்தை யுடைய தேதலைப் பொ ானாற் செய்யப்பட்ட புனைந்த கலத்தின்கண்ணையேந்தி நாடோறும் ஒன் றிய வளையையுடைய மகளிருட் மகிழ்ச்சிமிக்கு இனிதாக, நடப்பாயாக; வென்றியானுயர்ந்த வானையுடைய மாற, அழகிய இடத்தை யுடைய வானத் தின் கண்ணே நிறைந்த இருளைப்போகும் வெய்ய கதிரையுடைய ஞாயிற் றையொப்பவும் மேலைத்திகழிற்றோன்றும் குளிர்த கதிரையுடைய பிறை யைப்போலவும் இவ்வுலகத்தோடுகூட நிறு விலைபெறுவாயாக.—எ -று.

பிணிமுகம் - பின்னையாரேறும் யானையென்றும் சொல்லுப.

காலமுன்பென்றது, தம்மையெதிர்நோர்க்குத் தாமசினேந்தபொழு தே முடிவுகாலத்தைச் செய்யும் வலியை.

‡ மணிமிடற்றோனைக் கூற்றமென்றது, அழித்தற்றொழியுடைமையான்.

வாலியோனென்றது, ‡ நம்பிமூத்தபிரானை.

இகழுநரடுநென்றது, மாயோனை.

ஆரிருளகற்றும் வெங்கதிர்ச்செல்வனென்றது, எழுகின்ற ஞாயிற்றை.

|| மதி - இரம்பிதை.

இது, தேவரோடுவழித்தமையாற் பூவைநிலையாயிற்று. (ருசு)

* இதனை, “சேயுயர் பிணிமுக மூர்நது” (பரி: ௫), “ஒடாப் பூக்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி” (முருகு. உசுஎ) என்பவற்றின் உரைகளாலுணர்க.

† புறநா. சுக: க - ந.

‡ இவர் காலக்கடவுளொளவுக்கூறப்படுவர்; “எரியொரு வன்ன... இளம்பிறை சேர்ந்த துதலன் காங்கனி, மாமேற்கும் பண்பின் மறுமிடற் றன் நேறிச், சூலம்பிடித்த சுடர்ப்படைக, காலக் கடவுட் குயர்கமா வலனே” நோல். புறத்திணை. ௧௩. ௨௬ - ந. மேற்.

§ நம்பிமூத்தபிரான் - பலதேவர்.

|| “இருகோட டொருமதி பெழில்பெற மிலைத்தனை” சுக - ஆம் திரு முறை, திருவெழுசூற்றிருக்கை.

(ருஎ.) வல்லா ராயினும் வல்லு ராயினும்

புகழ்த லுற்றோர்க்கு மாயோ னன்ன

வுரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற

க - ந. புறநா. உஎ: கரு; “வல்லினும் வல்லா ராயினுஞ் சென்றோர்க் கு.....நிறைய வீசு, மாஅல் யானையாய்” அகநா. கருஉ.

உ - ந. புறநா. ருசு: கந - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

நின்னென்று கூறுவ துடையே நென்னெனி
 னு னீயே, பிறர்நாடி கொள்ளுங் காலே யவர்நாட்
 டிறங்குகதிர்க் கழனிநின் னினையருங் கவர்க்
 கணந்தலைப் பேரு ரெரியு நக்க
 மின்னுநிமிர்ந் தன்னநின் னெனிறிலங்கு நெடுவே
 லொன்றாச் செகுப்பினுஞ் செகுக்க வென்னதூஉங்

க0 கடிமநுத் தடித லோம்புநின்

நெடுநல் 1 யானைக் கந்தாற் றுவே.*

திணை - வஞ்சி ; துறை - துணைவஞ்சி.

அவனைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணூர் பாடியது.

இ - ள்.—யாதொரு கலவியை மாட்டாராயினும் அதனை வல்லாராயி
 னும் புகழ்தலைப்பொருத்தியவர்கட்கு மாயோனையொத்த சொல்லுதலமைந்த
 தலைமையையுடைய புகழ்மைநதமாற, நினது ஒரு காரியஞ்சொல்லுதலுடைய
 யேன்!; அது யாதெனின், நிற்பகைவர்நாட்டைக் கொள்ளுங்காலத்து அவர்
 நாட்டின்கண் வளைந்தகதிரையுடையவயலை நின்னுடைய வீரரும் கொள்ளை
 கொள்க ; அகலிய இடத்தையுடைய பெரிய ஊரைத் தீயுஞ்சுடுக ; மின்
 நிமிர்ந்தாற்போன்ற நினது பாடஞ்செய்கின்ற விளங்கிய நெடியவேல பகை
 வரை அழிக்கிலும் அழிக்க ; யாவதும் காவன் மரத்தவைத்தெலைப் பாது
 காப்பாயாக, நின்னுடைய நெடிய நல்லயானைகட்கு முன்பு நட்டுநிற்கின்ற
 தறிகள் ஆற்றமாட்டாவாதலான்.—எ - று.

† அவை இளமரமாதலால், நின் நெடுநல்யானைக்குத் தறியாதற்குப்
 பொறையாற்றுவென்று உரைப்பாருமுளர்.

வல்லவர்க்கும் மாட்டார்க்கும் ஒப்பப் புகழ்ந்து முடியவொண்ணுமை
 யான், மாயோனன்னவென்றார்; அன்றி, அவ்விருவர்க்கும் ஒப்ப அருள்பண்
 னுதலின், அவ்வாறு கூறித்தெளிவுமையும்.

மாம, நின்யானைக்குக் கந்து ஆற்றுவாதலால், கடிமரந்தடிதலோம்பெ
 னக் கூட்டுக.

நின்யானைக்குக் கந்து ஆற்றுவாதலாம் கடிமரந்தடிதலோம்பெனக் கூறு
 வான்போற் சந்துசெய்விக்கும் நினைவாற் கூறினமையின், இது துணை
 வஞ்சியாயிற்று. (ருஎ)

ரு. 'நீ' என்பது ஆண்பாலில வந்ததற்கு மேற்கோள் ; தோல்.பெயர்.
 கு. நக - பேர்; ந.

ரு - எ. புறநா. கசு: கசு - எ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

க0, புறநா. உரு: அ - க ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* மு. ".....கூறுதல் கருத்தாயின் வஞ்சியாம் ; புகழ்தல் கருத்தா
 யிற் பாடாண்டிணையாம்" (தோல். புறத்திணை. கு. உஅ - இளம்); பா
 டாண்கொற்றவள்ளையென்பர்; ஷெ ஷெ ஷெ நச - ந.

† "ஆடுகோ டாகி யதரிடை நின்றதூஉங், காழ்கொண்ட கண்ணை களி
 மனைக்குக் கந்தாகும்" நாலடி. ககஉ.

(பி - ம்.) 'யானைக்குக்கந்து.

(ருஅ.) நீயே, தண்புனற் காவிரிக் கிழவனை யிவனே
முழுமுத றெலெந்த கோளி யாலத்துக்
கொழுநிழ னெடுஞ்சினை வீழ்பொறுத் தாங்குத்
தொல்லோர் மாய்ந்தெனத் துளங்கல் செல்லாது

ரு நல்லிசை முதுகுடி நடுக்கறத் தழீஇ
யினைய தாயினுங் கினையரா வெறியு
மருநரை யுருயிற் பொருநரைப் பொறுஅச்
செருமான பஞ்சவ ரேறே நீயே

யறந்துஞ் சுறந்தைப் பொருநனை யிவனே
க0 நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு ¹ மெளியவென

வரைய சாந்தமுந் திரைய முத்தமு
மிமிழ்ஞரன் முரச மூன்றுட னாளுந்
தமிழ்கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்தே
பானிற வருவிற் பனைக்கொடி யோனு

கரு நீனிற வருவி னேமி யோனுமென்
றிருபெருந் தெய்வமு முடனின் றாஅங்

உ. “கோடுபல முரஞ்சிய கோளி யாலத்து” (மலைபடு. உஅஅ);
“கோளி - பூவாது காய்க்கும் மரம்; என்ன? ‘கோளியாலத்து’ என்றார்”
சிலப். கக; உஉ - அ. அடியார்.

உ - ரு. “சிதலை திண்பட்ட வால மரத்தை, மதலையாய் மற்றதன்
வீழுன்றி யாங்குக், குதலைமை தநதைகட் டோன்றிற்றானபெற்ற, புதல்வன்
மறைப்பக் கெடும்” (நாலடி. கக௯); “அங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்க
ளென்ன, வோங்குசுல னையவத் துட்பிறந்த வீரர், தாங்கல கடனாகும்”
சீவக. சகஅ.

ச - ரு. “துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றி” பதீற். ௩௨: எ.

கூ - அ. “இனைய ராயினும் பகையரசு கடியுஞ், செருமான டென்னர்”
சிலப். ச: உக - உ.

கூ. புறநா. ௩௧: அ - கூ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

க0. புறநா. ௪0: கூ; கஅசு: க.

க௧ - க௩. “செழியன், தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின், மகிழ்நனை
மறுகின் மதுரை” சீலுபாண். கரு - எ.

கரு. “நீனிற வருவி னெடியோன்” (பெரும்பாண். ச0௨); “நீல
மேனி நெடியோன்” சிலப். ரு: க௪௨.

கச - ரு. புறநா. ௩௧: ௩ - ௩.

கச - கூ. “மன்புன லிளவெயில் வளாவலிருள் வளர்வெனப், பொன்
புனை யுடுக்கையோன் புணர்ந்தமர்நிலையே” பரி. கரு: ௨௪ - அ.

(பி - ம்.)—1 ‘எளியவரைய’

குருகெழு தோற்றமொ டிட்டுவா விளங்கி
யின்னீ ராகலி னினியவு முளவோ
வின்னுங் கேண்மினும் மிசைவாழியவே
உ0 யொருவீ ரொருவீர்க் காற்றுதி ரிருவீரு
முடனிலை திரியீ ராசி னிமிழ்திரைப்
பெளவ முடித்தவிப் பயங்கெழு மாநிலந்
கையகப் படுவது பொய்யா கா தே
அதனால், நல்ல போலவு நயவ போலவுந்
உரு தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவுந்
காத னெஞ்சினும் மிடைபுகற் கலமரு
மேதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளா
தின்றே போல்கதும் புணர்ச்சி வென்றுவென்
றடுகளத் துயர்கதும் வேலே கொடுவரிக்
ந0 கோண்மக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி
நெடுநீர்க் கெண்டையொடு பொறித்த
குடுமிய வாகபிறர் குன்றுகெழு நாடே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - உடனிலை.

சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சியபெருந்திருமாவளவனும் பாண்டி
யன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சியபெருவழதியும் ஒருங்கிருந்தாராக்
காவிரிப்பும்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியது.

இ - ள்.—நீ, குளிரந்த நீரையுடைய காவிரிக்குத்தலைவன் ; இவன்,
பரிய அடிமாய்ந்த கோளியாகிய ஆலத்துக் கொழுவிய நிழலையுடைய நெடிய
கொம்பை அதன்வீழ் தாங்கினுற்போலத் தனக்கு முன்னுள்ளோர் இறந்தா
ராகத் தான் தளராத நல்லபுகழையுடைய பழையகுடியைத் தமோற்றமற
அணைத்துத் தான்சிந்தேயாயினும் கிளையுடனே பாம்பையெறியும் பொறுத்
தற்கரிய வெள்ளிய உருமேறுபோல இளமக்காலத்தும் பகைவரைக்காண்ப
பொறுத போரின்கண மாட்சிமைப்பட்ட பாண்டியர்குடியுள ஏறுபோல
வான் ; நீ அறந்தங்கும் உறையுள்கண அரசன் ; இவன், நெலனும் நீரும்

உரு. “பெரியோர் சொற வடிவழிப பிழையாது” மதுரை. ககஉ.

உஅ. “இன்றை யன்னை நட்பு” (குறுந். ககக); “புணர்ச்சி பழகுதல
வேண்டாவுணர்ச்சிதா, னட்பாந் கிழமை தரும்” (குறள். எஅரு) என்
பதன் உரையில், “புணர்ச்சி - ஒருதேயத்தாராதல; ‘இன்றே போல்கதும்
புணர்ச்சி’ என்றதம் அதனை” என்பர் பரிமேலழகர்.

ந0 - நஉ. அரசர் தாம்வென்ற நாட்டிலுள்ள மலையில தம் கொடி
யை எழுதுவித்தல மரபு; “கயலெழுதிய விமயநெற்றி” (சீலப். கஎ:க) என்
பதனாலும் அதன் உரைகளாலும் உணர்க.

உக - நஉ. பரி. ந: கஎ - அ. பரிமேல். மேற்.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். கஉரு

பாவர்க்கும் எளியவெனக்கருதி அவைபோலாது யாவர்க்கும் பெறுதற்கரிய பொதியின்மலையிடத்துச் சந்தனமும் கடலிடத்து முத்தமென இவற்றை ஒலிக்கும் குரலையுடைய † முரசும்முன் றுடனேயாலும் தமிழ்பொருந்திய மதரைக்கட் குளிர்த செங்கோலையுடையவேந்தன்; நீர், பால்போலும் நிறத்தையுடைய பனைக்கொடியையுடையோனும் நீலநிறம்போலும் திருமேனியையுடைய ஆழியையுடையோனுமென்று சொல்லப்படும் இரண்டு பெரிய தெய்வமும் ஒருங்கு நின்றற்போல உட்குப்பொருந்திய காட்சியோடு அச்சம் வர விளங்கி இத்தன்மையிராகுதலின், இதனினும் இனியபொருள் உளவோ? இன்னமும் கேளீர்; தும்முடையபுகழ் நெடுங்காலம் செல்வதாக; தும்முள் ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு உதவுவீராக; நீக்களிநுவீரும் கூழநீர்க்கின்ற இந்நிலையின் வேறுபடராயின் ஒலிக்கும் திரையையுடைய கடல்குழந்த இப்பயன் பொருந்திய உலகங்கள் கையகத்தேயகப்படுதல் பொய்யாகாது; ஆதலால், நல்லன போலேயிருக்கவும் நியாயத்தையுடையன போலேயிருக்கவும் பழையோரொழுகிய ஒழுக்கமுடையன போலேயிருக்கவும் அன்புபொருந்திய நெஞ்சையுடைய தும் இடையேபுகுந்து தும்மைப்பிரித்தற்கு அலமரும் அயலோருடைய சிறப்பிலலாத மொழியைக் கேளாது இனம்போலாக, துமது கூட்டம்; வென்று வென்று கொலைக்களத்தின்கண் மேம்படுக, தும்முடைவேல்; வோநதவரியையுடைய புவிவடிவாகச் செய்யப்பட்ட சேய்மைக்கண் விளங்குகின்ற தோண்டிய இலாஞ்சனையைப் பெரிய நீரின் கணவாமும் கயலுடனே பொறித்த சிகரங்களையுடையவாக, பிறருடைய குன்றையுடைய நாடுகள்.—எ -று.

குன்றுகெழுநாடென்றதாயினும், கருதியது பிரநாட்டுக்குன்றுகளென்றதாகக் கொள்க.

கோளியென்றது, பூவாதுகாய்க்குமரம்.

தழீஇப் பொறுவென இயையும்.

முரசுமுன்னுலவன்:—வீரமுரசும், நியாயமுரசும், தியாகமுரசும்; மணமுரசுடனே ஏனை இரண்டுமுரசென்பாருமுளர்.

* புறநா. ௩௮௦: “தன்கடற் பிறந்த முத்தி னாமும், முனை திறை கொடுக்குந் துப்பிற் நன்மலைத், தெறலரு மரபிற் கடவுட் பேணிக், குறவர் தந்த சந்தினாமும்.....அணியும்.....தென்னவன்” (அகநா. ௧௩); “குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலுந், தென்கடல் முத்தும்” (பட்டின. ௧௮௮ - ௯); “தென்கடன் முத்தந் தென்மலைச் சந்தும்”, “கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தொடு புண்டு, தெக்கண மலையச் செழுஞ்சே ருடி”, “கோவா மலையாரநீ கோத்த கடலாரம்” (சீலப். ௮: ௧௯; ௧௪: ௮௦ - ௮௧; ௧௭: “உள்வரி”); “வெண்டிறைத் தென்கடன் முத்தந் தென்மலைச் சந்தும்” திருநெல். ௧௩.

† “முரைசமுன் றுள்பவர் முரணியோர் முரண்டப்” (கலி. ௧௩௨) என்பதும், “முரசு முன்னுலவன்:—வீரமுரசு தியாகமுரசு நியாயமுரசென்பன; தன்முரசும் சோன்முரசும் சோழன்முரசுமெனமூன்றெனலுமாம்” என்னும் அதுலுரையும் இங்கே அறியத்தக்கவை.

‡ “முறமன்னர், வெண்களத்து வேலுயர்த்த வேந்த” பு-வே. ௧௧. ௧௧.

கட்சி புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

செல்லும் நீரும் எல்லார்க்குமெளியவென முற்றுகவுரைப்பாருமுளர்.
தொடுபொறி, பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது.

ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு உதவியாய் வலியையுடையராய் நீங்கள் இருவீரு
மென்பாருமுளர்.

இருவரசர் ஒருங்கிருந்தாரைப்பாழனமையின், இஃது உடனிலை
யாயிற்று. (ருஅ)

(ருக.) ஆரந் தாழ்ந்த ¹ வணிகிளர் மார்கிற்
ருடோய் தடக்கைத் தகைமாண் வழுதி
வல்லை மன்ற நீரயந் தளித்த
தேற்றாய் பெரும பொய்யே யென்றுங்
ரு காய்சினந் தவிராது கடலூர் பெழுதரு |
ஞாயி றனையையின் பகைவர்க்குத்
திங்க ளனையை யெம்ம னோர்க்கே.

திணை - அது; துறை - புவைநிலை.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத்துஞ்சிய நன்மாறனை மதுரைக்கூல
வாணிகன் சித்தலைச்சாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—ஆரந் தாழ்ந்த அழகுமிக்கமார்க்கினையும் முழந்தாளிலேதோய்
ந்த பெரியகையினையுமுடைய அழகுமாட்சிமைப்பட்டவழுதி, நீ யாவர்க்
கும் உவந்து அருளைப்பண்ணுதலைத் தெளிவாக வல்லை, மெய்யாக; யாவரிடத்
தும் தெளியாய், பெரும, பொய்யை; எந்நாளும் சுழம்புவம்மையொழியாது
கடலிடத்தே கிளர்ந்தெழுகின்ற ஞாயிற்றையொப்பை, நன்பகைவர்க்கு; எம்
போல்வார்க்குத் திங்களையொப்பை.—எ - று.

தேற்றயென்றது, தேற்றயெனத் தன்வினையாய்நின்றது; தேற்றயென்
பதற்குப் பொய்தெளிக்கப்படாயெனினுமமையும்.

ஞாயிற்றோடும் திங்களோடுமுவமித்தமையால், இது புவைநிலையா
யிற்று. (ருக)

ச. புறநா. ௨௦௨: கசு; தேற்றலென்பது 'அறிதல' என்னும்பொருளில்
வந்ததற்கு மேற்கோள்; சீவக. ௨௫௭, ௭௭௦ - ந.

சு - எ. புறநா. ௫௧: ௨௩ - ச; "நண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்
சீக்குஞ் சுடரோபோல், வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்த கொடுமைபு,
நீண்டுதோன் றுயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக், காண்டகு மதியென்
னக் கதிர்விடு தண்மையும் இரங்கிசை முரசினாய்" (கலி. ௧௦௦);
"நண்ணுநர் பகைவரென் றிவர்க்கு நாளினுந், தண்ணியன் வெய்யனந் தானே
மன்னனே" துளா. நகா. ௧௭.

(பி - ம்.)—1 'அம்பகட்டுமார்பிற்'

‘கூ0) முந்நீர் நாப்பட் டிமிற்சடர் போலச்

1 செம்மீ னிமைக்கு மாக விசம்பி

னுச்சி நின்ற வுவுமுதி கண்டு

கட்சி மஞ்ஞையிற் றாமுதல் சேர்ந்த

௫ சில்வனை விறலியும் யானும் வல்விராந்து

தொழுதன மல்லமோ பலவே கானற்

கழியுப்பு முகந்து கன்னாடு மடுக்கு

மாரைச் சாகாட் டாழ்ச்சி போக்கு

முரனுடை நோன்பகட் டன்ன வெங்கோன்

க0 வலனிரங்கு முரசின் வாய்வாள் வனவன்

வெயின்மறைக் கொண்ட வருகெழு சிறப்பின்

மலை வெண்குடை 2 யொக்குமா லெனவே.

திணை - அது ; துறை - குடைமங்கலம்.

சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சியபெருந்தீருமாவளவனை உறையூர்
நந்துவந்தாமோதானுர் பாடியது.

இ - ள்.—கடலுடுவேதோன்றுகின்ற திமிலின்கண் இடப்பட்ட விளக்
குப்போலச் செவ்வாய்மீள்விளங்கும் மாகமாகிய விசம்பினது உச்சிக்கண்
ணநின்ற உவாநாளின் மதியத்தைக்கண்டு காட்டுள்வாழும் மயிலைப்போலச்
சுரத்திடைப் பொருந்திய சிலவாகிய வளையையுடையவிறலியும் யானும் கடி
ஞர் விரைந்து தொழுதேமல்லேமோ ? பலகால ; கடற்கரையிடத்துக் கழியி

க. முந்நீர் : புறநா. கூ : க0 - ஆம் அடி உரையின்விசேடக் குறிப்
பைப் பார்க்க.

உ. மாகவிசம்பு : புறநா. ௩௫ : கஅ : ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

க - உ. “மீன்றிமில் விளக்கமும்” என்பதற்கு இவ்வடிகளை மேற்
காளாகக்காட்டினர்; சிலப். ௬ : கசஉ - அடியார்.

௭-கூ. புறநா. அசு : ௩௩ ; க0 : ௩௩-அ; “கதுமெனமண்ட, வள்ளற்
பட்டுத் துள்ளுபு துரப்ப, நல்லெருது முயலுமளமுபோகு விழும்த்துச், சாகாட்
டாளர் கம்பலை” (பதிற். உ௭:கஉ-ச); “அள்ளற் றங்கிய பகடுறு விழும்,
களாளர் களமர் பெயர்க்கு மார்ப்பே” (மதுரை. உருக - கூ0); “மடுத்தவா
யெல்லாம் பகடண்ணன்” (குறள். கூஉச); “நிரம்பாத நீரியாற் றிடுமெனலு
ளாழ்ந்து, பெரும்பார வாடவர்போற் பெய் பண்டந் தாங்கி” (சீவக.
உ௭அச); “குண்டுதறையிடுமெனற் கோடுற வழந்திய, பண்டிதறையேற்
றும் பகட்டிணைபோல” பெருங். க. ௫௩ : ௫௩ - ச.

கக - உ. புறநா. ௩௫ : கக - உக ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க;
தலைவன்புகழ் குடையடுத்தவந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை.

௫. கக - நீ.

(பி - ம்.)—1 ‘செய்ம்மீன்’ 2 ‘ஓர்க்குமால்’

கஉஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

னீரான் வினைந்த உப்பை முகந்துகொண்டு மலைநாட்டைநோக்கிச்செல்கின்ற ஆரையுடைய சகடையினது குழிப்பாய்தலைத்தீர்த்துச் செலுத்தும் வலியையுடைய பாரம்பொறுக்கும் பகட்டையொக்கும் என்கோன், வென்றியாகமுழங்கும் முரசினையும் தப்பாத வாளினையுமுடைய வளவனது வெயிலைமறைத்தற் கெடுத்த உட்குப்பொருந்திய தலைமையையுடைய தாமம்பொருந்திய வெண் கொற்றக்குடையை ஒக்குமெனக்கருதி.—எ - று.

செம்மீனிமைக்கும் விசம்பினுச்சிநின் மமதியை உவமித்தமையின், இது தலைப்பெயலுவமையாய்நின்றது.

கானல் - கடற்கரை.

வெயிலென்றது, பகைவரானும் கொடியோரானும்வரும் வெம்மையை.

இராச்சியபாரத்தைப்பொறுத்துநடத்துமாறுநோக்கி நோன்பகட்டோடு உவமித்தமையின், * இறப்ப இழிந்த ஆளந்தவுவமை அன்றியிற்று.

உவாமதியைக்கண்டு வளவன்வெண்குடையையொக்குமென விறலியும் யானும் பலகால் தொழுதேமல்லேமோவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வளவன்வெண்குடையைக்காட்டித் தொழுகின்றோர்க்கு நீரிமைதி தொழப்படாதானும், குடையோடு ஒப்புமைக்கண்டு தொழுதயாம் குடை தன்னைக்கண்டால் தொழுதல் சொல்லவேண்டுமோவென அதன்சிறப்புக் கூறியவாறு.

செம்மீன் - திருவாதிரையுமாம்.

(சு0)

* இறப்ப இழிந்த ஆளந்தவுவமையாவது, உயர்ந்தபொருளுக்குத் தாழ்ந்தபொருளையுமாம் கூறுவது; “இறப்ப விழிந்தது மிறப்ப வுயர்ந்தது, மறத்தகை வழியு வானந்த வுவமை” என்பது விதி.

† நிறைமதி தொழப்படாதென்றது, பிறை தொழப்படுமென்பது கருதி; இதனை, புறநா. க: கூ - க0 ஆம் அடிக்குறிப்பாலும், “வளையுடைத் தனைய தாகிப் பலர்தொழச், செவ்வாய் வானத் தையெனத் தோன்றி, யின் னம் பிறத்தன்று பிறையே” (குறுந். ௩0௮) என்பதனாலும் அறிக.

(சாக்.) கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக் கடைசியர்

சிறுமா ணெய்த லாம்பலொடு கட்டு

மலங்குமிளிர் செறுவிற றளம்புதடிந் திட்ட

பழன வாளைப் பருஉக்கட் டினியல்

க. தழை - ஒருவகையுடை ; அஃது ஆம்பல் முதலிய மலர்களிலு லேனும், தளர்களிலுலேனும் விரலிய இவ்விரண்டிலுலேனும் ஆக்கப்படுவது; இதனை, புறநானூறு, கக்கூ: க - உ; உசஅ: க - உ ஆம் அடிகளாலும், “முடித்தகுலை யிலையுடை நறம்பூச், செங்கான் மராஅத்த வாலின ரிடை யடுபு, சுரும்புணத்தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை...உஉஇ” (முருகு. ௨0௧ - ௩) என்னும் அடிகளாலுமுணர்க.

௫ புதநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை யாக
விலாப்புடை மருங்கு விசிப்ப மாந்தி
நீடுகதிர்க் கழனிச் சூடுதடு மாறும்
வன்கை வினைஞர் புன்றலைச் சிறுஅர்
தெங்குபடு வியன்பழ ¹ முணையிற் நந்தையர்

க௦ குறைக்க ணெடும்போ ரேறி விசைத்தெழுந்து
செழுங்கோட் பெண்ணைப் பழந்தொட முயலும்
வைகல் யாணர் நன்னாட்டுப் பொருந
னெஃகுவிளங்கு தடக்கை யியறேர்ச் சென்னி
சிலைத்தா ரகல மலைக்குந ருளரெனிற்

கரு றுமறி குவர்தமக் குறுதி யாமவ
னெழுவுறழ் திணிதோள் வழுவின்று மலைந்தோர்
வாழக் கண்டன்று மிலமே தாழாது
திருந்தடி பொருந்த வல்லோர்
வருந்தக் காண்ட வதனினு மிலமே.

திணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

சோழன் ²இலவந்திண்கப்பள்ளி த்தாஞ்சியநலங்கிள்ளி*சேட்சேன்ன
யக் கோலுட்டு எறிச்சி லார் மாடலன்மதுரைக்குமாலுர் பாடியது.

இ - ள்.—கொண்டையாகியமயிரையும் குளிரந்ததழையையுமுடைய
நடைசியர் சிறிய மாட்சிமையுடையநெய்தலை ஆம்பலுடனேகளையும் மலங்கு
றழ்கின்ற செய்யின் கண்ணை தளம்புதுணித்திடப்பட்ட பொய்கையிடத்து
யானையினது பரிய இடத்தையுடையதழையைப் புதியநெல்லினது வெள்ளிய
சோற்றிற்கு மேலீடாகக் கொண்டு விலாப்புடைப்பக்கம் விம்மவுண்டு நெடிய
நதிரையுடைய கழனியினிடத்துச் சூட்டை இடுமிடமறியாது தடுமாறும்
வலிய கையையுடைய உழவர் புல்லியதலையையுடையசிறுவர் தெங்குதரும்
பெரிய பழத்தைவெறுப்பின், தந்தையருடைய தலைகுவி யாமல லுடப்பட்ட
குறைந்த இடத்தையுடைய நெடியபோரின்கண்ணேயேறி உகைத்தெழுந்து
வளவிய கோட்புக்க பணியினது பழத்தைத் தொடுத்தற்கு முயலும் நாடோ

எ. குடு: புறநா. கஉ: கக.

கச. புறநா. க௦: ௭௦-௧௦; ௩௩: ௧௨-ஆம் அடிக்குறிப்புக்களைப்பார்க்க;
“திருவிற்றான் மாரி கற்பான் றுவலெனாட் செய்வ தேபோ, லுருவிற்றய்த்
துளிக்குத் தேற லோங்குதார்” வீவக. ௨௦௭௦.

கஅ. புறநா. க௦: ௫ - சு.

* ‘சென்னி’ எனத் தலைவன் பெயரில் ஒருபகுதி கஉ-ஆம் அடியில்
வந்துள்ளது.

(பி - ம்).—1 ‘முணையின்’ 2 ‘காலேகப்பள்ளி’

மும் புதுவருவாயையுடைய நல்லநாட்டிற்கு வேந்தனாகிய வேல் விளங்கும் பெரியகையினையும் இப்பற்றப்பட்ட தேரினையுமுடைய சென்னியது இரத்திர விப்போலும் மாலையையுடைய மார்போடும் மாறுபடுவோருளராயின், தாமதி குவர் தமக்குற்றகாரியம் ; யாங்கள், அவனுடைய கணையமரத்தோடு மாறு படும் திணிந்ததோனைத் தப்பிவருக மாறுபட்டோர் வாழக்கண்டதுமில்மே ; விரைய அவனது திருந்திய அடியை அடையவல்லோர் வருந்தக்காண்டல அவ்வாழக்கண்டதனினுமில்ம்.—எ - று.

தளம்பென்றது, சேறகுத்தியை.

வழுவின்று மலைதலாவது, வெளிப்படநின்ற மலைதல்.

(கூக)

(கூஉ.) வருதார் தாங்கி யமர்மிகல் யாவது

பொருதாண் டொழிந்த மைந்தர் புண்டொட்டிக்

குருதிச் செங்கைக் கூந்த நீட்டி

நிறங்கிள ருருகிற பேளய்ப் பெண்டி

ரு ரெடுத்தெறி யனந்தற் பறைச்சீர் தூங்கப்

பருந்தருந் துற்ற தானையொடு செருமுனிற்

தறத்தின் மண்டிய 1 மறப்போர் வேந்தர்

தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கிளவே

யுரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிந் தனவே

க0 பன்னூ றடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்ஞில

மிடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக்

களங்கொளற் குரியோ ரின்றித் தெறுவா

வுடன்வீழ்ந் தன்ற லமரே பெண்டிரும்

பாசடகு மிசையார் பணிநீர் ஆழ்கார்

கரு மார்பகம் பொருந்தி யாங்கமைந் தனரே

ச-ரு. “இடிகுரன் முரசினமு னெழுந்தன ளாடி” (பெருங். க. ஈஎ : உசக); “தானையா மிடேய், பறைபெறா லாடாதோ பாய்ந்து” புறத் திரட்டு.

எ. புறநா. கூ : க - கூ.

க0. பைஞ்ஞிலம் - தொகுதி; பஞ்ஞிலம் டஞ்ஞிலமெனவும் வழங்கும்; “நனந்தலைப் பைஞ்ஞிலம் வருகவிந் நிழலென”; “உண்ணப் பைஞ்ஞிலம் பனித்துறை மண்ணி”; (பதிற். கள, ஈக); “வேறுபல் பெரும்படை” முல்லை. சஈ.

கஉ. புறநா. ருஈ : ரு ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க,

கஈ - ரு. “தயங்கினர்க் கோதை தன்றுயர் பொறுஅண், மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வருடித், தலைத்தா னெடுமொழி தன்செவி கேளாள், (பி - ம்.)—1. ‘விறப்போர்’, ‘வயப்போர்’

வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து

நாற்ற வுணவி னோரு மாற்ற

வரும்பெற வுலக நிறைய

விருந்துபெற் றனராற் பொலிகதும் புகழே*

திணை - தும்பை ; துறை - தோகைநிலை.

சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன்வேற்பிறடக் கைப் பெருவிறற்கிள்ளியும் போர்ப்புறத்துப்பொருதுவிழ்ந்தாரைக்கழாத் தலையார் பாடியது.

இ - ள்.—வருகின்ற தூசிப்படையைத்தடுத்திப் போரின் கண் ஒருவர் ஒருவரை வெல்வேமெனியுதல் எங்குளமாவது ? பொருது அக்களத் தின்கட்பட்ட வீரரதுபுண்ணைத்தோண்டி அடவுதிராதோய்ந்த செய்யகையால் தமது மயிரைக்கோதி நிறமிக்க வடிவையுடைய பேய்மகளிர் மேன்மேலும் கொட்டுகின்ற மந்தமான ஓசையையுடைய பறையினது தாளத்தேயாடப் பருந்து ஊளைத்தின்னப் பொருந்திய படையானே போரின் கண்வெகுண்டு அறத்தான் அடர்த்துச்செய்த வலியபோரையுடைய அரசரிருவரும்பட்டார் ; அவர்கொற்றக்குடையும் தளர்ந்தன ; புகழ்மைந்த தலைமையையுடைய முரசு வீழ்ந்தன ; பலநூறாக அடுக்கப்பட்ட பதினென்பாடைமாக்களாகிய படைத் தொகுதி இடமில்லையாம்படி தொக்க அகன்ற இடத்தையுடைய பாடிவீட் டுன்கட் போர்க்களம் தமதாக்கிக்கொள்ளுதற்கு உரியோரொருவரின்றிக் கண்டார்க்கு அச்சம்வர உடனேமடிந்தது, பூசல ; அவர் பெண்டிரும், பச் சையிலைதின்றாராய்க் குளிர்த நரீன்கண்மூழ்காராய் அவர் மார்பத்தைக் கூடி அக்களத்தின்கண்ணே உடன்கிடந்தார் ; வாடாத கற்பகத்தின் தாரிணையும் இமையாதகண்ணினையும் நாற்றமாகிய உணவையுமுடைய தேவர்களும் மிகப்பெறுதற்கரிய உலகநிரம்பவிருந்துபெற்றார் ; அதனாற்பொலிக னுங்கள் புகழ்.—எ . று.

அனந்தல் - பறைகொட்டுவார்கைபுண்படுதலின், மந்தமாக ஒலித்தல்.

கலக்கங் கொள்ளாள் கடுந்துயர் பெறுஅண, மன்னவன் செலவுழிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர்தே டுள்ளன்போற், பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனள்” (சீலப். உரு: ௮௦ - ௮௬); “காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி, பூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடக்கா, தின் னுயி ரீவர்...பத்தினிப் பெண்டிர்” (மணி. உ: ௪௨-௮); “நாடினார் நாடியே நனைவரும் கொம்பினர், வாடினார் கணவர்தம் மார்புறத் தழுவினே, வீடினார்” கம்ப. அக்கருமாரன். ௪௮.

கசு-எ. “வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து, நாற்ற வுணவி னுருகெழு பெரியோர்” மதுரை. ௪௫௭ - ௮.

* மு. தும்பைத்திணையுள், வாள்வாய்த்து இருபெருவேந்தர் தாமும் சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியாததொகைநிலையென்னுதனைக்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௧௪ - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ. கள - ந.

† “முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்கள்” சீவக. கூக.

ககஉ ' புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

அறத்தின்மண்டுதலாவது, படைபட்டபின்பெயராதசென்று இருவேநதரும் பொருதல்.

பட்ட இருவேநதரும் அக்களததுக் கிடக்கின்றபடியைக் கண்டு தம் மனத்தோடு நொந்து அவரைநோக்கிக் கூறுகின்றாராதலான், தும்புகழே, கூறினர்.

வேந்தர் மாய்ந்தனர்; குடை துளங்கின; முரசு ஒழிந்தன; அமர் உடன்வீழ்ந்தது; பெண்டிரும், மார்பகம்பொருந்தி அமைந்தனர்; நாற்ற உணவினோரும், விருந்துபெற்றனர்; இவ்வாறானபின்பும், யாம் அமிரினே மேற்கொண்டு பொருது வெல்வேமென்று தாந்தாம் நினைந்த நினைவு எவ்வண்ணமாவதென்று தன்னொஞ்சொடு கூறிப் பின் பொலிகதும்புகழேயென அவ்வரசர் கிடந்தவாறு கண்டு கூறியவாறு.

மறத்தின் மண்டியவென்றுபாடமோதுவாருமுளர்.

வருதார்தாங்கி அமர்மிகல் யாவதென்பதற்கு இவர்கள் செய்தபடி கண்டு.....இனிச் சிலர் பொருதுவேறல் எங்கேயுளதென வியந்து கூறியதாக உரைப்பாருமுளர். (கஉ)

(காங்.) எனைப்பல் யானையு மம்பொடு துளங்கி

வினைக்கும் வினையின்றிப் படையொழிந் தனவே

விறற்புகழ் மாண்ட புரவி யெல்லா

மறத்தகை மைந்தரொ டாண்டிப்பட்டனவே

நு தோத்தர வந்த சான்றோ ரெல்லாந்

தோல்கண் மறைப்ப வொருங்குமாய்ந் தனவே

விசித்துவினை மாண்ட மயிர்க்கண் முரசம்

பொறுக்குந ரின்மையி னிருந்துவிளிந் தனவே

சாந்தமை மார்பி னெடுவேல் பாய்ந்தென

க0 வேந்தரும் பொருதுகளைத் தொழிந்தன ரினியே

யென்னு வதுகொ ருனே கழலி

நு. "நோன்புரித் தடக்கைச் சான்றோ" பதீற். கச: கஉ.

எ. புறநா. நு: க-நு; உஅஅ: க-ச; "ஓடா நல்லேற் றுரிவை தைஇய, பாடுகொண முரசம்" (அகநா. 1275); "கொல்லேற்றுப் பைந்தோல சீவாத போர்த்த, மாக்கண் முரசம்" (மதுரை. எகஉ - ௩); "ஏற்றுரியி னியிழ் முரசங், கூற்றுட்க வெழீஇச் சிலைப்ப" (யா-வி. மேற். "தாழிரும்பினர்"); "மயிர்க்கண் முரசமொடு வான்பலி ஓட்டி" (சிலப். நு: அஅ); "புனைமருப் பழுந்தக் குத்திப் புலியொடுபொருது வென்ற, கண்குர லுருமுச் சிற்றக் கதழ் விடை யுரிவை போர்த்த, துணைகுரன் முரசம்" (சீவக. உஅகக); "பசும் பொற் பலவார் விசித்துப் பிணியுறீஇ...ஏற்றுரி போர்த்த.....முரசம்" பெருங். உ. உ: உச - கூ.

யாம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்

பாசவன் முக்கித் தண்புனற் பாயும்

யாண ருறு அ வைப்பிற்

கரு காமர் கிடக்கையவ ரகன்றலை நாடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவரை அக்களத்திற் பாணர் பாடியது.

இ - ள்.—எத்துணையும் பலவாகிய யானையும், அம்பாற்கலங்கி இனிமேலுண்டாக்கும் போரின்றிப் படையிடத்துப் பட்டனா; வெற்றிப்புகழ் மாட்சிமைப்பட்ட குதியெல்லாம், ஆண்மைக்கேற்ற வீரப்பாட்டுக்கூற்றையுடைய மேலாட்களுடனே அக்களத்தேபட்டனா; தேர் கொடுவரவந்த போரிற்கு அமைந்தோரெல்லாம் தாம்பிழத்த பரிசை தம்கண்மறைப்பச் சேரப்பட்டனா; வாமால விசைக்கப்பட்டுத் தொழில மாட்சிமைப்பட்ட மயிர்வொது போர்க்கேட்ட கண்ணையுடைய முரசுமெல்லாம், மரிப்பார்படுதலான் இருந்துகேட்டனா; சாந்தமைந்த மார்பின்கண்ணே நெடியவேல பாய்ந்தனவரக அரசரும் பொருது அக்களத்தின்கண்ணே மடிந்தனா; இனி, என்னவருத்தமுறுவதோதான்? கழனிக்கண் ஆம்பறணடாற் செயத வனையணிந்த கையினையுடையமகளிர் செவ்வி அவலைமுக்கித் குளிர்த்த புனற்கண்ணேபாயும் புதுவருவாயுறத் தூர்கனையுடைய அழகிய கிடையையுடைய அவரது அகன்றவிடத்தையுடையநாடு.—எ - று.

அன்னோவென் னுவதுகொலென்று டாடமோதுவாருமுார்.

நாடுதான் என்னுவதுகொலெனக்கூட்டுக.

நாடென்னுமொருமைநோக்கி, என்னுவதுகொலென் ஒருமையாற் கூறப்பட்டது. (கக)

கஉ. மு. புறநா. ௩௫௨ : ௫.

கங. முக்குதல் - உண்ணுதல்; 'முத்தைக், கொக்குமுக் கிக்கக்கி விக் குமச சோலைக் குறுக்குடியே' (தனிப்பாடல்); "கங்க முக்கினை சிறுபீ னெல்லாம்" திருவளை. இரதிரன். ௫௬.

கசு. "அறு அ யாண ரகன்றலைப் பேருர்" பொருந. ௧.

கரு. புறநா. ௬௮ : ௨௦.

(கசு.) நல்யாழாகுளி பதலையொடு சுருக்கிச்
செல்லா மோதில் சில்வனை விறலி

க. புறநா. ௧௫௨ : ௧௪-அ; "குரலபுணர் நல்யாழ முழுவோ டொன்றி, துண்ணி ராகுளி யிரட்ட" மதுரை. ௬௦௫ - சு.

உ. "செல்லா யோதில் சில்வனை விறலி", "செல்லா மோதில் சில்வனை விறலி" பதிற். ௪௦ : ௨௧; ௫௭ : ௬.

கநசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கனிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை

1 விசம்பா டெருவை பசந்தடி தடுப்பப்

நீ பகைப்புல மரீஇய தகைப்பெருஞ் சிறப்பிற்

குடுமிக் கோமாற் கண்டு

நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே.*

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - விறலியாற்றுப்படை.

† பாண்டியன் பல்யாகக் காலை முதுகுடுமிப் பெருவழதியை ‡ நேடும் பல்லியத்தொர் பாடியது.

இ - ள்.—நல்லயாழையும் சிறுபறையையும் ஒருதலைமாக்கிணையுடனே கட்டிப்போலேமலேமோ? சொல்லுவாயாக, சிலவனையையுடையவிறலி, யானையணிபொருத இடமகன்ற பாசறைக்கண் ஆகாயத்தின்கண்ணே பறக்கும் எருவையைப் பசிய ஊன் தடி தகைப்ப மாற்றாதேயத்தின்கண்ணே மருவிய அழகிய பெரிய செலுத்தினையுடைய முதுகுடுமியாகிய கோமானைக் கண்டு மிக்கநீரான் அடப்பட்ட புற்கையைக் கைவிட்டுவருவதற்கு.—எ-று.

எருவை = தலைவெருத்து உடல சிவந்திருக்கும் பருந்து; கழுக்கெனினு மமையம்.

விறலி, குடுமிக்கோமாற்கண்டு புற்கையை நீத்தனம்வரற்குச் செல்லா மோவெனக்கூடடி வினை முடிவுசெய்க.

தகைப்பருஞ் சிறப்பினென்பதூஉம் பாடம். (காசு)

ந. நிரைபுரிமை ஆசிரியத்துள் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். கு. கசு - ந.

எ. புறநா. அசு: க; “தெண்ணீரடிபுற்கை” குறள். ௧௦௬௫.

* மு. பரிசில்பெறப்போகலவேண்டுமென்னுந் குறிப்பிதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. கு. ந. ௦ - இளம்; ஸ்டி ஸ்டி ஸ்டி. ந. ௬ - ந.

† பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரின் ஒரு பகுதி கூ - ஆம் அடியில வந்துள்ளது.

‡ இவரது பெயர்க்காரணத்தை முதலடி அறிவிக்கின்றது.

(பி - ம்.)—1 ‘விசம்போடெருவை’

(காநு.) மண்முழா மறப்பப் பண்யாழ் மறப்ப

விருங்கட் குழிசி கவிழ்ந்திழுது மறப்பச்

சுரும்பார் தேறல் சுற்ற மறப்ப

வுழுவ ரோதை மறப்ப விழவு

க. புறநா. ௧௫௨: கசு.

டு மகலு ளாங்கட் சீறார் மறப்ப

வுவவுத்தலை வந்த பெருநா ளமயத்

. திருசுடர் தம்மு ணேக்கி யொருசுடர்

புன்கண் மாலே மலைமறைந் தாங்குத்

தன்போல் வேந்தன் முன்புகுறித் தெறிந்த

க0 புறப்புண் ணுணி மறத்தகை முன்னன்

வாள்வடக் கிருந்தன னீங்கு

நாள்போற் கழியவ ஞாயிற்றுப் பகலே.

திணை - பொதுவியல் ; துறை - கையறுநிலை.

சேரமான் 1 பெருஞ்சேரலாதன் சோழன்சீகாற் பெருவளத்தா னோடு பொருது புறப்புண்ணுணி வடக்கிருந்தானைக் கழாத்தலையார் பாடியது.

இ - ள்.--முழா மார்ச்சனையிடுதலொழிய, யாழ் பண்ணையொழிய, பெரிய இடத்தையுடைய பாணை பாலின்மையிற் கவிழ்ந்து நெய்க்கடைதலை யொழிய, தம்முடையகிளை உண்டார்ந்த மதுவையுண்ணுதொழிய, உழுவார் தொழிலசெய்யுமோசையையொழிய, அகன்ற தெருவினையுடையசீ ழார். விழா வினையொழிய, உவாவநதுகூடிய பெரியநாளாகிய பொழுதின்கண் ஞாயிறும் திங்களுமாகிய இருசுடரும் தம்முள் எதிர்சின்துபார்த்து அவற்றுள் ஒரு சுடர் புலலியமாலையுடையோடுகின்கண் மலையுள்ளையொளித்தாற்போலத் தன்னையொக்கும்வேந்தன் முன்னாகக் கருதியெறிந்த புறத்ததற்ற புண்ணுக்கு நாணி மறக்கூறுபாட்டையுடைய வேந்தன் வாளோடு வடக்கிருந்தான் ; ஆத

அ. மலைமறைதல்: "மலைமறை தொளித்தி" புறநா. அ: அ.

க - கக. புறநா. ௬௬: அ; மேலுலகத்தை அடைய விரும்பினோர் இவ் வுலக நுகர்ச்சியைத் துறந்து விரதத்தால் உடலை மெலிவித்து யோகப் பயிற்சியால் உயிரை நீத்தற்குத் தாம் உறைந்த இடத்தை விட்டுப் புண்ணிய திசையாகிய வடதிசையிற் சென்று தங்குதலும், மீளாமல் நியமத்துடன் வடதிசையிற் செல்லுதலுமாய் ; அங்குள்ளு் செலுதல் உத்தரகமன மென் றும், மகாப்விரத்தானமென்றும் கூறப்படும் ; (புறநா. உகச, உகசு, உகஅ; சிறுபஞ்ச. ௭௩) கருத்தது: "கரிகால உளவனொடு வெண்ணிப் பறந தலைப, பொருதுபுண் ணுணிய சேரலாத, னழிகள மருங்கின் வாள்வடக் கிருந் தென, விள்ளு விள்ளுரை கேட்ட சான்றோ, ரரும்பெற லுலகத் தவனொடு செலீஇயர், பெரும்பிறி தாகியாங்கு" (அகநா. ௫௫); "நிறக்கவல விரும்பைச் செம்பொனும் வண்ண நிகழத்திய விரதமே நிகர்ப்பப், பிறக்கமும் வனமு மொழித்தவ ணமைத்த பெரும்பதிக் குவமையும் பெறாமன், மறக்கநிங் களிற் றுக்குபேரன்வா ழானை வடக்கிருந்தது" (வில்லி-பாரதம், இரகிரப், உரு); "வாணன்மென் மாகையிலவாழ், நின்றோகை கற்பி னிலைமையெண் ணுதெதிர் சின்று வெள்ளிநீ, டன்றோ வடக்கிருந தாண்மடப் பாவையருந்ததியே" (தஞ்சை. ௩௭௪); போரில் தோலவியுறரோர் வடபாற்சென்றிருத்தல் மா பென்றுங் கூறுவர்.

(பி - ம.)— 1 'பெருந்தோளாதன்'

கட்சி புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

லால், இவ்விடத்து யாம் அவனையன்றித் தனித்து உயிர்வாழும் ஞாயிற்றை
புடையபகல் எமக்கு இனி முன்புகழிந்த நாள்போலக் கழியா.—எ - ம.

‘மண்முழா மறப்ப’ என்பதுமுதலாகிய செயவெனெச்சங்களெல்லாம்,
வாள்வடக்கிருந்தனென்னும் வினையோடுமுடிந்தன.

எறிந்தபுண் - எறிதல் ஏதுவாக உற்றபுண்.

‘முன்புகுறித் தெறிந்த புறப்புண்ணுணி’ என்றது, மார்பில்தைத்துரு
வினபுண்ணும் புறப்புண்ணுதலையொக்குமென நாணியென்றதாகக்
கொள்க. (கூரு)

(கூகூ.) நளியிரு முந்நீர் நாவா யோட்டி

வளிதொழி லாண்ட ஷரவோன் மருக

களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ

சென்றமர்க் கடந்ததின் னுற்ற ரேன்ற

ரு வென்றோய் நின்னிணு நல்ல னன்றே

கலிகொள் யாணர் ¹ வெண்ணிப் பறந்தலை

மிகப்புக மூலக மெய்திப்

புறப்புண் ணுணி வடக்கிருந் தோனே.

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

*சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானை ² வெண்ணிக்குயத்தியார் பாடியது.

இ - ள்.—நீர்செறிந்த பெரியகடலின்கண்ணே மாக்கலத்தையோட்
டிப் போர்செய்தற்குக் தகாற்றி எறி நாவாய்ஓடாதாக ஆண்டு வளிச்செல்
வனையழைத்து ஏவலகொண்ட வலியோன்மரபிலுள்ளானே, மதம்பொருந்

க. “நளியிருமுந்நீர்” மணி. கஉ : கஉ.

க - உ. முற்காலத்திற் சோழனொருவன் கடலிற் காற்றை ஏவல்
கொண்டமை, “வாதராசனை வலிந்துபணி கொண்ட வவனும்” (கலிங்க.
இராச. கஉ) என்பதனாலும் விளங்குகின்றது.

ச. புறநா. உசஉ : ச.

ங - அ. அகநா. ௫௫ : க௦ - கரு; “காய்சின மொய்ம்பிற் பெரும்
பெயர்க் கரிகா, லார்கலி நறவின வெண்ணி வாயிற், சீர்கெழு மன்னர் மறவிய
ஞாட்டின்.....வேந்தர்சாய மொய்வலி யறுத்த ஞான்றை” (ஷி. உசக :
அ - கங); “இரும்புளம் போலதைத் தோய்வ கருஞ்சினை, யாவாய் வேம்பி
னங்குழைத் தெரியவ, மோங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த, விருபெரு
வேந்தரு மொருகளைத் தவிய, வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றட்,
கண்ணர் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்” பொருந். கசங - அ.

* பாட்டுடைத்தலைகள் பெயர் ஈ. - ஆம் அடியில் வந்துள்ளது.

† “வாயுவினை நோக்கிபுள மாண்டவினை நாவாய்” குண்டலகேசி.

(பி - ம்.)—1 ‘வெண்ணிப்பறந்தலை’ ² ‘வெண்ணிக்குயத்தியார்’

ய யானையையுடைய கரிகால்வளவ, மேற்சென்று போரை எதிர்த்து
கான்ற நினது வலிதோற்ற வென்றவனே, நின்னினும் நல்லனல்லவே ?
ழைத்தலைக்கொண்ட புதுவருவாயையுடைய வெண்ணியென்னும் ஊர்ப்
புறத்துப் போர்க்களத்தின்கண் மிகப் புகழை உலகத்துப்பொருத்திப் புறப்
ண்ணிற்குநாணி வடக்கிருந்தோன், அவ்வாறிருத்தலான்.—எ - று.

புகழெய்தியென்றது, புறப்புண்ணிற்கு நானுதறன்னை.

ஒட்டியென்பதனை ஒட்டவெனத்திரிக்க.

எய்தி, எய்தவெனத்திரிப்பினுமமையும் ; எய்தவென்றுபாடமோது
ராருமுள்.

உரவோன்மருக, கரிகால்வளவ, வென்றோய், வெண்ணிப்பறத்தலைப்
புறப்புண்ணினி உலகத்துப் புகழ்மிகவெய்தி வடக்கிருந்தோன், நின்
ரினு நல்லனன்றேயெனக்கூட்டுக.

இது கரிகால்வளவன் வென்றிகூறியதாகலின் அரசவாகையாயிற்று(௭௭௭)

(௭௭௭.) அன்னச் சேவ லன்னச் சேவ

லாடிகொள் வென்றி யடுபோ ரண்ண

னிடிலை யளிக்கு மொண்முகம் போலக்

கோகூடு மதிய முகிழ்நிலா விளங்கு

௭ மையன் மாலையாங் கையறு பிணையக்

குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி

வடமலைப் பெயர்குலை யாயி னிடையது

சோழ நன்னாட்டிப் படினே கோழி

யுயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை யசைஇ

௭௦ வாயில் விடாது கோயில் புக்கெம்

பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க விரும்பிசி

ராந்தை யடியுறை யெனினே மாண்டரி

க. தோல். கிளவி. சூ. சஅ - போர். மேற்.

அ - கூ. புறநா. ௭௭௭: ௭௭.

௭௦. புறநா. ௭௭௭: ௭௭.

௭௭. பிசிர - பாண்டிநாட்டிலுள்ளதோரூர்; புறநா. ௭௭௭: ௭௭ - ௭௭.

௭௭. அடியுறை - அடியில் வாழ்வேன்; புறநா. ௭௭௭: ௭௭ - உரை;
“காவலற் குறடி, யடியுறை யருண்மொழி யான்பணிந் துரைப்ப” பெருங்.
க. ச௭: ௭ - அ.

௭௭ - ச. நற்செய்தி கேட்டோர் சொன்னவர்களுக்குத் தாமணிந்த
அணிகலம் நல்குதலை, “அணிகலம் பரிந்து நங்கை யணிமரு னுருவற் தந்த,
மணிமருண்முறுவற் செவ்வாய் மாதவசேனைக் கீந்து” (குளா. கல்யாண,

ககஅ புறநானூறு மூன்றாம் உரையும்.

னின்புறு பேடையணியத்த

னன்புறு நன்கல நல்குவ னினக்கே.

தீணை - பாடாண்டிணை; துறை - இயனீமொழி.

† கோப்பெருஞ்சோழனைப் பிச்சிராந்தையார் பாடியது.

இ-ள்.—அன்னச்சேவலே, அன்னச்சேவலே, கொல்லுதலைப்பொருந்திய வென்றியையுடைய அடுபோரண்ணல் தள்ளுடலாத் தலையளிசெய்யும் விளங்கிய முகம்போல இரண்டுபங்கும் வந்து பொருந்தியமதியம் அரும்புநிலா விளங்கும் தமிழோராயினர்க்கு மயக்கத்தைச்செய்யும் மாலைப்பொழுதின் கண் யாம்செயலற்று வருத்தக் குமரியாற்றினது பெரியதுறைக்கண்ணே அயிரையைமேய்ந்து வடதிசைக்கண் இமயமலைக்கண்ணே போகின்றாயாயின், இவ்விரண்டிற்குமிடையதாகிய நல்ல சோழநாட்டின்கட் சென்றுபொருந்தின், உறையூரின்கண் உயர்ந்த நிலையையுடைய மாடத்தின்கண்ணே நினது குறும்பறையோடுதங்கி வாயில்காவலர்க்கு உணர்த்திவிடாதே தடையின்றிக் கோயிற்கண்ணே புக்கு எம்முடைய பெருங்கோவாகிய கிள்ளிகேட்பப் பெரியபிசிரென்னுமுநின்கண் ஆந்தையுடைய அடிக்கீழென்று சொல்லின், மாட்சிமையைபுடைய நினது இன்புறம் பேடையுணர் தனது விருப்பமுறம் நல்ல அணிகலத்தையளிப்பன, நீள்கு.—எ - று.

‘ஆடுகொள்வென்றி’ என்பதற்கு வென்றியுண்மிக்க வென்றியெனினுமமையும்.

குறும்பறையென்றது, பேடையை.

வாயில்விடாதென்றதற்கு வாயில்காவலர் விடவேண்டாதெனினுமமையும்.

கஅஉ); “ஆயபே ரன்பெனு மனக்க ரார்த்தெழுத், தேய்வினா முகமதி விளங்கித் தேசுறத், தூயவ றுவகைபோய் மிகச்சுடர்க்கெலா, நாயக மனைய தோர் மாலை நல்கினுள்” கம்ப, மந்தரை. ௫உ.

* மு. “நாராய் நாராய்” என்னும் சத்திமுற்றப்புவலர் பாடல் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது; “அன்னச் சேவ லன்னச் சேவலென்னும் பாட்டினுள் இரும்பிச்சிராந்தையடியுறையெனினென்பது.....குறிப்புமொழி” தோல். எச்ச. கு. உரு - போர்.

† கக, கஉ - ஆம் அடிகளில் தலைவன் பெயரும் புலவர்பெயரும் அமைந்திருத்தல்காண்க; “புணர்ச்சி: ஒரு தேயத்தாராதல்; பழகுதல்; பலகாதகண்டும் சொல்லாடியும் மருவுதல்; இவ்விரண்டுமின்றிக் கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சியொப்பின் அதுவே உடனுயிர் நீக்குமுரிமையத்தாய நட்டினைப் பயக்குமென்பதாம்” (குறள். எஅரு - பர்மேல்); “கோப்பெருஞ்சோழன் துறந்துழிப் பிச்சிராந்தையாரும் பொத்தியாரும் போல்வார் துறந்தாரென்றுகூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம்” என்னும் நச்சினூர்க்கீனியர் வாக்கியம் ஈண்டறியத்தக்கது; தோல். கற்பியல், கு. ௫உ.

(பி - ம்.)—1 ‘இரும்பிசிராந்தையார்’

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ககக

முகிழ்நிலாவென்பது, ஒருசொன்னடைத்தாய் மதியம் முகிழ்நிலாவின் மன முதல்வினைகொண்டது; மதியம் முகிழ்க்கும் நிலாவெனினுமமையும். ஆந்தையடிபுறையென்பதற்கு ஆந்தை நின் அடிக்கணுதைவானென்பரப்பாருமுளா.

பேடையணிப நெர்கலம் நல்குவென்பதனாற்பயன்: மறவாதுபோதல் ண்டுமென்னும் நினைவாயிற்று. (௬௭)

அ.) உகிம்புரித் தன்ன வென்பெழு மருங்கிற்

ககிம்பின் ககிம்பசி களைபுநர்க் காணுது

சில்செவித் தாகிய கேள்வி நொந்துநொந்

தின்கெவன் செய்தியோ பாண பூண்சமந்

நி தம்பகட் டெழிலிய செம்பொறி யாகத்து

மென்மையின் மகளிர்க்கு வணங்கி வன்மையி

னாடவர்ப் பிணிக்கும் பிடுகெழு நெடுந்தகை

புனிதுதிர் குழவிக் கிலிற்றுமுலை போலச்

சுரந்த காவிரி மாங்கொன் மலிரீர்

க0 மன்பதை புரக்கு நன்னாட்டிப் பொருந

னுட்பகை யொருதிறம் பட்டெனப் புட்பகைக

கேவா னாகலிற் சாவேம் யாமென

நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்பத்

௩. “புலவவாயப்பாண்” (பெரும்பாண். ௨௨) என்பதற்கு, “கந்த லவியை வெறுத்துக் கூறுகின்ற வாயினையுடைய பாணனே” என்று பொருள் கூறி இவ்வாழியை மேற்கோளாகக் காட்டினார் நச்சினூர்க்கினியர்.

௫. மார்பில மூன்று வரிகளா கிடத்தல் ஆடவாக்கு உத்தம இலக்கணம்; “மார்பிற், செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பு” (முருகு. ௧௦௪ - ௫); “பொறிசூலாட்க் கிடந்த மார்பிற் புண்ணியன்” (சீவக. ௧௭௦௬); “செவ்வரை யாகத்தான்”. சீகோளத்தி. நக்கீர. நக. 172 நக. ௧௬௩; ௩௦

௬ - ௭. புறநா. (௫௫): ௧௩ - ௪.

அ. “புனிது” என்றும் உரிசசொல் ஈன்றணினமயாகிய குறிப்புப் பொருளை யுணர்த்தியதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. ௫. ௭௭ - ௩.

அ-௯. “மணற்கிளைக்க நீருறு மைநதர்கா வாய்வைத், துண்சுரக்குந் தாய்முலை யொண்பால்” (திருவள். ௩௧); “சுரபு வென்பது தாய்முலை யன்ன திவ், வரவுநீர்நிலத்தோங்கு முயிர்க்கெலாம்” (கம்ப. ஆற்று. ௧௨); “பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போன், மள்ளர் வேனிலின் மணற் திட்டுப் பிசைந்துகை வருட, வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழிநிதந் தேறிப், பள்ளநீள்வயற் பருமடை யுடைப்பது பாலி” பெரிய. திருக்குறிப்பு. ௨௨.

கக-௩. “ஏகும்மள வையின்வந்தன வலமும்மயி லிடமும், காகம்முத் தியமுந்திய தடைசெய்வன கண்டா, னாகம்மள னிடையிக்குள திடையுறென

தணிபறை யறையு மணிகொ டேர்வழிக்
கடு கடுங்கட் பருகுநர் நடுங்குகை யுகுத்த
நறுஞ்சே ருடிய வறுந்தலை யானே
நெடுநகர் வரைப்பிற் படுமுழா வேர்க்கு
முறந்தை யோனே குருசில்
பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செவினே.

திணை - அது; துறை - பாணற்றுப்படை.

சோழன் நலங்கீள்ளியைக் கோலூர்க்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—உடும்புரித்தாற்போன்ற எலும்பெழுந்த விலாப்புடையை யுடைய சுற்றத்து மிக்கபச்சியைத் தீர்ப்பாரைக்காணுதே கேட்டார்பலரும் அறி தற்கரிதாய் அறிவார் சிலராதலின் சிலசெவிக்கண்ண தாகியயாழை இப்பாண் சாதியது உணவிற்று முத்தலாகப்பெற்ற பரிசு என்னென்றுவெறுத்து இங்கே என்செய்கின்றயோ பாண, பூணைத்தாங்கி அழகிய பெருமையையுடைய எழில்பெற்ற செம்பொறிபொருந்திய மார்பினையுடைய மென்மையான மக ளிர்க்குத்தாழ்ந்து வன்மையான வீரரை அகப்படுக்கும் பெருமைபொருந்திய இகழ்ந்தகை, ஈன் தணிமைபொருந்தி அதுதீர்ந்த குழவிக்குச் சுரக்குமுலை போல நீர்மிக்க காவிரியினது கரைமரத்தைச்சராய்க்கும் மிக்கவெள்ளம் உல கத்து உயிர்ப்பன்மையைப் பாதுகாக்கும் நல்ல சோழநாட்டையுடைய வேந தன், உட்பகை ஒருகூற்றிலேபட்டதென்னும்படி எம்மைப் புட்செய்யும்பகை யிடத்து ஏவானாகலான் யாம் எம்மிற்பொருது மடியக்கடவேமென்று நீங்காத மறத்தையுடையோர் தம்முடைய பூரித்ததோள்களைத்தட்ட அவருடைய மேற்கோள் தணிதற்குக் காரணமாகிய பறையறையும் அழகுபொருந்திய தேர்வழிக்கண் வெய்யகள்ளைப்பருகுவார் தம் நடுங்கு கையான் உருக்கப் பட்ட நறிய அச்சேற்றின்கண் ஆடிய பாகரேறுதையானே நெடிய நகரிடத் தொலிக்கும் பறையினது ஓசையைச் செவிதாழ்த்துக்கேட்கும் உறையூரிடத் தான்; அவ்விறைவன், நீ பிறன்வாயிலேநினையாமை நினக்கு அளிப்பன், அவன்பாற்செல்வையாயின்.—எ - று.

நடவான், மாகம்மணி யணிதேரொடு நில் றுனெறி வந்தான்” (கம்ப. பரசு ராம. ௫); புள்ளின் தீய நிமித்தத்தையும் மதித்திலரென மறவரின் வீரச் சிறப்புக்கூறினார்; “உறினுயி ரஞ்சா மறவ ரிறைவன், செறினுஞ்சீர் குன்ற லிலர்” (எளகி) என்னும் குறளும், “போர்பெற்றறியாமையின், அது பெற்றான் அரசன் மடுப்பினும் நிலலாரென்பதாம்; பிறரும்.....‘புட்பகைக், கேவானுகலிற் சாவேம் யாமென, நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்ப’ என்றன்கூறினார்” என்று வந்துள்ள பரிமேலழகர் வாக்கியங்களும் ஈண்டறியத்தக்கன.

கசு - எ. “நாறமயிர் மடப்பிடி தழீஇ வேறுநாட்டு, விழப்படர் மன் னரின் முழுவெறித் துயரிக், களிமதர்ப் படுத்த” அகநா. சுஅக: ச - சு.

கசு. புறநா. ௨௨ : ௩௧ - ௩ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

செம்பொறியென் தது, * “வரையகன் மார்பிடை வரையு மூன்றாள்” என்னும் இலக்கணத்தை; † திருமகளென்னுமமையும்.

உதறதையோனென்புது, வினைக்குறிப்புமுற்று.

பூன்சுமரதெழிலிய அம்பகட்டாகதது நெடுநதகையென இயையும்.

பாண, நீசெலின், நெடுநதகை, பொருநன், குருசில, உதறதையோன் ; அவன் பிறன்கடைமறப்பகல்குவன் ; நீ ரங்குளவன் செய்தியோவெனக்கூட்டுக.

‘உட்பகைபொருதிதம்பட்டென’ என்பதற்கு உள்ளபகை சந்தாகிய ஒரு கூற்றிலே பட்டதாகவென்று உரைப்பினுமமையும்.

பகட்டினுடைஉதோற்றம் பொலிவுபெறவெனபாருமுளர்.

‘புட்பகையேவானாகலின்’ என்றோதி, உள்ளபகை தம்மிற்குடிற்றாக, புன் நிமித்தத்திற்குப்பகைவன் ஏவானாகலிற் சாவேய்யாமென மதவர் தோள் புடைப்பவென்று உரைப்பாருமுளர். புட்பகையென்று இஃனுக்கு ஒரு பெயர்.

(சுஅ)

* சீவகசிந்தாமணி, கசு௬௨.

† புறநா. எ: ௫.; “திருமறு மார்பீ யருளல வேண்டும்”, “பொன்னிற் றேன்றிய புனைமறு மார்பு” (பரி. க: ; : ௩); “இருநிலங் கடந்த திரு மறு மார்பின், முநரீர் வண்ணன்” பெரும்பாண். ௨௯ - ௦.

(சுசு.) கையது கடனிறை யாமே மெய்யது

புரவல ரின்மையிற் பசியே யரையது

வேற்றிழை துழைந்த 1 வேர்நனை சிதாஅ

ரோம்பி யுடுத்த வுயவற் பாண

௫ 2 பூட்கை யில்லோன் யாக்கை போலப்

பெரும்புல் வென்ற விரும்பே 3 ரொக்கலை

வையக முழுதுடன் வளைஇப் பையென

வென்னை வினவுதி யாயின் மன்ன

ரடிகளி றுயவுங் கொடிகொள் பாசறைக்

௧௦ குருதிப் பரப்பிற் கோட்டுமா தொலைச்சிப்

புலாக்களஞ் செய்த கலாஅத் தாணையன்

௩. “வேரொடு நனைநது வேற்றிழை துழைந்த, தன்னற் சிதாஅ”
பொருந். ௮௦ - ௮௧.

ச. உயவல் : மணி. ௩ : ௬௦.

கக. “செற்றமுங் கலாமுஞ் செய்யா தகலுமின்” மணி. க : ௬௩.

(பி. ம்.)—1 ‘வெயர்நனை’ 2 ‘பூண்டகை’ 3 ‘ஒக்கலொடு’

கசஉ புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

பிறங்குசிலை மாடத் துறந்தை யோனே
பொருநர்க் 1 கோக்கிய வேல நெருநிலைப்
பகைப்புலம் படர்தலு முரியன் றகைத்தா
கரு ரொள்ளெரி புரையு முருகெழு பசம்பூட்
கிள்ளி வளவற் படர்குவை யாபி
னெடுங்கடை நிற்தலு மிலையே கடும்பகற்
நேர்வீ சிருக்கை யார நோக்கி
நீயவற் கண்ட பின்றைப் பூவி
உ0 குடும்வண் டிமிராத் தாமரை
சூடா யாத வதனினு மிலையே.

தினையும் துறையும் அவை.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கள்ளிவளவன ஆலத்தூர்க்கீழார் பாடியது.

இ - ன்.—“வெண்கயங்கத்தது, இலககண் முனதமமசிம்பிய யாழ்; உடம் பின் கண்ணது ஈத்தளிப்போரில்லாமையாற் பசி; அரையதாகிய வேற்றிழை ஊடுபோன வொர்ப்பானனைநத (ரையை * அற்றமதைத்து உடுத்த உருத்தத் தையுடைய டாண, மடியால மேற்கோளில்லாதவனுடம்பையொப்பப் பெரி தாகப் புற்கென்ற மிகப்பெரிய சுற்றத்தையுடையயாய் உலகமெல்லாவற் றையுஞ்சூழ்வந்து பின்னே என்னே மெல்ல வறுமைநீர்ப்பார் யாரொனக் கேட் கின்றாயாயின், கேளாய்; வேந்தரது கொலையானே புண்பட்டுவருந்தும் கொடி யெடுக்கப்பட்ட பாடிவீட்டின்கட் குருதிப்பரப்பின்கண்ணே யானையைக் கொன்று புலாலையுடைய போர்க்களத்தையுண்டாக்கிய போர்செய்யும் டடை யையுடையவன், உயர்ந்தநிலையையுடைத்தாகிய மாடத்தையுடைய உறை பூரிடத்திருந்தான்; அவன், பொருவோர்பொருட்டெடுக்கப்பட்ட வேலையுடையனாய் ஒருபெற்றியேபகைவர் நாட்டின்கட் போதலுமுரியன்; சுற்றப் பட்ட மாலையையும் ஒள்ளிய எரியையொக்கும் நிறம்பொருந்திய பசும் பொன்னாற்செய்யப்பட்ட பூணியையுமுடைய கிள்ளிவளவனிடத்தே செலகு வையாயின் அனைது நெடியவாயிலில் கட காலம் பார்த்துநிற்தலும் உடை

கஉ. புறநா. சுஎ : அ - சு; பட்டின. உஅரு; உறையூரென்பதனை உறந்தையென முன்னோர் திரித்து வழங்கியதற்கு மேற்கோள்; நொல். செய். ரு. அ0 - போர்; ந.

கங. “திருமா வளவன் நெவ்வர்க், கோக்கிய வேலினும் வெய்ய” பட்டின. உசுசு- 1100.

கஅ. “நயந்தோர்க்குத், தேரீயும் வண்கையவன்” கலி. சுஉ.

உ0. “ஆடுவண் டிமிரா வழலவிர் தாமரை” பெரும்பாண்.சஅக.

கச - உக. புறநா. க0 : கக - கள ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

* “அற்றந் காவாச சுற்றமுடைப் பூர்துகில்” மணி : ௩க : ௩சு.

(பி - ம்.)—1 ‘ஏற்றியவில்லன்’

புறநா னூறு முலும் உரையும். கசக

யயல்லை; விளங்கிய பகற்பொழுதின்கண் அவன் பரிசிலர்க்குத் தேர்வழங்கி
 நெருக்குமிருப்பை நின்கண்ணூர்ப்பார்த்த நீ அவனைக் கண்டபின்பு பூவீன்கண
 ம் வண்டு ஊதாத பொற்றாமரைப் பூவைச் சூடாயாதல் அந்நெடுங்கடை
 ம்றலினுமுடையயலலை; அதனால், ஆண்டுசெல்வாயாக.—எ - று.

தகைதார் - தகைத்தாரென நின்றது; மேம்பட்ட தாருமாம்.

பாண, ஒக்கலையாய் வடாஇ வினவுதியாயின், தானையுடையவன்,
 உறந்தையோன்; அவன் பாற்பட்டருகையாயிற், நானையது யாழாதலானும்,
 மெய்யது பசிபாதலானும், நெடுங்கடைநிற்கலுமிலை; நீ அவற்கண்டபின்
 றரத் தாமரை சூடாயாதல் அதனினுமில்லையென மாறிக்கூட்டுக.

பூவாகிய தாமரையெனினுமமையும்; அதற்கு இர், அல்வழிச்சாரியை.

‘புகழ்த்தகையிலலோன்’ என்பது உம் பாடம்.

ஒருநாளுர் முதலன்பத்துநாழிகையும் அறத்தின்வழிபொழுதிப் பின்
 பத்துநாழிகையும் இரையின் முறைமைகேட்டுச் செய்த பொருளைப் பரிசிலர்க்
 குக் கொடுத்து மகிழ்ந்திருத்தலால், கடும்பகம்நேர்வீசுருக்கையென்றார். (சுசு)

(எ௦.) தேளந் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண
 கவத்துவாழ் யாமை காழ்கோத் தன்ன
 நுண்கோற் றகைத்த தெண்கண் மாக்கினை
 யினிய காண்கிவட் டணிகெனக் கூறி

ரு வினவ லானு முதுவா யிரவல
 தைஇத் திங்கட் டண்கயம் போலக்
 கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனக

க. “தீந்தே, ணணிபெறவொழுகி யானை வ நிழதுறழ நரம்பி னலயாழ்”
 சீவக. எஉஉ.

உ - ஈ. புறநா. உசகூ. ஈ - ச; “பருவா யாமை, கம்பு னியவ னை
 விசிபிணித், தெணக் கிணையிற் பிரழும்” (அகநா. ருசு: ௧ - ச); “ஆமை
 யகடுபோ லங்கட் டடாரி”, “யாமை யாளகட் டன்ன வரிக்கினை” பு-வே.
 ப: ஈஉ; கூ: கஅ.

ரு. புறநா. அகூ: ச.

சு. “பனிசகளைத் தெண்ணீர், தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரினும்”
 (குறுந். கசகூ); “தைஇத் தண்கயம் போலப் பலர்படிந்து” ஐங்குறு. அச.

எ. “கொளக்கொளக் குறைபாச செலவத்து” (பதிற். அஉ: கஉ);
 “கொளக்கொளக் குறையாது தரத்தா மிகாது.....நாடு” (மதுரை.
 சஉசு - அ); செயவெனெச்சம் இருதொழிலும் நிகழ்காலமும் ஏற்றுவந்த
 தற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. கு. ஈசுந; நன் - வி. கு. ஈசச.

சு - எ. “கொளக்குறைபடாக் கோடுவளர்கூட்டத்து” அகநா. கசுஉ

கச்ச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ரடுதீ யல்லது சடுதீ யறியா
 திருமருந்து வினைக்கு நன்னாட்டுப் பொருண்
 கடு கிள்ளி வளவ னல்லீசை யுள்ளி
 நாற்ற நாட்டத் தறுகாற் பறவை
 சிறுவெள் ளாம்பன் ஞாங்க ருதுங்
 கைவள் ளீகைப் ¹ பண்ணன் சிறுகுழப்
 பாதிரி கமழு மோதி யொண்ணுத
 கரு லின்னகை விறலியொடு மென்மெல வியலிச்
 செலவை யாயிற செல்வை யாகுவை
 விறகொய் மாக்கள் பொன்பெற நன்னதோர்
 தலைப்பா டன்றவ னீகை
 நினைச்ச வேண்டா வாழ்கவன் றானே,
 தீணையும் துறையும் அவை.

அவனைக் ² கோலூர்க்குழார் பாடியது.

இ - ள்.—தேனபோல இனிய ருபபுத்தொடைபொருந்திய சிறிய
 பாழையுடையபாண, கயத்திலகணவாழும் யாமையை நாராசத்தின்கண்
 ணே கோததாறபோன்ற னுண்ணிய கோலாற் பிணிககப்பட்ட தெளிந்த
 கண்ணையுடைய பெரியஉடுகையோசை இனிய காண்க இவ்விடத்தே சிறிது

அ. புறநா. ௨௦: ௭ - க.

க. புறநா. ௫௮: ௧௦; 'சோறு' மருந்தெனப்படுதலை, மணி. ௧௧:
 சஅ, ககள - ஆம் அழகனாலும் அறிக; "சோழ வளநாடு சோழதைத்தி"
 ளுவையார்.

க௨. ஊதம் - துகரும்; கலி. ௧௬; அகநா. ௧௩௨.

க௩. பண்ணன் சிறுகுழ: "தனககென வாழாப் பிழர்க்குரி யாளன்,
 பண்ணன் சிறுகுழ", "பண்ணன் சிறுகுழ வடாஅது, தீநீரக கான்யாறு",
 "கழற்காற் பண்ணன் காவிரி வடவயி, னிழற்கயம்" அகநா. ௫௪, ககள,
 கள.

க௪. "காணப் பாதிரிக கருந்தகட டொளவீ, வேனி லதிரலொடு விரை
 இக் காண்வரசு, சிலைக கூந்தல்" அகநா. ௨௬௧: ௧ - ௩.

க௫. "நன்மா மயிலின் மென்மெல வியலி" மதுரை. ௬௦௮.

க௬. செலவு-செலவம்; "செலவாய செலவந தருவாய் நீயே", "செல
 வாய்த் திருவானாய் நீயே" தே.

க௭. ஓயதல் - செலுத்துதல்; புறநா. ௧௧௬ : ௮; பதிற். ௭௩, ௮௭.

க௯. தாள்வாழ்க வென்றல மரபு; புறநா. ௧௦௧ : ௧௦ ; ௧௦௩ : ௧௨ ;
 "நாநன்றாள்வாழ்க" திருவாசகம்.

(பி - ம்.)—1 'பாணன்' 2 'கோலூரழகியார்'

நூற்போவிராக்' என்று சொல்லப்படவும் என்ன வினவுதலமையாத முதிய
ராய்மையையுடைய இரவலனே, யான் சொல்லுவதனைக் கேட்பாயாக; தைமா
த்தின்கட் குளிர்த பொய்கையைப்போலக் கொள்ளக்கொள்ளத்தொலை
ராத சோற்றையுடைய அகன் நரகரிடத்து அடுநெருப்பல்லது சுடுநெருப்பறி
ராத சோற்றையும் தண்ணீரையும் வினைக்கும் நல்ல காட்டுக்கு வேந்தன்,
ள்ளிவளவனது நல்லபுகழறினேத்து மணத்தை ஆராயும் ஆராய்ச்சியை
முடைய வண்டு சிறிய வெளிய ஆம்பலின்மீதே ஊதும் கையான்வள்ளிய
காடையையுடைய பாணனது சிறுகுழக்கட் பாதிரிநாறும் மயிரினையும் ஒன்
ரியதுதலினையும் இனியமுறுவலையுமுடைய விதலியுடனே மெல்ல மெல்ல
டந்துசெல்வையாயின் செல்வத்தைதையுடையானவ; விதகைக்காட்டினின்
மும் ஊரகத்துச்செலுத்துமாந்தர் அக்காட்டகத்து விழப்பொருள் எடுத்துக்
காண்டாற்போல்வதொரு நேர்பாடன்று, அவனது உண்மை; அதுபெறு
வங்கொலென்று கருதவேண்டா; அவனது தான் வாழ்க.—எ - று.

பாண, தானிக எனக்கூறி விளவலான இரவல, விதலியொடு மென்மெ
வச் செல்குவையாயினென இயையும்; வியனகர்ச்செல்வையாயினெனவு
மையும். கசுரையுடையநாடென இயைப்பாருமுள்.

'விதகொய்மாக்கர் பொன்பெற்றந்தோர்தோர் தலைப்பாடன்று' என்ப
கற்கு விதகிற்குசென்றோர்பொன்பெற்றற்போலவதொருதலைப்பாட்டெ
ன்று பொருளுரைப்பாருமுள்; அதுபொருந்தமேல் அறிந்தகொள்க. (எடு)

(எக.) மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத்
தடங்காத் தானே வேந்த ருடங்கியைந்
தென்னொடு பொருது மென்ப வவரை
யாரம ரலறத் தாக்கித் தேரொ
ரு டவர்ப்புறங் காணே னுயிற் சிறந்த
பேரம ருண்க ண்வளினும் 1 பிரிக

க. "மடங்கலபோற் சினைஇ" கலி. உ.

உ. புறநா. ௩௮ : கக - ௩.

௩ - ௫. புறநா. ௪௨ : ௮ - கூ.

கூ. "மெல்லிய லரிவைநின் னல்லகம் புலம்ப, னிற்றுந் தமைகு
வே னுயி னெ ற்றுந், திரவலர் வாரா வைகல், பலவா குகயான் செலவுது தக
வே" (குறுந். க௩௭); "கருந்தடங்கண் மங்கையரை கோக்குந்த கண்ணும்,
பெருந்தடர் தோட்பிணித்த கையும் - பருந்தின், வளைவாயிற் பெய்யேனெல்
வந்திரந்தார் துன்பல், கையாது மாற்றுகவென் கை" வீர. பொருள்,
கன - மேற்.

ச - கூ. இவளென்றது தனது தேவியை; அவள் கற்பிற் சிறந்தவள்,
இன்னால் உசுசு-ஆம் செய்யுளின் கருத்தில், 'கூதப்பாண்டியன் தேவி பெருக்
கோப்பெண்டு தீப்பாய்வாள் சொல்லியது' என்று இருத்தலின், அவள்

(பி - ம்.)—1 'பிரிக'

வறனிலை திரியா வன்பி னவையத்துத்
 திறனி லொருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
 மெனிகோல் செயதே னுகு க மவிபுகழ்
 ௧௦ வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பிற்
 பொய்யா யாணர் மையற் கோமான்
 மாவனு மன்னெயி லாநகையு முரைசா
 லந்துவஞ் சாத்தனு மாந¹ னழிசியும்
 வெஞ்சின வியக்கனு முளப்படப் பிறநுங்
 ௧௫ கண்போ னண்பிற் கேளிரொடு கலந்த
 வின்களி மகிழ்நகை யிழுக்கியா னென்றே
 மன்பதை காக்கு நீன்² குடிச் சிறந்த
 தென்புலங் காவலி னொரீஇப்பிறர்

கலவியிற் சிறப்புற்றுச் செய்யுள் செய்யும் ஆற்றலையுடையளாயிருந்தா னென்பதும் இவன் அவளிடத்தே மிக்க அன்புடையவையிருந்தது போலவே அவளும் இவளிடத்திற் பேரன்புடையவளாயிருந்த இல்லறத்தை இனிது நடத்தி இவனிற் றதவுடன் தீப்பாய்ந்ததானும் இறந்தாளென்பதும் வெளியா கின்றன; தன்னுடைய குற்றமற்ற மனைவியை மனத்தால அங்கீகரியாது விட்டவன் மிக்கபாவியாய் பிணியாயப்பட்டு வருந்துவானென்று நீதிநூல கள் கூறுதலின் 'இவளினும்பிரிக' என்றான்; "குழற்சிகைக் கோதை சூட்டிக கொண்டவனிருப்ப மறறோ, நிழற்றிகழ வேலினனை நேடிய நெடுங்கணனும், பிழைப்பிலாட் புறத்ததானங் குரவரைப் பேணலசெய்யா, திழுக்கினரிவா கள் கண்டா யிடும்பைரோய்க்கிரைகளாவார்" (சீவக. ௨௫௨) எனனுஞ்செய யுள் இதனை நன்கு புலப்படுத்தும்; "கடிசொல்லிலை காலத்துப்படினே" என்பதற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள்; தொல். எச்ச. சூ. ௫௩ - போர்.

எ - கூ. புறநா. எ௨ : ௧௦ - ௧௨; "நடுவிகந் தொரீஇ ரயனில்லான் வினைவாங்கக், கொடிதோர்த்த மன்னவன்" (கலி. அ); "உடைப்பெருகு செல்வத் துயர்ந்தபெருமை, யடக்கமி லுள்ளத்த னுகி-நடக்கையி, னொளரிய னல்லானமேல வைத்தல குரவகினகைக் கொளளி கொடுத்த விடல்", "முறைதெரிந்து செல்வர்க்கு நலகூர்ந் தவாக்கு, பிறைதிரியா னெரொக்கல வேண்டு - முறைதிரிந்து, நேரொழுகா னயி னதுவா மொருபக்க, நீரொழு கப் பாலொழுகுமாறு" புழ. ௨௦௦, ௨௦௬.

௧௫. "கரவா துவந்தியுந் கண்ணன்னார் கண்ணு, மிரவாமை கோடி புறம்" குறள், ௧௦௬௨.

௧௦ - ௧௬. "கலந்தாரைக் கைவிடுத்தல் கானக நாட, விலங்கிற்கும் விள்ள வரிது" நாலடி, எசு.

௧௭ - அ. "மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவ, லென்முதற் பிழைத் (பி - ம்.)—¹ 'இழிசியும்' ² 'குடிப்புறந்த'

வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே.*

திணை - காஞ்சி; துறை - வஞ்சினக்காஞ்சி.

ஓல்லையூர்த்த 1 † பூதப்பாண்டியன் பாட்டு.

இ - ள்.— சிங்கம்போலச் சினநது மீளாத மேற்கோள் பொருந்தியுள்ளத்தினையும் மிகைத்துச் செலவும் படையையுமுடைய வேந்தர், தம் மில ஒப்பக்கூடிவந்து என்னொடு பொருவேமொன்று சொல்லுவர்; அவ்வேந்தரைப் பொறுத்தற்கரிய போரின் கண்ணே அலறப்பொருது தேருடனே அவருடைந்தோடும் புறக்கொடையைக் கண்டிலேனாயின், எனக்குச் சிறந்த பெரியவாய் முகத்தோடு பொருந்தின மையுண்ட கண்ணினையுடைய இவளினும் நீங்குவேனாக; அறமொன்று நிலைகலங்காத அன்பினையுடைய அவைக்களத்தி அறத்தின் திறப்பாடிவல்லாத ஒருவனை வைத்து முறைகலங்கிக் கொடுங்கோல செய்தேனாக; மிக்க புகழையுடைய வையையாற்றும்பட்ட செலவம் பொருந்திய ஊர்களிற் பொய்யாத புதுவருவாயையுடைய மையலென்னும் ஊர்க்குத் தலைவனாகிய மாவனும், நிலைபெற்ற எயிலென்னும் ஊரையுடைய ஆநதையும், புகழ்மைநத அந்துவஞ்சாத்தனும், ஆதனழிசியும், வெய்ய சினதையுடைய இயக்கனுமென இவருட்படப் பிறரும் எனது கண்போலும் நண்பினையுடைய நட்பாரோடு கூடிய இனிய செருக்கையுடைய மகிழ்நகையைத் தப்பியவனாகப் பலவுயிரையும் பாதுகாக்கும் அரசாருலத்திற் சிறந்த பாண்டிநாடுகாக்கும் காவலின்கீழ் பிறருடைய வன்புலங்களைக் காக்கும் காவறகண்ணே இக்குடிப் பிறப்பின்கீழான் பிறப்பேனாக.—எ - ம.

‘மெலிகோல செய்தேனாக’ என்பதனுள் ஆகுபென்பது, எங்குந்த நுதரைக்கப்பட்டது.

† ஒன்றோவென்பது எண்ணின்கண்வருவதோரிடைச்சொல்; அதனை முன்னும் பின்னும் கூட்டுக. (எக)

தது” (சிலப். 20 : எக - எ) என்பதும் இவ்வடிகளபோலவே பாண்டியருடைய குலப்பெருமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள் இன்னதுபிழைப்பின் இதுவாகிய ரொளத் துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத்தானுமென்தன் விசேடவுரையில், “நகுதக்கனரே (எஉ), மடங்கலிற் சினைஇயெனனும் புறப்பாட்டுக்கள் உயிரும் செல்வமும் போலவன நிலையும் பொருளொன நிலையாது வஞ்சினஞ் செய்தன” என்பர்; தோல். புறத்திணை. ௧௭- ௨௪ - ந.

† இவன் தென்னாடு புறநதமை கஅ - ஆம் அடியால் புலப்படுகின்றது.

‡ புறநா. ௩௨ : ௨ - உரை.

(பி - ம.)—1 ‘பூதபாண்டியன்’

கச்சு புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

(எ.உ.) நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுந
 ரினைய னிவனென வுளையக் கூறிப்
 படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தா
 'ணெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும்
 று படையமை மறவரு முடையம் யாமென்
 றுறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
 சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
 யருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமொ
 டொருங்ககப் படேள னாயிற் பொருந்திய

க. எள்ளல நகையை விளக்குமிடத்து “நகுதக்கனரே நாடுமீக் கூறுநர் என்றூட்போல வீரத்தெழுநத் வெகுளி நகையும் எள்ளல நகையின்கண அடக் கவேண்டும்” என்பர்; தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௪ - பேர்.

உ. புறநா. எ.எ, எ.அ; “இனைய ரினமுதைய ரென நிகழார் நின்ற, வொளி யோ டொழுக் படும்” (குறள். ௪௯௮); “அனையுறை பாம்பு மரசும்..... இனைய வெளிய பயினை நனவென் டெண்ணி, யிகழி விழுக்கந தரும்” (ஆசார. ௮௪); “சீர்த்தகு மன்னர்...இனதென்று பாம்பிகழுவா ரில்” பழ. ௩௮௩.

ந - ௪. “படுமணி யிரட்டிமருங்கி ல.....வேழம்” (முருகு. ௮௦ - ௮௨) பாவடி; புறநா. கடு; ௮.

சு - று. “திணவிராயெண்ணல வழுவென்பதே கருத்தாயின், ‘நெடு நலயானையுந் தேரு மாவும், படையமை மறவரு முடையம்யாம்’ எ - ம், ‘இரு மனப்பெணமுருந் காளுந் கவறும்’ எ - ம், படர்க்கைச் சொல்லும் அஃறி ணைக் கிளவியும் விராயெண்ணுதல வழக்குப் பயிற்சியுடைமையான் அவையு மடங்க ‘உயர்திணைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவி’ எனப்பொதுப்படலாதது ‘தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவி’ எனத் தன்மைச் சொல்லையே விதந தோதல சூன்மக்கூரலாமாகலானும் அவர்க்கது கருததன்மையறிக” தோல். கிளவி. சூ. ௪௬ - சே.

ச - ௧. உடைமையென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௧௨ - இளம்.

எ. சிறுசொல்: சீவக. ௨௦௭; துளா. அரசியல, ௩௧௭.

க - ௭. “உறுதுப்பஞ்சா.....வேந்தரையென்பது கொலைபொருளாக வெகுளிச்சுவையிறந்தது; என்னை? சிறுசொற்சொல்லுதலென்பது புகழ் கொன்றுரைத்தலாகலின்” தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௧௦ - பேர்.

க - ௯. வெகுளிச்சுவைக்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௧௦ - இளம்.

அ - ௯. புறநா. ௨௬: று - ௭ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க; “துளங்குகுடி விழுத்திணை திருத்தி முரசுகொண், டாணகட னிறுத்த”, “இருபெரு வேந்தரையு முடனிலை வென்று, முரசுந் குடையுந் கலனுந் கொண்டு” பதிற். ௩௧; ௮ - ஆம் பத்துப்பதிகம்.

க0 வென்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாகுக
வோங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் மலைவ னாக

கரு வுலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
விரப்போர்க் கியா வின்மையா னுறவே.*

திணையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்செருவேன்ற நெடுஞ்செழியன்
பாட்டு.

இ - ள். — நம்மாற் சிரிக்கத் தக்கார் இவன் ஆளுநாட்டை மிகுத்துச்
சொல்லுவரெனவும் இவன்றான் இனையனெனவும் யான் வெறுப்பச்சொல்லி
ஒலிக்குமணி இருமருங்கு ஒன்றோடொன்று மாறிவிசைக்கும் பரந்த அடி
யினையும் பெரிய காலினையுமுடைய உயர்ந்த நல்லபாளையினையும் தேரையும்
குதிரையையும் படைக்கலத்தொழில்மைந்த வீரரையும் உடையேம் யா

கஉ. “வன்பழி தூற்றுங் குடியதே மாமதுரை”, “குடிபழி தூற்றுங்
கோலனு மல்லன்” சிலப். கக: உஅ; உங: ஈச.

கக - உ. ‘பெயர்’ என்பதற்கு ‘வஞ்சினம்’ எனப்பொருள் கூறி,
‘கொடியனெம்.....கோலேனாகுக’ என்னும்பகுதியை மேற்கொள்காட்டி,
‘கூறும் வஞ்சினத்தால தனக்கு ஒருபெயர் பெறதலின் வஞ்சினத்தைப்
பெயரென்றார்’ என விசேடவுரையும் எழுதினர்; பட்டின. உஅக - ந.

கஅ. “சாதலி னின்றாத திலலை யினிதது உ, மீத லியையாக் கடை”
(குறள், உங0) என்பதும் இவ்வடியின் பொருளை வலியுறுத்துகின்றது.

கஎ - அ. “கலிமா னேயே கலிமா னேயே, நாகத் தன்ன நன்னெடுந்
தடக்கைக், காய்சின யானைக் கலிமா னேயே, வெள்ளத் தானேமுன்.....
.....முன், னுள் எழித்துப் புகேள னுயினுள்ள, திரட்போ னின்மை கண்
டு, கரப்போன் சிறுமை யானுறு கவ்வே” தகடுர்யாத்திரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்தறைகளுள், இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகிய
ரொணத்தன்னருஞ்சிறப்பின் வஞ்சினம் கூறியதற்கு மேற்கோள்;
(தொல். புறத்திணை. கு. கக - ஓளம்; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந);
“மன்னர் நுங்கன்புறக்கொடை கண்டு.....கலப்ப லன்றே, லெரி
சுடர் வழங்கும் வையத் தென்பெயர் கெடுகவென்றான்” (சீவக. எஙஉ)
என்பதன் விசேடவுரையிலு, “இது சீவகன் வஞ்சினம். இது, முன்
இளமை முதலியவற்றை அவ்வரசர்கொன்று கூறுதலின் அக்கொலை பொரு
ளாகப்பிறந்த வெகுளியென்னும் மெய்ப்பாடு. இது, ‘நகுதக்கனரே’
என்னும் புறப்பாட்டினுட் கண்டு கொள்க” என்று எழுதியிருக்கின்றனர்
நச்சினூர்க்கினியர்.

கரு:

புறநா னாறு முஸ்ஸும் உரைபும.

மென்று எனது மிக்க வலிக்கு அஞ்சாதே மாறுபடுஞ் சினம் செருகிப் புல்லிய வார்த்தைகளைக் கூறிய சினம்பொருந்திய அரசரைப் பொறுத்தற்கரிய போரின் கண்ணே சிதம்பொருது முரசத்தோடுகூட அவரைக் கைக்கொண்டிலேனாயின், பொருந்திய எனது குடைநிழற்கண் வாழ்வார், தாங்கள் சென்றையுநிழற்காணாதே கொடியன் எம்முடைய வேந்தனென்று கருதிக் கண்ணரைப் பரப்பிக் குடிமக்கள் பழிநூற்றும் கொடுங்கோலையுடையோருக; உயர்ந்த தலைமையுடனே மேம்பட்ட கேள்வியையுடைய மாங்குடிமருதன் முதல்வனாக உலகத்தோடு நிலைபெற்ற பலரும்புகழும் தலைமையையுடைய புலவர் பாடாது நீங்குக, எனது நிலவெல்லையை; என்னாற் புரக்கப்படுங் கேளிர் துயரம்மிக இரக்குமவர்கட்குக் கொடாதவறுமையை யானுற.—எ-று.

என்னில வாமநாகிய குடியென்க.

உனையக்கூறியதனைத் தம்பிடத்திருந்து கூறியதாகவும், சிறுசொற் சொல்லியதனைப் போர்க்களத்து எதிர்ப்பட்டுக் கூறியதாகவுங் கொள்க.

இவனென்றார், தம் கருத்துகளை அனுமையான்.

அகப்பேடேனாயினென்றது, ஈண்டுப்பிறவினைமேல் நின்றது.

வேந்தரைத் தாககி அகப்பேடேனாயின், கோலேனாகுக; இன்மையானுற; என் நிலவரை புலவர்பாடாது வரைகவென மாறிக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

‘நகுதக் களரே நாடுமீக் கூறுநர்’ என்பதனை, நாட்டாரால் மீக்கூறப் பட்ட மந்திரிச்சுற்றமுதலாயினார் நகுதக்களரெனப் பிரித்துரைப்பினுமை பும.

‘நிலவரைப் புரப்போர்’ எனவும் பாடம்.

(எஉ)

(எஈ.) மெல்ல வந்தென் னவ்வடி பொருந்தி

யீயென விரக்குவ ராயிற் சீருடை

முரசுகெழு தாயத்¹ தரசோ தஞ்ச

மின்னுயி ராயினுங் கொடுக்குவெ னிநிலித்

ந. புறநா. ௭௫: ௧௨; “முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்சமெனத் தஞ்சக்கிளவி அரசுகொடுத்தலெளிதொ எனமைப்பொருளுரைத்தியவாறு கண்டுகொள்க” நோல். இடை. ௫. ௧௮ - பேர்; சே; ந; இ - வி. ௫. ௨௭௧ - உரை.

க - ச. இவ்வடியிலுள்ள மொழிகளால், சோழன் நலங்கிள்ளியது மேம்பாடும் வீரமும் வண்மையும் விளங்குகின்றன; புறநா. ௧௦: ௫ - கூ ஆம் அடிக்குறிப்பும், “தனதுமேம் பாடுரைத்தறாநெடுமொழி”, “தன்னுடையார்த லுணரா ரிடையினுந், தன்னை மறுதலை பழித்த காலையுந், தன்னைப் புகழ்த்தவந் தகும்”, “ஈயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூந்தே”, “கொடுவென் கிளவி புயர்தோன் கூந்தே” என்பவைகளும் இங்கே அறியற்பாலன.

‘இ - ம்.)—1 ‘அரசே’

- டு தாற்ற லுடையோ ராற்றல் போற்றுதென்
 னுள்ள மெள்ளிய மடவோன் நெள்ளிதிற்
 றஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன் போல
 வய்ந்தனன் பெயர்தலோ வரிதே மைந்துடைக்
 கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட
 ௧௦ வன்றிணி நீண்முனை போலச் சென்றவண்
 1 வருந்தப் பொரேன னாயிற் பொருந்திய
 தீதி னெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
 பல்விருங் கூந்தன் மகளி
 ரொல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றுரே *

தீணையும் துறையும் அவ்வ. *

சோழன் 2 நலங்கிள்ளிபாட்டு.

இ - ள்.—மெல்லவரது எனது நல்ல அழையையடைந்து எமக்கு ஈய வேண்டுமென்று தாழ்ந்திர்பாராயின, அவர்க்குச் சீர்மையையுடைய முரசு பொருந்திய பழையதாய்வருகின்ற உரிமையையுடைய எனது அரசாட்சி கொடுத்தலோ எனியது ; இனிய உயிரேயாயினும் கொடுப்பேன், இரநிலத் தின்கண் ; அமைச்சர் படைத்தலைவர்முதலாகிய வலியையுடையோரது வலியைப் பாதுகாவாது எவ்வுளளத்தையிகழந்த அறிவிலலாதோன் யாவர்க்கும் விளங்கத் தயிலகின்ற புலியை இடறின குருடன்போலப் பிழைத்துப்போதலோ அரிது; மூங்கிலைத்தினனும் வலியையுடைய யானையினது காலின்கண்கப்பட்ட வலிய திணிமூங்கிலது நீண்ட முனையையொப்ப மேற்சென்று அவ்விடத்து வருந்தும்படி பொருதிலேனாயின, கூடிய தீதிலலாத நெஞ்சத் தாற் காதல்கொள்ளாத பலவகைப்பட்ட கரியகூந்தலையுடைய பொதுப் பெணமுரது பொருந்தாத புணர்ச்சியிடை என்மாலே துவள்வதாக.—எ - று.

எ. இரத அடியும், “எழுப்புபவோ, தஞ்ச புலியைத் துயில்” (பழ. ௩௩) என்பதும் ஒருபொருளான.

கூ - ௧௧. புறநா. ௮௦: எ; “வார்க்கின் முழக்கின் மழகளிறு மிகேஇத் தந், காண்முனைமூங்கிற் கவர்கிளைபோல, வய்தல யாவதுநின் னுடற்றி யோரே” பதிற். அச: ௧௧ - ௩.

கட - ௪. “அன்பின் விழையார் பொருள் விழையு மாய்தொடியா, நின் சொ லிழுக்குத் தரும்” (குறள். ௬௧௧); ஒலலாமுயககு: “வேளாமுயக்கம்” (கலி. ௬௮); குழைகதார்: “செழுந்தார் குழையச சேர்த்தார்” (சீவக. ௨௦௩௪); காமம்பற்றியும் பெருமிதம் பிறக்குமென்பதற்கு, “பலவிருங்கூந் தல.....தாரே” என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. கு. ௬ - பேர்.

* மு. காஞ்சித்திணையுள் இன்னதுபிழைப்பினிதவாகியரெனத் துண் ணருஞ் சிறப்பின்வஞ்சினங்கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. கு. ௨௪ - ௩.

(பி - ம்.)—1 ‘வருந்த வொற்றேனாயிற்’ 2 ‘நல்லுருத்திரன்’

‘இரக்குவிராயின்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

திதில்காதல்கொள்ளாவென இயைப்பினுமகையும்.

உள்ளமென்றது, உள்ளத்தாறகூழும் குழ்ச்சியை.

தன்மேம்பாடு கூறுகின்ற இ-மாதலின், கலலடியென்பது தற்புகழ்த்
லென்னுங்குற்றமாகாது. (௭௩)

(௭௪.) குழவி யிறப்பினு மூன்றடி யிறப்பினு

1 மாளன் மென்று வாளிற் றப்பார்

தொடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய

கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபத

௫ மதுகை யின்னி 2 வாழிற்றுத்தீத் தணியத்

தாமிரந் துண்ணு மளவை

3 யின்ம ரோவில் வலகத் தானே.*

க - உ. அரசர்களில், போககளதது வீழ்தோரே துறக்கம் பெறுவா; அங்ஙனமின்றி போயல் இறந்தோருடம்பைத் தரு-பையிற்கிடத்தி வாளாற போழ்தது, ‘போரிஸமாண்டோரடையும் கதிபை இவர் அடைக’ எனக்கட வுணவேண்டி அவ்வுடம்பை அடக்குதல விதியெ ரபது அண்டரியற்பாலது; இதனை, “திண்டினிமுரசம்” (புறநா. கூ௩); “தருபபையிற் கிடத்தி..... னானுத்தகவுடைத்து” (மணி. உ - க௩ - ௬); மூப்பினும் பினியினும் இற வாது அமர்க்காத்து வீழ்தோரே துரக்கம்பெறுவா” (தொல். அகத்திணை, கு. சச - ந) எனபவற்றலுமறிக.

௩ - ஏ. “மாண வருங்கல நீக்கி யிடவென்னு, மீ ரவிளிவினால் வாழ வேன்ம-னீனததா, லுடையக கண்ணு முறுதிசோந திவ்வுடம்பு, நீட்டித்து நிற்கு மெனின்” (நூலடி. ௪௦); “மறனிழக்கா மாண்முடைய தரசு”; “மருந் தோமற் றானேம்பும் வாழககை பெருந்தகைமை, பீட்டிய வந்த விடத்து,” “மயிரீப்பின் வாழாக கவரிமா வன்னு, ருயிர் நீப்பா மாளம் வரின”, “இளி வரின் வாழாத மாண் முடையா, வொளிதொழு தேத்து முலகு”, (குறள், ௩ அடி, ௬௬௮, ௬௬௯, ௬௭௦); “மாண்மழிறதபின் வாழாமை முன்னினிதே” (இளியது. ௧௪) என்பவை இச்செயபுளின் பொருளை விளக்குகின்றன; “தொடர்ப்படு.... உலகத்தானே: இது தன்மாட்டு வருத்தத்தான் இழிப் புப்பிறத்தது” தொல்.மெய்ப்பாடு. ௩, ௪ - இளம்.

* ௫. காஞ்சித்திணையா, தாமேயேங்கிய தாங்கரும்பையுள் என்னுந் துறைக்கு மேற்கோள (தொல். புறத்திணை. கு. ௧௩ - இளம்); “தாமே யேங்கிய வென்பதற்குச் சிறைப்பட்டாரா தாமே தனித்திருநத லென்றுகூறி ‘குழவி...உலகத்தானே’ என்றும் புறப்பாட்டைக் காட்டுவாருமுளர்” ஷே. ஷே. உச-ந.

(பி - ம்.)—1 ‘மாணவினையின்றெனவாளில்’ 2 ‘வயிற்றலகதித்’ 3 ‘உன் பரோ’

திணை - பொதுவியல்; துறை - முதுமொழிக்காஞ்சி.

சேரமான் கணைக்காலிநம்பொறை சோழன்சேங்குணேடு 1 திருப் போர்ப்புறத்துப் பொருது பற்றுக்கோட்டிட்டுக் குடவா பிற்கோட்டத்துச் சிறையிற்கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று பெறுது பெயர்த்துப்பெற்றுக் கைக்கோண்டிநந்து உண்ணான் சோல்லித் துஞ்சியபாட்டு.

இ - ள்.—பிள்ளை இறந்துபிறப்பினும் தசைத்தடியாகிய மனை பிறப் பினும் அவற்றையும் ஆளலலவென்று கருதாது வாளோக்குதலில் 2 தவறார் அர சராயிருக்க, பகைவர்வாளாற்படாது, சங்கிலியாற்பிணிக்கப்பட்டநாய்போலப் பிணித்துத் துன்பத்தைச்செய்து இருத்திப் கேளலாதகேளிருடைய உபகா ரத்தான் வந்த தண்ணீரை இரததுண்ணக்கடவேமல்லேமென்றும் மனவலி யின்றி வயிற்றின்கட் டையை யாற்றவேண்டித் தாமேயிரததுண்ணும் அளவினை யுடையாரை அவ்வரசர்பெறுவார்களோ இவ்வுலகத்தின்கண்.—எ - மு.

அளவையுடையாரை அளவையென்றார்.

இதன்கருத்து: சாக்குழவியும் ஊன்பிண்டமுமென இவற்றின்மாத் திரையும் பெற்றிலேமென்ப பிறர்மேல வைத்துக்கூறியவாறு.

கேளலகேளிரென்றது, சிறைக்கோட்டங்காவலரை.

அன்றி, இவனான்மையுடையனலலவென்று வாளாற்கொல்லாராய்த் தொடர்ப்படுகுமலிபோல இடர்ப்படுத்திருத்திய கேளலகேளிர் வேளாண் சிறுபத்ததை மதுகையின்றி வயிற்றுத்தீத்தணிக்கவேண்டித் தாம் இரத் துண்ணுமளவாகக் குழவிசெத்துப் பிறப்பினும் ஊன்றடிபிறப்பினும் இவ் வுலகத்து மகப்பெறுவாருாரோவென உரைப்பினுமமையும்.

அரசர்க்கு மானத்தின்மிக்க அறனும் பொருளும் இன்பமுமில்லை யென்றுகூறினமையின், இது முதுமொழிக்காஞ்சியாயிற்று. (எசு)

(பி - ம்.)—1 'செங்குணேடு போர்ப்' 2 'தவிரார்'

(எரு.) 1 மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தெனப்

பாறா வந்த பழுவிறற் றாய

மெய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பெனக்

குடிபுர விரக்குங் கூரி லாண்மைச்

ரு சிறியோன் பெறினது சிறந்தன்று மன்னே

மண்டமர்ப் பரிக்கு மதனுடை நோன்றான்

விழுமியோன் பெறுகுவ 2 னாயி னாழி

க. "எனக்குத்தா யாகியா னென்னையீங் கிட்டுத், தனக்குத்தாய் நாடி யே சென்றான்" நாலடி. கரு.

உ - ஈ. "உருகெழு தாய மூழி னெய்தி" பட்டின. உஉஎ.

ச - ரு. "வேலொடு நின்ற னிடுவென் ததுபோலங், கோலொடு நின்ற னிரவு" குறள். ருருஉ.

(பி-ம்.)-1 'மூத்தோர்க்கூற்றமுய்த்தெனவுய்த்தென' 2 'ஆயிங்குழிர்'

கடுச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ரறுகய மருங்கிற் சிறுகோல் வெண்கிடை
யென்றுழ் வாடுவறல் போல நன்று
க0 நொய்தா லம்ம தானே மையற்று
விசம்புற வோங்கிய வெண்குடை
முரசுகெழு வேந்த ரரசுகெழு திருவே.
திணை - அது; துறை - 1 பொருண்மொழிக்காஞ்சி.
சோழன் நலங்கிள்ளிபாட்டு.

இ - ள்.—தங்குடியின்முதியோரை முதியோரைக் கூறம் கொண்டு போயிற்றுக, விதிதரப்பட்டுத் தம்பால்வந்தபழையவெற்றியாலுண்டாகிய அரசுரிமையைப் பெற்றேமானால் இத்தலைமையைப்பெற்றேமெனக்கொண்டு தங்குடிமக்களை இறைவேண்டியிருக்கும் மிகுதியிலலாத ஆண்மையையுடைய உள்ளஞ்சிறியோன் பெறிள், அத்தாயம் அவனுக்குப் பரிக்கவொண்ணாதாம்படி கனத்தது, மிகவும்; அடுத்துப்பொருள் போரைப்பொறுக்கும் மனவெழுச்சியையுடைத்தாகிய வலிய முயற்சியையுடைய சீரியோன்பெறுவனாயின், தாழ்ந்தநீரையுடைய வற்றிய கயத்திடத்துச் சிறிய தண்டாகிய வெளிய கிடேச்சினது கோடைக்கணுலாந்த சாளரியைப்போலப் பெரிதும் நொய்து, குற்றமற்று விண்ணிர்கண்ணே பொருந்தவுயர்ந்த வெண்குடையினையும் முரசினையுமுடைய அரசாது அரசாட்சியைப்பொருந்திய செலவம்.—எ . று.

குடிபுரவிர்க்குமொன்பது, குடிமக்களைக் கொள்ளுங்கடமையன்றி மிகத் தரவேண்டுமென்று இரத்தலை.

தாயம் சிறியோன்பெறிள், அது மிகவும்கிறந்தன்று; வேந்தர் அரசுகெழுதிரு விழுமியோன் பெறுகுவனாயின், நன்றுநொய்தாலெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

மன், ஆக்கத்தின்கண்வந்தது. அம்ம, அசைசிலை. (எடு)
(பி - ம்.)—1 'பொதுமொழிக்காஞ்சி'

(எசு.) ஒருவனை யொருவ னடிதலுந் தொலைதலும்

புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை
யின்றி னூங்கோ கேளலந் திரளரை
மன்ற வேம்பின் மாச்சினை யொண்டளிர்
ரு நெடுங்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து

உ. "பண்மியில் வுலகத் தியற்கை யன்றினும், புதுவதன்றே" (கலி. உஉ: ௩ - ௪); 'புதுவ தன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை' சிலப். ௩௦: ௧௪௦.

ச. புறநா. எசு: உ. மாச்சினை: பொருந். ௧௪௩ - ௪.

ச - ரு. புறநா. உஉ: ௨௦ - ௨௧ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க; "போர்படு மள்ளர் போந்தொடு தொடுத்த கடவுள் வாகை" பதிற். ௬௬.

செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி
யொலியன் மாலையொடு பொலியச் சூழப்
பாடின நெண்கிணை கறங்கக் காண்டக
நாடுகெழு திருவிற் பசும்பூட் செழியன்
க0 பீடுஞ் செம்மலு மறியார் கூடிப்
பொருது மென்று தன்றலை வந்த
புனைகழ லெழுவர் நல்வல மடங்க
வொருதா னுகிப் பொருதுகளத் தடலே.*

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவேன்ற † நெடுஞ்சேழ்
யன் இடைக்குன்றார்க்கிடார் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருவனை ஒருவன் கொல்லுதலும் ஒருவற்கு ஒருவன் தோற்
தலும் புதிதன்று, இரதவலகத்தின்கண் முன்னேதொட்டு இயலபு ; இஃறை
முன்கேட்டறியேம் ; திரண்ட தாயையுடைய மன்றத்திடத்து வேம்பி
னதுபெரியகொம்பின்கண் உண்டாகிய ஒள்ளியதளிரை நீண்டகொடியாகிய
உழிஞைக்கொடியுடனே விரலிச் செறியத்தொடுக்கப்பட்ட தேன்மிக்கமாலே
யை வளையமாலையுடனே சிறப்பசூடி ஓசையினிய தெளிந்த போர்ப்பறை
யொலிப்பக் காட்சிதக நாடுபொருந்திய செல்வத்தினையுடைய பசும்பொன்
னாறசெய்த பூனையணிந்த நெடுஞ்செழியனது பெருமையையும் உயர்ந்ததலை
மையையும் அறியாராய்த் தம்மிற்கூடிப் பொருவேமென்று தன்னிடத்து
வந்த புனைந்த வீரக்கழலினையுடைய இருபெருவேந்தரும் ஐம்பெருவேளிரு
மாகிய ஏழரசருடைய நல்ல வென்றிடங்கத தான் ஒருவனாய் நின்று
பொருது களத்திற் கட் கொல்லுதல்.—எ -று.

ஒருவனையொருவன் அடுத்தலும் தொலைதலும் புதுவதன்று, இவ்வுலகத்
தியற்கை ; செழியன் பொருதுமென்றுவந்த எழுவர்நல்லமடங்க ஒருவனு
கித் தெரியலை மாலையொடு காண்டகசூழக் கிணைகறங்கப் பொருது களத்து
அடல் இன்றின் ஊங்கோ கேளமெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க. (எஃ)

சு - கரு. புறநா. கக : கஎ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* மு. தூழிலென்னுந்துறைக்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு.
க - இளம்.

† கூ ஆம் அடியில தலைவன்பெயரின் ஒரு பகுதிவந்துள்ளது.

(எஎ.) கிண்கிணி களைந்தகா லொண்கழ ரொட்டுக்
குடுமி களைந்ததுதல்வேம்பி னெண்டலிர்

க. கழறொட்டு : புறநா. அா : க.

உ. குடுமிகளைதல் : “ஏறது, நெடுமதில கொண்டு நிலமிசையோ மேத்
தக, குடுமி களைநதானென்கோ” பு - வே. கூ : உக.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நெடுங்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிலைந்து
 குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி
 னு நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்றோன்
 யார்கொல் வாழ்கவவன் கண்ணி தார்பூண்டு
 தாலி களைந்தன்று மிலனே பால்விட்
 டயினியு மின்றயின் றனனே வயின்வயி
 னுடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
 கடு வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே யவரை
 யமுந்தப் பற்றி யகல்விசம் பார்ப்பெழக்
 கவிழ்ந்துநிலஞ் சேர வட்டதை
 மகிழ்ந்தன்று மலிந்தன்று மதனினு மிலனே.*

உ - கூ. புறநா. உஉ : உ௦ - உ௧-ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

க - ச. புறநா. எஉ : உ-ஆம் அடிகுறிப்பைப்பார்க்க.

டு. நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி; மதுரை. எடுஉ; மணி. ச : சஅ.

எ. தாலி - ஐம்படைத்தாலி; இதைப்பஞ்சாயுதமென்றும், பிறந்த ஐந்தாநாளில் பிள்ளைகளுக்கு இதனைத் தாரணஞ்செய்தல் மரபென்றுங் கூறு வர்; "பொன்னுடைத் தாலி யெனமகன்" (அகநா. ௫௪); "மழலை, சிந்துபு சினனீ ரைம்படை நனைப்ப", "ஐம்படைத்தாலி.....புதலவர்" (மணி. ந : ௩௩௭ - அ; எ : ௫௬ - எ); "எழிலார திருமார்பிற கேற்கு மிவையென், நழகிய வைம்படையு மாரமுன கொண்டு" (பெரியாழ்வார் தீருமொழி. க. ச : ௫); "பண்ணுவசு தேவனமக னாகில மாதின் படாகனையு மாயனிவ னென்று தெளி வெய்தத், தனடுதனு வாள்பணில நேமியெனு நாமத், தன்படைக ளானதிரு வைம்படை தரித்தே" (கலிங்க. அவதாரம், கூ); "தாலி யைம்படை தழுவு மார்பிடை" (கம்ப. நாடு. ௫அ); "ஐம்படை மார்பிற காணென" திருவிளை. நகூ : உடு.

கூ. வம்பமளளர்; புறநா. எஅ : எ; எகூ : ௫.

எ - க௦. "இந்த நகரஉகரம் 'தாலிகளைத்தன்றுமிலனே' எ - ம், 'வியந தன்றுமிழந்தன்றுமிலனே' எ-ம் உயாதிணைக்கண்ணும் வந்ததாலெனின், அவை 'களைத்தான்' 'வியந்தான்' 'இழிந்தான்' என்பனவற்றிற்கு மறையாய்க் 'களைந திலன்' 'வியந்திலன்' 'இழிந்திலன்' என நிறகின்றவை 'களைந்தன்றுமிலனே', 'வியந்தன்றுமிலனே', 'இழிந்தன்றுமிலனே' என முறையுவினைத்திரிசொல்லாய நின்றன" தோல். வினை. சூ. உ௦ - ந.

க௦ - கக. பெரும்பான். சககூ; மலைபடு. ௩௮௬.

கங. அகத்தடக்கல; புறநா. கூ : உடு.

* மு. உழிஞைத்திணைத்துறைகளுள் ஒன்றாகிய 'திறம்படவொருநான் மண்டிய குறுமையும' என்பதற்கு மேற்கோள்; (தோல். புறத்திணை. சூ. க௦ - ௫௭ம்); "மதிமை சாலா மருட்கையானே.....கிண்கிணி களைத்தகா லொண்கழ ரெட்டென்னும் பாடரசு சிறியோர் பெருந்தொழிலைச் செய்தது" ஷே. மெய்ப்பாடு. சூ. எ - பேர்.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள். - சதங்கை வாங்கப்பட்டகாலிலே ஒள்ளிய வீரக்கழலினைச் செறித்துக் குடுமியொழிக்கப்பட்ட சென்னிக்கண்ணே வேம்பினது ஒள்ளிய தளிரை நெடியகொடியாகிய உழிநஞ்சுக்கொடியோடுகுடிக் குறியவனைகளை யொழிக்கப்பட்ட கையின் கண்ணே விவலைப்பிடித்து நெடிய தேரினது மொட்டுப் பொலிவுபெற்றநின் நவன் யாரோதான் ? யாரேயாயினும், அவன்கண்ணை வாழ்வதாக ; தாரையணிந்து ஐம்படைத்தாலி கழித்ததுமில்ன் ; பாலையொழித்து உணவும் இன்மண்டான் ; முறைமுறையாகவெகுண்டு மேல்வந்த புறியவீரரை மதித்ததும் அவமதித்ததுமில்ன் ; அவரை இறுகப்பிடித்துப் பரந்த ஆகாயத்தின் கண்ணே ஒலியெழக் கவிழ்ந்து உடலம் நிலத்தின்கண்ணே பொருந்தக் கொன்றதற்கு மகிழ்தேதாவும் இவ்வாறுசெய்தேமென்று தன்னை மிகுத்ததாவும் அதனினுமில்ன். - எ - று.

யார்கொலென் தது, வியப்பின் கட்டுதற்பு.

இழித்தன்தென்பது, இழிந்தன்தென மெலிந்தன்து. (என)

(எஅ) வணங்குதொடைப் பொலிந்த 1 வலிகெழு கோன்று

ளணங்கருங் கடுந்திற லென்னை முணங்குடியிற்

தனைச் செறி யுழுவை யின ரக்குவந் தன்ன

மலைப்பரு மகல மறியார் சிலைத்தெழுந்து

நு விழுமியம் பெரியம் யாமே நம்மிற்

பொருநனு மினையன் கொண்டியும் பெரிதென

வெள்ளி வந்த வம்ப மள்ளர்

புல்லென் கண்ணர் புறத்திற் பெயர

வீண்டவ ரடுதலு மொல்லா னுண்டவர்

க0 மாணிழை மகளிர் நாணினர் கழியத்

உ. என்னை - எனதுதலைவன்; (புறநா. அச : க ; அரு : க ; அக : க ; உசுஉ : ரு) ; “என்னைமுன் நிலலன மின்” (குறள், எகக) ; முணங்குடியிந்தல் : புறநா. ருஉ : உ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

ச. புறநா. க0 : சு - க0 - ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

க - ச. புறநா. ருஉ : க - ச.

சு. இனையன் : புறநா. எஉ : உ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

எ. வம்பமள்ளர் : புறநா. எஎ : சு ; எக : ரு.

(பி - ம்.) - 1 ‘மதனுடை நோன்றுன்’

கருஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

தந்தை தம்மூ ராங்கட்

டெண்கிணை கறங்கச்சென் றுண்டட் டனனே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவ்வா அவர் பாடியது.

இ - ள்.—வனேந்த சந்துகளாற்பொலிந்த வலிபொருந்திய போரின் கண் நிலைகளாத பொதையினையுடைய தாளினையும் வருத்துதற்கரிய மிக்க வலியையுமுடைய என்னிறைவன் மூரிரிமிர்ந்து முலையின்கட்கிடந்த புலி தான் விரும்பியதோர் இரையை நோக்கிவந்தாற்போன்ற மாறுபடுதற்கரிய மார்பத்தை மதியாராய் ஆர்த்து எழுந்திருந்து, 'சிறப்புடையேம் படையாற் பெரியேம்யாங்கன் நம்பிற் பொருவானும் இனையன் கொள்ளையும்பெரிது' என இகழ்ந்துவந்த நிலையிலாத வீரர், புற்கொட கண்ணராய்நின்றவிடத்து நிலலாது புறத்தேடாக அவரை இப்போர்க்களத்தின்கண்ணே கொன்றிடு தலும் உடம்படானாய் அவ்விடத்து அவர் மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தை யுடைய மகளிர் நாணினாய் இறந்துபடத் தந்தையருடையவாகிய தங்களு றிடத்துத் தெளிந்த போர்ப்படை யொலிப்பசென்று அவ்விடத்தே கொன் றுள்.—எ - று.

தந்தைதம்மூரென்றதனை, "ஏவ ல்லையர் தாய்வயிறு கறிப்ப" என்றும் போலக் கொள்க. தந்தைதம்மூரென்றது, தாம் தோற்றிச்செய்த நகரியன்றி உறையுமும் கருநுமுதலாகிய ஊர்களை. (எஅ)

கஉ. கிணைகறங்கச் செல்லல்: புறநா. எசு: ௩.

க - கஉ. "சிறுபடையான் செல்லிஞ் சேரி ஊறுடடையா, லூக்க மழிந்து விடும்", "சிறைநல்லனுஞ் சிறு மிலரெனினு மாந்த, நுறையிலத்தோ டொட்ட லரிது" (குறள். ௪௯௮, ௪௯௯). உழிஞையையச் சூழிய வீரன் டகை வருடைய மதிசைசூழ்ந்து போர்செய்ய வேண்டுமென்பது விதியாதலாலும் இச்செழியன் உழிஞை சூழியவனாதலாலும் இங்ஙனம் போர்செய்வானாயின னென்பது மொன்று; புறநா. எசு, எஎ-ஆம் பாடல்களைப் பார்க்க.

(எசு.) மூதூர் வாயிற் பனிக்கய மண்ணி

மன்ற வேம்பி னெண்குழை மலைந்து

தெண்கிணை முன்னர்க் களிற்றி னியலி

க. "என்னுமெலையி னன்மென வவுணாகோ னெழுந்தது, தன்ன தாகிய வுறையுள்போய்த் தடம்புன் லாடி" கந்த. சூரபன்மன்வதை. கசு. .

உ. புறநா. எசு: ச; இவ்வடி ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகைக்கு மேற் கோள்; தோல். எச்ச. ௫. கஎ - ந.

௩. புறநா. எஅ: கசு - ஏ; சிறந்த ஆடவர் நடைக்குக்களிற்றின் நடை உவமையாதல, "மங்கல மழுகளி டனைய செல்கையன்" (துளா. குமார கால. கூ); "பொன், னாகமு நாகமு நாண நடந்தான்" (கம்ப. கார்முக. ௩௨) என்பவற்றும் அறியலாகும்.

வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தன னெதிர்த
டு வம்ப மள்ளரோ பலரே

யெஞ்சவர் கொல்லோ பகறவச் சிறிதே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—தனது பழையகரிவாயிற்கட குளிர்த பொய்கையின்கண்
நீ மூழ்கி மன்றத்தி—த்து வேட்டினது ஓளிய தளிரைச் சூழத் தெளிந்த
புசையையுடைய பறமும்னாக களிறுபோலப் பெருமித்தோடுநடந்து
வெய்ய போரையுடைய நெடுஞ்செழியலும்வந்தா ; அவனோடுபகைத்த
நல்லிலலாதமநவர் பலரே ; பகற்பொழுது மிகச் சிறிதாதலால், அவருட்
சிலர் பாடாதொழியவும்கூடும்.—எ - று.

போர்மடையைப் புணரவருகின்ற * 1 கண்ணிப்போராதலாற் பனிக்
கமணணியென்றார்.

திணைமுன்னர்வருதல், யான்க்கும், இவ்வுங்க்கும் ஒக்கும். (எ - று)

* “கழககணணி வேந்தரை யாற்றுக முடிக்கன்னி வாகைகொண்டே,
முழககணணி மேலவைத்த மும்மதில வேந்தன்” (குறை. மேற். க - றை.
உ - உ); “காண்டுகிக காளைதன் கண்ணிப் போரென” (குளா. அரசியல.
எக); “காகுத்தன் கண்ணிப் போரில்” (கம்ப. தாடகை. எ); “கண்ணி
வேட்டை மகன போக” பெரிய. கண்ணப்பர். சா.

(பி - ம்).—1 ‘கண்ணிப்போர்’

(அ0.) இன்கடுங் கள்ளி னுழ ராங்கண்

மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி

யொருகான் மாற்பொதுங் கின்றே யொருகால்

வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே

டு நல்கினு நல்கா னுயினும் வெல்போர்ப்

1 போரருந் தித்தன் காண்கதி லம்ம

பசித்துப் பனைமுயலும் யானே போல

க. “இன்கடுங் கள்ளி னுறந்தை யாங்கண்” அகநா. கடு. எ.

உ. மதவலி: முருகு. உரு - உ.

டு. நல்கல்-உவத்தல்; “நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினே கோய” மணி.

க : டு. -

கா. தித்தன் - உறையிலிருந்த ஒரு சோழன்; (புறநா. ந. டுஉ: கூ-க0);
“பொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தை” அகநா. கடு. -

எ. புறநா. எரு: கூ - கக-ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

(பி - ம்).—1 ‘பொரலருந்தித்தன்’

விருதலை யொசிய வெற்றிக்

களம்புகு ¹ மல்லற் கடந்தடி நிலையே

திணை - தும்பை; துறை † எருமைமறம்:

சோழன் போர்வைக்கோப்பெருநற்கள்ளி டிக் காவனுட்டு ஆழர்மல் லணைப்பொருது அட்டுநீளுணைச் சாத்தந்தையார் பாடியது.

இ - ள்.—இனிய அழகற கள்ளினையுடைய ஆழரிடத்து வலியை யுடைய மல்லனது மிக்க வலியைக்கெடுத்து ஒருகால் மண்டியாக மாப்பிலே மடித்துவைத்து ஒருகால் அவன்செய்கின்ற உபாயத்தைவிலக்கி முதுகின் கண்வளைத்தட பசித்து முங்கிலைத் தின் மற்குமுயலும் யானையையொப்பத் தலையுங் காதுமாகிய இரண்டிடமும் முறியமோதி அக்களத்தின்கட்புக்க அம்மல்லனை எதிர்த்துநின்று கொன்றநிலையை, கண்டால் உவப்பினும் உவ வாளுயினும், இவன் நந்தைபாகிய வெல்லும் போரினையுடைய பொருததற்கரிய தித்தன் காண்பானாக.—எ - று.

என்றது, தந்தையுடன் வெறுத்துப்போந்தான் அமருட்புகுந்து இப் போர்செய்தானே அவன் விருட்டின் உவக்கின்றான், விரும்பாவிடின் அஞ்சு கின்றனென்பதாம்.

‘பணையுலும் யானைபோல வெருதலை யொசிய வெற்றி’ என்று பாட மோதி, அம்மல்லன் முற்கூறியனும் பிற்கூறியனும் ஒருதலைமுறியமோதி யென்று உரைப்பாருமுளர்.

தில், விழைவின் கண்வந்தது.

(அ0)

* டி. மல்வென்றிக்குமேற்கோர்; நொல். புறத்திணை. ௩௩. ககூ - இளம்; ஷெ ஷெ சூ. ௨0 - ந.

† புறநா. ௨௪௪; சீவக. ௨௨௮௧ - ந.

• (பு - ம்.)—1 ‘மள்ளர்க்கடந்தடி’

(அக.) ஆர்ப்பெழு கடலினும் பெரிதவன் களிநே

கார்ப்பெய லுருமின் முழங்க லானுவே

யார்கொ லளியர் தாமே யார்நாரச்

செறியத் தொடுத்த சுண்ணிக்

ரு கவிகை மள்ளன் கைப்பட் டோரே.

க - ௨. யானைமுழக்கிற்கு இடிமுழக்கு உவமையாதலை, “யானைமுழக் கங்கேட்ட, கதியிற்றே காரிண்குரல்” (பு. ௮: ௧௭ - ௮); “விசும்பி, ஸோறெ முந்து முழக்கினு மாநெழுந்து சிலைக்கும், கடாஅ யானை” (அகநா. ௧௪௪); “கார்ப்பெய லுருமிற் பிளிதி.....மைபல வேழ மடங்கலின்” (குறிஞ்சி. ௧௬௨ - ௩); “களிறுங் களித்ததிருங் கார்” (பு - வெ. ௩ : ௨) என்ப வற்றாலுமறிக.

௩௨-௪. ஆர்க்கண்ணி: புறநா. ௮௨ : ௬.

புறநா னாறு மூலமும் உரையும். கசாக

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—படையினது ஆரவாரம், எழுக்கடலும் கூடி ஒலிக்கும் ஒலியைப் பெரிது ; அவனுடையகளிறு, கார்காலத்துமழையின்கண் இடியினும் முழங்குதலை அமையா ; நாராற் பயிலத்தொடுக்கப்பட்ட ஆத்திக்கண்ணியையும் இடக்கவிந்த கையினையுமுடைய வீரனது கையின்கட் பட்டோராகிய இவர்கதத்தக்கார் தாம் யார்கொல்?—எ - று. (அக)

(அஉ.) சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றெனப்
பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்

1 கடடி னிணக்கு மிழிசினன் கையது

2 போழ்தூண் டேசியின் விரைந்தன்று மாதோ

நு வூர்கொள வந்த பொருநனெ

டார்புனை தெரிய னெடுந்தகை போரே.*

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

உ. ஞான்ற ஞாயிறு - அத்தமித்த னுரியன்; “ஞான்றதோள் தவிர்பார்” (அகநா. 12 கூ); தோல். தொகைமரபு. சூ. உக - இளம். மேற்.

உ. நிணக்கும் - பிணிக்கும்; “நிணநதெ லெஞ்ச நினைகொண்ட கள்வோ” (சீவக. கா கக); இழிசினன் - இழிவையுடையான் (புறநா. உஅஎ: 2; உஅக: கக); “இழிசினர்க்கே யானும் பசித்தார்க ணீதல், கழிசினம் காத்தல் கடன்” சிறுபஞ்ச. எஎ.

சு. ‘விரைவு’ என்னும்மொழிப்பாடிற்கு மேற்கோள்; தோல். மெய். கஉ - இளம்.

* 1. “சாறு.....போரேயென்பது இழிந்ததன்மேல் வந்ததாலெனின்...புலியினது விரைவு மற்றுள்ளவிரைவின் உயர்ந்ததாதலின் அதிலும் உயர்ந்ததாம்” (தோல். உவம. சூ. 10 - இளம்); “சாறுதலைக் கொண்டென.என்னும் பாட்டினுள் உவம்பொருளாகிய போழ்தூண்டுதிக்குப் பல அடைகூறி அதனெடு உவமிகப்பெறும் போர்த்தொழிலினையாதுமோரடையின்றி வானாது கூறினனயினும் உவம்பொருளாகிய போர்த்தொழிற்குற்றதும் உணரக் கூறினனும்; என்ன? உண்டாட்டும் கொடையும் உரனெடுநோக்கி மறுத்தலுமுதலாகிய உள்ளக்கருத்தினுள் ஒருகணத்துரளே பலவேந்தரை ஒருங்கு வென்றதற்கு விரைகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளியப்பட்டமையின்”. (கெடி கெடி கெடி. உ0-பேர்); “சாறுதலைக் கொண்டென.....நெடுந்தகை போரே: இதனுள் ஆர்புனை தெரியல நெடுந்தகை போர்த்தொழி உவமையாகிய போழ்தூண்டுதித்தொழிற்குப் பல அடைபுணர்ப்பினும் அவையனைத்தும் போர்த்தொழில் விரைவையே சிறப்பித்து வந்தமையால் வழுவாகாது இலக்கணமாம்” இ - வி. சூ. சுசுக - உரை.

(பி - ம்.)—1 ‘கட்டினிணர்க்குமிழிசனன்’ 2 ‘போழ்துன்னாசி’

இ - ள்.—ஊரின் கண் விழாத் தொடங்கிற்றாக அவ்விழாவிற்கு உதவப் போகவும் தன் மனைவி பிள்ளைப்பெறுதலைப்பொருந்தினாலாக அவள் மெய்நோலிற்கு உதவப்போகவும் வேண்டிப் பெய்கின் மமழையையுடைய ஞாயிறு வீழ்ந்தபொழுதின்கட் கட்டிலைப்பிணிக்கும் புலைமகன்கையதாகிய வாரைச் செலுத்தும் ஊசியிலும் விரைந்தது, ஊரைக்கொள்ளவந்த வீரனோடு ஆத்தியாற்றொடுக்கப்பட்ட கண்ணியையுடைய பெருந்தகையது போர்.—எ - று.

நெடுந்தகைபோர், பட்டமாரி ஞான் நஞாயிற்றின்கட் சாறுதலைக்கொண்டெனப் பெண்ணைற்றுநென இழிசின்ன்கையதாகிய ஊசியின் விரைந்த நெனக்கூட்டுக.

சாறுதலைக்கொண்டென அதற்கு உதவப்போகவும், பெண்ணற்றுநென அதற்கு உதவப்போகவுமென வேறுவேறுகொள்க; ஒன்றாகவுரைப்பாருமுளர். (அஉ)

(யுக.) அடிபுனை தொடுகழன் மையணற் காளைக்கென்

றொடிகழித் திடுதல்யான் யாயஞ் சவலே

1 யடுதோண் முயங்க லவைவநா ணுவலே

2 யென்போற் பெருவிதுப் புறுக வென்று

நு மொருபாற் படாஅ தாகி

யிருபாற் பட்டவிம் மைய லாரே.*

திணை - கைக்கிளை; துறை - பறிச்சுதல்.

அவனைப் பெருங்கோடிநாய்கன் மகன்நக்கண்ணையார் பாடியது.

இ - ள்.—அடியின்கட்புனைந்த செறிந்த வீரக்கமலினையும் மைபோன்ற தாடியினையுமுடைய இளையோன்பொருட்டு எனது வளை என்னைக் கைவிடுதலான், யான் யாயை அஞ்சுவேன்; அவள் பகையைக்கொல்லுந்தோளைத் தழுவதற்கு அவையின்கணுள்ளாரைநாணுவேன்; என்னைப்போல மிக்க நடுக்கமுழுவதாக, எங்காளும், யாயேயாதல அவையேயாதல் ஒருகூற்றிற் படாதாகி யாயும் அவையுமாகி இருகூற்றிற் பட்ட இம்மயக்கத்தையுடைய ஊர்.—எ - று.

க. தொடுகழல் - செறித்தகழல் (புறநா. எள: க); மையணற்காளை: “செய்வினைப்பொலிந்த செறிகழ னோன்றணன், மையணற் காளையொடு” (ஐங்குறு. ந.அக); “மையணற் காளை மகிழ்துடி” பு - வெ. க: கஉ.

ச. மு. புறநா. உருரு: ந; உகக: ரு; “என்போற் பெருவிதுப் புறுக வென்புழி, போலென்பது போல வென்னுஞ்செய்வெனெச்சக்குறிப்பாகிய உவமவுருபு” நோல். எச்ச. ரு. கஅ - ந.

* மு. “அடிபுனை தொடுகழன்...மைய லாரே : இது பெருங்கோடி நாய்கன்மகனொருத்தி, ஒத்த அன்பினற் காமமுறாதவழியும் சூணச்சிறப் பின்றித் தானே காமமுற்றுக் கூறியது இதனினடக்குக” நோல். புறத் திணை. ரு. உஅ - ந.

† தாடி-வீசை; “இளையிருப்பிற் திரிந்து மறிந்தவீழ்தாடி” (கலி. கரு); “கலையிரு மருப்பிற் கோடிக் காதுள வோடுந்தாடி” திருவிளை: உக: உஉ.

(பி - ம்.)—1 ‘அடுதொறுமுயங்கல்’ 2 ‘எம்போற்பெருவிதிர்ப்பு’

கக்ச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

- (அரு.) என்னைக் கூரிஃ தன்மை யானு
மென்னைக்கு நாடிஃ தன்மை யானு
மாடா டென்ப வொருசா ரோரே
யாடன் நென்ப வொருசா ரோரே
ரு நல்ல பல்லோ ரிருநன் மொழியே
யஞ்சிலம் பொலிப்ப வோடி யெம்மின்
முழாவரைப், போந்தை பொருந்தி நின்ரு
யான்கண் டனனவ னாடா குதலே.
தினையும் துறையும் அவை.
அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—என்னுடைய தலைவனுக்கு ஊர் இஃதல்லாமையானும் என்னு
டைய தலைவனுக்கு நாடி இஃதல்லாமையானும் அவனுக்கு இயல்பாயவென்றி
யை அவனது வென்றியென்று சிறப்பாகச்சொல்லுவார் ஒருபக்கத்தார்;
அவனது வென்றியன்மென்று சொல்லுவார் ஒருபக்கத்தார்; பலரும் ஒத்து
ஒவ்வாமற்கூறும் இவ்விருவகைப்பட்ட நல்லவார்த்தையும் நல்லவாயிருந
தன; அவ்வாறு கூறினராயினும், அழகிய சிலம்பார்ப்ப ஓடிச்சென்று, எம்
முடையமனையின்கண் முழாப்போலும் பக்கத்தையுடைய பனையைப்பொரு
ந்திநின்று, எனதுவளையும் கலையுமுதலானவை தோற்கும் ஆண்மையுடைமை
யின், அவனது வென்றியாதல் யான்கண்டேன்.—எ - று.

பின்னும் ஒருகால என்னெயன் மதனால, இவரது ஆதரவுதோற்றி நி
மது.

நல்லவென்றது, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

ஆடென்றதூஉம் ஆடன்றென்றதூஉம் அவனைச் சுட்டியேகூறினமை
யின், இருநன்மொழியும் நல்லவென்றாரெனினுமமையும். (அரு)

க - உ. புறத்திணைப் பகுதியில், தலைவி தலைவனை 'என்னை' என்பதற்கு
மெற்கோள்; தோல். பொருளியல், ௬. ௫உ - ந.

எ. "முழாவரைப் போந்தை யரவாய் மாமடல்" (புறநா. ௩௭௫: ௪);
ஏதாவதொன்றனைச் சார்ந்துநின்று ஒருவரைப்பார்த்தலும் அங்கனம் நின்ற
ஒன்றைக்கேட்டலும் னானமுடைய குலமகளிர்க்கு இயல்பு; புறநா. அக்:
க - உ.

(அரு.) சிற்றி னற்றாண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டின னோவென வினவுதி யென்மகன்
யாண்டின னாமினு மறியே னோரும்

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ககாநு.

புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல

நு வீன்ற வயிறே விதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே.

திணை - வாகை ; துறை - ஏறுண்டில்லை.

*1 காவற்பெண்டின் பாட்டு.

இ - ள்.—சிறிய இல்லின்கண் நல்லதுணைப்பற்றிநின்ற நின்மகன் எவ்விததுளனோவென்று கேட்பை ; என்னுடையமகன் எவ்விதத்துளனாயினும் அறியேன் ; புலிகிடந்துபோன கன்முழைபோல அவனைப்பெற்றவயிறே இஃது ; அவன் செருக்களத்தின்கண்ணே தோன்றுவன் ; அவனைக்காணவெண்டின் ஆண்டுசென்றுகாண்.—எ - று.

‘என்றவயிறேவிது’ என்றகருத்து : புலிசேர்ந்துபோகிய அனைபோல அவனுக்கு என்னிடத்து உறவும் அத்தன்மைத்தென்பதாம்.

ஒருமென்பது உம் மாதோவென்பது உம், அசைச்சொல். (அள)

ச - நு. “நீடுணர்ந் தோர்க்கும் வியப்பாமா லிந்நின்றவாடல் முதியான் விற்திடம் - கூடார், பெரும்படை வெள்ள நெரிதரவும் பேரா, விரும்புலி சோந்த விடம்” பு - வெ. ந : கக.

* காவற்பெண்டு - செவிவித்தாய் ; சிலப். உக. அரும்பத.

(பி - ம்.)—1 ‘காதற்பெண்டு’

(அள.) களம்புக லோம்புமின் நெவ்வீர் போரெதிர்த்

தெம்முரு முளனொரு பொருநன் வைக

லெண்டேர் செய்யுந் தச்சன்

றிங்கள் வலித்த காலன் னோனே.*

திணை - தும்பை ; துறை - தானைமறம்.

1 அதியமாந்நெடுமானஞ்சியை ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—போர்க்களத்தின்கட்புகுதலைப் போற்றியின், பகைவீர், போரிடகண மாறுபட்டு. எங்களுள்வைத்தும் ஒருவீரனுான் ; ஒருநாள் எட்டுத்தேரைச் செய்யுநதச்சன் ஒருமாதக்கூடிக் கருதிச்செய்யப்பட்டதொரு தேர்க்காலையொப்பன்.—எ - று.

போரெதிர்து களம்புகலோம்புமின், எம்முருமுளனெனக்கூட்டுக.

எம்முருமென்ற உம்மை, சிறப்புமமை.

தேர்க்காலோடு உவமை, விரைவும் திண்மையுமாகக்கொள்க. (அள)

க. “என்னைமுன் நிலையின் நெவ்வீர்” குறள், எகக.

* மு. வாகைத்திணையின் துறைகளு ளொன்றாகிய, ‘அரும்பகை தாங்கு மாற்றலானும்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. கள-இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ உக - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘அதிகமானெடுமானவஞ்சி’

ககசு புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

(அஅ.) யாவி ராயினும் கூழை தார்கொண்
 டியாம்பொருது மென்ற லோம்புமி னோங்குதிற்
 லொளிறிலங்கு நெடுவேன் மழவர் பெருமகன்
 கதிர்விடு துண்பூ ணம்பகட்டு மார்பின்
 ரு விழவுமேம் பட்ட நற்போர்
 முழவுத்தோ ளென்னையைக் காண லுக்கே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—எப்பெற்றிப்பட்டராயினும், அணியையும் தூசியையும்
 கொண்டு யாம் அவனோடு பொருவோமென்று சொல்லுதலைப் பாதுகாமின்,
 உயர்ந்த வலியையுடைய பாட்டுசெய்யும் விளங்கிய நெடியவேலையுடைய
 இனையோர்க்குத் தலைவனாகிய சுடர்விடுகின்ற துண்ணிய தொழிலையுடைய
 பூணணிந்த அழகிய வலிய மார்பினையும் களவோலிமுதலாகிய விழாச்சிறந்த
 நல்லபொரைச்செய்யும் முழாப்போலுநதோளினையுமுடைய என்னிறைவனைக்
 காண்பதற்குமுன்; கண்டால் அதுசெய்தல் அரிதாகலான்.—எ - று.

என்னையைக் காணலுக்கு யாவிராயினும் பொருதுமென்ற ஓம்புமின்
 எனக்கூட்டுக. (அஅ.)

௩. மழவர் - ஒருவகை வீரர் (புறநா. ௧௦: ௧௧); “உருவக்குதிரை
 மழவர்” (அகநா. ௧: ௨); “கழற்கான் மழவர்”, “பெருந்தோண் மழவர்”
 மதுரை. ௩௬௫, ௬௮௭.

௫. புறநா. அச: ௪.

௬. ஊங்கு - இங்கே காலமுன்; புறநா. ௭௬: ௩; ௧௪௧: ௭.

(அசு.) இழையணிப் பொலிந்த வேந்துகோட் டல்குண்
 மடவர லுண்கண் வாணுதல் விறவி
 பொருநரு முளரோதும் மகன்றலை நாட்டென
 வினவ லானாப் பொருபடை வேந்தே

௫ யெறினோ லஞ்சா வரவி னன்ன
 சிறுவன் மள்ளரு முளரே யதாஅன்று

௨. “மடவரல வள்ளி” (முருகு. ௧௦௨); “மடவரன் மகளிர்” பெரும்
 பாண். ௩௮௭.

௪. “வினவ லானாப் புனையிழை” அகநா. ௨௧: ௧௪.

௫-௬. “அரவியற் தறுகண் வன்ற ளான”, “மூரி வெஞ்சிலை யிராவண்
 னராவென முனிந்தான்” (கம்ப. முதற்போர். ௧௫௧, ௨௩௯); “கதையிற்
 றுக்கப்படு மரவென்னப் பொங்கி” காஞ்சிப், பாசிராம. ௩௧.

பொதுவிற் றாங்கும் விசியுறு தண்ணுமை

வள்ளிபொரு தெண்கண் கேட்டி

னதுபோ ரென்னு மென்னையு முளனே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—மணிக்கோவையாகிய அணியாற்பொலிந்த ஏந்திய பக்கத் தையுடைய அல்குவினையும் மடப்பத்தினையும் மையுண்டகண்ணினையும் ஓரிதக்கிய துதலினையுமுடைய விதலி, என்னோடு பொருவாருமுளரோ மும்முடைய பெரிய இடத்தினையுடைய நாட்டின்கண்ணென என்னைக் கட்டலமையாத செருச்செய்யுநதானையையுடைய வேந்தே, நீ போர்செய்யக் கருதுவையாயின், எம்முடைய நாட்டின்கண்ணே அடிக்குக்கோலுக்கு அஞ் சாது எதிர்மண்டும் பாம்புபோன்ற இரைய வலியவீரருமுளர்; அதுவேயன்றி, மட்டின்கண் தூங்கும் பிணிப்புந்த முழவினது காந்தெறிந்த தெளிந்த ஓசை யையுடைய கண்ணின்கண் ஒலியக்கேட்டின், அது போர்ப்பதையென்று மிசும் என்னுடைய தலைவனுமுளன்.—எ - று.

‘தெண்கண்’ என்றது, அதன்கண் ஓசையை.

போரென்றது, போர்ப்பதையை.

(அக)

எ - அ. புறநா. கஉஅ: உ - ந.

க. புறநா. நக: ந; உஎந: எ.

(கூ0.) உடைவளை கடுப்ப மலர்ந்த காந்த சீவக.

ளடைமல்கு குளவியொடு கமழுஞ் சாரன்

மறப்புவி யுடலின் மான்கண முளவோ

மருளின விசம்பின் மாதிரத் தீண்டிய

நு விருளு முண்டோ ஞாயிறு சினவி

னச்சொடு தாக்கிய பாருந் றியங்கிய

பண்டச் சாகாட் டாழ்ச்சி சொல்லிய

க. “இவட்கே, யலங்கிதழ்க் கோடல வீயு பவைபோ, லிலங்கே ரெல வாயிறைந் நும்மே”, “ஊழுது கோடலபோ லெல்வனை யுகுபவால்” (கலி. எ, கஉஅ); “வளையுடைந் தன்ன வள்ளிதழ்க் காந்தன்” மலை பாடு. நுகக.

நு. “ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாய்ந்ததென், னாயிழை மேனிப் படி”, “ஞாயிற்று முன்ன ரிருளபோல மாய்ந்ததென், னாயிழை யுற்ற யாயர்”, “ஆயிழை மடவர லவலமகலப், பாயிருட் பரப்பினப் பகல்களைந் ததபோல” கலி. சஉ, கசுந, கசுஅ.

எ. சொல்லிய: புறநா. நக: க.

க - க. புறநா. கூ0: எ - க ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

ககாஅ புறநானூறு முழையும் உரையும்.

1 வரிமணன் ஞெமரக் கற்பக நடக்கும்
பெருமிதப் பகட்டுக்குத் துறையு முண்டோ

க0 வெழுமரங் கடுக்குந் தாடோய் தடக்கை
வழுவில் 2 வன்கை மழவர் பெரும
விருநில மண்கொண்டு சிலைக்கும்
பொருநரு முளரோ நீகளம் புகினே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—முரிந்த வனையையொப்ப மலர்ந்த வெண்காந்தட்டி இலை தழைத்த * குளவியுடனோறும் மலைச்சாரற்கண் மறத்தையுடைய புலிசீறின எதிரிநிக் வல்ல மானினமுமுளவோ? மயங்கிய ஆகாயத்திடத்தும் திசையின்கண்ணும் செறிந்த இருளுமுண்டோ ஞாயிறு கொதித்தெழுமாயின்? பாரத்துமிகுதியாற் பார் அசசுமரத்தோடு வந்து தாக்கி உற இருத்தலின் நிலத்தின்கட்குளித்த பண்டத்தையுடைய சகடத்தினது ஆழ்ச்சியைப்போக்குதற்குப் புளலகொழிக்கப்பட்ட மணற்பரக்கவும் கற்பிளக்கவும் நடக்க வல்ல மிக்க மடச்செருக்கினையுடைய கடாவிற் குப் போதற்கரிய துறையு முண்டோ? இல்லையன்றே; அவைபோல, கணையமரத்தையொக்கும் முழந்தாளிலேபொருந்திய பெரியகையாகிய தப்பாத வன்மையைச் செய்யும் கையினையுடைய வீரர்க்குத்தலைவ, பெரிய நிலத்தின்கண் நின்று மண்ணைக்கொண்டு ஆர்க்கும் வீரரும் உளரோ? இல்லையன்றே, நீ போர்க்களத்திற் புகின்.—எ -று.

மழவர்பெரும, நீ களம்புகிள், பொருநருமுளரோ? இல்லையன்றே யெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

தடக்கையையுடைய பெருமவெனக்கூட்டி, வன்கையை மழவரோடு கூட்டியுரைப்பினுமமையும்.

இருநிலமாகிய மண்ணென்பாருமுளர்.

‘மதப்பகடு’ என்பது உம் பாடம்.

(க0)

அ - கூ. “வரிமணன் ... உண்டோவென்றத்போலும் உவமப்பொருள்களும் இக்காலத்திற்கு ஆகாவாயின” தொல். செய். ௩. அ0 - ந.

க0. எழுமரம் - கோட்டைக்கதலின் உட்புறத்தே குறுக்காகப் போடப்படும் வலியமரம் (புறநா. கூஎ: அ); கணையமரமெனவும் வழங்கும்; “முழுவிறற் கணையம்” (சீலப். கடு: உகரு) என்பதன் உரையைப்பார்க்க. தாடோய் தடக்கை: புறநா. ௫க: உ.

கக. வழுவில் வன்கை: “கருணையாற் குழைக்கும் கைகூர், வானமர் நீநதும் போழ்தின் எழுமழுத் தொழியு மென்றான்” சீவக. ௨-௫௭.

* குளவி - மலைமல்லிகை; புறநா. ககாஅ: கஉ - உரை.

(பி - ம்.)—1 ‘வரிமணன் ஞெமரக்’ 2 ‘வன்கை’

இ - ள்.—வென்றியுண்டான தப்பாத வானையெடுத்துப் பகைவர் கள்திள்கட்பட வென்ற கழலவிடப்பட்ட வீரவீரபொருத்திய பெரிய கையினையுடைய மிக்க ஆரவாரத் தசசெய்யும் மதுவினையுடைய அதியர்கோமான் மாற்றாரைப் போரின்கட்கொலவும் வீரச்செலவத்தினையும் பொன்னுற்செய்யப்பட்ட மாலைபயமுடைய அஞ்சி, நீ பாஸ்போலும் பிறை நுதலபோல பொலிந்த திருமுடியினையும் நீலமணிபோலும் கரிய திருமிடற்றினையுடைய ஒருவனைப்போலப் பெறுவாயாக ; பெரும, நீ, பழைய நிலைமையுடைய பெரியமலையிடத்து விடரின்கண் அரிய உச்சிக்கட்கொள்ளப்பட்ட சிறிய இலையினையுடைய நெல்லியின் இனிய பழத்தைப் பெறுதற்கரிதென்கருதாது அதனுற்பெறும் பெரும்பேற்றினை எமக்குக்கூறாது நின்னுள்ளே அடக்கிச் சாதலொழிய எமக்கு அளித்தாயாதலால்.—எ - று.

‘நீல மணிமிடற் றெருவர் போல’ என்றகருத்து, * சாதற்குக்காரனாகிய மஞ்சுணும் நிலைபெற்றிருந்தாற்போல நீயும் சாவாதிருத்தல வேண்டும் என்பதாம்.

அதியர்கோமான், அஞ்சி, நெல்லித்தீங்கனி எமக்கு எந்தாயாதலால், பெரும, நீ நீலமணிமிடற்றெருவர் போல மதுகவென்கூட்டி வினையுடைய செய்க.

† ‘பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி’ என்பதற்குப் பிறை தான் நுதலாததே பொலிந்ததென்பவொன்றாமையும். (க)

* “விண்ணோ ரமு நுணங்கு சாவ வொருநடு, முண்ணுத ஞ்சுண் டிருத் தருள் செய்குவார்” சீலப். கஉ: “துண்ணென் றடிமெய்ரிடு”

† புறநா. க : 1 -ஆம் அடிகுதிட்பைப் பார்க்க.

(கஉ.) யாமொடுங் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா

பொருளறி வாரா வாயினுந் தந்தையர்க்

கருள்வந் தனவாற் புதல்வந்தம் மழலை

யென்வாய்ச் சொல்லு மன்ன வொன்றார்

நு கடிமதி வரண்பல கடந்த

நெடுமா னஞ்சிநீ யருளன் மாறே.

திணை - அது ; துறை - இயல்புமொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—யாமோசைபோல இசையால் இன்பமும்செய்யா ; காலத் தோடும் கூடியாரா ; பொருளும் அறியவாரா ; ஆயினும், தந்தையர்க்கு அருளுதல்வந்தன் பிள்ளைகளுடைய இளநுசொல ; என்னுடைய வாயின்கட்சொலவும் அத்தன்மையன், பகைவரது காவலையுடையதாகிய மதிலையுடைய அரண் பலவறதையும் வென்ற நெடுமானஞ்சி, நீ அருளுதலால்.—எ - று.

“மழலை - எழுத்த வடிவுபெறுது தோற்றும் இளஞ்சொல ; “மெய்பெறு வெழுத்துயிர்க்கு மழலை” (சீவக. கபக) “அவரமழலை கேட்டலதனிநிதோ” இனியது. கரு.

புதல்வர்மழலை தந்தைபர்க்கு அருள்வந்தன; அஞ்சி, நீ அருளுதால்,
வாய்ச்சொல்லும் அன்னவெனக்கூட்டுக.

யாமென்றது, யாழிநீப்பிரந்த ஓசையை.

பொருளுமென்னும் உம்மை, விகாரத்தால் தொக்கது.

(கூஉ)

(சூநா.) திண்பிணி முரசு மிழுமென முழங்கச்

சென்றமர் கடத்தல் யாவது வந்தோர்

தார்தாங் குதலு மாற்றார் வெடிபட்

டோடன் மரீஇய பீடின் மன்னர்

௫ நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்

காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமா

ரறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்

திறம்புரி பசும்புற பரப்பினர் கிடப்பி

மறங்கந் தாக ¹ நல்லமர் வீழ்ந்த

௧௦ நீள்கழன் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென

வாள்போழ்ந் தடக்கலு முய்ந்தனர் மாதோ

வரிநிமி றூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்

தண்ணல் யானே யடுகளத் தொழிய

வருஞ்சமந் ததைய னுறிநீ

௧௫ பெருந்தகை விழுப்புண் பட்ட மாறே.*

௧. “ஏமமுரசு மிழுமென முழங்க” புறநா. ௩: ௩.

௨. நன் - மயிலை. ௩. புறநா. - மேற்.

௧௦. செல்வுழிச்செல்க : நன் - வ். ௩. கள் ; ௫ - வீ. ௬. கூஅ - ன், மேற்.

௧௦ - ௧௧. நன் - மயிலை. ௩. உஉஅ; ௫ - வீ. ௩. கூஅ - உரை.

௧ - ௧௧. புறநா. எசு: ௧ - உ. ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

௧௨. புறநா. உஉ: ௧.

௧௨ - ௩. “வரிநிமி றூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறிதுதற்
பாலிந்த வயக்களிறு” (அகநா. எஅ: ௩ - ௪); “வரிவண் டார்க்கும் வாய்
புகு கடாஅத்த, வண்ணல் யானே” தோல். கூஅயில, ௩, ௧௧ - ௩. “எண்
பியது” என்னுமேற்கோளிலுள்ளது.

௧௫. விழுப்புண் - முகத்தினும் மாற்பினும்பட்ட புண்; சூறள், எஎஎ -
பாமேல்.

* ௩. வஞ்சித்திணைத்துதைகளுள், ‘அடுத்தூர்ந்தட்ட கொற்றம்’ என்
பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. ௩. எ - இளம்.

(பி - ம்.)—1 ‘வாஸமர்’

௧௭௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

அவன் பொருது புண்பட்டுநின்றேனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—திண்ணிய பிணிப்பையுடையமுரசம் இழுமென்றும் ஒசையையுடைத்தாய் ஒலிப்ப மேற்சென்று டோரைவெல்லுதல் இனி எங்கேயுள்ளது ? நீன்னோடு எதிர்ந்துவந்தோர், நினது தூசிப்படையைப்பொறுத்தற்கும் மாட்டாராய்ச் சிதறிக்கெட்டுப்போகலிலேமருவிய பெருமையிலலாத அரசரது நோயிப்பக்கத்தான் இறந்த உடமையினைத்தூத் தமது ஆசைத்தன்மையை மறந்து அவர் வாளாற்படாதகுற்றம் அகரிடத்தினின்றும் நீகடவேண்டி அறத்தைவிருந்திய கோட்பாட்டையுடைய நாங்குவேத்தையுமுடைய ஆதனார் நல்லகற்றிலேபொருந்திய பசிய தருப்பைப்புல்லைப் பரப்பினராய்க் கிடத்தித் தமது ஆண்மையே பற்றுக்கோடாக நல்ல பூசலிலேபட்ட மேம்பட்ட வீரகருழலையுடைய வேந்தர்சொல்லும் உலகத்திலே செல்கவென்று வாளோக்கியடக்கும் இழிதகவுப் பிழைத்தார்கள், வரியையுடைய தேன் ஒலிக்கும் வாயின்கணவரதுபுகுகின் மமதத்தினையுடைய தீமைபொருந்திய யானை போர்க்களத்தின்கண்ணேபடப் பொறுத்தற்கரிய பூசற்கண்ணே சிதறவெட்டி, பெரிய தகைமையையுடையாய், நீ சீரிய புண்பட்டபடியால்.—எ - று.

பெருந்தகாய், நீ அருஞ்சுமம் ததையதூறி விழுப்புண்பட்டவாற்றால் நினனோடெதிர்த்துவந்தோர்தாம் மீழல மன்னர்விளந்த யாக்கைதநீஇ நீள்கழை மன்னர் செலவுழிச்செல்கொள வாளோழந்தடக்கலும் உய்ந்தனராதலின், இனி நின்னோடெதிர்ப்பாரின்மையின், முரசமுழங்கசென்று அமர்கடத்தல் யாவதெனக்கூட்டுக.

சென்றமர்கடத்தல் யாவதென்றதனாலும் வாளோழந்தடக்கலுமுயர்ந்தனரென்றதனாலும் வந்தோர்பட்டமை விராகுக்கும்.

* இன்னும் இதற்கு நின வாளாற் பட்டுத் துறக்கம்பெற்றதேயன்ற வாளோழந்து அடக்கலுமுயர்ந்தனராகலின், அவர்க்குப் பிதர்மேற்கென்ற அமர்கடத்தல் என்னபயனுடைத்தென்றதொழிபிறுமையுமே.

இனி, வந்தோராகிய மன்னர் நீ விழுப்புண்பட்ட படியாலேவாளோழந்தடக்கலும் உய்ந்தார்; இனி நின்னோடெதிர்ப்பாரின்மையின் மேறசென்று அமர்கடத்தல் யாவதெனக்கூட்டி அதற்கேற்ப உரைப்பாருமுள்ள.

தார்தாங்கலுமென்ற உம்மை, இழிவுசிறப்பு.

வாளோழந்தடக்கலுமென்பது, நினக்குத்தொலையந்தாரென்னும் இழிதகவேயன்றித் தமர்வாளோழந்தடக்குழியிவையும் உய்ந்தனரென எசசவும் மையாய்நின்றது.

(கூ.)

* இப்பொருள், “மேற்றோர் மன்றநின் பகைவர் நினனோடு, மாற்றரென்னும் பெயர்பெற்றாற்று ராயினு மாணிகோழ் வோரே” (புறநா ௨௬: ௧௬ - ௮) என்பதை நினைப்பிக்கின்றது.

(௯௪.) ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி

1 னீர்த்துறை படியும் பெருங்கனிது போல

வினியை பெரும வெமக்கே மற்றதன்

றுன்னருங் கடாஅழ்ம் போல

நு வின்னாய் பெருமநின் னென்னு தோர்க்கே.^௧

நீணையும் துறையும் அகல.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஊர்க்கட் சிறுபிள்ளைகள் தனதுவெள்ளிய கோ டைக் கழுவுதல் காரணமாக நீரையுடையதுறைக்க படையும் பெரியகனிது அவர்க்கு எவ்வாறு எளிதாய் இனிதாம்? அவ்வாறே எக்களுக்குப் பெரும, இனியை; மற்றதனுடைய அணைத்தகரிய மதம்பட்டநிலைமை எவ்வாறு இன்னதாம்? அதுபோலப் பெரும, நீர்ப்பகைவர்க்கு இல்லாய்.—எ - று.

கழாஅலினென்பதற்குக் கழுவுப்படுதலாவெனினமனம் 1௩. (௯௪)

௧. ஊர்க்குறுமாக்கள் : (புறநா. ௧௦௪ : ௨); “அலித்தொருங் கீண்டிய ஊர்க்குறு மாக்களும்” மணி. ௧௬ : ௬௧.

௪. புறநா. ௩ : ௪.

* மு. பாடாணடினைத் துறைகளுநா, ‘இயலாமொழி’ என்பதற்கு மேற் கோள் (தொல். புறத்திணை. ௧. ௨௪ - இளம்); “ஊர்க்குறுமாக்களென்னும் பாட்டினுள் உவமமயாகிய பொருளினே யாடையும் கடாழுமென்று இரண்டாக்கி யானைக்கே ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடு கழாலில் நீர்த்துறை படியுமென்னும் அடைசுநி ஊர்க்குறுமாக்களோலவாரைத் துன்புறுங் கடாத்திற்குச் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபடவந்த உவமத் தோற்றமெனப்பட்டது” தொல். உவம. ௬. ௩௨ - பேர்.

(பி - ம்.)—1 ‘நீர்த்துறைப் படி’

(௯௬.) இவ்வே, பீலி யணிந்து மாலே சூட்டிக்

கண்டி.ர ணைன்காழ் திருத்தியெய் யணிந்து

கடியுடை வியனக ரவ்வே யவ்வே

பகைவர்க் குத்திக் கோடுதுது சிதைந்து

நு கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ வென்று

௧. வேலுகுப்பிலியணிதல்: “தொடையமை பீலிப் பொலிந்த கடியை, மடையமை திண்சரை மாக்காழ் வேல்” அகநா. ௧௧௪ : ௧௨ - ௩.

௩. புறநா. ௨௪௨ : ௪; “கடியுடை வியனகர்ச சிறுகுறுந தொழுவர்” நெடுநல். ௪௬.

நு. “அழுவாய்க் கிடந்த வையேல்” (சீவக. ௧௮௪௬) என்பதற்கு, ‘கொல்லுலையை விறும்பினவேல்’ எனது பொருளாகுந், “கொற்றுறைக்குறியில்” என்பதனை மேற்கோள்காட்டினர் நச்சினர்க்கினியர்.

முண்டாயிற் பதங்கொடுத்
தில்லாயி னுடனுண்ணு
மில்லோ ரொக்கற் றலேவ
னண்ணலெங் கோமான் வைந்துதி வேலே

திணை - பாடாண்டிணை ; நூற்றை - வாண்மங்கலம்.

அவர்களுடையத் தொண்டைமாறுபாடுகளைச் செய்து அவன் படைக்கலங்கொட்டில்கொட்டி அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இவைதாம், பலி அணியப்பட்டு மாலையைச் சூட்டப்பட்டு உடலிடந்திரண்ட வலியாகாம்பை அழகுபடச்செய்யப்பட்டு நெய்யிடப்பட்டுக் காவலையுடைய அகரத கோயிலிடத்தாள் ; அவைதாம், பகைவரைக்குத் துதலாற் கங்கும் நுனியுமுறிந்து கொல்லாது பணிக்காளியாகிய குறிய கொட்டிலிடத்தாவாயின எவ்வாறும் ; செல்வமுண்டாயின உணவுகொடுத்து இல்லையாயின் உணாதனைப் பல்கொடுக்கவுண்டும் வற்போருடைய சுற்றத்திற்குத் தலைவனாகிய தலைமையையுடைய எம் வேந்தனுடைய கூரிய நுனியையுடையவேலை.—எ - று.

பீலியணிந்தென்பதுமுதலாகிய வினையெச்சம் நான்கும் வியன்கரவெண்ணம் குறிப்புவினையோடு முடிந்தது ; இவற்றைச் செய்வெண்ணச்சமாகத் திரிப்பினுமமையும்.

‘சிதைந்து.....குறையில்’ என்பது, பழித்ததுபோலப் புகழ்ந்து கூறப்பட்டது.

இவை வியன்கர ; வைந்துதிவெலாகிய அவை கொற்றவைக்குற்றிலிடத் தலாவெனக்கூட்டுக.

வினைக்குறிப்பாகலின், ஆக்கம் கொடுக்கப்பட்டது.

இது, கொடைசிறப்பும் வென்றிச் சிறப்பும் கூறியவாறு. (கூறு)

அ. “கற்றவர் நற்று பாண ரொக்கல்” திருச்சிற். ௪௦௦.

1. வானைத்திணைத்துவைகளுள், ‘டெரும்பகை தாங்கும் வேல்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. ௫. கௌ - இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ உக - ந.

† “இறுதி பயப்பிழை மெஞ்சா நுறைவற், குறுதி பயப்பதாந் துதி” என்னுங் (௪௯௦) குறுதியின்படி தம்முடைய அரசனாது மேம்பாட்டை வேற்று வேந்தனிடத்து ஒளையவாரா இசையெய்வாயிலாக எடுத்துக்கூறியவன்மை மிகவும் பாடாட்டற்பாலது.

‡ பணிக்காளி - வேலைசெய்யுங்கொட்டிலி.

(கூறு.) அலர்பூந் தும்பை யம்பகட்டு மார்கிற்
நிரண்டிடு தடக்கை யென்னை யினையோற்

க. அம்பகட்டு மார்கு: புறநா. ௮௮: ௪.

கிரண்டெழுந் தனவாற் பகையே யொன்றே
பூப்போ லுண்கண் பசந்துதோ ணுணுகி
நீ நோக்கிய மகளிர்ப் பிணித்தன் றொன்றே
விழுவின் றுயினும் படுபதம் பிழையா து
மையூன் மொசித்த வொக்கலொடு துறைநீர்க்
கைமான் கொள்ளு மோவென
வுறையுண் முனியுமவன் செல்லு மூரே.

தீணை - அது ; துறை - இயல்மொழி.

அவன்மகன்போகுட்டெழினியை அவர் பாடியது.

இ - ற். — மலர்ந்த பூவையுடைய தும்பைக்கண்ணியையணிந்த அழகிய வியமார்பினையும் திரண்டு நீண்ட பெரிய கையினையுமுடைய என்னிதென்கண் இனையோனுக்குப் பகை இரண்டுதோன்றிப் ; அவற்றுள், பூப்போலும் வடிவையுடைய மையுண்டகண்கள்பசப்பத் தோரமெலியத் தன்னைப் பார்த்தமகளிரை நெஞ்சுபிணித்ததனால் அவர்துனிகூருதலின் உள்ளதாபது ஒருபகை ; அவர் எடுத்து விட்டுச்செய்திருக்கும் ஊர், விழாவிலையாபிவும், உண்டாக்கப்படும் உணவு யாவார்க்கும் தப்பாமற் செம்மறிபாட்டுத் தசையைத்தீர்த்த சுற்றத்துடனே யாறங்குரானுமுதலாகியவற்றிற் துறைநீரை அவர் யானே முகந்துண்ணுமொககருதி அவ்விடத்துறைதலைவெறுக்கும், அவ்வெறுத்ததனானதாயது ஒருபகை, ஆகப் பகைஇரண்டு. — எ - று,

பசந்து துணுகி என்றும் செய்தெனச்சங்களைச் செய்வெனச்சமாகநி, அவற்றைப் பிணித்ததென்றும் வினையோடுமுடிக்க.

ஓகாரம் அசைநிலை.

இதனால், அவன் இர்பசசிதற்பும் வென்றிசிறித்புங் கூறியவாறு. (கக)

எ. மொசித்தல் - உண்டல்; “மொய்கொண மாககண் மொசிகக ழுண்சுநதாள்” (மணி. சக: க சு); “மொசிவாயுமுலவ” பெருங். உ. கச: ௩.

௧. “முனிதல் - வெறுத்தல்; அஃது அருளும் சீரமுமின்றி இடையாததாதல்; ‘வாழ்க்கை முனிததாள்’ எ - ம், ‘உறையுண் முனியுமவர் செல்லு மூரே’ எ - ம் சொல்லுபவாதலிற் ” தோல். மெய்ப்பாடு. ௧௩. ௧ - போர்.

௧௧ - கூ. புறநா. ௨௫: கூ - ௧௦.

(க௭.) போர்க்குரைஇப் புகன்றுகழித்தவா
நூன்றவர்காப்புடை மதிவழித்தவி
நூணு மூழ்கி யுருவிழந் தனவே

- வேலே, குறும்படைந்த வரண்கடந்தவர்
 ௫ நறுங்கள்ளி னுடுநைத்தவிற்
 சரைதழீஇய விருங்காமொடு
 மடைகலங்கி நிலைதிரிந்தனவே
 களிதே, எழுஉத்தாங்கிய கதவுமலைத்தவர்
 1 குழுஉக்களிற்றுக் குறும்புடைத்தவிற்
 ௧௦ பருஉப்பினிய தொடிகழிந்தனவே
 மாவே, பரந்தொருங்கு மலைந்தமறவர்
 பொலம்பைந்தார் கெடப்பரிதவிற்
 களனுழந் தசைஇய மறுக்குளம் பினவே
 அவன்றானும், நிலந்திரைக்குங் கடற்றுணைப்
 ௧௫ பொலந்தும்பைக் கழற்பாண்டிற்
 கணைபொருத துளைத்தோலன்னே
 ஆயிடை, உடன்றோ ருய்தல் யாவது தடந்தாட்
 பிணிக்கதிர் செல்லின் செம்மன் மூதூர்
 துமக்குரித் தாகல் வேண்டிற் சென்றவற்
 ௨௦ கிறுக்கல் வேண்டிந் திறையே மறுப்பி
 னெல்வா னல்லன் வெல்போ ரானெனச்
 சொல்லவுந் தேரீ ராயின் மெல்லியற்
 கழற்கனி வகுத்த துணைச்சில் லோதிக்
 குறுந்தொடி மகளிர் தோள்விட
 ௨௫ விறும்பு தன்றஃ தறிந்தா டிமினே.
 தீணையும் துறையும் அவை.
 அதியமாந்நெடுமானஞ்சியை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—போரைசெய்தற்குப் புடைபெயர்ந்து உலாலி விரும்பி
 உறைகழித்தவார்களடாம், பகைத்தவரது காவலையுடைய அரணையழித்தலால்

சு - எ. “மடையலம் திண்கரை மாக்காழவேலு”, “மாக்காழ் செறி
 வேலு” (அகநா. ௧௧௬, ௩); “காழ்மண் டெஃகம்” மதுரை. ௪௩௬;
 மலைபடு. ௧௨௬.

அ - ள். புறநா. ௪: ௪௦ - ௧௧; முகரஉகரவீற்றுச்சொற்கள் நீண்டு
 உகரம் பெறுதற்கு மேற்கோர்; தொல். உயிர். கு. ௫௬ - ந; இ - வி. ௩.
 ௬௫ - உரை.

௧௧ - ௩. புறநா. ௬௮: ௫ - எ.

௧௪. “நிலந்திரைத்தாணை” சீலப். ௨௬: ௧௮௭.

௧௫. புறத்திணைமாலை பொன்னாற் செய்யப்படல்: புறநா. ௨௨: ௨௦.

அவர்தசையின்கண்ணே உறக்குளித்துக் கதுவாய்போய்வழிமுநதன்; அவன்
 லெல்கள்தாம், குறும்பர்சேர்ந்த அரண்களைவென்று அப்பகைவரது நறிய
 மதுவையுடைய நாட்டையழித்தலாற் சரையோடுபொருந்திய கரியகாம்
 புடனே ஆணிகலங்கி நிலைகெட்டன; அவர்களிறுதாம், கணையமரத்தால்
 தடுக்கப்பட்ட கதவைப்பொருது அப்பகைவரது திரண்ட களிற்றையுடைய
 ஈரணையழித்தலாற் பரிய பிணித்தலையுடையவாகிய கிம்புரிகள கழன் நன்;
 அவர்குதிரைதாம், பரந்துவந்து ஒக்கப்பொருதவீரரது பொன்னாற்செய்யப்
 பட்ட பசிய மாலையையுடைய மாம்பு உருவழிய ஒடுதலாற் போர்க்களத்தின்
 கட் பொருதுவருந்திய குருதியான் மறுப்பட்ட குளம்பையுடையவாயின;
 அவன்றானும், நிலைகலத்தைத் தடுத்துள்ளோயடக்கும் கடலபோன்ற படையுட
 னே பொன்னினியிற் தும்பைக்கண்ணியையுடைய, கழல்வடிவாச்சவும்
 கண்ணிவடிவாகவும்செய்து செறிக்கப்பட்டு அம்புபடுதலால் துளைபட்ட பரி
 வசையையுடையன்; அவ்விடத்து அவனூ வெகுளப்பட்டோர் பிழைத்தல்
 எங்கேயுளானது? பெரியதாளினையும் ஒன்றோடொன்று தெற்றிக்கிடக்கின்ற
 சதிரினைபுழுடைத்தாகிய நெல்லினையுடைய தலைமைபொருந்திய பழையவூர்
 நுங்குட்கு உரித்தாக வேண்டுவிராயிற் போய் அவனுக்குத் திறைகொடுத்தல்
 வேண்டும்; கொடராயின், அதற்கு உடம்படுவான்லலன் வெல்லும்பூசலை
 யுடையாவென்று யாள்சொல்லவும் தெளியீராயிற், துமக்கு மெல்லிய தன்
 மையையும் கழன்மணியினது கனியால் கூறுபடுததுச் சுருட்டப்பட்ட இன
 மாகிய சிலவாகிய பனிச்சையையும் குறிய வளையையுமுடைய உரிமைமக
 ரிரதுதோனைப் பிரிந்துதைதல வியப்பன்று; அதனையறிந்து போர்செய்தம்
 மி ரு—எ - று.

அறிந்தாடுமினென்றகருத்து, அறியிற போர்செய்தல் அறிதென்பதாம்.

குறம்பு - சிற்றாண்.

கடற்றையினையும், பொலந்தும்பையினையுமுடைய அவன்றானுமென்க.()

* கதுவாய்போய் - வடுமிக்கு (பேருங். க. ௩௫): கதுவாய் - குறிப்புரை;
 “அரக்கன் கதுவாய்த் தலைகாபத் தலறியிடக் கண்டான்”, “கதுவாய்த்
 விற் பலிநீகொள் றக் கண்டாலடியார் கவலாரோ” தேவாரம்.

(கூஅ.) முனைத்தெவ்வர் முரணவியப்
 பொரக்குறுகிய நுதிமருப்பினி
 னினக்களிறு செலக்கண்டவர்
 மதிர்கதவ மெழுச்செல்லவும்
 ரு பிணனமுங்கக் களனுழக்கிச்
 செலவசைஇய மறுக்குளம்பினி
 னினநன்மாச் செலக்கண்டவர்

ரு - ஏ. புறநா. கூ: ௧௧ - 1; “ஏறிபிண மிடறிய செம்மறுக் குளம்
 பிற, பரியுடை நன்மா” பதிற். கூரு: ௧ - ௨.

௧௭௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கவைமுள்ளிற் புழையடைப்பவும்

மார்புறச் சேர்ந்தொல்காத்

௧௦ தோல்செறிப்பினின் வேல்கண்டவர்

தோல்கழியொடு பிடிசெறிப்பவும்

வாள்வாய்த்த வடுப்பரந்தநின்

மறமைந்தர் மைந்துகண்டவர்

புண்படுகுருதி யம்பொடுக்கவும்

௧௧ ரீயே, ஐயவி புகைப்பவர் தாங்கா தொய்யென

வுறுமுறை மரபிற் புறநின் றுய்க்குந்

கூற்றத் தனையை யாகவிற் போற்று

ரிரங்க விளிவதுகொல்லோ வரம்பணைந்

திறங்குகதி ரலம்வரு கழனிப்

௨௦ பெரும்புனற் படப்பையவ ரகன்றலை நாடே.

திணை - வாகை . துறை - அசுவாகை ; திணை-வஞ்சியும், துறை
கோற்றவள்ளையுமாம்.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—போர்முனைக்கட் பகைவாது மாறுபாடு அடங்கப் பொருத
லால் தேய்ந்துகுறைந்த நுணையுடைத்தாகிய கோடையுடைய நினது இன்
மாகிய யானே போகக்கண்ட பகைவர் தமது மதிலவாயிற்கதவங்களும்
கணையமரங்களும் புதியவாகஇடுதற்குப் பழையபோகவும்,பட்டோரது
பிணம் உருவழியப் போர்க்களத்தை உழக்கிச்செல்லுதலால் வருந்திய
குருதிக்கறைபொருந்திய குளம்பையுடைய நினது இன்மாகிய நல்ல குதிரை
போகக்கண்ட அப்பகைவர்தாம் கவைத்தவேலமுள்ளாற் காட்டுவாயில்களை
அடைப்பவும், நிற்பகைவரது மார்பின்கண் எறிந்தவழி ஆண்டுத்தைத்து
நிலலாது உருவிப்போன உறையின்கட் செறித்தலிலலாத நிலவேலைக்கண்ட
பகைவர் தமது கிடுகைக் காம்புடனே கைநீட்டுச் செறிக்கவும், வாள்
வாய்க்கத் தைத்த வடுப்பரந்த நின்னுடையமறத்தையுடையவீரதுவலியை
கண்ட அப்பகைவர் புண்பட்ட குருதியையுடைய அம்பைத் தூணியகத்
தடக்கிக் கொள்ளவும், நீதான் வெண்சிறுகடுகைக் காலொகப் புகைப்பவும்
தரியாது விடைய வந்து பொருதுதன்முறைமையையுடைய இயல்பிற்
புறத்தேறின்று உயிரைக் கொடுபோதும் கூற்றத்தையொப்பை ; ஆதலாற
பகைவரிளக்கக் கெடுவது கொல்லோ ! வரம்பைச்சேர்ந்து வளையும் நெற்
கதிர் சுழலும் கழனியொடு மிக்க நீர்ப்பக்கத்தையுடைய அவரது அகன்ற
இடத்தையுடைய நாடு.—எ - று.

செல்லவுமென்பது முதலாய செயவெனெச்சங்கள் கூற்றத்தனையை
யென்னும் வினைக்குறிப்பொடு முடிந்தன.

௧௧. புறநா. ௨௯௫ : ௨.

௧௯. புறநா. ௪௯ : ௮ ; “இறங்குகதிர்க் கழனியும்” சீலப். ௧௪ : ௨.

புறநானூறு மூலமும் உரையும் ௧௪௯

நீ கூற்றத்தனையையாகலிற் போற்றார்நாடு அவிரரங்க விளிவதுகொல்
 லெனக்கூட்டுக.

கொல்லும் ஓவும் அசைநிலை. (௬௮)

(௬௯.) அமரர்ப்¹ பேணியு மாவுதி யருத்தியு

மரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவட் டந்து

நீரக விருக்கை யாழி சூட்டிய

தொன்னிலை மரபினின் முன்னோர் போல

நீ வீகையங் கழற்கா லிரும்பனம் புடையற்

பூவார் காவிற் புனிற்றுப்புலா னெடுவே

லெழுபொறி நாட்டத் தெழாஅத் தாயம்

வழுவின றெய்தியு மமையாய் செருவேட்

டிமிழ்குரன் முரசி னெழுவரொடு முரணிச்

௧௦ சென்றமர் கடந்துநின் னுற்ற ரேற்றிய

வன்றும் பாடுநர்க் கரியை யின்றும்

பரணன் பாடினன் மற்கொன் மற்றுநீ

முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின்

னரண்டு திகிரி யேந்திய தோளே.

தினையும் நுறையும் அவை.

அவன் கோவலூரோற்றநாளை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—தேவர்களைப் போற்றி வழிபடும் அவர்களுக்கு வேள்விக்
 கண் ஆவுதியை அருளுவிததும் பெறுதற்கரிய முறைமையையுடைய கரும்

க. மு. பட்டின. ௨௦௦; நூனும்பீர்தம்¹ ௧௪; பேணென்னும் உரிச்சொல்
 பெட்டின்பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள்; நொல். உரி. ௧௧. ௪௨. பேர் ;
 சே ; ஷே ஷே ஷே ௪௦ - ந; இ - வி. ௧. ௧ அக - உரை.

௨. இவன் முன்னோர் விண்ணுலகத்திலிருந்து இவ்வுலகத்திற்குக்
 கரும்பைக்கொண்டு வந்தனரென்பது, புறநா. ௧௨: ௧௯ - ௨௧ ஆம்
 அடிகளாலுமறியப்படும்.

நீ. “மாயிரும் புடையன் மாக்கழல் புனைந்து”, “இரும்பாம் புடைய
 லீகை வான்கழல்”, “இரும்பாம் புடையலொடு வான்கழல் சிவப்ப”, “புடைய
 லன் கழற்கால்” (பதிற். ௩௪: ௮; ௪௨: ௧; ௩௪: ௨; ௮௦: ௪); “புடையலன்
 கழற்கால்” அகநா. ௨௬௫: ௧ .

௪. எழுபொறி - ஏழிலாஞ்சனை ; இவை ஏழரசர்க்குரியன ; இது,
 “கேழன் மேழிகலை யாளி வீணைசிலை கெண்டை யென்றினைய பஸ்கொடி.”
 (கலிங்க. கடவுள். ௧௮) என்பதனாலும் ஒருவாறு விளங்குகின்றது.

(பி - ம்.)—1 ‘பேணியாகுதி’

பை விண்ணுலகத்தினின்று இவ்வுலகத்தின்கட் கொடுவதுதததும் கடலுக் குட்பட்ட நிலத்தின்கண்ணே சக்கரத்தைநடாத்திய பழையநிலைமைபொருந்திய முறைமையையுடைய நின்குடியிற் பழையோரையொப்பப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வீரக்கழல பனைதகாலினையும், பெரிய பனந்தோடாகிய தாரினையும் பூநிறைந்த காலினையும் நாடோறும் புதிய நரம்புலராத புலாலை யுடைய நெடிய வேலினையுமுடைய ஏழிலாஞ்சரையும் நாடுதலையுடைய ஒரு நாளும் நீங்காத அரசவுரிமையைத் தப்பின்றாகப்பெற்றும் அமையாயாய்ப் போரைவிரும்பி ஸ்லிக்கும் ஓசைபொருந்திய முரசினையுடைய ஏழரசோடு பகைத்து மேற்சென்று போரின்கண்வென்று நின்பலியைத்தோறமுவித்த அந்தைநாளும் பாடுவார்க்குப் பாட அரியை; இற்றைநாளும் பரணன்பாடினன், நீ மாறபாடுகிக கோவலாரை அழித்துவென்று பிரவும் அரண்களை அழிக்கின்ற ஆழியைத்தாங்கிய ரினதுதோனை.—எ - று.

இன்றும் பரணன்பாடினன்னென்றது, அவையும் தன்பெருமையாற் பாடினன்; பிறராத் பாடப்படுதலரிதென்றதாம்.

நீன் ஆற்றறேற்றிய அன்றும் பாடுநார்க்கு அரியை; திகிரியேந்திய தோனை இன்றும் பரணன்பாடினன்னெனக்கூட்டுக.

கழற்காலையும் புடையலையும் காலையும் வேலையுமுடைய நின்மூன் னோர் போலத் தாயமெய்தியும் அமையாயென மாறிக்கூட்டுக.

நாடுதல் - ஆய்தல்.

‘மூவரோடு முரணி’ என்றும், ‘முரணிதிரி’ என்றும் பாடம்.

கொல், ஸ்யம். மன், அசைநிலை.

பூவார் கா - வானோர் இவன் முன்னோர்க்கு வரங்கொடுத்ததற்கு வந்திருந்ததொரு கா.

இவனுக்குப் பனந்தார்கூறியது, 1 சேரமான்ரு உறவாதலின்.

எழுபொறிநாட்டமென்பதற்கு ஏழரசர்நாடுங்கூடி ஒருநாடாய் அங் வேழாசா பொறியும் கூடிய பொறிபோடு கூடிநின்று நம் மையும் தீமைபுமாராய்தலெனினுமமையும். (கூ 4)

(பி - ம்.)—1 ‘உதியவேந்தாதலின்’

(க00.) கையது வேலே காலன புனைகழன்

மெய்யது வியரே மிடற்றது பசும்புண்

க. கழல்: “ஆடவர் கொடை வீரத்தா லணிவதுகழலென் றுமே” தூடாமணி. எ: உக.

உ. மிகக் கோபமுற்றோர்க்கு உடம்பிலவோர்வை தோன்றதல் இயல்பு: “வெயர் பொடிப்பச் சினங்கடை” (பு - வெ. எ: கா) உடம்பு முழுதும் புண்படப் போர்செய்தல் வீரர்க்கு இயல்பாதலின், இவனுக்கு மிடற்றுப் புண் கூறப்பட்டது; (புறநா. க௨0: ௫-க); “வீழ்ப்புண் படாதநா ளெல்லாம் மெக்கினுள், வைக்குநதன னனை யெடுத்து” (குறள், எஎக),

வட்கர் போகிய வளரிளம் போந்தை
யுச்சிக் கொண்ட ஆசி வெண்டோடிடு
ரு வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச்
சுரியிரும் பித்தை பொலியச் சூடி
வரிவயம் பொருத வயக்களிது போல
வின்னு மாறாது சினனே யன்றோ
வுய்ந்தன ரல்லரிவ னுடற்றி யோரோ
க0 செறுவர் நோக்கிய கண்டன்
சிறுவனை நோக்கியுஞ் சிவப்பா னுவே.

1 தீணையும் துறையும் அவை.

அத்யமாந்தவமகன்பிறந்தவனைக்கண்டானை அவர் பாடியது.

இ - ள்.— “கயிலைக்கண்ணது வேலே ; காலிகைக்கண்ண அலரிந்த வீரக
சமூல ; உடம்பின்கண்ணது வேர்ப்பு ; மிடற்றின்கண்ணது ஈரம்புல
ராத பசியபுண் ; பகைவா தொலைதற்கு ஏதுவாயினொரும இயோய பனை
யினது உச்சிக்கண்ணேவாங்கிக கொள்ளப்பட்ட ஊசித்தன்மையைப்பொருந்
திய வெளியதோட்டையம் வெட்சியினது பெரியமலையாயும் வேங்கை கப்பூவுட

“சேறஞ் செருவிற் திருமாரிற் றெண்ணொது, மாறும் படுதழும்பி லுக்கத்
தோள் ” (குலோத்துங்கசோழனால்) என்பவற்றிலும் இங்ஙனங் கூறப்
பட்டிருத்தல காண்க.

ந - ச. “வட்கர் போகிய வாண்புறந் தோட்டின, புட்கைச சேனே
பொலியச் சூட்டி...வஞ்சிடுதும்” சிலப். ௨௫ : கசு௯ - கூ.

க. மு. பொருந். க00.

(ரு) - ௮. புறநா. ௨௬௫ : ௨ - ச.

எ - அ. “வயக்களிது பொருத வாள்வரி வேங்கை, கப்புணகச் சிலம்
பிற் குழும்” (நற். ௨௮௫) ; “புலியொடு பொருது சினஞ் சிறந்து
வலியோ, நிரவுக்களி றெதுங்கிய மருங்கு”, “சூயவரி யிருமபோததுப
பொருத புண்கூர், துயங்குபிடி தழீஇய மதனழி யானே” (அகநா. ௨௬௧,
௩௨௮ அ) ; “குருபுட்புலி பொருத புண்கூர் யானே” (மலைபடு. ௫௧௮) ; “வரி
வயம் பொருத.....சினனே : என்பதனுள், அலைபற்றச் சிலம்பிறந்தது ;
என்னை ? புலியான் அலைகபபட்ட யானே பொருது போந்தும் அவ்வலைப்
புண்டலை நனைந்து சினங்கொள்ளாரின் ததென் தமையின்” தோல். மெய்ப்
பாடு. ரு. க0 - பேர். ௧ - ௨ :

க0. புதல்வன பிறந்தவுடன் அவன் முகத்தைத் தந்தை பார்த்து மகிழ்
வேண்டுமென்பது தருமநூல விதி ; இதனை, “மாமுனி தன்னொடு மன்னர்
மயானவ, நேமுதப் புண்படஇ வித்தொ டுன்பொரு, மாமுத வழங்கிவெண்
சங்க மார்ப்புறக், கோமகார் திருமுகங் குறுகி நோக்கினுன்” (கம்ப. திருவ
தார. கக௨) என்பதனுலுமறிக.

(பி - ம்.)—1 தீணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

க௮௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

னே விரவிச் சுருண்ட கரியமயிர் பொலிவுபெறச்சூழிப் புலியொடுபொருத வலிய யானையையொப்ப இ ள்ளாமும் நீங்காது, சினம் ; ஆதலால், ஐயோ ! பிழைத்தாரல்லர், இவனைச் சினப்பித்தவர்கள் ; பகைவரை வெகுண்டு பார்த்த கண் தன்னுடைய புதலவினப்பார்த்தும் சிவப்பமையாவாயின. — எ - று.

காலாபுனை கழலென்றது, வீரத்திற்கும் வென்றிக்கும் கட்டின ; போர் தோறும் வென்று கட்டின வென்றிமாம்.

உம்மை, சிறப்பு.

தோட்டையும் மலரையும் வேங்கையொடுவரைஇச் சடிச் செறுவர் போக்குப் பகை சிறுவனை போகுகியும் விடப்பாறா ; ஆதலால், அன்னோ ! இவனுடற்றியோர் உயந்தவரல்லவெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வட்காரென்பது, வட்கரைக்குறுகின்றது ; வட்கர் - குற்றமெனினு மமைபும். (க௦௦)

(க௦௧.) ஒருநாட் செல்லல மிருநாட் செல்லலம்

பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினுந்

1 தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ

வணிபூ ணணிந்த யானே யியறே

௫. ரதியமான் பரிசில் பெறுஉங் கால

நீட்டினு நீட்டா தாயினும் யானேதன்

கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்

கையகத் ததுவது பொய்யா காதே

யருந்தே மாந்த நெஞ்சம்

க௦ வருந்த வேண்டா 2 வாழ்கவன் றானே.

க-௨. “பன்னா னிற்பினுஞ் சொந்தனா செலினும்” மலைபடு. ச௫௨.

க - ௩. புறநா. ௫௮ : ௨௨ - ஆம் அடிகளுறிப்பும், “தலைநா ளன்ன பேணலன்” (நற். ௩. ௨), “பெருவரை யடுக்கத்துக் கிழவ னென்று, மன்றை யன்ன நடபினன்” (குறுந். ௩. ௮), “தண்டாக்காதலும் தலைநாட் போன் மே” (அகநா. ௩. ௨), “அன்றை யன்ன விருட்பொடு” (குறிஞ்சி. ௨௩௮), “தலைநா ளன்ன புகலொடு வழு சிறந்து, பலநாள் நிற்பினும்” (மலைபடு. ௫௮௫ - ௮), “பன்னாளுஞ் சென்றக்காத் பண்பிலார் தம்முழையென்னுனும் வேண்டுப வென்றிகழ்ப-வென்றோரும், வேண்டினு நன்றமற் றென்று விழுமி யோர், காண்டொறஞ் செயவர் சிறப்பு” (நாலடி. க௫), “தலைநா ளா விழைவொடு” (வல்லி - பாரதம், குருகுல. ௭௪௯) என்பனவும் ஈண்டு அறி யற்பாலன.

க. ஏமாந்த - ஆசைப்பட்ட ; (புறநா. க௯௩ : அ; பொருந். ௯௮); “இரப்போர்க காணு தேமாந் திருப்ப” மணி. கசு : ௫௦.

க௦. தான் வாழ்கவென்றல் மரபு; புறநா. ௭௦ : கசு; ௪௦௩ : க௨; ௧௭௧ : க௫.

(பி - ம).—1 ‘தலைநாள் விருப்பினானபேணலன்’ 2 ‘வாழ்கவன்றானே’

புறநா னூறு முடிமும் உரையும். கஅ௩

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - பரிசீல்கடாநிலை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—யாம் ஒருநாட்செல்லேம் இரண்டுநாட்செல்லேம் பலநாளும் பயின்று பலரோடுகூடச் செல்லினும் முதற்சென்றநாள்போன்ற விருப்பத் தையுடையவர், அணிகலமணிந்தயானையையும் இயன் மதேரையுமுடைய அதிய மாள் ; பரிசில்பெறுங்காலை நீட்டிப்பிலும் நீட்டியாதொழியினும், யானை தாதுகொம்பின திடையே வைக்கப்பட்ட கவளம்போல நமது கையகத்தது, அப்பரிசில் ; அது தப்பாது ; உண்ண ஆசைப்பட்டதெஞ்சே, நீ பரிசிற்கு வருந்தவேண்டா ; அவ்வாறான வாழ்வதாக.—எ - று.

அதியமான்விருப்பினனென முன்னேகூட்டுக.

கோட்டிடைவைத்தகவளம்போலவென்றதற்கு யானை வாயிற்கொண்டு நுகருமளவும் கோட்டிடைவைத்தகவளம்போலப் பரிசில் கையகத்தது வெள்க ; அன்றிக் களிமுகோட்டிடைவைத்த கவளத்தைச் சிறிதுதாழ்த்ததா யினும் அஃது அதற்குத்தப்பாதவாறுபோலப் பரிசில் சிறிது தாழ்த்தினும் நமக்குத் தருதல் தப்பாதென்பதாக்கி உரைப்பினுமமையும்.

தானை முயற்சியென்பாருமுடார்.

அருந்தவென்பது, அருந்தெனக்கடைக்குரைக்கப்பட்டது ; அருந் தென முன்னிலையேவலாக்கியுரைப்பினுமமையும். (உருக)

(க0௨.) எருதே யினைய துகமுண ராவே

சகடம் பண்டம் பெரிதுபெய் தன்றே

யவலிழியினு மிசையேறினு

மவண ததியுநர் யாரென வுமணர்

ரு கீழ்மாத் தியாத்த சேமவச் சன்ன

விசைவிளங்கு கவிகை நெடியோய் திங்க

ணணிறை மதியத் தனையையிருள்

யாவண தோநின் னிழல்வாழ் வோர்க்கே.

ரு. “கீழ்மாத் தியாதத சேமவச் சன்னவென்றத்பாலும் உவமப் பொருள் இக்காலத்திற்கு ஆகாதாயிற்று” தோல். செய். ரு. அ0 - ந.

ஈ. கவிகை; புறநா. ருசு : எ - ஆம் அடிக்குறிப்பையும், “தேம்பாய் கண்ணித் தோவீசு கவிகை” (மலைபடு. 10௫௦) என்பதன் பொருளையும் பார்க்க.

சு - எ. “பன்னி னாப்பட் டிங்கள்போலபூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து தோன்றலை” (பதிற். க0); “பன்னி எடுவட பான்மறி போல, வின்னகை யாயமோ டிருந்தோற் குறகி” (சிறுபாண். உகச - ௨0); “பன்மீனடுவட் டிங்கள் போலவும், பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து” (மதுரை. எகச - ௭0); “பூண்மின்னு மார்பன் பொலிந்தாங்கிருந்தான் விசும்பிற், கோண்மின்னு மீன்ருழ் குளிர்மாமதித் தோற்றமொத்தே” சீவக. அஅ௨.

கஅச புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

தீணை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவன்மகள் பொருட்டெழீனியை அவர் பாடியது.

இ - னா.— நானுகர் இளையதாம் நுகம்பூண்டலை 1 யறியா ; சகடந் தான் பண்டம் பெரிதாக இடப்பட்டது ; ஆதலால், அது பள்ளத்தே இழியினும்மேட்டிலே ஏறிலும் அவ்விடத்துவரும் இடைநூற்றிவார் யார்தானென்று நினைந்து உப்புராணிகர் அச்சுமரத்தின் கண்ணே அடுத்துக் கட்டப்பட்ட சேமவச்சுப்போன்ற புகழ்விளங்கிய இடக்கவித்த கையையுடைய உயர்ந்தோய், நீ நிற்குகளாகிய நாள்களையெதிர்த்துமதியத்தை மொரப்பை ; ஆதலின், நின் நிழற்கணவாமுமவர்கட்குத் துன்பமாகிய இருள் எவ்விடத்துள்ளது?—எ-று.

தினகர் நாணிதமதியத்தனையென்றது, அறிவும் நிறைவும் அருளுமுதலாகிய குணங்களால் அமைந்தாயென்றவாறும்.

சேமவச்சுப்பென்றது, ஏற்றிழிவுடையவழி அச்சமுறிந்துழிச் சேமவச்சு உதவினாற்போல நீ காக்கின்றநாட்டிற்கு ஓரிடையுடைய உற்றால் அதுநீக்கிக் காத்தற்குரியையென்பதாம்.

‘எருதே யினைய நுகமுண ராவே, சகடம் பண்டம் பெரிதுபெய்தன்றே’ என்பது உவமங்கருதாது சகடத்திற்குவரும் ஏதங்குறித்து உமணர் சேமவச்சுயாத்தற்குக் காரணமாய்வினது. (க0உ)

(பி - மீ.)—1 ‘மதியா’

(க0ங.) ஒருதலைப் பதலை தூங்க வொருதலைத்
தூம்பகச் சிறுமுழாத் தூங்கத் தூக்கிக்
கவிழ்ந்த மண்டை மலர்க்குநர் யாரெனச்
சுரன்முத விருந்த சில்வனை விறவி
ரு செல்வை யாயிற் சேனோ னல்லன்
முனைசுட வெழுந்த மங்குன் மாப்புகை
மலைகுழ் மஞ்சின் மழநளி றணியும்
பகைப்புலத் தோனே பல்வே லஞ்சி

க-உ. புறநா. க : க ; கறு : கசு - அ ; “நரம்பின நீர்தொடை பழுதிய, னென்றை நல்பாழினையர் பொறுப்பப், பண்ணமை முழவும் பதலையும் பிறவுங், கண்ணறுத் தியற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக், காலிற் நகைத்த துறை கூடு கலப்பையா” (பதிற். சக : க - ரு) ; “திணவார் விசித்த முழவொடாகுளி, துண்ணுருக் குற்ற விளங்கடர்ப் பாண்டின், மின்னிரும் பீலி யணிதழைக் கோடொடு,.....நொடிதரு பாணிய பதலையும்,.....நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர்” மலைபடு. ௩ - க௩.

௩. மண்டை-ஒருவகையுணகலம் (வாணய) ; புறநா. ககரு : ௨ ; கஉரு : ௩ ; ககக : ௨ - ௩ ; “பிழம்பெய் மண்டை” மணி. ௬ : ௬-௨.

௪. புறநா. சு : உஉ ; உரு : சு - க0 ; ரு : எ.

பொழுதிடைப் படாஅப் புலரா மண்டை
க0 மெழுகுமெல் லடையிற் கொழுநீணம் ¹ பெருப்ப
வலத்தற் காலே யாயினும்
புரத்தல் வல்லன் வாழ்கவன் றுளே.

திணை - அது ; துறை - விறலியாற்றுப்படை.

அதியமானிநெடுமானஞ்சியை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—காவின்து ஒருதலைக்கண்ணே பதலைதூங்க ஒருதலைக்கண்
ணே துளையை அகத்தேயுடைய சிறிய முழாவைத் தூங்கும்பரிசு தூக்கி இடு
வோரின்மையின் ஏலாதுகவிழ்ந்த என்மண்டையை இட்டுமலர்த்தவல்லார்
புரெனச்சொல்லிச் சூரத்திடத்தேயிருந்த சிலவாகியவனையையுடைய விறலி,
நீ அவன்பாற்போவையாயின் அவன் சேய்மைக்கண்ணுல்லன்; முனைப்
புலத்தைச் சுடுதலானொழந்த இருட்சியையுடைய கரியபுகை மலையைச் சூழும்
முகில்போல இளங்களிற்றைச் சூழும் பகைவர்தேயத்திருந்தான், பலவேற்
படையையுடைய அதியமான்; ஒருபொழுதும் ஓயாமல் உண்ணவும் தின்ன
வும் படுதலான் ஈரம்புலராத மண்டை மெழுகானியன்ற மெல்லிய அடை
போலக் கொழுத்தநீணம் மிக உலகம் வறுமையுறுதலையுடைய காலமாயினும்
பாதுகாத்தலைவல்லன்; அவன்றான்வாழ்க.—எ - று.

பதலையென்பது, ஒருதலைமுகமுடையதொருதோற்கருவி.

பகைப்புலத்தோனென்றதருத்து : பகைவர்பால் திறைகொண்ட பொரு
ளுடையனாதலின், நீ வேண்டியவெல்லார்த்தருதல் அவனுக்கு எளிதென்பதாம்.

உம்மை, சிறப்பு.

சேணுல்லனென்பதற்குப் பரிசில் நீட்டிப்பானல்லனென்று உரைப்
பினுமையுடும். (க0ங்)

க0. “நல்விரியுஅல் புரையு மெல்லடை” (மதுரை. 4 உ1); “தேனி
றுலாந் திஞ்சுவை யின்னடை” சீவக. ௨௬௭௪.

க0 - கஉ. புறநா. ௨௨ : ௨௬ - அ.

(பி - ம்.)—1 ‘பரிப்பவறத்தற்காலே’

(க0ச.) போற்றியின் மறவீர் சாற்றுது நும்மை

யூர்க்குறு மாக்க ளாடக் கலங்குந்

. தாட்படு சின்னீர்க் களிறட்டு வீழ்க்கு

மீர்ப்புடைக் கராஅத் தன்ன ¹ வென்னை

௨. ஊர்க்குறுமாக்கள்: புறநா. க3 : முதலாமடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

ச. என்னை: புறநா. எஅ: ௨.

க - ச. “என்னைமுன் னிலலன் மின் நெவ்வீர் பலரென்னை, முன்னின்ற
கன்னின் நவந்” குறள். ௭௭௧.

(பி - ம்.)—1 ‘எந்தை’

கஅசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நு துண்பல் கரும நினையா

தினையனென் நிகழிற் பெறலரி தாடே.

தினை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ரு.—நீங்கள் பாதுகாமின், மறவீர், நாமக்கு நாங்கள் அறிவிப்பேம்; ஊரின் கண் இளம்புதல்வர் ஆடக் கலங்குநின்ற காலாவரின் அளவிற்பட்ட நீருள்ளே யானையைக்கொன்றுவிழ்க்கும் இழுத்தலையுடைய முதலையையொக்கும் என் இறைவனது ஹண்ணிய பலகருமத்தையும் நினையாதே அவனை இனையனென்று மதியாதிருப்பின் நங்களுக்கு வென்றிபெறுதல் அரிது.— எ - று.

மறவீர், நாமக்குச சாற்றுதும் ; என்னை இனையனென்றிகழின் வென்றி பெறுதல் அரிது ; ஆதலால், நீர் போற்றியினெனக்கூடடுக.

மீப்புடையென்றே தி, மிகுதியையுடையவென்று செப்பினுமமையும். (க0ச)

(க0ரு.) சேயிழை பெறுகுவை வாணுதல் விறலி

தடவுவாய்க் கலித்த மாயிதழ்க் குவளை

வண்டுபிடு புதுமலர்த் தண்சிதர் கலர்வப்

பெய்யினும் பெய்யா தாயினு மருவி

நு கொள்ளுமு வியன்புலத் துழைகா லாக

மால்புடை நெடுவரைக் கோமீதோ நிழிதரு

நீரினு மினிய சாயற்

பாரி வேள்பாற் பாடினை செவினே.*

தினை - பாடாண்டினை ; துறை - விறலியாற்றுப்படை.

வேள்பாரியைக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—சிவந்த அணியைப்பெறுகுவை, ஒளிதங்கிய துதலினை யுடைய விறலி, பெரிய இடத்தை யுடைய சூனியின்கண் தழைத்த கரிய

கூ. கண்ணேணி - கணுக்களிலேயே அழுவைத்து ஏறிச்செல்லும்படி அமைத்தனாபு புறங்கிலு; “கலைகை யற்ற காண்பி னெடுவரை, நிலைபெய் திட்ட மாஸ்புநெறி யாக” மலைபடு. ௩௧௫ - கூ.

எ-அ “வானி நீரினுந் தீந்தண் சாயலு” (பதிந். ௮௬); “வேனிற் புனாலன்ன துந்தை” (கலி. ௮௪); “புனலுஞ் சாயலு.... நன்னன் ” மலைபடு. ௮௧ - ச.

* மு. புறநா. ௧௦௯ : ௧௦௮ - அ ; ௧௧௧ ; ௧௨௮ : (ரு)-எ ; ௧௫௮ : ௧-௪ ; ௩௩௭ : ௪ - எ ; “பாரி பதம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்” (குறுந். ௧௧௬) ; “பாரி நீம்பெரும் பைஞ்சுனை பூத்த, தேங்கமழ் புதுமலர்” (அசுநா. ௭௮) ; விறலியாற்றப்படைக்கு மேற்கோள் ; தோல், புறத்தினை. சூ. ௩௩௬ - ந.

புறநானூறு மூலமும் உரையும் கடிவுள்

இதழைபுடைய நீலத்தினது வண்டுமொய்க்கும் புதியமலரின்கட் குளிர்த்த அளிகலக்க மழைபெய்யினும் பெய்யாதொழியினும் அருவி கொள்ளிற்கு உழுத் பரந்தநிலத்திடை நீரோடுகாலாக ஓடக் கண்ணேணியையுடைய செடியமலையினது சிகரந்தோறும் இழிதரும் நீரினும் மிகவினிய மென்மையையுடைய வேள் * பாரிபக்கலே நீ பாடிச்செல்லின்.—எ - று.

விதலி, பாரிவேள்பாற் பாடினே செலின், சேவிழைபெறுகுவையெனக் கூட்டுக.

அவன்மலையாதலால், எக்காலமும் அருவி கோடுதோழித்தருமென்ப டட்டது.

புதுமலர்த் தன்சிதர் கலாவப்பெய்யினும் பெய்யாதாயினும் உழைகா றாக் கோடுதோழித்தரும் அருவிநீரினும் இனியவெனவியையும்.

எனவே அவன்குணங்கள் தோன்றிவீர்தன். (க0ரு)

* பாரியின்பெருமையை “கொடுக்கலாதானைப்பாரியே யென்று கூறினுன்கொடுப்பாரிலை” (தே.சுந்தர), “களியானே செம்பொன், தரும்பாரி” (தஞ்சை. ௩௭) என்பவற்றனுமுணர்க.

(க0௧.) நல்லவுந் தீயவு மல்ல குவியிணர்ப்

புல்லிலை யெருக்க மாபினு முடையவை

கடவுள் 1 பேனே மென்னு வாங்கு

மடவர் மெல்லியர் செல்லினுந்

௩ கடவன் பாரி கைவண் மையே.

தினே - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—நல்லாவெ ளதும் தீயவ்வென்றும் சொல்லப்படுவன ௩டும் பூவாதலான—அவை இரண்டினும்வைத்து எண்ணப்படாத குவிந்த பூங்கொத் தினையும் புல்லிய இலையையுமுடைய எருக்கம்பூவாயினும் ஒருவனுடைய வற்றைத் தெய்வங்கள் விரும்பேமென்றா ; அதுபோல, யாதும் அறிவில்லா தாரும் புல்லிப் குணங்கனையுடையாரும் செல்லினும் பாரி கைவண்மைசெய்தலைக் கடப்பாடாகவுடையன்.—எ - று.

‘குவியிணர்ப் புல்லிலை யெருக்கம்’ என்றது, முதற்கேற்ற அடையடுத்த ஆகுபெயர்.

உம்மை, இழிவுசிறப்பு.

மெல்லியரென்பதற்கு வறுமைபுற்றொன்றுமுரைப்பா. (க0௧)

2. “புலனெருக்ககண்ணி” (தொல்.கிளவி. ௩.௩)க.சே. “ஒல்லேம்”); “துன்னியலு ரினும்விரைசாரர் சறியாத புலனெருக்குஞ் சூழிக் கொண டாய்” இரத்தினகிரீக்கலம்பகம், ௩௧.

(பி - ம்.)—1 ‘வேண்டேமென்னு’

க௮௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(க௦௭.) பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி

பொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி யொருவனு மல்லன்

மாரியு முண்டென் டிலகுபுரப் பதுவே.*

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ.ள்.—பாரிபாரியென்றுசொல்லி அவர் பல புகழையும்வாழ்த்தி அவர் பொருவனையே புகழ்வர், செவ்விய நாவையுடைய அறிவுடையோர்; பாரியாகிய ஒருவனுமேயல்லன், மாரியுமுண்டு, இவ்விடத்து உலகத்தைப் பாதுகாத்தத்கு.—எ - று.

உலகுபுரத்தற்கு மாரியுமுண்டாபிருக்கப் பாரியொருவனைப்புகழ்வர் செந்நாப்புலவரெனப் பழித்ததுபோலப் புகழ்ந்தவாறு. (க௦௭)

* 10. பாடாணடினைத்துறைகளுள், கொடுப்போரேத்தற்கு (தொல். புறத்திணை. கு. உ. - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ ந. 10) - ந) மேற்கோள்; “உவமிக்கப்படும் பொருளொடு உவமை தோன் மவருதலேயன்றி உவமையது தன்மைகூறலும் உவமையாதற்குரித்துப் பயனிலை பொருந்திய வழக்கின்கணென்றவாறு; எனவே, இவ்வாறு வருவது பயனிலையுவமைக்கணென்று கொள்க; ‘பாரிபாரி.....புரப்பதுவே’ இது மாரிபோலும் பாரியது கொடையென்னுது இவ்வாறு கூறும் பொருண்மையும் உவமமாம் எ - று” (தொல். உவம. கு. 10 - இளம்); “உவமத்தன்மையும்” என்னும் (ஷெ ஷெ ஷெ ந. 10) நுத்திரத்தில், “அது ‘பாரிபாரி.....புலவர்’ என்னும் பாட்டினுள் உலகளித்தற்கு மாரியுமுண்டென மாரியை உவமித்துச் சிறப்பித்துக் கூறுவான் மாரியைச்சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத் தலைவனாகியபாரியை உயர்த்துக் கூறுதான்போல இயல்பினுள் உவமை கூறினானும்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஒரிழிவிலலை என்னுதன்மைபடக் கூறவே அவனுயர்வு கூறுதலிற் பயனிலை புரிந்த வழக்கெனப்படுமென்பது” என்றனர் பேராசிரியர்; விலக்குவமையின்பாற்படுமென்பர் சுப்பிரமணியதேவிகள் (தண்டி. கு. 10. 2; இ - வி. கு. 10. 3 - உரை); குறிப்புவமையின்பாற்படுமென்பர் காரிரத்தகவிராயர். (மாறன். 15. 100); “கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னாதுங் கொல்லோ வுலகு” (குறள். 2. 10) என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

(க௦௮.) குறத்தி மாட்டிய வறற்கடைக் கொள்ளி

யார மாதலி னம்புகை யயலது

சாரல் வேங்கைப் பூஞ்சினைத் தவமும்

உ. புறநா. 10. 20: கஉ.

க - 10. “புனத்து, வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமேயெறி புனத் தீப்பட்டக் கால்” நாலடி. 10. 20.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். கஅசு

பறம்பு பாடின ரதுவே யறம்பூண்டு
ரு பாரியும் பரிசில ரிப்பின்
வாரே நென்னு னவர்வரை யன்னே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—குறத்திமடு தவதாகப்பட்ட வற்றிய கடைக்கொள்ளி சந
தனமாதலால் அதன் அழகியதாகியபுகை அதற்கு அருகாகிய சாரர்கண்
வேங்கையின் பூக்கொம்பின் கட்ட பரக்கும் பறம்பு, பாடுவார்க்குக் கூறிட்டுக்
கொடுத்தலின் அவருடையதாயிற்று; தன்மத்தைப்பரித்துப் பாரியும் பரி
சிலர்வேண்டுவாராயின் அவ்வழி வாரேனென்னுய் அவரெல்லையின்கண்ணே
நிற்பன்.—எ - று.

சந்தனப்புகை வேங்கையின் மிகைத்தவழும் பறம்பெனவே, இவையொ
ழியமரயின் மையும், பகைவர்க்கும் புகையின் மையும் கூறியவாறாயிற்று. (கஅஅ)

ச - சு. “அன்பிலா ரெல்லாம் தமக்குரிய ரன்புடையா, ரென்பு முரி
யர் பிறர்க்கு” குறள். எஉ.

(க0க0.) அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் ¹ முரசின் மூவிரு முற்றினு
முழுவ ருழாதன நான்குபய னுடைத்தே
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரி னெல்வினே யும்மே
ரு இரண்டே, தீஞ்சனைப் பலவின் ² பழமூழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே

க. புறநா. ககக: க.

உ. “ஆளிடக் கடந்து வாளம் ருழக்கி, யோரதுகோட்டியானை
வேந்த ரோட்டிய, கடுப்பரிப் புரவிக் கைவண பாரி” (அகநா. எஅ)
ச. “சிறியிலை வெதிரி னெல்வினே யும்மே: இது, விடையுமேயென்ற
பாலது, விடையுமேயென ஒற்றில்வழி ஒன்றை விரித்தவாறு; இதனுட் சிறிய
விலை யென த்பாலது சிறியிலை யெனத் தொகுத்தவாறு” நன் - வ. ரு. கருநீ.

சு. கிழங்கு கீழே தாழ்விருத்தலால், வீழ்த்தலென்றல் மரபு; “வள்ளி
கீழ் வீழா வரையிசைத் தேன்றொடர்” (கலி. 11 கூ); “கீழ்செல வீழ்ந்த
கிழங்கொடு” (மதுரை. ௫௩௩); “வயவுப்பிடி முழந்தாள் கடுப்பக் குழி
தொறும், விழுமிதின் வீழ்ந்தன கொழுங்கொடிக்க வலை” மலைபடு. கஉஎ-அ.

(பு - ம்).—1 ‘முரசம்’ 2 ‘பழம்வீழ்க்கும்’

நான்கே, அணிநிற வோரி 1 பாய்தலின் மீதழிந்து ,
திணிநெடுங் குன்றந் தேன்சொரி யும்மே
வான்க ணற் 2 றவன் மலையே வானத்து

க0 மீன்க ணற்றதன் சுனையே 3 யாங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினுந்
4 தாளிற கொள்ளலிர் வாளிற் ருரலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாநே

கரு சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
5 விரையொலி கூந்தலும் விறலியர் பின்வர
வாடினார் பாடினார் செலினே
நாடுங் குன்று மொருங்கீ யும்மே. 6

திணை - 6 நொச்சி ; துறை - மகண்மறுந்தல்.
அவன் அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இரங்கத்தக்கது, பாரியுடையபறம்பு, பெருமையைக்கொண்ட முரசினையுடைய நீயிர் மூவேந்தரும் புழிநும் ; உழவரால் உழுது விளைககப்படாதா நான்குவினையுடையது ; அவற்றுள், முதலாவது, சிறிய இலையையுடைய மூங்கிலினது நெல்லினையும் ; இரண்டாவது, இனிய சுனையையுடைய பலாவி ரதுபறம் ஊழக்கும் ; மூன்றாவது, கொழுவிய கொடியையுடைய வள்ளிக்கிழங்கு தாழவிருக்கும் ; நான்காவது, அழகிய நிறத்தையுடைய ஒரிபாய்தலான் அதனமேற் 7 பவழிந்து கனத்தநெடிய மலை தேனைப்பொழியும் ; அகலநீர் உயரத்தால் வானிடத்தையொக்கும், அவனதுமலை ; அவ்வான்த்தின்கண் மீனையொக்கும், அம்மலையி ற்கட்சுனை ; அவ்விடத்து மரந்தோறும் கட்டப்பட்ட யானையையுடைய ராயினும் இடந்தோறும் பரப்பட்டபட்ட தேரையையுடைய ராயினும் உங்கள் முயற்சியாற்கொள்ள மாட்டீர் ; துமது வாள்வலியால் வவந்தாரான் ; யான் அந்வே 8, அதனைக்

ச - கூ. “கொளற்கரிதாய் கொண்ட கூழ்த்தாகி யகத்தார், நிலைக் கெளிதா நீர தரண” குறள். எசரு.

க-கூ. “பேரிசையுருமொடு மாரி முற்றிய, பலகுடைக் கள்ளின் வண் மகிழ்ப் பாரி, பலவுறு குரதம் போலப், பெருங்கவி னெய்திய வருங்காப் பினோ” நற். உருட.

ககூ. ஒலித்தல் - தழைத்தல் ; “ஒலிதெங்கின்” பதிற். ககூ. எ.

* 19. உழிஞைத்திணையின் துறைகளுவொன்றாகிய ‘அகத்தோன் செல்வம்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; நொல். புறத்திணை. சூ. க0-இளம் ; எட்ட. எட்ட. க2 - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘பாயமீதழிந்து’ 2 ‘அகன்மலையே வான்கணத்து’ 3 ஆங்குப், புலன்...தேரினராயினு, ‘மரன்...களிற்றினராயினும்’ 4 ‘வாளிற்கொள்ள விறுளிற்றரலன்’ 5 ‘விரையொலி’ 6 ‘காஞ்சி’ 7 ‘பவணழிந்து’

காள்ளும்பரிசை; வழத்து முறுக்கப்பட்ட நரம்பினையுடைய சிறியயாழைப்
ண்ணி வாழ்த்து நறுநாற்றத்தையுடைய தழைத்த கூந்தலையுடைய தும்
தலியர்பின்வர ஆழனிராய்ப் பாழனிராய்ச் செலவின் அவன் துமக்கு
ரட்டையும் மலையையும் கூடத்தருவன்.—எ - து.

அளிதோவென்பது, ஈண்டிலியப்பின்கண்வந்தது.

ஒரியென்பது, தேன்முதிர்ந்தாற் பரக்கும் * நீலநீரம் ; முசுக்கலையெனி
றம் அமையும்.

குன்றம் தேன்சொரியுமென இடத்துநிகழ்ந்தொருளின் றெழில இடத்து
மல ஏறிநின்றது.

நாங்குபயமுடைத்தென்றுவைத்து, நெலவினையும் பழமழக்கும் கிழங்கு
மழக்கும் தேன்சொரியுமென்று அவற்றின் செய்கைதோன்றக் கூறினொனி
றம், கருதியது நெலவும் பழமும் கிழங்கும் தேனுமாகக்கொள்க.

வாங்கணற்றணிமலையேயென்று பாடமோதுவாருமுளர்.

வாங்கணற்றென்றது, மலையின் ஒக்கமும் பரப்பும்.

மீள்கணற்றென்றது, சூனையினது பன்மையும், தெளிவும், சிறுமையும்.

ஈண்டுக்கண்ணென்பது, அசைநிலை.

தாளென்றது, படையடித்தலும் அழித்தற்குவேண்டும் கருவிமுதலா
யின இயற்றலும்.

விதலியவென்றது, அவர் உரிமைமகளிர்.

(ககக)

* “நீனெய்தாழகோதை” (பர. கக:கஉச); “நீலநீர வேரி பாய்ந்தென
நெடுவரை, நேமியிற் செல்லு செய்க்க ணிறுஅல்” மலைபடு. (ருஉச - ம).

(கக௦.) கடந்தது தானே மூவிருந் கூடி

யுடன்றணி ராயினும் பறம்புகொளற் கரிதே

முந்தா றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னுடி

முந்தா றூரும் பரிசிவர் பெற்றனர்

ரு 1 யாமும் பாரியு முளமே

குன்று முண்டிநீர் பாடினார் செவினே.

தினையும் துறையும் அவை.

ழுவேந்தநம் பறம்புமற்றிடுநந்தாரை அவர் பாடியது.

இ - றா.—வஞ்சியாது எதிரின் றுகொலவும் ப டையினையுடையமூன்று
திதத்திருந்கூடிப் பொருந்ராயினும் பறம்புகொருதற்கு அரிது; மு றுறு

க. கடத்தல - வஞ்சியாதெதிர்தீந்தல ; “ஒன்றாக் கடந்தது முரவு
நீர் மாகொளத, வென்வேலான்” கலி. உள.

உ. புறநா. க௦க : க௬ ; ககக : உ.

மட - ச. “உள்ளி யுள்ளவெல லாமுடி தீயும், உள்ளி யோரின் வழங்
களை” கம்ப. ஆற்று. ச.

(பி - ம்.)—1 ‘யானும்’

கதைய புறநானூறு முலமும் உரையும்.

ஊரையுடைத்து, குளிர்த நல்ல பறம்புநாடு ; அம்முந்தூறாரும் பரிசிலா பெற்றனர் ; நீயிர்பாடினிராய்வரின், துமக்கு யாமும்பாரியுமுள்ளோம் ; அது வேயன்றி மலையுமுண்டு.—எ - று.

நீர் பாடிவரின்னும் பறம்புநாடு பரிசிலர் முன்னேபெற்றமாயின், அது துமக்குக் கிடையாதென்பது கருத்தாகக்கொள்க. (கக௦)

(ககக.) அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ வரிதே
| நீலத், திணைமலர் புரையு முண்கட்
கிணைமகட் கெளிதாற் பாடினன் வரினே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இரங்கத்தக்கது, பெரிய கரிய குன்றம் ; அது வேலான் வெல்லுதலவோ தர்க்கோ அரிது; நீலத்தினது இணைந்தமலரையொக்கும் மையுண்டகண்ணையுடைய கிணை யையுடைய விதவிக்கு எளிது, பாடினளாய்வரின்.—எ - று.

அளிதோவென்றது ஈண்டுவிடப்பின்கண்வந்தது.

பாடினளாய்வரினென்றகருத்து : அவட்கும் அவ்வாறன்றித் தன் பெண்மையால மயக்கிவென்றுகோடல அரிதென்பதாம். (ககக)

க. புறநா. க௦௯ : க.

உ. புறநா. க௦௯ : க௭ ; கக௦ : உ.

உ - ந. “எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்” கலி. ௯௬.

ஈ. புறநா. க௦௯ : க௭ - அ.

(ககஉ.) அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவி
னெந்தையு முடையேமெங் குன்றும் பிறர்கொளா
ரிற்றைத் திங்க ளிவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்
டு குன்றுங் கொண்டார்யா மெந்தையு மிலமே.
திணை - பொதுவாயல் ; துறை - கையறுநிலை.
பாரிமகளிர் பாடியது.

இ - ள்.—மூவேந்தரும் முற்றியிருந்த அற்றைத்திங்களின் அவ்வென்றிய நிலாவின் கண் எம்முடைய தடையையுமுடையேம் ; எம்முடையமலையையும் பிறர்கொள்ளார் ; இற்றைத்திங்களது இவ்வென்றியநிலவின் கண் வென்றைந்த முரசினையுடைய அரசர் எம்முடைய மலையையுங்கொண்டார் ; யாம் எம்முடைய தடையையுமிழந்தோம்.—எ - று.

திங்களை மாதமென்பாருமுள்.

ஒருவனை மூவேந்தருமற்றியிருந்தும் வஞ்சித்துக்கொன்றமையின், 'வேன் மெறி முரசின்வேந்தர்' என்றது, ஈண்டு இகழ்ச்சிக்குறிப்பாய் நின்றது. (ககஉ)

(ககங.) மட்டுவாய் திறப்பவு மைவிடை வீழ்ப்பவு

மட்டான் ருனாக் கொழுந்துவை யூன்சோறும்

பெட்டாங் கீயும் பெருவளம் பழுனி

நட்டனை மன்னோ முன்னே யினியே

நு பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று

நீர்வார் கண்ணேந் தொழுதுநிற் பழிச்சிச்

சேறும் வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே

கோறிரண் முன்கைக் குறுந்தொடி மகளிர்

நாறிருங் கூந்தற் கிழவரைப் படர்ந்தே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவன்மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுக்கீக்கோண்டு போவான் பறம்பு வீடுத்த கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—மதுவிறந்த சாடியை வாய்திறப்பவும் ஆட்டுக்கிடாயை வீழ்ப்பவும் அடப்பட்டு அமைந்தொழியாத கொழுவின துவையையும் ஊனையு முடைய சோந்தையும் விரும்பிய பரிசே தரும் மிக்க செல்வமுதிர்ந்து எம் மோடு நட்புச் செய்தாய் முன்பு; இப்பொழுது, பாரி இறந்தானாகக் கலங்கிச் செயலற்று நீர்வார்கண்ணையுடையமாய்த் தொழுது நின்னை வாழ்த்திச் செல்லுதும், பெரிய புகழையுடைய பறம்பே, கோற்றொழிலாகச் செய்யப் பட்ட திரண்ட குறிய வளையையணிந்த முன்கையினையுடைய மகளிரது மணங்கமழும்* கரியகூட தலைத் தீண்டுதற்கு உரியவரை நின்னது.—எ - று.

பறம்பே, பெருவளம்பழுனி நட்டனை முன்; இனி நாறிருங்கூந்தற் கிழவரைப் படர்ந்து சேறுமெனக் கூட்டுக.

மன், கழிவின்கண் வாழ்தது.

வாழியும் ஓவும், அ - ஸநிலை.

ஆனக்கொழுது துவையென்பதற்கு விருப்பம் அமையாத கொழுந்துவை யெனினுமமையும். (ககங)

க. புறநா. உகஉ : க.

ங. "பல்வளம் பழுனிய" மணி. ங : உஅ.

கா. "நீர்வார் கண்ணேன்" (நற். கசங); தன்மைப்பன்மை வினைக் குறிப்புமுற்று வினையெச்சக்குறிப்பானதற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. கு. ஙரு; நன் - வி. கு. ஙரு; இ - வி. கு. உரு - உரை.

* "கூந்த லண்கொடுப்பேம் யாம்" (கலி. கரு); "தோடேந்து பூங் கோதை வேண்டேங் கூந்தல் தோடேல்" சீவக. கஉஉக.

ககசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(ககசு.) ஈண்டின் றோர்க்குந் தோன்றுஞ் சிறுவரை

சென்றுநின் றோர்க்குந் தோன்று மன்ற

களிறுமென் றிட்ட கவளம் போல

நறவுப் பிழிந்திட்ட கோதுடைச் சிதறல்

நு வாரசம் பொழுது முன்றிற்

தேர்வீ சிருக்கை நெடியோன் குன்றே,

தீணையும் துறையும் அவை.

அவன்மகளி ரைக்கோண்டுபோம் கபிலர் பறம்புநோக்கி நின்று
சொல்லியது.

இ - ள்.—இவ்விடத்து நின்றோர்க்குந் தோன்றும், சிறிது எல்லைபோய்
நின்றோர்க்குந் தோன்றும், நிச்சயமாக; யானை மென்று போகடப்பட்ட கவ
ளத்தினது கோதுபோல மதுப்பிழிந்து போகடப்பட்ட கோதுடைத்தாகிய
சிதறியவற்றினின்றும் வாரந்த மதுச்சேறெழுகும் முற்றத்தையுடைய தேர்
வழங்கும் இருப்பையுடைய உயர்ந்தோனுடைய மலை.—எ - று.

நெடியோன் குன்று தோன்றுமெனறது, புகழான் உயர்ந்து காணுதார்க்
கும் செவிப்புலனாகத் தோன்றும், அவனுளனுயகாலத்து; இப்பொழுது பிற
மலைபோலக் கட்புலனாகத் தோன்றுமளவாயிற்றெனக் கையற்றுக் கூறியவா
றாகக் கொள்க. (ககசு)

கூ. தேர்வீசிருக்கை; (புறநா. ககஅ:நு); “தேர்வீச கவிகை” மலைபடு,
நகசு.

(ககரு.) ஒருசா ரருவி யார்ப்ப வொருசார்

பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மாந்

வாக்க வுக்க தேக்கட் டேறல்

கல்லலைத் தொழுகு மன்னே பல்வே

நு லண்ணல் யானை வேந்தர்க்

கின்னா னாகிய வினியோன் குன்றே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருபக்கம் அருவி ஆர்த்தொழுக ஒருபக்கம் பாணருடைய
மண்டைகார் நிரம்ப வாக்கவேண்டி வடிக்க உக்க இனிய கள்ளாகிய தேறல்
கல்லையுருட்டியொழுகும், பல வேற்படையுடனே தலைமைபொருந்திய யானை
யையுமுடைய வேந்தர்க்குக் கொடியோனாகிய இனியோன்மலை; அது கழிந்
தது.—எ - று.

குன்றதேறல் கல்லலைத்தொழுகும்; இனி அது கழிந்ததென்று கூட்டுக.

உ. மண்டை; புறநா. கரு. : ந - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

அருவியும் அவனுளனாயின் உளதாவதென்பது கருத்து.

மன், கழிவின் கண் வந்தது.

குன்று தேமல்கல்லலைத்தொழுகுமென இடத்துநிகழ்பொருளின்
றொழில் இடத்துமேல் ஏறியின்றது. (ககரு)

(ககரு.) 1 தீநீர்ப் பெருங்குண்டு சுனைப்பூத்த குவளைக்

கூம்பவிழ் முழுநெறி புள்வரு மல்கு

வேந்தெழின் மழைக்க ணின்னகை மகளிர்

புன்முசு கவலைய முண்மிடை வேலிப்

ரு பஞ்சி முன்றிற் சிற்றி லாங்கட்

பிரை நாரிய சுரையிவர் மருங்கி

னீத்திலைக் குப்பை யேறி யுமண

ருப்பொ யொழுகை யெண்ணுப மாதோ

நோகோ யானே தேய்கமா காலே

க0 பயில்பூஞ் சோலை மயிலெழுந் தாலவும்

பயிலிருஞ் சிலம்பிற் கலைபாய்ந் துகளவுங்

கலையுங் கொள்ளா 2 வாகப் பலவுங்

கால மன்றியு மரம்பயம் பகரும்

யாண ருறு வியன்மலை யற்றே

கரு யண்ண னெடுவரை யேறித் தந்தை

க. “மலிசுனைக்குவளைத், தேம்பாயொண்பூ” அகநா. ௩௦௮.

உ. முழுநெறி - புறவிதழொழிந்தமுழுப்பூ; “கழனி யாம்பல் முழு
நெறிப் பகைத்தழை” (அகநா. கருசு); “கழுநீர்ப் பிணையன் முழுநெறி”
சிலப். உ : ௩௪.

க-உ. “முழுநெறிக்குவளை” (சிலப். உ : கசு) என்பதற்கு, இதழொ
டிக்கப்படாத குவளையென்று பொருள் கூறி, இவ்வழிகளை மேற்கோள்
காட்டினர் அடியார்க்குநல்லார். தழை: புறநா. சுக : க; ௩௪௦ : க;
“மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ”, “மனைநகு வயலை மரணிவர் கொழுங்கொடி,
யரிமல ராம்பலொ டார்தழை தைஇ, விழவாடு மகளிர்” (அகநா. ௨௦,
களசு); “கிணையிதழ் பறியாப் பைவிரி யல்குந், கொய்தழை தைஇ” (குறி
ஞ்சி. க0க - உ); “பைந்தழைமாமகளிரோடு” பட்டின. கக.

அ. ஒய்தல் : புறநா. ௭௦ : க௭ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

க௩. “கால மன்றியு மரம்பயன் கொடுத்தலின்” (மலைபடு. க௩௪);
“கால மின்றியுந் கணிந்தன கனி”, “திங்கனி, காலமின்றிக் கனிவது காண்டி
ரால்” கம்ப. வனம்புகு. ௪௪ ; நாடவிட்ட. கஅ.

(பி - ம்.)—1 ‘திம்பெருங்’ 2 ‘வாகுப்’

கக்கா புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பெரிய நறவிற் கூர்வேற் பாரிய

தருமை யறியார் போரெதிர்த்து வந்த

வலம்படு தானே வேந்தர்

பொலம்படைக் கலிமா வெண்ணு வோரே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இனிய நீரையுடைய பெரிய ஆழ்த சுணைக்கட் பூத்த செங்
கழுநீரினது முகையவிழ்ந்த புறவிதழொடித்த முழுப்பூவாற் செய்யப்பட்ட
தழையசையுமல்லுமையும் மிக்க அழகையுடையகுளிரந்த கண்ணினையும்இனிய
முறுவலையுமுடைய மகளிர் புலமொய்த்தகவலையையுடையனவாகிய முள்ளால்
நெருங்கியவேலியையும் பஞ்சுபரந்த முற்றத்தையுமுடைய சிறியமனையிடத்
தின்கட் பீர்க்குமுளைத்த சரைபடர்ந்தவிடத்தில் ஈத்திலையையுடையகுப்பை
யின்கண்ணேறிமணர் உப்புச்செலுத்தும் சகடத்தையெண்ணுவர்; நோவேன்,
யான் ; எனதுவாழ்நாள் கெடுவதாக ; பயின்ற பூவையுடையசோலைக்கண்
மயிலெழுந்து ஆடவும் பயின்ற பெரியமலையின்கண்ணேயேறி முசுக்கலை
தாவிடிகளவும் அம்முசுக்கலையும் துகர்ந்துவெறுத்தலாற் கொள்ளாவாம்பரிசு
காலமன்றாகவும் மரங்காபிலவும் காயும்பழமுமுதலாயினவற்றைவினைந்து
கொடுக்கும் புதுவருவாயொழியாத அகன்ற மலையைப்போலும் பயனுடைத்
தாகிய தலைமையையுடைய உயர்ந்த வரையின்கண்ணேயேறித் தம்முடைய
தந்தையாகிய மிக்க மதுவினையும் கூரியவேலினையுமுடைய பாரியதுபெறு
தற்கருமையையறியாராயப் போரேற்றுவாத வென்றிப்பட்ட சேனையை
யுடைய அரசரது பொன்னாற்செய்யப்பட்ட கலமுதலியவற்றையுடைய
மனஞ்செருக்கிய குதிரையையெண்ணுவார்.—எ - று.

வியன்மலையென்றது, அரைமலையை.

கெடுவரையென்றது, உச்சிமலையை.

இன்னகைமகளிர், நெடுவரையேறி முன்பு வேட்டதர்கலிமாவை எண்ணு
வோர், இப்பொழுது ஈத்திலைக்குப்பையேறி மணர் உப்பொயொழுக்கையை
எண்ணுவர் ; இதற்கு நோவேன்யான் ; எனதுவாழ்நாள் கெடுவதாகவென
வினைமுடிவு செய்ய்க.

அத்தேயென்னுமேகாரம், அசைநிலை.

வியன்மலை அத்தன்மைத்தெனப் பிறிதொருதொடராக்கி உரைப்பினு
மமையும். (ககா)

ககா - அ. “ஏந்துகோட் டியானே வேந்த ரோட்டிய, கடும்பரிப் புரவி
கைவண் பாரி” அகநா. எஅ.

ககா. புறநா. நடுநா. : கசு ; “பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சுவற்
புரவி” (மலைபடு. நுஎச); “புனையும் பொலம்படைப் பொங்குமோன்”
பு - வெ. க0 : முல்லைப்பொதுவியற்பால, உ.

(கக௭.) மைம்மீன் புகையினுந் தூமந் தோன்றினுந்
தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி யோடினும்
வயலக நிறையப் புதற்பூ மலர
மனைத்தலை மகவை யின்ற வமர்க

ரு ணுமா நெடுநிரை நன்பு லாரக்
கோலல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கிப்
பெயல்பிழைப் பறியாப் புன்புலத் ததுவே
புள்ளை வெருகின் முள்ளெயிறு புரையப்
பாசிலை முல்லை முகைக்கு

க0 மாய்தொடி யரிவையர் தந்தை நாடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ-ள்.—சனியீன் புகைகளோடுகூடப் புகையினும் எல்லாத்தொடையினும்
புகைதோன்றினும் தென்றிசைக்கண்ணே வெள்ளிபோக்குறிலும் வயலிடம்
விளைவுமிகப் புதலிடத்துப் பூமலர மனையிடத்துக் குழலையையின்ற மேவிய

க - உ. புறநா. ௩௫ : ௬ - ௭; சனி கரியநிறமுடையனாதலின்மைம்
மீனென்றார்; சனிபுகைதலாவது, இடபம் சிங்கம் மீனம் இவற்றொடுமாறு
படுதல்; இவற்றுள், சனி தனக்குப் பலகவீடாகிய சிங்கராசியிற் புகின்
உலகிறகுப் பெருந்திங்கு விளைவிப்பனென்பதை, “மகத்திற் புக்கதோர்
சனியெனக் காயை” (தேவாரம்), “அடையார்தமக்கு, மகத்திற் சனியள்ள
நிர வாணன்” (திருகே. ௪௮), “மகத்தில வாழ்சனியாயினே” (வாயுசங்கி
தை, கடவுள். ௭), “விசயன் நடமுந் குதவி செய்யாமன், மகத்திற் சனி
போல வளைக்குவம் யாம்” (வல்லி - பாரதம், கக - ஆம்போர். ௪0) என்ப
வற்றாணர்கள்; (நகைத்திரங்களுள் மகம், பூரம், உத்தரத்தின் முதற்பாதம்
சிங்கராசிக்கு உரியவை.) தூமம், புகைக்கொடியென்றுங் கூறப்படும்; தூம
கேது வென்பதுமிகுதவே; இது வட்டம், சிலை, துட்பம், தூமமென்னுங் கரந்
துறை கோட்கள் நான்கனுள்ளொன்று; இதன் தோற்றம் உலகிற்குப் பெருந்
திங்கு விளைவிக்குமென்பர்; “தூமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய” (கம்ப. மந்
தரை குழ்ச்சி. ௨௧); “கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்,
விரிகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்” (சீலப். ௧0: ௧0௨-௩) என்பத
னுரையில் இவ்வழிகளைமேற்கோள்காட்டினர் அடியார்க்குநல்லார்.

௬. “கோலல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கி யெனவரும் பண்புபொருளி
யாயிற்றேனும் பெயர்கொளவருதற்பாற்படுதலும், ...இதனாற் கொள்க”
தோல். வேற்றுமை. ௬. (௫) - ந.

௮. வெருகு - காட்டுப்பூனை; இதனை, “படப்ப வேலியும் புதலும்
பற்றி, விடக்கிற் கு வேற்றுயிர் கொலவது” (தோல். மரபு. ௬. ௬௮) என்ப
பர் போராசிரியர்.

௮ - ௬. “வெருகுவேட்பச் சிரிப்பனபோன் முகைத்த முல்லை” (சீவக.
ககருக.

ககஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கண்ணையுடைய ஆமாவினது நெடியநிரை நல்லபுல்லையேயக் கோல் செவ்விதாகலின் அமைத்தோர் பலராக மழைபிழைப்பறியாத புல்லியநிலத்தின்கண்ணது, இனையவெருகினது கூரியபல்லையொப்பப்பசிய இலையையுடைய மூல்லை முகைக்கும் நுண்ணிய தொழிலையுடைய வனையினையணிந்த மகளிருடைய தந்தைநாடு.—எ - து.

பல்கியென்பதனைப் பலகவெனத்திரிக்க.

அரிவையாந்தலைநாடு, பெயலபிழைப்பறியாப் புன்புலத்ததுவெனக் கூட்டுக.

என்றதனாற்போ தது : புன்புலத்ததாயிருந்ததே ! அது பெயல் பிழைப்பறியாமை, கோல்செம் மயினான் உராதாயதன்மே ; அவ்வாறு*கோல்செவ்விதாக நிறுத்தியவனை இழப்பதேயென்று அவன் நாடுகண்டு இரங்கியவாறாகக் கொள்க. (ககள)

* “முறைகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி, யொல்லாது வானம் பெயல்”, “ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் னான்மறப்பர், காவலன் காவா னெனின் ” குறள். ௩௫௬, ௩௬௦.

(ககஅ.) அறையும் பொறையு மணந்த தலைய

வெண்ணாட் டிங்க ளனைய கொடுங்கரைத்

தெண்ணீர்ச் சிறுகுளங் கீள்வது மாதோ

கூர்வேற் குவைஇய மொய்ம்பிற்

நு நேர்வண் பாரிதண் பறம்பு நாடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—பாறையும் சிறுகுவடுங்கூடிய தலையையுடையவாகிய எட்டாம்பக்கத்துப் பிறைபோலும் வளைந்த கரைகளையுடையதானிய தெளிந்த நீரையுடைய சிறியகுளம் பாதுகாப்பாரின்மையின் உடைவதுபோலும், கூரியவேலையேயாதிய திரண்டதோனையுடைய நேர்வண்மையைச்செய்யும் பாரியதுகுளிர்த பறம்புநாடு.—எ - து.

நாடுகுளங்கீள்வதென இடத்து நிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்துமேல ஏறி நின்றது.

மாதோ, அசைநிலை.

(ககஅ)

நு. புறநா. ககஅ : ௩௩ ; ௨௦௦ : ௩ - க௨ ; ௨௦௧ : ௨ - நு ; “சுரும்புண, நறவுவா யுறைக்கு நாக நெடுவழிச், சிறுவீ முலைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய, பிறங்குவென் ளருவி வீழ்ஞ் சாரற், பறம்பிற் கோமான் பாரியும்” (சிறு பாண். ௮௪ -கக) ; “முலைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையும், தொல்லை யளித்தாரைக் கேட்டறிதும்” (பழ. ௩௮௧) ; “முலைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையு, மெலையீர் ஞாலத் திண்சலிளங்கத் - தொல்லை, யிரவாம லீந்த விதைவர்போ னியுங், கரவாம லீகை கடன்” பு - வெ. க : ௩.

(ககக.) கார்ப்பெய றலைஇய காண்பின் காலக்
களிற்றுமுக வரியிற் றெறுழி பூப்பச்
செம்புற் றீயலி னின்னைப் புளித்து
மென்றினை யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ
நிழலி னீளிடைத் தனிமரம் போலப்
பிணைகெழு வேந்தரை யிறந்து
மிரவலர்க் கீழும் வள்ளியோ னுடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கார்காலத்து மழைபெய்துமாறிய காட்சியினியகாலத்துக்
களிற்று முகத்தின்கட் புகர்போலத் தெறுழினது மலர்பூப்பச் செம்புற்றின்
கண் ஈயலை இனியமோரோடு கூட்டி அடப்பட்ட புளிக்கடியையுடைத்து;
மெல்லிய தினையாகிய புதுவருவாயையுடைத்து, முன்பு; இது அது கெடுங்
கொல்லோ! நிழலில்லாத நெடிய வழிக்கணின் தனிமரத்தையொப்பமுரசை
யுடைய அரசரின்றிக்குத்தும் இரவலர்க்கு வழங்கும் வண்மையையுடையவ
னாகாடு.—எ - று.

பூப்பவென்னும் வினையெச்சம் இன்னனைப் புளித்தென்னும் குறிப்பொடு
முடிந்தது.

வள்ளியோனாடு, இன்னனைப்புளித்து; யாணர்த்து; அது நந்துங்
கொல்லோவெனக் கூட்டுக.

தெறுழென்றது, காட்டகத்தொருகொடி; புளிமாவென்றுரைப்பாரு
முள். (ககக)

க. “தலைப்பெயறலைஇய” முருகு. கூ.

ங. புறநா. நிக: க-க௦ ஆம் அடிகளின் குறிப்பப்பார்க்க. “சிறுத்
தீலத் தருவின் பழுப்புது வினாதயி, ரிதைப்புள வரகின் வவப்புமா ணரிசி
யொடு, கார்வாய்ப் பொழிந்த வீர்வாய்ப் புற்றத், தீயலபெய் தட்ட வின்புளி
வெஞ்சோறு” அகநா. நகச: ௨ - ௫.

டு. “அழன்மண்டு போழ்தி னொடவதவர்கட் கெல்லா, நிழன் மரம்போ
னேரொப்பத் தாங்கி” (நாலடி. ௨௦௨), “அருஞ்சுரத்தின் மரம்போல
அடைந் தார்க்களித்தல் அவற்கியல்பு” சீவக. ந - ந.

சு - எ. புறநா. கக(௫): ௫ - சு.

(க௨௦.) வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவற்
கார்ப்பெயற் கவித்த பெரும்பாட் டரத்துப்
பூழி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்

பல்லி யாடிய பல்களைச் செவ்விக்

ரு களைகால் கழாலிற் றோடொலிபு நந்தி
மென்மயிற் புனிற்றுப் பெடைகடுப்ப நீழக்
கருந்தாள் ¹ போகி யொருங்குபின் விரிந்து
கிழு மேலு மெஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விளைந்த புதுவர கரியத்

க0 தினைகொய்யக் கவ்வை கறுப்ப வவரைக்
கொழுங்கொடி விளர்க்காய் கோட்பத மாக
நிலம்புதைப் பழுனிய மட்டின் நேறல்
புல்வேய் குரம்பைக் ² குடிதொறும் பகர்ந்து
நறுநெய்க் கடலை விசைப்பச் சோறட்டுப்

கரு பெருந்தோ டாலம் பூசன் மேவர
வருந்தா யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ
விரும்பல் கூந்தன் மடந்தையர் தந்தை
யாடுகழை நாலுஞ் சேட்சிமைப் புலவர்
பாடி யானுப் பண்பிற் பகைவ

உ0 ரோடுகழற் கம்பலை கண்ட
செருவெஞ் சேளய் பெருவிற னுடே.

தினையும் லுறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—வெம்மைமுதிர்ந்த வேங்கைமரத்தையுடைய சிவந்த மேட்டு
நிலத்துக் கார்காலத்து மழையான் மிகுந்த பெரிய செவ்வியையுடைய ஈரத்
தின்னக் புழுதிக்கல்கப் பலசால்பட உழுது வித்தித் தாளியடிக்கப்பட்ட பல
கிளையையுடைய செவ்வியின்கட் கிளையை அடியினின்றும் களைதலான் இலை
தழைத்துப் பெருகி மெல்லிய மயிலினது ஈன்றணிய பேடையையொப்ப
ஒங்கிக் கரிய தண்டுநீண்டு எல்லாம் ஒருங்கு சூலவிரிந்து கதிரினது அடியும்
தலையும் ஒழியாமல மிகக்காப்பத்துச் சிரிதாகவிளைந்த புதியவரகையறுக்கத்
தினையையரிய எள்ளினக்காய்க்கறுப்ப அவரையினது கொழுவின கொடியின்

ச. பலலியாடுதல், தாளியடித்தல், ஊட்டித்தலென்பன ஒருபொருட்
சொற்கள்; அது நெருங்கி முளைத்த பயிர்களை விலககுதற்கும் வருத்தமின்
றிக் களைபிடுங்குதற்குமாகக் மேரோக்கியுள்ள கூரியபல முனைகளையுடைய
பலகையின் இரண்டுபக்கத்தும் மேற்புறத்திலுள்ள வளையங்களிற் கட்டிய
கயிறுகளைச் சேர்த்துப் பூட்டிய நுகத்தை வாய்க்கட்டப்பட்டுள்ள எருது
களின் பிடரியில வைத்துப்பூட்டியுழிச்செய்தல்.

க0. “சிறுதினை கொய்யக் கவ்வை கறுப்ப” மதுரை. ௨௭௧,

(பி - ம்.)—1 ‘போக்கி’ 2 ‘குடிதொறும்’

கண வெள்ளைக்காய் அறுக்கும்செவ்வியாக நிலத்தின்கட் புதைக்கப்பட்ட
முற்றிய மதுவாகிய தேறலைப் புல்லாலே வேயப்பட்ட சிறியமனையின்கட்
உயுள்ள இடந்தோறும் நுகரக்கொடுக்க நறியநெய்யிலே கடலைதுள்ள
புத்தனோடு சோற்றையட்டு ஊட்டுதற்குப் பெரியதோளையுடைய மனையாள்
கலம்புசுதலைப்பொருந்த வருந்தவேண்டாதபுதுவருவாயையுடைத்து, முன்பு;
இனி அது கெடும்போலும் ! கரிய பலவாகியகூடதலையுடைய மடந்தையர்க்
குத் தந்தையாகிய அசைந்த மூங்கில இழைந்தொலிக்கும் உயர்ந்த உச்சியை
யுடைய, புலவர் பாடப்பட்டமையாத தன்மையையுடைய பகைவரது புறக்
கொடுத்தோடும் வீரக்கழலினது ஆரவாரத்தைக்கேட்டு நாணிப் பின் செல்
வாது கண்டுநின்ற போரைவிரும்பிய சேயையொக்கும் பெரிய வென்றியை
யுடையவனது நாடு.—௭ - ௮.

வித்தி ஆடியசெவ்வியெனவியையும்.

நந்திபென்பதுமுதலாய வினையெச்சங்கள் விளைந்தவென்னும் பெய
ரெச்சவினையோடும், அரியவென்பதுமுதலாக மேவரவென்பதீராக நின்ற
வினையெச்சங்கள் யாணர்த்தென்னும் குறிப்புவினையோடும் முடிந்தன.

பகர்ந்தென்பது, பகரவெனத் திரிக்கப்பட்டது.

விசைப்பச் சோறட்டுமேவரவென இயையும்.

செருவெஞ்சேய் பெருவிறலது சேட்சுமையையுடையநாடு, யாணர்
த்து ; அது நந்துங்கொல்லோவெனக்கூட்டுக.

பெருந்தோளென்பது, பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொ
ரித்தொகை.

வெப்புளென வெம்மைக்கு அதுவும் ஒரு வாய்பாடாய்நின்றது. வெம்
மையை உள்ளும் முதிர்ந்தவென்னுமையும். (கஉ௦)

(கஉ௧.) ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்

வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிது

மீத வெளிதே மாவண் டோன்ற

ரு லதுநற் கறிந்தனை யாயிற்

பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே. *

௩. வரிசை : புறநா. கூ: ககூ. (௫ ௩௮, ௩௨௪)

உ - ச. புறநா. உச: ௩௦; “அறிவுமடம் படுதலு மறிவுநன் குடை
மையும், வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும், பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசில ரேத்த” சிறுபாண். உகசு - அ.

ரு. மு. புறநா. ௩௫: ௩௦.

கூ. “தத்தம், வரிசையா னின்புறா உமேல்” (நான்மணி. கூ); “பொது
நோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கி, னதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்”
தறள். ௫௨௮.

* மு. பாடாண்டிணைக்குரிய லிடைகள் பலவற்றுள், சிறிதென்றலிடை
க்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்திணை. கூ. ௩௬ - ௩.

உ0உ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை - அது ; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

மலையமான் திருநாடிக்காரியைக் கடுவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருதிசைக்கண் வர்ளியோனாகிய ஒருவனைநினைந்து நான்கு திசையினுமுள்ள பரிசின்மாக்கள் பலரும் வருவர் ; அவர் வரிசையறிதல் அரிது ; கொடுத்தல் மிகவும் எளிது ; பெரிய வணமையையுடைய தலைவன் அவ்வரிசையறிதலை நன்றாக அறிந்தாயாயின், அறிவுடையோரிடத்து வரிசை கருதாது ஒருதரமாகப்பார்த்தலைத் தவிரவாயாக.—எ - று. (கஉக)

(கஉஉ.) கடல்கொளப் படாது துடலூந் ருக்கார் .

கழல்புனை திருந்தடிக்காரியின் னாடே

யழல்புறந் தருஉ மந்தண ரதுவே

வீயாத் திருவின் விழல்கெழு தானே

நு மூவரு ளொருவன் துப்பா கியரென

வேத்தினர் தருஉங் கூழே துங்குடி

வாழ்த்தினர் வரூஉ மிரவல ரதுவே

வடமீன் புரையுந் கற்பின் மடமொழி

யரிவை தோளள வல்லதை

க0 நினதென விலை நீ பெருமிதத் தையே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கடலாற்கொளப்படாது, அதனைக்கொள்ளுதற்குப் பகை வர் மேற்கொள்ளார், வீரக்கழலணிந்த இலக்கணத்தாற்றிருந்திய நல்ல அடியையுடைய காரி, நிராதுநாடு ; அது, அவ்வித்தியைப் பாதுகாக்கும் பார்ப்பாருடையது ; கெடாத செலவத்தினையும் வென்றிபொருந்திய படை யையுமுடைய மூவேந்தருள் ஒருவருக்கு வலியாகவேண்டுமென்று அம்மூவர் பானினமும்வந்தோர் தனித்தனி புகழ்ந்து சினக்குத்தரும்பொருள், துமது குடியை வாடித்தினராய்வரும் பரிசிலருடையது ; ஆதலால், வடதிசைக்கட் டோன்றும் அருத்தியையொக்கும் கற்பினையும் மெல்லிய மொழியினையு முடைய அரிவையுடைய தோராமாத்திரையல்லது நின்னுடையதென்று சொல்ல ஒன்றுடையையல்லையாயிருக்கவும் நீ பெரிய செருக்கினையுடைய யாயிராநின்றாய் ; இதற்குக்காரணமென்னே?—எ - று.

க - உ. காரியின்காடு, மலையும் மலைசார்ந்த இடமுயாதலின் இங்ஙனங் கூறினார் ; இவன் இராசதானி பெண்ணையாற்றக்கரையிலுள்ள திருக்கோவ லாரென்று, “துஞ்சா முழுவற் கோவற் கோமா, னெடுங்கோர்க் காரி கொ டுங்கான் முன்றுதைப், பெண்ணையம் பேர்பாற்று நுண்ணமல்” (அகநா. ௩௫) என்பதனால் தெரிகின்றது.

ச - எ. புறநா. ௩௨0: கச - அ.

அ - கூ. “வடமீன்போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினான்: கலி, உ.

ஏத்தினர் தருமென்று பன்மையாற் கூறியது, அவ்வேந்தன் அமைச்சரை,

மூவரு யானொருவன் ; எனக்குத் துப்பாகியவன அம்மூவரும் ஏதொரு தருமென்று உரைப்பினுமமைபம்.

நாடு அநதணரது ; கூழ இரவலரது ; அரி வதோளளவல்லாத நிகர்க்கு உரித்தாகக்கூறுதற்கு யாதும் இல்லையாயிருந்தது ; நீ பெருமிதத் தயுடையாயிருந்தாயென வியந்துகூறியவாறு. (கஉஉ)

(கஉரு.) நாட்கள் ஞண்டு நாண்மகிழ் மகிழின்

யார்க்கு மெளிதே தேரீ தல்வே

தொலையா நல்விசை விளங்கு மலையன்

மகிழா தீத்த விழையணி நெய்தேர்

நு பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்ட மாரி யுறையினும் பலவே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன். — நாட்காலையே மதுவையுண்டு நாளொலககத்துமகிழ்ச்சியை மகிழின், தேர்வழங்குதல யாவார்க்கும் எளிதே ; கெடாத நல்ல புகழ்விளங்கு மலையன் மதுநுகர்ந்து மகிழாது வழங்கிய பொற்படகாளால் அணியப்பட்ட உயர்த்தேர், பயன்பொருட்கிய முள்ளூர்மலையுச்சியின் கண்பணடாகிய மலையினது துளியினும் பல. — எ - று.

இதன்கருத்து : ஏனையோர்கொட செயறடகயொன்றும், இவன் கொட இயற்கையென்றும் கூறியவாறு. (கஉரு.)

க. “துளங்கு தசம்பு லாக்கிய பசம்பொழித் தேற, விளங்கதிர் ஞாயிற்றுக் களங்கடொறும் பெறுகுவீர்” (மலைபடு. சுக - ச.) நாண்மகிழ் : புறநா. உக : ரு.

ரு. முள்ளூர் மலையனுடைய தென்பது, “ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப், பலருட்கு கழித்த லொரவாண மலையன்” (நற். கஎ௦), “முரண் கொடுப்பிற் செவ்வேன் மலையன், முள்ளூர்க் காணம்” (குறுந். ௩௧௨), “முள்ளூர் மன்னன்கழறொடிக் காரி” (அகநா. உ௦௯) என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

க. புறநா. ௩௪ : உ௦ - உ௩ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

உரசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பாணபேதம், சூ. 2, 3, 4
(கஉச.) நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்

பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழிசினும்

வறிது பெயர்குவ ரல்லர் நெறிகொளப்

பாடான் நிரங்கு மருவிப்

நு பீடுகெழு மலையற் பாடி யோரே,

நீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ளா. — நல்லாளன்றாகப்போகிப் புரிந்ததம் இடையேரின்று தடுப்பச் செவ்வியன்றாகச்சென்றுகூடிக்கூறுபாடன்றாக முனியும்வார்த்தை களைச்சொல்லினும் வறிதாக மீளவாரல்லர், ஒழுங்குபட ஓசைநிறைந்து ஒலிக் கும் அருவியையுடைய பெருமைபொருந்திய மலையையுடையோனேப்பாடிய வர்கா. — ள - று.

மலையற்பாடியோர், வறிதுபெயர்குவரல்லரென்கூட்டுக.

அன்றியென்பது, அன்றெனத்திரிந்தது செய்யுளாகலின்.

வறிதென்னும் குறிப்புவினையெச்சம், பெயர்குவரல்லரென்பதனுட பெயர்தலோடு முடிந்தது. வறியரென்றுரைப்பாருமுளர். (கஉச)

க. “புலரி விடியற் புள்ளோர்த்துக் கழிமின்” (மலைபடு. ௪௪௮) ; “நாளும் புள்ளுந் கேளா லுக்கமொ, டெக்கோ லேயின னதலின் யாமத டுச், செங்கால் வெட்சியந் திணையுந் துஉய், மறிக்குறம் குருதி மன்றுதுக ளலிப்ப, விரிச்சி யோர்த்தல வேண்டா, வெயிற்புறம் தருதும்யாம் பகைப் புல நிரையே” (தகடீர்யாத்திரை) ; ‘அனற்’ என்னும் குறிப்புவினையெச் சத்தின் ஈற்று இகரம் செய்யுளில் உகரமாகத்திரிந்து வந்ததற்கும் (தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. ௩௫ - இளம் ; ந; நன் - மயிலே. சூ. ௧௭௨ ; நன் - வி. சூ. ௧௭௩ ; இ - வி. சூ. ௯௧ - உரை), அது செய்தெனெச்சவினைக்குறிப்பாய் வந்ததற்கும் (தொல். வினை. சூ. ௩௪ - பேர்; ஸே ஸே ஸே ௩௧-ந; நன் - மயிலே. சூ. ௩௪௩ ; இ - வி. சூ. ௨௪௬ - உரை) மேற்கோர்.

உ. திறனன்று மொழிதல: “திறன்றிந்து சொல்லுக சொல்லையறனும், பொருளு மதனினூஉங் கில்” குறள். ௯௪௪.

க - ந. குறுந். ௧௪௦; வினையெச்சக்குறிப்பு அடுக்கிவந்த ஒருவினை கொண்டதற்கு மேற்கோர்; (நன் - மயிலே. ௩. ௩௫௪); இவை அடுக்காகா வென்பர் விருத்தியுரையாசிரியர்; நன் - வி. சூ. ௩௫௫.

ச. புறநா. ௩௬௯: ௨௨ - ௩.

(கஉ௫.) பருத்திப் பெண்டின் பனுவ லன்ன

நெருப்புச்சினந் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை

க. பருத்திப்பெண்டு: புறநா. ௩௨௬: ௫) ; “ஆளில் பெண்டிர் தாளிற் செய்த, துண்குதுண் பனுவல் போலக் கணக்கொள்” (நற். ௩௫௩); “துண்ணிய பலவாய பஞ்சு துணிகளாற் கைவன் மகடேத் தனது செய்கை

பருஉக்கண் மண்டையொ தேர்மாறு பெயர்
வுண்கு மெந்தைநிற் காண்குவந் திசினே

௫ நள்ளாதார் பிடல்சாய்த்த
வல்லாளநின் மகிழிருக்கையே
யுழுத னோன்பக டழிதின் ருங்கு
நல்லமிழ் தாகநீ நயந்துண்ணு நறவே
சூன்றத் தன்ன களிறு பெயரக்

க௦ கடந்தட்டி வென்றோனு நிற்கு றும்மே
வெலீஇயோ னிவனெனக்
கழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர்பு
விரைந்து வந்து சமரந் தாங்கிய
வல்வேன் மலைய னல்ல னாயி

க௫ னல்லமர் கடத்த லெளிதும னமக்கெனத்
தோற்றோன் ருனு நிற்கு றும்மே
தொலைஇயோ னிவனென
வொருநீ யாயினே பெரும பெருமழைக்
கிருக்கை சான்ற வுயர்மலைத்

௨௦ திருத்தகு சேய்நிற் பெற்றிசி னோர்க்கே.

திணை - வாகை ; துறை - ஆசுவாகை.

சோமான்மாந்தரஞ்சோலிநம்பொறையும் சோழன் இராசதயம்
வோட்டபெருநற்கீர்வியும் பொருதவழிச் சோழந்தத் '1 துப்பாகிய தோர்
வண்மலையனை வடமவண்ணக்கனிபெருஞ்சாத்தனார் பாடியது.

மாணபிலை ஓரிழைப படுத்தலாம் உலகத்து நூற்றாற்றலென்பது" (இறை.
ரு. க - உரை); "பஞ்சிதன் சொல்லாப பனுவ லிழையாகச், செஞ்சொற் புல
வனே சேயிழையா - எஞ்சாத, கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக, மையிலா
தூன்முடியு மாறு" நன்னூல், ௫. ௨௩.

க - ௨. புறநா. ௩௯௩ : ௧௨ - ௪ ; "இழுதி னன்ன வானிணம்" (மலை
படு. ௨௪௪) ; "இன்னுமவிலேசானே, 'நெருப்புச்சினி' தணிக் த நிணந
தயங்கு கொழுங்குதை' என்றத் போலச் சினமிலலதனை யுள்ளதுபோலக்
கூறுவனவுங் கொள்ளாமோவெனின், உணர்வுடையவற துக்கல்லது சுவை
தோன்றாமையின் வெகுளியென்று ஈண்டுக் கூறப்படாவென்பது. இது பிறர்
கட்டோன்றிய பொருள்பற்றிவரும்" தோல். மெய்ப்பாடு. ௫. ௧௦ - பேர்.

௭. புறநா. ௩௯௩ : ௧௪ ; "அழி - வைக்கோல ; 'ஆழிவாங்கியதரி
திரிப்ப' இது சிலப்பதிகாரம் ; 'உழுத னோன்பக டழிதின் ருங்கு' இது புற
நானூறு" தக்க. ௪௩௪ - உரை ; தோல். உவம. ௫. ௨௦ - பேர்.

(பி. ம்.)—1 'துப்பாகியவொருவனும்மலையனை வடவண்ணத்தன்
, பேரிசாத்தன்'

உரை : புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

இ - ள்.—பருத்திதூற்கும் *பெண்டாட்டியது சுதிரந்தபஞ்சுபோன்ற நெருப்புத் தன்வெம்மை ஆறுதற்கேதுவாகிய நிணமொசந்த கொழுவியதடி களைப் பெரிய உடலிடதையுடைய கள்வார்த்தமண்டையோடு முறை முறையாக ஒன்றற்கொன்றுமாறுபட உண்பேமாக, எம்முடைய தலை, நினைக்காண் பேர்வந்தேன், பகைவரது வலியைத்தொலைத்த வலிய ஆண மையையுடையாய், நினைது மகிழ்ச்சியையுடைய இருக்கைக்கண் ; உழுத வலியபடுகி பின் வைக்கோலைத்தின்றாற்போல நிராது தாளாற்றலாற்செய்த பொருளை யாவர்க்கும் அளித்துப் பின் நீ விரும்பியுண்ணும் கள், நல்ல அமிழ்தாவதாக ; மலைபோலும்யானைபட எதிரின்று கொன்று வென்றவ னும், நம்மை வெலவித்தோளினென நின்றுமே மகிழ்ந்து சொல்லும் ; வீரக்கழலாகிய அணியாரசிறந்த செய்ய அடியாலே போர்க்காத்தைக் கைக கொள்ளவேண்டி வீரராதுவந்து போரைத்தடுத்தவலியவேலியையுடையமலை யல்லலனாயின் நல்ல போரைவெல்லுதல் நமக்கு எளிதொத் தோற்றவனும், நம்மைத் தொலைவித்தோன் இவனென நின்றுமே புகழ்ந்துசொல்லும் ; ஆத லால், நீ ஒருவனாயினாய், பெரும், பெரிய மறைக்கு இருப்பிடமாதற்கமைந்த உயர்ந்த மலையையுடைய திருத்தகக் சேயையொப்பாய், நினை மட்பாகவும் பகையாகவும் பெற்றோர்க்கு.—எ - று.

பனுவலன் என நிணமென இடையாயும்.

நிலங்கவான்பென்பது, கவரவெனத் திரிக்கப்பட்டது. எமதுநிலத்தைக் கைக்கொண்டெனினும் உபயும்.

தாளாற்றலாற் செய்தபொருளில் நல்லவெல்லாம் பரிசிலர்க்குவழங்கி எஞ்சியது உண்டலார், அழித்தின்றுங்கென்றார்.

காண்குவந்தென்பன், ஒருசொல்லிர்மைப்பட்டு உண்குமென்பதற்கு முடிபாய் நின்றன்.

உண்குமென்பது சுற்றத்தை உள்படுத்தி நின்றுமையின், பன்மை யொருமை வழுவழிதியாய்நின்றது.

மன், கழிவிட்கணவந்தது.

பெரும், சேய், வென்றோனும், வெலீஇயோனினென நிற்குதும் ; தோற்றோனும், தொலைஇயோனினென நிற்குதும் ; அதனால், நிற் பெற்றி சினோர்க்கு ஒருநீயாயினையாதலால், நின்மகிழ்நகைக்கண்ணே உண்கும் காண்குவந்திசின் ; படுகி அழிதின்றுங்கு நீ உண்ணுந்நவு நல்ல அமிழ்தாக வென மாறிக்கூட்டுக.

நெருப்புச் சிலநதவரி த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை என்பதற்கு எரியாது பூத்துக்கிடக்கின்ற தழலபோலும் நிணந்தயங்குகொழுங்குறை யெனினுமமையும்.

பருஉக்கண்மண்டையென்பதற்குக் கள்ளையுடைய உடலிடம்பரிய மண்டையெனினுமமையும். (கஉடு)

* பெண்டாட்டி பெண்மையையுடையாள் ; “ஒருபெண்டாட்டி தம் ரொடு கலாய்த்து” இறை. கு. க - உரை

(க. சு.) ஒன்னர் யானே யோடைப்பொன் கொண்டு

பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ

வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சி

ரோடாப் பூட்கை யுவோன் மருக

௫ வல்லே மல்லே மாயினும் வல்லே

நின்வயிற் கிளக்குவ மாயிற் கங்கு

றுயின்மடிந் தன்ன தூங்கிரு ளிறும்பிற்

பறையிசை யருவி முள்ளூர்ப் பொருந

தெறலரு மரபினின் கிளையொடும் பொலிய

௧௦ நிலமிசைப்¹ பரந்த மக்கட் கெல்லாம்

புலனமூக் கற்ற வந்த னுள

னிரந்துசென் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்

பரந்திசை நிற்கப் பாடின னதற்கொண்டி

சினமிகு தானே வானவன் குடகடற்

௧௫ பொலந்தரு நாவா² யோட்டிய வவ்வழிப்

பிறகலஞ் செல்கலா தனையே மத்தை

யின்மை தூர்ப்ப விசைதர வந்துநின்

வண்மையிற் றொடுத்தனம் யாமே முள்ளெயிற்

றாவெறி யுருமின் முரசெழுந் தியம்ப

௨௦ வண்ணல் யானையொடு வேந்துகளத் தொழிய

வருஞ்சமந் ததையத் தாக்கி நன்று

நண்ணுத் தெவ்வர்த் தாங்கும்

பெண்ணையம் படப்பை நாடுகிழ வோயே.

தினை - பாடாண்டினை; துறை - பாசற்றுறை.

புலையமான் திருநாடிக்காரியை³ மாறேக்கத்து நப்பசலையார்பாடியது.

இ - ள்.—பலகவரு படைய யானையினது பட்டத்திற் பொண்ணைக்கொண்டு பாணரதுதலை பொலியும்படிசெய்து வாடாத பொற்றாமரையெய்துந்

சு. புறநா. ௧௩௯ : ௭ ; “பூடாப்பூட்கை” ௫௫௧. ௨. ௭

க. - ௭. “கார்வண்டு, தொக்கிருந்தா வித்துழலும் தூங்கிரு ள்வெய்
வாயற் கொதுங்கிப், புககிருந்தா லன்ன பொழில்” நள. சுயம். ௨௨.

அ. புறநா. ௨௨௯ : ௧ ; “பல நக்குரலருவி” (பதிற். ௭௦) ; “பறையிசையருவி” (சிலப். ௨௫ : ௨௮) ; “இளை” எனனும் உரிச்சொல ஒலித்தற் றொழிற் பண்பில வர்த்ததற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே. ௧. ௪௫௮ ; நன்-யி. சூ. ௪௫௯.

(பி - ம்.)—1 ‘பிறந்தமக்கள்’ 2 ‘ஒட்டியவழிப்பிறர்கலஞ்’ 3. ‘மாறே கத்து’

உ௦அ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

முய சிறந்த தலைமையினையும் புறக்கொடாத மேற்கோளினையுமுடைய டெ
டோன்மரபினுள்ளாய், ஒன்றைக்கற்றியேமாயினும் அறிவேமாயினும் விரைய
நின்னிடத்துப் புகழைச் சொல்லுவோமாயின், இராப்பொழுதுதான் ஓரிடத்தே
உறங்குவதுபோன்ற செறிந்த இருளையுடைய சிறுகாட்டையும் பறையொர்
போலும் ஒலிபொருதிய அருவியையுமுடைய முள்ளூர்க்குவோந்தே
அழித்தற்கரிய தன்மையையுடைய நின்சுற்றத்துடனேபெருக நிலத்தின
மேல் மிக்க மாந்தரெல்லாரினும் அறிவின் கண்மாசற்ற * அந்தணானாகிய
தபிலன் இரகதசெலலும்புலவாக்கு இனிப்புகழ்த்தற்கு இடனில்லையாகப் பர
ந்து புகழ்நிற்ப்பாடினான் ; அதனைக் கொண்டு சின மிக்க சேனையையு
டைய சேரள மேலகடலின்கட் பொன்னைத்தரும் நாராய்செலுத்திய அவ்
விடத்து வேறுசில மரக்கலம் போகமாட்டாத அத்தன்மையையுடை
யேமாயும் எமது மிடிதுரக்க நிற்புகழ்கொடுவா வநது நினது வண்
மையிலே சில சொல்லத்தொடுத்தனம், யானாகள் ; முடபோலும் பலலினை
யுடைய பாம்பையெறியும் இடியேறுபோல முரசு கிளர்ந்தொலிப
பத் தலைமையையுடைய யானையுடனே அரசுபோர்க்களத்தின்கட்படப
பொறுத்தற்கரிய பூசலைசு சிதமவெட்டிப் பெரிதும்பொருந்தாதபகைவரைத்
தடுக்கும் பெண்ணையாறப்பக்கத்தையுடைய நாடையுடையோம்.—எ-ற.

உரவோர்மருக, பொருந, காடுகிழவோய், நின்வயிற்றினக்குவமாயின்,
அந்தணுளன் கிளையொடும்பொலிய இசைநிற்ப்பாடினான் ; அதற்கொண்டு
பிராந்தலம்செல்லாத அனையேமாயும், இன்மைதூத்தலால் இசைதரவநது
நின்வண்மையிற் சிலதொடுத்தேம்யாமெனக்கூட்டிவினை முடிவுசெய்க.

மக்கடகெல்லாமெ றபது, ஐந்தாவதன்மயக்கம். மக்கடகெல்லாம் ஒக்க
வெனிணுமமையும்.

வண்மையிற்றொடுத்தனமென்பதற்கு நின்வண்மையால் வளைப்புண
டனமெனிணுமமையும். (கஉ௬)

* அந்தணானாகிய கபிலன் : புறநா : ௨௦௦ : கப ; ௨௦௧ : எ - பார்க்க.

(கஉ௭.) களங்கன் யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்

பாடின பனுவற பாண நுய்த்தெனக்

களிறில் வாகிய புல்லரை நெடுவெளிற்

கான மஞ்ஞை கண்ணொடு சேப்ப

நு வீகை யரிய விழையணி மகளிரொடு

சாயின் நென்ப வாஅய் கோயில்

க. புறநா. கசரு : ௫ ; “கருங்கோட்டுச் சீறியாழ பண்ணுமுறை
நிறுப்ப” (நெடுநல். எ) ; “கருங்கோட்டுச் சீறியாழ” மலைபடு. ௫௩௪.

க - சு. “ஒப்புரவி னுலவருந் கேடெனி னுத்தொருவன், விற்றுக்
கோட்டக்க துடைத்து” (தறள். ௨௨௦) ; “வள்ளன்மையில்லாதான் செல்
வத்தின் மந்தையோ, னல்குரவே போலு நனிநல்ல” நீதிநேறி. ௬௭.

சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை யடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
யுராசர் லோங்குபுத ழொரீஇய
கௌ முராசகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.*

திணை - அது ; துறை - கண்டநிலை.

ஆயை உறையூர் ஏணிக்சேர் முடமோசியார் பாடியது.

இ - ள்.—களாப்பழம்போலும் கரிய கோட்டையுடைத்தாகிய சிறிய யாழைக்கொண்டுபாடும் இனிய பாட்டைவல்லபாணர் பரிசிலபெற்றுக் கொண்டுபோனார்களாக, களிறுகள் இல்லையாகிய புல்லிய பக்கத்தையுடைய நெடியதறியின்கண்ணே காட்டுமயில்கள் தத்தம் இனத்தோடு தங்கப் பிறிதோரணிகலமுமின்றிக் கொடுத்தற்கரிய மங்கலிய சூத்திரத்தையணிந்த மகளிருடனே பொலிவழிந்துசாய்ந்ததென்று சொல்லுப, ஆயுடையகோயிலை ; நுகர்த்தங்கினிதாகிய தாளிப்பையுடைய அடிசிலைப்பிறர்க்கு உதவலின்றித்தம் முடைய வயிற்றையேசிறைத்துச் சொல்லுதற்கமைந்த மேம்பட்டபுகழைநீங்கிய முரசுபொருந்திய செல்வத்தினையுடைய அரசர்கோயில், இதனை ஒவ்வாது.—எ - று.

என்றதன் கருத்து : செல்வர்கள், பெருந்திருவுடைமையிற் சிறந்தது போன்றிருப்பினும் ஆய்கோயில்வறிதெனினும் இஃது அதனினுஞ்சிறந்ததென்பதாம்.

ஆய்கோயில் சாயின்றென்ப; ஆயினும், முரசுகெழுசெல்வர்கள் இதனை யொவ்வாதெனக்கூட்டுக. (கஉ எ)

எ - கௌ. “நறியள வயலவர் நாலி நீர்வர, வறுபத நுங்கிய வொருவ குகையான்” கம்ப. பள்ளியாடை. ககக.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், கொடுப்போரேத்திக்கொடார்ப் பழித்தற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. உக - இளம்; ஷெ. ஷெ. சூ. ௩௩ - ந.

(கஉஅ.)மன்றப் பலவின் மாச்சினை மந்தி 3, 1, 5

யிரவலர் நாற்றிய விசிகுடு முழவின்
பாடின நெண்கண் கனிசெத் தடிப்பி
னன்னச் சேவன் மாநெழும் தாலுந்
நு கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியி

க - உ. புறநா. அக : எ - அ.

௩. செத்து - கருதி ; “துவற்கலித்த புதுமுனை யூன்செத், தறியா தெடுத்த புன்புறச் சேவல்” மலைபடு. கசக - எ.

௩. மு. குறுந். அச : ௩.

வாடுமகள் குறுகி னல்லது

பிடுகழு மன்னர் குறுகலோ வரிதே.

திணை - அது ; துறை - வாழ்த்து ; இயன்மொழியுமாம்.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - எ. — ஊர்ப்பொதுவிற்கண் பலவினது பெரிய கோட்டின்கண் வாழும் மந்தி பரிசிலர் தாக்கிவைக்கப்பட்ட பிணிப்புப்பொருத்திய மத்தளத்தினது ஓசையினிய தெளிந்தகண்ணைப் பலாப்பழமென்றுகருதித் தட்டின விடத்து அதன்கண்வாழும் அன்னச்சேவல் அவ்வோசைக்குமாறாகவெழுத்து ஒலிக்கும் கழலவிடப்பட்ட வீரவனையையுடைய ஆயது முகில்படியும் பொதியின்மலை, ஆடச்செல்லுமகர் அணுகினல்லது பெருமபொருத்திய அரசரனு குதலரிது. — எ - று.

இது, கொடை ச்சிதப்பும் வென்றியும் கூறியவாறாயிற்று. (கஉ௮)

க - எ. புறநா. நுசு : சு - கசு ; க௦க : கரு - அ.

(கஉ௯).¹ குறியிறைக் குரம்பைக் குறவர் மாக்கள்

வாங்கமைப் பழனிய தேறன் மகிழ்ந்து

வேங்கை முன்றிற் குரவை யயருந்

திஞ்சனைப் பலவின் மாமலைக் கிழவ

நு னாஅ யண்டிர னடுபோ ரண்ண

விரவலர்க் கீத்த யானையிற் காவின்னு

வான மீன்பல பூப்பி னாஅ

தொருவழிக் கருவழி யின்றிப்

பெருவெள் ளென்னிற் பிழையாது மன்னே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

உ. மதுவை மூங்கிற்கு யாயில் வார்த்தது முறறச்செய்தலை, “நெடுநக ணுடமைப் பழனிய கடுந்திறம், பாப்புக கடுபடவாண தோப்பி”, “அம்பனை விளைந்த தேக்கட டேறல்” (அகநா. ௩௪௮, ௩௬௮), “நீடமை விளைந்த தேக் கட் டேறல்” (முருகு. ௧௯௫) என்பவற்றாலுமறிக்க.

க. பரிசிலாக்கு யானை கொடுக்கப்படுதலை, புறநா. ௧௩௦, ௧௩௧, ௧௩௫, ௧௫௧ - ஆம் பாட்டுக்களாலும், “இரவலா வருஉ மாவை யண்டிரன், புர வெதிரந்து தொகுத்த யானேடோல்” (நற். ௨௩௭), “துடியடியன்ன தூங்கு மடைக் குழவியொடு, பிடிபுணர் வேழம் பெட்டவை கொள்கென” (பொருந. ௧௨௫ - ௬), “குன்றா கியபொன லும் வேழக்குழாமுக கொடைபுகழ்ந்து, சென்றார் முகக்கும்” (தஞ்சை. ௧௪௯) என்பவற்றாலுமறிக்க.

(பி - ம்.)—1 ‘குறையிறை’

இ - ள்.—குறிய இறப்பையுடைய சிறிய மனையின்கட் குறமக்கள் வளைந்த மூங்கிற்குழாயின்கண் வார்த்திருந்து முதிர்ந்த மதுவை நுகர்ந்து வேங்கைமரத்தையுடைய முற்றத்தின்கட் குரவைக் கூத்தையாரும் இனிய சூனையை யுடைத்தாகிய பலாமரத்தையுடைய பெரிய மலையையுடையோன், ஆயாகிய அண்டிரன், கொல்லும் போரைச்செய்யும் தலைவன், அவன் இரப் போர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட யானைத்தொகைபோல, மேகமறைத்தலின்றி சூறையும் பலமீனையும் பூக்குமாயின் அமையாது, ஓரிடத்தும் கரிய இடம் இல்லையாகப் பெருக வெணமையைச் செய்யுமாயின் அம்மீன்றொகை அத லுக்குத் தப்பாது.—எ - று.

யானையிற் பிழையாதென இயையும். மன், அசை.

(கஉக)

(கஊ0.) விளங்கு¹மணிக் கொடும்பூ னுஅய் நின்னாட்

டிளம்பிடி யொருகூல் பத்தீ னும்மோ

நின்னுநின் மலையும் பாடி வருநர்க்

கிள்முகக் கரவா துவந்துநீ யளித்த

ரு வண்ணல் யானை யெண்ணிற் கொங்கர்க்

குடகட லோட்டிய ஞான்றைத்

தலைப்பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே.

நீனையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—விளங்கிய மணிகளானியன்ற வளைந்த பூனாகிய ஆயத்தை யுடைய ஆயே, நின் துறாடழிவ்கண் இளையபிடி ஒருகருப்பம் பத்துக்கன்று பெறுமோதான்? நின்னையும் நின்மலையையும் பாடிவரும் பரிசிலாக்கு இனிய முகத்தை ஒளியாது வெளிப்படுத்திக் காதலித்து நீகொடுத்த தலைமையை யுடைத்தாகிய யானையை யெண்ணின், நீ கொங்கரை மேலகட

க. புறநா. ௨௦௦ : அ; எளவல் ஒழிந்த ஏனைப்புள்ளி சிறுபான்மை விளியேற்றதற்கும், (தொல். விளி. ௩. ௧௨ - ஞாழம்;சே,கல்;ந), யகாரவீற் றுயர்நினைப்பெயர் அளபெடையாகிய விளியுருபேற்றதற்கும் (நன் - மயிலை. சூ. ௩௦௯) மேற்கோள்.

க - ௨. “விளங்குமணிக் கொடும்பூ னுஅய்...பத்தீ னும்மோ; என்புழி யகரம் விளியேற்றதாலெனின் அவ்வாறு வருவன வழக்குப் பயிற்சியின்மை யின் எடுத்தோதிற்றிலராயினும் ‘செய்யுணைமருங்கின’ என்னுமதிகாரப்புற டையோன் இந்நிகரனவெல்லாமல் மத்துக் கொள்க” (தொல். விளி. சூ. ௩௫-பேர்); யகாரவீறு சேய்மைக்கண் அளபெடுத்தல் விளியுருபாமெனக் கூறி இவ்வழகனை மேற்கோளாகக் காட்டினா; இ - வி. சூ. ௨௧௨ - உரை.

௩ - ௫. புறநா. ௧௨௯ : கூ - ஆம் அடிககுறிப்பைப் பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘மணிப் பசும்பூணய்’, ‘மணிக்கொடும் பூணய்’

ஒட்டப்பட்ட நாளில் அவர் புறக்கொடுத்தலால் தம்மிடத்தினின்றும் பெயர்த்துப் போகடப்பட்ட வேலினும்பல.—எ - று.

தலைப்பெயர்த்திட்டவேலென்றருத்து: படைக்கலமில்லாதாரை ஏதஞ் செய்வாரில்லையாதலின், தம்முயிர்க்கு அரணாகப் பெயர்த்திடப்பட்ட வேலென்பதாம்; அன்றி, புறக்கொடுத்தோடுகின்றார் முன்னேக்கிச் சாய்த்துப் பிடித்தவேலென்பாருமுளர்.

இதனும்/ கொடைச்சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்பும் கூறியவாறு. (கரு 0)

(காங்க.) மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வா ளண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ
களிறுமிக வுடையவிக் கவின்பெறு காடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—முகிலினம் சென்றுதங்கும் உயர்ந்தமலைக்குத் தலைவன், சரபுனைப் பூவால தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும் வாய்த்தவாளினையுமுடைய அண்டிரனது மலையைப் பாடினவோ களிறுகளை மிகவுமுடைய இநதக் கவினையுடைய காடு ?—எ - று.

யானைக்குப் பிறப்பிடமாயிருக்கிற காட்டிலும் 'அண்டிரனைப்பாடினோர், யானை மிகவுமுடையவென்று அவன் கொடைச்சிறப்புக் கூறியவாறு.

ஆய்க்கு அண்டிரனென்பதும் ஒரு பெயர். (கங்க)

ச. புறநா. கஉக : க - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

(காஉ.) முன்னுள்ளு வோனைப் 1 பின்னுள்ளி னேனே

யாழ்கென் னுள்ளம் போழ்கென் னாவே
பாழூர்க் கிணற்றிற் றூர்கவென் செவியே
நரந்தை நதம்புன் மேய்ந்த கவரி

ரு குவளைப் பைஞ்சனை பருகி யயல
தகரத் தண்ணிழற் பிணையொடு வதியும்
வுடதிசை யதுவே வானரோ யிமயந்

ச. "கவரி...நரந்தங்களும்" பதீற். கக.

ரு. புறநா. கஉக : க ; "குவளையும் பைஞ்சனை" மலைபடு. உரு.
(பி - ம்.)—1 'பின்னுள்ளின் யானே'

தென்றிசை யாஅய் குடியின் றுயிற்

பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—யாவரினும் முன்னே நினைக்கப்படுமனைப் பின்பே நினைத்
தேனையான் ; அவ்வாறுநினைந்ததும்மத்தால் என்னுள்ளம் அமிழ்ந்திப்போவ
தாக ; அவனையன்றிப் பிறரைப்புகழ்ந்தநாவும் கருவியாற் பிளக்கப்படுவ
தாக ; அவன்புகழன்றிப் பிறர்புகழைக்கூறக்கேடட என்னு செலியும் பாழ்
பட்ட ஊரின் கட் கிணறுபோலத் தூராவதாக ; நரமதையையும் நறியபுலையு
மேய்ந்த கவரிமாக் குவளைபழுவயுடைய பசிய சனைரிநீரைநுகர்ந்து
அதன் பக்கத்தவாகிய தகரமரத்தினது குளிர்தநிழலின்கண் தனது பிணை
யுடனே தங்கும் வடநிலசககண்ணதாகிய வானைப்பொருத்தும் இமயமலையு
ம் தென்றிசைக்கண் ஆய்குடியும் இல்லையாயின் இத்தப் பரந்த இடத்தை
யுடைய உலகம் கீழ்மேலதாகிக் கெடும்.—எ - து.

1 'முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள்ளினோய்' என உள்ளம் ஆழ்த்த
குக்காரணக்கூறின்மையால், பிறரைப்புகழ்-தநாவொவ்வும், பிறர்புகழ்
கேட்ட செலியெனவும் ஏனையவற்றிற்கும் காரணம் வருவித்துரைக்கப்பட்
டது.

அன்றி வடநிலை, தேவருலகோடு ஒத்தலால், இமயத்தால் தாக்க
வேண்டுவதில்லை ; தென்றிசைக்கண் ஆய்குடி தாங்கிற்றிலையாயின், இவ்
வுலகுபிறழும் ; அதனால் இமயத்துக்கு முன்னு ன்படநிலோனைப் பின்னுள்ளி
னோனதலால், என்னுள்ளம் ஆழ்க ; என்னு நாப்போழ்க ; என்னுசெலி
தூர்வதாக வென்றதாக்கி உரைப்பினுமனமயும். (கந உ)

அ. 'நிசை' எனஹஞ்சொல் ஏழாம்வேற்றுமையுருபாக வந்ததற்கு
மெற்கோள ; நன்-மயிலை. கு. , ரக.

(பி - ம்.)—1 'இமயத்திற்கு ஒருதரமாக உலகத்தைத் தாங்கும் ஆய்
உளனாகவும் பிறரிசையைக்கேட்ட செலிதூர்க ; கேட்டுப் பிறரை நினைத்த
வுள்ளம் ஆழ்க ; நினைத்துப் பிறரைப்பாடியநாப் போழ்வதாகவென உள்ள
மொழிந்தனவற்றிற்கும் காரணம் வருவித்துக்கொள்க'.

(காநா.) மெல்லியல் விறலிநீ நல்லிசை செவியிற்

கேட்டி னல்லது காண்பறியலையே

காண்டல் வேண்டினை யாயின் மாண்டதின்

விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி யுளரக்

ரு கலவ மஞ்ஞையிற் காண்வர வியலி

(ரு. "மயிலகண் டன்ன மடநடை மகளிர்" (முருகு. உரு); "நன்மா
மயிலின் மென்மெல வியலி" மதுரை. ௬௦௮).

உகசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மாரியன்ன¹ வண்மைத்

தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே.*

திணை - அது ; துறை - வறலியாற்றுப்படை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—மெல்லிய இயல்பினையுடையவிறலி, நீ நல்லபுகழைச் செவியாற் கேட்பினல்லது அவன்வழிவைக் காண்டலறிபாய்; காண்டலை விரும்பினாயின், மாட்சிமைப்பாட நினைவு மணம்வளரும் கூந்தலிலே வரையிட்டுத் துக் காற்றுவந்ததைப்பப் பீலியையுடைய மயில்போலக் காட்டியுண்டாக நடந்து மழைபோன்ற வண்மையையுடைய தேரினையுடைய வேள் ஆயைக காணச்செல்வாயாக.—எ - று.

‘விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி யுளர்’ என்றது, ‘கொண்டமேற்காற் தடிக்க’ என்பதொருவழக்குப்பற்றி நின்றுது.

என்றதனாற் பயன் : பிறிதொன்றால் இடைபூதிலையென்பதாம்.

ஆய் மாரியன்ன வண்மையனாதலின், விறலியை அம்மாரியைக்கண்ட மயில்போலக் களித்துச்செல்லென்றவாறும்.

யாழநிள்ளென்று பாடமோதுவாருமுளர்.

(கருந.)

சு. ‘அன்ன’ என்பது பயனுவமத்தின்கண் வந்ததற்கு மேற்கோள் ; தொல். உவம. கு. கரு - இளம்; இ - வீ. நு. ௬௪௨ - உரை.

சு - எ. “மாரியன்ன வணக்கை, தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே: என்பது பயனுவமம்; என்னை? மாரியான் விளக்கப்படும் பொருளுள்வண்மை யாற்பெறும் பொருளுள் ஒக்குமென்றவாறு” (தொல். உவம. ௩. க - பேர்; இ - வீ. நு. ௬௪௬-உரை); உவமையி ளது உயர்ச்சியாற் பொருட்கு உயர்ச்சியாயிற்று என்பதற்கும், தொன்றுதொட்டு வரும் உவமைக்கும் மேற்கோள்; (மாறன். ௧௨, ௧௫ - உரை); ‘ஈன்றவெய்’ என்றும் கல்லாடசெய்யுளில், ‘மறிதிரை.....மேலியை’ (அடி. ௧௨ - ௮) என்பதன் விசேடவுரையில் இவ்வழியைப் பயனுவமத்தின் வகையென்று மேற்கோள் காட்டுவர் மயிலேனும்பெருமாள்பிள்ளை.

*இ. பாடாண்டிணைத்துமகளு ள் விறலியாற்றுப்படைக்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்திணை நு. 10 - இளம்; மயி. 6௪௨ - ௬௪௩ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘வண்கை’

(கருசு.) இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமென

மறவிலை¹ வணிக னாயலன் பிறருஞ்

க - உ. புறநா. ௧௪௧: ௧௪ - ௫ ; “ஏற்றகை மாற்றமை யென்னுந் தாம் வரையா, தாற்றாதார்க் கீவதா மாண்கடல்” (நாலடி. ௬௮); “இம்மையாற் செய்ததை யிம்மையே யாம்போலு, மும்மையே யாமென்பா ரோரா காண்” (திணைமாலேநூற்றாம்பது, ௧௨௩); “அறியார்க் கொன்றீவடி யீகைமற் றெல்லாந் குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து” (குறள், ௨-௨௧)

(பி - ம்.)—1 ‘வாணிகனாயல்லன்பிறவும்’

புறநானூறு மூலமும் உரையும் உகநி

சான்றோர் சென்ற நெறியென

வாங்குப் பட்டன் றவன்கைவண் மையே *

திணை - அது, துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இப்பிறப்பின கட்டுசெய்ததான் துமதுபிதப்பிற்குத் தவுமென்று கருதிப் பொருளை விலையாகக்கொடுத்து அதற்கு அறங்கொள்ளும்வணிகன் ஆயல்லை; அஃக்தோர்திரும் போயவழியென்று உலகத்தார்க்குத் அந்த நடுசெய்கையிலே பட்டது, அவனது கைவண்மை.—எ - று.

அன்றி, ஆய் அறவிலைவணிகனல்லன்; பிரதும் சான்றோர்சென்ற நெறியெனக்கருதி அச்செய்கையிலேபட்டதன்று, அவன் கைவண்மை யென் றுணைப்பாருமுளர். இதற்குப் பட்டன்சென்பது மறைப்பொருள்படாமை யிற், பட்டன்சென்பது பட்டன்சென விகாரமாகக்கொள்க. (கநசு)

“வைப்பாளேவள்ளல் வழங்குவான் வாணிகன்” (சீறுபஞ்சு. நசு); “ஆற்று நர்க் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோர்” (மணி. கக: கஉ); “சிறுநன்றி யின் திவர்க்கியாள் செயதககா னாப், பெறுநளறி மன்னும் பெரிதென் - றுறு நன்றி, தானவாய்ச் செயவாழந் தான்மன தென்டென, வானவாழ்நள்ளத் தவர்” யா - வி. எழுத். ந. ச - 3ம்.

* மு. ‘இது பிரதந்த சான்றோர் சொற்றெறியென்றமையின், அய லோரையும் அடுத்தார் தேத்தியது’ (தொல். புறத்திணை. நு. நுரு) என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

(கநரு.)கொடுவரி வழங்குங் கோடியர் நெடுவரை

யருவிடர்ச் சிறுநெறி யேறலின் வருந்தித்

தடவரல கொண்ட தகைமெல் லொதுக்கின்

வளைக்கை விறலியென் பின்ன ளாகப்

நு பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்

வரிநலில் பனுவல் புலம்பெயர்ந் திசைப்பப்

க - ௪. “உயாநதோருக்கு பெருமலை எழும்புதேரல்லா, மதந்தபு னுமலி நாவி னன்ன, தாங்கியான் மெலிந்த கலப்பொரு தழக், கணங்கொ டோகை யிற் கதுப்பிகுத் தசைஇ, விலங்குமேத் தமாந்த சேயரி நாட்டத், திலங்கு வளைவிரலியர்” மலைபடு. சக - ௬.

௬. “வரியெனப்படுவது வகுக்குங்காலைப், பிரந்த நிலனும் சிறந்த தொழிலு, மறியக்கூறி யாற்றுழி வழங்கல்”, “கண்கூடு காண்வரியுளவரி புறவரி, கிளர்வரி யைநதோ டொன்ற வரைப்பிற், காட்சி தேர்ச்சி யெடுத்துக்கோ ளென, மாட்சியின் வருஉ மெண்வகை நெறித்தே” சீலப். அ: ௭௭, ௧௦௮ - உரை, மேற்.

உகக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

படுமலை நின்ற பயங்கெழு சீறியா
 தொல்க லுள்ளமொ டொருபுடைத் தழீஇப்
 புகழ்சால் சிறப்பினின் னல்விசை யுள்ளி
 கடு வந்தனெ னெந்தை யானே யென்று
 மன்றுபடு பரிசிலர்க் காணிற் கன்றொடு
 கறையடி யானே யிரியல் போக்கு
 மலைகெழு நாடன் மாவே ளாஅய்
 களிது மன்றே மாவு மன்றே
 கடு யொளிறுப்படைப் புரவிய தேரு மன்றே
 பாணர் பாடுநர் பரிசில ராங்கவர்
 தமதெனத் தொடுக்குவ ராயி னெமதெனப்
 பற்ற தேற்றூப் பயங்கெழு தாயமொ
 டன்ன வாகநின் னூழி நின்னைக்

உ௦ காண்டல் வேண்டிய வளவை வேண்டா

ருறுமுரண் கடந்த வாற்றற்

பொதுமீக் கூற்றத்து நாடுகிழ வோயே,

தினை - அது; துறை - பரிசீற்றுறை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ஈ. — புலியியங்கும் சிகரமுயர்ந்த நெடியமலையின்கண் ஏறுதற்
 கரிய பிளப்பின்கட் சிறியவழியையேறுதலான் வருத்தமுற்று உடல்வளைவைப்
 பொருந்திய பயில அடியிட்டுக்கின் றமெல்லியந்தையினையுடைய வளையை
 யணிந்த கையைபுடைய விதவி எர்பிள்ளோவரப் பொன்னைக் கம்பியாகச்
 செய்தாற்போன்ற முதுககடங்கிய நரம்பினையுடைய வரிப்பொருண்மை
 யோடுபயிலும் பாட்டு நிலநதோறும் மாறிமாறி யொலிப்பப் படுமலைப்பாலை
 நிலைபெற்ற பயன்பொருந்திய சிறியயாழைத் தளர்த நெஞ்சத்துடனே ஒரு

எ. படுமலைப்பாலை - பாலைபண பன்னிரண்டனா ஒன்று; அது
 கைக்கிளை குரலாகத் தோன்றுவது.

அ. ஒலகா-தளரா; “ஒலகா வானத் தொழியா இனி” மணி. கடு:கஅ.

கக. “வயிரியமாகக ர...மொதநண்ணி” (பதிற். உக); “மன்றில வதியு
 நர் சேட்புலப் பரிசிலர்” மலைபடு. சகஉ.

கஉ. புறநா. கஉக; க.

கக - உ. “பொருள்க், குருகெழுபெருஞ்சிறப்பி, நிருபெயர்ப் பேராய
 மொ, டிலங்கு மருப்பிற் களிது கொடுத்தும்” மதுரை. சக - க௦உ.

உஉ. “மீக்கூற்றென்பது புகழ்; அதுமேலாய சொல்லாற் பிறந்த புக
 ழென்னுமேம்பாடென்பபொருடனது நின்றலிற் பண்புத்தொகைப்புறத்துப்
 பிறந்த அன்மொழித்தொகை” நன் - வி. சூ. கஎஅ.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உரை

மருங்கிலேயுணைத்துக்கொண்டு புகழ்த்தக்கமைந்த தலைமையையுடைய நினது நல்லபுகழை நினேந்துவநதேன், என்னுடைய இமைவா, யான் ; எந்நாளும் மனத்தின்கண்வந்த பரிசிலரைக்காணிற் கன்றுடனே * கதைபொருந்திய அடியையுடைய யானையை அணியணியாகச் சாய்த்துக்கொடுக்கும் மலையை புரையாடனே, மாவேளாகிய ஆயே, யாம்வேண்டியது : யானையும் ; குதிரையும் ; விளங்கிய பொற்கடையையுடைய குதிரையிழ்ப்புட்பட்ட தேருமன்று ; பாணரும் புலவரும் கூத்தர் முதலாயினருமாகிய அவர்கள் தமமுடைய பொருளுள்ள வளைத்துக்கொள்வாராயின அதனை எம்முடைய தென்று அவர்பாணின்றும் மீண்டு கைக்கொள்ளுதலைத் தெளியாத பயன் பொருந்திய உரிமையோடுகூடி மற்றும் அத்தன்மையவாக, நின்னுடைய வாழ்நாட்கள் ; யான்வந்தது நின்னைக் காண்டலவேண்டிய மாத்திரையே. பகைவரது மிகக் மாறுபாட்டைவென்ற வலியையுடைய, யாவரும் ஒப்பப் புகழும் நாட்டையுடையாய்.—எ - று.

நாடுகிழுவோய், யான்வந்தது, களிமுகுதலாயினவேண்டியன்று ; நின்னைக் காண்டலவேண்டிய அளவே ; நின்னுழி அன்னவாகவெனக்கூட்டுக.

அல்லது உம், யானே முதலாயினவன்றிப் பிறவற்றையும் பாணர் முதலாயினார் தமதெனத்தொடுக்குவாராயினென இயைத்துரைப்பினுமையும்.

கொடுவரி, பண்புத்தொகைபுகழ்த்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை ; ஆகுபெயருமாம்.

இனித், 'ததைமெல்லொதுகின்' எனவும், 'வடிநவிலபனுவல்' எனவும், 'ஒளிநுடைபபுரவிய' எனவும் பாடமோதுவாருமுளர்.

வடிநவில பனுவல் புலம்பெயாத்திசைப்பவென்றுகொண்டு வடித்தல் பயின்ற பாட்டை இசைதோறும் பெயாத்துவாசிக்கவென்றுரைப்பாருமுளர்.

பொதுமீக்கற்றம் பொதியிலுமாம். (கருடு)

புறநா. நூல் : க - உரை.

(காங்கு.) யாழ்ப்பத்தர்ப் புறங்கடுப்ப

விழைவலந்த பஹுன்னத்

திடைப்புரைபற்றிப் பிணிவிடாஅ

வீர்க்குழாத்தோ டிறைகூர்ந்த

ரு பேளற்பகையென வொன்றென்கோ

வுண்ணாமையி னூன்வாடித்

தெண்ணீரிற் கண்மல்கிக்

கசிவுற்றவன் பல்கினை யொடு

ச - ரு. புறநா. நூல் : ந - ச ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க ; கருது : ரு.

உகஅ புறநானூறு மூழை உரையும்.

பசியலைக்கும் பகையொன்றென்கோ

க0 வன்னதன்மையு மறிந்தியார்

நின்னதுதாவென நிலைதளர

மரம்பிறங்கிய நளிச்சிலம்பிற்

குரங்கன்னபுன் குறுங்கூளியர்

பாந்தலைக்கும் பகையொன்றென்கோ

கரு ஆஅங், கெனைப்பகையு மறியுனா

யெனக்கருதிப் பெயரேத்தி

வாயாரநின் னிசைநம்பிச்

சுடர்சுட்ட சூத்தேறி

யிவண்வந்த பெருசையே

உ0 மெமக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர்

பிறர்க்கீவோர் தமக்கீபவென

வளைத்துரைத்தனன் யானாக

நினக்கொத்தது நீநாடி

நல்கினை விடுமதி பரிசி லல்கலுந்

உரு தண்புனல் வாயிற் * துறையூர் முன்றுறை

துண்பல மணலினு மேத்தி

யுண்குவம் பெருமநீ நல்கிய வளனே,

நீனை - அது ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

அவனைத் துறையூர் 1 ஓடைகிழார் பாடியது.

க0 'செய்த' என்பது குறிப்பாய் 'அன்ன' என்பது வந்ததற்கு மேற்
கோள் ; தொல். வினை. (ந. ந. எ - ந ; இ - வி. ௨௪௩ - உரை.

கரு. "மகாஅ ரன்ன மதி" (சிறுபாண். ௫௬) ; "கடும்பதைக் கோடி
யர் மகாஅ ரன்ன, நெடுங்கழைக் கொம்பர்க் கடுவ னுகளினும்" மலைபடு.
உரு. ௬. ௭.

கக-ச. "ஒப்போன்குந்தென்றாரேனும் சிறுபான்மை வலியாத்கொள்ளு
மிடத்தும் தாவென்பது வருமெனக்கொளாக ; 'நின்னது... ஒன்றென்கோ'
எனவரும்" தொல். எச்ச. (௧. ௫0 - ந.

உக - உ. புறநா. க௩௪ ; க - உ. ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பாக்க.

உரு - ச. புறநா. க௪0 ; ஈ - அ.

உரு - ஈ. புறநா. ௬ : அ - கக ; ச௩ : உக - ௩ ; ௫௫ : க௭ - உக.

* இது பாடிய புலவர் துறையூரினரதலின் அவ்வூர்த்துறைமணலைக்
கூறினார்.

(பி - ம்.)—1 'அரிசில்கிழார்'

இ - ள்.—யாழ்ப்பத்தரினது புறத்தையொப்ப இழைகுழந்த பலதைய
 ினது இடைக்கண் உளவாகிய புரைகளைப்பற்றி ஒன்றோடொன்றுதொ
 டர்ந்த பிணிப்பு விடாதேகிடக்கின்ற ஈரினது திரளோடு தங்குதல் மிக்க
 பேனாகியபகையை ஒரு பகையென்பேனோ ? உண்ணமையின் உடம்பு
 புலர்ந்து கண் தெளிந்தீரால் நிறைந்து வியர்ப்புற்ற எனது பலசுற்றத்
 தோடு பசினோய்வருத்தும்பகையை ஒருபகை யென்பேனோ ? அப்பெற்றிப்
 பட்ட எனதியுடையும் அறியாராய் நின்கைப்பொருளைத் தாவென்றுசொல்லி
 அம்முடையநிலைகள் தாரும்படி மரங்கள்செறிந்த குளிர்ந்தமலையிற் குரங்கு
 போலப் பறித்துக்கொள்ளும் இயல்பையுடைய புல்லிய குறிய ஆறலை கா
 வர் பரந்துவந்தலைக்கும்பகையை ஒருபகையென்பேனோ ? எல்லாப் பகையும்
 அறிவான் ஆயேயெனக்கருதி எமதுவாக்கினால் மிகவும் நிகுதுபெயரை
 வாழ்த்தி நின்னுடையபுகழை நச்சி ஞாயிறுசுடப்பட்ட சுரத்தின்கண்ணே
 யேறி இவ்விடத்துவந்த பெரிய நச்சுதலையுடையோம் ; இங்ஙனம் * வறுமை
 யுற்ற எங்களுக்கு ஒன்றை இடுவோரன்றோ பயன்கருதாது பிறர்க்கு இடு
 மவர்களாவாரெனவும் எம்மையொழிந்த பிறர்க்கு இடுவாரன்றோ பயன்கருதி
 விடுதலால் தங்களுக்கே இடுவோரெனவும் அவ்வளவாக யான் சொன்னே
 னாக, நின்குப்பொருநறியது நீ ஆராய்ந்து எமக்குப் பரிசிலந்தனையாய்
 விடுவாயாக ; நாடோறும், குளிர்ந்தநீரோடும் வாய்த்தலைகையுடைய துறை
 யூரின்கண் துறைமுன்னர் துண்ணிய பாமணலினும் பலநாள் வாழ்குவென
 வாழ்த்தி உண்பேம், பெரும, நீ தந்தசெலவத்தை.—எ - று.

பெரும, நீ நலகியவளத்தை அளக்கும் ஏததி உண்பேம் ; நின்கொத்
 தது நீ நாடிப் பரிசிலநல்கினை விடுமதியெனகூட்டிக.

‘ஆயென்’ என்பதற்கு ஆயென்று பிறர்சொல்லவென்றும், ‘எமக்கீவோர்
 பிறர்க்கீவோர்’ என்பதற்கு எமக்கீவோர் எம்வறுமைகண்டு வருத்தமுறவோர்
 யாவர்க்கும் ஈவோரெனவும், ‘பிறர்க்கீவோர்தமக’^ப என்பதற்குப் பிறர்க்
 குக்கொடுப்போர் அக்கொடுக்கப்படுகின்றோர் தமக்கேகொடுப்போராவ
 ரெனவுமுரைப்பாருமுளர்.

கசிவுற்றவென்பதற்கு இரக்கமுற்றவெனினுமமையும்.

பேற்பகையெனவென்புழி எனவும், ஆனகெனப்பகையுமென்புழி
 ஆங்கும் அசைநிலை.

கண்டெண்ணீரின்மலையெனவும், வாயாரப்பெயரேத்தியெனவும் மாற்
 ர்ப்பட்டன. (கருக)

* “வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற நெல்லாக, குறியெதிர்ப்பை நீர
 துடைத்து” குறள், 2.உக.

(காஎ.) இரங்கு முரசி னினஞ்சால் யானே
 முநீ ரேணி விறல்கெழு மூவரை
 யின்னு மோர்யா னவாவறி யேனே
 நீயே, முன்யா னறியு மோனே துவன்றிய

க. ‘இரங்கு’ என்னும் உரிச்சொல் ஒலித்தற்றொழிற் பண்பிலவந்ததற்கு
 மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. கு. சருஅ ; நன் - வி. கு. சருக.

உ. முநீரேணி : புறநா. நடு : க.

௫ கயத்திட்ட வித்து வறத்திற் சாவாது
கழைக்கரும்பி செலிக்குந்து
கொண்டல் கொண்டநீர் கோடை காயினுங்
கண்ணன்ன மலர்பூக்குந்து
கருங்கால் வேங்கை மலரி னானும்

௧௦ பொன்னன்ன வீசமந்து
மணியன்னநீர் கடற்படருஞ்
செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சிற் பொருந்
சிறுவெள் ளருவிப் பெருங்க னுடனை
நீவாழியர்நின் றந்தை

௧௫ தாய்வாழியர்நின் பயந்திசி'னோரே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி ; பரிசீற்றுறையுமாம்.

நாஞ்சில்வள்ளுவனை ஒரு சிறைப்¹ பெரியனார் பாடியது.

இ - ள்.—ஒலிக்குமுரசினையும் இனமமைந்தயானையையுமுடைய கடலாகிய எல்லையையுடைய நிலத்தின் கண் வென்றிப்பொருந்திய மூவேந்தரை இன்னமும் யானொருவனே பாடுமவாவையறியேன் ; நீதான் முன்னேதொடங்கி யானறியுமவன் ; நீநிறைந்த பள்ளத்தின்கண் விதைத்தவித்து நீரினமையாற் சாவாது கரும்புபோலத்தழைக்கும், மழையால் முகந்துசொரியப்பட்நீர் கோடைகளினும் மகளிர்கண்போன்ற குவளைமுதலிய மலர்பூக்கும், கரியதானையுடைய வேங்கைமலரின் நாடோறும் பொன்போலும் அப்பழவைச்சுமந்து மணிபோலும் நீர் கடற்கட்செலலும் செவ்விய மலைபக்கத்தையுடைய நாஞ்சிலெள்ளுமலையையுடைய பொருந், சிறிய வெளிய அருவியையுடைய பெரிய மலையையுடைய நாட்டையுடையாய், நீ வாழ்வாயாக ; நின்னைப் பெற்றோராகிய நினதந்தையும் தாயும்வாழ்க.—எ - று.

நீர் மலர்பூக்குமென இடத்துநிகழ்பொருளின்னொழிவ இடத்துமேலே ஏறிந்

கோடைக்காயினுமென்பதுபாடமாயின், கோடைக்கட்காயினுமென்றும் கோடைக்கணியினுமென்றொழுமுறைகக.

முன்னின்ற பெயரெச்சமுன்றும், நாஞ்சிலென்னும் நிலப்பெயர்கொண்டன.

தன்பழமைதோன்றப் புகழ்நதுகூறுவான், மூவரையும் பாடுமவாவை இன்னுமறியென்றதாக்கக்கொள்க.

(௧௩௭)

சு. கழைக் கரும்பு : “ஆலைக் கலமருந் திங்கழைக் கரும்பே” (மலைபடு. ௧௧௯); “மோடு கொண்டெழு மூரிக கழைக்கரும்பு” துளா. நாடு. உரு.

கக. மணி - பளிங்கு ; புறநா. ௧௫௦ : உஎ.

கச - ௫. ரகரவீறுவியங்கோள் வாழ்த்துதற்பொருளில் வந்ததற்கு .மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. சூ. ௩௩௭ ; இ - வ. சூ. ௨௩௬ - உரை.

(பி - ம்).—¹ ‘பெயரியனார்’, ‘பெயரினார்’

(கா.அ.) ஆனினங் கலித்த வதர்பல கடந்து

மானினங் கலித்த மலேபின் னெழிய

மீனினங் கலித்த துறைபல நீந்தி

யுள்ளி வந்த வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ்

ரு சிதாஅ ருடுக்கை முதாஅரிப் பாண

நீயே பேரெண் ணலையே நின்னிறை

மாறி வாவென மொழியலன் மாதோ

வொலியிருங் கதுப்பி னுயிழை கணவன்

கிளிமரீஇய வியன்புனத்து

க0 மானணி பெருங்குர லணைய னாதலி.

னின்னை வருத லறிந்தனர் யாரே.

தீணை - அது ; துறை - பாறாறுப்படை.

அவனை மருதனினநாகஞர் பாடியது.

இ - ள். — பெற்றத்தினது இனமிகக வழிபலவும்வந்து மான்நிர்ள்மிக்க மலேபின்கழிய மீனினந்தழைத்த துறைபலவந்தையுநீர் வு நீனைநதுவந்த வள்ளிய ஓசையையுடைத்தாகிய சிதரியாழையும் சிதாராகிய உடையையுமுடைய மூத்தபாணனே, நீதான், அவன்பாற் சிலகருதிப் போகின் தமையின் பெரிய எண்ணத்தை யுடைய ; நீண்டுடையதலைவன் இப்பொழுது போய்ப் பின் ஒருமாத் பரிசிற்ருவாவென்று சொல்லான் ; தழைத்த கரியகூந்தலையுடைய ஆயிழைக்குத்தலைவன், கிளி மருவிய அகலா தபுன் ததில்கண் மரப்பாதும் பின்கணவைத்த பெரிய கடுரையொப்பனாதலின், நீ அவன்பாற் பரிசில் பெற்று வருதற்கண் நின்னைப் பழையபாணனென்று அறிவார்யார். — எ - று.

‘நின்னை வருதலறிந்தனாயார்’ என்றதன்கருத்து : நின்னை அறிவாரும் அறியாததன்மையையாவையென்பதாம்.

அறிவார்யாரென்பது, அறிந்தனார்யாரெனக் காலமயக்கமாயிற்று.

நினக்கு அவன் பரிசில் தப்பாமல் தருமென்பார், நின்னிறையென்றான்.

‘கிளி.....குரலணையன்’ என்றது, கிளியீடுவாயத்தாற்போலவென்ன வும் வழக்கைப்பற்றிநின்றது. (கா.அ.)

ரு. முதாரி - முதுமை ; சீலப். கக : உசு - உரை.

சு - ரு. புறநா. கக : ரு - ச ; க : ரு : ரு - ரு.

எ. “இறந்தோர்க் கெஞ்ஞான்றது, காலம்பகராதார் காழிநகர் தானே” தேவாரம்

அ. ஆயிழைகணவன் : புறநா. ரு : க - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* பொருந. கக : க00.

உஉஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(காசு.) சவலமுந்தப் பலகாய

சில்லோதிப் பல்விளைஞருமே

யடிவருந்த நெடிதேறிய

கொடிமருங்குல் விழலியருமே

ரு வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய்கூறேன் மெய்கூறுவ

லோடாப் பூட்கை யுரவோர் மருக

வுயர்சிமைய வழாஅ நாஞ்சிற் பொருந

மாயா வுள்ளமொடு பரிசி றுன்னிக்

க0 கனிபதம் பார்க்குங் காலை யன்றே

யீத லானான் வேந்தே வேந்தற்குச்

சாத லஞ்சாய் நீயே யாயிடை

யிருநில பிளிர்ந்திசி னாஅங் கொருநா

ளருஞ்சமம் வருகுவ தாயின்

கரு வருந்தலு முண்டென் பைதலங் கடிம்பே.

தினே - அது ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—தோள் வடுப்படப் பலமுட்டுக்களையுங்காவிய சிலவாயமயிரை யுடைய பல இனையோரும் அடிவரு த நெடும்பொழுது ஏறிய கொடிபோலும் இடையினையுடைய விழலியரும் என் இவர் வாழதலைவிரும்பிப் பொய்சொல ணேன் ; மெய்சொல்லுவேன் ; புறக்கொடாத மேற்கோளையுடைய வலியோர் மரபிலுள்ளானே, உயர்ந்த உச்சியையுடையதாய் உழப்படாத நாஞ்சிலென னும் பெயரையுடைய மலைக்குவேந்தே, மரவாதரினைவுடனே பரிசிற்சுவரது பொருந்திப் பின்புரின்று நின்மனம்நெகிழும் செவ்விபார்க்கும் காலமல்ல, யான் வறுமையற்று நிற்கின் தரிசிலையம் ; நினக்கு வேண்டிற்றத்தருதலை அமையான், நின்னுடைய அரசன் ; அவ்வரசன் பொருட்டுச் சாதலுக்கு அஞ் சாய், நீ ; அவ்விடத்துப் பெரிய நிலம்பிரழந்தாத் போல ஒருநாள் பொறுத் தற்கரிய பூசல வருவதாயின், வருந்துதலுமுளதாம், எனது பசித்துள் பதலையுடைய சுற்றம்.—எ - று.

அதனால் போர்வருவதன்முன்னே பரிசில தந்துவிடுவாயாகவென்பது கருத்து.

வேந்து என்றது சேரனை.

(காசு.)

எ. புறநா. ௧௨௩ : ச. கக. குறள், ௩௮௫ - பரிமேல் பார்க்க.

கஉ. முதுரை, சு. க - க௩. புறநா. ௧௦௩.

(௧௪௦.) தடவுநிலைப் பலவி னஞ்சிற் பொருநன் 380 : ௪௪

மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்

வளைக்கை விறலியர் ¹ படப்பைக் கொய்த

வடகின் ² கண்ணுறை யாக யாஞ்சில

நு வரிசி வேண்டினே மாகத் தான் ³ பிற

வரிசை யறிதலிற் றன்னுந் தூக்கி

யிருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்

பெருங்களிறு நல்கி யோனே ⁴ யன்னதோர்

தேற்று வீகையு ⁵ முளதுகொல்

க௦ ⁶ போற்று ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே.*

திணை - அது ; துறை - பரிசில்விடை.

அவனை ⁷ ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—பெரிய நிலைமையைப் பெற பலராமர் தந்தையுடன்தாய நானுஞ் சின் மலைக்கு வேந்தன், அறிவுமெல்லியன், நிச்சயமாக ; செவ்விய நாவையுடையபுலவீர், வளையணிந்த கையையுடைய விறலியர் மனப்பக்கத்தின்கட்பறித்த இலைக்கு மேல னூவுதாக யாங்கர் சில அரிசிவேண்டினேமாக, தான் பரிசிலர்க்குதவும் வரிசை யறிதலால் எம்வறுமையைப்பார்த்தலையன்றித் தனது மேம்பாட்டையும் ஈர்தூக்கிப் பெரிய சுரஞ் சூழ்ந்த மலைபோல்வதொரு பெரியயானையையளித்தான் ; ஆதலான், ஒருவற்கு ஒன்றனைக் கொடுக்குவிடத்து அப்பெற்றிப்பட்டதொரு தெரியாக கொடையும் உளதோ தான் ? பெரியோர் தாங்கள் செய்யக்கடவ முறைமையாத் தெரிந்துபாதுகாத்துச் செய்யார்கொல்.—எ - று.

பிறவென்பது, அஞ்சநிலை.

கொல்லென்பது, பின்பும் கூடடியுரைக்கப்பட்டது.

(௧௪௦)

க. அகரவீற்றுஉரிச்சொல் 'தடவுநிலை' என உகரம் பெற்றுவந்ததற்கு மேற்கோள் ; தொல். குற்றியலுகர்ப். கு. எ. ௮ - ந.

ச. கண்ணுறை - மே ¹ ௮ ; புறநா. பா. ௧ : ௫.

ரு - சு. 'பிற' என்னும் இடைச்சொல் அசைநிலையாகவந்ததற்கு மேற்கோள் ; தொல். இடை. கு. ௩௧-௪௪ ; பேர் ; ந; இ-வ். கு. ௨௭௭-உரை.

ரு-அ. புறநா. ௧௩௩ : ௨௦ - ௨௩ ; "சிரப்பான் மணிமவுலிச சேரலர் கோன் தன்னைச், சுரப்பா முயாண்டேக்கப் பொன்னுடொன் றீர்தா, னிரப்பவ ரென்பெறினுந் கொள்வார் கொடுப்பவர், தாமதிவார் தக்கொடையின் ஈர்" தமிழ்நாவலர்சரிதை, ௨-௪.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், கொடுப்போரேத்தற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. கு. ௨௧ - இளம் ; ஷெ. ஷெ. ௩௫ - ந.

(பி-ம்).—1 'படப்பைகொய்த' 2 'கையுறையாக' 3 'பிறர்' 4 'இன்னதேற்று' 5 'உண்டுகொல்' 6 'போற்றுதம்ம' 7 'அவர்பாடியது'

உஉச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கசுக.) பாணன் சூடிய பசும்பொற் றுமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
யூரீர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தனீர்

ரு யாரீ ரோவென வினவ லானாக்
காரொ னெக்கற் கடும்பசி யிரவல
1 வெல்வே லண்ணற் காணு ளுங்கே
நின்னிணும் புல்லியே மன்னே யினியே
யின்னே மாயினே மன்னே யென்று

க0 முடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்ஞைக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக
னெத்துணை யாயினு மீத்த னன்றென

மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே

கரு' பிறர், வறுமை நோக்கின்றவன் கைவண் மையே.*

தினை-அது; துறை-பாணுற்றுப்படை; புலவரூற்றுப்படையுமாம்.
வையாவக்கோப்பெரும்பேகனைப் பாணர் பாடியது.

இ - ள்.—‘பாணன்சூடிய ஓட்டற்ற பொன்னாற்செய்யப்பட்ட தா
மரைப்பூ மாட்சிமைபட்ட அணியினையுடைய விறலியணிந்த பொன்னரி
மாலைபுடனேவிளங்கக் கடியகுதிரையய்ப்பூண்ட நெடியதேரைப் பிணிப்பை
விட்டு இளைப்பாறி ஊரின் கண இருந்தோபோலச் சுரத்திடையிருந்தீர் ; நீர்யா
விர்பாணரோ’ என எம்மைக்கேட்டலமையாத புலவென்ற சுற்றத்தையும்
மிக்கபசியையுமுடைய இரவலனே, வென்றிவேலையுடைய தலைவனைக் காண

க - உ. புறநா. கக : கக - எ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

ரு. புறநா. கரு0 : உஉ.

எ. வினைத்தொகைக்கு இவ்வடி மேற்கோர் ; தோல். எச்ச. சூ.

கசு - ந.

அ - கூ. பொருந. ௩ அ.

கஉ. மு. புறநா. கச(ரு) : ந.

க0 - கஉ. புறநா. கச(ரு) : க - ந ; “காண மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க லல
கிய, வருந்தி லணங்கி னாவியர் பெருமகன், பெருகளுடைய பேகனும்” சிறு
பாண். அரு - எ.

கந - ரு. புறநா. கஉச ; நாலடி. ௩௪ ; குறள், உஉஉ.

* மு. பாணுற்றுப்படைக்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்தினை. சூ. ந0 -
இளம் ; ஷெ. ஷெ. சூ. நசு - ந.

(பி - ம்).—1 ‘வென்வேல’

புதன்முன் யாம் நின்னினும்வறியேம் ; இப்பொழுது அவ்வறுமரீங்கி இத் தன்மையேமாயினேம் ; எந்நாளும், உடா போராவாதலை அறிந்துவைத்தும் படாத்தினை மயிலுக்குக் கொடுத்த எம்மிறைவன், மதமிக்கயானையினையும் னுஞ்செருக்கிய குதிரையினையுமுடைய பேகன், எவ்வாவாயினும் கொடுத்தல் அழகிதென்று மறுபிரப்பைபோக்கிற்றோவெனின், அன்று ; பிறகு நிழையக்கருதிற்று, அவனது கைவண்மை.—எ - று.

எங்கோ, பேகன் ; அவன் கைவண்மை மறுமைபோக்கிற்றன்று ; பிற வறுமை போக்கிற்றெனக்கூட்டுக.

‘ நின்னினும்புல்லியேமன்’ என்பது, ‘பண்டுகாடுமன்’ என்பதுபோலவன் மது. ஒழிந்த மன், அசைசிலை. (கசுக)

(கசஉ.) அறுகுளத் துகுத்து மகல்வயற் பொழிந்து

1 முறுமிடத் துதவா துவர்சில மூட்டியும்

வரையா மரபின் மாரி போலக்

கடாஅ யானைக் கழற்காற் பேகன்

நு கொடைமடம் படுத லல்லது

படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினை.

தினை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ரு.—வற்றியகுளத்தின் கண்ணேபெய்தும் அகன்றவினிலத்தின் கண்ணேசொரிந்தும் இவ்வாறு குளத்தும் வினிலத்தும் பெய்யாது கார் நிலத்தை நிறைத்தும் எவ்விடத்தும் வரையாத மரபினையுடைய மூழ்போல மதமிக்க யானையினையுடைய கழலபுனைந்த காலையுடைய பேகன் கொடையி டத்துத் தான்அறியாமைப் படுதலல்லது பிறர்படைவந்து கலந்துபொரிந் அப்படையிடத்துத் தான் அறியாமைப்படாள்.—எ - று.

க - டு. “மழைவள்ளல்” சீவக. அககூ.

நு. புறநா. கசுக : கடு-கட ; “கொடைமடம்படுதல்-அகாரணத்தாற் கொடைகொடுத்தல்” (நூனாமிர்தம், கடு-உஉர) ; “கொடைமடம் வரையாது கொடுத்த லாகும்” (திவாகரம்) ; “கொடைமட மென்று சொல்ப வரையாது கொடுத்த லாமே” (நூடாமணி. கடு : கடு) ; “வல்லாரவல்ல கலைஞருக்கு மறைநூ லவர்க்கும் கடவுளர்க்கு, மிலலாதவர்க்கு முளாவாககு மிரந்தோர் தமக்குந் துறந்தவர்க்குந், சொல்லாதவர்க்குந் சொலவர்க்குந் (நூழஞ் சமயா திபர்க்குந், மலலாதவர்க்கு மிரவிமக னரியதான மளிக்கின்றன்” (வில்லி—பாரதம், கிருட்டிணன், நூ. த. ௫) என்னஞ்செய்யுளிற் கொடை மடம் விளங்கக்கூறப்பெற்றிருத்தல கான்க ; “கொடை மடம்படுதலலை தென்பது வசைபோன்று புகழ் ; இது செம்பொருளின்பாற்படும்” தோல், செய். சூ. கஉச - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘உறுநிலத்துதவா’

உஉசு புறநானூறு மூலமும் உரைபும்.

*படைமடமென்றது, வீரரலர்தார்மேலும், முதுகிட்டார்மேலும், புன் பட்டார்மேலும் மூத்தார் இளையார்மேலும் செல்லுதல். (கஉஉ)

* “உடையிட்டார் புன்மேய்வா ரோடுநீர் புக்கார், படையிட்டார் பற்றேது மின்றி - நடையிட்டா, ரிவ்வகை யைவரையு மென்று மணுகா ரே, செவ்வகைச் சேவகர் சென்று” (சிறுபஞ்ச. சக); “சுடையின ருடையினர் சாம்பற் பூச்சினர், பிழகைப் பீலிப் பெருநோன் பானர், பாடு பாணியர் பல்லியத் தோளின, ராடு கூத்த ராகி யெங்கணு, மேந்துவா னொழிய... வேண்டுமயிற் படர்தரக், கச்சையானைக் காவலர்நடுங்க.....அதரிதிரித்த வாளேருழவன்” (சிலப். உசு : உஉரு - நச) என்பனவும், ‘ஏந்தமன்’ ‘கைப்படை’, ‘வீதினமையின்’ (சீவக. உஉருஅ, உஉருக, உஉருக) என்னுஞ் செய்புட்களும், “மீனாய் வேலையை யுற்றார் சிலர்சிலர் ப்சவாய் வழிதொறு மேய்வுற்றா, ருரை பறவையின் வடிவுற் றார்சிலர் சிலர்கான் மறையவ ருருவானார், மானார் கண்ணின மடவா ராயினர் முன்னே தங்குமூல் வகிர்வுற்றா, ரானார் சிலர்சில ரையா நின்சர ணென்றார் நின்றவ ரரியென்றார்” (கம்ப. அக்க. ச௦) என்பதும், “படைமயக் குற்ற போதும் படைமட மொன்றி லாதான்” (குடாமணி. சு : க௦) என்பதும் ஈண்டறியற்பாலன.

(கசாஈ.) மலைவான் கொள்கென வுயர்ப்பலி தூஉய்.

மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாரிய வுவுகையர் சாரற்
ரு புனத்தினை யயிலு நாட சினப்போர்க்
கைவள் ளீகைக் கடுமான் பேக
யார்கொ ளளிய டானே நெருநற்
சுரனுழந்து வருந்திய வொக்கல் பசித்தெனக்
குணில்பாய் முரசி னிரங்கு மருவி
க௦ நளியிருஞ் சிலம்பிற் சீறா ராங்கண்
வாயிற் றேன்றி வாழ்த்தி நின்று
நின்னுநின் மலையும் பாட வின்னு

க. “குன்றக் குறவ னூர்ப்பி னொழில், துண்ப லழிதுளி பொழியு நாட” (ஐங்குறு. உருக); “ஏனற் பச்சங்கதி ரென்று முக்கழிய வெழிலியுன்னிக், கானக்குறவர்கள் கம்பலை செய்யும்வம் பார்சிலம்பா” (திருச்சீற். கருக) ‘என’ என்னும் இடைச்சொல் வினைப்பொருண்மைகுறித்து வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். இடை. கு. க௦-சே; இ - வி. கு. உருரு - உரை.

க. “பறையிசையருவி” (புறநா. கஉசு : அ) என்பதன் குறிப்பைப் பார்க்க.

கஉ. “தங்குமாபிற் தன்னுற் தந்தை, வான் பொரு நெடுவரை. வள னும் பாடி” சிறுபாண். கஉசு - கஉசு.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உஉள்

திருத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லான்
முலையக நனைப்ப விம்மிக்

கரு குழலினை வதுபோ லமுதனள் பெரிதே.

திணை - பெருந்திணை ; துறை - குறுங்கல் ; தாபநிலையுமாம்.

அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணீகாரணமாக அவனைக் கபிலச் பாடியது.

இ - ள்.—மலையை மழைவந்து நுகுவென்று மிக்கபலிழைத்துவி அம் மழை மிகப்பெய்தலான் அப்பெயல அமைது முகில மேலேபோவதாக வேண்டுமெனத் தெய்வத்தைப்போற்றிய குறமாக்கள் மழை இடத்துமாறிய உவகையராய் மலேச்சாரங்கட் புனத்தினைய உணனுநாட, சினத்தினுற் செய்யும் போரையும் கைவணமையாற் கொடுக்கும் கொடையினையுமுடைய விரைந்த குதிரையையுடைய பேசு, அவ்வருடத்தக்காள், யாரோதான் ? நெரு நற்றுச்சுரத்தின்கண்ணே நடநதுவருந்திய எனதுசுற்றம் டசித்ததாக, கடிப்பு அறையப்பட்ட முரசுபோல ஒலிக்கப்பட்ட அருவியையுடைய பெரிய உயர் நதமலைக்கட சிறிய ஊராகிய அஸ்விடத்து வாயிற்கண்ணேவது தோன்றி வாழ்த்திநின்ற நின்னையும் நின்மலையையும்பாட, அப்பொழுது இன்னதாகச் சொரியப்பட்ட கண்ணீரை ஒழித்தலமாட்டாளாய் அக்கண்ணீர் முலையிடத் தை நனைப்பப் பொருமிக குழல் இங்கியொலிப்பதுபோல அழுதாள், மிகவும்.—எ - று.

மழை வேண்டுங்காலத்துப் பெய்வித்தற்கும் வேண்டாக்காலத்து ஒழித் தற்கும் பலிது உய்ப்பேணிய குறவராகியமாக்களென்க.

குறவார்க்கள், இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை.

மாக்கள் புனத்தினை அயிலுநாட, பேசு, என்னொக்கல்பசித்தென வாயிற் றோன்றி வாழ்த்திநின்ற நின்னும்நின்மலையும்பாடக் குழல் இனைவதுபோல அழுதாள் ; அவ்வளிக்கத்தக்காள் யார்கொல் ? அவளபால் அருள்பண்ணத் தகுமென யினைமுடிக்க.

இது, நின்மலையிற் குறவார்க்கள் கடவுட்பேணி மழைவேண்டிய பொழுது பெற்றுத் தாம்வேண்டுமுணவு துகருமாறபோல் இவளும் நின் அருள்பெற்று இன்பதுகர்வாளாகவேண்டுமென்பதொருநயந்தோன் மரின் மது.

மழையிகப்பெய்தலானென்பது, ஆற்றலாற் கூறப்பட்டது.

கக. இருத்தல - சொரிதல் ; மலைபடு. உஉக.

கக. - ச. "மைக்க னீல வாலிசிறத வைகிய மங்கைமென் முலைத் தடத்து" நாடதம், கைக்கிளை, க.

கரு. "நெய்த லுண்கண் பைதல கூரப், பின்னிருங் கூந்தன் மறையினள் பெரிதழிந், துதியன் மண்டிய வொலிதலை ஞாட்பி, நிம்மென் பெருங் களத் தியவ ருது, மாம்பலம் குழலி னேங்கிக், கலங்குரு நுமவோள்" (நற். ககந்); "குழலேங்கு மாமேங்கி யழுதார் கோதை மடவாரோ" (சீவக. உகசரு); "வேய்க்குழல் வளிகொ ணலயாழ னீனையென் நினையநாண வேங்கி னள்" கம்ப. கிட்கிந்தா. அரசியல். ந.

உஉஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பேகளுற்ற தக்கப்பட்ட கண்ணகிய அவனோடு கூட்டலுறுவார், அருள் பண்ணவேண்டுமென்று இரந்துகொண்டுகூறினமையின், குறுங்கலியாயிற்று. (கச௩)

(கச௪.) அருளா¹ யாகலோ கொடிதே யிருள்வரச்

சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின்

காரெதிர் கானம் பாடினே மாக

நீனறு நெய்தலிற் பொதிந்த வுண்கண்

ரு கலுழந்துவா ரரிப்பனி பூணக நனைப்ப

வினைத லானு ளாக வினையோய்

கிளையை மன்னெங் கேள்வெய் யோற்கென

யாந்தற் றொழுதனம் வினவக் காந்தண்

² முகைபுரை விரலிற் கண்ணீர் துடையா

௧௦ யாமவன் கிளைஞரே மல்லேங் கேளினி

யெம்போ லொருத்தி நலனயந் தென்றும்

வருஉ மென்ப வயங்குபுகழ்ப் பேக

னெல்லென வெலிக்குந் தேரொடு

முல்லை வேலி நல்லூ ரானே.*

நீணையும் துறையும் அவை.

அவளை அவள்காரணமாகப் ³ பரணர் பாடியது.

இ - ள்.—அருள்பண்ணுயாதல் கொடிது; மாலைக்காலம்வந்தவளவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணுகிய செவ்வழியென்னும்பண்ணிலே வாசிக்கும்

க. ஆகலென்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் சார்ந்துநின்ற சொற்பொருளையே உணர்த்திநின்றற்குமேற்கோள்; நோல். இடை. ௨, ௩உ - ந.

உ. புறநா. கச௪ : ௩; கச௪ : ௨.

௩. புறநா. கருசு : க௩. எனகரவீற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கண் அம் முப்பெற்று நின்றற்கும், (நோல். குறையலுகரப. கு. எபு - ந), செயவெனெச்சம் முறையத்திரிவுழி ஆகவென்னும் இடைச்சொல்வந்து அதன் பொருளையே உணர்த்திய செயவெனெச்சமாய் நின்றற்கும் (ஷ்டி இடை. கு. ௩உ-ந) மேற்கோள்.

௪. செயவெனெச்சம் முறையத்திரிவுழி ஆகவென்னும் இடைச்சொல்வந்து அதன் பொருளையுணர்த்திசெயவெனெச்சமாய் நின்றற்குமேற்கோள்; நோல். இடை. கு. ௩உ - ந.

அ - ள். “செழங்குலைக் காந்தா கைவிரல் பூப்பவும்” சிறுபாண். கச௪.

*ழ. “அருளாயாகலோ.... நல்லூரானே : இது கண்ணகி காரணமாக வையாவுக்கோப்பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடிய கைக்கிளை வகைப்

1 ‘அருளா’ 2 ‘யாகலோ’ 3 ‘பரணர்’ 4 ‘வென்பரணர்’

பரிசுபண்ணி நின்று மழையையேற்றுக்கொண்ட காட்டைப்பாடினேமாக, நீலநறுநெய்தல்போன்றுபொலிந்த மையுண்டகண்கள் கலங்கிவிழ்த்திடை விட்ட துளிகள் பூணையுடைய மார்பைநனைப்ப ருருந்துதல அமையாளாக, இனையோய், 'கிளைமையையுடையையோ எம்முடையகண்மையைவிரும்புவோனுக்கு' என யாங்கள் தன்னை வணங்கிக்கேட்டேமாக, அவர் காத்தர் மொட்டுப்போலும் விரலாலே தன் கண்ணீரைத்துடைத்து காங்கா அவனுடைய கிளைஞரேமல்லேம் ; கேட்பாயாக, நீ இப்பொழுது ; எம்மை ஒப்பா னொருத்தியுடைய அழகைக்காதலித்து எந்நாளும் வருமென்று பலரும்சொல்லுவரென்றுகூறினாள் ; விளங்கிய புகழையுடைய பேகள், ஓலிலெழுமுழங்கும்தேருடனே முலலைவேலியையுடைய நல்லூரின்கண். — ௭ — ௮.

கிளையையோவென ஓகாரமும் என்றானென ஒருசொல்லும் வருவித்துரைக்கப்பட்டன.

நின்காண்ம் பாடினேமாக, இனையோவானாக, யாம் தற்றொழுதனம் விளவ, தன்கண்ணீர்துடைத்துப் பேகள் ஒருத்திலுளையாது நல்லூரின்கண் என்றும் வருமென்பவென்றாள் ; அவளை அருளாராதல கொடிதெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

எம்போலொருத்தியென்றது, உவமைகருதாது வன்மையுரைதோன்ற நின்றுது ; எம்மைப்போலும் பொதுமக்கொருத்தியென அவளை இழித்துக் கூறியவாறுமாம்.

இனி, யாம் தற்றொழுதனம்வினவினேமாக, அவளாயத்தார் தம்விரலால் அவா கண்ணீரைத்துடைத்து யாம் அவன்கிளைஞரேமல்லேம்; இது புருந்தவாறு யாம் கூறக்கொண்டமுன்புகூறிப் பின் பேகள் எம்போலொருத்தி நலன் நயந்து நல்லூரின்காட்சென்று வருமென்றுசொன்னார்கா ; இவ்வாறு இனையோவும் ஆயத்தாரும் உறம் தன்புறவுநீர்த்து அருளாயாதல கொடிதெனவுரைப்பிலுமமையும். (கசச)

பாடாண்பாட்டு ; கிளையை மன்னெங்கேகாவென யோற்கென விளவ, யாம் கிளையல்லேம் ; முலலைவேலிநல்லூர்க்கண்ணே வருமென்று சொல்லுவ ரெனக்கூறுதலின், அஃது ஏனைககைக்கிளைகளின் வேறுபிற்று" தோல். புறத்தினை. கு. ௩௫ - ௩.

(கசரு.) மடத்தகை மாமயில் பணிக்குமென் றருளிப்

படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்

கடாஅ யானைக் கவிமான் பேக

பசித்தம் வாரேம் பாரமு மிலமே

ரு களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்

க - ௩. புறநா. கசக : ௧௦ - ௧௨.

ரு. மு. புறநா. ௧௨௭ : ௧ ; "மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்" மலைபடு. ௫௩௪.

உரு. புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நயம்புரிந் துறையுந் நடுங்கப் பண்ணி
யறஞ்செய் தீமோ வருள்வெய் யோயென
விஃதியா மிரந்த பரிசிலஃ திருளி
னினைமணி நெடுந்தே ரேறி

க0 யின்னா துறைவி யரும்படர் களைமே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவள் காரணமாக அவர்பாடியது.

இ - ரு.—மெல்லிய தகைமையையுடைய கரிய மயில குளிராலநடுங்கு மென்று அருளசெய்து படாங்கொடுத்த அழியாத நல்லபுகழினையுடைய மதம்பட்டயானையையும் மனஞ்செருக்கிய குதிரையையுமுடைய பேக, யாம் பசித்தும்வருவேமலலேம்; எம்மாற்பரிககப்பட்டுச்சுற்றமுமுடையேமலலேம்; களாப்பழம்போன்ற கரியகோடையுடைய சிறிய யாழை* இசையின்பத்தை விரும்பியுறைவார் அவ்விசையின்பத்தால் தலையசைத்துக் கொண்டாடும்படி வாசித்து, அறத்தைசெய்வாயாக அருளைவிரும்புவோயென இது, நிற்பால யாம் இரந்தபரிசில்; இற்றையிரவின்னை இனமாகிய மணியையுடைய உயர்ந்ததேரையேறிப்போய்க காண்டற்கு இன்னதாக உறையின்மவள பொறுத்தற்கரிய நினைவாலுண்டாகிய நோயைத் தீர்ப்பாயாக.—எ - று.

பேக, தேரேறி இன்னதுறைவி அரும்படர் களை; யாழைப்பண்ணியாம் இரந்தபரிசில் இதுவெனக்கூடிக.

இதுவென்றது, அப்படிப் படர் களைதலை.

‘மடத்தகை மாமயில பனிக்குமென் றருளிப், படாஅ மீத்த.....பேக’ என்ற கருத்து: இவ்வாறு ஒருகாரணமியமியம் அருடபண்ணுகின்ற நீ நின்னால வருந்துகின்ற இவட்கு அருளாதொழிதல தகாதென்பதாம்.

இனி, ‘அருள்வெய்யோய், யாமிரந்தபரிசில், அறஞ்செய்யவேண்டு மென்று கூறுமிது; அவ்வறந்தான் யாதென்றுகேடின், நிற்பால அருள் பெறுமையின் இன்னதுறைவி அரும்படரை நீசென்று களைதல; அதனைச் செய்வாயாகவெனக் கூட்டியுரைப்பினுமமையும்.

‘பனிக்குமென் றஞ்சி’ என்பதுஉம் பாடம்.

(கசடு)

க0. முன்னிலைமுன்னர் ஏகாரம் அநநிலைமரபின் மெய்யூர்நதுவருத்தற்கு மேற்கோள்; நொல். எச்ச. கு. ௫உ - போர்.

* “பண்வனப்புக், கேட்டார் நன்றென் றல்” (சிறுபஞ்ச. ௧); “இசை பெறு திருவின் வேத்தவை” (மலைபடு. ௩௬), ‘இசையை எக்காலத்தும் கேட்கின்ற செல்வத்தினையுடைய அரசர்களுடைய அவைக்களம்’ (ஐஹ. உரை) என்பவை இங்கே அறியற்பாலன.

(கசுசு.) அன்ன வாகநின் னருங்கல் வெறுக்கை
யவைபெறல் வேண்டே மடிபோர்ப் பேக
சிறியாழ் செவ்வழி பண்ணிநின் வன்புல
நன்னாடு பாட வென்னை நயந்து

ரு பரிசி னல்குவை யாழிற் குரிசினீ

1 நல்கா மையி னைவரச் சாஅ

யருந்துய ருழக்குசின் நிருந்திழை யரிவை
கலிமயிற் கலாவங் கால்குவித் தன்ன

வொலிமென் கூந்தற் கமழ்புகை கொளீஇத்

க0 தண்கமழ் கோதை புனைய

வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவள்காரணமாக அரிசில்குழார்பாடியது.

இ - ள்.—அத்தன்மையவாக; சின்னலதரப்பட்ட பெறுதற்கரிய ஆப
ரணமும் செல்வமுமாகிய அவைபெறுதலேவிரும்பேம்; கொல்லும்போரை
யுடைய பேக, சிறியயாழ்ச செவ்வழியாகப்பண்ணி வாசித்து நினது வலிய
நிலமாகிய நல்ல மலைநாட்டைப்பாட, என்னைக்காதலித்துப் பரிசிலதருகுவை
யாயின், தலைவனே, நீ அருளாமையாற கண்டாரிநக கமலிநது அரிய துய
ரத்தானவருந்தும் உனனுடைய திருந்திய அணியையுடைய அரிவையது
தழைத்த மயிலிடைபுலியைக் காலொன்றாககுவித்தாற்போன்ற தழைத்த
மெல்லியகூந்தற்கண்ணே மணங்கமழும் புகையைக்கொள்ளுவித்துக் குளிர்
ந்த மணங்கமழும் மாவைபசுருட வளவிய செல்வையுடைய உயர்ந்த தேரை
நினகுதிரைகள பூண்பனவாக.—எ - று.

அன்னவாகவென்றது, இவ்வலாக்கு அருங்கல்வெறுக்கைகளை எளிதில்
கொடுப்பையன்றே அவ்வெறுக்கை எமக்கும் எளிதாகவென்றவாரும்.(கசுசு)

க - உ. “அரும்பொருட டரிசிலே னாலேன்” சீலப், உஅ : கஎக.

ந. புறநா. கசுசு : உ; கசுஎ : உ.

எ. துயருழத்தல : மணி. பதி : சஅ.

அ - கூ. “கலிமயிற் கலாவத தன்னவிவ, வொலிமென் கூந்த லுரிய
வாம்” குறுந். உஉரு.

க - க0. புறநா. கசுஎ : சு - அ; “பெறுகநி ன செவ்வி பெருமகன்
வந்தா, னறுமலர்க் கூந்த னாணி பெறுகொ” சீலப், உஎ : உகரு - சு. .

எ - கக. “மாணிழை யரிவை காணிய வொருநாட, பூண்க மாளநி
புரவி நெடுந்தேர்” பதிற். அக : நக - உ.

(பி - ம்.)—1 ‘நலகாமையினீவரச’

(கச௭.) ¹ கன்முழை யருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்
கார்வா னின்னுறை தமியன் கேளா
நெருந லொருசிறைப் புலம்புகொண் டிறையு
ரு மரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருந் கூந்தன்
மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணிப்
புதுமலர் களுல வின்று பெயரி
னதுமனெம் பரிசி லாவியர் கோவே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அவன்காரணமாக அவனைப் பெருங்குன்றார்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—கன்முழைக்கணின்றும் விழும் அருவியையுடைய பலமலைகளை அரிதிற்கழித்துச் சீறியயாழைச் செவ்வழியென்னும்பண்ணை வாசிக்கும்படியாகப் பண்ணி வாசித்துவந்ததற்குக் கார்வாலத்துமனையுடையது இனியதுளி வீழ்கின்ற ஓசையைத் தமியனாகக்கேட்டு நெருந்து ஒருபக்கத்துத் தனிமை கொண்டிருந்த அரிபாறத் தமர்த்த குளர்ச்சியையுடைய கண்ணினையும் அழகியமாமைநிறத்தினையுமுடைய அந்த அரிவையது நெய்யாற்றுறக்கப்பட்ட மைபோலும் கரியமயிரை ஒப்பமிடப்பட்ட நீலமணியினும் மாசறக்கமுவிச செவ்விலர்நெருங்கும்பரிசு இன்று வருவையாயிற், அதுவாகும், எம் முடையபரிசில் ; ஆவியருடையவேந்தே.—எ - று.

உறை - துளி; என்பது ஆகுபெயரால் துளியினோசையை.மன், அசை. சீறியாழ் செவ்வழிபண்ணிவந்ததற்கு அரிவைகூந்தல் புதுமலர் களுலும் படி. அவன்பால் என்னெனும்வரின் எம்பரிசில் அதுவெனக்கூட்டுக.

நெய்ப்பூசதலோடு பேணுதலைத்துறந்தவெனினுமமையம்.

செவ்வழிபண்ணிவந்தது, புதுமலர்களுலவென்று இயைத்துரைப்பாரு முளர். (கச௭)

உ. புறநா. கச௭ : உ ; கச௭ : ந.

ந. “முடங்கிறைச் சொரிதரு மாத்திர ளருவி, யின்ப லியிழிசை யொர்ப்பனள்” மல்லை. அஎ - அ.

சு - எ. பரி. க௦ : அக. “மணியேசமிருங்கூந்தல்” கலி. எஎ.

அ. புறநா. கச௭ : ந. சு - அ புறநா. கச௭ : சு - க௦.

சு. “ஆவியர் பெருமகள் பெருங்க னுடன் பேகனும்” சிறுபாண். அசு-எ.

அ - சு. “புதுமலர்...கோவே : இதனுள் மன்னென்பது ஆமென்பது குறித்து நின்றது” (தொல். இ. ௩௩. ரு. ச - பேர் ; ந); மன்னென்பது பெயர்ச்சொல்லை அடுத்து வந்ததற்கு மேற்கோள் ; நன்-மயிலை. ரு. சகக.

* ம. கைக்கிளைவகைப் பாடாண்பாட்டிற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்தினை. ரு. ௩௩ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கன்முகையருவி’

(கசஅ.) கறங்குமிசை யருவிய பிறங்குமலை நள்ளிநின்
 னசைவி னேன்ற ணசைவள னேத்தி
 நாடொறு நன்கலங் களிற்றொடு கொணர்ந்து
 கூடுவிளங்கு வியனகர்ப் பரிசின்முற் றளிப்பப்
 ௫ பீடிண் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்
 செய்யா கூறிக் கிளத்த
 லெய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - பரிசிறுறை.

1 கண்டரக்கோப் பெருநாளி நய வன்பாணர் பாடியது.

இ - ன்.—உரசிக்கணின்றும் ஆவித்து இழிதரும் அருவியையுடைய
 உயர்ந்த மலையையுடைய நாளி, நீளது தளர்ச்சியிலலாத வலியமுயற்சியா
 றுய நச்சப்படும் செலவத் தவாழ்த்தி நாடொழும் நல்ல அணிகலத்தைக்
 களிற்றோடே கொண்டுவந்து நெற்கூடுவிளங்கும் அகலியநகரினாகணிந்து
 புரந்திருந்தபரிசிலர்க்கு அளித்துவிடுத்தலால், பிறர்க டயும்பெருமையிலலாத
 அரசரைப்புகழும்புகழ்ச்சியைவிரும்பி அவ்வரசர்செய்யாதவற்றைசொல்லி
 அவர்குடாங்களைக் கூறுதலை அறியாததாயிற்று, எம்முடைய சிறிய செவ்விய
 ரா.—எ - று.

பொய்கூறுமையிற் 'செநரா' என்றார் ; தற்புகழ்ந்தாராகாமற் 'சிறு
 செநரா' என்றார்.

அருவியவென்பது, விகாரம்.

நள்ளி, நீ பரிசின்முற்றளித்தலான், எம் சிறுசெநரா நின்றசைவள
 டொத்தி மன்னரைப்புகழ்ச்சிவேண்டிக் கிளத்தல எய்யாதாகின்றெனக்
 கூட்டுக.

நின்றசைவளன் எத்திக் கொணர்ந்து முற்றளித்தலாலெனப் பரிசிலர்
 மேலேற்றி உரைப்பினுமமையும். (கசஅ)

க. புறநா. கருஅ; ந. "நளிமலை நாட னாளியும்" சிறுபாண். கௌ.

உ. புறநா. ககஉ : கச - ஸ ; "மடியிலாள் செலவம்போன் மரந்த"
 (கலி. ௩௫); "ஆக்க மதர்வினாய்ச் செல்லு மசைவிலா, லுக்க முடையா
 ழுமை" குறள், (௫௬௪); புறநா. உச : உக-ஆம் அடியையும் அதன் குறிப
 டியும் பார்க்க.

ந - ச. புறநா. கசஅ : ட - ச ; கருந : அ - கூ.

(பி - ம்.)—1 'கண்டிர்கோபெருநற்கிள்ளி'

உருச புறநா இரறு மூலமும் உரையும்.

(கசக.) நள்ளி வாழியோ நள்ளி நள்ளென்

மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்

கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி

வரவெவர் மறந்தன ரதநீ

ரு புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே.

திணை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—நள்ளி, வாழ்வாயாக ; நாளி, நள்ளொன்னும் ஓசையை யுடைய மாலைப்பொழுதின்கண்ணே மருதமென்கின்றபண்ணை வாசித்தக காலைப்பொழுதின்கண் கைவழியாகிய யாழிள்கட செவ்வழியென்னும் பண்ணைவாசித்து வரலாற்றுமுறைமையை எம்முடைய பாணர்சாதியிலுள னோர் மறந்தார் ; அவ்வாறு மறந்தது, நீ கொடுத்து ஒம்புதலைக் கடனாக மேற்கொண்டவண்மையான்.—எ - று.

கையகத்து எப்பொழுதும் இருத்தலான், யாழைக் கைவழியென்றார், ஆகுபெயரான்.

‘வரவெவர் மறந்தனர்’ என்பதூஉம் பாடம்.

(கசக)

உ - ரு. * மாலைபிற செவ்வழிப்பண்ணும் காலைபில் மருதப்பண்ணும் வா சிக்க வேண்டுமென்பது இரசுநான்மாபு ; இதனை, “திவவுமெய்ந் நிறுத் துச் செவ்வழி பண்ணி”, “யாழோர் மருதம் பண்ண” (மதுரை. ௧௦௪, ௧௦௫அ) என் மாலைக்கும் காலைக்கும் உரியவாக அப்டணகள் கூறப்பெற் றிருத்தலாலும் அறிக.

உ - ரு. புறநா. கருந : எ - கஉ.

(கரு௦.) கூதிர்ப் பருந்தி னிருஞ்சிற கன்ன

பாறிய சிதாரேன் பலவுமுதற் பொருந்தித்

தன்னு முள்ளேன் பிறிதுபுலம் படர்ந்தவென்

னுங்குபடர் வருத்தமு முலைவு நோக்கி

ரு மான்கணந் தொலைச்சிய குருதியங் கழற்கால்

வான்கதிர்த் திருமணி விளங்குஞ் சென்னிச்

க - உ. “நீர்ப்படு பருந்தி னிருஞ்சிற கன்ன, நிலத்தின் சிதாரர்” பதீர். கஉ : கக - உ௦.

க. “முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி, மின்னுற முமைப் பிற் சென்னிப் பொற்ப” முருகு. அச : ரு.

- செல்வத் தோன்றலோர் வல்வில் வேட்டுவன்
 ரொழுதன நெழுவேற் கைகவித் திரீஇ
 யிழுதி னன்ன வானிணக் கொழுங்குறை
 ௧௦ கானதர் மயங்கிய விளையர் வல்லே
 தாம்வந் தெய்தா வளவை யொய்யெனத்
 தான்ஞெலி தீயின் ¹ விரைவனன் சுட்டுநின்
 னிரும்பே ரொக்கலொடி தின்மெனத் தருதலி
 னமிழ்தின் மிசைந்து காய்பசி நீங்கி
 ௧௫ நன்மர னளிய நறுந்தண் சாரற்
² கன்மிசை யருவி தண்ணெனப் பருகி
 விடுத்த ரொடங்கினே னாக வல்லே .
 பெறுதற் கரிய வீறுசா னன்கலம்
 பிறிதொன் றில்லைக் காட்டுநாட் டேமென
 ௨௦ (மார்பிற் பூண்ட வயங்குகா ழார
 மடைசெறி முன்கைக் கடகமொ டத்தன்)
 னெந்நா டோவென நாடுஞ் சொல்லான்
 யாரீ ரோவெனப் ³ பேருஞ் சொல்லான்
 பிறர்பிறர் கூற வழிக்கேட் டிசினே

எ. வல்வில் வேட்டுவன்; ஓரோகாலத்திற் பல பொருள்களை ஊடுருவிச் செல்லும்படி அம்புபொய்யும் விற்பொழியையுடைய வீரனை வல்விலலி யென்றல் மரபு; இதனை, புறநா. ௧௫௨: ௧ - ௬-ஆம் அடிகளாலும் அவற் றின் குறிப்புரையாலுமுணர்க.

அ. “கைகவியாச் சென்று” அகநா. ௯: ௨௧.

க. “இழுதி னன்ன வானிணஞ் செருக்கி” மலைபடு. ௨௪௪.

க௨. ஞெலிதீ: புறநா. ௨௪௭: ௨.

௧௩. புறநா. ௩௨௦: ௧௪ ; ௩௭௮: ௨௩ ; ௩௯௧: ௧௯ ; ௩௯௩ : ௧௦.

௧௫. புறநா. ௧௩௬: ௧௨.

௧௬. காட்டுநாடு: “வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே” (நற். ௫௯) ; பாண்டிநாட்டின் உள்ளாடொன்றற்குக் காட்டுநாடென்று பெயர் வழங்கிய தாகத் தெரிகின்றது; தீருவால. ௪௪: ௫௪ - ஆம் செய்யுள்பார்க்க.

௨௧. “மடைசெறி கடகத் தோளான்” தூடாமணி. ௯: ௧௦.

௨௪. இசின், தன்மைக்கண் வந்தது; (புறநா. ௨௨: ௩௬; ௧௫௧: ௭); “கேட்டிசினலலனே” நற். ௧௧௫.

(பி. ம்.)—1 ‘விரைவினன்’ 2 ‘கண்முகையருவி’ 3 ‘பெயரும்’

உருக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு விரும்புபுனைந் தியற்றாப் பெரும்பெயர்த் தோட்டி

யம்மலை காக்கு மணிநெடுங் குன்றிற்

பளிங்குவகுத் தன்ன தீநீர்

நளிமலை நாட னள்ளியவ னெனவே.

தினை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கூதிர்க்காலத்துப் பருந்தினது கரியசிறகையொத்த துளியாகிய திரையையுடையோராய்ப் பலாவழியைப்பொருநதி, தன்னையுநினையே னுய வேற்றுநாட்டினக்கட்சென்ற என்னது ஒய்ந்த செல்வானுளதாகிய வருத்தத்தினையும் மிழையையும்பார்த்து மானினது திரனைத்தொலைத்த, குருதிதோய்ந்த அழகிய வீரக்கழலினையுடைய காலினையும் வாலிய ஒளியையுடைய அழகிய நீலமணிவிளங்கும் உச்சியையுமுடைய செல்வத்தையுடைய தலைவனாகிய ஒரு வலியவிலலினையுடைய வேட்டுவன், தன்னை அஞ்சலிபண்ணினேனாய் எழுகதிருப்பேனைக் கைகவித்து இருத்தி நெய்யிழுதுபோன்ற வெள்ளிய நினத்தையுடைய கொழுவிதழையைக் காட்டுவழியின்கண் வழிமயங்கிப் போகிய இலையர்தாம் விரைவநது பொருநதுவதற்குமுன்னே கடிதாகத் தாண்கடைந்த தீயான் விரைநதுசட்டு நினது மிகப்பெரிய சுற்றத்துடனே நினமினென்றுதருதலான் அதனை யாங்கனா அபிழந்துபோலத்தினது சுடுகின்ற பசிநீர்ந்ததாக, நல்ல மரச்செறிவையுடைய நறிய குளிர்ந்த மலைசாரங்கன மலையுச்சியினின்றும் வீழ்ந்த அருவிநீரைக் குளிரக்குழத்து விடைகொள்ளத்தொடங்கினேனாக, விரையவந்து பெறுதற்கரிய பெருமையமைந்த நல்ல அபிகலங்கனா தருத்தருவேருன்றிலலை, யாம் காட்டுநாட்டின்கண்ணே மெனச்சொல்லித் தன்னது மார்பிழ்ந்ப்பண்பட்ட விளங்கிய முத்துவடங்கனையுடைய ஆரத்தைக் கொளுத்துச் செறிந்த முரலாக்கக்கணிர்த் கடகத்துடனே தந்தனன் ; தும்முடையாராடு எந்நாடொலென்றுகேட்ப நாடும் சொல்லிற்றிலன் ; நீர் யாரெனக்கேட்பப் பெயரும் சொல்லிற்றிலன் ; அவனும் பெயரும் பிறப்பிற் வழியின்கண்ணே சொல்லக்கேட்டேன்யான் ; இரும்பாற்புனைநது செய்யப்படாத மிக்க புகழையுடைய தோட்டியாகிய அம்மலையைக் காக்கும், அழகிய பெரிய பக்கமலையினையும் பள்ளிகை வகுத்தாற்போன்ற வெளியநிறத்தையுடைய இனியநீரையுமுடைய பெரிய மலைநாட்டையுடைய நள்ளி அவனென.—எ - று.

நீங்கி, நீங்க.

பலவழுதற்பொருநதித் தொழுதனெனவும், மலைகாக்கும் நள்ளியெனவுமியையும்.

அவன் நள்ளியெனப் பிறப்பிதர்கூற வழிககேட்டி முன்னெக்கூட்டுக. ()

உஎ. புறநா. கபு எ : கக.

உஅ. “நளிமலை நாட னள்ளியும்” (சிறுபாண், கரஎ) ; ‘நளி’ என்னும் உரிச்சொல் பெருமையையுணர்த்தியதற்கு மேற்கோள் ; தோல். உரி. கு. உச - கே ; ஷே ஷே ஷே உச - போர் ; ஷே ஷே ஷே உஉ-ந ; இ - வி. கு. உஅச - உரை.

(கருக.) பண்டும் பண்டும் பாடுந்ருவப்ப

விண்டோய் சிமைய விதல்வரைக் கவாஅறு

கிழவன் சேட்புலம் படரி னிழையணிந்து

புன்றலை மடப்பிடி பரிசி லாகப்

ரு பெண்டிருந் தம்பதங் கொடுக்கும் வண்புழ்க்

கண்ட ரக்கோ னுகலி னன்று

முயங்க லான்றிசின் யானே பொலந்தோர்

நன்னன் மருக னன்றியு நீயு

முயங்கற் கொத்தனை மன்னே வயங்குமொழிப்

கடு பாடுநர்க் கடைத்த கதவி னுடுமழை

யணங்குசா லடுக்கம் பொழியுதும்

மணங்கமழ் மால்வரை வரைத்தன் ரெமரே.

தினையும் துறையும் அனா.

இளங்கண்டாக்கோவும் 1 இளங்கண்டாக்கோவும் துருநிப் பந்தவடிச்
சென்ற பெந்தலைச் சாநநுர் இளங்கண்டாக்கோவைபுல்லி இள
வச்சிக்கோவைப் புல்லாராக, என்குள் என்செய்ய புல்லாராந்நரென
அவர் பாடியது.

உ. “மாடோய் சிமைய விதல்வரைக் கவாஅறு” (புறநா. ௨௭); “மழை
யாடு சிமைய மால்வரைக் கவாஅறு” (புறநா. ௨௭).

௩. இழை - ஒருவரால் இழைக்கப் பட்ட அடிகலமாகா; தொல்.
காவடி. ௧௭. ௪ - ௫.

௪. “இருமழிபு பரிசில் போய்” (புறநா. ௨௭); “பிடிக்கணஞ்
செதும் பெய்யுமழைத் தட்டை” சிறுபாண். ௨௭.

௫. “உரைபா நுரைபவையெல்லா நிபபாக்கொன், த்வாந்மே
னித்கும் புகழ்” புறநா. ௨௭.

௬. இசின்: புறநா. ௨௭: ௨௭ - ஆம் அடிகுறிப்பைப் பார்க்க.

௭. புறநா. ௨௭: ௨௭ - ௨௭; “அணங்குடையாள்.....இதும்பின்”
பெரும்பாண். ௨௭: ௨௭.

௮ - ௯. புறநா. ௨௭: ௨௭ - ௨௭.

௧௦ - ௧௧. கொடுப்போதற்குக் கொடாப்பழித்தல். தொல். புறநா.
தினே. ௨௭.

* விசசி - ஒருமலை; இதயச்சி விசகக்கோ; (புறநா. ௨௭: ௨௭);
“விசமிலைச் சாரத பட்டகொண்டு பகடாடி” (புறநா. ௨௭); “விசுக்கெழு
தானை விசசியர் பெருமகன்” (புறநா. ௨௭); “இருடெரு டே தரும் விசசி
யும் வீழ்” பதிற்று. ௭-ஆம் பத்திரப் பதிகம்.

(பி - ம்.)—1 ‘இளவச்சிரக்கோ’

உகஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

இ - ள்.—முன்பேயும் முன்பேயும் பாடுவார்விரும்ப விசம்பைப் பொருந்திய உச்சியையுடைய சிறு தம்மலைப்பக்கத்துத் தம்கணவன் நெடுநூரத்தேச்செல்லின் ஆபரணத் தயவணிந்து புல்லியதலையையுடைய மெல்லியபிறையைப் பரிசிலாகக்கொண்டு அவர்பெண்டிரும் தம் தரத்திலே பரிசில்கொடுக்கும் வரளியபுரையழியுடைய கண் பக்கோணதலாலே பெரிதும் தழுவிக்கொள்ளுதலையுடைய தேவர் யாரை; பொருள்தெய்வாப்பட்ட தேரினையுடைய நன்னாமரபி வாராந்தரத்தையும் நீயும் தழுவாதற்குப் பொருந்தினையாவினும் விளங்கும் மொழி யாபுடை ய பாடுவார்க்கு அடைத்த கதவுகாரணமாக, இயங்குமுதிர் தெய்வமமைத் த அகாமலைக்கண்ணைச் சொரியும் நாமது மணநாளும் உயர் தமையப் பாடுதலைநீக்கினார், எம்முள்ளார்; ஆதலால், முயங்கித்திலேன்.—எ - று.

பெண்டிரும் தம்பைதங்கொடுக்குமொவோ ஆவரும் தம் தரத்தே களிறுகொடுத்தல போலது.

‘கிழவன்’ என்பது, ‘ஏவலியையா தாயவயிறு கறிப்ப’ என்பது போலப் பன்மமசுட்டி வினாது.

‘கண்ணாமருகவன்றியும்’ என்றதற்கு * “பெண்கொல் புரிந்த நன்மான் போல, வாயா ரியாததுச் செவியுடையான்” என்பதையின், அதுவும் வரைதற்கு ஒரு காரணமாக உரைப்பாருமா.

பதமென்றது, பரிசிலே.

மய, ஒழிபி சககணவன் து.

(கருக)

* குறுந்தொகை, 312.

(கருஉ.) வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி

பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிறி துறீஇப்

புழறறலைப் புக்கக்கலை யுருட்டி யுரறறலைக்

கேழற் பன்றி வீழ வயல

உ. பேழ்வாயுழவை: புறநா. 112: க. பெரும்பிறிது: மணி. உ. க.: உய்.

ச. “வேழக்கரும்பு, கேழறபன்றியென்புழித் தொக்கவ் விலையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாகலான அவதரைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற் றொகையென்பார்க்கும் ஓட்டி ஒருசொன்னீராமப் படுதலும் தொகையிலக்கணமெனல வேண்டும்” (நோல். எச்ச. 9. கள - சே); “கேழற்பன்றி, வேழக்கரும்பென்பவற்றிற்குத் தொக்கவ் இன்மையிற் றொகைச்சொல்லாமாறு என்னெயெனின, அவற்றிற்கும்ஒன்றையொன்று விசேடித்து நிதின்ற தன்மையை உணர்த்துதற்குவரும் ஆகிய என்னும் வாசகம் தொக்குன்றத்தென்றே கோரும்” (ஸ்டி. ஸ்டி. 9. கள-ந); “கேழற் பன்றி...கேழறபன்றி முதலாயினவும் சாதிதொக்க பண்புடைமையின் ஈண்டு வேண்டினொன்றைக்”, “பூமலர், பூம்போத், களிற்றொருத்தல, கேழற்பன்றி

ரு தாழற் புற்றத் துடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்
புகழ்சால் சிறப்பி னம்புகிகத் தினைக்குங்
கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்
விலைவன் போலான் வெறுக்கைநன் குடைய

க௦ னூர் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற்
சார லருவிப் பயமலைக் கிழவ்
னோரி கொல்லோ வல்லன் கொல்லோ
பாடுவல் விறலியோர் வண்ண நீரு
மண்முழா வமைமின் பண்யாழ் நிறுமின்
கரு கண்விடு தூம்பிற் களிற்றயிர் தொடுமி

உயர்ந்தற்றெடக்கத்த கொலெனின்,.....கேழ்நென்பது எயப்பன்றி முத
லாவதென நீக்குதலாவும் பொருள நெறுபாடுவடை மயில ஒருபொருட்
புன்மொழியாகா; பண்புத்தொக்கபுரடங்குமொருக” நன்மயிலை. ௨.
௬௪, ௬௪௭.

௩ - ௪. உரத்தலைக்கேழுந்தபுறி: “உரத்தலை யுருவப் பன்றி யிடம்
வலந திரிய” நீவக. ௨௨௦.

௬. வலவி வேட்டம்-பிரிகக வ மமைபயுடையதும் பலவற்றை ஊடு
ருவிச் செலவும்படி அமைப வினாவிற செய்ததுவதுமாகிய விலவேட்டம்;
(புறநா. ௧௪௦: ௭); “அபகா தலைவற்றை, வறபார் திவிதோ” நம்மான்ருந்
துணித்த உலவி விராமனிதம்” திவ. பெரியந்ருமொழி, ௫. க: ௪.

க - ௪. இவ்வழகளுடன, “அய்யுருவக் கடவுருவத் தாண்டகைத்
ணையார்ந்த, புய்யுருவப் புயலவில்ல நீயுருவ கொக்கையா, வலையுருவக்
புயலமிழகட டாடகைத் துயமுருவி, மலையுருவி மயமுருவி மயணுருவித்
றெருவாவி”, “வெப்ப வானி வாயா நடை விவலியம் விவலாவி”, “மழு
மாமா முருவிக்கீ முலகமெய திவசக்கு, மழு மடுபுக குருவிப் பன்வலாவித்
புயர்ந்த, கெழி வலமையி” மீண்டதல் விராகவா பகரு” (கம்ப. குரமு
௪. ௨௩; மாமர. ௧௩௭, ௧௩௮) டாடகைத் துயமுருவக்கதாலா.

அ. கொலைவன் - கொலுததனொழிவசெய்யவன்; “கொலைவன் லலை
பொ கொற்றவ னுயின்” மணி. ௨௫: ௧௭.

க௦. ௫. ௫௩௫. ௧௦௪.

௧௪. புறநா. ௬௫: ௧.

௧௫. “கண்லாறுத் தியற்றிய டம்பு” (பதிற். ௪௧); “தய்களி
மெடுத்த நோயுடை மெடுங்கை, தொகுசொற கோடியார் துமயினியர்க்கு,
மததம்” (அகநா. ௧௧௧); “கண்ணிடை விடுத்த சளிற்றயிர் தும்பினை”
மலைபடு. ௬.

னெல்லரி தொடுமி னாகுளி தொடுமின்
பதலை யொருகண் பையென வியக்குமின்
மதலை மாக்கோல் கைவலந் தமிழென்
றிறைவ னாகலிற் சொல்லுபுகுறுகி

உ0 மூவேழ் துறையு முறையுளிக் கழிப்பிக்

கோவெனப் பெயரிய தாலே யாங்கது

தன்பெய ராகலி னுணி மற்றியா

நாட்டி.ட னுட்டின் வருது மீங்கோர்

வேட்டுவ ரில்லை நின்னொப் போரென

உரு வேட்டது மொழியவும் விடாஅன் வேட்டத்திற்

ருனுயிர் செகுத்த மானிணப் புழுக்கோ

டானுருக் கன்ன வேரியை நல்கித்

தன்மலைப் பிறந்த தாவி னன்பொன்

பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇக் கொண்மெனச்

ந0 சுரத்திடை நல்கி யோனே விடர்ச்சிமை

யோங்கிருங் கொல்லிப் பொருந

னோம்பா வீகை விறல்வெய் யோனே.*

கன. "நொடிதரு பாணிய பதலையும்" (மலைபடு. கக) என்பதும், 'மாத்திரையைச் சொல்லும் தாளத்தையுடைய ஒருகண்மாக்கிணையும்' என்னுமதனுரையும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

கச - அ. மலைபடு. உ - கக.

உ0. "துறையெல முற்றிய" (மலைபடு. ச0) என்பதனுரையைப்பார்க்க.

உஉ. ஆகலென்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் சார்ந்துநின்ற சொற்பொருளையே உணர்த்தி நிற்கற்கு மேற்கோள் ; தோல். இடை. கு. நஉ-ந.

உக - உ. புறநா. கரு0: உஉ- ந; "சான்றோர், புகழுமுன்னர் நாணுப, பழியாக் கொல்பவோ காணுங் காலே" (குறுந். உருஉ) ; "தம்புகழ் கேட்டார்போற் தலைசாய்த்து மாநதுஞ்ச" (கலி. ககக) ; "பிறர்தன்னைப் பேணுங்கா னுணலும்" தீரி. கூ.

உரு. புறநா. நகக: உக ; "ஒன்றியான் பெட்டா வளவையின்" (பொருந. எந) ; "நீசில மொழியா வளவை" சீறுபாண். உருந.

உஅ. "தாவி னன்பொன் மையுய பாவை" அகநா. உகஉ.

நக - உ. கொல்லிமலை ஓடுக்குரியதென்பது, "கொல்லி யாண்ட வல்லி லோரி" (புறநா. கருஅ: ரு), "ஒரி, பல்பழப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி", "வல்லி, லோரிக் கொன்று சேரலற் றீத்த, செவ்வோப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி" (அகநா. உ0அ, உ0க) என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

* மு. "வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப்புகழியென்னும் புறப்பாட்டு, இடைசிலத்திற்பரிசுபெற்றமைகண்டார்க்குக்கூறியது" தோல். புறத்திணை. கு. நக - ந.

திணை - அது ; துறை - பரிசில்விடை.

வல்லிலோரியை வண்பாணர் பாடியது.

இ - ள்.—ஆணையைக் கொன்றுவீழ்த்த சிறந்த தொடையையுடைய அம்பு, பெரியவாயையுடைய புலியை இறந்துபாட்டையுறுவித்துத் துணை பொருந்திய கோட்டையுடைத்தாகிய தலையினையுடைய புள்ளிமான்கலையை யுருட்டி உரல்போலும் தலையையுடைய கேழலாகிய பன்றியைவீழ்ச்செய்து அதற்கு அயலதாகிய ஆழ்தலையுடைய புற்றின்கட் கிடக்கின்ற உடம்பின்கட் சென்றுசெறியும் வல்லில்லா லுண்டாகிய வேட்டத்தை வென்றிப்பிடுத்தியிருந் தவன், புகழ்மைந்த சிறப்பினையுடைய அம்பு ஏத்தொழிலிலேமிகச் சென்றுறு தற்குக்காரணமாகிய கொலைவன் யாரோதான் ? கொலைவன் மற்றிவன், விலை ஏதுவாகக் கொன்றானுக்கமாட்டான் ; செல்வத்தை மிகவுடையனுயிருந்தான் ; சந்தனம்பூசிப்புலர்த்திய அழகிய பரந்தமார்பினையுடைய, சாரற்கண்ணே அருவியையுடைய பயன்படுமலைக்குத் தலைவனாகிய ஓரியோ அல்லனோதான் ? அவனுகத்தரும் ; யான்பாடுவேன், விமலி, ஒருவண்ணம் ; நீக்களும் முழா வின் கண்ணே மார்ச்சனையையிடுமின் ; யாழிலே பண்ணே நிறுத்துமின் ; கண் திறக்கப்பட்ட தும்பாகிய களிற்றினதுகைபோலும் வடிவையுடைய பெரு வங்கியத்தை இசையுங்கோள் ; சல்லியை வாசியுமின் ; சிறுபறையை அறையுங்கோள் ; பதலையில் ஒருமுகத்தை மெல்லெனக்கொட்டுமின் ; நமது * பிறப்புணர்ந்தும் கரியகோலைக் கையின்கண்ணே தாருங்கோடொன்று சொல்லி அணுகித்தலைவனாதலாலே இருபத்தொரு பாடற்றமறையையும் முறை யாற்பாடிமுடித்துப் பின்னர்க்கோவேயென்று அவன்பெயர்சூறியகாலத்து அவ் விடத்து அவ்வார்த்தை தன்பெயராதலால் நாணி, பின்னை யாங்கள் நாட் டிடடந்தோறும் நாட்டிடடந்தோறும் சென்றுவருவேம்; இவ்விடத்து ஒரு வேட்டுவரில்லை, நின்னை ஒப்போரென யாம்விரும்பியதுகூறவும் அதற்குக் காலந்தராண்ப் வேட்டையின்கண் தானெய்த மானினது நினத்தையுடைய தசையினது புழுக்குடனே ஆவின் நெய்யை உருக்கினும்போன்ற மதுவைத் தந்து தன்னுடைய மலையின்கட்பிறந்த வலியிலலாத நல்லபொன்னைப் பல மணித்திரளுடனே கலந்து இதனைக் கொண்மினெனச் சொல்லிச் சரத்திடத் தே எமக்குத்தந்தான் ; முழையையுடைத்தாகிய உச்சியையுடைய உயர்ந்த பெரிய கொல்லிக்குத்தலைவன், பாதுகாவாத வண்மைபினையுடைய வென்றி யைவிரும்புவோன்.—எ - று.

புழலென்றது ஆகுபெயராம் புழலையுடையகோட்டை.

களிற்றுயிரென்றது, ஆகுபெயராம் களிற்றினது கைபோலும் வடிவை யுடைய பெருவங்கியத்தை.

பாடுவல்லிதலியோர்வண்ணமென்றது, நீயும் ஒன்றுபாடுவாயாகவென் னுரினைவிறு.

நீருமென்றது, கூட்டத்தை.

† மூவேழ்துறையுமென்றது, வலிவு மெலிவு சமமென்னும் மூன்றுதானத்

* 'துண்கோல் - பிறப்புணர்ந்துக்கோல்' பதீற். சூ.ந. : ௨௭ - உரை.

† "ஏழேயேழே நாலேமூன் நியலிசை யிசையியல்பா வஞ்சத்தேய் வின்றிக்கே மனங்கொளப் பயிற்றுவோர்" (தேவாரம், திருந்தாளச்சிதி),

உசஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திலும் ஒவ்வொன்றில் ஏழுதானமுடித்துப்பாடும் பாடற்றுறையை ; அன்றி, இருபத்தொருநரம்பாற்றொடுக்கப்படும் பேரியாமெனினுமமையும்.

தமிழ்நென்றது, தமிழ்நெனக் குறைந்ததென்றது.

கொல்லிப்பொருநனாகிய விறல்வெய்யோன் கோவெனப் பெயரியகாலை, அத் தன்பெயராகலின் நாணி வேட்டதுமொழியவும்விடானாய் நல்கியோனெனக் கூட்டுக. (கருஉ)

“பண்களுக்கு இன்றியமையாத மூவேழ்திறம்” (சிலப். ௫: ௩௫ - ௪ அடியார்) என்பனவும் ஈண்டறியத்தக்கன.

(கருநா.) மழையணி குன்றத்துக் கிழவ னாளு
மிழையணி யானை யிரப்போர்க் கீயுஞ்
சுடர்விடு பசும்பூட் சூர்ப்பமை முன்கை
யடுபோ ராளு வாத னோரி

௫ மாரி வண்கொடை காணிய நன்றுஞ்
சென்றது மன்னெங் கண்ணுளங் கடும்பே
பனிரீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை
வானூர்த் தொடுத்த கண்ணியுங் கலனும்
யானை யினத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்

க௦ பசியா ராகன் மாறுகொல் விசியினிக்
கூடுகொ ளின்னியங் கறங்க
வாடலு மொல்லார்தம் பாடலு மறந்தே.

தினை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—முகிலுந்முந்த மலைக்குத்தலைவன், நாடோறும் பட்டமுதலாகியபூண்களையணிந்த யானையை இரப்போர்க்குக்கொடுக்கும் கதிர்விடுகின்ற பசும்பொன்றாற்செய்த அணியினையும் வளைந்த கடகமமைந்த முன்கையினையுமுடைய கொல்லும்போர் அமையாத ஆதனோரியது மழைபோலும் வள்ளிய கொடையைக்காண்டற்கு மிகவும்சென்றது, எம்முடையசுடத்தச்சுற்றம்; அச்

உ. புறநா. கருக: ௩ - ௪.

௩. சூர்ப்பு - வளைவு ; ஆகுபெயராத கடகத்திற்காயிற்று ; “சூர்ப்பு புற கோல்வளை செறிந்த முன்கை” அகநா. கசஉ.

௪. ௫. கருநா: ௪ - ௪.

௪. புறநா. ௩௪௪: ௨ - ௩.

அ - கூ. புறநா. கசஅ: ௩ - ௪.

சுற்றத்தார் குளிர்த்தநீரின் கட்டிவாத மணியிடைந்த குவளைப்பூவை *வெள்ளி நாராற்றொடுக்கப்பட்ட பொன்னரிமாலையினையும் பிற அணிகலங்களையும் யானையணிகளுடனேபெற்றனராய்நீங்கிப் பசியாராகலானேகொல்லோதான், வாரால்வலித்துப்பிணிக்கப்பட்ட பலகருவியும் தொகுதிகொண்ட இனிய இயங்கொலிப்ப ஆடுதலுமாட்டாராயினர், தமதுபாடுதலையும்மந்து.-எ-று.

சூர்ப்புடையதனைச் சூர்ப்பென்றார்.

† குடிமை ஆண்மைத்தொடக்கத்தான், நின்றாங்கேநின்ற உயர்திணைமுடிவும்பெறுதலின் இக்கடும்பென்பதும் பொருளுக்கால் முடிவுபெற்றது.

கண்ணுளங்கடும்பெனநின் நவழி, அம், அவ்வழிச்சாரியை. மன், அசைநிலை.

ஒரிவண்கொடைகாணிய கண்ணுளங்கடும்புசென்றது; சென்றபின்னை அக்கடும்பாயினோர் தமது † பாடலுமறந்து ஆடலும் ஒலலாராயினர்; அதற்குக்காரணம் பசியாராகுமாறுகொலெனக்கூட்டி வினை முடிவுசெய்க.

‘நுண்பூண்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

(கருந)

* “வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசிலே” புறநா. கக: கள.

† குடிமை ஆண்மை முதலியவை, “குடிமையாண்மை” (தோல். கிளவி. சூ. ௫௭) என்பதனால் அறியலாகும்.

‡ பலநாளாகக் கற்றகல்லியைப் புதிதாகப்பெற்ற செல்வம் மறப்பிக்கு மென்றுகூறுமுகத்தால், வலவிலோரியின் கொடைச் சிறப்பை இங்கே கூறியனப்பரணரே இந்நூல் கசுக - ஆம் பாடலில் உள்ளியென்னும் வள்ளலின் கொடைச்சிறப்பையும் இங்ஙனமே பாராட்டினர்.

(கருசு.) திரைபொரு முந்நீர்க் கரைநணிச் செலினு

மறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்குஞ்

சின்னீர் வினவுவர் மாந்த ரதுபோ

லரச நுழைய ராகவும் புரைதபு

௫ வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவ ரதனால்

யானும், பெற்ற தூதியம் பேறியா தென்னே

ஹற்றனெ னுதலி னுள்ளிவந் தனனே

க. நணி: “துறைநணி யூரனே” (ஐங்குறு. உ௦); “நணி நணித் தாயி னும் சேளம்ச் சேய்த்து” (பரி. கா: உ௫); “நீர்நணிப்பிரம்பின்” பெரும் பாண். உஅஅ.

க-ந. புறநா. உ௦ச: ௫ - க; “கடல்சார்ந்த யின்னீர் பிறக்கும் மலை சார்ந்து, முப்பின் றெரி பிறத்தலால்” (நாலடி. உச௫); “கடல் பெரிது, மண்ணிருமாகா ததனருகே சிற்றாற, லுண்ணிரு மாகி விடும்” முதுரை. கஉ.

௫. புறநா. சஎ: க. ‘படர்’ என்றும் உரிச்சொல் நினைத்தலும் செல்லுதலுமாகிய குறிப்பையுணர்த்து மென்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. சூ. சஉ - ந.

உசச புறநா னுறு முல்மும் உரையும்.

யியென விரத்தலோ வரிதே நீயது

நல்கினு நல்கா யாயினும் வெல்போ

க0 ரெறிபண்டக் கோடா வாண்மை யறுவைத்

துவிரி கடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத் .

தண்பல விழிதரு மருவிநின்

கொண்பெருந் தானம் பாடலெனக் கெளிதே.

திணை - அது; துறை - பரிசீற்றுறை.

கொண் கானங்கீழான மோசிகீரனுர் பாடியது.

இ - ள்.—திரையலைக்கும் கடலினது கரைக்கண் அணியவிடத்தேபோ
கினும் அறிவாரைக்காணின் நீர்வேட்கையினைத் தணிக்கும் சிறியநீரைக்கேட்
பர், உலகத்துமக்கள்; அதுபோல, வேந்தரிடத்தராகவும், குற்றநதீர்ந்த வள்ளி
யோரை நினைத்துசெல்வார், அறிவுடையோர்; அதலை, யானும் பெற்றத
னைப் பயனாகக்கொண்டு பெற்றபொருளசிறிதாயினும் இவன்செய்தது என்
னென்று இகழேன், வறுமையுற்றேனாதலின்; நின்னைநினைத்துவந்தேன்;
எனக்கு * ஈயா யென்று இரத்தல் அரிது; நீ அப்பரிசிலைத் தரினும் தாராயா
யினும் பூசலிடத்து எறியும் படைக்கலத்துக்குப் புறத்துஅடியிடா ஆண்மை
யையும், துகிலினது தூயவிரியையொப்ப நெருங்கி உச்சியினின்றும் பலவாய்
இழியும் குளிர்ந்த அருவியையுடைய நினது கொண்காணத்தையும் பாடல்
எனக்கு எளிது.—எ - று.

புரைதபவென்றுபாடமோதிப் புரைதப்பட்டார்குவரெனினுமமையும்.

நீ அதுநல்கினும் நல்காயாயினும் ஈயெனவிரத்தல் எனக்கு அரிது;
நினது ஆண்மையையும் கொண்பெருங்காணத்தையும்பாடல் எனக்கு எளி
தெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க. (கருசு)

அ. புறநா. உசச: க; “நல்லா நெனினுங் கொள நீது” (குறள்.
உஉஉ); “கொள்ளுத நீது கொடுப்பது நன்றால்” (கம்ப. வேள்வி. உக);
தொல். எச்ச. கு. சக - ந. மேற்.

க0. புறநா. ககரு: கரு; “ஓடாப் பூட்கை...அறுவையர்”, “ஓடாப்
பூட்கை மறவர்” (பதிற். ஈச, ௫௭); “ஓடாப் பூட்கை வேந்தன்” (அகநா.
க00); “ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம்” (முருகு. உச௭); “ஓடாப் பூட்கை
புறந்தையும் வறிதே” (சிறுபாண். அந); “விழித்தகண் வேல்கொண்
டெறிய் வழித்திமைப்பி, னோட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு” குறள், எஎரு.

கக. மீமிசை: “நவிரத்து மீமிசை” மலைபடு. ௫௭க.

க0 - கஉ. துகில் அருவிக்குவமம்; “வேறுபுஃ துகில் னுடங்கி...
இழிதருமருவி” (முருகு. உக௭ - ௩௧௭); “அவிர்துகில் புரையு மவ்வென்
ளருவி” குறிஞ்சி. ௫௫.

க௩. கொண்பெருங்காணம்: புறநா. கருரு: எ; கருசு: உ; “பொன்
படு கொண்காண நன்னன்” நற். ௩௭௧.

* “ஈயா யெனக்கென் திரப்பானே லங்கிலையே, மாயானே மாற்றி
விடின” நாலடி. ௩௦௮.

3௫௫.) வணர்வோட்சிச் சீறியாழ் வாடிபுடைத் தழீஇ

யுணர்வோர் யாரென் னிடம்பை தீர்க்கெனக்

கிளக்கும் பாண கேளினி நயத்திற்

பாழார் நெருஞ்சிப் பசிலை வான்பூ

௫ வேர்தரு சுடரி னெதிர்கொண் டாஅங்

கிலம்படு புலவர் மண்டை விளங்குபுகழ்க்

கொண்பெருந் கானத்துக் கிழவன்

றண்டா ரகல நோக்கின மலர்ந்தே.

தீணை - அது ; துறை - பாணற்றுப்படை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—வனைந்த கோட்டையுடைய சிறிய யாழை உலர்ந்தயருங்கிலே கழுவிக்கொண்டு அறிவோர்யார்தான் என்று துன்பத்தைத் தீர்க்கவென்று நயத்திற் சொல்லும் பாண, யான்சொல்லுகின் மதனை இப்பொழுது கேட்பா ராக; பாழாரின்கண் நெருஞ்சியினது பொன்னி மத்தையுடைய வாலியபூ எழுந் தன்றாயிற்றை எதிர்கொண்டாற்போல, வறுமையுற்ற யாழ்ப்புலவரது ஏற் குமண்டை, விளங்கிய புகழையுடைய கொண்பெருங்காண் கிழமானது குளிர்ந்த தாரையுடைய மார்பத்தை மலர்ந்தநோக்கின.—எ - று.

‘ஏர்தரு சுடரி னெதிர்கொண் டாங்கு’ என் புழி, இன், சாரியை ; அது, * தோற்றம்வேண்டாத்தொகுதிக்கண்வந்தது; அன்றி, ஐகாரம், விகா ரத்தால் தொக்கதென்னுமமையும்.

நயத்திற்குளக்கும்பாணவென இயையும்; நயத்தின் அகலம் நோக்கின வென இயைப்பினுமமையும்.

மண்டை அகலநோக்கி, மலர்ந்தவென்ற கருத்து : கொடுக்கும் பொருள் மார்பின்வலியான் உளதாமாகலின், அகலநோக்கின வென மதாகக் கொள்க. (கருடு)

க. “வணரமை நலயாழ்” பதீற். சக.

௫. “வலனோர்பு திரிதரு பலர்புகழ் ஞாயிறு” முருகு. க - உ.

ச - ௫. நெருஞ்சிப்பூக்கள் சூரியனையே நோக்குதல் இயல்பு; “ஓங்கு மலைநாடன், ஞாயி மனையனென் றேழி, நெருஞ்சி யனையவென் பெரும்ப ணைத் தோளே” (குறுந். ௧௫); “வானிடைச், சுடரொடு திரிதரு நெருஞ்சி போல” (அகநா. ௩௩௬); “வெஞ்சுடர் நோக்கு நெருஞ்சியில்” (இறை. சூ. ௪௭ - உரை, மேற். உ௬௬); “நீள்சுடர் நெறியை நோக்கு நிரையிதழ் நெருஞ்சிப் பூப்போல்” (சீவக. ௪௬௬); “அருந்தவர் காயினுந் திருநதுமுக மிறைஞ் சாது, செங்கதிர் விரும்பும் பைங்கொடி நெருஞ்சிப், பொன்புனைமலர்” பெரும். உ. ௪: ௧௩ - ௫.

சு. “இலம்படு புலவ ரேற்றகை ஞெமா” (பரி. ௧௦: ௧௨௬); “இலம் படு புலவ ரேற்றகை நிறைய” மலைபடு. ௫௭௬.

எ. புறநா. ௧௫௪ : ௧௩.

சு - அ. புறநா. ௧௦௩ : ௩ ; ௧௭௬ : ௨ - ௩ ; ௩௬௩ : ௪ - ௫.

* “தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக்கண்னும்” தோல், புணரியல், கு. ௩௦.

உச்சு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கருக.) ஒன்றுநன் குடைய பிறர்குன்ற மென்று
 மிரண்டிநன் குடைத்தே கொண்பெரும் கான
 நச்சிச் சென்ற விரவலர்ச் சுட்டித்
 தொடுத்துணக் கிடப்பினுங் கிடக்கு மஃதான்று
 ரு நிறையருந்தாணை வேந்தரைத்
 திறைகொண்டு பெயர்க்குஞ் செம்மலுமுடைத்தே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—வண்மையாதல் வலியாதல் நன்மையொன்றுடைய, பிறருடைய மலைகள் ; எந்நாளும் இரண்டிநன்மையையுடைத்து, பெரிய கொண்கானமென்று மலை ; அது, தன்பாற் பரிசிலநச்சிப்போன இரப்போர்காரணமாகத் தான் அவர்க்கு முன்பு * கடன் கொடுத்தோராலே வளைப்புண்ணப் பட்டுக் கிடப்பினுங்கிடக்கும் ; அதுவன்றி, நிறுத்தற்கரிய படையையுடைய அரசரைத் திறைகொண்டு அவரை மீட்கும் தலைமையையுமுடைத்து.-எ-று.

இரவலர்சுட்டியென்றுபாடமோதி, இரவலர்கருதிக்கொண்டு புகழ்களைத் தொடுத்துண்ணக்கிடக்கினும் கிடக்குமெனவும், இரவலர் எமது எமதென்று கூறிட்டுண்ணக் கிடக்கினுங்கிடக்குமெனவும் உரைப்பினுமமையும்.

இது, கொடைச்சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்பும் கூறியவாறு. (கருக)

ரு. “நிறையரும் தாணை வெலபோர் மாந்தரம்பொறையன்” (அகநா. கசஉ) ; “நிறையரும் தாணை வேந்தறு நேந்தன” (சிலப், உரு: கஎஅ) ; “நிறையரும் தாணையொடு...நீங்கி” மணி. கூ : உள - எ.

* கடன் கொடுத்தோர் - இரவலர்க்குக் கடன் கொடுத்தவர் ; அவர்கூழ்வது இரவலர்பெறும் பரிசிலைத் தாம் வாங்கிக்கொண்டு செலவதற்கு.

(கருஎ.) தமர்தற் றப்பி ன்துநோன் றல்லும்

பிறர்கை யறவு தானு ணுதலும்
 படைப்பழி தாரா மைந்தின னாகலும்
 வேந்துடை யவையத் தோங்குபு நடத்தலு
 ரு தும்மோர்க்குத் தகுவன வல்ல வெம்மோன்
 சிலைசெல மலர்ந்த மார்பிற் கொலவேற்
 கோடற் கண்ணிக் குறவர் பெருமக

க. “அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறமை” (கலி. காநஉ) ; “குற்றம் பார்க்கிற் சுற்றமில்லை” (கொன்றைவேந்தன், கஅ) ; “குற்றமதுபார்க்குங் காற் சுற்றமில்லை” வில்லி - பாரதம், கிருட்டிணன் றாது. கஎ.

எ. “மலைச்செங் கார்த்தட் கண்ணி” நற். கஎந.

அமிகழை தவிர்க்கும் பயங்கெழு மீயிசை
 யெற்படு பொழுதி னினந்தலை மயங்கிக்
 க0 கட்சி காணக் கடமா னல்லேறு
 மடமா னுகுபினை ¹ பயிரின் விடர்முழை
 யிரும்புலிப் புகர்ப்போத் தோர்க்கும்
 பெருங்க னுடனெம் மேறைக்குத் தகுமே.

தீணையும் துறையும் அவை.

ஏறைக்கோணைக் குறமகள் ஓளவேயினி பாடியது.

இ - ள்.—தனக்குச்சிறந்தோர் தன்னேப்பிழைப்பின் அதுபொறுத்த
 மும், பிறருடைய மிகுமைக்குத் தான் நாணுதலும், படையிடத்துப் பிறர்
 திக்கப்படாத வலியையுடையதனாலும், அரசுடைத்தாகிய அவைக்களத்
 தன்கண் மேம்பட்டுநடத்தலும் தும்மால் மதிக்கப்படுந்தலைவர்க்குத்தகுவன்
 ல்ல; எம்முடையதலைவன், விலலைப் பூரணமாகவலித்தலான் அகன் மமார்
 னையும் கொல்லும்வேலினையும் காந்தட்டூவாற்செய்த கண்ணியினையு
 மடைய குறவர்க்குத்தலைமகன், இயங்குகின் மறுகிலைத் தனது உயரத்தால்
 டுக்கும் பயன்பொருதியமலையினது உச்சிக்கண் ஞாயிறுபடுகின்மகாலத்
 லை இனத்தினின்றும் தலையங்கித் தாசேரும் சேக்கையைக் காணாத
 டட்டின் கண் மானின துறலலகலை மடப்பத்தினையுடைய மானாகிய இளம்
 னையப் பயிரான் அழைப்பின் அவ்வோசையை விடாகிய முழையின்கட்
 டடக்கின்ற பெரும்புலியாகிய புகர்நிறத்தினையுடைய ஏறு செவிதாழ்த்துக்
 கட்டும் பெரிய மலைநாடனாகிய எம்முடைய ஏறைக்கோனுக்குப்பொருந்
 மம்.—எ - று.

‘சிலைசெலமலர்ந்தமார்பு’ என்பதற்கு மலைதோற்க மலர்ந்த மார்பெனி
 றும் அமையும்.

தலையங்கியென்பதனுள், தலை அநுசரிலை.

(கடுள்)

அ. புறநா. ககன்: ௩௨; ௨00 : ௪.

கக. “மாண்மறி விழுந்தது கண்டுமன மயங்கிப், பயிர்க்குரல் கேட்டதன்
 னான்மைய னுகி” மணி. உரு: ககடு - சு.

(பி - ம்).—1 ‘பயிரெழுப்பின்’, ‘பயிர்ப்புழைப்பின்’, ‘பயிர்பழைப்பின்’

கருஅ.) முரசுகடிப் பிசுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்

மரசுடன் பொருத வண்ண னெடுவரைக்

• க. “கடிப்பிகு கணமுரசம்” (நாலடி. ௧00); “கடிப்பிகு முரசே”
 (சிலப். கள: “என்றியாம்”); “துவைத்தல்” என்னும் உரிச்சொல் இசைப்பொ
 ருநா உணர்த்தியதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. ரு. ௬0 - ந; இ - வி. ரு.
 ௨௮௫ - உரை.

க - ௨. அரசென்றது, சேர் சோழ பாண்டியரை; பாரி, தன் மலை
 யாகிய பதம்பை முற்றிய இவர்களோடு பொருதமை இந்நூல், ௧0௬, ௧௧0-
 ஆம் பாட்டுக்களாலும், அகநானூறு, எ-ஆ-ஆம் பாட்டாலும் உணரப்படும்.

உசஅ புறநா. னூறு முலமும் உரையுள்:

- கறங்குவெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்
ரு கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியுங்
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யீகை மறப்போர் மலையனு
மூரா தேர்திய குதிரைக் கூர்வேற்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூ ணெழினியு
க0 மீர்த்தண் சிலம்பி னிருநேங்கு நளிமுழை
யருந்திறற் கடவுள் காக்கு முயர்சிமைப்
பெருங்க னூடன் பேகனுந் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய வாயு மார்வமுற்
றுள்ளி வருந ருலைவுநனி தீரத்
கரு தள்ளா தீயுந் தகைசாஸ் வண்மைக்
கொள்ளர் ரோட்டிய நள்ளியு மெனவாங்
கெழுவர் மாய்ந்த பின்றை யழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
பிரந்தோ ரற்றந் தீர்க்கென விரைந்திவ
உ0 னுள்ளி வந்தனென் யானே விசும்புறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
யாசினிக் கவினிய பலவி னூர்வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
றுய்த்தலை மந்தியைக் கையிடேப் பயிரு
உரு மதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவ
விவண்விளங்கு சிறப்பி னியறேர்க் குமண
விசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு

ரு. வல்விலோரி: புறநா. கருஉ: க-கூ ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.
அ. புறநா. கசஅ: கச; "நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வே லஞ்சி"
அகநா. ௩௭௨.

அ - கூ. கூர்வே லெழினி: "பல்வே லெழினி" குறுந். அ0.

க0 - கக. புறநா. கருக: 'கக.

கஅ - கூ. புறநா. ௩: உச - கூ.

உச. "தஞ்சபதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி" நந். ௩௭.

உரு. முதிரம்: புறநா. கச0; க௩ ; க௩௩ : அ.

உ௭. புறநா. கருக: உஅ.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உச்சு

பகைமேம் படுகநீ யேந்திய வேலே.*

நீணை - அது ; துறை - வாழ்த்தியல் ; பரிசில்கடாநிலையுமாம்.

குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் பாடியது.

இ - ள்.—முரசு கடிப்பு அதையவும் வெள்ளியசங்கு முடிந்தகவும் வேந்தருடனே பொருத தலைமையையுடைய நெடியமலைக்கண் ஒலிக்கும் வெளிய அருவி கல்லை உருட்டியோடும் பறம்பிற்கு வேந்தனாகிய பாரியும், உயர்ந்த உச்சியையுடைய கொல்லிமலையையாண்ட வலியலில்லையுடைய ஓரியும், காரியென்னும் பெயரையுடைய குதிரையைச்செலுத்திப் பெரிய பூசலேவென்ற மாரிபோலும் உண்மையையும் மிக்கபோரினையுமுடைய மலை யனும், செலுத்தப்படாது உயர்ந்த குதிரையென்னுமலையையும் கூரியவேலையும் கூவிளங்கண்ணியையும் வளைந்த ஆரத்தையுமுடைய எழினி அதியமானும், மிகக்குளிர்ந்த மலையின்கண் இருள்செறிந்த பெரிய முழையினையும் மலைத்தற்கரிய வலியினையுமுடைய தெய்வங்காக்கும் உயர்ந்த சிகரங்களை யுடைய பெரியமலைநாடாகிய பேகனும், திருந்தியசொல்லையுடைய நீ மோசியென்னும் புலவனாற்பாடப்பட்ட ஆயும், ஆசைப்பட்டுத் தன்னை நனைந்து வருவாருடையவறுமை மிகவுநீங்கத் தவிராதுகொடுக்கும் கூறுபாடானந்த வண்மையினையுடைய, பகைவரைத்தரத்திய நள்ளியுமெனச்சொல்லப்பட்ட நீ எழுவரும் இதந்தபின்பு கண்டார்க்கு இரக்கம்வரப் பாடிவருவாரும் பிற

உஅ. புறநா. நுஅ: உக., 1142

* மு. “முரசுகடிப் பிசுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவுமென்னும் புறப் பாட்டு, ‘எழுவர் மார்ந்த பிள்ளை’ எனப் புறத்தினைத் தலைவர் பலராய் வந்தது”, “முரசுகடிப்பிசுப்பவும்.....வேலே : இஃது இன்னோர்போல எமக்கு ஈயென்ற இயன்மொழிவாழ்த்து” தோல். அகத்திணை. கு. 100 ; நெடி புறத்திணை. கு. 100 - ந.

† பெரியபூசலென்றது, வல்லிலோரியுடன் இவன்செய்த பூசலை; “முள்ளூர் மன்னன் கழறொடிக் காரி, செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்லி, லோரிக் கொன்று சேரலர்க் கீத்த, செவ்வோர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி” (அகநா. உ0க) என்பதனாலும் விளங்கும்.

‡ காரியென்பவன் இவனே ; இவனை மலையமான்நிருமுடிக்காரியென்றும் கூறுவர்.

§ மோசியென்றது, உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரை ; புறநா. கஉஎ-ஆம்பாடல் முதலியவற்றின் பின்னரைகளைப் பார்க்க.

§ இச்செய்யுளிற்போலவே “வான்மவாய்த்த வளமலைக் கவாஅந்,கானமஞ் னைக்குக் கலிக்க நல்கிய,வருந்திற லணங்கி னுவியர் பெருமகள்,பெருங்க னா டன் பேகனுஞ் சுரும்புண, நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச், சிறுவீ முல்லைக் குப்பெருந்தேர் நல்கிய,பிறங்குவெள்ளருவி வீழுகுசாரம்,பறம்பிற்கோமான் பாரியுந் கறங்குமணி, வாலுனைப் புரவியொடு வையக மருள், கீர நன்மொழி பிரவலர்க் கீத்த,வழறிகழந் திமைக்கு மஞ்சுரு நெடுவேற், கழறொடித் தடக் கைக் காரியு நிறுமிகழ், நீல நாக நல்கிய கலிக்க, மாலமர் செல்வற் கமர்ந்த னன் கொடுத்த, சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோ, ளார்வ நன்மொழி

உரு0 புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ருங்குடி இரத்தோரது துன்பத்தைத் தீர்க்கக்கடவேன் யானென்று நீ இருத் தலால் விரைந்து இவ்விடத்தே பரிசில்பெற நினைந்துவந்தேன், யான்; வாடகத்தின்கண்ணே பொருந்த மூங்கில்வளரும் மலையின்கட் சரபுன்னையோடு ஓங்கி ஆசினியோடு அழகுபெற்ற பலாவின் கண் ஆசைப்பட்டு முள்ளைப் புறத்தேயுடைய முதிர்ந்த பலாப்பழத்தைப்பெற்றகடுவன் பஞ்சுபேர்லும் மயிரையுடைத்தாகிய தலையினையுடைய மந்தியைக்கையாம் குறிசெய்தழைக்கும் தளராத புதுவருவாயையுடைய முதிர்மென் னுமலைக்குத்தலைவ, உகை முழுவதிலும் விளங்குகின்ற தலைமையினையும் இயற்றப்பட்ட தேரினையு முடைய குமணனே, புகழ்மெம்பட்டவண்மையுடனே பகையிடத்து உயர்க நீ எடுக்கப்பட்டவேல்.—எ -று.

ஆசினியொடுங்கவினியவென, ஓடு விரித்துரைக்கப்பட்டது.

ஆசினியென்பது, ஒருமாம்; ஈரப்பலாவென்பாருமுளர்.

ஆர்வுற்றுப்பயிருமென்க.

பாடிவருகரும் பிறருங்குடி. இரத்தோரற்றம் தீர்க்கவேண்டுமெனக் கருதியென்று உரைப்பாருமுளர். (கருஅ)

யாயு மால்வரைக், கமழ்பூஞ் சாரம் கவினிய நெல்லி, யமிழ்துவினை தீங்கனியெளவை கீர்த, வரவுச்சின்ங் கனனு மொளிதிகழ் நெடுவே, லரவக்கடற் றானை யதிகடங் கரவாது, நட்டோ ருவப்ப கடைப்பரி கார, முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத், துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங் கோட்டு, நளிமலை நாட னாபாடியு நளிசினை, நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்துக், குறும்பொறை நன்னாடு கோடியார்க் கீர்த, காரிக் குதிரைக் காரி யொடு மலைநத, வோரிக் குதிரை யோரியு மெனவாங், கெழுசமங் கடநத வெழுவுறழ் தினிதோ, லொழுவர்" (சிறுபாண். அச - ககஉ) என் வந்திருத் தல் காண்க.

(கருக.)வாழு நானோ டியாண்டிபல வுண்மையிற்
நீர்தல்செல் லாதென் னுயிரெனப் பலபுலந்து
கோல்கா லாகக் குறும்பல வொதுங்கி
துல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டியின்று
நு முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்
பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி

ச - ரு. சினைப்பொருட்கணவந்த வினையெச்சம் காரணகாரியப் பொருட்டாய் வினைமுதலோடு முடிந்ததற்கு மேற்கோள் ; தோல். வினை. ரு. ௩. ச - ந ; இ - வி. ரு. உசஅ - உரை.

அ. "பசந்த மேனியள் படர்நோ யுற்று" (சிலப். கஉ : சுஅ) ; பட ரென்னுமுரிச்சொல், உள்ளுதல் செலவதுதென்னுக்குறிப்புக்களை உணர்த்து மென்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். உரி. ரு. சஉ - ந.

மருங்கிற் கொண்ட பங்குறு மாக்கள்
பிசைந்துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த்

க0 முற்று விளந்தளிர் கொய்துகொண் டிப்பின்று
நீருலை யாக வேற்றி மோரின்
றவிழ்ப்பத மறந்து பாசடகு பிசைந்து
மாசொடு குறைந்த வுடுக்கைய ளறம்பழியாத்
துவ்வா ளாகிய வென்வெய் யோளு

கரு மென்றாங், கிருவர் நெஞ்சமு முவப்பக் கானவர்
கரிபுன மயக்கிய வகன்கட் கொல்லை
யைவனம் வித்தி மையுறக் கவினி
யின்ல் செல்லா வேனற் கிழுமனக்
கருவி வானந் தலைஇ யாங்கு!

உ0 மீத்த நின்புக மேத்தித் தொக்கவென்
பசிதினத் திரங்கிய வொக்கலு முவப்ப
வுயர்ந்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினுந்
தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்துநீ
யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது

உரு குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற குமண
வதற்பட வருளல் வேண்டுவல் விறற்புகழ்

எ - அ. புறநா. கக0: கஅ - க.

உ - கஉ “வளைக்கைக் கிணைமகர் வானுந்கிற் குறைத்த, குப்பை
வேளை யுப்பிலி வெந்ததை, மடவோர் காட்சி நாணிக் கடையடைத், திரும்பே
ரொக்கலெர் டொருங்குடன் பிசையு, மீழ்பசி” சிறுபாண். க: க - ௪0.

கஅ. என்வெய்யோளொன்றது, மனைவியை.

க - கச. “பசுந்த...வெய்யோளுமெனச் செய்தெனெச்சத்திடையே
அவ்வினையெச்சமுற்றும் அதன்குறிப்பெச்சமும் உடனடுக்கி முடிந்தனவும்
பிறவும் ‘பன்முறையானும்’ என்றதனாற் கொள்க” தோல். வினை ௩௪௬-௩.

கரு. இருவரொன்றது - தாயையும் மனைவியையும்; மிக்க மூப்பினராய்
இருமுதுகுராவரும் கற்புடை மனைவியும் குழுவியும் பசியாள்வருந்தும் எல்லைக்
கண் தீயனபலவும் செய்தாயினும் புறத்தருகவென்பது அறநாற்பொதுவிதி
யாதலின் ‘இருவர்நெஞ்சமுமுவப்ப’ என்றார்; குறள். ௬௫௬ - பர்மேல்.

கக. “கருவி வானந் துளிசொரிந் தாங்கு” (பெரும்பாண். ௨௪);
“கருவி மாமழை களைபெயல பொழிந்தென” கீவக, ௨௭௫௨.

உக. புறநா. கக0: ச.

௨௫௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வசையில் விழுத்திணைப் பிறந்த

விசைமேந் தோன்றனிற் பாடிய யானே.

திணை - அது ; துறை - பரிசீல்கடாநிலை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—தனக்குச்சென்ற ஆண்டுகள் பல உண்டாதலின், இன்றும் போகின்றதில்லை என்பதுபொன்று சொல்லிக்கொண்டு வாழ்நாளோடு பல வாகவெறுத்துத் தான்பிடித்த தண்டே காலாகக்கொண்டு ஒன்றற்கொன்று அணுகப் பலஅடியிட்டிருந்நது ஸ்ரீலேவிரித்தாற்போலும் மயிரையுடைய வளாய்க் கண்மறைந்து முற்றத்திடத்துப் புறப்படமாட்டாத மூப்பையுடைய தாயும், பசப்புற்றமேனியுடனே நினைவுவருத்த வருந்தி மருங்கிலே எடுத்த பலசிறுபிள்ளைகள் பிசைந்துமெல்லுதலால் உலர்ந்தமுலையினையுடைய ளாய் மிகவும்வருந்திக் குப்பையின்கண் படுமுதலாகவெழுந்த கீரையினது முன்புகொய்யப்பட்ட கண்ணிலேகிளைத்த முதிராத இனையதளிரைப்பறித்துக்கொண்டு உப்பின்றியே நீரை உலையாகக்கொண்டு ஏற்றிக் காய்ச்சி மோரின்றி அவிழாகிய உணவைமறைந்து பசிய இலையைத்தின்று மாசோடு கூடித் துணிபட்ட உடையினாய் அறக்கடவுளைப்பழித்து உண்ணுளாகிய என்னை விரும்பியோளுமென்றுசொல்லப்பட்ட இருவருடையநெஞ்சமும் காதலிப்ப, வேடர் சுடப்பட்டுக் கிரந்தபுனத்தை மயங்கவுழுத அகன்ற இடத்தையுடையகொலைக்கண் ஐவனநெல்லோடுவித்தி இருட்சியுற அழகு பெற்றுக் கோடைமிகுதியான் ஈன்றலைப் பொருந்தாத திணைக்கு இழுமெனும் அனுகரணவொலியுடனே மின்னும் இடியுமுதலாகிய தொகுதியையுடையமழை துளியைச்சொரிந்தாற்போலத் தந்த நினது புகழைவாழ்த்திப் பசிதினலாவருத்தமுற்ற ஈண்டிய எனது சுற்றமுமகிழ, மேம்பட்டு ஏந்திய கோட்டையுடைய கொல்யானையைப்பெறிலும் முகமாறித் தரும்பரிசிலைக் கொள்ளேன் ; மகிழ்ந்து நீ யான் இன்புற விரையத் தந்து விடுவாயிற் சிறிதாகிய சூன்றியென்னும் அளவையுடையபொருளாயினும் கொள்வேன் ; கூரிய வேலையுடைய குமணனே, அவ்வின்புறத்தக்கண்ணே பட அருளுதலேவேண்டுமென, நீ வென்றிப்புகழையுடைய வசையில்லாத சிறந்த குடியின்கட்பிறந்த இசைமேம்பட்ட அண்ணலே, நினைப்பாடிய யான்.—எ - று.

குமண, இசைமேந்தோன்றல், நிற்பாடிய யான் கொல்களிறுபெறிலும் தவிர்துவிடுபரிசில் கொள்ளலேன் ; இருவாநெஞ்சமுமுவப்ப, ஒக்கலுமுவப்ப உவந்து இன்புறவிடுதியாயிற் சூன்றியுக்கொள்வேன் ; அதற்பட அருளல்வேண்டுவலெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

உஅ. புறநா. கடுஅ: ௨௭.

* மருங்கு - ஒக்கலை ; பழ. சக.

† “மாசித்திங்கண்மாசினசின்னத்தனிமுள்ளி, னூசித்துன்ன மூசிய வாடை” சீவக. ௨௬௨௬.

‡ “அறனெனு மடவோய்” சீலப். கஅ: சக.

§ “மின்னு முழக்கு மிடியு மற்பின்ன” ஐந்திணையம்பது, ௩.

§ “மறம்வீங்குப்புக்கழ” (பதிற். ௧௨: அ) என்பதனுரையைப்பார்க்க.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உருக

‘வாழு நாளோ டியாண்டுபல வுண்மையின்’ என்பதற்கு, இன்ப
புகர்ந்துகழிந்த இளமைநாளுடனே மூப்புவந்து துன்பமுற்ற யாண்டுபல
ண்மையினெனினுமமையும்.

• குன்றியுமென்பதற்குக் குறைந்துமென்று உரைப்பாருமுளர்.

ஆங்குமென்னும் உம்மை, இசைநிறைவு.

(கருக)

நா0.) உருகெழு ஞாயிற் றெண்கதிர் மிசைந்த

முனிபுற் கானங் குழைப்பக் கல்லென
வதிற்குர லேறெடு துளிசொரிந் தாங்குப்
பசிதினத் திரங்கிய கசிவுடை யாக்கை

ரு யவிற்புகு வறியா தாகலின் வாடிய
நெற்கொள் வரிக்குடர் குளிப்பத் தண்ணெனக்
சூய்க்கொள் கொழுந்துவை நெய்யுடை யடிசின்
மதுசேர் நாண்மீன் போல நவீன்ற
சிறுபொ னன்கலஞ் சுற்ற விரீஇக்

க0 கேடின் றுக் பாடுநர் கடும்பென
வரிதுபெறு பொலங்கல மெளிதினின் வீசி
நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன்
மட்டார் மறுகின் முதிரத் தோனே
செல்குவை யாயி னன்குவன் பெரிதெனப்

கரு பல்புகழ் துவலுநர் கூற வல்லிரைந்
துள்ளந் துரப்ப வந்தனெ னென்றோற்

க. உருவென்னுமுரிச்சொல உட்கென்னும் பொருளில் உருதற்கு மேற்
காள் ; தோல். உரி. சூ. ச - ந ; ரு - வீ. சூ. உக0 - உரை.

ச. புறநா. கருக: உக.

உ - ச. “பெருவறம் கூர்ந்த கானங் கல்லெனக், கருவி வானந் துளி
சொரிந் தாங்குப், பழம்பசி கூர்ந்தவெம் மிரும்பே ரொக்கல” பேரும்பாண்.
உ - ரு.

க - ச. புறநா. கஎச : உரு - அ.

எ. நெய்யுடையடிசில்: புறநா. கஅஅ: ரு.

அ - கக. “திங்கணலஞ் சூழ்ந்ததிரு மீள்களெனச் செம்பொத்,
பாங்குகதிர் மின்னுபுகழ்க் கலங்கடல பரப்பி” சீவக. ௨0௨௫.

கரு. பலபுகழ் - கல்வி, ஆண்மை, கொடைமுதலியவற்றால் உள்வாய
புகழ்; “மறம்வீங்கு பலபுகழ்” (பதிற். க௨) என்பதனுரையையும், உருக-
ஜம் குறளின் பரிமேலழகருரையும் பார்க்க.

கசு. “ஊக்கத்துரப்ப” புறநா. அ: ரு.

கச - சு. புறநா. கசுச: உக.

உஞ்சு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நில்லுணுத் துறத்தலி னின்மறந் துறையும்
புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வன் புன்மாண்
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெருஅன்

20 கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ பூழி

ஊள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு

'4: 11-2. மறப்புலி யுரைத்து மதியங் காட்டியு

நொந்தன ளாகி நுந்தையை யுள்ளிப்

பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்

20 வினவ லானு ளாகி நனவி

னல்ல லுழப்போண் மல்லல் சிறப்பச்

செல்லாச் செல்வ மிகுத்தனை வல்லே

1 விடுதல் வேண்டிவ லத்தை படுத்திரா.

நீர்க்கும் நிலவரை யுயரநின்

நூ0 சீர்கெழு விழுப்புக மேத்துகம் பலவே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—உட்குப்பொருநதிய ஞாயிற்றினது ஒள்ளிய சுடர்தின்னப் பட்ட முளிந்த புல்லையுடையகாடு தளிர்ப்பக் கல்லென ஓசையுண்டாக நடுக் கத்தைச் செய்யும் ஓசையையுடைய உருமேற்றுடனேகூடித் துளியைப் பொழிந்தாற்போலப் பசுதின்னப்பட்டு உலர்ந்த வோர்ப்புடைய உடம்பு அவிழ்ப்புருவதறியாதாகலால் வாட்டமுற்ற முடக்கங்கொண்ட பலவரியையுடைய குடர் தன்கண்ணே மூழ்கும்பரிசு குளிரத் தாளிப்புச்சேரப்பட்ட கொழுவிய துவையோடுகூடிய நெய்யுடைய அடிசிலைத் திங்களைச்சேர்த்த நாளாகியமீனையொப்பப் பயின்ற பொன்னுற்செய்யப்பட்ட சிறிய நல்ல கலங்களைச் சூழவைத்திருத்தி ஊட்டிக் கேடில்லையாகப் பாடுவாரதுசுற்ற மெனச்சொல்லி பெறுதற்கரிய பொன்னுற்செய்யப்பட்ட அணிகலங்களை எளிதாகவழங்கித் தன்னுடைய நட்போரினும் எம்மோடுநட்டிச்செய்த நல்ல புகழையுடைய குமணன், மதுநிறைந்த தெருவினையுடைய முதிரமென்னும் மலையிடத்தான் ; நீ அவன்பாற் செல்லவியாயின், நினக்கு மிகவுந்தருவ னென நினது பல புகழையும் சொல்லுவார்கொலல, அதுகேட்டுக் கடிதாக விரைந்து எனது உள்ளம் செலுத்துதலான் வந்தேன் ; எனதுமனை உண

கஅ. “புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வன் பயந்த” அகநா. களசு: கக.

கஅ - கூ. புறநா. கடுக: எ - அ ; ககசு: ந - ரு ; உகக: உ0 - உக.

நூ0. ஏத்துகம் பல: புறநா. க0: கந.

உக - நூ0. புறநா. ககசு: உக ; “மண்டேய்த்த புகழினுள்” சிலப். க: கசு.

(பி - ம்.)—1 ‘விடுத்தே’

ணப்படுவனவற்றைக் கைவிடுதலான் அம்மனையயிகழ்ந்து நினை யா து உறைகின்ற புல்லிய உனையிர்போலும் குடுமியையுடையபுதல்வன் பலபடி யும் பாலில்லாத வறுவியமுலையைச் சுவைத்துப் பால் பெற்றனாய்க் கூழையும் சோற்றையும்வேண்டி முடுகி முறைமுறையே உள்ளொன்றில்லாத வறிய அடுகலத்தைத் திறந்து அங்கு ஒன்றுங்காணாதது, அதனைப்பார்த்து மறத் தையுடைய புலியைவரவுசொல்லி அச்சமுறுத்தியும் அம்புலியைக்காட்டியும் அவற்றால் தணிக்க அருமையின் வருந்தினளாய் நின்றிதாவைநினைந்து வெறுத்த நின் செவ்வியைக்காட்டெனச்சொல்லிக் கேட்டல் அமையாளாய் மிகுதிப்பட நனவின் கண்ணும் துயரமுறுவோள் வளப்பமிகத் தொலையாத செல்வத்தை மிகுத்தனையாய் விரையப் பரிசில்தந்து விடுத்தலைவிரும்புவேன், யான் ; ஒலிக்குந்திரையையுடைய நீராற்றமுடப்பட்ட நிலவெல்லையிலே யோங்க நினது சீர்மைபொருந்திய சிறந்த புகழைப் பலவாகவாழ்த்து வேம்.—எ - அ.

அத்தை, அசைநிலை.

நன்கலமீரீஇ அடிசிலைக் குடர்குளிப்பத் தண்ணென ணட்டியென்க, ணட்டியென ஒருசொல் தரப்பட்டது.

‘நட்டோர்நட்ட’ என்பதற்கு நட்டோரைநாட்டியவெனினும்மையும்.

‘செல்லாச்செல்வமீத்தனை’ என்பதூஉம், ‘நிலவரையுனர்’ என்பதூஉம் பாடம். (கக௦)

(ககா.க.) நீண்டொலி யழுவங் குறைபட முகந்துகொண்

டெண்டிசெலற் கொண்பு னேண்டிவயிற் குழிஇப்

பெருமலை யன்ன தோன்றல சூன்முதிர்

புருமுரறு கருவியொடு பெயல்கட னிறுத்து

௫ வளமழை மாறிய வென்றாழ்க் காலே

மன்பதை யெல்லாஞ் சென்றுணக் கங்கைக்

கரைபொரு மலிரீர் நிறைந்து தோன்றியாந்

கெமக்கும் பிறர்க்குஞ் செம்மலை யாகலி

னன்பி லாடவர் கொன்றாறு கவரச்

க௦ சென்றுதலை வருந வல்ல வன்பின்று

க. “கடல்குறை படுத்தீர் கலகுறைபட வெறிந்து” (பரி. ௨௦: ௧); “தடிந்தெழிலி, தானலகா தாகி விடின” குறள், கள்.

ச. புறநா. கஎச : ௨அ; “உருமுரறு கருவிய பெருமழை” (அகநா. ௧௫அ); “உருமுரறு கருவிய பெருமலை பிற்பட” மலைபடு. ௩௫௭.

ச - ௫. புறநா. ௨௦௩ : ௧.

க-௧௦. புறநா. ௧௩௬ : ௧௦-௧௧; “அற்றம்பார்த்த தல்குந் கடுங்கண் மற வர்தாந், கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர், துள்ளுநர்க் காண்மாரி தொடர்ந்துயிர் வெளவலிற், புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை” கலி. ச.

உருக் புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வன்கலை தெவிட்டு மருஞ்சர மிறந்தோர்க்
கிறை நாளொடும் யாண்டுதலைப் பெயரவெனக்
1 கண்பொறி போகிய கசுவோ கிரனழிந்
தருந்துய ருழக்குமென் பெருந்துன் புறுவிரின்
கரு | ருள்படு செல்வங் காண்டொறு மருளப்
பனைமரு டடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
வயர்மருப் பேந்திய வரைமரு ணேன்பக
டொளிதிக ழோடை பொலிய மருங்கிற்
படுமணி யிரட்ட வேறிச் செம்மாந்து
உ0 செலனசைஇ யுற்றனென் விறன்மிகு குருசி
வின்மை தூப்ப விசைதர வந்துநின்
வண்மையிற் ரெடுத்தவென் னயந்தனை கேண்மதி
வல்சினும் வல்லே னாயினும் வல்லே
யென்னளந் தறிந்தனை நோக்காது சிறந்த
உரு நின்னளந் தறிமதி பெரும வென்றும்
வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன் 2 சாத்தருந்திப்
பல்பொறிக் கொண்ட வேந்தெழி லகல

கசு. தெவிட்டல்: “புரவி புல்லுணுத் தெவிட்ட” (மதுரை. ௬௬௦);
‘புரவி புல்லுணுத் தெவிட்டும்’ நெடுநல். ௬௩ - ௪.
கங். பொறி - ஒளி; “பொறிவிரிப் புகர்முகம்” பெரும்பாண். ௪௪௮.
கசு. புறநா. ௧௪௬ : எ.
கசு. புறநா. ௧௪௦ : எ; “பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்” தே.
கஎ. புறநா. ௩௮, ௪௨, ௧௨௫, ௧௪௦, ௧௬௭, ௨௩௮, ௩௮௭ ; நற்.
தசக ; மலைபடு. ௫௭௨.

கசு & எ. யானைக்கொம்புமுத்தம் : புறநா. ௧௪௦ : ௧௦ - ௧௧.

கசு. புறநா. ௩ : ௧௦; எ௨ : ௩ ; ௧௬௫ : ௬ ; ௩௫௧ : ௧.

உ௩. வல்லினும்-வல்லேனாயினும்; “உணர்த்த வல்லின்” (தொல். உரி.
௫. ௬௪); வல்லேன் - வண்மையிலேன்; “பரிசின் மாக்கள் வல்லாராயினும்”
பதிற். உ0 : ௨௨ ; புறநா. ௫௭ : ௧ - ௩ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

உ௪ - ௫. “சிரப்பான் மணிமுடிச் சேரமான் நன்னைச், சுரப்பாடு
கேட்கவே பொன்னுடொன் றீந்தா, னிரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்
கொடுப்பவர், தாமறிவர் தன்கொடையிற் சீர்” (ஒளவையார்பாடல்) என்
பது இங்கே அறியற்பாலது.

உ௭. பொறி - உத்தமஇலக்கணம்; புறநா. ௬௮ : ௫ - ஆம் அடிக
குறிப்பைப்பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘கண்பொறிமாயிய’ 2 ‘சாத்தருந்து’

மாணிழை மகளிர் புல்லுதொறும் புகல
நாண்முர சிரங்கு மிடனுடை வரைப்பினின்
௩௦ றுணிழல் வாழ்நர் ஈன்கல மிகுப்ப

வாளம ருழந்தின் றுணையுஞ்
சீர்மிகு செவ்வமு மேத்துகம் பலவே.

திணை - அது ; துறை - பரிசீற்றறை.

அவனை அவர்பாடிப் பகர்ப்பற்றது.

இ - ள்.—பெரிதாய் ஒலிக்குன்ற பரப்பினையுடைய கடல்குறைபட
நீரைமுகந்துகொண்டு விரைந்தசெலவையுடையமுகில்கள் வேண்டியவிடத்
தே திரண்டு பெரிய மலைபோலுநதோற்றத்தையுடையவாய்ச் சூல்முதிர்த்து
உருமேறிடிக்கும் மின்முதலாகியதொகுதியுடனே கூடிப் பெயலை முறைமை
யாகப்பெய்து வளத்தைத்தரும் மழைநீங்கிய கோடைகாலத்து உயிர்ப்பர்
மைகளெல்லாஞ்சென்று நீருண்டற்கு கங்கையினது கரையைப்பொரும்
மிக்க வெள்ளம் நிறைந்துதோன்றியவாறுபோல எங்கட்கும் பிறர்க்கும் தலை
மையையுடையயாதலின், யாவரோடும் உறவிலலாத ஆறலைகாவர் கொன்று
வழிவிலே அடித்துப்பறித்தலாற் போய் முடிவளவல்ல அருஞ்சாமாயிருக்கத்
தம்முயிர்மேல் அன்பிட்டு வலிய கலைகிடந்து அசையிடம் போதற்கரிய அச்
சுரத்தின்கண்ணே அளவின்றிப் பிரிந்தவர்க்கு இற்றைநாளோடுங்கூடி
யாண்டுகழிகவெனச்சொல்லிக கண்ணொளிமழங்கிய இரக்கத்துடனே வலி
கெட்டுப் பொறுத்தற்கரிய துன்பமுறும் எனது பெரியவறுமையுறுவோள்
நினதுமுயற்சியாலுண்டாகிய செலவத்தைக்காணுந்தோறும் வியப்பப்பனை
யையொகக்கும் பெருங்கையுடனே முத்துப்படும்படிமுதிர்ந்த உயர்ந்த கொம்
பேந்திய மலையையொகக்கும் வலிய களிந்தற ஒளிவிளங்கும் பட்டம் பொலி
யப் பக்கத்தையொலிககுமணி னுற்றற்கொன்று மாரியொலிப்ப ஏறித்தலைமை
தோன்ற இருந்து போதலைவிரும்பினோன் ; வென்றிமிக்கதலைவனே, எனது
வறுமை பின்னே நின்றதுதாத்த நிகழ்கழ்கொடுவாநது நினது கைவண்மை
யினே சிலவற்றைத்தொடுத்த என்னக் காதலித்துக்கேட்பாயாக ; சில
வற்றைச்சொல்ல அறிவேனாயினும் அறியேனாயினும் விரைய எள்கலவியாவை
ஆராய்ந்ததறிந்தனையாய் ஆராயாது சிறந்த நின்னளவை அளந்தறிவாயாக,
பெருமானே, எங்கட்கும் ; எனதுமிகுதியைக்கண்டு அரசர்நாணும்படி பெயர்

உ. ௨. ஐங்குறு. ௪௪௮ ; மதுரை. ௨௩௨ ; சீலப். ௧௮ : ௭.

௩௦. தாணிழல் : “வீரன் றுணிழல்”, “அழகிழந்த நருக வென்றெம்
மாணவேந்த நாளிச் செய்தான்” சீவக. ௪௦௪, ௪௦௮.

௩௧. புறநா. ௨௪ : ௨௭.

௩௨. புறநா. ௪௦ : ௩௩ ; ௪௬௦ : ௩௦.

* புறநா. ௪௪௮. ௨.—ஆம் அடிக்குறிப்பையும், “ஊக்க வேந்த னுக்கம்
போல” (பெருங். ௩. ௫ : ௨௦) என்பதையும் பார்க்க.

† “இம்மியள துண்பொருள்க ிட்டிநிதி யாக்கிக், கம்மியந மூர்வர்
களி றோடைததல் ரூட்டி” சீவக. ௪௬௫.

உருஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வேன்; சாந்துபூசப்பட்டுப் பல நல்ல இலக்கணத்தைப்பொருந்திய மேம்பட்ட அழகினையுடையமாப்பை மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைய மகளிர்தழுவுந்தோறும் விரும்ப நாட்காலையே முரசுமுழங்கும் இடனுடைத்தாய எல்லையின்கண் நின்றுதாணிழற்கண்வாழ்வார் நல்ல ஆபரணத்தை மிகுப்டவாளாற்செய்யும் போரின்கண்ணே உழக்கப்பட்ட நிறைபுடையையும்நினைது சீர்மிக்க செல்வத்தையும் பலபடப்புகழ்வேம்.—எ - று.

அருஞ்சரம் சென்று தலைவருவனவல்லவென முற்றாக்கி, அவ்வருஞ்சரமிதந்தோரொனவும், அன்பின்றியிதந்தோரொனவுந்கூட்டுக.

நின்வண்மையிற் றொடுத்தவென்பதற்கு நின்வண்மையால் வீளைத்துக் கொள்ளப்பட்டவெனினுமமையும்.

புகல மிகுப்பவென்னும் செயவெனெச் சநங்கர், வாளமருந்தவென்னும் பிறவினையொழிமுடிந்தன.

துன்புறுவி மருளப் பகடேறிச் செல்லநசைஇ உற்றனெனெவும், மகளிர்புகலத் தாணிமூலவாழ்நர் நன்கலமிகுப்ப வாராமருந்திநிந்தானையும் செல்வமும் ஏத்துகமெனவுந்கூட்டுக. (ககக)

(ககஉ.) இரவலர் புரவலை நீயு மல்லே

புரவல ரிரவலர்க் கில்லையு மல்ல

ரிரவல ருண்மையுந் காணினி யிரவலர்க்

கீவோ ருண்மையுந் காணினி நின்னூர்க்

ரு கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த

நெடுநல் யானையெம் பரிசில்

கடுமான் றேன்றல் செல்வல் யானே.*

திணை - அது; துறை - பரிசில்விடை.

அவர் வேளிமானுழைச்சேன்றர்கீது வேளிமான்துஞ்சுவான் தம்பியைப் பரிசில்கொடுவேன அவன்சிறிதுகொடுப்பக் கொள்ளாதுபோய்க்

ரு. கடிமரம் - காவன்மரம்; அது பகைவரனுக்காதவண்ணம் வளர்க்கப் படுவது.

சு. யானைப்பரிசில்; புறநா. ககக, கசு௦, ஈகசு.

ரு - சு. பகைவருடைய காவன்மரத்தை அல்லது காவறசோலையை வெட்டுதலும் வெட்டாமல் அம்மரத்தில்தம்முடைய யானை பாக்கட்டுதலும் அரசாக்கியலபு; புறநா. ௨௩ : அகக; ஈகசு : சு+க; ருள : கௌ - கக; ஈக : சு; ஈகரு : க) என்பதனுணர்க்; அனுமான் அசோகவனத்தை அழித்ததும் இங்கே அறியற்பாலது.

* மு. அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பளப்பககத்துள், ஏற்றற்கு மேற்கோள்; ஏற்றலாவது, கொள்வோன் தனது சிறப்பிற் குன்றாமற்கொள்ளுதல்; (தொல். புறத்திணை. ரு. கசு - இளம்); “இரவலர்.....யானே : இது பிறன்பாற் பெரிது பெற்றுச் சிறிதுதந்தவற்குக்காட்டிய விடை” ஷே. ஷே. ௩௬ - ந.

தமனைப்பாடிக் துமணன் பகடுகோடுப்பக் கொணர்ந்துநீன்று வெளி
மானூர்க் கடிமரத்துயாத்துச்சேன்று அவர்சொல்லியது.

இ - ன்.—இரப்போர்க்கு ஈந்து டாதுகாப்பாய் நீயுமல்ல; புரப்போர்
இரப்போர்க்கு இல்லையுமல்லா; இனி இரப்போருண்டாதலையும் காண்பா
யாக; இனி இரப்போர்க்கு இடுகோருண்டாதலையும் காண்பாயாக; நின்னு
டைய ஊரின் கட் காவலையுடையமரம்வருந்தக் கொடுவது யாம் கட்டிய
உயர்த நல்ல இலக்கணமுடைய யானை எமதுபரிசில; விரைந்த செலவினை
யுடைய குதிரையையுடைய தலைவனே, இனி யான்போவல.—எ - று.

யான்போவல்லவா தகருதது: முன்புரிதுகொடுப்பக் கொள்ளாத மிகுது
தோன்றலின்றது.

இவலருண்மையுங்காணினியா தகருத்து: இரப்போர்க்குப்பெருந்
தன்மையுளாததல என்னளவிலேகொணென்பதாம்.

‘யாம்பிணித்த’ என்னும் பன்மை பெருமிதத் தோன்றலின்றது.

† “நடைவயிற்றோன்று மிருவகை விடையும்” என்பதனால், இதபெறுது
பெயர்ந்த பரிசில்விடை. (கசுந)

* “யாம்” என்றான, தம்பிராட்டியாதலால், தன்பெருமிதத்தோன்ற”
ரீலி. உ: கரு - அரும்த.

† தொல்காப்பியம், புறத்தலைபியல், கு. ௩௩௩.

(கசுந.) நின்னயர் துறைநர்க்கு நீரயர் துறைநர்க்கும்

1 பன்மாண் கறபினின் கிளைமுத லோர்க்குங்

கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்

னெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கு

௩. மின்னோர்க் கென்னு தென்னெடுங் குழாது

வல்லாங்கு வாழ்து மென்னுது நீயு

மெல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே

பழந்துங்கு முதிரத்துக் கிழவன்

றிருந்துவேற் குமண னஸ்கிய வளனே.*

௩. கடும்பு - சுற்றம்; (புறநா. உஉ : உஎ), கடும்பசி - மிக்க பசி;

புறநா. உ௩௦ : சு.

௪. “குறியெதிர்ப்பையாவது அளவுகுறித்து வாங்கி அவ்வாங்கிய
வாதே எதிர்கொடுப்பது” (குறள், உஉ௧ - பரிமேல்); “சுற்றம், குறி
யெதிர்ப்பை கொள்ளுந் தகைமைத்தே...களிது” முத்தொள்ளாயிரம்.

௬. வல்லாங்கு: புறநா. ௪௭ : ௩.

* ௩. அரசன்விடைகொடுப்பப் போந்தவன்சுற்றிற்கு மேற்கோள்;
(தொல்.புறத்திணை. கு. ௩௦ - இளம்); “நின்னயர் துறைநர்க்கு.....வள
னே : இது மனைக்குமகிழந்து கூறியது” (ஹெ. ஹெ. ஹெ. ௩௬ - ௩) என்பர்.

(பி - ம்.)—1 ‘பன்மாண்’

உசூர புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை, ௪ அது ; துறை - பரிசில்.

பெருஞ்சித்திரனார் குமணனைப்பாடிப் பரிசில்கொணர்ந்து மனை யோட்துச்சொல்லியது.

இ - ள்.—நினைக்காதலித்துறையும் நிர்சார்வாய மகளிர்க்கும் ஈன் அன்புசெய்தொழுகப்பட்ட மகளிர்க்கும் பலகுணங்களும் மாட்சிமைப்பட்ட கற்பிணையுடைய நினதுசுற்றத்து மூத்தமகளிர்க்கும் நமதுசுற்றத்தினதுமிக்க பரிசீங்க நினக்கு நெடுநாடபடக் குறித்த எழிற் ற்படை துதோர்க்கும் மற் றும் இன்னதன்மையாரென்ற கருதாது என்னெடுகடி உசாவதுஞ்செய் யாது சதுரப்பட்டக் குழுவாழககைவாழ்க்கடமென்ற கருதாது நீயும் யாவர்க்கும் வழங்குவாயாக, எனது மனைக்குரியோயே, பலாப்பழமுதலா யின தூங்கும் முதிர்மென்றுமடங்குத்தலைவனாகிய திருந்தியகேலையுடைய கும ணன் நலகியம்சலவத்தை.—எ - று.

மனைகிழவோய், குமணனாகிய செலவத்தை நீயும் எல்லோர்க்கும் கொடுமதியெனக்கூட்டுக.

நின் பன்மாணகற்பிற்கினை முதலோர்க்குமென வியையும்; நின்றற்குரைப் பினுமமையும்.

நீயுமென்ற உம்மை, யானுங்கொடுப்பே, நீயுங்கொடுவென எச்ச வும்மையாய்நிறைந்து. (கசூ)

(கசூசு.) ஆடுநனி மறந்த கோடிய ரடுப்பி

னும்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்

பாஅ வின்மையிற் றோலொடு திரங்கி

யில்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை

நு சுவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி

நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்க ணென்

மனையோ னெவ்வ நோக்கி நினைஇ

நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண

வென்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்

க - உ. “புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லெ னட்டில, காழ்சோர் முது சுவர்க் கண்ச்சித லரித்த, பூழி பூத்த புழற்கா ளாம்பி, யொலகுபசி யுழந்த ...வளைக்கைக் கிணைமகள்” சிறுபாண். கஉ உ - க.

ங - று. புறநா. உகக : ௨௦ - உக.

எ. புறநா. கருக : கரு- ஆம் அடிக்குறிப்பிடப் பார்க்க.

ச - அ. “இல்லிதூர்ந்த...குமண : என்புழி, முலைப்பசைகாணுது அழு கின்றது குழுவியன்பது. தன்கட்டோன்றிய வறுமைபற்றி அவலம்பிறத்தது; மகமுகநோக்கி அழுகின்றாள் என்மனைவியென்பது பிறர்கட்டோன்றிய வறுமையவலம்” தோல், மெய்ப்பாடு. ௫. ௫ - பேர்.

க0 1 தொடுத்துக் கொள்ளா தமையலெ னெக்கிய

பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்

2 மண்ணமை முழுவின் வயிரிய

ரின்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே*

திணை - அது; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

தம்பியால்நாடுகொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றியிருந்த துண்ணைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியது.

இ - ள். — அடுத்தலை மிகவுமறந்த புடையோங்கிய அடுப்பின்கட்
† காளாம்பிபூப்ப உடம்புமெலியும்பசியான்வருந்திப் பாலினமையால் தோ
லாந்தன்மையுடனே திரங்கித் துளைதூர்ந்த பொல்லாத வழியமுலையை வழிதே
சுவைக்குமதோறும் அழகின் துணைதுபிடானையது முகத்தைப்பார்த்து நீசால்
நிரம்பிய ஈரிய இமையையுடைய குளிர்ந்தகண்ணையுடைய என்மனைவியது
வருத்தத்தைப்பார்த்து இந்தவருத்தத்தீர்த்ததற்குரியாய் நீமென நினைந்து
நின்பால்வந்தேன் ; நல்லபோரையுடையகுமண, என்து வறுமையிலையாநீ
அறிந்தாயாயின், இவ்வாறு வறுமையுற்றுநின் தநிலைமைக்கண் வளைத்தாயினும்
பரிசில்கொள்ளாதுவிடேன் ; பலவாக அடுக்கப்பட்ட பண்ணுதலையொத்த நரம்
பிணையுடைய தோலாற்போர்க்கப்பட்ட நல்லயாறையும் மாரச்சாளை நிறைந்த
மத்தனத்திணையுமுடைய கூந்தரது மிடியைக்கெடுக்கும் குடியின்கடபிறந்
தோயாதலால். — எ - று.

அடுத்தலைமிகவும் மறத்தலால் தேய்பினறி உயர்ந்த அடுப்பென்றாராம்.

குமண, நீ இன்மைநீர்க்குங்குழிந் தோயாதலால் இந்நிலைத் தொடுத்த
தும் கொள்ளாது அமையலெனென்ககூட்டுக. (கசுக)

க0. தொடுத்தும் - வளைத்தும் ; புறநா. கருநு : கள ; கருக : ச ;
“வளைத்துவாங்கு பொன்னிழவாதே யென்றார்” திருவால். 12 அ : 2.

கக. பண்ணமை : புறநா. கள0 : கரு. பச்சை - யாழின் தோற்
போர்வை ; “விளக்கழ லுருவின் விசியுறு பச்சை” (பொருந. 10) ; “புகழ்
வினைப் பொலிந்த பச்சை” சிறுபாண். உஉள்.

கரு. புறநா. 12 : உச - கூ.

க0 - கரு. “கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார் முன்னிள், திரப்புமோ
ரேள ருடைத்து” (குறள், ௧0௫௩) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

* மு. வாகைத்திணையின்பகுதியாகிய பரிசில்கடைஇய கடைக்கூட்டு
நிலைக்கு மேற்கோள் ; (தொல். புறத்திணை. கு. ௩0 - ஓளம்) ; “ஆடுகளி
மறந்த...குடிப்பிறந்தோயே : இது பரிசில்கடாநிலை” ஸேஷ ஸேஷ ௩௬ - ந.

† காளாம்பி - காளான்.

(பி - ம்.)—1 ‘தடுத்தும்’ 2 ‘மண்ணார்’

உசுஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கசுரு.) மன்னு வலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்

தம்புகழ் நினைத்த தாமாய் தனரே

துன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்ந்த செல்வ

ரின்மையி னிரப்போர்க் கீழி யாமையிற்

ரு ரென்மை மாக்களிற் ரெடர்பறி யலரே

தாடாழ் படுமணி யிரட்டும் பூகுத

லாடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்

கேடி னல்லிசை வயமான் ரென்றலைப்

பாடி நின்றனெ னாகக் கொன்னே

க0 பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்

னாழிந் ததனினு னனியின் னாதென

வாடந் தன்னே தலையெனக் கீயத்

தன்னிற் சிறந்தது பிற்தொன் றின்மையி

னாடுமலி யுலகையொடு வருவ

க. 'மன்னுமை' என்பது நிலையாமையையுணர்த்துவதற்கு இது மேல்கோள்; தொல். கிளவி. கு. ௩௪ - ந.

க - உ. புறநா. கசு: ந; "நின்றுநீ கெடாது நல்லிசை நிலைஇ" "நல்லிசை நிலைஇய நன்னதலை யுலகத்து" (பதிற். கசு, அசு); "மண்ணிய மேல வான்புகழ் நடடானும், ...சாவா வுடம்பெய்தினர்" (திரி. கசு); "மண்ணியன் ஞாலத்து மன்னு புகழ்வேணடிப், பெண்ணிய னல்லாய பிரிந்தார்" (கார். அ); "நிலலா வுலகத்து நிலைமை தூக்கி, யநிலை யனுகல வேண்டி" (பெரும்பாண். சசு - எ); "தொலையா நல்லிசை யுலகமொடு நிற்ப", "இன்றிவட் செல்லா துலகமொடு நிற்ப" (மலைபடு. எ0, ருசக); "ஒருவன் திரண்டி யாக்கை பூன்பயி னரம்பின் யாத்த, வருவமும் புகழு மென்றான் கவற்றினாழ் காத்து வந்து, மருவிய வருவ பிங்கே மறைந்துபோ மற்றை யாக்கை, திருவமர்ந் துலக மேத்தச சிறந்துபின் னிற்கு மன்றே", "பொன்று மிவ்வுட லின்பொரு - டென்று நிற்கு மிரும்புக, பின்னு நீர்கழிந் தீர்களாம், ஞாலின் மேற்குடை வேந்தீர்களாள்" (ஞா. சீயவதை. உ0ச; ஷெ அரசியல. உசு); "மன்னு வலகத்து மண்ணிய சீர்த்தஞ்சை வாணன்" (தஞ்சை. உக); "மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா, தேந்திய கைகொ டுரந்தவ ரெந்தாய், வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரேனு, மீந்தவ ரல்ல திருந்தவர் யாரே" கம்ப. சேவள்வி. ௩0.

உ - ரு. மலைபடு. ருசக - ௩.

சு - எ. புறநா. எஉ: ௩ - ச ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கக. "கடலன் கான லாய மாய்ந்தவென், னலமிழந் ததனினு நனியின் னாதே" குறுந். உசரு.

கடு லோடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே.*

திணை - அது; துறை - பரிசில்விடை.

தம்பியால்நாடுகொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றியிருந்த குமண்ணைக் கண்டு அவன் தன்வாள்கொடுப்பக் கொண்டுவந்து இளங்குமணற்குக் காட்டிப் பெருந்தலைச்சாத்தனூர்பாடியது.

பரிசில்விடையர்வது,—

† “வேந்தனுண் மகிழ வெல்புக முறைத்தோர்க்
கீந்து பரிசி லின்புற விடுத்தன்று.”

இ - ள்.—எப்பொருளும்சிலையாத இவ்வுலகத்தின்கண் நிலைபெறுதலைக் கருதினோர் தம்முடையபுகழைப் பூமியிடத்தேநிறுத்தித் தாங்கள் இறந்தார்; நண்குதற்கரிய தலைமையையுடைய மிக்கசெல்வர், வறுமையால் இரப்போர்க்குக் கொடாமையிற் பழைய வண்மையையுடைய மாக்கள்போலப் பின்னும் தம்பெயரைநிறுத்தி உலகோடுதொடர்ந்துபோதுதலை அறியார்; தாளின்கண் தாழ்ந்த ஓசையையுடைய மணி ஒன்றற்கொன்றுமாரியொலிக்கும் புகர்துதலையுடைய வென்றியியன்ற யானையைப் பாவலார்க்குமிகக்கொடுக்கும் அழிவில்லாத நல்லபுகழையுடைய வலிய குதிரையையுடைய தலைவனைப்பாடிநின் றேனாக, பயனின்றியே பெருமைபெற்றபரிசிலன் வாடினனாகப்பெயர்தல் எனது நாட்டையிழந்ததனினும் மிக இன்னுதென நினைந்து வானைத்தந்தான், தனதுதலையை எனக்குத்தருவானாக; ஆங்குத்தருதற்குத் தன்னிற்சிறந்த பொருள் வேறென்றில்லாமையின்; வென்றியிக்க உவகையான்வந்தேன், புரக்கொடாத மேற்கோளையுடைய நின்தமையனைக்கண்டு.—எ - று.

வருவென்பது, காலமயக்கம்.

மன்னுதல்குறித்தோர் புகழ்நிறுத்துதலும், புகழ்நிறுத்தாதோர் மன்னுராதலும் இவ்வாறன்றோவென்பது கருத்தாகக்கொள்க.

நின்கிழமையோற்கண்டு வருவெனவும், வயமன்றோன்றலைப்பாடி நின்றேனாகப் பரிசிலன் கொள்ளெய்யாதல இழந்ததனினும் இன்னுதெனத் தன்னிற்சிறந்தது பிறிதொன்றின்மையின், தலை எமக்கீய வான் தந்தான்; ஆதலால், ஆடுமலியுலகையின் வருவெனவும் கூட்டுக.

‘கிளைமை யோற்கண்டு’ என்றுபாடமோதுவாருமுளர். (ககடு)

கடு. ஓடாப்பூட்கை: புறநா.கடுச: ௧௦-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* 19. வாகைத்திணைத்துறைகளுள் ‘இடையில் வண்புகழ்க் கொடை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. ௫. கள - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ. உக - ந.

† புறப்பொருள் வேண்பாமாலை, பாடாண்படலம், உசு.

உகூச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(ககூகூ.) நன்றாய்ந்த நீணியிர்சடை
முதுமுல்வன் வாய்போகா
தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டி
ஹுணர்ந்த வொருமுதுநா
ரு லிகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்
மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்யோராது மெய்கொளீஇ
| மூவேழ் துறையு முட்டின்று போகிய
வுரைசால் சிறப்பி னுரவோர் மருக
கரு வினைக்குவேண்டி நீபூண்ட
புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை
சுவற்பூண்ஞாண் மிசைப்பொலிய
மறங்கடிந்த வருங்கற்பி
னறம்புகழ்ந்த வலைகுடிச்
கரு சிறுதுதற்பே ரகல்குற்
சிலசொல்லிற் பலகூந்தனி
னிலைக்கொத்ததின் றுணைத்துணைவியர்
தமக்கமைந்த தொழில்கேட்பக்
காடென்றா நாடென்றாங்
உ௦ கீரேழி னிடமுட்டாது
நீர்நாண நெய்வழங்கியு
மெண்ணுணப் பலவேட்டும்
மண்ணுணப் புகழ்பரப்பியு

க - உ. புறநா. க : ககூ ; ருகூ : க - உ ; “நிமிர்புன் சடைமூன் முடி யாய்”, “நீர்பாந்த நிமிர் புன்சடை மேலோர் நிலாவெண்மதி குடி”, “நிமிர் புன்சடை யெம்மிடமவன்”, “நிமிர்புன்சடைப் பெருமான்” தேவாரம்.

உ - ஈ. “மறைமுதுமுதல்வன்” சிலப். கஉ : (ப. ௩ உஉ.)

ககூ, தொல். தொகை. ரு. கரு - ந; ஸ்டி கிளவி. கு. க-ந; இ - வி. கு. எரு - உரை, மேற்.

ககூ, தொல். தொகை. ரு. கரு - ந; ஸ்டி கிளவி. கு. க - ந; இ-வி. கு. எரு - உரை, மேற்.

உக. ௩. புறநா. ௩௮௪.

உஉ. புறநா. கரு : உ௦ - உக.

உஈ. புறநா. ககூ : உக - ௩௦.

உஉ - ௩. தொல். மரபு. கு. எஈ - போர், மேற்.

மருங்கடிப் பெருங்காலே
 உரு விருந்துற்றநின் றிருந்தேந்துநிலை
 யென்றுங், காண்கதில் லம்ம யாமே குடாஅது
 பொன்படு நெடுவரைப் புயலேறு சிலைப்பிற்
 பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்குந்
 தண்புனற் படப்பை யெம்மூ ராங்க
 ௩௦ னுண்டிந் தின்று மூர்ந்து மாடிகஞ்
 செவ்வ லத்தை யானே செல்லாது
 மழையண் ணாப்ப நீடிய நெடுவரைக்
 கழைவள ரிமயம் போன
 நிலீஇய ரத்தைநீ நிலமிசை யானே.*

திணை - வாகை ; துறை - பார்ப்பனவாகை.

சோனாட்டுப் 1 † பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான் ‡ கௌணியன்விண்
 ணந்தாயனை ஆவூர்மூலத்திழார் பாடியது.

பார்ப்பனவாகையாவது,—

§ “கேள்வியாற் சிறப்பெய்தியானே
 வேள்வியான் விதன் மிகுத்தன்று.”

இ - ரு.—பெரிதும் ஆராயப்பட்ட மிக்க நீண்டசட்டையினையுடைய
 சீமுதிய இறைவனது வாக்கைவிட்டுநீங்காது அறமொன்றையேமேவிய நான்கு

உஅ. “காவிரி புரக்கு நாடுசிறு வோனே” பொருந். உசுஅ.

உசு-அ. “மலைத்தலைய கடற்காவிரி” (பட்டின, சு); “குடமலைப் பிறந்த
 தன்பெருங் காவிரி” (மலைபடு, ௩௨௭); “குடமலைப் பிறந்த கொழும்புஃ
 றுரமொடு, கடல்வல பொதிராக் கயவாய் நெரிகுகும், காவிரி” சீலப். ௧௦ :
 ௧௦௬ - அ.

௩௦ - ௩௧. எண்ணிடைச்சொல் வினைச்சொற்கண் வந்ததற்கு மேற்
 கோள் ; தொல். இடை. ௧௫. சரு - ந்.

௩௨. புறநா. ௩௬௬அ : ௧-௩ ; ௧௩௭ : அ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௩௩ - ச. புறநா. ௨ : ௨௦ - ௨௪ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்
 பார்க்க.

* மு.அந்தணன் வேட்டதற்கும் (தொல். புறத்திணை. ௫. ௧௬-இளம்);
 அந்தணன் வேட்டதற்கும் ஈதற்கும் (௧௦௨ ௧௦௩ ௫. ௨௦ - ந) மேற்கோள்.

† பூஞ்சாற்றார் - சோழநாட்டில முடிசொண்டானுற்றங்கரையில்
 உள்ளதோடார்.

‡ கௌணியன் - கௌண்டினியகோத்திரத்திற்பிறந்தவன்.

§ புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம், சு.

§ முடிய இறைவன் - சிவபெருமான்.

(பி - ம்.)—1 ‘பூஞ்சிற்றார்’

உசுசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கூற்றையுடைத்தாய் * ஆறங்கத்தாலும் உணரப்பட்ட ஒருபழையதூலாகிய வேதத்திற்கு மாறுபட்டதூல்களைக் கண்டோராகிய புத்தர்முதலாயின புறச்சமயத்தோரது மிகுதியைச் சாய்க்கவேண்டி அவரதுமெய்ப்போன்ற பொய்யை உளப்பட்டறிந்து அப்பொய்யம்மையை மெய்யென்றதுகருதாமல் உண்மைப்பொருளை அவர்களுக்கு ஏற்பச்சொல்லி † இருபத்தொருவேள்வத துறையையும் குறையின்றாகச் செய்துமுடித்த புகழ்மைந்ததலைமையையுடைய அறிவுடையோர்மரபிலுள்ளானே, வேள்வித்தொழிற்கு வேண்டி நீபோர்க்கப்பட்ட காட்டுநிலத்துவாரும் ‡ புலவாய்க்கலையினது உறுப்புத தோல் நிற துதோளின்கண் இடப்பட்ட பூணுதூள்மீதே சிறந்துதோன்ற நக கொடுமையைநீக்கிய பெறுதற்கரிய கற்பினையும், அறநூலபுகழ்ப்பட்ட டீ சாலகத்தைச் சூழ, சிறியதுதலினையும் பெரிய அகன்ற அல்குலையும் மெத்தென்றதொல்லையும் பலவாகியகூட தலைபுமுடையரின்னுடையரிலைமைக்குமுள்ள மொத்த நின்னுடையதுணைவியாகிய டீ காதலிமார் தத்தமக்குப்பொருந் திய ஏவற்றொழிலைக்கேட்டுச் செய்யக் காடென்றும் நாடென்றஞ்சொல்லுபட்ட அவ்விடத்தின்கட் ¶ காட்டுள் எழுவகைப்பட்டபசுவானும் நாட்டுள் எழுவகைப்பட்டபசுவானும் முட்டாது நீர் நாணும்பரிசு நெய்யைவழங்கியும்

* வேதத்தினர் ஆறங்கங்களாவன:—வியாகரணம், சோதிடம், நிருத தம், சந்தம், சிக்கை, கற்பமென்பன; “கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்கண, டெற்ற நிருத்தஞ் செலிசிக் கைமுக, குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச், சார் பிற் றோன்ற வாறண வேதக், காதி யநத் மிலலை” மணி. உள்: ௧00 - ௧0௪.

† இருபத்தொருவேள்களாவன:—லோமயஜனும், எ; ஹவிர்யஜனும், எ; பாகயஜனும், எ; அவற்றுள், லோமயஜ்ஞங்களேழாவன:—அக்கினிஷ்டோமம், அதியக்கினிஷ்டோமம், உத்தியம், வேதாட்சி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், அப்தோர்யாமமென்பன. ஹவிர்யஜ்ஞங்களேழாவன:—அக்கினியாதேயம், அக்கினிஹோத்திரம், தரிசபூர்ணமாசம், சாதூர் மாஸ்யம், நிருட பசுபந்தம், ஆக்கிரயணம், ஸௌத்திராமணியென்பன. பாகயஜ்ஞங்களேழாவன:—அஷ்டகை, ஆபார்வணம், சிராத்தம், சிராவணி, ஆக்கிரகாயணி, சைத்திரி, ஆச்வயுஜியென்பன.

‡ யாகத்தலைவர்கள் யாகஞ்செய்யுங்காலத்துக் கலைமானின் உறுப்புத் தோலைப் போர்த்துக் கொள்ளுதல மரபு; “கடகரி யுரிவை போர்த்த கண்ணுதற் கடவுண் மாறி, யிடம்வல மாகப் பாகத் திறைவியோ டிருந்த வாபோ, லுடல்கலை யுறுப்புத் தோலி னெளித்திடப் போர்த்து வேளவிக், கடனினுக் குரிய வெல்லாந் கவனுற் சார்த்தி னானே” வில்லி—பாரதம், இராசகுய. ௧0௪.

§ சாலகம்-ஜாலகம்; இது யாகபத்தினிகள் அணியும் அணிவிசேடம்.

§ யாகங்களுட் சிலவற்றிற் பணிவிடை செய்தற்குப் பத்தினிகள் மூவருக்குக் குறையாநிருத்தல் வேண்டுமென்பது விதி.

¶ காட்டுப்பசு ஆரண்யபசுவென்றும்; நாட்டுப்பசு கிராமபசுவென்றும் வழங்கப்படும்.

புறநானூறு முலமும் உரையும் உ௬௭

எண்ணிதப்பப் பலவேள்விகளைவேட்டும் மண்பொறும் புகழைப்பரப்பியும்
அவ்வாறு பெறுதற்கரிய விளக்கமுற்ற வேள்விமுடிபாகிய பெரியகாலத்து
திருந்தினரைப்பொருந்திய நினது திருந்திய மேம்பட்ட நிலைமையை எந்நா
ளும் காண்போமாக, யாங்கள் ; மேற்றிசைக்கண் பொன்படுகின்ற நெடிய
குடகமலைக்கண்ணே முகிலின்கண் இடியேறுமுழங்கிற் பூப்பரந்த புதுநீரை
புடைய காவிரி உலகத்தைப்பாதுகாக்கும் குளிர்த புனற்பக்கத்தைபுடைய
எம் ஊரிடத்தின்கண் உண்ணப்படுவனவற்றையுண்டும் தின்னப்படுவனவற்
றையுண்டும் ஏறப்படுவனவற்றையேறியும் கொண்டாடுவேமாகப் போ
ய்வன், யான் ; போகாது, மழை தலையெடுப்ப உயர்ந்த நெடிய பக்கவரை
கடாபுடைத்தாய் மூங்கிலவளரும் இமயமலைபோல நிலைபெறுவாயாக, நீ
நிலத்தின்மேலே.—எ - று.

முதுமுதலவன்வாய்போகாதென் மகருத்து : * அப்பெரியோனாலும் எக்
காலமும் அத்தியயனம் பண்ணப்படுமென் மதாகக்கொள்க.

‘வாய்போகாதொன்றுபுரிந்த’ என்பதற்கு மெய்யம்மைநீங்காமலடொன்
றையுமே புரிந்தவென்றும், ‘பொய்யோர்து’ என்பதற்குத் தாம்பொய்யம்மை
யை விசாரியாதென்றும், ‘மூவேறுதலை’ என்பதற்கு இருபத்தொருகூறு
பட்டதருக்கதாலென்றும், ‘ராரேழின்’ என்பதற்குக் காட்டுள் ஏழுநாளும்
காட்டுள் ஏழுநாளுமென்றும், ‘கற்பினவிலேருடி’ என்பதற்குக் கற்பினால்
விலைநுகுமென்றுமுரைப்பினுமமையும்.

உரவோர்மருக, பொலியக் கேட்ப வழங்கியும் வேட்டும் பரப்பியும் இவ்
வாறு விருந்துற்ற நீன் திருந்தேந்துநிலை என்றும் இன்றுபோலக் காண்போ
மாக, யாமும் ; எம்மூரிடத்து உண்டும் தீனாரும் ஊர்ந்தும் இவ்வாறுசெய்து
நீந்ததபரிசில்கொண்டு கொண்டாடுவேமாகச் செலவேன் ; நீதானும் இம்
யம்போல நிலைபெறுவாயாகவென முடிக்க.

நன்றாய்ந்த ஒருமுதுமுல்லெனவும், கற்பையும் துதலையும் அலகுலையும்
சொல்லையும் கூந்தலையுமுடையதுணைவிபர் வலைநுடித் தொழில் கேட்பவென
வும், செல்லாது நிலையெனவுமியையும்.

மூவேறுதுலையுமென்பதற்கு இருபத்தொருகூறுபட்ட அருத்த
துலையென்பாருமுளர்.

விரைதென்றது, அதிதிகளை ; அன்றி உறுப்புத்தொல்முதலியவற்றை
புதுமையுற்றவெனினுமமையும்.

தில், விழைவின்கண்வந்தது.

‘காவிரிபாக்கும்’ என்பதனும் பாடல்.

(கூறு)

* “வேதநாவின்”, “பாடினார் சாமவேதம்”, “சாமத்தினிசைவீணை
தடவிக்கொண்டார்”, “சாமவேதமோதி” தேவாரம்.

உகாஅ . புறநானூறு முலமும் உரையும்.

(கக௭.) நீயே, அமர்காணி நமர்கடந்தவர்

படைவிலக்கி யெதிரிற்றலின்

வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு

கேள்விக் கினியை கட்கின் னாயே

நு அவரோ, நிற்காணிற் புறங்கொடுத்தவி

னூற்றியா மெய்யாக்கையொடு

கண்ணுக் கினியர் செவிக்கின் னாரே

அதனா, னீயுமொன் றினியை யவருமொன் றிரிய

, ரொவ்வா யாவுள மற்றே, வெல்போர்க்

க0 கழல்புனை திருந்தடிக் கடுமான் கிள்ளி

நின்னை வியக்குமில் வலகமஃ

தென்னே பெரும வுரைத்திசி னெமக்கே.

தீனை - அது ; துறை - அரங்கவாகை.

ஏனுத்திருக்கினியைக் கோலுட்டு * எறிச்சிலார் மாடலன்
மதுரைக்குமரனார் பாடியது.

இ - ள. — நீதான், போரைக்காணின் அப்போரைவென்று அப்பகைவ
ரது படையைவிலக்கி எதிரிற்றலான் வாள்வாயக்கத்தைத்த வடுவாழ் திய
உடம்புடனே கேட்டசெவிக்கு இனியை, கண்ணுக்கு இன்னாய் ; பகைவ
ராகிய அவர்தாம், நின்னைக்காணிற் புறந்தருதலாற் புண்ணறியாத உடம்
பாகிய வயவுடனே கண்ணுக்கு இனியா, செவிக்கு இனியாலலர் ; அதனால,
இங்ஙனம் நீயும் ஒன்றினியை ; அவரும் ஒன்றினியர் ; இனி அவரொவ்வாதனை
வேறுயாலவையுள் ; வெலலும் போரினைச்செய்யும் வீரகழலணிந்த திருந்திய
அடியினையும் கடிய செலவினையுடைய குதிரையையுமுடையகிள்ளி, நின்னை
மதித்திருக்கும் இவ்வலகம் ; அதற்குக்காரணம் யாதோ பெருமானே, எமக்
குச்சொல்லுவாய். — ள - ம.

நீ கட்கின்னொடெனப் பழித்ததுபோலப் புகழ்த்தலும், அவர் கட்கினிய
ரெனப் புகழ்ந்ததுபோலப் பழித்தலும் சில அணிதோள் றநின் றன. (கக௭)

ந. புறநா. ௩௨௧ : க.

க - ௩. புறநா. ௬௨ : க - ௨ ; ௧00 : ௨ - ஆம் அடிகுறிப்பெயர்
பார்க்க.

ந. - ௭. “காணிலும் முருப்பொலார் செவிக்கினுத கீர்த்தியார், பேணி
லும் வரந்தா மிடுக்கிலாத தேவரை” தீவ். திருச்சுந்த. ௧௧.

* புதுக்கோட்டையைச்சார்ந்த ஊர்களுள் ‘எறிச்சி’ என்று வழங்கு
முர் இவ்வூர் போலும் ; இது கோலுட்டைச்சார்ந்ததே. இதில, பஞ்சபாண்
டவர் சுனையென்று ஐந்து பழையசுனைகளும் அவற்றின் பக்கத்தில ஒரு
பழைய சிவாலயமும் உள்ளன.

௩௬௮.) அருவி யார்க்குங் கழைபயி னனந்தலைக்.

கறிவன் ரடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தட்

கொழங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டிக் கிளையொடு

கடுங்கட் கேழ லுழுத பூழி

௩௬ நன்னாள் வருபத நோக்கிக் குறவ

ருழாஅது வித்திய ப்ருஉக்குரற் சிறுதினை

முந்துவினை யாணர் நாட்புதி துண்மார்

மரையான் கறந்த நுரைகொ டம்பான்

மான்றடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி

௩௭ வான்கே ழிரும்புடை கழாஅ தேற்றிச்

சாந்த விறகி னுவித்த புன்கங்

1 கூதளங் கவினிய குளவி முன்றிற்

செழுங்கோள் வாழை யகலிலைப் பகுக்கு

மூராக் குதிரைக் கிழவ் கூர்வே

௩௮ நறைநார்த் தொடுத்த வேங்கையங் கண்ணி

௩௬ - எ. “இழங்ககழ் கேழ லுழுத பிலம்பிற், தலையினை கானவர் கொய் களர்” (ஐங்குறு. ௨௭௦); “கேழ லுழுத கரிபுளக் கொலலை” ஐந்-எழு. ௧௧.

௩௭ - அ. “உய்யாமன் மலைநதம ராடியினர், மெய்யாக விராமன் விரும் திடவே, கையார முகத்துகொ டபத்கு, மையா புதிதுண் - தறிந் திலையோ” கம்ப. சடாயுபுயிர். ௬௬.

௧௧. சாந்தவிறகு: புறநா. ௧௦௮: ௧-௨; உவித்தல: புறநா. ௩௬௮: ௪; புன்கம்: “புன்க மிதவை பொம்முல் பொன்கம்” தீவாகரம், ஆறாவது.

௧௨. “நாறிதழ்க் குளவியொடு கூதளங் குழைய” (புறநா. ௩௮௦: ௭); “குலலை குளவி கூதளங் குவளை” (நற். ௩௭௮); “குறுந்தாட் கூதளி யாடிய நெடுவரை” (குறுந். ௬௦); “குளவியொடு வெண்கூ தாந் தொடுத்த கண்ணியன்” முருகு. ௧௬௧ - ௨.

௧௪. ஊரக்குதிரை: புறநா. ௧௪௮ : ௮; குதிரைமலை பிட்டனக் குரியதென்பதை, “வசையில வெம்போர் வாணவன் மறவ, வசையின் வாழ் நாக்கு நன்கலஞ் சுரக்கும், பொய்யா வாய்வாட் புண்கழற பிட்டன், மைதவ முயர்சிமைக் குதிரைக் கவாஅன்” (அகநா. ௧௪௪) என்பதனாலுமுணர்க.

௧௧ - ௪. “சாந்த னெகிழியி, னூன்புழக் கயரும் குன்ற நாடன்” அகநா. ௧௭௨.

௧௮. நறைநார்: - நறைக்கொடியிவிருந்து எடுத்தநார்; “நறைப்பவர்” (நற். ௮); “தண்கமழ் நறைக்கொடி கொண்டு” (ஐங்குறு. ௨௭௬); “நறை நார் வேங்கைக் கண்ணி” அகநா. ௨௮௨.

(பி - ம்.)—1 ‘கூதளங்கவினிய’

வடிநவி லம்பின் வில்லோர் பெரும
கைவள் ளீகைக் கடுமான் கொற்ற
வையக வரைப்பிற் றமிழகங் கேட்பப்
பொய்யாச் செந்நா நெரிய வேத்திப்

௨௦ பாடுப வென்ப பரிசிலர் நானு

மீயா மன்னர் நாண

வீயாது பரந்தரின் வசையில்வான் புகழே.

. திணை-பாடாண்டிணை ; துறை-பச்சீற்றுறை ; இயன்மொழியும், அரசவாகையுமாம்.

பிட்டங்கொற்றனைக் கடுஞர்க் கந்தப்பின்னாசாத்தனார் பாடியது.

இ - ள். — அருவி ஸ்வித்திரியும் வேப்பயின்ற அகன்றவிடத்து மிளகு கொழிவளாரும் மலைச்சாரலிடைத்து மலர்ந்தகாந்தளிளந்து கொழுவி ய சிழங்குபிதழக்கிளறித் தன்னிடித்தோடேகூடத் தறுகண்மையையுடைய கேழலுழுதழுதுக்கணணை நல்லநாள்வந்த செவ்வியப்பார்த்துக் குறவர் அந்நிலமுழாதே அதுவே உழலாக வித்திய பரியதோடாகையுடைய சிறிய திணை முற்படவினைந்த புதுவருவாயாகிய கதிரை நல்லநாளின் கணணை புதி துண்ணவேண்டி மரையாவைக்கற்றத் துடைகொண்ட இனியபாலை மாள தடிப்புக்கப்பட்ட புலாநாறும் பாளையினது நிணந்தோய்ந்த வெளியறித் திணையுடைய டெரியபுறத்தைக்கழுவாதே உலையீராகவார்த்து ஏற்றிச் சந்தன விறகான் உலிககப்பட்ட சோற்றைக் கூதாளி கவின்பெற்ற மலைமல்லிக நாறுமுற்றத்து வளவியகுலையையுடைய வாழையினது அகன்ற இலைக கண்ணே பலருடனேபுகுதுணனும் ஊரப்படாத குதிரையென்னுமலைக் குத்தலைவ, கூரியவேலையும் நறைக்கொடியின் நாராற்றொடுக்கப்பட்ட வேங் கைப்பூமாலையினையும் வடித்தலையின்ற அம்பினையுமுடைய விலலாட்களுக் குத்தலைவ, கையான்வழங்கும் வாளிய கொலையினையும் கடைய குதிரை யையுமுடையகொற்ற, உலகத்தெல்லையுள் தமிழ்நாடுகேட்கப் பொய்யாத செவ்வியநா வருந்தும்படி வாழத்திப் பாடுவரென்றுசொல்லுவர் பரிசிலர், நாடோறும் ; கொடாதவேந்தர் நாணக் கெடாது பரந்த திணை வசையில் லாத வர்வியபுகழை. — எ - து.

கிழவ, பெரும, கொற்ற, பரிசிலர் நிற்புகழையேத்திப் பாடுபவென்ப; அத்தலை, யானும் நிற்பாற் பரிசிலபெற்றுப் பாடுவேனாகவேண்டுமென்ப பரி சிற்றுறைக்கேற்றக் கூறியதாக்குக.

ஊராக்குதிரை, மலைக்குவெளிபுடை. நட்ட - * பச்சிலைக்கொடி. (.)

கஅ. தமிழகம்: பதிற். ௨ - ஆம் பத்தின்பதிகம்; சிலப். ௪ : ௩௪; மணி. ௧௪ : ௬௨.

கக. புறநா. ௫௩ : கக - ௨ ; கசஅ : ௬ - ௪.

* “பைங்கொடி - பச்சிலைக்கொடி ; எல்லாவற்றிலும் பசுத்திருத்த லின், பச்சிலை யென்றுபெயர் பெற்றது” (முருகு. ௧௬௦-௩) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

(ககக) தும்படை செல்லுங் காலை யவர்படை.

யெடுத்தெறி தானை முன்னரை யெனாஅ
வவர்படை வருஉங் காலை தும்படைக்
கூழை தாங்கிய வகல்யாற்றுக் குன்று
நு விலங்கு சிறையி னின்றனை யெனாஅ
வரிதாற் பெருமரின் செவ்வி யென்றும்
பெரிதா லத்தையென் கடும்பின துடும்பை
யின்னே விடுமதி பரிசில் வென்வே
விளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மா
கடு ரிகவின ரெறிந்த வகலிலை முருக்கின்
பெருமரக் கம்பம் போலப்
பொருநர்க் குலையாரின் வலன்வாழியவே.

திணை - அது ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

அவனைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியது.

இ - எ. - தும்புடையபடை பகைவர்மேற் போம் காலத்து அவரது
படையாகிய வேல்முதலாயவற்றை ஒக்கியெறியும் படைக்கு முன்னேறித்
தாயாகலானும், அவர்படை அடர்த்துவருங்காலத்து தும்படை யினது அணி
யத்தாங்கவேண்டி அகன்ற ஆற்றின்கட் குறுகுகேதடுத்துக்கிடக்கின்ற

சு - நு. புறநா. உஅ, ௩௩௦; "வருபுரத் தற்சிறை கடுப்ப லீடைய
றுத், தொன்னு றோட்டிய செருப்புக் கர மறவர்" (மதுரை. எஉரு - சு);
"வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல், பொருவன் ருக்கிய பெருமை
யானும்" (தொல். புறத்திணை. ௩. அ); "பொருபடையுட் கற்சிறைபோன்,
பொருவன்ருங்கிய நிலையுரைத்தன்று" பு - வெ. ௩௩ : கக.

அ. புறநா. ககக : உசு.

சு - அ. புறநா. ககக : சு - கரு.

க. கோசர் - ஒருவகைவீரர் ; "நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி", "ஒன்று
மொழிக்கோசர்" (குறுந். கரு, எா) ; "மெய்மலி பெரும்பூட் செம்மற்கோ
சர்", "வடுவுடை முகத்தர், கடுங்கட் கோசர்", "காடபுக்க ரிறுத்த பல்
வேற் கோசர்", "ஒன்றுமொழிக் கோசர்", "வாய்மொழி நிலையு சேண்
விளங்கு நல்லிசை, வளங்கெழு கோசர்", "பல்லிளங்கோசர்", "புனைதேர்க்
கோசர்", "ஊர்முது கோசர்" (அகநா. கரு, சு௦, கக௩, கக௩, உ௦ரு,
உக௩, உருக, உகஉ) ; "அனவயகம் விளங்க, நான்மொழிக் கோசர்", "கடந்
தடு வாய்வா விளம்பல கோசர்" (மதுரை. ௩௦௮-க, எ௭௩) ; "கொங்குளங்
கோசர் - குறும்புசெலுத்துவார் சிலவீரர்" (சீலப். உரைபெறு. உ : அரும்
பத) என்பவை இங்கே அறியற்பாலன ; புறநா. உஅ௩, ௩௩௧ - பார்க்க.

க - கக, புறநா. ச : சு அடிக்குறிப்பு ; சீவக : ககரு.

உளஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மலையையொப்ப அதனைத்தடுத்துநின்றயாதலானும் பெருமாள்; நினைக்காணலாங்காலம் பெறுதலரிது, எந்நாளும் ; எனதுசுற்றத்தினது இடும்டை பெரிதாதலால் நீ இப்பொழுதே எனக்குப் பரிசில் தந்துவிடுவாயாக; வென்ற வேலையுடைய இளைய பலகோசர் விளங்கிய டடைக்கலக்கற்பார் மாறுபட்ட னராயெறிந்த அகன்ற இலையையுடைய முருக்காகிய பெரியமரத்தாற்செய்யப்பட்ட தூணமாகிய இலக்கப்போலப் பொருவார்க்குத்தொலையாத நினது வென்றிவாழ்வதாக.—எ -று.

‘என’ என்பது, எண்ணிடைச்சொல்.

‘எளிதாலத்தை’ என்று பாடமோதுவாருமுனர்.

(கசூசு)

(கஎ௦.) மரையிரித் துண்ட நெல்லி வேலிப்

பாலுடை முன்றி லங்குடிச் சீறா

ரெல்லடிப் படுத்த கல்லாக் காட்சி

வில்லுழு துண்மார் நாப்ப னெல்லென

· நு விழிபிறப் பாளன் கருங்கை சிவப்ப

வலிதூர்த்து சிலைக்கும் வன்கட் கடுந்துடி

புலிதுஞ்சு நெடுவரைக் குடினையோ டிராட்டு

மல்கெழு நாடன் கூர்வேற் பிட்டற்

குறுக லோம்புமின் நெவ்வி ரவனே

க௦ சிறுகண் யானே வெண்கோடு பயந்த

க. மரை-மரையா; “ருருவகைவிலங்கு; “மரையாமரலகவர” கலி. ௬.

க - உ. நெல்லிக்காயை மரையா உண்ணும் ; “நெல்லி, மரையிலு மாரு முன்றிற், புலவேய் குரமபை நல்லோ றுரே”, “புரிமட மரையான் க(நரை நல்லேறு, தீம்புளி நெல்லி மாந்த” (குறுந். ௨௩௫, ௩௧௭); “புல்லிலைப் பராரை நெல்லி யம்புளித் திராகாய், காண் மடமரைக் கணநிரை கவரும்” “பளிங்கி னன்ன தோற்றப், பலகோ ணெலலிப் பைங்கா யருந்தி, மெலகி கவுள மடமரை யோர்க்கும்” அகநா. ௬௬, ௩௬௯.

ச. புறநா. ௩௩௧ : உ; “விலலேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்” “வானம் வேண்டா விலலே ருழவர்” (அகநா. ௩௫, ௧௬௩); “விலலே ரு வர் பகை கொளினும்” துள்ளி, ௮௭௨.

௬ - எ. புறநா. ௩௭௦ : ௬; “துடிக்குடினாக் குடிப்பாக்கத்து (போருந். ௨௧௦); “ஆகுளி கடுப்பக், குடினா யிரட்டு நெடுமலை” மலைபடு கச௦ - சக.

அ. பிட்டன் : புறநா. ௧௭௦ : ௮; அகநா. ௭௭, ௧௪௩.

க௦ - கக. யானைக்கோடு முத்தம் பயத்தல்; புறநா. ௧௬௧ : ௧௬ - ௭ “முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு பிளிர்” (பதிற். ௩௨); “பெருங்களிற்

வொளிதிகழ் முத்தம் விறவியர்க் கீத்து
நார்பிழிக் கொண்ட வெங்கட் டேறல்
பண்ணமை நல்யாழ்ப் பாண்கடும் பருத்தி.
நசைவர்க்கு மென்மை யல்லது பகைவர்க்
கரு கிரும்பு பயன்படுக்குங் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்தெறி கூடமொடு பொருஉ
முலைக்கல் லன்ன வல்லா ளன்னே.

திணை - வாகை ; துறை - வல்லாண்டில்லை ; தானைமறமுமாம்.
அவனை உறையூர்மருந்துவந்தாமோதானார் பாடியது.

வாணமுலையாவது,—

* “இலகம் பதியு நிபலபுங் கூறி
மல்லாண் மையை நலமிகுத் தன்று.”

இ - ரு. — மரையாநாற் பிரித்துண்ணப்பட்ட நெல்லியாகிய வேலியை யுடைத்தாய் அதனது விசையாகிய பாறுடைத்தாகியமுற்றத்தினையுடைய அழகிய குடியையுடைய சிறிய ஊரிற்கட் பகற்பொழுதெல்லாம் வேட்டை யாடித்திரிந்த கல்வி லிலாத காட்சியையுடைய விராகிய ஏராலுழுதுண பாருடையநடுவே ஓசையையுடைத்தாக இழிந்தபிற்பினையுடையபுலையன் தனதுவலியைக்கொப்ப வலியாள் முடுக்கிக்கொட்டும் வலியகண் டையுடைய அச்சத்தைச்செய்யும்துடி புலிகடக்கும்மேலா மலியின்கட்பேரா அதையோடு கூடியொலிக்கும்மீய்பொருதிய காட்டையுடையநெகிய கூரியவேலையுடைய பிட்டனை அணுகுதலைப் பாதுகாமின், பகைவீர், அவாறுள் திருகண்ணையுடைய யானையினது வெவியங்காடுதரப்பட்ட ஒளிவிளங்குமுத்தத்தாத விரலியருக்குக்கொடுத்து நாரைபிழிந்துகொரப்பட்ட விரும்பத்தக்க கள் ளாகியதெளிவப் பண்பொருத்திள் நல்லயாழினையுடைய பாணர் சுற்றத் தைநுகர்வித்து இவ்வாறு தன்பாற் பரிசு நசைவெந்தாரர்க்கு மெலவியனா யிருத்தலலது பகைவர்க்கு இரும்பைப்பய படுத்திதுகின்ற வலியகையை

முத்துடை வாங்கோடு” (முருகு. ௩௦௪ - ௫) ; “யான, முததார் மருபு” (குறிஞ்சி. ௩௫ - ௬) ; “யானை, முத்துடை மருப்பின” மலைபடு. ௫௧௮ - ௮.

கஉ. புறநா. உளந. ௩ ; “நாரரி நறவு மருதத் தந்தைக்கு”, “பாண் மின் கொள்பவர் முகந்த விப்பி, நாரரி நறவினை மகிழ்நொடைக் கூட்டும்” அகநா. உ௧௬, உ௧௭.

க௩. பண்ணமைநல்யாழ்: புறநா. ௧௮௪: கக.

கஉ - ௩. புறநா. ௧௮௦: ௧௦ - கக.

க௪. உலைக்கல்: குறுந். கஉ.

க௪ - ௪. புறநா. ௧௦௬: கக - ௮; க௪௮: ௬ - கக.

* புறப்பொருள்வேண்பாமாலை, வாணகப்படலம், உ௩.

† புறநா. உ௨௪: க - ௪.

உளச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யுடைய கொல்லன் விசைத்தடிக்கப்பட்ட கூடத்தோடேயேற்று ஊறுபடும் உலையிடத்து அடைகல்போலும் உலிய ஆண்மையையுடையன்.—எ - று.

பிட்டன் நசைவர்க்கு மென்மையல்லது பகைவர்க்குக் கல்லன்ன வல்லாளனாதலால், செவ்விர, அவனைக் குறுகலோம்புமின்னென்கூட்டுக.

வலிதரந்தென்பதற்கு மாற்றாவலியைக்கெடுத்தெனினுமமையும்.

நார்பிழிக்கொண்டவென்பதற்குக் கோதைப்பிழிந்துகொண்டவென்னுமமையும். (கஎ0)

(கஎக.) இன்று செலினுந் தருமே சிறுவரை

நின்று செலினுந் தருமே பின்னு

முன்னே தந்தனெனென்னொது துன்னி

வைகலுஞ் செலினும் பொய்யல னாகி

ரு யாட்வேண்டி யாங்கெம் வறுங்கல நிறைப்போன்

ருன்வேண்டி யாங்குத் தன்னிறை யுவப்ப

வருந்தொழின் முடியரோ திருந்துவேற் கொற்ற

னினமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினுங்

களமலி நெல்லின் குப்பை வேண்டினு

க0 மருங்கலங் களிற்றொடு வேண்டினும் பெருந்தகை

பிறர்க்கு மன்ன வறத்தகை யன்னே

யன்ன னாகலி நெந்தை யுள்ளடி

முள்ளு நோவ வுருங்க தில்ல

வீவோ மரியவிவ் வலகத்து

கரு வாழ்வோர் வாழ்வவன் ருள்வாழியவே.

தினை - பாடாண்டினை ; துறை - இயன்மொழி.

அவனைக் காவிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணொர் பாடியது.

இ - ள்.—இன்றுபோகுவம் தருவன் ; சிந்துநாட் கழித்துப்போகினும் தருவன் ; பின்னையும் முன்னேதந்தேனெனொது பயின்று நாடோறும்

க - ரு. புறநா. கசஉ : ரு.

க - எ. புறநா. சஉ : க ; க0க : க - ஈ ; கஅ0 : க - எ ; உ0ங் : க - கூ.

க0. புறநா. கருக : ந - ஈ ; கருங் : உ.

கஉ - ந. 'உள்ளங்காலில் முள்ளுத்தையாமலிருக்கவேண்டும்' என்பது ஒருபழமொழி.

கரு. புறநா. எ0 : கசு-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க ; நஅஉ, நஅசு.

* மு. "இன்று செலினும்...தாள்வாழியவே : இது படர்க்கையாகிய ஓயர்மொழிவாழ்த்து" தோல். புறத்தினை. ரு. நரு - ந.

செலினும் பொய்யானது யாம்வேண்டினபடியே எம்முடைய வறியகலத்தை நிரப்புவோன் ; தான்விரும்பினபடியே தன்னுடைய அரசனுவப்பச் செய்தற் கரிய போர்த்தொழில்களை முடிப்பானாக, திருந்தியவேலையுடையகொற்றன் ; இனமாகிய மிக்க வெவ்விய சேக்களைத் தொழுவோடேவேண்டினும் களத் தின்கண்மலிந்த நெல்லின் குவையைவேண்டினும் பெறுதற்கரிய அணிகலன்களைக் களிற்றுடனேவேண்டினும், பெரியதகைமையையுடையான், பிறர்க்கும் அத்தன்மைய அறஞ்செய்யுங்கூறையுடையான் ; அத்தன்மையனாதலால், எம்முடைய இறைவனது உரையுக்கண் முற்றுமுடிபட நோவச் சென்று உறுதொழியவேண்டும், ஈவோரிதாகிய இவ்வுலகத்தின்கண் உயிர்வாழ்வோர்வாழும்பரிசு அளித்துதரவொடுவதாக. — எ - று.

பிறர்க்குமென்பது, எச்சம். தலை, விழுவில்கண்வந்தது.

திருந்துவேற்கொற்றன், பெருந்தகை, சேக களஞடுவேண்டினும், நெல்லின் குப்பைவேண்டினும், அருங்குடிச் சளிற்றெடுவேண்டினும் நமக்கே யன்றிப் பிறர்க்கும் அத்தன்மைய அறஞ்செய்யுந் தகுதியையுடையன் ; யாம் வேண்டியாங்கு எம் வறுங்கலம் நடைதட்போள் ; தான்வேண்டியாங்குத் தான் இறையுடைய அருந்தொழில்முடிப்பானாகவேண்டுவது ; எந்தை உள்ளடி முள்ளும் நோவவுறற்க ; வாழ்வோர் வாழ அவன்தான் வாழியவெனக் கூட்டுக.

‘ வாழ்வோர்வாழவு’ என்றோதி, வாழ்வோர்வாழும் வாழ்வெல்லாம் அவன் தாள்வாழ்க்கென்று உரப்பினுமையும்.

தானே முயற்சியெனினும்மையும்.

(களக)

(களஉ.) ஏற்றுக் வுலையே யாக்குக சோறே

கள்ளுங் குறைபட லோம்புக வொள்ளிழைத்

பாடுவல் விறவியர் கோதையும் புனைக

வன்னவை பிறவுஞ் செய்க வென்னதூஉம்

ரு பரியல் வேண்டா வருபத நாடி

யைவனங் காவலர் பெய்தீ நந்தி

னெளிதிகழ் திருந்துமணி நனியிரு எகற்றும்

வன்புல நாடன் வயமான் பிட்ட

உ - ந. புறநா. கக: கக - ௩.

எ. மணி இருளைப்போக்குமென்பதை, “ இருப்பருகுமணி ” (சீவக. கக:க) என்பதன் உரையாலுமுணர்க.

அ - ௧௦. பிட்டன் - சேரனுடைய வீரன்; புறநா. க௭௦ : அ ; “வான வன் மறவன் வணங்குவிற் றடக்கை, யானு நறவின் வணமகிழ்ப் பிட்டன்”, “வானவன் மறவ, னைசையின் வாழ்நர்க்கு நன்கலஞ் சூரக்கும், பொய்யா வாய்வாட் புனைகழற் பிட்டன்” அகநா. ௭௭, ௧௪௩.

உஎசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நாமர் கடக்கும் வேலு மவனிறை
க0 மாவள் ளீகைக் கோதையு
மாறுகொண் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே.
திணையும் துறையும் அவை.

அவளை வடமவண்ணக்கீர் தாமோதரனார் பாடியது.

இ - ள், — உலையை ஏற்றுக் ; சோற்றை ஆக்குக் ; மதுவையும் நிறைய
உண்டாக்குக் ; விளங்கிய அணிகலத்தையுடைய பாடுதலவல்லவிறியர்,
மாயையும் சூடுக ; அத்தன்மையாளமறும் செய்க ; சிறிதும் இரங்குதல்
வேண்டா, மேல வரக்கடவ உணவை ஆராய்ந்து ஐவனநெல்லைக்காப்பார்
காவற்கிடப்பட்ட தீ ஆவ்விடத்துக்கெட்காலதது ஒளிவிளங்கும் திருந்
தினமாணிக்கம் செறிந்த இருளைத்தூரக்கும் வலியநிலமாகிய மலைநாட்டை
யுடையவன், வலியகுதிரையையுடையபிட்டன் ; பொருதற்கரியபோரை
வெல்லும் வேலும் அவன் நலையுடைய பெரிய எள்ளியகொடையையுடைய
கோதையும் அவனோடுபகைத்தவேந்தரும் நெடிதுவாழ்க. — எ - று.

பிட்டன்வேலும் கோதையும் மாறுகொன்மன்னரும் நெடிதுவாழியர்;
அதுவேவேண்டுவது ; மேலவரும் உணவைத்தேடி என்னதூஉம் பரியல்
வேண்டா ; ஆதலால், ஏற்றுக் ; ஆக்குக் ; ஒம்புக் ; கோதையும்புணைக் ;
பிறவும்செய்கவெனமாறிக் கூட்டுக்.

மாறுகொண்மன்னரும் வாழியரென்றகருத்து : இவன்வென்றுதினை
கொள்வது அவரு ாராய்மொன்பதாம்.

விறலியரென்பது, ஈண்டு முன்னிலைக்கணவந்தது.

வேண்டாவென்பது, வினைமேலின் நெடாருமுற்றுச்சொல்.

அன்னவைபிறவுமென்பது, பூசுவன உடுப்பன பூண்பன முதலாயின
வற்றை.

வருவதுநாடியென்றோதி, ஐவனத்துக்குவரும் இடையுறுநாடியென்று
அதினைக் காவலென்பதனுள்முடிப்பினு மமைபும். (கஎஉ)

க. “கைவண் செரிய னுலங்காணத் தமர்கடந் துயர்த்த வேல”
அகநா. கஎடு.

க0. “வான நாண வரை யாது சென்றோர்க், காண தியுங் கவிகைவண்
மைக், கடுமான்கோதை” புறநா. ருசு : ௬ - அ.

(கஎ௩.) யான்வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடும்பின திடும்பை

க. பண்ணன் : புறநா. எ0 : க2 ; கஅக : சு ; நஅஅ ; வாழ்த்துதற்
பொருண்மைக்கணவந்த யகரவீற்று வியங்கொள்வினைமுற்றிற்குமேற்கோள்;
நன் - மயிலை. ரு. ௨௪ எ ; இ-வி. ரு. ௨௩௬ - உரை.

யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
 லுணைவி யரவந் தானுங் கேட்கும்
 ௫ பொய்யா வெழிவி பெய்விட நோக்கி
 முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேருஞ்
 சிறுதுண் ணெறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
 சோறுடைக் கையர் 1 வீறுவீ நியங்கு
 மிருங்கிளைச் சிறுஅர்க் காண்டிங் கண்டு
 ௧௦ மறறு மற்றும் வினவுதுந் தெற்றெனப்
 பசிப்பிணி மருத்துவ னில்ல
 மணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே.

தினையும் துறையும் அவை.

சிறுதுடிகிழான்பண்ணைச் சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி
 வளவன் பாடியது.

இ - எள்.—யான் உயிர்வாழுகாணாயும்பெற்றுப் பண்ணன்வாழ்வானாக ;
 பாணரே, காண்டிநாக, இரதப் பரிசிலானது சுற்றத்தின்வறுமையை. புது
 வருவாயையுடைத்தாகிப் பழுத்தமரத்தின்கண்ணே புள்ளிமொலித்தாற்
 போன்ற ஊறுலுண்டாகிய ஆரவாரத்தானுங்கேட்கும் ; காலாதப்பாத
 மழை பெய்யுங்காலத்தைப்பார்த்துத் தம்முட்டைகளைக்கொண்டு மேட்டு
 நிலத்தினையடையும் மிகச்சிறிய ஏறும்பினது சிலவாகிய ஒழுக்கத்தையொப்
 பச் சோறுடைக்கையினராய் வேறுவேறுபோகின்ற பெரியசுற்றத்தோடுங்
 கூடியபிள்ளைகளைக்காண்பேம் ; கண்டுவைத்தும் எம்பசிவருத்தத்தானும்
 வழிவரல்வருத்தத்தானும் பின்னரும்பின்னரும் விதப்பற்றுக கேளாநின்
 மேம் ; தெளிய, பசினோய்தீர்க்குமருத்துவனது மனை அணித்தோ ? தூரி
 தோ ? எங்களுக்கு நீர்சொல்லுமின்.—எ -று.

௫ - ச. புறநா. ச௭ : க ; ௩௭௦ : கக.

௫ - எ. கருத்து : “இனித் தெளிவு எ -து, ஏறம்பு முட்டைகொண்டு
 தெற்றியேறின் மழை பெய்தது மழைபெய்யுமென்பது” (தொல். வினை. சூ.
 ௪௫ - இளம்) ; “ஏறம்பு முட்டைகொண்டு தெற்றியேறின் மழைபெய்தல்
 தூலாத் தெளிந்தான் அவை முட்டைகொண்டு தெற்றியேறியவழி, மழை
 பெய்யாமுன்னும் மழை பெய்தது, மழை பெய்யும் என்தும் ; ஆண்டு எதிர்
 காலத்திற்குரிய பொருள் இறந்தகாலத்தானும் நிகழ்காலத்தானும் தோள்
 நியவாறு கண்டுகொள்க ”, “ஏறம்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறியது
 கண்டுழி மழை பெய்வதாமென்னுது மழைபெய்தது பெய்கின்றதெனக்கூறு
 தல் தெளிவு ” ஷே. ஷே. ஷே. ௪௮ - சே ; கல் : ந ; நன் - மயிலே. சூ.
 ௩௮௩ ; நன் - வி.சூ. ௩௮௪.

கக. “பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோ, ரிசைச்சொ ளளவைக்
 கொன்னு நிமிராத”, “பசிப்பிணிமருது” மணி. கக : ௮௦-௮௧ ; ௨௮ : ௨௧௭.

க௨. வினைக்குறிப்புச்சொல், பிறிதென்கிழமையாகிய உடைமைப்பொருள்
 பட நின்றற்கு மேற்கோள் தொல். வினை. ௨௮ - சே ; கல் ; ந.

(பி - ம்.)—1 ‘வீற்றுவீற்று’

உஎஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

காண்க இவனென்பது, காண்கிவனெனக் :கடைக்குறைத்துநின் தது தானென்பது, அசைநிலை.

இது, பரிசில்பெறப்போகின்றான் வருகின்றவரைக்கண்டுவினவுவான் பண்ணனது இயல்புகூறியவாழ்த்தியவாறு.

இனி, பரிசில்பெற்று, 'அரவமுங்கேட்கும் ; சிறுரைக்காண்டும் ; கண்டும் மற்றுமும் மற்றுமவினவுதும் ; நீர் எமக்குப் பசிப்பிணிமருத்துவனில் லம் அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின்' எனனூகின்றான் ; இவன்கடும்பினது இடம்பையைப் பாணர்காண்க ; இங்ஙனம் எம்போலும் இரவலர்வறுமையைத்தீர்க்கின் தபண்ணன்வாழியவென்று பெறப்போகின்றானைக்கண்டு பெற்றுவருகின்றான் பககப்பாணரைநோக்கிக் கூறியதாக உரைப்பினுமமையும். இதற்கு என்னுநின்றானென ஒருசொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

அன்றியும், பரிசிற்குசெலுகின்றான், பசிப்பிணிமருத்துவனில்லம் அணித்தோசேய்த்தோவென்று பலகாலும்வினவ, அதனை உட்கொண்டு, ஊடுலையரவமுங்கேட்கும் ; இருங்கிளைச்சிறுர்க்காண்டும் ; கண்டும் மற்றுமும் மற்றுமவினவுதமெனச் சாதியொருமையாலுளப்படுத்திகூறிப் பின்பு இங்ஙனம் காணவும் கேட்கவும்படுவது துமக்கு ஏற அணித்தோ சேய்த்தோகூறுமின் எமக்கென்று அவரைநோக்கிக் கூறி, பின்பு இங்ஙனம் என்வறுமையும்தீர்த்து இவன்வறுமையுதீர்க்கவிருக்கின் தபண்ணன் யான் வாழாராம்பெற்றுவாழ்வானாகவெனப் பரிசில்பெற்றுவருகின்றான் தன்பக் கப்பாணரைநோக்கிக் கூறியவாறுகவுரைப்பாருமுளர்.

இனி, செலுகின்றான் பக்கப்பாணருள ஒருவன் ஆண்டுநிற்கின்ற பாணன் பக்கப்பாணரைநோக்கிக் கூறியதாகவுரைப்பாருமுளர்.

ஈண்டும் இவனென தது, பரிசிலனை.

'மற்றுமற்றுமும் வினவுந்தெற்றென்' என்று பாடமோதுவாருமுளர். (கஎந.)

(கஎசு.) அணங்குடையவுணர் கணங்கொண் டொளித்தெனச்

சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காண

திருள்கண் கெடுத்த பருதி ஞாலத்

திடம்பைகொள் பருவா நீரக் கடுந்திற

ரு ¹ லஞ்சன வருவன் றந்து நிறுத்தாந்

காசிழந் திருந்த வல்லற் காலே

முரசெழுந் திரங்கு முற்றமொடு கரைபொரு

கூ. "அரசுகெடுத் தலம்வரு மல்லற் காலே" சிலப். ச: அ; உஎ: கஉஉ.

எ. "வள்வார்முரசன் கறங்கும்மணி முன்றில் வேந்தன்" நைடதம், அன்னத்தைத்தது. கூசு.

(பி - ம்.)—¹ 'அஞ்சனவண்ணன்'

திரங்குபுன னெரிதரு மிகுபெருங் காவிரி
மல்ல னன்னாட் டல்ல நீர்ப்

க0 பொய்யா நாவிற் கபிலன் பாடிய

மையணி நெடுவரை யாங்க ணெய்யெனச்
செருப்புகன் மறவர் செல்புறங் கண்ட
வெள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை
யருவழி யிருந்த பெருவிறல் வளவுன்

கரு மதிமருள் வெண்குடை காட்டி யக்குடை

புதுமையி னிறுத்த புகழ்மேம் பநி
விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டைச் சுடர்ப்பூட்

சுரும்பார் கண்ணிப் பெரும்பெயர் தும்மு

னீண்டுச்செய் நல்வினை யாண்டுச்சென் றுணீஇய

உ0 ருயர்ந்தோ ருலகத்துப் பெயர்ந்தன-னாகவி

னாகொன் மருங்கின் மாதிரர் துழவுங்

கவலை நெஞ்சத் தவலந் தீர

நீதோன் றினையே நிரைத்தா ரண்ணல்

கல்கண் பொடியக் கானம் வெம்ப

க0. “பொய்யாச் செநநா” (புறநா. கசுஅ; கசு); “மரம்புரிகொள்கை வயங்குசெந நாலி, னுவலை கூடாக் கவலையி னெஞ்சி, னாவிற் பாடிய நலவிசைக்கபிலன்” பதிற். அரு.

கக. “மைபடுமாலவரை” (நற். ந.எங்.) “மைபடுமாமலை” அகநா. கருங்.

கஉ. செருப்புகன் மறவர்: புறநா. ந.க: க - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க; “செருவேட்டுச் சிலைக்குஞ் செங்க ணைவர்” (அகநா. கருங்); “ஒன்னு ரோட்டிய செருப்புகன் மறவர்” மதுரை. எஉசு.

க0 - கங. முள்ளூர்மலை மலையனுடையதென்பதும் அதனைக் ரபிலர் பாடியதும் இந்நூல் கஉ.ந - ஆம் பாடல் முதலியவற்றிலும் விளங்கும்.

கரு. புறநா. ந: க; “மதிமருள் வெண்குடை மன்னவன்”, “மதிமருள் வெண்குடை மன்ன” (மணி. ச. உள; உஉ: கசுச); “மலையிசைத் தோன்று மதியம்போல யானைத், தலையிசைக் கொண்ட குடையர்” நாலடி. உக.

கசு - உ0. “நாண்டுச் செய்வினை யாண்டுநாகர் திருத்தல், காண் டகு சிறப்பினுங் கடவுள் ரல்லது” (மணி. கசு: ந.அ - க); “புண்ணியம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்க மென்னுமீ தருமதைப் பொருளே” கம்ப, நகர. ரு.

உ0 - உங. “சுடர்வழிச் சுற்றுத் தடுமாறு காலையோ, ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன, நீயோ தோன்றினை” மணி. க0: க0 - கஉ.

உஅ௦ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு மல்குநீர் வரைப்பிற் கயம்பல வுணங்கக்

கோடை நீடிய பைத்து காலே

யிருநில நெளிய வீண்டி.

புருமுரது கருவிய மழைபொழிந் தாங்கே.

திணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

மலையமான் சோழியவேலுதி 1 திருக்கண்ணனை மாறேக்கத்துநப் பசலையார்பாடியது.

இ - ள்.—பிறரைவருத்தும் அச்சத்தினை யுடைய அசுரர் திரள் கொண்டுபோய் மறைத்தார்களாக, செய்மைக்கண்ணே விளங்காநின்ற தலைமையினையுடைய ஞாயிற்றைக் காணாமையால் இருளானது உலகத்தாரது கண்ணைமறைத்த வாட்டமாகிய உலகத்தினது 'நோய்கொண்ட துன்பம் நீங்கும்பரிசு' மிக்கவலியையுடைய அஞ்சனம்போலும் நிறத்தையுடைய திருமேனியையுடையகண்ணன் அந்தஞாயிற்றைக்கொண்டுவந்து இவ் வுலகத்தின்கண் அந்தகாரநீங்கும்பரிசு ஆகாயத்தின்கண்ணே நிறுத்தினைப்போலப் பகைவேந்தரொடுபொருது உடைந்துபோதலால் தம் வேந்தனை இழந்துமூலம் இன்னொமைபையுடைய பொழுதின்கண் முரசு கிளர்ந்துமுழங்கும் செண்டுவெளியையுடைய கோயிலுடனே கரையைப்பொருது முழங்கும் நீராலே உடைந்து ஆழ்ந்தோடுகின்ற மிக்க பெரிய காவிரியையுடைய வளவிய நல்லநாட்டினது துயரர்க்கெடப் பொய்யாதநாலினையுடைய கயிலனைப்பாடப்பட்ட முகிலணிந்த பெரிய மலையிடத்து விரையப் போரைவிரும்புமறவர் ஒடுபுறங்கண்ட இகழ்ச்சியற்ற தலைமையினையுடைய முன்னுரிமலையுச்சியிடுகண் பிறராத்காண்டற்கு அரிய இடத்தின்கணிநுந்த பெரியவென்றியையுடைய சோழனது திங்கள் போலும் வெண்குடையைத் தோற்றுவித்து அக்குடையைப் புதுமையுண்டாக. நிலைபெறுவித்த புகழ் மேம்படுந், வரைமுறைஞ்சில்வாழும் புலியை மெழுதப்பட்ட இலாஞ்சனையையுடைய கோட்டையையும் விளங்குதலை யுடைய அணிகலத்தினையும் வண்டார்க்கப்பட்ட கண்ணியையும் பெரிய புகழினையுமுடைய தும்முன்னுதியதத்தை இவ்வுலகத்துச் செய்யப்பட்ட நல்ல அறத்தின்பயனை ஆண்டாகிய தெய்வலோகத்துப்போய் நுகரவேண்டிப் போனதைலின், நல்ல நெறியைக்கொன்ற பக்கத்தினையுடைய திசையெங்குஞ் சூழலரும் கவலையுற்றமனத்தின்கண் வருத்தங்கெட்ட நீவந்துதோன்றினாய், இணைந்தமாலையையுடையதலை, மலையிடம்பொடியக் காடு தீயிக மிக்க நீரெல்லையையுடைய நீர்நிலைகள் பலவும் முளிய இவ்வாறு கோடை நீடப்பட்ட பசுமையற்றகாலத்துப் பெரியநிலங்குழியும்பரிசு திரண்டு உருமேறுமுழங்கும் மின்முதலாயினதொகுதியையுடைய மழை சொரிந்தாந் போல.—எ - று.

உரு - சு. “உருகெழு மண்டிலம், கயங்கண் வறபப் பாஅய் நன்னிலம், பயக் கெடத் திருகிய பைத்து காலே” அகநா. உசாநா.

உஅ. புறநா. கய்க : ச.

உரு - அ. புறநா. கரு : க - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘திருக்கள்ளியை’

புறநா. இறு மூலமும் உரையும். ௨௮௧

முற்றமென்றது, அதனையுடையகோயிலை.

வெளிமுற்றமொடு வெண்குடை காட்டியென இயைப்பினுமமைபும்.

கோட்டைவெளியாகிய சுடர்ப்பூணென்றுமாம்.

ஞாயிற்றை அஞ்சனவுருவன் தந்தறிந்துத்தாங்கு முற்றமொடு நாட்டு அல்லல் தீர வளவன்வெண்குடைகாட்டி அக்குடைநிறுத்த புகழ்மேம்படுந், நிரைத்தாரண்ணல்; தும்முன் பெயர்ந்தனனாகலின், நெஞ்சத்து அவலந்தீரப் பைத்துகாலை மழை பொழிந்தாங்கு நீதோன்றினை; ஆதலால், இவ்வுலகத் திற்குக் குறை என்னையெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

அவுணர் கணங்கொண்டொளித்தென ஞாயிறுகாணாத பருவரீர அஞ்சனவுருவன் தந்தறிந்துத்தாங்கென்பது, தேவர்களும் அசுரர்களும் பொருவுழிப் பகலும் இராப்போல இயங்கித் தாம்போர்செய்தற்பொருட்டு அசுரர் ஞாயிற்றைக் கரந்தார்கள்; ஞாலம் அதனால் உள்ளபருவரீரத் திருமால் அதைக்கொண்டுவந்துவிட்டதொருகதை.

‘விடர்ப்புலிபொறித்தகோட்டை’ என்றதனால், சோழனெடுதொடர்புபட்டு * அவனுக்குத் துப்பாதல் தோன்றி நின்றது.

‘ஆறுகொண்மருங்கிள்’ என்று பாடமோதுவாருமுள். (௧௭௪)

* “மூவரு ளொருவன் துப்பா ளெரென வேத்தினர் தருஉங் கூழே” புறநா. ௧௨௨: ௫ - ௬.

(௧௭௫.)எந்தை வாழி யாத னுங்கவென்

னெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண் குவரே

நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங் காலை

யென்னுயிர் யாக்கையிற் பிரிபும் பொழுது

௫ மென்னியான் மறப்பின் மறக்குவென் வென்வேல்

விண்பொரு நெடுங்குடைக் ¹ கொடித்தேர் மோரியர்

திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த

வுலக விடைக்ழி யறைவாய் நிலைஇய

மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாளும்

௧௦ பலர்புர வெதுர்ந்த வறத்துறை நின்னே.

௧. ஆதனுங்கள் : புறநா. 12. அக : ௧௮.

௮. “உலக விடைக்ழி யொருங்குட னீங்கி” சிலப். ௧௦ : ௨௭.

௯ - ௮. “விண்பொரு நெடுங்குடை யிடமேர் மோரியர், பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த வறை”, “வம்ப மோரியர், புனைதேர் நேயி யருளிய குறைத்த, விலங்குவெர் ளருவிய வறை”, “மோரியர், தென்றிசை மாதிர முன்னிய வரவிற்கு, விண்ணுற லோங்கிய பணியிருங் குன்றத், தொண்டித் திகிரி யுருளிய குறைத்த வறை” அகநா. ௬௬, ௨௫௧, ௨௮௧.

(பி - ம்.)—¹ ‘கொடித்தேரோரியர்’

உஅஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - இயன்மொழி.

ஆதனுங்களைக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் பாடியது.

இ - ள்.—என்னுடைய இறைவ, வாழ்வாயாக ; ஆதனுங்க, யான் ஒன்றைச் சொல்லரினைப்பின், நினதுபுகழல்லது சொல்லாமையால், எனது நெஞ்சை வெளிப்படுத்திக் காணலுறுவோர் ஆங்குநினைக் காணுநிற்பர் ; நினைபுடைய யான் நினைமறப்பின் மறக்குங்காலமாவது சொல்லக்கேட்பாயாக ; என்னுடைய உயிரானது என்னுடம்பைவிட்டு நீங்குங்காலத்தும் என்னை யான்மறக்குங்காலம் உண்டாயின் அப்பொழுதுமறப்பேன்ல்லது மறவேன். வென்றிவேலையுடைய விசும்பத்தோயும் நெடியகுடையினையும் கொடியணிந்த தேரினையுமுடைய நிலமுழுதுமாண்டவெந்தரது திண்ணிய ஆர்குழந்த சக்கரமியங்குதற்குக் குறைக்கப்பட்ட வெள்ளிமலைக்கு அப்பாலாகிய உலகத்திற்குக் கழியும் இடைகழியாகிய அற்றவாயின்கண் தேவர்களால் நிறுத்தப்பட்டு இருபொழுதும்ஒருபெற்றியே நிலைபெற்று விளங்கும் பாரந்த இடத்தையுடைய ஆதித்தமண்டலத்தையொப்ப நாஸ்தோறும் இரவு பகலென்னமல் பலரையும்காத்தலை ஏற்றுக்கொண்டு ஒருபெற்றியே விளங்கிய அறத்துறையாகியநினை.—எ - று.

எந்தை, வாழி ; ஆதனுங்களை, மணடிலத்தனை அறத்துறைநினை நின்றுடையேனாகியயான் மறப்பின் மறக்குங்காலமாவது என்யான்மறப்பின் மறக்குவென் ; ஆதலால், என்னெஞ்சைத்திறப்போர் நிற்காண்குவரெனக் கூட்டி வினைமுடிக்க.

மோரியராவார் - சக்கரவாளசக்கரவர்த்திகள் ; விச்சாதரமும், நாகருமென்ப.

‘திகிரி திரிதாக்குறைந்த’ என்றோதி, சக்கரவாளத்திற்கு அப்பாற்பட்ட உலகத்து மோரியர் திகிரி ஊடறுத்துச்சேறலிற் குறைந்த பிளவுப்பட்ட வாயிற்கு அப்பாலாகிய உதயகிரிக்கண் நிலைபெற்ற ஆதித்தமண்டலமென்றுரைப்பாருமுள். (கஎரு)

(கஎகூ.) ஓரை யாயத் தொண்டொடி மகளிர்

கேழ லுழுத விருஞ்சேறு கிளைப்பின்

யாமையின்! புலவு நாறு முட்டையைத்

தேனா றும்பற் கிழங்கொடு பெறாஉ

டு மிழுமென வொலிக்கும் புனலம் புதவிற

பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சீறியா

க. “வினையா டாயமொடோரையாடாது” (நற். ௬௮); “ஓரை யாய கூற”, “ஓரைமகளிர்” குறுந். ௪௮, ௩௬, ௪௦௧.

ங. ஆமைமுட்டை : “நிறைச்சூ லியாமை மறைத்தின்று புதைத்த கோட்டுவட்டுருவின புலவுநாறு முட்டை” அகநா. ௧௧௦.

டு. “புனலம் புதவின் மிழலை” புறநா. ௨௪ : ௧௧,

ழில்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடனை
யுடையை வாழியெற் புணர்ந்த பாலே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்
க0 ரோரு நுண்மையி னிகந்தோர் போலக்
காணாது கழிந்த வைகல் காணா
வழிநாட் கிரங்குமென் னெஞ்சமவன்
கழிமென் சாயல் காண்டொறு நினைந்தே.

தினையும் துறையும் அவை.

* ஓய்மான் நல்லியக்கோடனைப் புறத்தினைநன்னுகலுர்பாடியது.

இ - ள்.—வினையாட்டுத்திரட்சிக்கண் ஒளியியவ ளையையுடைய மகளிர்
கேழற்பன்றியுமுத கரிடசேற்றைக்கிளறின, அதை கண்ணே ஆமையினைப்
பட்ட புலாளுதம்முட்டையைத் தேனாறும் ஆம்பலினது கிழங்குடனே
பெறும் இழுமென்னும் அனுகரணமுண்டாகமுழங்கும் நீர்வழங்கும்வாய்த்
தலைகையுடைய பெரிய மாவிலங்கையென்னும் ஊர்க்குத் தலைவன், சிறிய
யாழையுடைய வறியோர்தொடுக்கும் புகழ்மாலையுடும் நல்லியக்கோடனைத்
துணையாக நீயுடையயாதலான், என்னைப் பொருநதரியவிதியே, நீ ஒரு
குறையுடையயலலை, வாழ்வாயாக; பாரியதுபறம்பின்கட் குளிர்ச்சியை
யுடைய சுனையிடத்துத் தெளிந்தநீர் போய்த்தேடிககொள்ள வேண்டாமல்
ஒருநினைக்கண்ணையுண்டாதலின் அதனை யாம் வேண்டியபொழுது உண்கின்
றேமென்று நெகிழ்ந்திருந்தாரையொப்ப அவனைக்காணுதொழிந்த நாட்களா
எனக்கு நாட்களாய்க்க நிறதளவல்லவென்று உட்கொண்டு அவனெடுதொ
டர்ந்த நீட்பு இன்றேபோல இடையறுதுசெல்லவேண்டுமென்று பின்வரு

எ. “இல்லோர் சொன்மலை” சிலப். கரு : கூ0.

கா - எ. “நன்மா விலங்கை மன்ன நுள்ளும்... நல்லியக் கோடியர் புர
வலன் பேரிசை, நல்லியக் கோடனை”, “செல்லிசை நிலையுய பண்பி, எல்லி
யக் கோடனை” சிறுபாண். கஉ0 - உஅ; உஅஅ - கூ.

எ. “அறிந்தோர் சொன்மலை” முருகு. உகூஉ.

அ. “நல்லமன் தம்ம பாலே” குறுந். உஉகூ.

கூ. மு. புறநா. கூஉஎ : கூ; குறுந். ககூக : கூ.

கூ - க0. “இனியே, பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர், தைஇத்
திங்கட் டண்ணிய தரினும், வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனார்” குறுந். ககூக.

கக - உ. செய்யாடென்னும் வாய்பாட்டுகையெச்சம் வினைமுதலும்
இறந்தகாலமும் தழுவிவந்ததற்கு மேற்கோள்; நன்-மயிலை. கு. கூசுந.

கக. சாயல் ஆண்பாலார்க்கும் கூறப்படுதலு, “நீரினு மினிய சாயற்
பாரிவேள்” (புறநா. க0௫) என்பதனாலும் அதன் குறிப்பாலும் உணர
லாகும்.

* இவன், பத்துப்பாட்டிற் சிறுபாணாற்றுப்படைத்தலைவன்.

† “இன்றே போல்கதும் புணர்ச்சி” புறநா. குஅ : உஅ.

உஅச புறநானூறு முழையும் உரையும்.

நானுக்கு இரங்காரின்றது என்னுடையநெஞ்சம், அவனது மிக்க மெல்லிய சாயலைக் காணுந்தோறும்நினைந்து.—எ - று.

என்னெஞ்சம் அவன்சாயலைக்காணுந்தோறும் நினைந்து வழிநாட்கிரங்கும் ; என்னைப்புணர்ந்தவிதியே, நீ நல்லியக்கோடனை உடையயாதலால், நீ என்னகுறையபுடையை ; நீவாழ்வாயாகவெனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

‘இல்லோர்சொன்மலை’ என்பதற்கு இல்லோர்சொல்லைக்குடுமென்றும், ‘எற்புணர்த்தபாலே’ என்றோதி என்னை அவனோடுகூட்டியவிதியேயென்றும், ‘வழிநாட்கிரங்கும்’ என்பதற்கு இன்னும் இவனோடுதொடர்ந்தநட்பு இடை அற்றுக்கழியுங்கொலென்று இரங்குமென்றும் உரைப்பாருமுனர். (கஎசு)

(கஎஎ.) ஒளிறுவாண் மன்ன ரொண்சுடர் நெடுநகர்

வெளிறுகண் போகப் பன்னாட் டிரங்கிப்

பாடிப் பெற்ற பொன்னணி யானை

தமரெனின் யாவரும் புகுப வமரெனிற்

நு நிங்களு துழையா வெந்திரப் படுபுழைக்

கண்மாமு நீட்ட நணிநணி யிருந்த

குறும்பல் குறும்பிற் றதும்ப வைகிப்

புளிச்சுனை வேட்ட செங்க ணுடவர்

திம்புளிக் களாவொடு துடரி முனையின்

க0 மட்டற னல்யாற் றெக்க ரேறிக்

கருக்கனி நாவ லிருந்துகொய் துண்ணும்

பெரும்பெய ராதி பிணங்கிறிற் குடநாட்

டெயினர் தந்த வெயம்மா னெறிதசைப்

க. “ஒளிறுவாட் பொருப்பன்” பரி. உஉ; க.

உ. கண்வெளிறுபோதல்: “நீளிடையத்த நோக்கி வாளற்றுக், கண்ணுங் காட்சி தெளவின” (நற். ௩௬௭); “என் கண்ணோ, நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே” (குறுந். ௪௪); “கோலஞ் செய்பவர் கோல வெறிப்பினான், மாலை வண்டின மாலைக்கண் கொண்டவே” (சீவக. உ௩௬௭); திரங்கல - உலர்தல; “நிழலிடம் பெறுது, மடமா னம்பினை மறியொடு திரங்க’ ஐங்குறு. ௩௨௬.

க - உ. “அகத்தாரே வாழ்வாரென் தண்ணந்து நோக்கிப், புகத்தாம் பெறார் புறக்கை - - பற்றி, மிகத்தாம் வருநதி யிருப்பரே மேலைத், தவத்தாற் றவகு செய்யா தார்” நாலடி. ௩௧.

சு. “நணிநணித் தாயினுஞ் சேய்ச் சேய்த்து” பரி. கஎ; உரு.

சு. “களவுப்புளி” (புறநா. ௩௫௨); “களவுப்புளித்தன்” அகநா. ௩௬௪

க0. புறநா. ௧௧௫: ௩ - ச.

கக. “காலி னுதிர்ந்தன கருக்கனி நாவல்” மலைபடு. ௧௩௫.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உஅநி

பைஞ்ஞிணம் பெருத்த பசுவெள் எமலை
கநு வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய
விரும்பனங் குடையின் மிசையும்
பெரும்புலர் வைகறைச் சீர்சா லாதே.

திணையும் துறையும் அவை.

மல்லிகழான் காரியாதியை ஆவூர்மூலங்கிழார் பாடியது.

இ - ள். — விளங்கிய வாணையுடைய வேந்தரது ஓளியின்க்கத்தினை யுடைய உயர்த்தகோயிற் கண் கண்ணெனிகெடப் பலநாள் நின்றதுலந்து அவ் விடத்துப் பாடிப்பெற்ற பொற்புடையணிந்தயானை, தமக்குச்சிறந்தாராயின் எல்லாரும் எளிதிற் புகப்பெறுவா. போராயின, திங்களாலும் துழையப்படாத பொற்கிணப்பொருந்திய இட்டியவாயிலையுடைத்தாய்க் கள்ளை ஒருவர்க் கொருவர் மாறுமாறுகநீட்டி ஒன்றற்கொன்று அணித்தாயிருந்த குறிய பல அரணிக் கண்ணையிருந்து அக்கள்ளை நிரம்பவுண்டுகொல்கழித்துப் பின்னைச் செருக்கினால் விடாய்மிக்குப் புளிச்சுவையை விரும்பிய மதத்தாற் சிவந்த கண்ணையுடைய ஆண்மக்கள் இனியபுளிப்பையுடைய களாப்பழத்துடனே துடரிப்பழத்தைத் தின்று வெறுப்பிற் கரைமரத்துப் பைநதேன் அரித்தொ முகுன்றி நல்ல கான்யாற்றினது மணற்குன்றில்கண்ணையேறிக் கரிய நா வற்பழத்தைப்பறித்து இருந்துண்ணும் பெரிய பெயரையுடையனாகிய ஆதி யினது, பிணங்கிய அரிப்படை காட்டையுடைய குடநாட்டில் கண் மறவர் எய்து கொடுவரப்பட்ட எய்ப்புன்றியினது கடியப்பட்டதொசயினது செவ்வி யையுடைய நினமிக்க புதியவெண்ணோற்றுக்கட்டியை வருவார்க்கெல்லாம் ஒப்பக் கொடுக்கொசொரியப் பெரியபனையோலையானியன்ற குடையிலே துகளும் பெரியபுலர்ச்சியையுடைய விடியற்காலத்துச்சீருக்கு நிகரொவ் வாது. — எ - று.

எந்திரப்புழையுடைய நணிக் கணியிருந்த குறும்பிற் கண்மாறுநீட்டத் ததும்ப உண்டுகிடைபுளிச்சுவைவேட ஆடவர் முனையின் எக்கரேறி யிருந்து நாவற்கனி கொடுத்து உண்ணுமென் வியையும்.

பாடிப்பெற்றயானைப் பன்னாள் திரங்கிப் பெற்றமையிற் பனங்குடையின் மிசையும் வைகறைச் சீர்சா லாதேன்றார்.

வெளிறுகண்போகப்பாடுபுனக்கட்டி, வெண்மை இடத்தினின்றும் நீங்கப் பாடியெனினுமமையும்.

வைகறைச் சீர்சாலாதேன்று, சூக்காலத்து அவன்செய்யுஞ்சிறப்பினை நோக்கி.

‘கைமாறு நீட்டி நணிக் கணியிருந்து, குறும்பல குறும்பிற் ததும்ப உண்டுகிடை’ என்று பாடமோதுவாடுமார். (கௌ)

கசு. ‘ஊன்சோற்றமலை’ புறநா. 15 ந. :

கசு-ரு. “செல்விருந்தோம்பி வருவிருது பாடித் திருப்பான்” குறள், அசு.

கசு. பனங்குடை - பனையோலையாற்செய்யப்பட்ட உண்கலம் ; (புறநா. 15 நுஉ); “வேணி ருண்ட குடையோ ரன்னர்” (கசு. உரு); “ஆமசென் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடை” அகநா. 32 க.

(கௌ.அ.) கந்துமுனிந் துயிர்க்கும் யானையொடு பணமுனிந்து

காலியற் புரவி யாலு மாங்கண்

நண்ண ராயினுந் தன்னைக் குளுந்

நீண்டோ வின்சா யன்னே வேண்டா

கள்ளுடைக் கலத்த ருள்ளூர்க் கூறிய

க) ரஞ்சி நீங்குங் காலை

திணை - வாகை ; துறை - வல்லாண்மரீலை.

இ - ன். - கம்பத்தை வெறுத்து நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளும் யானே
யோடு பந்தியை வெறுத்துக் காற்றுப்போலும் இயல்புடைய குதிரை ஆலிக்
கும் அவ்விடத்து இடுமணல மிக்க முற்றத்தின்கட் புக்க சான்றோ அப்
பொழுது உண்ணாராயினும் தன்னுடனே சார்த்திசு சூளுற்ற உண்மினென்று
அவரை வேண்டிக்கொள்ளும் பெரிய பெயரையுடைய சாத்தன் எம்போல
வாரிடத்து இனிய மென்மையையுடையன் ; இங்ஙனம் மெல்லியனாயினும்
விரும்பாதாரெறியும் படைக்கலம் தம்மிற்கலாத அஞ்சத்தீர். ஈரின் கண்
வீரபான் தையுடைய கலத்தினராய் அதனையுடைய தோள் ஊர்க்குல
ளே யிருந்து சொல்லிய வீரம் மேம்பட்ட வார்த்தையப் போரின்கண்
மறத்த சிறிய பேராண்மையை யுடையோர் போர்த்து அஞ்சிப் புறம்

உ. "காலியக் கன்ன கதழ்பரி கடைஇ", ரா. சசு0.

“பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தால்” என்பது (சீவக சரிதம், பக்க 100).

ந. - ரு. "இருந்தோம்பி" மீதும் "தெல்லாம் விருந்தோம்பி, வேளா

எ. மயங்கிய ஞாப்பு: ஈ, அக. : கள ; “ மயங்கமர் ” (கலி.

மெளரிய வரியவாஞ். (நுசு: கூ; ந.எசு: 22. "சொல்லுந்" குறள். கூசுசு.

(பி - ம்.)— (நுசு; கள0: கசு - எ.

(பி - ம்.)- (பி. ம்.)- பாண்டிக்குதிரைச்சாக்கையளை அவர் பாடியது

கொடுத்து ஒடுங்காலத்து அவர்க்கு அரணுகத்தான் தன்வலியான் முந்தற்று
நிதன்.—௭ - ௩.

நெடுமொழி மொழிதலாற் பேராண்மையும், பின் அதனை மறத்தலாற்
சிறுமையுமுடைமையின், சிறுபேராளரென்றார்.

‘நெடுமொழி மறத்து’ என்பது உம் பாடம். (௧௭௮)

(௧௭௯.) ஞால மீமிசை வள்ளியோர் மாய்ந்தென

வேலாது கவிழ்ந்தவென் னிரவன் மண்டை

மலர்ப்போர் யாடுவன வினவலின் மலைந்தோர்

விசிபுணி முரசுமொடு மண்பல தந்த

௫ திருவிழ் துண்பூட் பாண்டியன் மறவன்

படைவேண்டுவழி வாளுதவியும்

வினைவேண்டுவழி யறிவுதவியும்

வேண்டுப வேண்டுப வேந்தன் நேளத்

தசைதுகம் படாஅ வாண்டகை யுள்ளத்துத்

௧௦ தோலா நல்லிசை நாலு கிழவன்

பருந்துபசி தீர்க்கு நற்போர்த்

திருந்துவே னாகற் கூறினர் பலரே.

தினையும் துறையும் அவை.

நாலுகிழவனுனை 1 வடநெடுந்தத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—உலகத்தின்மேல வண்மையுடையோர் இறந்தாராகப் பிறர்
பால ஏலாதுகவிழ்ந்த எனது இரத்தலையுடைய மண்டையை ஏற்கும்பரிசு
இட்டுமலர்த்த வல்லார்யாரென்று கேட்டலில், தன்னோடு மாறுபட்டோரது
வலித்துப் பிணிக்கப்பட்ட முரசுத்தோடு மண்பலவற்றையும் கொண்ட திரு
மகள் விரும்பிய துண்ணிய தொழில்பொருந்திய ஆபரணத்தையுடைய
பாண்டியன்மறவன், அவனுக்குப் படைவேண்டியவிடத்து வாட்போரை
யுதவியும் அரசியற்கேற்றகருமசூழ்ச்சி வேண்டியவிடத்து அமைச்சியலோடு
நின்று அறிவு உதவியும் இவ்வாறு வேண்டுவன அவ்வரசனிடத்து உதவித்
தான் பூட்டி துகம் ஒருபாற்கோடித் தளராமற் செலுத்தும் பகடுபோல

௧ - ௩. புறநா. ௧௦௩ : ௩ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௪ - ௫. “நிலநதந்த பேருதவிப், பொலந்தார் மார்பி னெடியோன்”
(மதுரை. ௬௦ - ௬௧); “நிலநதரு திருவிற் பாண்டியன்” தோல். சிறப்பு.

௬ - ௮. “முறைவேண்டுநர்க்குக் குறைவேண்டுநர்க்கும், வேண்டுப
வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி” பெரும்பாண். ௪௪௩ - ௪.

௧௦. தோலா நல்லிசை: புறநா. ௫௬: ௧௦.

(பி - ம்.)—1 ‘வடமநெடுந்தனார்’, ‘வடமநெடுந்தச்சனார்’

உஅஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ஆண்மையினும் சூழச்சியினும் தளராத் ஆண்மைக்கூறுபாடு, பொருத்தி ஊக்கத்தினையும் தோலாத் நலல புகழையுமுடைய நாலேழிழவன், பரு தினது பசிதீர்க்கும் நலல போரைச் செய்யும் திருந்திய வேலையுடைய நா ணைப் பலரும் டிசான்றார்.—எ - று.

பருந்துபசிதீர்க்கும் வேலென வியையும்.

(கஎக)

(கஅ0.) நிரப்பாது கொடுக்குஞ் செல்வமு மிலனே

|யில்லென மறுக்குஞ் சிறுமையு மீலனே

யிறையுறு விழுமந் தாங்கி யமரகத்

திரும்புகவைக் கொண்ட விழுப்பு னோய்தீர்ந்து

நு மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி

வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்த்

1 தீர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞ்

னின்மை தீர வேண்டி நெம்மொடு

நீயும் வம்மோ முதுவா யிரவல

க0 யாந்தன் னிரக்குங் காலேத் தானெம்

முண்ண மருங்கு காட்டித் தன்னூர்க்

உ. புறநா. ௨௦௪: ௨; “இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவு” (கலி. ௨); “உள்ள, திரப்போ னின்மை கண்டுங், கரப்போன் சிறு மை யானுறு கவ்வே” தகடுர். “கலிமானேயே” என்னும் பாடல்.

ச. “இரும்புமேயர் தொழிந்த மிச்சில வரைமார்பன்”, “இரும்புண்டு மிகுத்த மார்பு”, “இரும்பெச்சிற் படுத்தமார்பர்” சீவக. கஎக0, ௨௨௮, ௨௩௫௩.

நு. “மரஞ்சா மருந்துங் கொள்ளார் மாந்தர்” (நற். ௨௨௬); “மா முதல் சாய மருந்துகொண் டாங்கு” (பெருங். க. ௩௪: ௧௮௮); “பால கொண்ட வத்திரெனவே யுடல வடுப்பட்ட வெமர்” (வேங்கைக்கோவை, ௧௯); தோல். உலம. 1௩. ௨0. பேர். மேற்.

ரு - ளா. “கொடுஞ்சமரிற் பட்ட வடுத்துனைத்த கல்லிராமம்” தனிப் பாடல்.

எ. புறநா. கஎ௩: ௧௧; “ஈந்தையோனே.....பகைஞனென்புழி, ஈந்தையோனென்னுமுற்றிற்கு முடிபாகிய பகைஞனென்னும் பெயரை இடையினிள் தசொல விசேடித்துநின்றது” தோல். எச்ச. சூ. ௫௧ - ந.

க. முதுவாயிரவல: புறநா. ௪௮; எ - றும் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘ஈந்தையோன்’, ‘ஈந்தையோன்’.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உஅக

கருங்கைக் கொல்லனை யிரக்குந்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசி னெனவே.*

திணையும் துறையும் அவை; துறை - பாணற்றுப்படையுமாம்.

1 ஈரந்தூர்க்கிழான் தோயன்மாறனைக் கோலுட்டு எறிச்சிலார் மாட
லன் மதுரைக்குமானார் பாடியது.

இ - ள்.—நாடோறும் தொடர்ந்துகொடுக்கும் செல்வமுமுடையானல்
லன் ; இம்மனம் வறிஞனியினும் இரந்தோர்க்கு இல்லையெனச்சொல்லி
மறிக்கும் புன்மையுமுடையனல்லன் ; தன் அரசுக்குவந்துற்ற போரா
னமைந்தஇடும்பைகளைத் தான்பொறுத்து உந்தப்போரின் கட்படைக்கலங்கள்
சுவைக்கொண்ட சிறந்தபுண்ணுகியநோய்தீர்த்து, மருந்துவாங்கிக்கொள்ளப்
பட்டமரம்மோல வாளுற்றவடு ஒன்றோடொன்றுவிசை ஆண்மைக்குறை
பாடிண்மையின் வசையின்றி அழகுபெற்ற உடம்பையுடையான் வண்மையை
ஏற்றுக்கொண்டு ஈரந்தூர்தொயன்மாறனின் கண்ணையிருந்தான், பாணரதுபசிக்
குப்பைகவனையவன் ; நின் துவறுமைநீங்கவேண்டுமெனயாயின் எம்முடனே
நீயும் வாராய் முதியவாயையுடைய இரவல, யாம் தன்னையிரக்கும்பொழுது
தான் எம்முடைய உண்ணாதமருங்கினைக்காட்டித் தன்னுடைய ஊரின் வலிய
கையினையுடைய கொல்லனைவேண்டிக்கொள்ளாநிற்கும் அவன் ; திருந்தின
இலையையுடைய நெடுயவேலைவடிப்பாயாகவெனச்சொல்லி.—எ - று.

பாண்டிப்படைஞன் ஈரந்தையோன் ; அவன் தன்னை யாமிரக்கும்
சாலேத் தான் எம்மருங்கைக்காட்டி வேலைவடித்திசினொள்க் கொல்லனையிரக்
கும் ; இரவல, இன்மைநீரவேண்டின், எம்மொடு நீயும் வருவாயாகவெனக்
கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

இரக்குமென்று இழித்துக்கூறியது, பலகாலும் வடிக்கவேண்டுதலானும்
பசிக்கு உதவவேண்டுதலானும். (கஅ௦)

கஉ. புறநா. கஎ௦ : கரு.

கஉ - ந. புறநா. ந. கஉ : ந.

* 1. தும்பைத்திணைக்குரியதுரைகளுள், 'தார்நிலை' என்பதற்கு மேற்
கோள்காட்டி, "இதனுள், பாணன் அதுதோன்றப் புகழ்ந்தவாறு காண்க"
என்பர் (தொல். புறத்திணை. ௩. க௨ - இளம்) ; "நிரப்பாது கொடுக்கு
மென்னும் புறப்பாட்டினுள் இடையுறவிழுமந்தாங்கியென்பதும் அது"
ஷெ ஷெ ஷெ கஎ - ந.

(பி - ம்.)—1 'ஈரந்தூர்க்கிழான் கோயமான்'

(கஅக.) மன்ற விளவின் மனைவீழ் வெள்ளில்

கருங்க நெனயிற்றி காதன் மகனொடு

கான விரும்பிடிக்கன்று தலைக்கொள்ளும்

பெருங்குறும் புடித்த வன்புல விருக்கைப்

க. மன்றமரம் : புறநா. எக, ௩௭௭, ௩௭௮.

ச. புறநா. உக : சு ; "வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே" நற். டுக.

௫ புலாஅ லம்பிற் போரநுங் கடிமினை
வலாஅ ரோனே வாய்வாட் பண்ண
னுண்ண வறுங்கடும் புய்தல் வேண்டி
னின்னே சென்மதி நீயே சென்றவன்
பகைப்புலம் படரா வளவைவரின்

க௦ பசிப்பகைப் பரிசில் காட்டினை கொளற்கே.

தினையும் துறையும் அவை.

வல்லார்கிழான்பண்ணனைச் சோனுட்டுமுகையலூர்ச் சிறுகருந்து
பியார் பாடியது.

இ - ள்.—மூன்றத்திற்குண்ணேறிகப்பட்ட விளாவினது மனையிடத்
வீழ்ந்த விளாம்பழத்தைக் கரியகண்ணையுடையமத்தி காதன்மகனுடே
காட்டுவாழ்க் கரியிடியினது கன்றுவந்ததெக்கும் பெரிய அரண்கூழ்ந
வலிய நிலத்தின்கண் ஊராகிய இருப்பையும் புலால்நாறும் அம்பினையு
பொருதற்கரிய காவற்காட்டினையுமுடைய வல்லாரென்ற ஊரிடத்தால்
வாய்த்தவானையுடைய பண்ணன் ; நினது உண்ணப்பெறாத வறியசுற்ற
உண்டு பிழைத்தல்வேண்டுவையாரின், நீ இப்பொழுதேசெல்வாயாக
போய் அவன் வேற்றுபுலத்துச்செல்லாத எல்லையில் நினது பசிக்குப்பகைய
கூப்பரிசிலை நினது வறுமையைக்காட்டினையாய்க் கொள்ளுதற்கு.—எ - .

‘அம்பிற்போரநுங்கடிமினை’ என்பதற்கு அம்பாற்பொருதற்கரிய கடி
மினையெனினுமமையும்.

காட்டிப் பரிசில்கொள்ளுதற்கு இன்னேசென்மதியெனக்கூட்டுக.

மதி, முன்னிலைவிளக்கும் அசை.

(கஅ௪)

௫. புலால்பு; “புலவதுனைப்பகழி” (பெரும்பாண். ௨௬௯); “பு
வுக்கனை” (பு - வெ. க: ௧௦); போரநுங்கடிமினை: “கடிமினைக் குண்கிடங்கி
னெடுமதி நிரைஞாயி, லம்புடையாரெயில்” (பதிற். ௨௦: ௧௭-௯); “அரு
குழுமினை” மதுரை. ௬௪.

சு. புறநா. ௧௮௦ : ௭.

எ - அ. “பாசம், பசிப்ப மடியைக் கொளலும்” திரி. ௨௦.

சு - க௦. புறநா. கா ௯: ௧௪ - ௫.

(கஅ௨) உண்டா லம்மவிவ் வுலக மிந்திர
ரமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்

க. ‘அம்ம’ என்னும் இடைச்சொல் அசைநிலையாக வந்ததற்கு மே,
கோள் ; தோல். இடை. ௫. ௨௭ - போர்.

க - ௨. “இந்திரர்க்கும் புகழ்வரிதே” (சீவக. ௧௭௩); ‘இந்திர குமரர்
என்பதற்குத் தேவகுமரரென்று பொருள்கூறி இவ்வடிகளை மேற்கோ
காட்டினர் ; சிலப். ௧௬: ௧௭௨ - அடியார்.

௨ - ௩. “இனியவை பெறினே தனிதனி துள்கேம்” பதிற். ௩௮.

தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
 தஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சவ தஞ்சிப்
 று புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனி
 னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்வில
 ரன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
 தமக்கென முயலா னோன்றாட்
 பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே.³

திணை - பொதுவியல் ; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழி பாட்டு.

இ - ள்.—உண்டேகாண், இவ்வுலகம் ; இரத்திரார்க்குரிய அமிழ்தம் தெய்வத்தானாதல் தவத்தானாதல் தமக்குவந்துகூடுவதாயினும் அதனை இனி தென்றுகொண்டுதனித்து உண்டலுமிலர் ; யாரோடும் வெறுப்பிலர் ; பிறர் அஞ்சத்தருதுன்பத்திற்குத் தாமும் அஞ்சி அதுநீர்த்தற்பொருட்டு மடிந்திருத்தலுமிலர் ; புகழ்க்கிடக்கின் தம்முடைய உயிரையுங்கொடுப்பர் ; பழியெனின் அதனை உலகமுழுதும்பெற்றனும் கொள்ளார் ; மனக்கவற்சியிலலார் ; அப்பெற்றித்தாகிய மாட்சிமைப்பட்ட அததன்மையராகித் தமக்கென்று முயலாத வலிய முயற்சியையுடைய பிறர்பொருட்டெனமுயலுவார் உண்டாதலாள்.—எ - று.

அஞ்சித்துஞ்சலுமிலரென மாறிக்கூட்டுக.

இவ்வுலகம், பிறர்க்கெனமுயலுநருண்மையான் உண்டெனக்கூட்டுக,

ஆலும் அம்மவும், அசை. (கஅஉ)

ச. “அஞ்சவ தஞ்சாலம பேதைமையஞ்சவ, தஞ்ச லறிவார் தொழில்” (குறள், சஉஅ); “அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சவ தஞ்சி, யுறுவ துலகு வப்பச செய்து - பெறுவதன, லின்புற்று வாழு மியலபின ரெஞ்ஞான் றந, தன்புற்று வாழ்த லரிது” நாலடி, எச.

ரு - கூ. “வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும், பழிநமக் கெழுக வென்றாய் விழுநிதியீத லுள்ளமொ டிசைவேட் குவையே” மதுரை. ௨௦௩ - ௫.

அ. “தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளன்” அகநா. ௫ச; மணி. ௫:௭௩.

க. “பிறர்க்கு முயலும் பெரியோய்” மணி. ௧௧: ௬௩.

அ - கூ. “தன்னுயிர்க் கிழங்காள் பிறவுயி ரோம்பு, மன்னுயிர் முதல் வன்” (மணி. ௨௫ : ௧௧௬-௭); “தனக்கென், றென்றானு முள்ளான் பிறர்க்கே யுறுதிக்குழந்தான்” குண்டல. கடவுள்.

* பகட்டினனும் ஆவினனும் துகட்டி சிறப்பிற் சான்றோர் பக்கமென்பதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோ ாகாட்டி, நோன்றாட் பிறர்க்கென முயலுநர் வணிகவேளாளரென்பர் இளம்பூரணர்; (தொல். புறத்திணை. கு. ௧௭); “உண்டாலம்ம.....உண்மையானே : இது, வகைபடமுன்றோர் கூறிய செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு; முனிவர் கூறுமாறு போலக்கூறிப் பரவலும் புகழ்ச்சியுங் கூறாது மறுமைப்பயன் பிறர்க்கு உறுதி பயப்பக்கூறலிற் கைக்கிணப்புறையப் பாடாணயிற்று” செ. செ. செ. கு. ௨௭ - ௩.

உகூஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கஅங்.) உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுந்
சிறப்பின் பாலாற் ருயுமனந் திரியு

ரு மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு

மூத்தோன் வருக வென்னு தவரு
ளறிவுடை யோனா றரசுந் செல்லும்

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுந்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்

க0 மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.⁴

திணையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் ஆரியப்படை ¹ கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாட்டு.

இன்.—² தன்னுசிரியற்கு ஒருறுபாடுற்றவிடத்து அதுநீர்த்தற்குவந்த உதவியும் மிக்கபொருளைக்கொடுத்தும் வழிபாட்டுநிலைமையைவெறுதுகற்ற ஒருவற்கு அழகிது ; அதற்கு என்னோகாரணமெனின், பிறப்பு ஒருதன்னை யாகிய ஒருவயிற்றுப்பிறந்தோருள்ளும் கலவிவிசேடத்தால தாயும் மன வேறுபடும்; ஒருகுடியின்கட் பிறந்தபலருள்ளும் மூத்தோன்வருகவென்னு அவருள் அறிவுடையோன்சென்றநெறியே அரசும்கலவும் ; வேறு பாடுதெரியப்பட்டநாற்குலத்துபாளும் கீழ்க்குலத்துள் ஒருவன்கற்பின் மே, குலத்தொருவனும் இவன் கீழ்க்குலத்தானென்று பாராது கலவி பொருட்டு அவனிடத்தே சென்று வழிபடுவனதலான்.—எ - று. (கஅங்)

உ. குறள், ௩௬௫ - பரிமேல். உரைநடை.

ரு - சு “ஒருகுடியிற், கல்லாது மூத்தானைக் கைவிடுபு கற்ற, னின்மைபா ராட்டு மூலகு” நான்மணி. சுரு.

எ. “அறிவுடை யொருவனை யரசுமும் விரும்பும்” வெற்றிவேற்கை.

அ - க0. “தோணி யிபக்குவான் ரெலலை வருணத்துக், காணி, கடைப்பட்டா னென்றிகழார் - காண, யவன் றுணையா வாறுபோ யந்தே, நூல் கற்ற, மகன் றுணையா நல்ல கொளல்” (நாடடி. காடடி); “வேற்றுமை.. படுமே; இது வேதமொழிந்த கலவியோதல் கூறிற்று” தோல். புறத்திணை கு. கசு - இளம்.

* மு. “சிறப்பின்பாலார் மக்களல்லார், மறப்பின் பாலார் மன்னர்க்கு (மணி. உங். ௩௧ - உ); “உற்றுழி...படுமே; இது வேளாளர் ஒதலின்பிறப்புக் கூறியது” தோல். புறத்திணை. கு. உ0 - ந.

(பி - ம்.)—¹ ‘தந்த’ ² ‘தம்மாசிரியர்க்கு’

(கடிச.)காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே

மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காரு

நூறுசெறு வாயினுந் தமிழ்துப்புக் குணினே

வாய்ப்பு வதனினுந் கால்பெரிது கெடுக்கு

ரு மறிவுடை வேந்த நெறியறிந்து கொளினே

கோடி யாத்து நாடுபெரிது நரது

மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்

வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு

பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்

க௦ யானை புக்க புலம்போலத்

தானு முண்ணு னுலகமுங் கெடுமே.

1 திணை - பாடாண்டிணை; துறை - செவ்வழிபுறாஉ.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியுழைச்சேன்ற பிசிராந்தையார் பாடியது.

இ - ள்.—காய்த்த நெல்லையறுத்துக் கவளமாகக் கொள்ளின் ஒருமா லிற்குடைந்திலுத்திற்கதிரும் பலகாணக்காகும்; நூறுசெய்யாயினும் யானை தனித்துப்புக்கு உண்ணுமாயின் அதனது வாயின்கட்ப்பு த நெல்லி னும் கால மிகவும் கெடுக்கும்; அப்பெறறியே அறிவுடைய அபசன் இறை

உ. மா - ஒருவகையாய்; “மாமாவின் வயிற் வயிளெல” பொருந். க௦.

சு. வேற்றுமைக்கண யகாவீற்றிள்முன் பகரம் இயல்பாய்தற்கு மேற் கோள்; நன் - மயிலே. ௨. உஉ; நன் - வ. ௨. உஉ; இ - வி. ௧௩. க௩௩ - உஉ.

ரு - சு. “குடியோம்பிக், கொடநுமா கொடவோற்குக் காண்மீமே மாந்தியம், வெள்ளத்தினு மேலும் பல” நீத்தேறி. உ௯.

அ. “கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும்” (பெரும்பாண். உக); “கல்லென் சுற்றக் கடுங்குர லவித்து” குறிஞ்சி. கருக.

ரு - கக. புறநா. எரு.

* மு. “வாய்ப்படுங் கேடு மின்றும் வரிசை யறி து நாடுந், காய்த்த நெற் கவளந் தீற்றிற் களிதுதான் கழனி மேயின், வாய்ப்பட லின்றப் பொன் றும் வலலனாய் மன்னன் கொளரி, நீத்தநீர் ஞால மெல்லா நிதிநன்று சுரக்கு மன்றே” (சீவக. உக௦௭); “மாநரபபுருச சூறுபுலப் பயனகரும் வயக்கரி நிலைநாடித், தானளித்திடி னடுபசி கெடுமத சாரமதுபுக் குணின் வேலி, யான் தென்னினும் வாலினுங் காலினு மழிந்தவாய்புகலினறிப், போள தாமது போளதத்வ் விழைமகன் புலியெலாம் பொலிவற்றே” (சீகாழித்தல புராணம், பூதவிமோசனமானவத்தியாயம், எ); வாயுலறவாழ்த்திற்கு மேற் கோள்; தோல். புறத்திணை. ௧௩. உக - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ ௩ரு - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘திணையும் துறையுமவை’

உகசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கொள்ளுநெறியை அறிந்து கொள்ளின் அவன்நாடு கோடிபொருளினே ஈட்
டிக்கொடுத்துத் தானும் மிகவுந்தழைக்கும் ; வேந்தன் அறிவால் மெல்லிய
னாகி நாடோறும் தரமறிபாத உறுதிகூறுது* அவன் விரும்புவதனையே தானுந்
கூறும் ஆர்வாரத்வையுடைய சுறமத்தோடுகூடி அன்புடெடக் கொள்ளும்
பொருடொருதியை விரும்பின் அந்த யானைபுக்கபுலம்போலத் தானும்
உண்ணப்பெறான், உலகமுங்கெடும்.—எ - று.

பரிவுதலென்றோதி, அக்குடி கட்டுவருத்தமிகவென்றுரைப்பாருமுளர்.

‘மெல்லியன் கழுவானை’ என்றும் பாடும். (கஅசு)

* “இகழி லிகழந்தாம் கிடைமக னென்று, புகழினு மொககப்புகழ்ப்”
நீதிநெறி. சசு.

(கஅரு.) கால்பார் கோத்து ¹ ஞாலத் தியக்குங்

காவற் சாகா டிகைப்போன் மாணி

னூறின் ருகி யாறினிது படுமே

யுய்த்த நேற்றா னாயின் வைகலும்

ரு பகைக்கூ ழுள்ளற் பட்டு

மிகப்பஃ நீனோய் தலைத்தலைத் தருமே.*

தினை - பொதுவயல்; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் பாட்டு.

இ - ள்.—உருளையையும் பாரையுங்கோத்து உலகின் கண்ணே செலுத்
தும் காப்புடைய சுகடந்தான் அதனைச் செலுத்துவோன் மாட்சிமைப்படி
ஊறுபாடி லையாய் வழியை இனிதாகச் செலுதும்; அவன் அதனை இனிதா
கச் செலுத்துதலைத் தெளியமாட்டானாயின் அது நாடோறும் பகையாகிய
செறிந்த சேறிலையேழுந்தி மிகப்பல நியதன்பத்தை மேன்மேலுமுண்டாக்
கும்.—எ - று.

இஃது, உலகாளுமுடைய மைகூறுதலையுட்கொண்டு சுகடம் செல்லுறு
மாற்றைக்கூறியமைபின், நவலாநுவற்சியென்று மலங்காரமாயிற்று ; ஓட்
டென்று கூறுவாருமுளர்.

அன்றி இதற்கு உலகத்தின் கண்ணே உலகியற்கையை நிறுத்தி அத
னோடு ஞாலத்தின் கண்ணே செலுத்தப்படும் காப்பாகிய சுகடம் தன்னைச்

உ. காவற் சாகா டிகைப்போன் : (புறநா. சுரு: எ - சு ; உருசு: உ) ;
“அவை யாறையுள்ளும் காவற் சாகா டிகைத்தற்கண் அவ்வரசர்க்கு இனையாய்
அமைச்சன் தியலடி” குறள். சுசு - ஆம் அதி. அவ.

* மு. “ஆர்வலஞ் சூழ்ந்த வாழி யலைமணித் தேரை வல்லா, னேர்நிலத்
துருமாய் வீடுபல் காலஞ்செல்லு, மூர்நில மறித் நேற்றா துருமேன் முறிந்து
வீழும், தார்நில மார்ப் வேந்தர் தன்மையு மன்ன தாமே” சீவச. உகருசு.

(பி - ம்.)—1 ‘ஞாலத்தியங்கும்’

செலுத்துவோன் மாட்சிமைப்பழன் தனக்கு ஒரிடைபூறுமின்றாகி நெறி முறைமையேநடக்கும்; அதனைச் செலுத்துதல் தெளியானாயின் அசசாகாடு நாளும் மறுதலையென்னும் செறிந்த அள்ளலிலே அகப்பட்டுத்தல் க்கும் தன் சீழவாழ்வார்க்கும் மிகப்பலவாகிய திக்கேட்டினை மேர்மேடு தருமெனவும் பொருளுரைப்பர்; இப்பொருட்குப் பாரென்றது, உலகியற்கையை.
கால் - உருளை. (கஅடு)

(கஅசு.) நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே

மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலக
மதனாள், 1 யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானே வேந்தற்குக் கடனே.*

திணையும் துறையும் அவை.

2 மோசிக்ரனார் பாடியது.

இ - ள்.—வேந்தனாகிய உயிரையுடைத்து, பார்த இடத்தையுடைய உலகம்; அதனான், இவவுலகத்தார்க்கு நெல்லும் உயிராய் நீரும் உயிரன்று, யான் உயிரென்பதனை அறிகை வேலாற்றிகக படைசையுடைய அரசனுக்கு முறைமை.—எ - று.

மன்ன னுயிர்த்தென் தருந்தது: † உயிரையாக்கும் நெல்லும் நீரும் உள வாவது மன்னன் முறைசெய்து காப்பினென்றதாம். (கஅசு)

உ. “உலகிற் கோருயிர்த், பெற்றியான் பபாபதி யெ ண்னும் பேருடை; வெற்றிவேன் மணிமுடி வேந்தர் வேடதனை” (குளா, நகர. கஅ); “மன்னு யிர் ஞாலக் கின்னுயி ரொக்கு மிடை” (பெருங். உ. சக: சஎ-உ); “உலகினுக் குயிராயிருந்தன னிறைகுலோத் துங்கன்” (திருவிளா. பழியாஞ்சு. 5. சச); சிறப் பினால் உயர்தினை அஃறிணையானதற்கு மேறகோ; நன். மயிலே. ௩௭௮; இ - வி. கு. உகக - உ௭௭.

* 1. “நெல்லுயிர் மாந்தர்க்கெல்லா நீருயி ரிரண்டுஞ் செப்பித், புல்லு யிர் புகைந்து டொங்கு முழங்கழ லிலங்கு வாட்கை, மலலவங் களிந்த மாலை வெண்குடை மன்னர் கண்டாய், நல்லுயிர் ஞாலத் தன்னு ணமவே மெய்யென் றான்” சீவக. உக௦௮.

† “இயல்புளிக் கோலோச்ச மன்னவ னாட்ட, பெயலும் விளையுளுந் தொக்கு” குறள், ௫௪௫.

(பி - ம்.)—1 ‘யாமுயிர்’ 2 ‘மாதிமாதிரத்தனார்பாட்டு’

(கஅ௭.) நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ

வவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ

க. “நாடாகொன்றோ காடாகொன்றோ வெண்பனவறையுமநாடேயாக காடேயாக என் இதன்பாற்படுத்தக; இவற்றான ஏவல் கண்ணதது இது வெனவுணர்க” தோல். வினை. கு. உக - ந.

உகுகு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வெவ்வழி நல்லவ ராடவ

ரவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே.

திணையும் துறையும் அவை.

ஒளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—நிலனே, நீ ஒன்றில் நாடேயாக, ஒன்றிற்காடேயாக; ஒன்றிற் பள்ளமேயாக, ஒன்றில் மேடேயாக; எவ்வாறாயினும் எவ்விடத்து நல்ல ஆண்மக்கள் அவ்விடத்து நீயும் நல்லையல்லது, நினக்கென ஒரு நலமுடைய நல்லை வாழி.—அ - று.

நீயநிலனேயாயினும் நல்லோருடையினர் நன்றெனவும், நல்லநிலனேயாயினும் தீயோருடையினர் தீதெனவும், தன்னிடத்து வாழ்வோரியல்பல்லது, தனக்கென ஓரியலுடையதென நிலத்தை இழித்துக்கூறுவதுபோல உலகத்தியற்கைகளையொழியிற்று.

* ஒன்றோயென்பது, எண்ணிடைச்சொல்.

(கஅஎ)

ந - ச. “கடிக் கெளரியன் கடுஞ்சொல்ல எல்லனேன், மீக்கூர் மன்ன நிலம்” குறள். நஅஎ.

* புறநா. நட: உ. எக: கக.

(கஅஅ.)படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ முண்ணு

முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

யிட்டுந் தொட்டுந் கவ்வியுந் துழந்து

நு நெய்யுடையடிசின் மெய்பட விதிர்த்து

மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்

க. படைப்பு: புறநா. உஉ: ௩௦.

க - உ. “துகமர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற்றொட்டுப், பகடு நடந்தகூழ் பாலாரோடுண்க” (நாலடி.உ); “இவ்வாழ்க்கையைப் பலபடைபாகிய செல்வத் தோடே நடத்தி”, “பலபடைப்பாகிய செல்வத்தோடே மிக்க கைப்பொருளையும் கொடுத்து” சிலப். உ: அச - சு௦; கரு: ருச. எரு அடியார்.

ந. “தளர்பு தளர்போடும் பூங்கட் புலவன்” (அகநா. கக); “குறுகுறு நடந்து செல்லம்” (ஆனைக்கா. அகிலாண்ட. அ); “மொகு மொகு வன்பது இரட்டைகளினிவி.....குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி” (தக்க. உஉ - உரை. மேற்); இரட்டைக்கிவிக்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே (நு. நட: ரு; நன் - வி. ரு. நட: கக).

ச - ரு. குறள், சுச - பரிமேல். மேற்.

ந - சு. “முறியிள முலை மெல்லரும் பன்ன மூரல்வெண் டயிரை பொதிந்து, குறுகுறு நடந்து சிறுவர்வந் தீண்ட” பாகவத. சு: விருந்து வன, சு.

புறநா னூறு முலமும் உரையும். உகௌ

பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே.*.

தீணையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி பாட்டு.

இ - ள்.—படைக்கப்படும் செலவம் பலவற்றையும்படைத்துப் பல ருடனே கூடவுண்ணும் உடைமை மிக்கசெல்வத்துடையோராயினும் காலம் இடையேயுண்டாகக் குறுகக்குறுக நடந்துசென்று சிறியனையை நீட்டிக் கலத்தின்கட் கிடந்ததனைத் தரையிலேயிடும் கூடப்பிசைந்துதோண்டியும் வாயாற்கவ்வியுந் கையாலதுழாவியும் நெய்யையுடையசோற்றை உடம்பின் கட்டபட்சிதறியும் இங்ஙனம் அறிவை இன்பத்தான்மயக்கும் புதல்வரை இல்லாதார்க்குப் பயனாகிய முடிக்கப்படும் பொருளில்லை, தாம் உயிர்வாழு நாளின்கண்.—எ - ம.

தொட்டென்பதற்குக் கூடவாரிப்பிடித்தெனினுமமையும்.

குறையென்பது, முடிக்கப்படுங்கால முடிக்கப்படும்பொருள்.

இனிப் பயக்குறையுள்ளதென ஒருசொல்வருவித்துத் தாம்வாழுநாளும் இல்லையென்று கூறுவாருமுளர். (கஅஅ)

எ. “குறை-இன்றியமையாப்பொருள்; அது, ‘பயக்குறையில்லைத்தாம் வாழு நாளே’ என்பதனுமறிக” (குறள். ககஉ - பரிமேல்); “பொருளைச் சொல் இன்றியமையாமையின், அதனைக் குறையென்றார்,...‘பயக்குறை...நா னே’ என்றற்றோல” நோல். உரி. கு. ௧௦௦ - சே.

* டி. பொருளொடுபுணர்ந்தபக்கமென்பதில், ‘புணர்ந்தபக்கமென்றத னுற் புதல்வர்ப்பெறுதலுங்கொள்க’ என்று கூறி இதனை மேற்கோள் காட்டி னார்; நோல். புறத்திணை. கு. ௧௪ - இளம்; ஸே. ஸே. ஸே. உக - ந.

(கஅக.)தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி

வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கு

நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் தஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்குந் கல்லா வொருவற்கு

ரு 1 முண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே

க - உ. புறநா. அ: க - ரு.

1. “அரையிருள் யாமத்தும் பகலுந் தஞ்சார்” (சீலப். ச: அக- அடி யார்) என்பதற்கு மேற்கோள்.

ரு. “நாழியரிசிக்கேநாம்”, “உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்” (நல்லி. ௧௯, உஅ); வினைப்பெயர், செயப்படுபொருண்மேற் பெயராய்க் காலந் தோன்றி நின்றதற்கு மேற்கோள்; நோல். வேற்றுமை. கு. ௯- ௧௦; ந.

(பி - ம்.)—1 ‘உண்பவைநாழியுடுப்பை’

உகவு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே

செல்வத்துப் பயனே யீத

றுய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே.

தீனையும் துறையும் அவை.

மதுரைக் கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரர் பாடியது.

இ - ள்.—தெளிந்த நீராற்சூழப்பட்ட உலகமுமுதையும் பிறவேந்தர் குப்பொதுவாதலின்றித் தமக்கேயுரித்தாக ஆண்டு வெண்கொற்றக்குடையால் நிழல்செய்த ஒருதன்மையையுடையோர்க்கும், இடையாமத்தும் நண்டகலும் துயிலானாய் விரைந்தசெலவையுடைய மாக்களைப் படுக்கக்கருதிச் செல்லும் கல்வியில்லாத ஒருவனுக்கும் உண்ணப்படும்பொருள் நாழி, உடுக்கப்படுமவை இரண்டே; பிறவுமெல்லாம் ஒக்குமாதலாம் செல்வத்தாழ் பெறும்பயனாவது கொடுத்தல்; செல்வத்தையாமே துகர்வேமென்றுகருதின் தவறுவன பல.—எ - று.

பலவேன்றது, அறம்பொருளின்பங்களை.

பகலை ஒருமாத்திரையென்றும், கடுமாவை யானையென்றும், கல்லாது ஒருவனைப்பாகனென்றும் உரைப்பாருமுளர். (கஅக)

எ - அ. “வழங்கலும் துய்த்தலும் தேற்றதான் பெற்ற, முழங்கு முரசுடைச் செலவந் - தழங்கருவி, வேய்முற்றி முத்துதிரும் வெற்ப வதுவன்றோ, நாய்பெற்ற தெங்கம் பழம்” பழ. கருக.

(கக௦.) விளைபதச் சிறித நோக்கி வளைகதிர்

வல்சி கொண்டனை மல்க வைக்கு

மெலிமுயன் றனைய ராகி ¹ யுள்ளதம்

வளன்வலி யுறுக்கு முளமி லாளரொ

டு டியைந்த கேண்மை யில்லா கியரோ

கடுங்கட் கேழ விடம்பட வீழ்ந்தென

வன்றவ ணுண்ணு தாகி வழிநாட்

பெருமலை விடாகம் புலம்ப ² வேட்டெழுந்

திறுங்களிற் றொருத்த னல்வலம் படுக்கும்

க௦ புலிபசித் தன்ன மெலிவி லுள்ளத்

ச - டு. இயைபென்னுமுரிச்சொல கூட்டமென்னும் குறிப்புணர்த்து வதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. கு. கக - ந; இ - வி. கு. உக௦-உரை.

க௦. புலிபசித்தாற் புல்லைத் தின்னாதென்பது ஒரு பழமொழி.

க - க௦. புறநா. உருள; கக - எ.

(பி-ம்).—¹ ‘உடையதம்’ ² ‘வேட்டெழுந்தாங்கிருங்களிற் றொருத்தல்’

தூனுடை யாளர் கேண்மையொ

மூயைந்த வைக லுளவா கியரோ.

தினையும் துறையும் அவை.

1 சோழன் நல்லுந்திரன் பாட்டு.

இ - ள்.—வினைந்த செவ்வியையுடைய சிறிய இடத்தைப்பார்த்து வளைந்தகதிராகிய உணவைக்கொண்டு முழையின்கண்ணே நிறைய வைக்கும் எலிமுயன்றும்போலும் சிறியமுயற்சியராகி உள்ள தம்முடையசெல்வத்தை துக்கராத இறுகப்பிடிக்கும் உள்ளமிகுதியில்லாருடன் பொருந்தியநட்பு இல் லையாக; தறுகண்மையைுடைய கேழலாகியபன்றி தனது இடப்பக்கத்தே பட வீழ்ந்ததாக, அன்று அவ்விடத்து உண்ணாதாகிப் பிறறைநாட் பெரிய மலையின்கண் தனதுமுழையிடம் தனிமைப்பட உணவைவிரும்பியெழுந்த பெரியகளிறுகியஒருத்தலை நல்லவலப்பக்கத்தேபடப் படுக்கும் புலிபசித்தாற் போலும் குறையில்லாத மேற்கோளையுடைய வலியையுடையோர்நட்போடு பொருந்திய நாட்கள் உளவாக.—எ - று.

சீறிடமென்றது, வினைந்துமுற்றியபின் அறுப்பதற்கு முன்னாகிய இடத்தை.

இல்லாகியர், உளவாகியரென்பன ாண்டு வியங்கோட்பொருளவாய் நின்றன. (௧௯௦)

௬ - ௧௧. “தொடங்குவினை தவிரா வசைவி னேன்றாட், கிடந்தயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின், வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிற்ற்த, தாழ்வி லுள்ளம்” (அகநா. ௨௯); “கடமா தொலைச்சிய காணுறை வேங்கை, யிடம் வீழ்ந்த துண்ணு திறக்கும்” (நாலடி. ௩௦௦); “வாய்வ தாகிய பொரு ளினை வல்லிரைந் தன்னோ, வாய்வ தாய்கில ராக்குவான் புகுந்தழிப் பார் போற், காய்வ தாகிய திறத்தினற் கதழ்நதுதா யிடத்து, கீழ்வ தாக்கியுண் னதுபோதுவ விளவேங்கை” தணிகைப்புராணம், கா. ௬. ௪௩.

(பி - ம்.)—1 ‘சோழனால்லுத்திரன்’

(௧௯௧.) யாண்டிபல வாக நரையில் வாகுதல்

யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்

மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்

யான்கண் டனையரென் னினையரும் வேந்தனு

௧ - ௨. “உலகின்புறுதலாவது, இம்மிக்காரோடு தலைப்பெய்து அறி யாதனவெல்லாம் அறியப்பெற்றேமென்றும், யாண்டு பலவாக நரையில் மா யினேமென்றுமுவத்தல்” குறள். ௩௯௯ - பர்மேல்.

௩. மாண்ட: “மனைத்தக்க மாண்புடையளாகி”, “மனைமாட்சியில் லாள்க ணில்லாயின்”, “இல்லவண் மாண்பானால்” குறள். ௩௩, ௩௨, ௩௩.

௪. “மேகமே சோகொடை வேந்தமீர்து சேவகனு, மாகவேசெய் யி னமிர்து” (சிறுபஞ்ச.௪); “வெங்குருதி மல்க விழுப்புண் ணுருதொழை,

ரு மல்லவை செய்யான். காக்கு மதன்றலை

யான்றவிந் தீடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே.

தினையும் துறையும் அவை.

• கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்தானுழைச்சேன்ற பிசிராந்தை யாரை, 'கேட்துங்காலம்பலவாலோ? நரைநுமக்கீல்லையாலோ?' என்ற சான்றோர்க்கு அவர் சொற்றது.

இ - ள்.—துமக்குச்சேன் தயாண்டுகள் பலவாயிருக்க நரையில்லை யாகுதல் எப்படியாயினீர் எனக் கேட்பீராயின், என்னுடைய மாட்சிமைப் பட்ட குணங்கடையுடைய மனைவியுடனே புதலவரும் அறிவுநிரம்பினார்; யார் கருதிய அதனையே கருதுவர், என்னுடைய ஏவலசெய்வாரும்; * அரசனும் முறையல்லாதன செய்யாதுயக்காக்கும்; அதற்குமேலே யானிருக்கின்றவரின் கண் நற்குணங்களால் ஆமைநதுபணியவேண்டுமெயர்ந்தோரிடத்துப்பணிந்து ஐம்புலனும் அடங்கிய கோட்பாட்டினையுடைய சான்றோர் பலராதலான்,—
எ - று.

'ஆன் தவிந்தடங்கிய' என்பதற்குக் கல்லியாலநிறைந்து அதற்கேற்பச் சுவைமுதலியவற்றிற்செல்லும் அறிவறிந்து மனமொழிமெய்களான் அடங்கியவெனினுமமையும்.

'யாங்காகியர்' என்பதற்கு எவ்வாறாயிற்றென்றும், எப்படியாலாயிற் றென்றும் பொருள்கூறுவாருமுள். (ககக)

மிக்ஞலிசஞ் சோரும் வரையேட்க்கும் - பைங்க, ணின்மப்போக்கி நின்ற ரிகல்வாட்டி வேந்தன், மண்மப்போல வந்த மகன்" பு - வெ. உ: ௫.

ரு. "அல்லவை செய்தார் கதற்கூற்ற மாமென்னும், பல்லவையோர் சொல்லும் பழதன்றே" சீலப். உ: இறுதிவெண்பா, க.

எ. "நற்றவ முனிவருந் கற்றடங் கினரு, நன்னெறி காணிய தொன் னூற் புலவரு, மென்கணும் விளங்கிய வெயிற்புற விருககையின்,...வஞ்சி" மணி. உக: எசு - அ.

* "முறைசெய்து காப்பாற்ற மன்னவன் முக்கட், கிறையென்று வைக் கப்படும்" குறள். ௩௮௮.

(ககஉ.)யாது மூரே யாவருங் கேளிர்

திது நன்றும் பிறர்தர வாரா

க. "யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன், சாந்துணையும் கல லாத வாறு" (குறள். ௩௬௭.) முற்றும்மைக்கு, 'யாதுமூரே' என்பது மேற் கோள்; தோல். இடை. சூ. எ - கல்; ந.

உ. "பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங், கருமமே கட்டனைக் கல்" (குறள். ௫௦௫); "பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தார்தர வருமே" வேற்றி வேற்கை.

நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்த
ரு லினிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவி
னின்னா தென்றலு மிலமே மின்னொடு
வானந் தண்டிளி தலைஇ யானது
கல்பொரு திரங்கு மல்லந் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படேம் புணைபோ லாருயிர்
க௦ முறைவழிப் படே மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை மிகுத்த லதனினு மிலமே
திணையும் துறையும் அவை.
கணியன்பூங்குன்றன் பாட்டு.

இ - ள்.—எமக்கு எல்லாம் ஊர் ; எல்லாரும் சுற்றத்தார் ; கேடும்
ஆக்கமும் தாமேவரினல்லது, பிறர்தரவாரா ; நோதலும் அதுதீர்தலும் அவ
ந்நையொப்பத் தாமேவருவன் ; சாதலும் புதிதன்று, கருவிற்றோன்றிய
நாளே தொடங்கியுள்ளது ; வாழ்தலை இனிதென்று உவந்ததுமில்லம் ; ஒரு
வெறுப்புவந்தவிடத்து இன்னாதென்றிருத்தலுமில்லம் ; மின்னுடனே மழை
குளிர்த்த குளியைப் பெய்தலான் அமையாது கல்லையிலேத்து ஒலிக்கும் வள
விய பேர்யாற்றுநீரின்வழியேபோம் மிதவைபோல அரியவுயிர் ஊழின்வழி
யேபடுமென்பது நன்மைக்கூறுபாடறிவோர் கூறிய நூலாலே தெளிந்தே
மாகலான், நன்மையான் மிக்கவரை மதித்தலுமில்லம் ; சிறியோரைப்பழித்
தல் அம்மதித்தலினுமில்லம்.—எ - று.

தலைஇயென்பதனைத் தலையெனத்திரிக்க.

‘முனிவி னின்னா தென்றலு மிலமே’ என்றதற்கு முன்னேகூறிய வாழ்
தலைவெறுப்பான் இன்னாதென்று இகழ்ந்திருத்தலுமில்லமெனினும் அமை
யும். (ககஉ)

ச. “வருந்து முயிரொன்பான் வாயி லுடம்பிற், பொருதுத றானே புது
மை” நன்னெறி, கஉ.

அ. “கல்லலைத் தொழுகு மன்னே” புறநா. ககடு : ச.

க. “நீர்வழிப் பட்ட புணை” நீதிநெறி. சச.

க - க௦ “முன்னே யொருவன் முடித்தான்மன் றப்பெலாம்” அற
நெறி. ககச.

க - கக. “சாதலும் பிறத்த றானுந் தம்வினைப் பயத்தி னாகு, மாதலு
மழிவு மெல்லா மவைபொருட் கியல்பு கண்டாய், நோதலும் டரிவு மெல்லா
துன்னுணர் வின்மை யன்றே” சீவக.உகக.

(கக௯.) அதனெறிந் தன்ன நெடுவெண் களரி

1 ஒருவ னாட்டிம் புல்வாய் போல

வோடி யுத்தலுங் கூடும்

னெக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே.

தினையும் துறையும் அவை.

* 2 ஓரோருழவர் பாட்டு.

இ - ள்.—தோலப் புடைத்துவைத்தாற்போன்ற நெடிய வெளிய களரின்கண் ஒருவன் அலைக்கும்புல்வாய் எளிதின் ஓடிப்பிழைக்குமாபோலே யானும் நன்னெறிக்கண்ணெயொழுதிப் பிழைக்கவுங்கூடும்; சுற்றத்தோடு கூடிவாழும் இவ்வாழ்க்கை அதன்கட் செல்லவொட்டாது தாலேத் தனையா நிற்கும்; ஆதலான் உய்தல்கூடாது.—எ . று.

மன், கழிவின் கண்வந்தது. மா, அசைநிலை.

(கக௯)

ச. “உலோகமா பாலன்”, “அநங்கமாதிலகன்” (சீவக. ௩௬௫, ௨௦௦௧) என்னுமிடங்களில், ‘மா, வியங்கோளசையன்றி இசைநிறைத்த நின்றது’ எனக்கூறி இவ்வழையை மேற்கோர்காட்டுவர் நச்சினூர்க்கீனியர்; ‘மா’ என்பது முன்னியைசையன்றி அசைச்சொல்லாகவந்ததற்குமேற்கோள்; தோல். இடை. சூ. ச௭ - ந; இ - வி. ரு. ௨௭௫ - உரை.

க - ச “காட்டகத் தொருமகன் றுரககு மாக்கலை, யோட்டுடைத் தாமெனி னுய்யு நங்கமா, யாட்டியிட் டாருயி ரனோடு கூற்றுவ, நீட்டிய நிழன்மதுப் போல வுண்ணுமே” சீவக. ௨௬௩௦.

* “ஓரே ருழவன் போல” குறுந். ௧௩௧.

(பி - ம்.)—1 ‘ஒருவனோட்டிம்’ 2 ‘ஒன்னொருழவர்பாட்டு’

(கக௯.) ஓரி நெய்தல் கறங்க வோரி

லீர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்பப்

புணர்ந்தோர் பூவணி யணியப் பிரிந்தோர்

பைத லுண்கண் பணிவார் புறைப்பப்

நு படைத்தோன் மன்றவப் பண்பி லான

க. “நெஞ்சு நடுக்குறுஉ நெய்த லோசையும்” மணி. சு: ௭௧.

க - உ. “நிறையுஞ் செலவத் தெதிர்மனைக ளிரண்டி னிகழ்மங் கலையங்க, ளறையுமொலியொன் றினிலொன்றி லழகை யொலிவந் தெழுதலும் பெரிய. வெள்ளானே. ரு.

௩. புறநா. ௧௪௭ : ௮ - கூ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

ரு. னகரவீற்றுவினைச்சொல்லின சுற்றயலினின்ற ஆகாரம் செய் னுள் ஓகாரமானதற்கு மேற்கோள்; நண் - மயிலே. சூ. ௩௫௨; நண் - ௨ சூ. ௩௫௩.

னின்னா தம்மவிவ்¹ ஷக

யினிய காண்கித நியல்புணர் தோரே.*

திணை - அது ; துறை - பெருங்காஞ்சி.

பகீதடுக்கைநன்கணியார் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருமனையின்கண்ணே சாக்காட்டுப்டறை ஒலிப்ப ஒருமனை யின்கண்ணே மணத்திற்குக்கொட்டும் மிகக்குளிர்ந்த முழவினது ஒசை மிக ஒலிப்பக் காதலரோடு கூடினமகளிர் பூவணியையணிப்ப பிரிந்தம்களிரது வருத்தத்தையுடைய உண்கண்கள் நீர்வார்த்துதுளிப்ப இப்பரிசு ஒத்து ஒவ்வாமைப்பட்டப் படைத்தான் டிசசிதமாக, அப்பண்பில்லாதோனாகிய நான் முகன் ; கொடிது இவ்வுலகினதியற்கை ; ஆதலான், இவ்வுலகினது தன்மை பறித்தோர் வீட்டின்பத்தெத்தரும் நல்ல செய்கைகளை அறிந்து செய்து கொள்க.—எ - று.

காண்கவென்பது, காண்கெனக் குறைக்கப்பட்டது.

இதனியல்புணர்ந்தோர் இவ்வின்னாமையை இனியவாகக் காண்கவென் றுரைப்பினுமமையும். (௧௧௪)

* மு. “மன்றம் கறங்க மணப்பறை யாயின, வாறவர்க் காங்கே டிணப் பறையாய்ப் - பின்றை, யொலித்தது முண்டாமெய் றுய்ந்துபோ மாறே, வலிக்குமா மாண்டார் மன்ம்” நாலடி. ௨௩.

(பி - ம்.)—¹ ‘உலகினதியற்கை, யினிய’

(௧௧௫.) பல்சான் தீரே பல்சான் தீரே

கயன்முன் என்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்

பயனின் மூப்பிற் பல்சான் தீரே

கணிச்சிக் கூர்ப்படைக் கடுந்திற லொருவன்

௫ பிணிக்குங் காலே யிரங்குவிர் மாதோ

¹ நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினு

மல்லது செய்த லோம்புமி னதுதா

க. புறநா. ௨௪௬ : க; ‘பல்’ என்னும்சொனமுன் பிறவரின் அகரம் விகற்பித்து வருமென்பதற்கும், (நன் - மயிலே. ௩. ௧௬௬) ரகரவீற்றுயர் திணைப்பெயரி னாற்றையலாகாரம் ஈகாரமாய் ஏகாரம் ஏற்றத்தற்கும் (நன்-வி. ௩. ௩௦௧) மேற்கோள். ௩௦௮.

க - ௩. சொல்லுவான் குறிப்பினும்பொருளறியவந்ததற்கு மேற்கோள்; நன்- மயிலே. ௩. ௨௬௮; நன் - வி. ௩. ௨௬௬.

க - ௪. “வறுமையா லீத லிசையா தெனினு, பிரவானம் யீதலி ரட்டியுறும்” (நாலடி. ௧௫); பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், ஒம்படை பற்றி வந்ததற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. ௩. ௩௦ - இளம்.

(பி - ம்.)—¹ ‘நல்லவை’

னெல்லாரு முவப்ப தன்றியு

நல்லாற்றுப் படுஉ¹ நெறியுமா ரதுவ்வ.*

திணை - அது ; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி,

நரிவேந்தத்தலையார் பாடியது.

இ - ள்.—பல அமைந்த குணங்கனையுடையீர், பல அமைந்த குணங்கனையுடையீர், கயலினது முட்போன்ற நரைமுதிர்த்த திரைநத்கதுப்பினையும் பயனில்லாத முதுமையையுமுடைய பல அமைந்த குணங்கனையுடையீர், மழுவாகிய கூறிய படைக்கலத்தினையும் கடிய வலியினையுமுடைய ஒருவன் பாசத்தாம் கட்டிக்கொண்டு போங்காலத்து இரங்குவீர் நீர் ; நல்வினையைச் செய்யமாட்டாராயினும் தீவினையைச் செய்தலைப் பரிகரிமின் ; அதுதான் யாவரும் புகழ்வரென்றது ஒழியவும் நல்ல நெறியின்கண்ணேசெலுத்தும் வழியும் அதுதான்.—எ - று.

பலராகிய சான்றீரென்பது, பலசான்றீரெனத்தொக்கது ; † “பல்குட்டுவர்” என்பதுபோல.

பலவாகிய குணங்கனால அமைந்தீரெனினுமமையும்.

டயனின் மூப்பென்றுவைத்துப் பலசான்றீரேயென்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு ; அடுக்கு, விரைவில்கண்வந்தது. (ககரு)

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள் ‘கழிந்தோரொழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமை’ என்பதற்கு மேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. கக - இளம்) ; “பலசான்றீரே.....அதுவே : இது வீடு ஏதுவாகவன்றி வீடு பேற்று நெறிக்கட் செல்லும் நெறியேதுவாகக் கூறியது ; ஷே ஷே ஷே ௨ ௪ - ந.

† மதுரைக்காஞ்சி, க௦௫.

(பி - ம்.)—1 ‘நெறியுமற்றதுவே’

(கககூ.) ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலும் யாவர்க்கு

மொல்லா தில்லென மறுத்தலு மிரண்டு

மாள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே

யொல்லா தொல்லு மென்றலு மொல்லுவ

ரு தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும் வல்லே

யிரப்போர் வாட்ட லன்றியும் புரப்போர்

புகழ்குறை படுஉம் வாயி லத்தை

ச - ரு. “இயைவது கரத்தலிற் கொடுமைபிலலை” முதுமொழிக் காஞ்சி, ௫௫.

க-எ. “இசையா வொருபொரு ளிலென்றல் யார்க்கும், வசையன்று வையத் தியற்கை”, “நட்டார்க்கு நள்ளா தவர்க்கு முளவரையா, லட்டது பாத்துண்ட லண்டுண்ட-லட்ட, தடைத் திருநத் துண்டொழுகு மாவதின்

யனைத்தா கியிரினி ¹ யிதுவே பெனைத்துஞ்

சேய்த்துக் காணாது கண்டன மதனா

௧௦ னேயில ராகநின் புதல்வர் யானும்

வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்

கல்குயின் றன்னவென் னஸ்கூர் வளிமறை

நாணல தில்லாக் கற்பின் வாணுதன்

மெல்லியற் குறுமக னுள்ளிச்

௧௧ செல்ல வத்தை சிறக்கநின் னானே.*

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - பரிசில் கடாநிலை.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சியநன்மாறன் பரிசில் நீட்டித்தானே ஆலூர்மூலங்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—தம்மாற்கொடுக்க இயலும்பொருளை இயலுமென்று சொல்லிக்கொடுத்தலும், யாவார்க்கும் தம்மாற்கொடுக்க இயலாதபொருளை இல்லையென்று சொல்லி மறுத்தலுமாகிய இரண்டும் தாளாண்மைப்பக்கத்துளவாகிய நட்பின்கூற்றினுள்ளன ; தனக்கு இயலாததனை இயலுமென்றலும் இயலும்பொருளை இல்லையென்று மறுத்தலுமாகிய இரண்டும் விரைய இரப்போரை மெலிவித்தலன்றியும் ஈவோர்புகழ் குறைபடும்வழியாம் ; இப்பொழுது நீ எம்மளவிற்கெய்தியெய்தியும் அத்தன்மைத்தாகுக ; இஃது எத்தனையும் எங்குமியுள்ளார் முன்புகாணாதது யார்க்குண்டேம் ; அத்தீங்கினால், நின் பிள்ளைகள் நோயின்றியெயிருப்பாராக ; யானும் வெயிலென்று நினைந்து போகக் கைவெறையப் பனியென்றுகொண்டு மடிந்திரேனும் விட்டிடுங்காமை யாற் கல்லாதசெய்தாற்போன்ற எனது அலகுரவின்மிகுதியான் வளிமறையாகிய

மாக்கட், கடைக்குமா மாணடைக கதவு" (நாலடி. ௧௧௧, ௨௭௧) ; "இசைவ கொடுப்பது உயிலென்பது உம், வசையன்று வையத்தியற்கையஃ தன்றிப், பசைகொண்டவனிற்கப் பாத்துண்ண னாயி, னசைகொன்றான் செல்லுலக மில்" பழ. ௨௪.

௧௩ ; "உயிரினுஞ் சிறந்த நாணம்" (நற். ௧௭) ; "தாயிற் சிறந்தன்று நாண்டையலாருக் கநநாண்டகைசால்...தொளிதிண் கற்பின் விழுமிதன்று" (திருச்சிற். ௨௦௪) ; "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணை நாணினுஞ், செயிர்தீர் காட்சிச் சிறந்தன்று" தொல். களவியல், ௫. ௨௨.

௧௪ - ௫. 'அத்தை' என்னும் இடைச்சொல் முன்னிலைக்கண் அசை நிலையாய் வந்ததற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலே. ௫. ௪௩௪ ; நன் - வி. ௫. ௪௪௦.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள் கொடார்ப்பழித்தற்கு மேற்கோள் ; (தொல். புறத்திணை. ௫. ௨௬-இளம் ; றெ றெ றெ ௩. ௩௫-ந்) ; "ஓல்லவ தொல்லுமென்னும் புறப்பாட்டினுள், 'நோயிலராக நின்புதல்வர்' எனவும், 'சிறக்கநின் னானே' எனவும் வரும் மங்கலச் சொல் கெடுகவென்னும் பொருள் பட்டவாறு காண்க" றெ பொருளியல், ௫. ௪௮ - இளம்,

(பி - ம்.)—1 'அதுவே'

மனையிடத்து நாணல்லது வேறில்லாத கம்பினையும் ஒளியையுடைத்தாகிய
ததலினையும் மெல்லிய இயலினையுமுடைய குறுமகளை நினைந்து போவேன்;
நின் ஆயுள்மிகுவதாக. — எ - ம.

‘நோயிலராகநின்புதல்வர்’ என்பதூஉம், ‘சிறக்கநின்று’ என்பதூஉம்
குறிப்புமொழி.

ஆன்றி, பரிசில்மறுத்தலான் இவன்புதல்வர்க்கும் இவனுக்கும் *நீங்கு
வருமென் தஞ்சி நோயிலராகவெனவும், சிறக்கநின்றுள்ளெனவும் கூறினாராக
உரைப்பினுமமையும்.

நல்குராவென்பது, நல்லெனக் குறைந்துநின் தது.

‘கல்குயின் தன்னவென் னல்கூர் வரீமதை’ என்பதற்குக் கல்லாற்
செய்தாற்போன்ற பயன் கொள்ளாத யாக்கையையுடைய எனது நல்கூர்ந்த
வளிமதையெனவும், கல்லைத் துளைத்தாற்போன்ற காற்மடைமாத்திரையாகச்
செய்யப்பட்ட நல்கூர்ந்த என்மனையெனவுமுரைப்பாருமுளர். (ககசு)

* “தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், தெம்மை யிகழ்ந்த
வினைப்பயத்தா லும்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்ற, பரிவ
தூஉஞ் சான்றோர் கடன் ” நாலடி. ௫அ.

(கக௭.) வளநடந் தன்ன ¹ வாச்செல விவுளியொடி
கொடிதுடங்கு மிசைய ² தேரின ரொனாஅக்
கடல்கண் டன்ன வொண்படைத் தானையொடி
மலைமாறு மலைக்குங் ³ களிற்றின ரொனாஅ
ரு ⁴ வருமுரற் தன்ன வுட்குவரு முரசுமொடி
செருமேம் படுஉம் வென்றிய ரொனாஅ
மண்கெழு தானை யொண்புண் வேந்தர்
வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ விலமே

க. புறநா. க௭அ: உ - ஆம் அடிக்குறிப்பையும், “காற்கடுப் பன்ன
கடுஞ்செல விவுளி ” அகநா. ௨௨௪ - என்பதையும் பார்க்க.

ந. “கடன்மருடானை” அகநா. ௨௧௨.

க - ச. “வளநடந்தன்ன களிற்றின ரொனா என்பதனுள் ‘எனவும்
என்பது’ எனவென்று வந்து எண்ணுக்குறித்தது ” தோல். இடை சூ.
௪௦ - பேர்.

ரு. “கடிப்பிகு முரசின் முழங்கி யிடித்திடித்தப், பெய்தினி வாழி
யோ பெருவான்” (குறுந். ௨௭௦); “உருமிடிமுரசம்” முருகு. ௧௨௧.

க - அ. “வளநடந்தன்ன இலமே : என்புழி வினைக்குறிப்பு எண்
ணிவந்து தொகைபெறுது நின்றது ” தோல். இடை. சூ. ௪௪ - பேர்.

(பி - ம்.) — 1 ‘வாஅய்செலவிவுளி’ 2 ‘தேரினமொனா’ 3 ‘களிற்றின
மொனா’ 4 ‘உருமுரன் தன்ன’

யெம்மால் வியக்கப் படுமோ

க0 யிடுமுட் படப்பை மறிமேய்ந் தொழிந்த

குறுநறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கட் குற்றடகு

புன்புல வாகின் சொன்றியொடு பெறுஉஞ்

சீறார் மன்ன ராயினு மெம்வயிற்

பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னாரே

கரு மிகப்பே ரெவ்வ முறினு மெனைத்து

முணர்ச்சி யில்லோ ருடைமை யுள்ளே

நல்லறி வுடையோர் நல்குர

வுள்ளுதும் பெருமயா முவந்துநனி பெரிதே.

தினையும் துறையும் அவை.

சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் பரிசீலித்த தானைக் கோலுட்டு எறிச்சிலார் மடலன் மதுரைக்குமரனார் பாடியது.

இ - ள்.—காற்றியங்கினுற்போலும் தாவுதலுடைத்தாகிய கதியை யுடைய குதிரையொடு கொடிதுடங்கும் உச்சியையுடைய தேரினையுடைய ரெனவும் கடலைக் கண்டாற்போலும் ஒள்ளியபடைக்கலத்தையுடைய சேனை யுடனே மலையோடுமாறுபட்டுப் பொருங் களிற்றினையுடையரெனவும் இடி முழங்கினுற்போலும் அஞ்சத்தக்க முரசத்தோடு போரின்மேம்படும் வெற் றியையுடையரெனவுக்கருதி நிலத்தைப்பொருநதின் படையினையுடைய ஒள் றியபூணினையுடைய அரசர் வெண்கொற்றக்குடை நிழற்றப்பட்டுஞ்செல்வத் தை மதித்தலிலேயும் ; எங்களால் மதிக்கப்படுவோர், இடப்பட்ட முள் வேலியையுடையதோடடத்து மறிதின்ன ஒழிந்து நின்ற குறிய நூற்றத்தினையுடைய முஞ்ஞையது கொழுவியகண்ணிறகிளைக்கப்பட்ட குறிய இலையைப் புல்லியநிலத்திலவினாத வரகினதுசோற்றுடனேபெறுகின்ற சிறிய ஊரையுடைய வேந்தராயினும் எம்மிடத்துச்செய்யும் முறைமையையறிந்துநடக்கும். குணத்தினையுடையோர்காண் ; யாம் மிகப்பெரிய துன்பமுறினும் சிறிதும் அறிவிலாதோருடையசெல்வம் பான்படாமையின் அதனைநினையேம் ; நல்லறிவினையுடையோராவதுமறை பயன்படுதலின் அதனைப் பெருமனின், யாம் உவந்து மிகப்பெரிதும் நினைப்பேம்.—எ - று.

எனவென்பது, எண்ணிடைச்சொல.

(கக௯)

கக. முஞ்ஞை : புறநா. ௩௨௦ : க ; ௩௨௮ : கச.

க0 - கக. “ முன்றிலாடு முஞ்ஞை மூதிலை கறிக்கும் ” நோல், செய், கு. ௩௧ - போர் ; ந.

கக - அ. “ நல்லார்கட் படட வறுமையி னின்னாதே, கல்லார் கட பட்ட திரு ” குறள், ௪௦௮.

௩௦௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கக௮.) அருவி தாழ்ந்த பெருவரை போல

வாரமொடி பொலிந்த மார்பிற் றண்டாக்

கடவுள் சான்ற கற்பிற் சேயிழை

மடலோள் பயந்த மணிமரு ளவ்வாய்க்

௫ கிண்குணிப் புதல்வர் பொலிகென் றேத்தித்

திண்டே ரண்ண னிற்பா ராட்டிக்

காதல் பெருமையிற் கனவினு மரற்றுமென்

காமர் நெஞ்ச மேமார் துவப்ப

வாலமர் கடவு ளன்னநின் செல்வம்

க௦ வேல்கெழு குருசில் கண்டே னுதலின்

விடுத்தனென் வாழ்கநின் கண்ணி தொடுத்த

தண்டமிழ் வரைப்பகங் கொண்ட யாகப்

பணித்துக்கூட் டிண்ணுந் தணிப்பருங் கமிந்தி

னின்னோ ரன்னநின் புதல்வ ரென்று

க௫ மொன்றார் வாட வருங்கலந் தந்துநும்

பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்தநின்

முன்னோர் போல்கிவர் பெருங்கண் ணோட்டம்

யாண்டி நாளும் பெருகி யீண்டுதிரைப்

பெருங்கட லீரினு மக்கடன் மணலினு

௨௦ நீண்டியர் வானத் துறையினு நன்று

மிவர்பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறு நீயும்

புகன்ற செல்வமொடி புகழினிது விளங்கி

க - உ. "மணிமலைப் பனைத்தோண மாரில மடந்தை, யணிமுலைத் துயல்வரு உமாரம் போலச், செல்புன லுழந்த சேய்வரற் கான்யாறு" (சிறு பாண். க - ௩); "அலைநீ ராடை மலைமுலையாகத், தாரப் பேரிபாற்று மா ரிக் கூந்தற், கண்ணகன் பரப்பின் மண்ணக மடந்தை" சிலப். ௫. க - ௩.

௩. "கடவுட்கற்பின் மடலோள்" அகநா. ௩௧௪.

௪. "மணிபுரரசெல்வாய்" கலி. ௭௯, ௮௧; அகநா. ௧௯, ௬௬.

௩ - ௬. "கடவுட்கற்பொடு குடிக்கு விளக்காகிய, புதல்வர்ப்பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பி, என்னராட்டிக் கன்றியுமென கரு, மினிதாகின்றது சிறக்க நின்னாய்" அகநா. ௧௮௪.

௮. ஏமாத்தல்: புறநா. ௧௦௧: ௯ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௧௧. ~~"வாரிகழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி" (மணி. ௫: ௨௮);~~
~~"வாழ்கநுங்கண்ணியாதோ" வேக. ௧௮௬௦. புறநா. 77: ௧, ௮௮.~~

௧௮-௨௨. பன்மைக்கு மணலையும் நீர்த்துளிகளையும் உவமம் கூறுதலை, "எத்துணை யாற்று ளிடுமண லீர்த்துளி, புற்பனி யுக்க மரத்திலை நுண்மயி,

நீடு வாழிய நெடுந்தகை யானுங்

கேளில் சேஎய் நாட்டினெந் நாளுந்

உரு துளிநசைப் புள்ளினின் னளிநசைக் கிரங்கிரின்

னடிநிழற் பழகிய வடியுறை

கடுமான் மாற மறவா தீமே.

தீனையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை வடமவண் ணக்கன் 1 பேரிசாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—அருவிதாழ்ந்த பெரியமலைபோல ஆரத்தோடுபொலிந்தமார் பின்கண் வேட்டைதணியாத தெய்வத்தன்மையமைந்த கற்பினையும் செய்ய ஆபரணத்தையுமுடைய உன்னுடைய மடவோள்பெறப்பட்ட பவழமணி போன்ற அழகிய வாயையும் கிண்கிணியையுமுடைய புதலவர் பொலிக வென்றுவாழ்த்தித் திண்ணியதேரை யுடையவேந்தே, நின்னைப் புகழ்ந்துபரி சின்மேல் அன்புபெரிதாகலிற் கனவின் கண்ணும் நின்புகழையே கூறும் எனதுவிருப்பத்தையுடையநெஞ்சம் இன்புற்று மகிழ ஆவிலையின் கண்மேலிய திருமால்போலும் நின்னுடையசெலவத்தைபெலலாம் வேலையுடையதலைவ, கண்டேன் ; ஆதலால் விடைகொண்டேன் ; வாழக, நினது கண்ணி, தொடர்புபட்ட குளிர்ந்த தமிழ்நாட்டெல்லெழுந்தும் கொள்ளையாகக்கொண்டு நின்பகைவரைத்தாழ்த்து அவர்கள்பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டுண் ணும் தணித்தற்கரிய மிககவலியையுடைய நின்னையொக்கும்வலியையுடைய நின்னுடையமைநதர் ; எந்நாளும் பகைவர்தேய அவருடைய பெறுதற்கரிய அணிகலத்தைக் கொண்டுவந்து நும்முடைய பொன்னுடையநெடியநகரின் கண் பொலியவைத்த நின்னுடைய முன்னுள்ளோரைபடோலக, இவருடைய பெரியகண்ணோட்டம் ; யாண்டுநாளும்மிகஞ்சு செறிந்ததிரையையுடைய பெரியகடன்றினும் அககடல கொழித்திடப்பட்ட மணலிலும் நீண்டியர்ந்த மழையிற்றுளியினும் பெரிதும் இவர் பெறும்பிள்ளைகளைக்காணுந்தோறும் நீயும் விரும்பியசெலவத்துடனே புகழும் இனிதாகவிளங்கி நெடுங்காலம் வாழக ; பெருந்தகைய, யானும், உறவிலலாத துரிய நாட்டின்கண்ணே நா டோறும் துளியைநச்சுதலையுடைய வானம்பாடியென்னும் புட்போல நின் னுடைய வணமைநசையான் இரங்கி நினது அடிநிழற்கட் பழகிய அடியின் வாழ்வேன் ; விரைந்தசெலவையுடைய குதிரையையுடைய மாநேன, நீ செய்தசெயலை மறவாதொழிவாயாக.—எ - று.

புதலவர்மாற்பிற் பொலிகெனக் கூட்டினுமமையும்.

ரத்துணையும்பிற ரஞ்சொல்லி னார்மனம், புக்கனமென்று பொதியறைப்பட டார்” (வளையாபதி) என்னுமிடத்தும் காண்க.

உ௩. புறநா. ௫௫: ௧௭.

உ௫. “ தற்பாடிய தளியுணவிற், புள் ” பட்டின. ௩ - ௪.

உ௬. அடியுறை : புறநா. ௧௭ : ௧௨ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க, (பி - ம்.)—1 ‘பெரியசாத்தன்’

* ‘ஆலமர் கடவு ளன்னநின்’ என்றதற்கு ஆலிந்தேழமர்ந்த முக்கட்செல வனாகிய கடவுளையொப்ப என்றும்நிலைபெற்றிருப்பேனென்றிருக்கின்ற நீயா னென்றரைப்பினுமமையும்.

‘நின்முன்னோர் போல்கிவர்பெருங்கண்ணோட்டம்’ என்றது, அவரும் வழங்காதவைத்தலிற் கண்ணோட்டமிலர் ; இவரும் அவரையொக்கக் கண்ணோட்டமிலராகவென்பதாயிற்று.

‘முன்னோர் போல்கிவர்பெருங்கண்ணோட்டம்’ எனவும், ‘வாழ்கநின் கண்ணி’ எனவும், ‘நீயொழியர்’ எனவுநின்றவை குறிப்புமொழி ; அன்றி, என்னிடத்து நீ செய்தகொடுமையால நின்க்குத் திங்குவரும் ; அதுவாரா தொழிகவென வாழ்த்தியதுஉமாம்.

மறவாதீமெயன்றது, ‘என்னளவில் நீசெய்தசெய்தியை மறவாதொழி யென்பதாயிற்று.

‘யான்றோரும்பெருகி’ என்பதற்கு நின்னோளே திங்களனையவாக ; அத் திங்கள் யாண்டோரனையவாக ; யாண்டே ஊழியனையவரம்பினவாக வென்பது கருத்தாகக்கொள்க. (ககௌ)

* புறநா. ௧௧ : ௫-௬ ; “ஆலமர் செல்வ னன்னிசால பெருவிதல்”, “ஆல மர்செல்வன்” (கலி அக, அந) ; ஆட்செழு கடவுள் ” (முருகு. உருக) ; “ ஆலமர் செல்வன் ” சீலப் : உச ; மணி. ௩ : ௧௪௪.

(௧௧௧௧.)கடவு ளாலத்துத் தடவுச்சினைப் பல்பழ

நெருந லுண்டன மென்னது பின்னுஞ்

செலவா னுவே கலிகொள் புள்ளின

மனையர் வாழியோ விரவல ரவரைப்

நு புரவெதிர் கொள்ளும் பெருஞ்செய் யாடவ

ருடைமை யாகுமவ ¹ ருடைமை

யவரின்மை யாகு மவரின் மையே.

தினையும் துறையும் அவை.

பெரும்பதுமனார் பாட்டு.

இ - ள்.—தெய்வமுமாயும் ஆலமரத்தினது பெரியகொம்பின்கட் பல பழத்தை நென்ன லுமுண்டேமென் னவாய்ப் பின்னும் அவ்விடத்துப்போதலை

௧. “கடவுளாலத்து” (நற். ௩௪௩) ; “ஆழல புரை குழைகொழு நிழறமும் பலசினை, யாலமுங்கடம்பு.....வேறுவேறுபெயராய்” (பரி. ௪ : ௬௬ - ௬) ; “துறையு மாலமுந் தொல்வலிமராமு, முறையுளிப்பராய்”, “ஆலங்கடம்பு மணிமார்” கலி. ௧௦௧, ௧௦௬.

௧ - ௩. “புட்பயில பழுமரப் பொலிவிற்குகிய, மட்டிலா வளநகர்” சீவக. ௬௩

(பி - ம்.)—1 ‘உடைமையின்மை’

யமையா, ஒலி வெந்நாணாறு முழையும் உரையும். ௩௧௧

போர் ; அவரை
ஆண்மக்களது நூந்தின் புள்ளினம் ; அத்தன்மையினையுடையார் இரப்
தைய வறுமையா தாத்தற்கு எதிர்த்துகொள்ளும் மிக்கசெய்கையையுடைய
வாழியும், இம், அவ்விரப்போருடைய வறுமை.—எ - று.

1 அசைநிலை.

(௧௯௯)

(200.) பணிவன.

கனிகவர்ந்துவந்த பாசிலைப் பலவின்
செழும் துண்ட கருவிறற் கடுவன்
மழையிடைந்துயொடு சிறந்துசேண் விளங்கி
ரு கழையிசை யறியா மால்வரை யடுக்கத்துக்
நிணந்தின்று தஞ்சங் கல்லக வெற்ப
களங்கொண் செருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடுவேற்
விளங்குமணிவு கனலுங் கடுங்கண் யானே
இவரே, பூத்தீ கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே
கடு நார்த்தழும் பிரு யற அப் புண்கொடி முல்லை
கறங்குமணி செபப் பாடா தாயினுங்
பார்த்தோங்கு சி. சிந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
யானே, பரிசிலெடுத்த பாரி மகளிர்
வரிசையில் வண்மன்னு மந்தண் னியே
கரு னினக்கியான் செக்கும் வாண்மேம் படுந
ரடங்கா மன்னைபுட்பக் கொண்டி சிளப்போ
மடங்கா வினையு டையடக்கு
திணை - அது ; துறை மிகுழ வோயே.
பாரிமகளிரை விச்சி பரிசீற்றுறை.

பாடியது.

காலுழைக் கொண்டுசேன்ற கபிலர்

சு. புறநா. ௧௯௬ : ௩௨ -

எ. புறநா. ௩௩ : ௩-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

அ. புறநா. ௧௩௦ : ௧. க்குறிப்பைப் பார்க்க.

க - கக. புறநா. ௨௦௧ : ௨ -

க - கட. பாரி, முல்லைக்குத் தே.

ரு - ஆம் அடியின் குறிப்பால் விளங்கு கொடுத்தவரலாற்றை, புறநா. ௧௧௮ :

௧௩. புறநா. ௧௨௬ : ௧௧ ; ௨௨ ணர்க.

க - கஎ. பெருங். ச. கரு : ௨, எ.

ககஉ புறநானூறு முலமும் உரை

இ - ள்.—குளிர்ந்தமலையின்கணைங்கிய பசிய இலையின்கி முகிலா வினது பழத்தைக்கவர்துண்ட கரியவிரலையுடையகடுவளைச் சிவியின்கண் துயி யுடைய தனது மந்தியுடனேபொலிந்து செய்மைக்கண்ணே தத்தின்றுகளித்த லும் உச்சியறியப்படாத உயர்ந்தமலைப்பக்கத்து மூங்கிலு களத்தைத் தன லும் மலையகத்துத் தாழ்ந்த வரையையுடையோய், நினத்தனையும் விளங்கிய நெருப்புப்போலும் தலையையுடைய நெடியவேலினையும் முடைய விச்சிக் காக்கிக்கொண்டு காயும் தறுகண்மையையுடைய யானையுண் மாறாத அலங் கணிகளாற்செய்யப்பட்ட வளைந்த ஆபரணத்தினையுடைய பாடாதாயினும் காவே, இவர்கடாம், பூவைத் தனது தலையின்கவலையுடைய சொல்லித் தரித்தாற்போலும் கொடிமுல்லைதான் நாத்தமும்பேரிக்குமகளிர் ; யானை ஒலிக்குமணியையுடைய நெடியதேரைக் கொள்கநீ, பகைவரைப்போர் மிகாடுத்த பார்து மேம்பட்ட தலைமையினையுடைய ன்மேம்படுபவன் ; ஆத பரிசிலன் ; அதுவன்றியும் நிலைபெற்ற அந்தணன் யுடையபோராலே பகை செய்யுமுறைமையாற்பொருது தாழ்விக்கும் வாளான தலையுடைய நாட்டை லால், நினக்கு யான்றாகக்கொள்வாயாக ; சினத்தை, வேந்தரை மிகையடக்கும், மடக்கப்படாத மிக்க யுடையோய்.—எ - று.

மடக்குதல் - போகமொருக்குதல்.

நிசிறந்து செண்விளங்கித்

பலவின்கணிகவர்துண்டகடுவன் மந்தியுடைய.

யாவரைந்துகொண்டு இன்

கழைமிசைத்துஞ்சுமென்றதனால், நீயும் இவ என்னுரை முடிக்கவேண்டு புற்று வாழ்தல் வே ருமென்பது தோற்றிநின் என்குரை முடிக்கவேண்டு கருதற்குரியேனென்பதும் உம்

‘யானே பரிசிலன்’ என்பதனால் நினக்கு மென்பதும் உம், அந்தணனென்றதனால் யான், நிதித் தாமே இவரைக் கொள் கொள்ளப்படும். பரிசிறுறையாயிற்று.(உ00)

உலகத்துமகட்பேசிவிடக் கொடுத்தலைய வாயாகவேன்று இரந்துகூறினமையின், இது

ரே

(உ0க) இவையா ரொன்குவையாயினி

- யூருட னிரவலர்க் கருளித் தே

முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்ல

படுமணி யானைப் பறம்பிற்

ரு நெடுமாப் பாரி மகளிர் யா

தந்தை தோழ னிவரென்

க. புறநா. கக : க.

உ. புறநா. கக0 : க - ச.

ச. “படுமணியானை” புறநா.

உ - ரு. புறநா. ௨00 : க.

1௨, ௧௧௫, ௧௫௧; நற். ௨௨௭.

௧௨. ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

ரத்தணன் புலவன் கொண்டிவர் தனனே
 றீயே, வடபான் முனிவன் றடவினுட் டோன்றிச்
 செம்புனைந் தியற்றிய சேனெனும் புரிசை
 க0 யுவரா லிகைத் துவரை யாண்டு
 நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
 வேளிருள் வேளே விறற்போ ரண்ண
 ருரணி யானைச் சேட்டிருங் கோவே
 யாண்கட னுடைமையிற் பாண்கட னுற்றிய
 கரு வொலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்

எ. புறநா. ௨00 : கக.

அ. விசுவபுராணசாரமென்னும் தமிழ்மொழிப் பதிகத்தில் கரு-ஆம் செய்யுளில், “சம்புமா முனிவன் ஹோவீத், தமுதரு ம பி ட றதோன்” எனவும், இராட்டையர்க்காருளரிசெய்த தேய்விகவுலாவில், “சம்புகுலத் தொரு வ.” எனவும் வந்திருத்தலின், இதில், ‘வடபான் முனிவன்’ என்றது அச்சம்பு முனிவரை இருத்தல் கூடுமோ வென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது.

க. புறநா. ௩௭ : கக-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

க0 - க௨. துவரை - மைஸூர் அரசார்த துவரை மூத்திரமென்னுந்
 ரம்; இந்நகரில் அரசர் பதினெண்மரும் பதினெண் குடிவேளிரும் இருந்தன
 றென்றும், அவர்க்கு அகத்தியமுனிவர் அழைத்துப் போந்து பல இடத்தும்
 தாவித்தொடர்ந்து, அவர்களுடைய இருங்கோடு விறற்செய்யும் தெரி
 கின்றது; இதனை, “துவராபுடோந்து நில்ல்கடந்த நெடுமுடியண்ணல
 வற்க்கண அரசர் பதினெண்ம ராயும் பதினெண் குடி வேளிரு ளரிட்டாரையும்
கொண்டு போந்து”, “மலயமாதவன் நில்ல்கடந்த நெடுமுடியண்ண
 லுழைநரபதியருட் கொணர்ந்த பதினெண்வ கககுடிபிறந்த வேளிர்”
 (தொல். பாடலும்; அகத்திணை. 5. ௨) என்றும் போந்துள்ள நச்சினுர்க்
 கரியர் வாக்கியங்காலுணர்க.

க௩. புறநா. ௨0௩ : கக.

கரு. 1௨. புறநா. ௨0௨ : க0; தபங்கென்னுமுனிவர் ஒருகாட்டில்
 தவஞ்செய்கையில் ஒருபுலி அவர்மேற்பாய்த்தற்கு நெருங்க, அதுகண்ட அம்
 முனிவர் அங்குவேட்டையாடவந்த சாணென்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி
 ‘ஹோய்ஸா’ என்றுகூறி, அவர் அப்புலியைத் தன்னம்பால் எய்துகழிற்
 தட்டமால் ஹோய்ஸா என்றும் புலிகுடிமாலென்றும் வழங்கப்பட்டா
 னென்று சிலர்கூறுவர்; சசகபுரதையடுத்த காட்டிலுள்ள தன்குலத்தவரை
 பாண வாலந்திகாதே லியச் சாணென்னுமரசன் வணக்கசென்றபோது
 புலியால் தடுக்கப்பட்டு வருந்துகையில், அக்கோயிலிலிருந்த பெரியவர்
 அவனை நோக்கி ‘ஹோய்ஸா’ என்றுகூறி ஓர் இரும்புத்தடியைஅருள்,
 அவன் அதனைக்கொன்றமையற்றி ‘ஹோய்ஸா’ என்றும் ‘புலிகுடிமால்’
 என்றும் பெயர்பெற்றனவென்று வேறு சிலர் கூறுவர்.

ககச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யான்றா விவரைக் கொண்மதி வான்கவித்

திருங்கட லுடுத்தவிவ் வையகத் தருந்திறற்

பொன்படு மால்வரைக் கிழவ வென்வே

ஊடஊந ருட்குந் தானைக்

உ௦ கெடலருங் குரைய நாடுகிழ வோயே.

தீனையும் துறையும் அவை.

பாமகயிரா டுங்கோடு நாரைக் கொண்டுசேன்ற
பாடியது.

இ - ரு. — இவர் யாரென்று விவரமாக, இர்தாம், வந்தையும் இப்போர்க்குடங்கித் தேவ ஏற சாசேற்புச்சமைத்த அணி யோடும புரவிடோடும். உழு லைகதுவாங்கிய தொலையாத நல்லபுகழையும் ஒலிக்கும் மணியாயுடைய யானை யாயுமுடைய பறம்பிற்சுத்தலைவனாகிய மிக்க பெரிய பாரியுடைய மகனார்; யார், இர்தாவித் தொழுவதலான் இவர் என்னவா யாமகனார்; அது நாரை புறநாடு கொண்டுவிட்டுத் தீன்; நீதான் வடபக்கத்து முனிவனுடைய மருங்குண்டதிற்கு டோன்றிச் செம் பார்ப்புண்குசெய்தாலொத்த செய் மையுடைய தந்தை நெடிய மதிலை யுடைய துவராபதியென்னும் படை யா யானை வெறப்பிலாத கொ டையினையுடைய பார்ப்பதொன்றை சீரமைத் தொன்றுபட்டுவந்த வேகநூலைத்து விடையானை, வெற்றிட லாயுடைய தலை, தார னிந்தையா யினையுடைய பெரிய இறங்கோலே, நீதா, ஆண்டன்மையாக் கட்டபாடாக உலகமையாற் பார்க்குந் செய்யக்கடவமுறைமையை யுதவிய தழைத்த கண்ணியையுடைய புலிகழமாஅ, பாட லுக்குத்தா இவரைக்கொளவாயாக; பாணைக் ககடடடப் பெருங்கடலு மதர்ப்பட்ட இவ்வகத்திங்கண அணுததற்கிரப டையையுடைய பொன்னுண்டாகும் பெரியமலைக்குத்தலைவ, பெரு, கோயுடததாகிய பகைவாருந் படை யையுடைய கேடி வாதாடிக் குரியவனே. — எ - று.

உ௦ காலிகை வேளிகைக் கட்டிக.

'வடபாந் முனிவர் தடவிவட பாநி' என்பதற்குக் கதையுரைப் பிற்பெருகும்; அது கேட்டுணாக.

புலிகழமாஅன்பது, இவருக்கு ஒரு பெயர்.

வேளோ, அண்ணா, இருங்கோலே, புலிகழமாஅ, கிழவ, நாடுகிழ வோய், நீ இபட்டிப்பட்ட உயர்த்தகுடித் திறந்தவனதலால், யான்றா இவரைக்கொண்மதியெனக்கூட்டி வினாமுடிவுசெய்க.

யான் இவருடைய தலைத்தோழனை வானும் அந்தணனானும் யான் தர நீ இவரைக் கோடற்குக் குறையிலையெய்யது கருத்து. (உ௦க)

கௌ. புறநா. கக : க.

(௨௦௨) வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவ ராட்டக்

கட்சி காணாக் கடமா நல்லேறு

கடறுமணி கிளரச் சிதறுபொன் மினிரக்

கடிய கதழு நெடுவரைப் படப்பை

௫ வென்றி நிலைஇய விழுப்புக ழொன்றி

யிருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதூர்க்

கோடிபல வடுக்கிய பொருணுமக் குதவிய

நீடுநிலை யரையத்துக் கேடுங் கேளினி

துந்தை தாய நிறைவுற வெய்திய

௧௦ வொலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅ

னும்போ லறிவி னுமரு னொருவ ர்

புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை

யிகழ்ந்ததன் பயனே யியறே ரண்ண

லெவ்வி தொல்குடிப் பாடலுயர் மறறிவர்

௧௫ கைவண் பாரி மகளி ரென்றவென்

றேறறுப் புன்சொ னேற்றிசிற் பெரும !

விடுததனென் வெல்லுயர்சின் லேலே யடுக்கத்

தரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை

மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுக

௨௦ விரும்புலி வரிப்புறங் கடுக்கும்

௧ - ௨. புறநா. ௧௦ : ௧ - ௧.

௧. மு. மணி. பட்ட : ௧௨ ; ௨ : ௩.

௧௦. புலிகடி மால் : புறநா. ௨௦௧ : ௧௨ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௧௧. “தேற்றநிலைமென்பது, ‘தேற்றப் புன்சொ னேற்றிசின்’ என் பதுபோலத் தெளிதற்குண்டிதது” திருச்சிற். ௪௫ - ௬.

௧௨. “அரும்பற மலர் தகருங்கால் வேங்கை”, “கருங்காற, பொன்னி ணர் வேங்கை”, “கருங்கால் வேங்கை” நற். ௧௧௨, கடுங்குடி, ௨௫௭. ௬

௧௩ - ௨௦. வேங்கைபூழ் பரந்த பாதை புலிபோற்றின்றுமென்பது பின்வருவனவற்றுதும் விளங்கும் ; “கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக, விரும்புலிக் குருவிற நேன்மம்” (அறுந். ௧௧) ; “மெல்லினர் வேங்கை வியலதை தாய், வழுக்கை மகளிர்க் குழு வ செப்ப” (பரி. ௧௪ : ௧௧ - ௨) ; “குறவ நூற்றிய குரம்பை புதைய, வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம், புலிசெத்து” (அகநா. ௧௨) ; “கருங்கா லினேங்கை கானற பூக் கன்மே, கருங்கால் வயவேங்கை யோய்க்கும்” (திணைமாலை. ௨௬) ; “நமனை வேங்கையின் பூப்பில் பாதையை நாக நண்ணி, மறமனை வேங்கை யென்கனி யஞ்சம்” திருச்சிற். ௬௬.

பெருங்கல் வைப்பி னாகிழ வோயே.

தீணையும் துறையும் அவை.

இருங்கோவேள் பாரிமகளிரைக்கோள்ளானாகக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—வெட்சியையுடைய காட்டி ன்நடுவண் வேட்டுவரலைப்பத் தனக்குப் புகலிபுக்காணத் துடமாவினது நல்ல ஏறு வரைச்சாரன்மணி மே லேகிளம்பவும் சிதறியபொன் விளங்கவும் விரையவோடும் நெடியபுலைப்பக் கத்து வெற்றிநிலைபெற்ற சிறந்த புகழ்பொருந்திச் சிற்றரையம் பேரரைய மென இருசு த்றூற் பெயர்பெற்ற உட்குப்பொருந்திய பழைய துறின்னக் பலகோடியாக அடுக்கப்பட்ட பொன்னை துண்களுக்கு உதவிய நீடியநிலையை யுடைய அரையத்தினதுகேட்டையும் இனிக் கேட்பாயாக ; அதுகெடுதற் குக்காரணம் : நினதுதாளாஸ்தரப்பட்ட பொருளையன்றி துந்தையுடைய உரி மையை நிறையப்பெற்ற தழைத்த கண்ணியையுடைய புலிகழமாலே, நும்மையொக்கும் அறிவினையுடைய துங்குடியுளொருவன், புகழ்ந்தசெய்ய யுனையுடைய கழாஅத்தலையாரென னும்புலவரை அவமதித்ததனாலுண்டான பயன் ; இயற்றப்பட்டதேரையுடையதலைவ, இவர் எவ்வையுடைய பழைய குடியிலேபடுவார்களாக ; பின்னை இவர் கைவண்மையையுடைய பாரிமகளி ரொன்று சொல்லிய எனது தெளியாத புன்சொல்லைப் பொறுப்பாயாக;பெரு மானே, யான் நின்னை விடைகொண்டேன் ; நின்னேல் வெல்வதாக ; அரை மலையில் முகையற மலர்ந்த கரியகாலையுடைய வேங்கையினது கரிய புற விதழையுடைய ஞானியழப்பாரந்த பொற்றைக்கல் பெரும்புலியினது வரியை யுடையபுறத்தையொக்கும் பெரிய மலையிடத்தூர்கனையுடைய நாட்டையுடை யோய்.—எ - று.

புலிகழமால், அண்ணல், நாகிழவோய், அரையத்துக்கேடும் கேள், இனி ; அது கழாத்தலையையிகழ்ந்ததன்பயனா ; இப்பொழுது எவ்வி தொல் குடிப்படிஇயர், இவர் பாரிமகளிரென்ற புன்சொல்லைப்பொறுப்பாயாக ; பெருமானே, நின்னைவிடுத்தேன் ; நின்வேல்வெல்வதாகவெனக்கூட்டி வினை முடிவுசெய்க.

ஒலியற்கண்ணி - தனிர்மாலையெனினுமாயும்.

நீடுநிலையரையத்துக்கேடும் கழாத்தலையையிகழ்ந்ததன்பயனென்ற உம் மையான், இவ்விதழ்ச்சியும் உனக்குக் கேடுதருமென்பதாயிற்று.

அது கெடுதற்குக்காரணம், கழாத்தலையை நாமருள் ஒருவன் இகழ்ந ததனால், அவன் வாக்குத் தப்பாதாகலின், அவன் வசையாகப்பாடினென்று சொல்லுவர் ; அதுவேயென்பதாம்.

'வெல்லியர்நின்வேல்' என்றது குறிப்புமொழி.

'துந்தைதாயிரைநவறவெய்திய' என்பதுஉம், 'நும்போலநிலின்' என்பதுஉம் இகழ்ச்சிதோன்றியதாம்.

வேங்கைவீதாய் துமகல இரும்புலிவரிப்புறங்கடுக்குமென் நகருத்து : ஏதம்செய்யாததுஉம் ஏதம்செய்வதுபோலக் கண்டார்க்கு அச்சம்வரத் தோன்றுமென் மமையான், இதுவும் இகழ்ச்சிதோன்றியதாம். (௨௦௨)

(௨௦௩.) கழிந்தது பொழிந்தென வான்கண் மாறினந்
தொல்லது ¹ விளைந்தென நிலம்வனம் கரப்பினு
மெல்லா வுயிர்க்கு ² மில்லால் வாழ்க்கை
யின்னுந் தம்மென வெம்மனோ ரிரப்பின்

௫ முன்னுந் கொண்டிரென நும்மனோர் மறுத்த
லின்னா தம்ம வியதே ரண்ண

லில்லது ³ நிரப்ப லாற்றா தோரினு

முள்ளி வருநர் நசையிழப் போரே

யனையையு மல்லே ரீயே யொன்னு

௧௦ ராரெயி லவர்கட் டாகவு நுமதெனப்

பாண்கட னிறுக்கும் வள்ளியோய்

பூண்கட னெந்தைநீ யிரவலர் புரவே.

தீனையும் துறையும் அவை.

சேரமான் பாழநரேற்றந்த நெய்தலங்காலாலிளஞ்சேட்சென்னியை
உண்பொதிபகந்துடையார் பாடியது.

இ - ள். — கழிந்தகாலம் பெய்தேனெனக்கருதி மறை பெய்யாதுமா
றினும் முற்காலத்து விளைந்தேனெனக்கருதி நிலம் விளைவை ஒழியிலும் எல்லா
வுயிர்கட்கும் உயிர் வாழ்க்கையிலலை; அதுபோல இன்னமும் எனக்குப்பரிசில்
தாருமென்று சொல்லி எம்போலவார் இரப்பினர் அவர்க்கு முன்னம்பரிசில்

க - உ. “தகரவுகரம், ‘கழிந்தது.....கரப்பினும்’ என்னும் புறப்
பாட்டினுள், ‘பொழிந்த’ எனவும், ‘விளைந்த’ எனவும் இறந்தகாலம்பற்றி
வந்தமைவின் ஏனையவற்றிற்குஞ் சிறப்பான்மை இறந்தகாலமுண்டென
வறிந்துகொள்க”, “கழிந்தது.....கரப்பினும்: என்புழிப் பொழிந்தென
வும் விளைந்தெனவும் இறந்தகாலம் உணர்த்தின” (தொல். வினை. சூ. ௬ -
கல்; ந); “கழிந்தது...கரப்பினும்: என்ப பொழிந்தது விளைந்தென்னும் துவ்வீற்
றுத் தன்மையொரும மவினைமுற்றுக்கள் இறந்தகாலமும் சிறப்பான்மை
காட்டுமொவ்வொருகாக” (இ - வி. சூ. ௫௦ - உரை.

க - கக. “பெரிய வாயினு மமர்கடந்து பெறது, வரிய வென்னு தோம்
பாது வீசி” (பதிற். சச); “அரிய வெல்லா மெளிதி னிற்கொண், ரிய
வெல்லா மோம்பாது வீசி” மதுரை. கசுரு - ௬.

௧௩. “கொள்ளார் தேன்குறித்த கொற்றமும் - பகைவர் நாட்டினைத்
தான் கொள்வதற்கு முன்னேயுந் கொண்டான்போல வேண்டியோர்க்குக்
கொடுத்தலைக் குறித்தவெற்றியும்; தன்னையிகழ்ந்தோரையும், தான் இகழ்ந்
தோரையும் கொள்ளாரென்ப..... ‘கழிந்தது பொழிந்தென’ என்னும் புறப்
பாட்டினுள், ‘ஒன்னார்....வள்ளியோய்’ என்பதுமது” தொல். புறத்தினை.
சூ. ௧௨ - ந.

(பி - ம்.) — 1 ‘விளைந்ததுநிலம்’ 2 ‘இலவாழகையையின்னுந்’ 3 ‘நிரப்ப
தாற்றாது’

நகஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கொண்டரென்று நும்போல்வார்துத்தல் இன்னது ; கௌய். இயற்றப் பட்ட தேரையுடைய அண்ணலே, இல்லாதபொருளைத் தேடிநிரப்பமாட்டாத வறுவியோரியும், அவராற்பரிசில்நினைந்துவரப்படுவார் கொடாராயின் அஃ. *விரப்போரால் நச்சப்படும் இன்பத்தையிழப்பர்; தம்வறுமையாற்கொடுக்க முடியாமையின் நாணி அவரெதிர் முகநோக்கமாட்டாது இன்பமிழக்குமா? தீர்தன்மையையுமல்ல; நீ, இரந்தபடுவ; பகைவரது அரிய அரண அவரிடத்ததாகவும் அதனை அழித்துக்கொள்ளுவதன்முன்னே நும்முடைய தென்ப பாணர்க்குக் கடனாகக்கொடுக்கும் வென்றியோடுகூடிய வண்மையையுடையோராதலான் எம் இவ்வ, நீ இரப்போரப்பாதாகுத்தலை முறைமையாகப் பரிகரிப்பாயாக.—எ -று.

அனையையுமல்லையென்பதற்கு இரவலர்வேண்டுமளவும் பணியாது முன்னே அளித்தலின், நயச்சமிழ்போர்தன்மையையுடையாயல்லையென்று மாம்.

எம்மனோரென்றது பிறவரநோக்கியன்றெனவுணர்க.

‘பொழிந்தொ’, ‘வினெனெ’ என்பனவற்றை வினையெச்சமாக்கி மாறிலும் கரப்பினுமென்றும் வினையோடுமுடிப்பினுமமையும். (உ௦/.)

* “நத்துவககு மின்பம்” குறா. ௨௨அ.

(௨௦௪.) ஈயென விரத்த விழிந்தன் ததனெதி

ரீயே னென்ற லதனினு விழிந்தன்று

கொள்ளெனக் கொடுத்த லுயர்ந்தன் ததனெதிர்

கொள்ளே னென்ற ¹ லதனினு முயர்ந்தன்று

ரு தெண்ணீர்ப் பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கட

லுண்ண ² ராகுப நீர்வேட் டோரே

யாவு மாவுஞ் சென்றுணக் கலங்கிச்

³ சேற்றொடு பட்ட சிறுமைத் தாயினு

முண்ணீர் மருங்கி னதர்பல வாகும்

க - ௨. புறநா. கருசு: ௮, க௭௦: ௨-ஆம் அடிக்குறிப்புக்களைப்பார்க்க.

ச. “அவர், வேண்டாவென்று மறக்கவும் தாம் வலியப் போகவிட்டென்றவாறு” மதுரை. ௨௨௦ - ந.

க - க. “ஈயென விரத்தென்றும் புறப்பாட்டிலுள்ள, ‘தெண்ணீர்... வேட்டோரே’ என்பதெழி, நீர் செலவங் கடலோபாற் பெரித்தனும் பிறர்க்கு இனிதாய் நுகரப்படாதொ வசையைச் செம்பொருளாகாமற் கூறியவாறு காண்க” நோல். செம். ௧௨௬ - ந.

ரு - க. புறநா. கருசு: க - ௩.

(பி - ம்.)—1 ‘அதனினுயர்ந்தன்று’ 2 ‘ஆகுவர்’ 3 ‘சேற்றொடு’

க0 புள்ளும் பொழுதும் பழித்த வல்லதை

யுள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியல ரதனாற்

புலவேன் வாழிய ரோரி விசம்பிற்

கருவி வானம் போல

வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய் நின்னே.

கிணையும் துறையும் அறவ.

வல்லிலோரியைக் கழைநீயாநயார் பாடியது.

இ - ரு.—இஹி தோர்கூற்றாற்—யெனச் சொல்லி இத்தல் இழி தது; அவ்வியென்றதொன்றோ—யெனச் சொல்லி மிமர்த்து அப் பித்தலினியிழி தது; ஒருவன் இரப்பத்—முள்ளோ*அவ குறிப்பை முகத்தாறுணர்ந்து இதைக்கொளையாகவென்றகொல்லித்தொலித வகொடுத்தல் உறுதருவயர்ந்தது; அதனை அடர் அப்வாறுகொடுப்பதென கொன்றோ—என்றசொல்லி மமத்தலுக்கொட்பியமுயர்ந்தது; தெளிந்தநீர்ப்பாய்ச்—ஒலிக்கும் திரையையுடையபெரியகடலநீரையுண்டாரார், தண்ணீரைவிடும்பிடுனார்; ஆவும் மாவுஞ்சொன்று நீர் உணர்ந்தகடலே செற்றெடுகூறாயிற்றுமையையுடைத்தேயாபியம் உண்டுவகையுடைய தாழ்த்தலி—த்து, செல்லும்பழி பலவாகும்; தாழ்புறப்பட்டுச் செல்லப்பட்டவழி—த்து அப்பொழுதுசெய்யும் புள் நியித்தத்தையும் புறப்பட்ட—† முழுத்தத்தையும் பழித்தாலுது தாம்பரிசில் பெறக்கருக்செல்லப்பட்டோரை அவற்றிலாயிற்றுப் பரிசிலர்ப்பயிார்; அதனை நீ எனக்கு இன்னையாயிற்று—மேற், வாயாயாக, ஓரி, ஆகாயத்தின் கண் மிழமுதலியாதொகுதியையுடையமழைபோல யாவர்க்கும் எப்பொருளையும் உரையாதவாக்கும் வண்மையையுடையோய் நின்பு—எ - று.

பரி, வாயிதாய, பரிசிலர்புறும் பொருதும் பரித்தலாலது உரையிச் சென்றோர்ப்பழியார்; அதனால், யாவும் உண்ப்பு—வென்; வாழியொளக்கூட்டுக.

மேற்கூறிய இத்தல்முதலாக நிற்றும், நயொளத்தலால் இழிபு பெற்றுக்கொன்றோனென்றுமுயர்புறா பெற்றிலென்பதாலும், அப்பொழிப்பயம் நயெனன்றத்போய் பரிசிலரெடுத்தலால் உள இழிபுபெற்றுக் கொன்றொளக்கொடுக்குமுயற்சி உபெற்றி—வென்பதாலும் கருத்தாகொள்க.

இதனால், நயெனென்றுநிழிபியும் கொன்றொளக்கொடுக்குமுயற்சியின்க்குத் தக்கதறிந்து செய்யப்படுகிறாராம்.

‘பெருங்கடலுணராயாகுப நீர்வேட்டோர்’ என்பதனால் சொல்லு ரேயாயினும் எ ன்னோரெல்லார்பாற்செல்லுபொபதும், ‘உண்மாமருங்கி னதர்பலவாகும்’ என்பதனால் வள்ளியாயாகின் நீர்ப்பாருகதெனென்பதும் கொள்ளப்படும்.

(உ0௪)

க0 - கக. புறநா. கஉச; க - ௩.

க௩. புறநா. கடுக : கக; “கருவிமாமழை” (குறுந். சஉ); “கருவி வானம்” சீவக. எட்டு.

* புறநா. ந : உடு-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

† சீலப். உக : ந0.

(௨௦௫.) முற்றிய திருவின் மூவ ராமினும்

பெட்டின் நீதல் யாம்வேண் டலமே
விறற்சினந் தணிந்த விரைபரிப் புரவி
யுறுவர் செல்சார் வாகிச் செறுவர்

௫ தானுளந் தபுத்த வாண்மிகு தானே
வெள்ளி வேலிக் கோடைப் பொருந
சிறியவும் பெரியவும் புழைகெட விலங்கிய
மான்தணந் தொலைச்சிய கடுவிசைக் கதநாய்
நோன்சிலை வேட்டுவ நோயிலை யாகுக

௧௦ வார்கலி யாணர்த் தரீஇய கால்விழ்த்துக்
கடல்வயிற் குழீஇய வண்ணலங் கொண்மூ
நீரின்று பெயரா வாங்குத் தேரோ
டொளிறுமருப் பேந்திய செம்மற்
களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே.

உணையும் துறையும் அலை.

கடியநெடுவேட்டுவன் பரிசீனீட்டித்தானைப் பெருந்தலைச்சாத்தனார்
பாடியது.

இ - ள்.—நிறைந்தசெல்வத்தையுடைய மூவேந்தராயினும் எம்மைப்
பேணுதலின்றி நதலை யாங்கொ ளிருப்பேம்; வென்றியானுளதாகிய சினந்
தீர்ந்த விரைந்த செல்வையுடைத்தாகிய குதிரையையுடைய அஞ்சி வந்த
டைந்த பகைவர்க்குச் செலவும் புகலிடமாய் அவ்வாறன்றிய் போர்செய்யும்
பகைவருடைய முயற்சியையுடைய கிளர்ந்த உள்ளத்தக்கெடுத்த வாட்போ
ரின் மிக்க படையினையுடைய வெள்ளியபூடையுடைத்தாகிய மூல்லைவேலியை
யுடைய கோடையென்றுமலைக்குத்தலை, சிறியனவும் பெரியனவுமாகிய
புழைகளைப் போக்கறவிலக்கிய மானினது திரட்சியைத் தொலைத்த கடிய
செலவையுடைய சிவமிக்கநாயையும் வலியவிலையுமுடைய வேட்டுவ, நீ
நோயின்றி இருப்பாயாக; இடபினது மிகக் ஓசையையுடைய புதுப்பெயலைத்
தரவேண்டிக் கால்விழ்த்துக் கடவிடத்தேதிரண்ட தலைமையையுடையமுகில்
நீரின்றி மீளாதவாறுபோலத் தேருடன் விளங்கிய கோடியார்ந்ததலைமையை
யுடைய களிற்றையின்றி மீளா, பரிசிலருஞ்சுற்றம்.—எ - று.

புரவியையுடைய விறற்சினந்தணிந்த உறுவரென இயையும்.

செல்சார்வாகித்தானுளந் தபுத்த பொருநவென இயையும்.

புழைகெடவிலங்கிய நாயெனவியையும்.

க - உ. புறநா. ௧௫௯ : ௨௨ - ௫.

க. புறநா. ௨௦௯ : ௧௪.

அ - க. புறநா. ௩௩ : ௧ - ௨.

புறநானூறு முலும் உரையும். ௧௨௧

வெள்வீயென்றது அதனையுடைய முல்லையை.

மூவராயினுமென்ற உம்மை சிறப்புமமை.

கோடைப்பொருந், வேட்டுவ, பெட்டின்மீதல் யாம்வேண்டலம்; பரிசிலர்கடும்பு களிநின்றபெயரல; நீ நோயிலையாகுவெனக்கூட்டுக.

யான்களிநின்றிப்பெயராகின்மேனென்பது கருத்தாகலின், நோயிலையாகவென்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

‘புழைகெட விலங்கி’ என்பது உம் பாடம்.

(௨௦௫)

(௨௦௬.)வாயி லோயே வாயி லோயே

வன்னியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தா

1 முள்ளியது முடிக்கு முரணுடை யுள்ளத்து

வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கைப்

௫ பரிசிலர்க் கடையா வாயி லோயே

கடுமான் றேன்ற நெடுமா னஞ்சி

தன்னறி யலன்கொ லென்னறி யலன்கொ

லறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென

வறுந்தலை யுலகமு மன்றே யதனாற்

௧௦ காவின்னெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை

- 2 மரங்கொஃ மச்சன் கைவல் சிறுஅர்

மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே

யெத்திசைச் செலினு மத்திசைச் சோறே.*

க. மு. சிலப். ௨௦ : ௨௪ ; விளியேற்கும்பொழுது ஆற்றி... ஏகா ரம்பெற்று வந்ததற்கு மேற்கோர் ; நொல். விளி. சூ. ௧௨ - ந ; நன் - மயிலை. சூ. ௩௦௬ ; நன் - வி. சூ. ௩௦௭.

ச. மு. புறநா. ௪௭ : ௬.

அ - கூ. புறநா. ௨௦௭ : ௭.

க௦. “நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பயிர்”, “காஅய்க் கொண்டறம் மியம்” மலைபடு. ௧௩, ௩௬௫.

க௦-க௩. “ஆற்றவுந் கற்ற ரறிவுடையா ரஃதுடையார், நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடிலை யநாடு, வேற்றநா டாகா தமவேயா மரயினு, லாற் றனு வேண்டுவ தில்” பழ. ௫^௩.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், ‘சேய்வரல் வருத்தம்வீட உயில், காவலர்க்குரைத்த கடைநிலை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; (நொல். புறத்திணை. ௫. ௨௧ - இளம்); “வாயிலோயே.....சோறே : இது தலைவனை எதிர்ப் பட்டுக் கூறுது வாயிலோனை நோக்கிக் கூறலிற் பரிசில்கடையதின்னும்” ஷே. ஷே. ஷே. ௩௫ - ந.

(பி-ம்).—1 ‘முள்ளியது முடிக்குமுரணுடை’ 2 ‘மரங்கொறச்சன்’

தினையும் துறையும் அவை.

அதியமாந்நெடுமானஞ்சி பரிசீனீட்டித்தானே ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—வாயில்காப்போய், வாயில்காப்போய், வண்மையுடையோரது செவியிடத்தே விளங்கிய சொற்களை விதைத்தது தாம் நினைந்தபரிசிலை விளைக்கும் வலியையுடைத்தாகிய நெஞ்சினையுடைய, மேம்பாட்டிற்கு வருதலும் இப்பரிசிலானவாழும் இவ்வாழ்க்கையையுடைய பரிசிலர்க்கு அடையாத வாயில்காப்போய், விரைந்த குதிரையையுடைய குருசிலாகிய நெடுமானஞ்சி தான் தன் தரமறிபார்கொல்லோ? அதுகிடக்க, எந்தரமறிபார்கொல்லோ? அறிவும்குமுமுடையோர் இறந்தாராக வறிய இடத்தையுடைய உலக முமன்றே; ஆகலாற் காலினேம் கலங்களை; கட்டினேம் முட்டிக்களை; மரத்தைத்துணிக்குந் தச்சுண்டயந்த மழுவையுடைய கைத்தொழில்வல்ல மகார் காட்டிடத்துச்சென்றால் அக்காட்டகம் பயன்படுமாறு அவர்க்கு எத்தன்மைத்து? எமக்கும் யாதொருதிசைக்கட்போகினும் அத்திசைக்கட்சோறு அத்தன்மைத்து.—எ-று.

கலம் = யாழமாம்.

உள்ளத்தையுடைய பரிசிலரெனினுமமையும்.

மழுவென்றது வாய்ச்சியை; தறிகையுமாம்.

காட்டகமென்றோனும் கருதியது அதன்கண் மரமாகக்கொள்க.

பரிசிலர்க்குச் சிறுமும், கல்விக்கு மழுவும், செல்வத்திசைக்குக் காரும், சோற்றிற்குக் காட்டுள்மரமும் உவமையாகக்கொள்க. (20௬)

(20௭.) எழுவினி நெஞ்சஞ் செல்கம் யாரோ

பருகு வன்ன வேட்கை யில்வழி

யருகிற் கண்டி மறியார் போல

1 வகனக வாரா முகனழி பரிசி

நு றுளி லாளர் வேளா ரல்லர்

வருகென வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே

பெரிதே யுலகம் பேணுநர் பலரோ

உ. “பருகு வன்ன காதலாள மொடு” (அகநா. ௩௫௯); “பருகு வன்ன வருகா நோக்கமொடு” (பொருந. ௭௭); “பருகு வன்ன நோக்க மொடு” (பெருங். ௩. ௭: ௮0); “பருகுவான் போல நோக்கும்”, “பருகு வன்னபோ னோக்கி” (பாக. ௪: துருவன்பதம். ௩௫); ௫௫: ௧0: சகட முதைத்த. ௨௧); “மலர்த்தடன் கலையோ வாயாப், பருகுவான் போல நோக்கி” கூட்டி. திருக்கல்யாண. ௬௧.

எ. இவ்வழியுடன், “காத யிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை, யோ தக் கடல்கொண் டொளித்ததோ-மேதினியிற், கொல்லிமலைத் தேன்சொரியுக் கொற்றவா நீமுனிந்தா, லில்லையோ வெங்கட் கிடம்” (தனிப்பாடல்) என் பது ஒப்பிடுகக்கட்பாலது.

(1௫: ௩௫.) ௩௫: ௩௫: ‘அகனகு’

புறநா னூறு முன்மும் உரையும். ௩௨௩

மீனி முன்பி னுனி போல
வுள்ள முன்னவிந் தடங்காது வெள்ளென
௧௦ கோவா தோன்வயிற் றிரங்கி
வாயா வன்கனிக் குலமரு வோரே.
தீணையும் துறையும் அவை.

வேளிமான்துஞ்சியபின் அவன் தம்பி இளவேளிமானைப் பரிசில்
கொடுவேன அவன்சிந்துகொடுப்பக் கொள்ளாது பெருஞ்சித்திரனார்
பாடியது.

இ - ள்.—எழுந்திருப்பாயாக, இனி எம்முடைய நெஞ்சமே, யாம்போ
வேமாக; யார்தாம், கண்ணுற்பருகுவதுபோலும் விருப்பமில்லாதவிடத்
துத் தம்மருகே கண்ணிவைத்தும் கண்டறியாதார்போல உள்ளமகிழவாராத
தம்முகமாறித்தரப்பட்ட பரிசிலைப்பிறிதோரிடத்துச் செல்லமுயலும் முயற்சி
யில்லாதோர் விரும்பாரல்லர்; இங்ஙனம் வருவீராகவென்று எதிர்கோடல்
வேண்டும் தரமுடையோர்க்கு; பெரிது உலகம்; விரும்புவோரும் பலர்;
ஆதலால், மறம்பொருந்திய வாய்பையுடைய யாளியையொப்ப, உள்ளம்
மேற்கோளின்றித்தணியாது, கண்டோர்பாவார்க்கும் தெரியத் தம்மைக்
கண்மீரங்காதவனிடத்தே நின்றுநிரங்கி உளநுறக்கணியாத வலியபழத்தின்
பொருட்டுச் சுழல்வோர்.—எ - று.

வன்கனியென்றது, நெஞ்சநெகிழந்துகொடாதபரிசிலை.

உலமரதும்: அலமரல் போலவதோருரிசுசொல்.

வாயா வன்கனிக்கு உலமருவோர்யாரோ? நெஞ்சமே, உள்ளம் உள்ள
விர்த்தங்காது யாளிபோல இனி எழுவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வரிசையோர்க்கு யாளிபோல உள்ளம் உள்வாவித்தடங்காதென முற்றாக்கி
உரைப்பாருமுளர். (௨௦௭)

அ. “ஆளி நன்மா னணங்குடைக் குருடா, மீளி மொய்ம்பின் மிகுவலி
செருக்கி” பொருந். ௧௩௩ - ௪௦.

கக. “நற்றேண் மருவற் குலமரு வோரே” ஐங்குறு. ௪௩௪.

(௨௦௮.) குன்று மலையும் பலபின் னொழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கென
நின்ற வென்னயந் தருளி யீதுகொண்
டங்கனஞ் செல்க தானென வெண்ணை
ரு யாங்கறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன்
காண தீத்த விப்பொருட் கியானோர்

க - உ. “சேட்சென்று நல்குவார் கட்டே நகை” நாலடி. ௨௩௩.

வாணிகப் பரிசில னல்லேன் பேணித்

தினையனேத் தாயினு மினிதவர்

துணையள வறிந்து நல்கினர் விடினே.

தினையும் துறையும் அவை.

அத்யமான்நெடுமான்ஞ்சீயுழைச்சேன்ற பெருஞ்சித்திரனுரைக்
காணுது இதுகொண்டுசெல்கேன்று அவன்பரிசில்கொடுப்பக் கொள்
ளாது அவர் சொல்லியது.

இ - பா.—குளம்கடும் மலைகளும் பல பின்கழியவநதேன் யான் பரி
சில்கொண்டேனுய் போதற்கெனச்சொல்லின் மவென்னை அன்புநருளி
இப்பொருளைக்கொண்டு இவ்வாறுபோக, தானெனச்சொல்ல என்னை எப்பரி
சறிந்தான், பகைவரால் தடுத்தற்கரியவேந்தன்? என்னை யழைத்துக்காணுதே
தந்த இப்பொருட்கு யான் ஓர் ஊதியமேகருதும் பரிசிலல்லேன்; விரும்
பித் தினையதுணையளவாயினும் நன்று, அந்தப்பரிசிலரது கல்விமுதலாகிய
பொருந்திய எல்லையையறிந்து கொடுத்துவிடின்.—எ - று.

நங்கனஞ்செல்கவென்றது, காணுதே அவன் சொல்லிவிட்டவார்த்தையை.

அவர்துணையளவறிந்து பேசின நல்கினர்விடின், தினையளவாயினுமினி
தெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

யான் தரக்கடப் பொருள்கொடுபோமவனல்லேன்; அனையின் இது
வும் கொடுபோவன; நீ எனக்குத் தரமறிந்த தாவேண்டுமென்பதாம்.

‘அவர்துணையளவு’ என்பதம்மை உலகின்மேலிட்டிருக்கிறார். (உ௦௮)

கூ. புறநா. கூஉக; ௩.

எ. கூ. புறநா. கருகூ: ௨௨ - ௫; ௨௦௫: க - ௨.

* மு. பரிசிலநிலைகறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்தினே. கு.
௩௬ - ௩.

(௨௦௯.)பொய்கை நாரை போர்விற் சேக்கு

நெய்தலங் கழனி நெல்லரி தொழுவர்

கூம்புங் மென்பிணி யவிழ்ந்த வாம்ப

லகலடை யரியன் மாந்தித் தென்கடற்

டு படுதிரை யின்சீர்ப் பாணி தூங்கு

மென்புல வைப்பி னன்னாட்டிப் பொருந

பல்கனி நசைஇ யல்குவிசும் புகந்து

பெருமலை விடரகஞ் சிலம்ப முன்னிப்

க. போர்வு - நெய்க்கறிப்போர்; “கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும்”
ஐந்தறு. கூ.

உ. புறநா. ௨௪ : க; “நெல்லரிதொழுவர்” நற். ககரு.

அ. புறநா. கூக : அ.

பழனுடைப் பெருமாத் தீர்த்தெனக் கையற்றுப்
 ௧௦ பெறுது பெயரும் புள்ளினம் போலசின்
 னசைதா வந்துநின் னிசைதுவல் பரிசிலேன்
 வறுவியேன் பெயர்கோ வாண்மேம் படு
 வியா யாயினு மிரங்குவே னல்லே
 னேயிலே யாகுமதி பெரும நம்முட்
 ௧௫ குறுநணி காண்குவ தாக நாளு
 நறும்ப லொலிவரும் கதுப்பிற நேமொழித்
 தெரியிழை மகளிர் பாணி பார்க்கும்
 பெருவரை யன்ன மாப்பிற
 செருவெஞ் சேனய்நின் மகிழிருக் கையே.

திணை - அது ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

* முவன்பரிசில்நீட்டித்தானப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—பொய்கைக்கணமேய்ந்தநாரை போரின்கண்ணேயுமற்கும்
 நெய்தலையுடைய அழகியவயற்கண் நெலையறுக்குமுழுவர் முகையவிழ்
 கின்ற மெல்லிய இதழ்கள் நெகிழ்ந்த ஆம்பலினது அகன்ற இலையதனலே
 மதுவையுண்டு தெளிந்த கடலினது ஒலிக்குந்திரையின் இனியராகியதானத்
 தெயாடும் மென்புலத்தூர்க்கையுடைய நல்லாடடுக்கு வேந்தே! பலபழத்
 தையும் நச்சித்தாம் வாழ்தற்கிடமாகிய ஆகாயத்தின்கண்ணே உயரப்பறந்து
 பெரியமலையின்முழை எதிரொலிமுழங்கச்சென்று அவ்விடத்திப் பழ
 முடைய பெரியமரம் பழுத்துமாறிற்றுக்கருந்திப் பழம்பெறுதேயீளும்
 புள்ளினத்தையொப்பநினை நச்சப்படுதன்மைகொடுவரவந்து நின்புகழைக்
 கூறும் பரிசிலேன்யான் வறியேனாய் விளக்கடவேனோ? வாட்போரின்கண்
 மேம்படுவோய், நீ ஒன்றை நத்திலையாயினும் யான் அதற்கு வருந்துவேனல்
 லேன் ; அதுநிற்க, நோயின்றியிருப்பாயாக ; பெரும, நம்பிடத்துளதாகிய
 அணிய அனுமையைக் காண்பதாக ; நாடொறும் நதிய பலவாகிய தழைத்த
 மயிரையும் தேன்போலஞ்சொலலையும் ஆராய்ந்த ஆபரணத்தினையுமுடைய
 மகளிர் ஒருவரினொருவா புணர்த்தற்குக் காலம்பார்க்கும் பெரியமலைபோல
 மாப்பிணையுடைய போரை விரும்பும் சேனையொப்பாய்! நினதுமகிழ்ச்சியை
 யுடைய நாளோலக்கம்.—எ - மு.

பாணிபார்க்கும் மாப்பு - பாணிதார்த்தற்கு ஏதுவாகிய மாப்பு.

நம்முட் குறுநணி காண்குவதாகவென்றது, நீ என்மாட்டுச்செய்த
 அன்பின்மையை அவ்விருக்கையன்றிப் பிறநியாதொழிவாராகவென்னும்
 நினைவற்று.

௧௨. வினையெச்சத்தன்மைவினைக்குறிப்புமுற்றுக்கு மேற்கோள் ;
 தொல். எச்ச. கு. கூக - ந.

௧௩. புறநா. ௨௦௫ : கூ.

* முவனென்னும்பெயர் நற்றிணை ௧௮-ஆம் செய்யுளிலும் வந்துள்ளது.

௩௨௬ புறநா னுறு முலமும் உரையும்.

பொருந, வாண்மேம்படுந, சேஎய், சின் இசைதுவல்பரிசிலேன் வறுபு
யேன் பெயர்கோ நீ ஈயாயாயினும் இரங்குவேனல்லேன்; பெரும, நோயிடு
யாகுமதி; நம்முட் குறுநணியை நின்னிருக்கை காண்குவதாக; பிற்காணு
தொழிகவெனக்கூட்டுக.

நோயிலையாகென்பது, நீசெய்ததின்கால் நோயுறுவை, அஃதுறுதொழிக
வென்பதாம்; ஐனி, நின்மகிழிருக்கைக்கண் நம்முள் மிக அணித்தாகக்
காணுந் காட்சி உளதாகவென்றமாம்.

இதனாற் காட்சியுண்டாகாதென்பது குறிப்பு.

இனி, 'குறுநணி காண்குவதாக' என்பதற்கு நம்மிடத்து மிகவும் மனத
தாற்காணுங்காட்சி உளதாகவென்பதுகூடாது, நீசெய்தகொடுமையானென்
றுரைப்பினுமமையும். (200)

(2௧0.) மன்பதை காக்குநின் புரைமை நோக்கா
தன்புகண் மாறிய வறனில் காட்சியொடு
தும்ம னோருமற் நினைய ராயி
னெம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ
நு செயிர்தீர் கொள்கை யெம்வெங் காதலி
யுயிர்சிறி துடையா ளாயி னெம்வயி
னுள்ளா திருத்தலோ வரிதே யதன
லறனில் கூற்றந் திறனின்னு துணியப்
பிறனா யினன்கொ லிரீஇயரென் னுயிரென
க0 துவல்வுறு சிறுமையள் பல்புலந் துறையு
மிடுக்கண் மனையோ டரிய விரிநிலை
விடுத்தேன் வாழியர் குருசி லுதுக்கா
ணவல நெஞ்சமொடு செல்வனிற் கறுத்தோ

க. புறநா. எக : க௭.

௩. "தும்ம னோருமற் நினையராயினென்புழி அன்னோரென்பது உவம
வுருபாகிய இடைச்சொன் முதனிலையாகப் பிறந்தபெயர்" தோல். எச்ச.
சூ. ௧௮ - ந.

௩ - ச. தோல். எச்ச. சூ. ௧௪ - ந. மேற்; "தும்ம னோருமற் நினைய
ராயி, னெம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ; என்புழி அன்னோரென்பது இடைச
சொன்முதனிலையாகப்பிறந்த குறிப்புப்பெயராகலானும், தும்மையன்னோர்
எம்மையன்னோரொஃ இரண்டாவது விரித்தற்கேற்புடைமையறிக" ஷே
ஷே ஷே ௧௮ - சே.

௩. "செயிர்தீர் கற்பிற் செயிழை கணவ" புறநா. ௩ : ௬.

ரகுங்கடி முனையான் போலப்

௧௫ பெருங்கை யற்றவென் புலம்புமுந் துறுத்தே.

தினையும் துறையும் அவை.

சேரமான்ருடக்கோச் சேரலரும்பெற்றை பரிசீலித்தாணப்
பெருங்குன்றாரீகிழார் பாடியது.

இ - ள்.—உயிர்ப்பன்மையைக்காக்கும் நினது உயர்ச்சியைப்பாராத
காதல கண்மாரிய அறியிலலாதபார்வையுடனேகூடி தம்போல்வார்யாவரும்
இதற்கொத்த அறிவையுடையராய் அருள்மாறுவாராயின் எம்போலவார் இவ்
வுலகத்துப் பிறவாதொழியக்கடவர் ; குற்றத்தீர்ந்த கற்பினையுடையளாய
எம்மவிரும்பியகாதலி இறந்துபடாது உயிர்வாழ்வுடையாளாகக்கூடின்
எம்மிடத்து நினையாதிருத்தல் அரிது ; அதனால், அறனில்லாதகூற்றம் திறப்
பாடின்றி உயிர்கொளத்துணிய இறந்துபட்டான் கொல்லோ ? என்னுயிர்
கெடுவதாகவென்று சொல்லுதலுற்ற நோயையுடையாளாய்ப் பலபடவெறுத்
துறையும் மனையியது துன்பந்தீர்க்கவேண்டி இப்பொழுதே விடைகொண்
டேன் ; வாழ்வாயாக ; இறைவ, இத்தனைப்பாராய் ; இன்னுமையையுடைய
நெஞ்சத்துடனே போவேன், நின்னைவெருண்டாரது அணுகுதற்கரிய
காவலையுடைய முனையிடத்து அரணைப்போலப் பெரிய செயலற்ற எனது
வறுமையை முன்போகவிட்டு.—எ - று.

குருசிலே, தம்மனோரும் இனையாராயின் எம்மனோர் இவட்பிறவார் ;
எங்காதலி உயிர் சிறிதுடையாளாயின் நினையாதிருத்தலரிது ; அதனால், அம்
மனையோளிடக்கண் தீர்க்கவேண்டி இப்பொழுதே விடுத்தேன் ; நிற்கமுத்
தோர்முனையரண்போலக் கையற்ற என்புலம்பு முந்துறுத்துச்செல்வேன்,
வாழியரெனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

‘உதுக்கான்’ என்றது அசசெல்லை.

என்வறுமை என்னை விட்டுநீங்கப்போதலையொழியப் புலம்பை முந்து
றுத்துக்கொண்டு போகாரின்றேனென இரங்கிக்கூறியவதனால், ‘வாழியர்குரு
சில’ என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பாயிற்று.

‘உயிர்வெங்காதலி’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

(௨௧௦)

(௨௧௧.) அஞ்சவரு மரசின் வெஞ்சினப் புயலே

றணங்குடை யரவி னருந்தலே துமிய

நின்றுகாண் பன்ன நீண்மலை யிளிரக்

குன்றுதா வெறியு மாவம் போல

௫ முரசெழுந் திரங்குந் தானையொடு தலைச்சென்

றரைசுபடக் கடக்கு முரைசா ரேன்றனின் |

ஊள்ளி வந்த வேங்குநிலைப் பரிசிலென்

௩௨௮ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

வள்ளியை யாதலின் வணங்குவ னிவனெனக்
கொள்ள மாந்தர் கொடுமை கூறின்

௧௦ னுள்ளியது ¹ முடித்தோய் மன்ற முன்னுட்
கையுள் ளதுபோற் காட்டி வழிநாட்
பொய்யொடு நின்ற புறநிலை வருத்த
நாணு யாயினு நாணக் கூறியெ
னுணங்கு செந்நா வணங்க வேத்திப்

௧௫ பாடப் பாடப் பாடிபுகழ் கொண்டநின்
னாடுகொள் வியன்மார்பு தொழுதனென் பழிச்சிச்
செல்ல வலத்தை யானே வைகலும்
வல்சி யின்மையின் வயின்வயின் மாறி
யில்லெலி மடிந்த தொல்சுவர் வரைப்பிற்

௨௦ பாஅ லின்மையிற் பல்பாடு சுவைத்து
முலைக்கோண் மறந்த புதல்வனெடு

² மனைத்தொலைந் திருந்தவென் வாணுதற் படர்ந்தே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—அஞ்சத்தக்க முறைமையையுடைய வெய்யசினத்தையுடைய மறையின்கணுள்ள இடியேறு, அச்சமுடைய பாம்பினது அணுகுதற்கரிய தலைதுணியிலவகலத்தை நிறைபார்ப்பதுபோன்ற நீண்டமலைபிறழச் சிறு மலைதூவெவறியும் ஓசைபோல வீரமுரசு கிளர்ந்தொலிக்கும் படைபுடனே மேற்சென்று வேந்தர்பட எதிரின்றுகொல்லும் புகழமைத தலைவ, நீ வர் ளியையாதலான் எமக்குத் தாழ்ந்து பரிசில நலகுவனிவனென்று நின்னை நினைந்துவந்த உயர்ந்த நிலைமையையுடைய பரிசிலேனாகிய யான் நினக்கு எம்மை எதிரேற்றுக்கொள்ளாமாதரது கொடுமையைச்சொல்லவும் நின்னுடைய நினைவேசெய்தாய், நிச்சயமாக; முன்னேநாட் பரிசில்கையிலேபுகுந்தது போலக்காட்டிப் பிறைநாட் பொய்யைப் பெற்றுநின்ற நினதுபுறநிலைமைக்கு யான்வருந்திய வருத்தத்திற்கு நீதான் நானாயினும் நீநாணச் சொல்லி எனது நுண்ணிய ஆராய்ச்சியையுடைய செவ்வியநா வருத்தப் புகழ்ந்த நாடோறும் பாடப்பாடப் பின்னரும் பாடவேண்டும்புகழை யேற்றுக்கொண்ட நினது வென்றிபொருந்திய அகன்மமாற்பை வணங்கிவாழ்த்திப் போவேன் யான்; நாடோறும் உணவில்லாமையான் இடந்தோறுமிடந் தோறும் மாறிமாறி அகழ்தலால் இல்லெலிமடிந்த பழையசுவராகிய எல்லை யையுடைய பாலில்லாமையாற் பலபடிசுவைத்து முலையுண்டலைவெறுத்த பிள்ளையுடனே மனையின்கண்ணே வறுமையுற்றிருந்த என்னுடைய ஒளி பொருந்திய துதலையுடையானே நினைந்து.—எ - று.

௨௦ - ௨௧. புறநா. ௧௬௪ : ௩ - ௫.

(பி - ம்.)—1 'செய்தோய்' 2 'மனைத்தொலைஇந்திருந்த'

தோன் தல், நின்னுள்ளிவந்த பரிசிலெனைய நான்கூற, நின்னுள்ளியது செய்தாயாதலான் வருத்தக்கூறி ஏத்தித் தொழுதனென்பழிச்சி வரைப்பின் மனக்கண்ணே புதல்வனொடு தொலைந்திருந்த என் வாணுதலை நனைத்துசெல் வல் யானெனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

நாணக்கூறியென் தகன்பின்னே ஏத்திப் பழிச்சிச் செலவென் தமை யான், அவை குறிப்புமொழி.

வரைப்பின்மையென இயையும்.

‘வள்ளிய கூகலின் வணங்குவ னிவனென’ என்று பாடமாயின், வண் மையையுடையனாதலால் இவன் எமக்குத்தாழ்ந்து பரிசிலளிப்பனெனக் கருதியென்க.

‘வள்ளியை யாகலின் வணங்குவ னிவனெனக், கொள்ளா மாந்தர் கொடு மைகூற’ என்றதற்கு வள்ளியையாதலின் இவனை வணங்குவேனெனநினைந்து வணக்க அதுபாராது நிற்பாற்பரிசில்பெறுதமாந்தர்.....

துவவெறியுமென்பது, துவெறியுமென வகரங்கெட முடிதல் புறநடை யாற்கொள்க ; விகாரமெனினுமமையும்.

‘துவவெறியும்’ என்பது உம் பாடம்.

‘புற்றிலை’ என்பதற்குப் புறங்கடை நின்றநிலையென் துறாம்.

‘இல்லெலிமடிந்ததொல்சுவர்’ என்பதற்கு இல்லெலிதான் தொழில் மடிந்த தொல்சுவரென்றுரைப்பினுமமையும்.

நின்னைக்கொடுமைகூற வென் துரைப்பினுமமையும்.

(௨௧௧)

(௨௧௨.) துங்கோ யாரென வினவி னெங்கோக்

கனமார்க் கரித்த வினையல் வெங்கள்

யாமைப் புழுக்கிற் காமம் வீட் வாரா

வாரற் கொழுஞ்சூ டங்கவு ளடாஅ

நு வைகுதொழின் மடியு மடியா விழவின்

யாணர் நன்னாட் டிள்ளும் பாணர்

பைதற் சுற்றத்துப் பசிப்பகை யாகிக்

கோழி யோனே கோப்பெருஞ் சோழன்

பொத்தி னண்பிற் பொத்தியொடு கெழீஇ

க௦ வாயார் பெருநகை வைகலு ¹ நக்கே.

க. மு. பதிற். ௨௦ : க.

௩ - ச. புறநா. ௪௨ : ௧௪ - எ.

(பி - ம்.)—1 ‘மகிழ்ந்தே’

திணை - அது; துறை - இயன்மொழி.

கோப்பெருஞ்சோழனைப் பிச்சிரந்தையார் பாடியது.

இ - ள்.—உம்முடைய இறைவன் யார்தான் என்று கேட்பீராயின், எம் முடைய இறைவன் களமார்க்கு அரிக்கப்பட்ட முதிர்ந்த விரும்பத்தக்க மதுவை ஆமையிறைச்சியுடனே வேட்கைதீர அக்களமர் உண்டு ஆரன்மீனாகிய கொழு வியசூட்டை அழகிய கதுப்பகத்தேயடக்கி மதுவுண்டமயக்கத்தால் வைகுந தொழிலொழியும் நீங்காத விழவினையுடைய புதுவருவாயுளதாகிய நல்ல சோழநாட்டுள்ளும் பாணருடைய வருத்தமுற்ற சுற்றத்தினது பசிக்குப்படுக யாய் உறையூரென்னும் படைவீட்டிடத்திருந்தான், கோப்பெருஞ்சோழன்; புரையில்லாத நட்டினையுடைய பொத்தியென்னும் புலவனொருகடி மெய்யம்மை யார்ந்த மிக்கமகிழ்ச்சியை நாடோறு மகிழ்ந்து.—எ - று.

நன்னாட்டுள்ளுமென் தவும்மை சிறப்புமமை.

கோழி - உறையூர்.

துங்கோயாரெனவினவின், எங்கோக் கோப்பெருஞ்சோழன், அவன் பசிப்பகையாகிப் பொத்தியொடு வைகலும் நக்குக் கோழியிடத்திருந்தானெ னக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

ஆகிக் கெழீஇ நக்கென்னுஞ் செய்தெனெச்சங்களைக் கோழியோனென் னும் வினைக்குறிப்போடு முடிக்க. (உகஉ)

(உக௩.) மண்டம ரட்ட மதனுடை நோன்றான்

வெண்குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே

பொங்குரீ ருடுத்தவீம் மலர்தலை யுலகத்து

நின்றலை வந்த விருவரை நினைப்பிற்

ரு ரென்றுறை துப்பினின் பகைஞரு மல்ல

ரமர்வெங் காட்சியொடு மாறெதிர் பெழுந்தவர்

நினையுங் காலே நீயு மற்றவர்க்

கனையை யல்லையெமான் ரேன்றல்

பரந்துபடு நல்லிசை யெய்தி மற்றுநீ

க௦ யுயர்ந்தோ ருலக மெய்திப் பின்னு

மொழித்த தாய மவர்க்குரித் தன்றே

அதனா, லன்ன தாதலு மறிவோய் நன்று

மின்னுங் கேண்மதி யிசைவெய் யோயே

க. “மண்டம ரட்ட களிதன்னு” கலி. கூக.

௩. புறநா. கஅ: க - உ; கக: க; உ௦க: க௩; ௩௬௩: க.

௬ - ௧௦. புறநா. உ௩: எ - கூ ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க,

௧௦ - ௧௧. புறநா. எடு: க - உ.

நின்ற துப்பொடி நிற்குறித் தெழுந்த
 கடு வெண்ணில் காட்சி யினையோர் தோற்பி
 னின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கெஞ் ஈவையே
 யமர்வெஞ் செல்வ நீயவர்க் குலையி
 னிகழுந் ருவப்பப் பழியெஞ் ஈவையே
 அதனா, லொழிகதி லத்தைநின் மறனே வல்விரைந்
 ௨௦ தெழுமதி வாழ்கநின் னுள்ள மழிந்தோர்க்
 கேம மாகுநின் ருணிழன் மயங்காது
 செய்தல் வேண்டிமா னன்றே வாறே
 ாரும்பெற லுலகத் தான்றவர்
 விதுப்புறு விருப்பொடி விருந்தெதிர் கொளற்கே.

திணை - வஞ்சி; துறை - துணைவஞ்சி.

அவன் மக்கண்மேற்சென்றுனைப் புல்லாற்றார் 1 எயிற்றியனார் பாடியது.

இ-ள்.—மடுத்தெழுந்த போரின் கட்டுகொன்ற மிகுதிபொருந்திய வலிய முயற்சியையுடைய வெண்கொற்றக்குடையான் உலகத்தை நிழல்செய்து புகழால் விளக்கும் வென்றியையுடைய வேரதே, கிளர்ந்த நீரையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட இப்பரந்தவிடத்தையுடைய உலகத்தின்கண் நின்னிடத்துப் போர்செய்யவந்த இருவரையும் கருதிற் பழையதாய்த்தக்கப்பட்ட வலியை யுடைய நின்பகைவேந்தராகிய சேரபாண்டியரும்ல்லர், போரின் கண்விரும்பிய காட்சியுடனே நின்னொடு பகையாய் வேறுபட்டெழுந்த அவ்விரைவார்தாம்; நினையுங்காலத்து நீயும் அவர்க்கு அத்தன்மையையாகிய பகைவனலலை; பகையைக்கொல்லும் யானையினையுடையதலைவ, நீ பரந்தபட்ட நல்லபுகழை இவ்வுலகத்துப்பொருந்தித் தேவருலகத்தின்கட்போய்ப் பின்பு நீ ஒழித்த அரசாட்சியுரிமை அவர்க்குரித்த; ஆதலால் அப்பெற்றித்தாதலுமறிவோய், பெரிதும் இன்னமும் கேட்பாயாக; புகழைவிரும்புவோய், நிலைபெற்ற வனியோடு நின்னைக்கருதிப் போர்செய்தற்கு எழுந்திருந்த சூழ்ச்சியில்லாத அறிவையுடையநின்புதலவர்தோற்பின் நினதுபெரியசெல்வத்தை அவர்க்கொழிய யாவர்க்குக் கொடுப்பை; போரைவிரும்பியசெல்வ, நீ அவர்க்குத்தோற்பின் நின்னையிகழும் பகைவருவப்பப் பழியைஉலகத்தேநிறுத்துவை; ஆதலான், ஒழிவதாக நின்னுடையமறன்; கழிதின்விரைந்தெழுந்திருப்பாயாக; நின்னுடைய உள்ளம் வாழ்வதாக; அஞ்சினோர்க்கு அபனாகும் நினதழிநிழல் மயங்காமற்செய்தலவேண்டும், நலவினையை; விண்ணோது பெறுதற்கரிய உலகத்தின்கண் அமைந்தவர் விரைந்த விருப்பத்தோடு விரைதாக ஏற்றுக்கொள்ள.—எ -று.

௧௫ - அ. புறநா. சரு: ௫ - கூ.

௨௨ - ச. புறநா. கூ௨: ௧௮ - கூ.

(பி - ம்.)—1 'எயிற்றியார்'

௩௩௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மற்று அசை. தில் விழைவின் கண்வந்தது.

வானோருலகென்மது, ஒட்டன்றி ஒருபெயராய்நின்மது.

வேந்தே, நின்மறமனெழிக ; ஆன்றவர் விருந்தெதிர்கொளற்கு நன்று செய்தல்வேண்டும் ; ஆதலால், அதற்கு விரைந்தெழுவாயாக ; நின்னுள்ளம் வாழ்வதாகவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

செல்லமும் பழியும் சினைவினைப்பாற்பட்டு முதல்வினைகொண்டன.

எஞ்சுதல் - இவர்க்குட்பின்னும்நிற்றல்.

தாணிமல்மயங்காதென்பதற்கு நினக்கு ஒருதீங்கும் வாராமலென்றதாகக்கொள்க.

இனி 'அதன லன்ன தாதலு மறிவோய்' என்றதற்கு உயர்ந்தோருலகமெய்துவதுகாரணத்தால் அத்தாயம் அவர்க்கு அப்படியேயுரித்து ; அன்னதாதல் நீயறிவையெனமுற்றாகவும், அழிந்தோர்க்கு ஏமமாகுநின்ற நிழலென முற்றாக்கி மயங்காதுதெளிந்துநின்று நன்றுசெய்தலவேண்டுமெனவுமுரைப்பாருமுள்.

'மாவெங் காட்சியொடு மாறெதிர் தெழுந்தவர்' என்று பாடமோதுவாருமுள். (௨௧௩.)

(௨௧௪.)செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை யெனவே

யைய ¹ மறஅர் கசடண்டு காட்சி

நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில் லோரே

யானே வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே

நீ குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே

அதன, லுயர்ந்த வேட்டத் ² துயர்ந்திசி னோர்க்குச்

செய்வினை மருங்கி னெய்த லுண்டெனிற

. ரெய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடந்

தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சி யில்லெனின்

க0 மாறிப் ³ பிறப்பி னின்மையுங் கூடு

மாறிப் பிறவா ராயினு பிமயத்துக்

கோடியர்ந் தன்ன தம்பிசை நட்டுத்

தீதில் யாக்கையொடு மாய்தறவத் தலையே.

திணை - பொதுவியல் ; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

அவன் *வடக்கிருந்தான் சோற்றது.

௭ - அ. புறநா. ௧௭௪ : ௧௯ - ௨௦ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

௬ - கூ. புறநா. ௩௮ : ௧௨ - கூ.

* புறநா. ௬௩ : ௯ - ௧௧ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

(பி. ம்.)—¹ 'மாறஅர்', ² 'உயர்திசினோரே' ³ 'பிறப்பின்வன்மையும்'

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௩௩

இ-ள்.—அறவினையைச் செய்வேமோ அல்லேமோவென்று கருதி ஐயப் பாடு நீங்கார், அழுக்குச்செறிந்த காட்சிநீங்காத உள்ளத்தினையுடைய தெளிவில்லாதோர்; யானேவேட்டைக்குப்போவோன் யானேயையும் எளிதாகப் பெறுவன்; குறும்பூழ் வேட்டைக்குப்போவோன் அதுபெறாது வறிய கையினனாயும் வருவன்; அதனால் உயர்ந்தவிறுப்பத்தையுடைய உயர்ந்தோர்க்குத் தாஞ்செய்யப்பட்ட நலவினைக்கூற்றிலே அதனை அனுபவித்தலுண்டா மாயின் அவர்க்கு இருவினையும் செய்யப்படாத உம்பருலகத்தின்கண் இன்ப மனுபவித்தலுள் 1 கூடும்; அவ்வுலகத்தின்கண் நுகர்ச்சியில்லையாயின், மாறிப்பிறத்தலிலேகூடும் பிறப்பின்கண் இனமையெய்தவுங்கூடும்; மாறிப்பிறவாரென்று சொல்லுவாருளராயின் இமயமலையின்கிரம் ஒங்கினற் போன்ற தமது *புகழை நிலைபெறுத்தி வசையிலலாத உடம்பொடுகூடி நின்றிறத்தல் மிகத் தலையாயது; அதனால் எவ்வாற்றானும் நலவினைசெய்தல் அழகிது.—
எ - று.

உயர்ந்திசினோர்க்கென்னும் நான்காவதன்மையும் உயர்ந்திசினோர்செய் வினைமருங்கினெய்தலுண்டெனின், இவர்க்கு நுகர்ச்சியுங்கூடுமென்றுரைப் பினுமமையும்.

‘பிறவாராயினும்’ என்னும் உம்மை அசைநிலை; உம்மையின்றியோது வாரமுனர்.

‘காட்சியொடு நீங்கா நெஞ்சத்து’ என்பதா உம் பாடம். (உகச)

* “வசையிலா வண்பயன் குன்று மிசையிலா, யாக்கை பொறுத்த் நிலம்” குறள். உருக.

(ப - ம்.)—1 ‘கூட்டும்’

(உகரு.) கவைக்கதிர் வரகி னவைப்புறு வாக்க

குதெரு மறுகிற் போதொடு பொதுளிய

வேளை வெண்பூ வெண்டயிர்க் கொளீஇ

யாய்மக னட்ட வம்புளி மிதவை

ரு யவரை கொய்யுந மார மாந்துந்

தென்னம் பொருப்ப னன்னாட் டிள்ளும்

புகிரோ நென்பவென் னுயிரோம் புரளே

செல்வக் காலே நிற்பினு

மல்வற் காலே நில்லன் மன்னே.

க. “கவைக் கதிர் வரகு” (மலைபடு. ககஉ - ௩; பெருங். க. சுக; ௧௦௫) “வரகினவைப்புமாணரிசி” அகநா. ௩௩௧௪.

உ. “தாதெருமறுகு” நற். ௩௪௩; அகநா. ௧௬௫.

௩. “வேளைவெண்பூ” புறநா. உரு; உக.

௩ - ச. தயிர்மிதி மிதவை : அகநா. ௩௪௦.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - இயன்மொழி.

கோப்பெருஞ்சோழன், பீசிராந்தையார் * வாராரோன்ற சான்றோர் கீது அவர்வநவாரோன்று சொல்லியது.

இ - ள்.—கவர்த்தகதிரிணையுடைய வரகினது குற்றுதலுற்ற வழக்கப் பட்ட சோற்றையும் தாதாக உதிர்ந்த எருவையுடையதெருவின்கண் போ தொடுத்தமைத்த வேளையினது வெள்ளியபூவை வெளியதயிரின்கட்பெய்து இடைமகள் அடப்பட்ட அழகிய புளிக்கூழையும் அவரைகொய்வார் நிறைய வுண்ணும் தென்றிக்கின்கட் பொதியின்மலைபயுடைய பாண்டியனது நல்ல நாட்டினுள்ளும் சேய்த்தாகிய பிசிரென்னுமரிடத்தானென்று சொல்லுவார், என்னுயிரைப் பாதுகாப்போனை; அவன் எமக்குச் செல்வமுடையகாலத்து நிற்பினும் யாம் இன்னொமையுறுங்காலத்து ஆண்டுநிலலான்.—எ - று.

மன் அசைநிலை.

(உகரு)

* “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண், மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு” குறள். ௪௨௩.

(உக௭.)கேட்டன் மாத்திரை யல்ல தியாவதுங்

1 காண்ட வில்லா தியாண்டுபல கழிய

வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினு

மரிதே தோன்ற வதற்பட வொழுகலென்

ரு றையங் கொள்ளன்மி னூறி வாள்

ரிகழ்வில னினிய னியாத்த நண்பினன்

புகழ்க்கெட வருஉம் பொய்வேண் டலனே

தன்பெயர் கிளக்குங் காலே யென்பெயர்

பேதைச் சோழ னென்னுஞ் சிறந்த

க0 காதற் கிழமையு முடைய ன தன்றலை

யின்னதோர் காலே நிலல்ல

னின்னே வருகுவ னெழிக்கவவற் கிடமே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவன்வடக்கிருந்தான் பீசிராந்தையார்கீது இடனெழிக்கவேன்றது.

இ - ள்.—‘நினை அவன் கேட்டிருக்குமளவல்லது, சிறிதுபொழுதும் காண்டல்கூடாது; பலயாண்டுசெல்லத் தவறின்றாக மருவிப்போந்த உரிமை

க.ரு. “புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதா, னட்டாம் கிழமை தரும்” குறள். எஅரு.

௭. “யர்த்தன் றுநட்பே” குறந். ௩௧௩.

எ. “பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை” குறள். ௨௯௭.

(பி - ம்.)—1 ‘காண்டலீயாது’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௩௫

யையுடையோராயினும் அரிதே தலைவ, அவ்வழுவாதகூற்றிலேபடவொழு
குதல்' என்றுகருதி ஐயப்படாதொழியின், நிரைந்த அறிவினையுடையர்,
அவன் என்னை என்றும் இகழ்ச்சியிலனைய இனிய குணங்கனையுடையன் ;
பிணித்தநட்பினையுடையன் ; புகழழியவருடும் பொய்ம்மையைவிரும்பான் ;
தனதுபெயரைப் பிறர்க்குச்சொல்லும்பொழுது என்னுடையபெயர் பேதை
மையையுடைய சோழனென்று எனதுபெயரைத் தனக்குப்பெயராகச்சொல்
லும் மிக்க அன்புபட்ட உரிமையையுமுடையன் ; அதற்குமேலே இப்படி
யான் துயரமுறங்காலத்து ஆண்டுநில்லான், இப்பொழுதே வருவன் ; அவ
னுக்கு இடமொழிக்க.—எ - மு.

'அதம்பட' என்பதற்கு அவ்விதந்தபாட்டி லேபடவென்றும், 'இகழ்
விலன்' என்பதற்கு இகழப்படுவன குணமில்லென்ற முறைப்பினுமையும்.

பேதைச்சோழனென்றது, தான் தன்னை இழித்துக்கூறியது. (உக௭)

(உக௭.)நினைக்குங் காலே மருட்கை யுடைத்தே

யெனைப்பெருஞ் சிறப்பினே உங்கிது துணித

லதனினு மருட்கை யுடைத்தே பிறனுட்டித்

தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி

௫ யிசைமர பாக நட்புக் கந்தாக

வினையதோர் காலே யீங்கு வருதல்

வருவ னென்ற கோனது பெருமையு

மதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்

வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே

௧௦ அதனால், தன்கோ வியங்காத் தேயத் துறையுஞ்

சான்றோ னெஞ்சறப் பெற்ற தொன்றிசை

யன்னோனை யிழந்தவீவ் வுலக

மென்னு வதுகொ ளளியது தானே.

தினை - பொதுவியல்; துறை - கையறுநிலை.

அவன்வடக்கிருந்தானுழைச்சேன்ற பிச்சிராந்தையாரைக்கண்டு
பொத்தியார் பாடியது.

இ - ள்.—கருதுங்காலத்து வியக்குந்தன்மையையுடைத்து, எத்துணை
யும் பெரியதலைமையுடனே . கூடியும் இவ்விடத்தே இவன்சிறப்புக்களைக்
கைவிட்டுவரத் துணிதல் ; இவன் இவ்வாறுதுணிந்த அதனினும் வியக்குந்
தன்மையையுடைத்து, வேற்றுவேந்தனது நாட்டின்கண் விளக்கமமைந்த

ச - சு. "இடரொருவ ருந்தக்கா லீரங்குன்ற ராட, தொடர்புடையே
மென்பார் சிலர்" (நாலடி. ௧௧௩) ; "கட்டலர்தார் மார்ப கலியுழிக் காலத்
துக், கெட்டார்க்கு நட்பாரோ வில்" பழ. ௫௬.

௩௩௬ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

சான்றோன் பாதுகாத்துப் புகழ்மேம்பாடாக நட்பே பற்றுக்கோடாக இத் தன்மைத்தாயி ஓர் இன்னுக்காலத்து இவ்விடத்துவருதல்; இவ்வாறு வருவ னென்று துணிந்துசொல்லிய வேந்தனது மிகுதியும் அவன் சொல்லியசொற் பழுதின்றாகவந்தவனது அறிவும் வியக்குந்தோறும்வியக்குந்தோறும் வியப் புக் கையிக்கது; ஆதலால், தன்சென்கோல்செல்லாத தேயத்துமையும் அமைந்தோனதுநெஞ்சைத் தன்னிடத்தேயுரித்தாகப்பெற்ற பழைய புகழை யுடைய அட்பெற்றிப்பட்ட பெரியோனையிழந்த இத்தேயம் என்ன இடும்பை யுறங்கொல்லோ? * இதுதான் இரங்கத்தக்கது.—எ - று.

இதுவென்பது, அரசினைக்கைவிட்டு இறந்துபடத்துணிதலென்று மாம். (உக௭)

* 'கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர் ச்சியொப்பின் அதவே உடனுயிர்நிற்கும் உரிமைத்தாயநட்பினைப்பயக்கும்' (தீருக்குறள், எஅ௫ - பரிமேல்); "இதற்குக் கோப்பெருஞ்சோழன் துறந்துழிப் பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும் போல்வார்துறந்தாரென்று கூறும் புறச்சேய்யுட்கள் உதாரணம்" தொல். கற்பியல், கு. ௫௨ - ந.

(உகவு.)பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய

மாமலை பயந்த காமரு மணியு

மிடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்

தருவிலை நன்கல மமைக்கும் காலே

௫ யொருவழித் தோன்றியாந் கென்றுஞ் சான்றோர்

சான்றோர் பால ராப

சாலார் சாலார் ¹ பாலரா குபவே.

தினையும் துறையும் அவை.

² பிசிராந்தையார்வடக்கிருந்தாரைக்கண்ட கண்ணகனுர்பாடியது.

இ - ள்.—பொன்னும் பவளமும் முத்தும் நிலைபெற்ற பெரியமலை தரப்பட்ட விரும்பத்தக்கமணியும் ஒன்றற்கொன்று இடைநிலம்படச் சேய்

க. "தன்னின் முடித்தலென்பதனால், 'பொன்னுந் துகிருமுத்து..... மணியும்' என எண்ணுங்காலும் இனமாயபொருளே எண்ணப்படுமென் பது கொள்க" தொல். கிளவி. கு. ௧௬ - இளம்; சே; கல்.

உ. "கல்லிற் பிறக்கும் கதிர்மணி" (நான்மணி. எ); "மலையிடைப் பிறவா மணியே யென்கோ" சீலப். உ: எள.

க - உ. தொல். கிளவி. கு. ௪௫ - பேர்; மேற்

௫ - சு. "பண்காணுந் தமிழ்ப்புலவீ நினத்தோடே யினஞ்சேரும் பரி சே-போல" (தனிப்பாடல்); "நற்ற மரைக்கயத்தி னல்லன்னஞ் சேர்ந்தாற் போற், கற்றாரைக் கற்றரே காமுமவர்" முதுரை. உச.

(பி - ம்.)—¹ 'பாலராகுவே' ² 'பிசிராந்தையாரைக்கண்டதத்தத் தனூர்பாடியது'

நிலத்தினவாயினும் கோவைபொருந்தி அரியவிலையினையுடைய கல்ல அணி கலங்களைச் செய்யுங்காலத்து ஓரிடத்துத்தோன்றினாற்போல எந்நாளும் அமைந்தோர் அமைந்தோர்பக்கத்தராவார்; அமைதியிலலார் அமைதியில் லார் பக்கத்தராவார்.—எ -று.

சான்றோர்குழுவினைப்புகழுங்கருத்தாகலின், அவர்க்கேற்ற உவமம் கூறி னார்; சாலாதார்க்கும் ஏற்றவுவமம் வருவித்துக்கொள்க.

தொடைபுணர்ந்து தோன்றியாக்கென இயையும். (உகஅ)

(உகசு) உள்ளாற்றுக் கவலைப் புள்ளி நீழன்

முழுஉ வள்ளர முணக்கு மள்ள

புலவதி மாதோ நீயே

பலரா லத்தைநின் குறியிருந் தோரே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவன் வடக்கிருந்தானைக் கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப்புதநாதனார் பாடியது.

இ - ள்.—யாற்ற்டைக்குறையுட் புள்ளிப்பட்ட மரநிழற்கணிநுந்து உடம்பாகிய முழுத்தசையைவாட்டும் வீர, சிங்கருத்திற்கேற்ப நின்றோடு வடக்கிருந்தார் பலராதலான், யான் இதற்கு உதவாது பிற்படவந்ததற்கு என்னை அவரோடுசொல்லி வெறுத்தி நீ.—எ -று.

யான் பிற்படவந்ததற்கு என்னைப்புலந்து என்னோடு சொல்லாடாதிருந் தாய் நீயென்றும், இவனுடனே வடக்கிருந்தோர்களும் எதிரேற்றுக்கொள் ளாமைநோக்கி நின்குறிப்பிற்கேற்பப் புலந்தார்பலரென்றுமுரைப்பினுமமை யும்.

‘உள்ளாற்றுக்கவலை’ என்பதற்கு வழிக்குள்ளாகிய நரநிழ்சையுக்கடிய இடமென்றுமாம்; கவர்த்தவழிக்குள்ளென்றுரைப்பாருமுளர்.

* அரசுதுறந்து வடக்கிருந்து உயிரீர்த்த உள்ளமிகுதியான் மள்ள வென்றார். (உகசு)

க. “செல்லாற்றுக்கவலை” (குறுந். ௨௬௩ : ௨); “கனையெரி நிகழ்ந்த விலையி லங்காட், நெழுப்புறத் தன்ன புள்ளிநீழல்” அகநா. ௩௭௭௩.

௨. புறநா. ௩௨௦: ௧௩.

* “திமைமன்ன ருய்ப்பத் திருநிற்பச் செங்கோ னடப்பக்குமைவின்றிக் கொற்ற முயரத் தெவ்வா தேர்பணிய, ஐதைகின்றகாலத் தரங்கேட் றுரு முற்ற பாம்பி, னறிவன் னடிக்கி முரசஞ்சித் துறந்தவாறும்” கீவக. ௨௭.

௩௩௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(௨௨௦.) பெருஞ்சோறு பயந்து பல்யாண்டு புரந்த

பெருங்களி நிழந்த பைதற் பாக

னதுசேர்ந் தல்கிய வழங்க் லாலை

வெளின்பாழாகக் கண்டுகலுழந் தாங்குக்

ரு கலங்கினே னல்லனோ யானே பொலந்தார்த்

தேர்வண் கிள்ளி போகிய

பேரிசை மூதூர் மன்றங் கண்டே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவன் வடக்கிருந்தானுழைச்சேன்று மீண்டுவந்து உறையூர்கண்ட பொத்தியார் அழுது பாடியது.

இ - ள்.—பெரியசோற்றையுண்டாக்கிப் பல்யாண்டுபாதுகாத்த பெரிய களிற்றையிழந்த வருத்தத்தினையுடையபாகன் அவ்வியானேசேர்ந்து தல்கிய இரக்கத்தையுடையகூடத்தின்கட் கம்பம்வறிதேநிற்கப் பார்த்துக் கலங்கின தன்மைபோல யான் இறந்துபடுதலின்றிக் கலங்கினேனல்லனோ, பொன்னு னியன் தமாலையையுடைய தேர்வண்மையைச்செய்யும் கிள்ளிபோகப்பட்ட பெரியபுகழினையுடைய பழைய உறையூரின்மன்றத்தைப்பார்த்து.—எ - று.

மூதூர்மன்றங்கண்டு கலங்கினேனல்லனோவெனக்கூட்டுக.

மன்றம் - ஈண்டுச் செண்டுமென.

அழுங்கல் - முன்புள்ள ஆரவாரமுமாம்.

இறந்தவென்று சொல்லுதல் இன்னுமையால், போகியவென்றார். (௨௨௦)

க. பெருஞ்சோறு : புறநா. ௨ : ௧௬ ; ௨௩௫ : ௫.

ரு. பொலந்தார் : புறநா. ௨ : ௧௪ ; ௨௨௬ : ௪.

க. 'தேர்வண் கிள்ளி' புறநா. ௪௩ : ௧௦.

(௨௨௧.) பாடுநர்க் கீத்த பல்புக முன்னே

யாடுநர்க் கீத்த பேரன் பினனே

யறவோர் புகழ்ந்த வாய்கோ லன்னே

திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன் பினனே

ரு மகளிர் சாயன் மைந்தர்க்கு மைந்து

துகளுறு கேள்வி யுயர்ந்தோர் புக்கி

லணைய னென்னு தத்தக் கோனே

௩ - ௪. சிறுபாண். ௨௦௭ - ௧௮.

ரு. "மறவர் மறவ" பெரும்பாண், ௪௫௫.

க - ௬, புறநா. ௨௩௬ : ௧ - ௧௮.

நினையாக் கூற்ற மின்னுயி ருய்த்தன்று
பைத லொக்கற் றழீஇ யதனை
க௦ வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்
நனந்தலை யுலக் மரந்தை தூங்கக்
கெடுவி னஸ்விசை சூழ
நடுக லாயினன் புரவல னெனவே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அவன் நடுகற்கண்டு அவர் பாடியது.

இ - ள்.—பாடுநர்க்குக்கொடுத்த பலபுகழினை யுமுடையன் ; கூத்தர்க் குக் கொடுக்கப்பட்ட மிக்க அன்பினையுமுடையன் ; அறத்திறமுடையோர் புகழ்ப்பட்ட நீதிதூற்குத்தக ஆராய்ந்துநடத்திய செங்கோலையுடையன் ; சான்றோர்புகழ்ப்பட்ட திண்ணியநட்பினையுடையன் ; மகளிரிடத்துமென்மையையுடையன் ; வலியோரிடத்து மிக்கவலியையுடையன் ; குற்றமற்ற கேள்வியையுடைய அந்தணர்க்குப்புகலிடம் ; அத்தன்மையையுடையோனென்று கருதாது அத்தகுதியையுடையோனை அவ்வாறுகருதாத கூற்றம் அவனது இனிய உயிர் கொடுப்போயிற்று ; அதனால், பையாப்புற்ற மெழுடையசுற்றத்தை அணைத்துக்கொண்டு அக்கூற்றத்தை வைவேமாக வாரீர், மெய்யுரையை யுடையபுலவீர், நல்ல இடத்தினையுடைய உலகம் துன்பயிகக் கேடில்லாத நல்லபுகழ்ச்சிமாலையைச்சூழ நடப்பட்ட கல்லாயினான் எம்மைப் பாதுகாப்போனெனச்சொல்லி.—எ - று.

ஈத்தபுகழ் ஈதலாவுளதாகியபுகழெனவும், ஈத்தவன்பு ஈத்தற்கு ஏதுவாகிய அன்பெனவுங்கொள்க.

வாய்மொழிப்புலவீர், அத்தக்கோனைக் கூற்றம் இன்னுயிருய்த்தது ; அதனால் புரவலன் கல்லாயினானென ஒக்கல் தழீஇ அதனை வைகம் வம்மோ வெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

சாயல் மைந்து புக்கிலென்பன ஆகுபெயர். புக்கில் வினைத்தொகை.

கேடென்பது கெடுவெனக் குறைந்துநின்றது. (உஉக)

அ. புறநா. ௩: ௧௨; சஉ: ௨௨.

எ-அ. “தவத்துறை மாக்கண் மிகப்பெருஞ்செல்வ, நீற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர், முதியோ ரென்னு னினையோ ரென்னுன், கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்ப” மணி. ௬: ௯௭ - ௧௦௦.

கஉ. “கெடுவாக வையா துலகம்” நற்றி. ௧௧௭.

கஉ - ௩. புறநா. ௨௬௪: ௧ - ௪ ; “ஆடவர், பெயரும் பீடு மெழுதி யதாற்றும், பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்” (அகநா. ௧௩௧) ; “செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு கட்ட, கல்லேசு கவலை யெண்ணுமிகப் பலவே” மலைபடு. ௩௮௮ - ௯.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், மன் அடாது வந்த மன்னைக்காஞ்சிக்கு மேற்கோள் ; நொல். புறத்திணை. சூ. ௨௪ - ௩.

(௨௨௨.) அழலவிர் வயக்கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகாநின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென
வென்னிவ னொழித்த வன்பி லாள

நு வெண்ணு திருக்குவை யல்லே

யென்னிடம் யாதுமற் றிசைவெய் யோயே.

திணையும் துறையும் அவை.

“வணைத் தன்மகன் பிறந்தபின் பெயர்த்துச்சேன்று பொத்தியார்
எனக்கு இடந்தாவென்று சொற்றது.

இ - ள்.—பாலவிளங்கிய ஒளியையுடைய ஆபரணத்தாற் சிறந்தவடி
வியையுடையளாய் நின்நிழலினும் ஒருபொழுதுநீங்காத நீ விரும்பத்தக்க
மனைவி பெறப்பட்ட புகழ்மைந்த பிள்ளையாளவன் பிறந்தபின் வாவெனச்
சொல்லி என்னை இவ்விடத்துநின்றும்போக்கிய என்னோடு உறவிலலாதவனே,
உன்னோடு என்னிடை நட்பைக் கருதாதிருப்பையல்லே; புகழைவிரும்புவோய்,
நீ எனக்குக் குறித்தவிடம் யாது? சொல்லுவாயாக.—எ - று.

மற்று அசை.

அழல்போலப் பாடஞ்செய்யுமேனியெனினுமமையும்.

(௨௨௨)

௩. “வீறுசால புதல்வர்ப் பெற்றனை” பதிற. எசு.

(௨௨௩) பலர்க்குநிழ லாகி யுலகமீக் கூறித்

தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி

நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணு

மிடங்கொடுத்த தளிப்ப மன்ற வுடம்போ

நு டின்னயிர் விரும்புந் கிழமைத்

தொன்னட் புடையார் தம்முழைச் செவினே.

திணையும் துறையும் அவை.

கல்லாகியும் இடங்கொடுத்த கோப்பெருஞ்சோழனை வடக்கிருந்த
பொத்தியார் பாடியது.

இ - ள்.—பலர்க்கும் அருளுடைமையான் நிழலையொத்து உலகத்தார்
மிகுத்துச்சொல்ல உலகத்தையாளுந் தன்மை முடியச்செலுத்துதற்கு மறு
மைபை நினைத்தால முடிவுபோகாமையின் வடக்கிருத்தற்கு வரைந்த சிறிய
இடத்தின்கண்ணிருந்து உயிர்த்தலின் நிலைபெற நடப்பட்ட கலலானவிடத்

௩. நடுகல : புறநா. ௨௨௩ : ௧௩.

“தருமங் கைதர, மன்னுயிர்க் குறுவதே செய்து வைகினே, நென்
னுயிர்க் குறுவதுஞ் செய்ய வெண்ணினேன்” கம்ப, மந்திர, கரு. !

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௪௧

தம் இடங்கொடுத்தளிப்பர் நிச்சயமாக ; உடம்போடு இனியவுயிர்விரும்பு மாறுபோல விரும்புமுரிமையையுடைய பழையதாகிய நட்பையுடையோர் தம்மிடத்தே செல்லின்.—எ - று.

மீக்கூறியென்பது, மீக்கூறவெனத்திரிக்கப்பட்டது ; ஆண்கூறி யென்றமாம்.

தொன்னட்புடையோர் தம்முழைச்செலின், இடங்கொடுத்தளிப்பவெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

அவன் நட்பினை வியந்துகூறியது.

(௨௨௩)

(௨௨௪) அருப்பம் பேணு தமர்கடந் ததூஉந்

துணைபுண ராயமொடு தசம்புடன் றொலைச்சி

யிரும்பா ணைக்கற் கடும்பு புரந்ததூஉ

மறமறக் கண்ட நெறிமா ணவையத்து

௫ முறைநற் கறியுநர் முன்னுறப் புகழ்ந்த

தூவியற் கொள்கைத் துகளறு மகளிரொடு

பருதி யுருவிற் பல்படைப் புரிசை

யெருவை துகர்ச்சி யூப நெடுந்தூண்

வேத வேள்வித் தொழின்முடித் ததூஉ

௧௦ மறிந்தோன் மன்ற வறிவுடை யாள

னிறிந்தோன் ருனே யளித்திவ் வுலக

மருவி மாறி யஞ்சவாக் கடுகிப்

பெருவறங் கூர்ந்த வேனிற் காலைப்

பசித்த வாயத்துப் பயனிரை தருமார்

௧௫ பூவாட் கோவலர் பூவுட னுதிரக்

கொய்துகட் டழித்த வேங்கையின்

மெல்லியன் மகளிரு மிழைகளைத் தனரே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கருங்குழலாதனார் பாடியது.

எ. “படையார் புரிசைப்பட்டினம்”, “படையுடை நெடுமதில்” தேவாரம்.

கட - ௩. “அருவி மாமலை நிழத்தவு மற்றக், கருவி வானம் கடற் கோன் மறப்பவும், பெருவறனாகிய பண்பில் காலையும்” பொருந். ௨௩௫-௭.

௧௫. பூ—கூர்மை ; “பூநின்ற வேன்மன்னன்” (இறை. கு. ௧௭ - மேற்); “அடைவாம்பவை நிசிதம் பூவள் எயிலவசி யாறுங் கூர்மை” துடா மணி. ௭; ௧௬.

இ-ள்.—அரிய அரண்களைப் பாதகாவாது போரைச்செய்தித்ததுவும் துணையாய்க்கூடிய இனத்துடனேயுங்கூட மதுக்குடங்களைச் சேரநுகர்ந்து தொலைத்துப் பெரிய பாண்சுற்றமாகிய சுற்றத்தைப் பாதகாத்ததுவும் அறத்தைத் தெளியவுணர்ந்த ஒழுக்கம் மாட்சிமைப்பட்ட அந்தணரது அவைக்களத்தின்கண் வேள்விக்குரிய முறைமையை நன்றாக அறியுஞ் சடங்கவிகள் அம்முறைமையை முன்னின்று காட்டப் பலரானும் புகழப்பட்ட தாய இயல்பையுடைத்தாகிய கற்பொழுக்கமாகிய கொள்கையையுடைய குற்றந்தீர்ந்த குலமகளிரோடு வட்டமாகிய வடிவினையுடைத்தாகிய பலபடையாகச் செய்யப்பட்ட மதிலாற் சூழப்பட்ட வேள்விச்சாலையுட் பருந்துவிழும் குவதாகச் செய்யப்பட்டவிடத்து நாட்டிய பூபமாகிய நெடிய கம்பத்து வேதத்தாற் சொல்லப்பட்ட வேள்விவினைச் செய்துமுடித்ததுவுமாகிய இவற்றையுடைய பையனை நிச்சயமாகவறிந்த அறிவினையுடையோன் ; அவன்றான் தஞ்சினன் ; ஆதலால், இனி இவ்வுலகம் இரங்கத்தக்கது ; அருவிநீர்மறுத்துப் உலகத்தாரஞ்சும்பிரிசு வெம்மையுற்றுப் பெரிய வற்கடமிக்கவேளிற்காலத்து பசித்த ஆயமாகிய பயன்படும் ஆனிரையை இரங்கித்தல்செய்வாராகக் கூர்மை பொருந்திய கொடுவாளாற் கோவலரானவர்கள் பூக்களுடனேயுதிருக் கொம்புகளைக்கழித்து அதன்மழைச்செறிவையழித்த வேங்கையினையொப்ப மெல்லிய இயல்பினையுடைய உரிமைமகளிரும் அருங்கலவணிமுதலவாசிய அணிகளையொழித்தார்.—எ -று.

முறைநற்கறியுநர் முன்னுற வேள்வித்தொழின்முடித்ததூஉமென இயையும்.

எருவையென்றது, பருந்தாகச்செய்யப்பட்ட வடிவினை.

அறிவுடையாளானிறந்தான் ; மகளிரும் இழை களைந்தனர் ; இவனை யிழந்த உலகம் அளித்தெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

‘எருவைறுவற்சி’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

‘ஆயத்துப்பயனிரை’ என்பதற்கு ஆயத்திற்குப்பயனாகிய இரையெனினு மமையும். (உஉச)

* சடங்கவிகள் - வட்டங்கலித்துக்கள் ; ஆறங்கங்க்கையுமுறிந்தோ ரென்றபடி ; “புத்தூர்ச் சடங்கவி மறையோன்” (பெரிய. தடுத்தாட் கொண்ட. ஏ) ; முறையைக் காட்டுவோர்க்கு உபதிரஷ்டாக்கள் என்பது பெயர்.

† பருந்துவடிவமாகச்செய்ததற்குக் கருடசயனமென்று பெயர்.

(உஉ௫.) தலையோர் நங்கின் நீஞ்சேறு மிசைய

விடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்

கடையோர், விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர

நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ

நு வேந்துபி டழித்த வேந்துவேற் றுணையோ

டாற்ற லென்பதன் றோற்றங் கேளினிக்

கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை

முள்ளுடை வியன்காட் டதுவே நன்றுஞ்

சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி கேட்குவன் கொல்லென

க0 ஷின்னீசைப் பறையொடு வென்றி நுவலத்

தூக்கணங் குரீஇத் தூங்குகு டேய்ப்ப

வொருசிறைக் கொளீஇய திரிவாய் வலம்புரி

ஞாலங் காவலர் கடைத்தலைக்

காலைத் தோன்றினு நோகோ யானே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் நலங்கிள்ளியை ஆலத்தூர்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—முன்செல்லும் * தூசிப்படையோர் பனையின் கணுநதாகிய நுங்கினது இனிபசெறிவை அயில, இடைச்செல்வோர் பழத்தினது செவ்விக்கனியை நுகர, பின்செல்வோர் நீங்கியவாயையுடைய பிசுருடனே சுடப்பட்ட கிழங்கினே நுகர இப்படியொழுக்குடைத்தாகி இடமகன்ற உலகத்து வலமுறையாகச் சூழ்ந்து மன்னரை வலிகெடுத்த மேம்பட்ட வேலையுடைய சேனையுடனாகுடிய வலியென்று சொல்லப்பட்ட தன் வினாவை இனிக் கேட்பாயாக ; கள்ளியோங்கிய களர்நிலமாகிய பாழப்பட்டவிடத்து முள்ளுடைத்தாகிய பெரிய புறங்காட்டின்கண்ணத்தாயிற்று ; பெரிதும் சேட்சென்னிநலங்கிள்ளி கேட்பாங்கொல்லோவென அஞ்சி இனிய ஓசையையுடைய முரசுடனே வெற்றியைச்சொல்லாநிற்க முன்பு தூக்கணங்குருவியினது தூங்கப்பட்ட கூட்டையொப்ப ஒருபக்கத்தே தூங்கப்பட்ட வலத்திலேபுரிந்த திரிந்தவாயையுடைய சங்கம் இப்பொழுது உலகங்காக்கும் அரசரது வாயிலிடத்தே பள்ளியெழுச்சிக்காலத்தே தோன்றினும் அதனைக்கேட்டு இறந்துபடாது நோமளவினோனாயினேன்.—எ - று.

முன்பு நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி கேட்குவன்கொல்லென ஒருசிறைக் கொளீஇய வலம்புரி இன்று வென்றி நுவலாநிற்கப் பறையொடு காலைத் தோன்றினும் யானேவேனெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

கேளினியென்றது நெஞ்சினே.

‘வென்றி நுவலா’ என்றும், ‘காலைத்தோன்றின’ என்றும் பாடமோதுவாறு முளர். (உஉரு)

எ. 10. புறநா. உசரு : ௩ ; உ௩௭ : ௧௩.

க. சேட்சென்னிநலங்கிள்ளி : புறநா. உ௭ : ௧0.

* தூசிப்படை - முன்படை ; சேனையின் முதலிற்செல்வோர் பனை நுங்கின் திஞ்சேறுமிசையவென்றதும், இடையிற்செல்வோர் பனங்கனி மாந்தவென்றதும், கடையிற்செல்வோர் பனம்பிசிரையும் சுட்டபனங்கிழங்கையும் நுகரவென்றதும் சேனையின் மிகுதியையும் அது செல்லுதற்குரிய காலநீட்சியையுமுணர்த்தி நின்றன.

(௨௨௬.)செற்றன் ருயினுஞ் செயிர்த்தன் ருயினு

முற்பன் ருயினு முய்வின்று மாதோ

பாடுவர் போலக் கைதொழு தேத்தி

யிரந்தன் ருகல் வேண்டும் பொலந்தார்

டு மண்டமர் கடக்குந் தானைத்

1 திண்டேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே.*

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய்கள்ளவளவனை மாறேக்கத்து நப் பசுலையார் பாடியது.

இ - ள். — தன்மனத்துள்ளே கறுவுகொண்டதாயினும் வெளிப்படரின்று வெகுண்டதாயினும் உற்றுரின்று கையோடுமெய்தீண்டி வருத்திற்றாயினும் அதற்குப் பிழைத்தவண்டாகாது; பாடுவாரைப்போலத் தோன்றிநின்ற கையாற்றொழுது வாழ்த்தி இரந்து உயிர்கொண்டதாகலவேண்டும்; பொன்னுனியன் தமாலையினையும் மண்டியபோரின்கண் எதிரின்றுவெல்லும் படை யினையும் திண்ணியதேரினையுமுடைய வளவனைக்கொண்டகூற்று, — எ - று.

டொலந்தார்வளவனெனவியையும்.

கூற்றமிரந்ததாகல்வேண்டும்; இம்மூன்றினுள் ஒன்றுசெய்யினும் பிழைப்பின்றெனக்கூட்டுக.

இஃது அவனான்மையிருதியினையும் வண்மையினையும் வியந்து இரங்கிக் கூறியவாறு. (௨௨௬)

௩. “கைதொழுஉட் பரவ்” முற்கு. ௨௫௨.

௪. புறநா. ௨௨௦: ௫.

௫. புறநா. ௨௧௩: ௧.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைநூள், “கழிந்தோர் தேத்துக்கழிபட ருநீஇ, யொழிந்தோர் புலம்பிய கையறுநிலை” என்பதற்கும் (தொல். புறத் திணை. சூ. ௧௧ - இளம்), மன் அடாது வருதமன்னைக்காஞ்சிக்கும் (ஷெ. ஷெ. சூ. ௨௪ - ந) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘திண்டோள்’

(௨௨௭.)நனிபே தையே நயனில் கூற்றம்

| வீரகின் மையின் வித்தட் டுண்டனை

௧. உரிச்சொற்றொடருக்கும் (நன் - மயிலை. சூ. ௧௫௧, ௨௫௧, ௩௭௩; நன் - வி. சூ. ௧௫௨, ௩௭௪; இ - வி. சூ. ௫௪ - உரை), உரிச்சொல் பெயரை யடுத்துவந்ததற்கும் (நன் - மயிலை. சூ. ௪௪௧), நனியென்னு முரிச்சொல் மிகுதியென்னும் பண்பை விளக்கியதற்கும் (ஷெ. ஷெ. சூ. ௫௫; நன் - வி. சூ. ௪௫௧) மேற்கோள்.

௨. புறநா. ௨௩௦: ௧௩.

யின்னுங் காண்குவை நன்வா யாகுத
 லொளிறுவாண் மறவருங் களிது மாவுங்
 ௫ குருதியங் குருஉப்புனற் பொருகளத் தொழிய
 நாளு மாணன் கடந்தட் டென்றுநின்
 வாடுபசி ¹ யருத்திய பழிதீ ராற்ற
 னின்னோ ரன்ன பொன்னியற் பெரும்பூண்
 வளவ னென்னும் வண்டுமூக கண்ணி
 ௧௦ யினையோற் கொண்டனை யாமி
 னினியார் மற்றுநின் பசிதீர்ப் போரே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை ஆடுதுறைமாசாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—மிகவும் அறிவுடையவல்லே, ராமில்லாத கூற்றமே; நினக் குப் போவதொருவிரகில்லாமையினான் மேல்வினைந்து பயன்படும்தையைக் குற்றியுண்டாய்; ஆயின் நினக்கு இவ்வாறுசொல்லிய வார்த்தை நல்லமெய் யாதல் இன்னமுகாண்பை; ஒளிவிளங்கிய வாட்போராவல்ல வீரரும் யானையும் குதிரையும் உதிரமாகிய நிறமுடைய அழகியநீர்மிக்க போர்க்களத் தின்கண் மாய நாடோறும் அமையானாய் எதிரின்று கொன்று நாடோறும் நினதுமெய் வாடுதற்கேதுவாகிய பசிதீர்த்தற்கு ஊட்டிய வசையற்ற வலியையுடைய கொலைத்தொழிலுக்கு நின்னையொத்த பொன்னுனியன்ற பேரணிகலத்தையுடைய வளவனென்றுசொல்லப்படும் வண்டுகள்மொய்க்கப் படும்கண்ணியையுடைய இத்தன்மையினையுடையோனை நீகொண்டாயாயின், இனி நின்பசியைக்கெடுப்போர் யார்? சொல்லுவாயாக.—எ -று.

கூற்றமே, இத்தன்மையோனைக் கொண்டாயாயின், நின் பசியைத் தீர்ப்போர் இனி யார்? விரகில்லாமையின் வித்தட்டுண்டனை; நன்வாயாகுதல் இன்னுங்காண்குவையெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

நயன - ரியாயமுமாம்.

(௨௨௭)

ச. “ஒளிதுவாண் மறவருந் தேரு மாவுங், களிதுஞ் சூழ்தர” மணி. ௧:

அ - கூ.

(பி - ம்.)—¹ ‘அருக்கிய’

(௨௨௮.) கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே

யிருடிணிந் தன்ன குருஉத்திரட் பருஉப்புகை

யகலிரு விசும்பி னூன்றுஞ் சூளை

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே

௫ யளியை நீயே யாங்கா குவையகொ

நிலவரை சூட்டிய நீணெடுந் தானைப்
புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல்லிசை
விரிகதிர் ஞாயிறு விசம்பிவர் தன்ன
சேண்ணிளங்கு சிறப்பிற் செம்பியர் மருகன்
க0 கொடிநாடங்கு யானை நெடுமா வளவன்
நேவ ருலக மெய்தின னாதலி
னன்னோற் கவிக்குங் கண்ணகன் ருழி
வணைதல் வேட்டனை யாயி னெனையதூஉ
மிருநிலந் திகிரியாப் பெருமலை
கரு மண்ணு வணைத லொல்லுமோ நினக்கே.

திணை - அது ; துறை - ஆனந்தப்பையுள்.

அவனை ¹ ஐயூர்முடவனுர் பாடியது.

ஆனந்தப்பையுள்வது:—

* “விழும் கூர வேய்த்தோ ளரிவை
கொழுநன் வீயக் குழைந்துயங் கின்ற.”

இ - ள்.—அநிகலம்வனையும் வேட்கோவே! அநிகலம்வனையும் வேட்கோவே! இருள் நீங்கி ஒரிடத்தேசெறிநது நின்றாற்போன்ற நிறமுடைத்தாய்த் திரண்ட மிக்கபுகை அகலிய பெரிய ஆகாயத்தின் கட் சென்றுதங்கும் சூனையையுடைய அகலிய இடத்தினையுடைய பழையவானிகட் கலம்வனையும் வேட்கோவே! இரங்கத்தருவை, நீ என்ன வருத்தமுறுவையதான், நிலவெல்லையின் கண் பரப்பிய மிக்கபெரியசேனையினையுடைய அறிவுடையோர்புகழ்ந்த பொய்யாத நல்லபுகழினையும் பரந்தசுடரினையுடைய ஆதித்தன் வானத்தின்கண் பரந்தாலொத்த சேய்மைக்கண்ணே விளங்கும் தலைமையையுடைய செம்பியர்மாபிணுள்ளான், கொடிகள் நாடங்காரின்ற யானையினையுடைய மிகப்பெரிய வளவன், அவன் தேவருடைய விண்ணுலகத்தையடைந்தானாகலான், அப் பெற்றிப்பட்டோனைக் கவிக்கும் இடமகன்ற தாழியை வணைதலை நீ விரும்பினாயின் எப்படியும் பெரியநிலவட்டம் உருளியாகப் பெரியமேருமலை மண்கு வனைய இயலுமோ? இயலாதன்றே நினக்கு.—எ - று.

அடுக்கு விரைவின் கண்வந்தது.

கலஞ்செய்கோவே! வளவன் தேவருலகமெய்தினானாதலால், அன்னோற் கவிக்கும் தாழி வணைதல் வேட்டனையாயின் இருநிலம் திகிரியாக மாமேரு

கக - உ. புறநா. உ௩அ, உ௩௬, ௩௬௪ ; “தாழ்வவி னடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்” மணி. ௬ : ௬௭.

கஉ - ச. “மாயிருந் தாழி கவிப்பத், தாவின்று கழிகவெற் கொள்ளாக் கூற்றே” நற். உ௭௧.

* புறப்பொருள்வேண்பாமாலை, கிறப்பிற்போதுவியற்படலம், க௩. (பி - ம்.)—¹ ‘உறையூர்முடவனுர்’

புறநானூறு முலமும் உரையும். ௩௪௭

மண்ணை வளைதலொல்லுமோ? ஒல்லாமைவின் யாங்காருவை; நீ இரங்கத் தக்காயெனக்கூட்டி வளைமுடிவுசெய்க.

இதுசுற்றத்தார் இரங்கிக்கூறுதலின், ஆனந்தப்பையுளாயிற்று. (௨௨௮)

(௨௨௯.) ஆடிய வழற்குட்டத்

தாரிரு ளரையிரவின்

முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்

கடைக்குளத்துக் கயங்காயப்

௫ பங்குனி யுய ரழுவத்துத்

தலைநாண்மீ னிலைதிரிய

நிலைநாண்மீ னதனெதி ரேர்தரத்

தொன்னுண்மீன் றுறைபடியப்

பாசிச் செல்லா தூசி முன்னு

௧௦ தளக்கர்த்திணை விளக்காகக்

கனையெரி பரப்பக் காலெதிர்பு பொங்கி

யொருமீன் விழுந்தன்றால் விசம்பி னானே

அதுகண், டியாமும் பிறரும் பல்வே றிரவலர்

பறையிசை யருவி நன்னாட்டுப் பொருந

௧. அழற்குட்டம் : “அழல்சேர் குட்டத் தட்டமி” (சீலப், ௨௩ : ௧௩௪) ; ஆடு - மேடராசி ; அக்கினியை அதிதேவதையாகவுடைமையின் கார்த்திகைக்கு அழலென்பது பெயராயிற்று. அசுவதியின் நான்குகால் களும் பரணியின் நான்குகால்களும், கார்த்திகையின்முதற்காலும் மேட ராசிக்குரியன. பங்குனி மாதத்திற் கார்த்திகை நட்சத்திரமுள்ளதினம் பூர்வ ஷ்டஷ்டி அல்லது ஸப்தமியென்பது கணிதநூற்றுணிபாதலால், அத்தினத் தின்பாதிவிரவு நிறைந்த இரண்டையுடைத்தாயிற்று.

௩. அனுடத்தின்வடிவமாகிய ஆறுநட்சத்திரங்களின் தொகுதி வளைந்த பனைமரம்போன்ற தோற்றமுடைமையின் அது முடப்பனையெனப் பட்டது ; ‘அனுட மாறு முடப்பனை போலும்’ என்பர்.

௬. பாசி, ஊசியென்பன முறையே பிராசி, உதீசியென்னும் வடமொழிச்சிதைவுகள் ; உச்சிமீனுக்கு முன் எட்டாவதுமீன் அத்தமிழ்த்தலும் பின் எட்டாவது மீன் உதித்தலும் இயல்பு ; ‘உச்சிமீனுக் கெட்டாய் னுதயமீன்’ என்பர்.

௫ - ௧௨. புறநா. ௨௪ : ௨௪ - ௫ ; பங்குனிமாதத்தில நட்சத்திரம் வீழின், இராசபீடை என்பர் ; “ஆடு கயறே டனுச்சிங்கத் தெழுமீன் விழுமே லரசழிவாம்” என்பது சோதிடநூல்.

௧௪. புறநா. ௧௨௬ : ௮ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

கூசுஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கரு னேயில னாயி னன்றுமற் றில்லென
வழிந்த நெஞ்ச மடியுளம் பரப்ப
வஞ்சின மெழுநாள் வந்தன் றின்றே
மைந்துடை யானை கைவைத் துறங்கவுந்
தின்பிணி முரசங் கண்கிழிந் துருளவுந் .

உ௦ காவல் வெண்குடை காப்பரிந் துலறவுந்
காலியற் கலிமாக் கதியின்றி வைகவு
மேலோ ருலக மெய்தின னாகவி
னெண்டொடி மகளிர்க் குறுதுணை யாகித்
தன்றுணை யாய மறந்தனன் கொல்லோ

உரு பகைவர்ப் பிணிக்கு மாற்ற னசைவர்க்
களந்துகொடை யறியா வீகை
மணிவரை யன்ன மாஅ யோனே.*

தினையும் துறையும் அவை.

† கோச்சேரமான் யானை க்கடீசேய்ய மாந்தரஞ்சேரலிநம்போறை
இன்னநாளிற்றுஞ்சுமென அஞ்சி, அவன் துஞ்சியவிடத்துக் கூடலூர்
கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—மேடவிராசிபொருத்திய கார்த்திகைநாளின் முதற்காலின்கண்
நிறைந்த இருளையுடைய பாதியிரவின்கண் முடப்பனைபோலும் வடிவை
யுடைய அனுடநாளின் † அடியின்வெள்ளிமுதலாகக் கயமாகிய § குள
வடிவுபோலும்வடிவையுடைய புனர்பூசத்துக் கடையின்வெள்ளி எல்லையாக
விளங்கப் பங்குனிமாதத்தினது முதற்பதினேழ்தின்கண் உச்சமாகிய உத்த
ரம் அவ்வுச்சியினின்றும்சாய அதற்கு எட்டாமீனாகியமூலம் அதற்கெதிரே
எழாநிற்க அந்த உத்தரத்திற்கு முன்செல்லப்பட்ட எட்டாமீனாகிய மிருக
சீரிடமாகிய நக்கத்திரம் துறையிடத்தேதாமக கீழ்த்திசையிற்போகாது

ககூ. புறநா. கூகூ : க.

உஉ. புறநா. உகூ : க௦ ; உஉஅ : கக ; உசுக : கக.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், 'அச்சமுமுவுகையு மெச்சமின்றி,
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றினிமித்தமும், காலங்கண்ணிய லும்படை' என்ப
தற்கு மேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. கூ௦ - இளம்) ; "ஆடிய
லழற்குட்டத்து...மாயோனே : இதனுள், பாடாண்டலைவனது நான்மீனை
வீழ்மீன் நலிந்தமைபற்றிக் கூறியது" ஷே. ஷே. ௩, கூசு - ந.

† புறநா. உஉ : கருத்தின் அடிக்குறிப்பு.

‡ அடியின் வெள்ளி . முதல் நட்சத்திரம்.

§ புனர்பூசம் கயமாகிய குளவடிவமுடையது ; அதனால், அது கய
மென்றும், குளமென்றும், ஏரியென்றும் பெயர்பெறும் ; "அதிதிராள் கழை
யாவண மேரி புனர்தங் கரும்பிவை புனர்பூச மாறும்" பிற்கலந்தை.

வடதிசையிற்போகாது கடலாற்குழப்பட்டபூமிக்கு விளக்காக முழங்கா
 நின்ற தீப்பரக்கக் காற்றற்பிதிர்த்துகளிர்து ஒருமீன் வீழ்ந்தது வானத்தி
 னின்றும்; அதனைப்பார்த்த யாமும் பிறருமாகிய பல்வேறுவகைப்பட்ட இர
 வலர் எம்முடைய பறையொலிபோலும் ஒலியையுடைய அருவியையுடைய
 நல்ல மலைநாட்டுக்குவெந்தனாகியவன் நோயையுடையனல்லனாகப்பெறின் அழ
 கிதென இரங்கிய நெஞ்"த்துடனே மடிந்தவுள்ளம் பரப்ப யாம் அஞ்சி
 னேம்; அஞ்சினபடியே ஏழாநாள் வந்ததாகலின் இன்று, வலியையுடைய
 யானே கையை நிலத்தேயிட்டுவைத்துத் துஞ்சவும் திண்ணிய வாராற்பிணிக்க
 ப்பட்ட முாசம் கண்கிழிந்துருளவும் உலகிற்குக் காவலாகிய வெண்கொற்ற
 க்குடை கால்துணிந்து உலரவுந் காற்றுப்போலுமியலையுடைய மனஞ்
 செருக்கிய குதிரைகள் கதியின்றிக் கிடக்கவும் இப்படிக்கிடக்கத் தேவருல
 கத்தையடைந்தான்; ஆகையாலே, ஒள்ளியவனையையுடைய மகளிர்க்கு
 மேவப்பட்டதுணையாகித் தனக்குத்துணையாகிய மகளிரையும் மறந்தான்
 கொல்லோ? பகைவரைப்பிணித்துக்கொள்ளும் வலியையும் நச்சியோர்க்கு
 அளந்துகொடுத்தலறியாத வண்மையையுமுடைய நீலமலைபோலும் மா
 யோன்.—எ - று.

மன்னும், தில்லும் அசை.

✓ கயத்துக்குளக்கடையென்க.

✕ நற்றிசையாகிய கிழக்கும் வடக்குஞ்செல்லாது நீத்திசையாகிய தெற்கும்
 மேற்குமாகிய இரண்டனுடைய ஒருதிசைக்கண வீழ்ந்ததென்று ஆம்; அன்றி
 வடக்குந்கிழக்குஞ்செல்லாதெனவே வடகிழக்கே வீழ்ந்ததென்றுமாம்.

படவென்றல் இராமையிற் கைவைத்துநங்கவும் கண்கிழிந்துருளவும்
 கால்பரிந்துலரவும் கதியின்றிவைகவுமெனத் தகுதிபற்றிக்கூறப்பட்டன.

மாயோன் மகளிர்க்குத்துணையாகித் தன்றுணையாய் மறந்தனனோ?
 இல்லையோ? யாம் மறவாரிலைமையமாயினமென இரங்கிக்கூறியவாறு.

‘அஞ்சின மெழுநாள் வந்தன் தின்றொன்’ என்பது உம் பாடம். (௨௨௯)

(௨௩௦.) கன்றம் ராயங் கானத் தல்கவும்

வெங்கால் வம்பலர் வேண்டிபுலத் துறையவுங்

களமலி குப்பை காப்பில வைகவும்

விலங்குபகை கடிந்த கலங்காச் செங்கோல்

நு வையகம் புகழ்ந்த வயங்குவினை யொள்வாட்

பொய்யா வெழினி பொருதுகளஞ் சேர

வீன்றோ ணீத்த குழவி போலத்

தன்னமர் சுற்றந் தலைத்தலை யிணையக்

கடும்பசி கலக்கிய விடும்பைகூர் நெஞ்சமொடு

சு. ‘எழினி’: புறநா. ௧௫௮: ௮-௯; அகநா. ௩௬, ௧௦௫, ௧௬௭, ௨௧௧.

எ. புறநா. ௪: ௧௮ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௧௦ நோயுழந்து வைகிய வுலகினு மிகநனி
நீயிழந் தனையே யறனில் கூற்றம்
வாழ்தலின் வருஉம் வயல்வள னறியான்
வீழ்குடி யுழவன் வித்துண் டாஅங்
கொருவ னொருயி ருண்ண யாமி

௧௩ நேரார் பல்லுயிர் பருகி

யார்குவை மன்னோவவ னமரமி களத்தே.

தினை - அது ; துறை - கையறுநிலை.

அத்யமான்தகரீர் போருதுவீழ்ந்தஎழினியை அரிசில்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—கள்ளைமேவிய ஆனிரை மேய்த்தகாட்டிடத்தே பிறிதொன் றால் ஏதமின்றிக்கிடப்பவும் சுரத்தின் நடத்தலால் வெம்மையுற்ற காலினை யுடைய வழிபோவார் தாம்வேண்டியவிடத்தே தங்கவும் களத்தின்கண் நிறைந்த நெற்பொயி காவலின்றியே கிடப்பவும் எதிரில்நின்று தடுக்கும் பகை யைத்துரந்த நிலங்கலங்காத செவ்விய ஆட்சியினையும் உலகத்தார்புகழ்ந்த விளங்கியபோரைச்செய்யும் ஒள்ளிய வானினையும் தப்பாதமொழியினையு முடைய எழினி பொருது போர்க்களத்தின்கண்ணே வீழப் பெற்ற தாயாற் கைவிடப்பட்ட உண்ணாதகுழுவையொப்பத் தன்னைமேவியகினை இடந்தோறு மிடந்தோறும் வருந்த மிக்கபசிவருத்திய கலக்கமுற்ற துன்பமிக்க நெஞ்சு மோடு அவனையிழந்து வருத்தமுற்றுக்கிடந்த உலகத்து விதனத்தினும் மிகப் பெரிதாக நீயிழந்தாய், அறமில்லாதகூற்றமே! வாழ்தலேதுவாகவரும் வய லிடத்து விளையும் வருவாய்யறியானுப்த் தனார்த்தகுடியையுடைய உழவன் விதையையுண்டாற்போல இந்த ஒருவனது பெறுதற்சரிய உயிரையுண்டிலை யாயிற் பகைவருடைய பலஉயிரையும் பருகிநிறைவை, அவன் போரிற் பகை வரைக் கொலலும் களத்தின்கண்.—எ - று.

மன் கழிவின் கண்வந்தது.

உயிர் உண்ணவும் பருகவும் படுவதன்றியினும் அவ்வாறுகூறுதல்,
* “அகலிற் விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரும் பலகதிர்ப் பருதி” என்றற்போல † ஓரணிகுறித்துநின்றது.

எழினி களஞ்சேர ஒருவருயிருண்ணையாயின், அவன் அமரடுகளத்துப் பல்லுயிரும் பருகி யார்குவை ; அதுகழிந்ததெயெனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

‘கடும்பசி களங்கிய’ என்றும் பாடம்.

(௨௩௦)

௧௧. புறநா. ௨௧௦ : அ.

௧௩. புறநா. ௨௨௭ : உ.

* பெரும்பாணுற்றுப்படை, ௧ - ௨.

† ஓரணியென்றது, சமாதியென்னுமலங்காரத்தை.

(௨௩௧.) எறிபுனக் குறவன் குறைய லன்ன

கரிபுற விறகி னீம வொள்ளழற்

குறுகினுங் குறுகுக் குறுகாது சென்று

விசம்புற நீளினு நீள்க பசங்கதிர்த்

௫ திங்க ளன்ன வெண்குடை

யொண்ணாயி தன்னோன் புகழ்மாயலவே.

1 தீணையும் துறையும் அவை.

2 அதியமானோமானஞ்சீயை ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—வெட்டிச்சுட்டகொல்லேநிலத்துக் குறவனால் தறிக்கப்பட்ட துண்டம்போன்ற கரிந்தபுறத்தையுடையவிறகால் அடுக்கப்பட்ட ஈமத்தின் கண் எரிகின்ற ஒள்ளிய அழலின்கண் உடல் சுடச் சென்றனாகிலும் அனுகு, அவ்வாறனாகாதுபோய் வறிதே ஆகாயத்தையுற ஒங்கினுமோங்கு, குளிர்ந்தசுடரையுடைய மதிபோலும் வெண்கொற்றக்குடையையுடைய ஒள்ளிய ஞாயிற்றையொப்போனது புகழ் மாயா.—எ -று.

ராமமென்பது பிணஞ்சுதிதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு.

இனி, ஈமவொள்ளழல் இவனுடல்சிறையாமற் சிறுகினுஞ்சிறுகுக; அன்றிச் சிறையும்படி சென்றுநீளினுநீளுக; இவன் புகழ் மாயாவெனினு மமையும்.

‘எறிபுனக்குறவன்’ என்று பாடமோதுவாருமுள்.

(௨௩௧)

௫. புறநா. ௩: ௧; ௨௨: ௧௧ - ௨; ௩௩: ௧.

௨ - ௬. புறநா. ௨௩௧: ௨௦ - ௨௧.

(பி - ம்.)—1 ‘திணை - பொதுவியல்; துறை-கையறுநிலை’ 2 ‘அவனை அவர்பாடியது’

(௨௩௨.) இல்லா கியரோ காலே மாலே

யல்லா கியர்யான் வாழு நாளே

நடுகற் பீலி சூட்டி நாரரி

சிறுகலத் துகுப்பவுங் கொள்வன் கொல்லோ

௫ கோடியர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடுடன் கொடுப்பவுங் கொள்ளா தோனே.

1 தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—அவனையின்றிக் கழிகின்ற காலையும் மாலையும் இனி இல்லை யாகுக; யான் உயிர்வாழ்நாளும் எனக்கு ஒருடயன்படாமையின் அவையல்ல

௨. ‘இல்லாகியர்’: புறநா. ௧௩௦: ௫.

௩. புறநா. ௨௩௨: ௩ - ௪.

(பி - ம்.)—1 ‘திணை - தம்பை; துறை - பாண்பாட்டு’

௩௩௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வாக; நடப்பட்ட கல்லின்கட் பீலியைச்சூட்டி*நாராலரிக்கப்பட்ட தேறலைச் சிறியகலத்தானாகுப்பவும் அதனைக்கொள்வனோ? கொள்ளானோ? சிகரமோக் கிய உயர்ந்தமலைபொருந்திய நாடுமுழுவதன்கொடுப்பவும் கொள்ளாத வன்.—எ - று.

நாடுள்கொடுப்பவும் கொள்ளாதோன் நாரரி சிறுகலத்துகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க. (உ௩௨)

* புறநானூறு, உக௭: ௩ - சு.

(௨௩௩.)பொய்யா கியரோ பொய்யா கியரோ

பாவடி யானே பரிசிலர்க் கருகாச்

சீர்கெழு நோன்ற ளகுதைகட் டோன்றிய

பொன்புனை திகிரியிற் பொய்யா கியரோ

௩ விரும்பா னெக்கற் றலைவன் பெரும்பூட்

போரடி தானே யெவ்வி மாற்பி

னெஃகுறு விழுப்புண் பலவென

வைகுறு விடிய வியம்பிய குரலே.

தினையும் துறையும் அவை.

வேள் எவ்வியை வெள்ளெருக்கிலையார் பாடியது.

இ - ள்.—பொய்யாகுக ; பொய்யாகுக ; பரந்த அடியினையுடைய யானையைப் பரிசிலர்க்குக் குறைவறக்கொடுக்கும் ஈர்மைபொருந்திய வலிய முயற்சியையுடைய அகுதையிடத்து உளதாகிய பொன்னுற்செய்யப்பட்ட ஆழிபோலப் பொய்யாகுக ; பெரியபாணசுற்றத்திற்குமுதல்வன், பேரணி கலத்தினையுடையபோரின்கட் கொல்லும் படையினையுடைய எவ்வியதுமார் பின்கண் வேல்தைத்த சிறந்தபுண் பலவென வைகுதலுற்ற விடியற்காலத் துச்சொல்லிய வார்த்தை.—எ - று.

௩. 'அகுதை' : (புறநா. ௩௪௭ : ௩) ; "இன்கடுங் கள்ளி னகுதை" (குறுந். ௨௯௮ ; அகநா. ௭௬) ; "அக்கலுழ் மாமை யகுதை", "நன்மா லீசும் வண்மகி ழகுதை", "வயங்குபெருந் தானே யகுதை" அகநா. ௯௬, ௧௧௨, ௨௦௮.

௬. 'எவ்வி' : (புறநா. ௨௪ : ௧௮ ; ௨௦௨ : ௧௪) ; "எவ்வி யிழந்த வறு மையாழ்ப் பாணர்" (குறுந். ௧௬) ; "வாய்வா, ளெவ்வி வீழ்ந்த செருவிற் பா ணர், கைதொழு மாபிள முறித்திடெப் பழிச்சிய", "பயங்கெழு வைப்பிற் பல் வே லெவ்வி", "நீடுந் கிழவோன், வாய்வா ளெவ்வி யேவன் மேவார், நெடு மிடல் சாய்த்த பசும்பூட் பொருந்தில்.....கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற் றெல்லிமி ழன்ன, கவ்வையா கின்றற் பெரிதே", "நரைமூதாளர் கைபிணி விடுத்து, நனைமுதிர் தேற னுனையர்க் கீயும், பொலம்பூ ணெவ்வி" அகநா. ௧௧௩, ௧௨௬, ௨௬௬, ௩௬௬.

௭. "விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழுக்கினுள், வைக்குந்தன் னுனை யெடுத்து" குறள். ௭௭௬.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௫௩

பெரும்பூண்மார்பென இயையும்.

திகிரியென்றது, திகிரி தைத்ததென்றுபிறந்த வார்த்தையை.

பொன் : ஈண்டு இரும்பு.

அடுக்கு விரைவின் கண்வந்தது.

இயம்பியகுரல்பொய்யாகியரெனக்கூட்டுக.

(௨௩௩)

(௨௩௪.) நோகோ யானே தேய்கமா காலே

பிடியடி யன்ன சிறுவழி மெழுகித்

தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த

வின்சிறு பிண்டம் யாங்குண் டனன்கொ

டு லுலகுபுகத் திறந்த வாயிற்

பலரோ டுண்டன் மரீஇ யோனே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ-ள.—நோவக்கடவேனோ யான்? எனதுவாழ்க்கடவ மிக்கநாள் மாய் வதாக; பிடியினது அடிபோன்ற சிறிய இடத்தினைமெழுகித் தன்னைமேவப் பட்ட காதலி புன்மேலவைக்கப்பட்ட இனியசிறிய பிண்டத்தை எவ்வாறுண்டாண் கொல்லோ? * உலகத்தார் யாவரும் புகும்பரிசு திறந்தவாயிலையுடைய பலரோடுங்கூடி உண்டலைமருவியோன்.—எ -று.

இன்றிறுபிண்டமென்றது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

பலரோடுண்டலை மரீஇயோன் பிண்டம் யாங்குண்டனன்கொலெனக் கூட்டுக. (௨௩௪)

க. “செய்கென்பது, நோகோயானேயென்ப பெயரொடு முடிந்ததா லெனின் அவ்வாறுவருவனவுளவேனும் சிறுபான்மை; வினைகோடலே பெரும்பான்மையெனவுளர்க” (தொல். வினை. கு. எ - கல், ந); “செய்கென்பது, நோகோயானேயெனச் சிறுபான்மை பெயர்கோடல் உரையிற் கொள்க” இ - வி. ௫. ௨௩௪ - உரை.

* “உலகவிடைகழி” சிலப். ௧௦: ௨௪.

(௨௩௫.) சிறியகட் பெறினே யெமக்கியு மன்னே

க. ‘மன்’ என்னும் இடைச்சொல் கழிவின் கண்வந்ததற்கு மேற் கேள் (தொல். இடை. கு. ௪ - இளம், சே, பேர், கல், ந; நன் - மயிலை. கு. ௪௩௧; நன் - வி. கு. ௪௩௨; இ - வி. கு. ௨௪௩ - உரை);

௩௫௪ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பெரியகட் பெறினே

யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே

சிறுசோற் றுனு நனிபல கலத்தன் மன்னே

டு பெருஞ்சோற் றுனு நனிபல கலத்தன் மன்னே

யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே

யம்பொடு வேனுழை வழியெல்லார் தானிற்கு மன்னே

நரந்த நாமுந் தன்கையாற்

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னேயென்புழி மன்னைச்சொல் இனி அது கழிந்ததென்னும்பொருள்குறித்து நின் றதுகாணென்றும்பொருளுணராதானே அரிதாகப்பெற்ற கள்ளை எக்காலமும் எமக்குத் தருகின்றவன் துறக்கத்துச் சேறலின் எமக்குக் கள்ளுண்டல் போயிற்றென்றல் இதன் பொருளுணர்த்துத் தொடர்மொழிகூறிப் பொருளுணர்த்துக” (தோல். உரி. சூ. ௯௪ - ந்) ; “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே யென்றது உளப்பாட்டுத்தன்மையும் படர்க்கையும் பற்றிவந்தது” (ஷெ. எச்ச. சூ. ௪௯ - ந்); ஒருஉவண்ணத் திற்கும் (தோல். செய். ௧, ௨௨௮ - போர்), அறவுடிக்கும் (ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௩௮ - ந்) மேற்கோள்.

உ. “பெரியகட்பெறினே : எ. ற இருசீரடி மெத்தாலெனின், அதனைச் சொற்சீரடியென்றுகளைக்”, “பெரியகட் பெறினே : என்பது சொற்சீராகி அகவலுட்பயிலாது வந்தது” தோல். செய். சூ. ௬௬, ௨௧௫ - போர்.

க - உ. ஒருஉவண்ணத்திற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். ௧, ௨௨௭ - ந்.

க - ந. “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே : என்பதன்கண் முதலடி நாற்சீரான் வந்தது; இரண்டாமடி ஆசிரியத்தையொடு பொருந்தி அறுசீரடியாகி வந்தது” தோல். செய். சூ. ௬௦ - இளம்.

ச. நெடிவடிக்கு மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. ௩௮ - ந்.

ச - டு. “சிறுசோற்றுனு.....கலத்தன்மன்னே : என்பன ஐஞ்சீரான் வந்த ஆசிரியவடி” தோல். செய். சூ. ௬௩ - போர்.

க - எ. ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடி அருகிவந்ததற்கு மேற்கோள்; யா-வி. ஒழிபு. சூ. ௨.

ச - ஏ. “சிறுசோற்றுனு நனிபல கலத்தன் மன்னே : என்பது முதலாக நான்கடி ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிககிவந்தது” தோல். செய். சூ. ௬௩ - ந் ; யா - வி. ஒழிபு. சூ. ௨.

அ - கூ. “நரந்தநாமும்...தைவருமன்னே : என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின், தோற்றமென்றதனால் எருத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம் பட்டும் இனிதுவிளங்கும்”, “நரந்தநாமும்...மன்னே : என்றவழி என்சீராதலான் இரண்டுநாற்சீரடி வந்தனவென்று கோடுமன்றே துக்கின்றயி னென்பது” தோல். செய். சூ. ௬௬, ௮௭ - போர்.

க - கூ. “இது பலவற்றின் நிலையாமைகூறி இரங்குதலின் ‘மன்னைக் கர்ஞ்சி’ என வேறுபெயர் கொடுத்தார்; இது பெரும்பான்மை மன் என்னும் இடைச்சொற்பற்றியே வருமென்றற்கு மன்கூறினார்..... ‘சிறியகட்பெறினே

புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே

க0 1 யருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் 2 துளையூரி

யிரப்போர் கையுளும் போகிப்

புரப்போர் புன்கண் 3 பாவை சோர

வஞ்சொணுண் டேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற

சென்றுவீழ்ந் தன்றவ

கரு 4 னருகிறத் தியங்கிய வேலே

யாசா கெந்தை யாண்டிளன் கொல்லோ

வினிப், பாடுநரு மில்லைப் 5 பாடுநர்க்கொன் நீகுநரு மில்லைப்

பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்

சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்

உ0 நியாது வீயு முயிர்தவப் பலவே.*

...மன்னே' என இப்புறப்பாட்டு மன் அடுத்தது அப்பொருள் தந்தது" தொல். புறத்திணை. கு. உச - ந.

உ - கூ. "இருநீர்முதல் ஐஞ்சீர்காறும் பரந்துபட்ட அகவலோசையை, 'பெரியகட் பெறினே' எனச் சொற்சீரடியாகவும், 'யாம்பாடத தான்மகிழந் துணனு மன்னே' என அளவடியாகவும், 'நரந்த நாறுந் தன்கையால்' எனச் சிந்தடியாகவும், 'சிறுசோற்றாறு நனிபல கலத்தன மன்னே' என நெடியடியாகவும் தூக்குத்துணிந்தவாறு காண்க; இங்ஙனம் தூக்கின்றென 'நரந்த நாறுந் தன்கையாற் புலவு, நாறு மென்றலை தைவரு மன்னே' என்றதனை இரண்டுநாற்சீரடியாக அலகிட அகவலோசை பிறவாமை யுணர்க" தொல். செய். கு. அளந்.

கசு. மு. புறநா. 10௪ : க; துறுந். க௭௧ : (ரு, ௩௨ரு : ச; 'கொல்' என்னும் இடைச்சொல் இரக்கங்குறித்து வந்ததற்கு மேற்கோர்; நன் - மயிலை. கு. சஉ0.

கஅ. 'டகலதை' : (புறநா. க௭ : கச); "பெய்யாது வைகிய கோதை போல, மெய்சா யினே" நற். கக.

உ0. 'தவ' என்னும் உரிச்சொல் மிகுதியாகிய குறிப்பையுணர்த்து வதற்கு மேற்கோர்; தொல். உரி. கு. கூ௩-சே; இ - வ். கு. உஅக, உஅ௭ - உரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள் 'இன்னொன் றியங்கிய மன்னே' என்பதற்குமேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. கூ - இளம்); 'சிறிய கப்பெறினே.....தவப்பலவே : இப்பதினேமுடி ஆசிரியத்தாள் ஏழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரானவந்தன; மூன்றாம் அடிமுதலாக ஆறாம் அடியீறாக நான்கடியும் பதினொன்றாம் அடியும் ஐஞ்சீரானவந்தன; இரண்டாம்அடியும் பதினொன்றாம் அடியும் அறச்சீரானவந்தன; ஏனைய நான்குசீரான (பி - ம்.)—1 'அருங்கலை' 2 'துளையிரப்போர்' 3 'பார்வை' 4 'திருநித்திலங்கிய' 5 'பாடுநருக்கொன்றியுநரும்'

௩௫௬ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

தினையும் துறையும் அவை.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியை ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—சிறிய அளவினையுடைய மதுவைப்பெறின் எங்களுக்குத் தருவன் ; அதுகழிந்தது ! பெரிய அளவினையுடைய மதுவைப்பெற்றானாயின் அதனை யாமுண்டுபாட எஞ்சியமதுவைத் தான்விரும்பி நுகர்வான் ; அது கழிந்தது ! சோறு எல்லார்க்கும் பொதுவாதலாற் சிற்றளவினையுடைய சோற்றின்கண்ணும் மிகப்பல கலத்தோடும்கூட உண்பன் ; அதுகழிந்தது ! மிக்க அளவினையுடைய சோற்றின்கண்ணும் மிகப்பலகலத்தோடும்கூட உண்பன் ; அதுகழிந்தது ! என்போடுகூடிய ஊன் மடியுளதாகிய இடமுழுதும் எங்களுக்கு அளிப்பன் ; அதுகழிந்தது ! அம்போடு வேல்தைத்து உருவு மிடமாகிய போர்க்களமுழுதும் தான் சென்றுசிற்பன் ; அதுகழிந்ததே ! தான் காதலிப்பார்க்கு மாலை சூட்டுதலான் நரத்தப்பூநாறும் தன்னுடைய கையால் தான் அருளுடைமையிற் புலால்நாறும் எம்முடையதலையைத் தடவுவன் ; அதுகழிந்ததே ! அரியதலைமையையுடைய பெரியபாணரது அகலியமண்டையின்கண் துளையையுருவி இரப்பவர்கையுளும் தைத்துருவித் தன்னாற்புரக் கப்படும் சுற்றத்தாரது புல்லியகண்ணிற் பாவை ஒளிமழுங்க அழகியசொல்லை ஆராயும் துண்ணிய ஆராய்ச்சியையுடைய அறிவினையுடையோர் நாவின் கண்ணேபோய் வீழ்த்தது, அவனது அரியமார்ப்த்தின்கண் தைத்தவேல் ; எமக்குப் பற்றுகிய எம்மிதைவான் எவ்விடத்துள்ளான்கொல்லோ ? இனிப் பாடுவாருமில்லை ; பாடுவார்க்கு ஒன்றிலாருமில்லை ; குளிர்ச்சியையுடைய நீரையுடைய துறையின்கட் பகன்றையினது தேனைப்பொருந்திய பெரியமலர் பிற ராற்குடப்படாது கழிந்தாற்போலப் பிறர்க்கு ஒருபொருளைக் கொடுக்காது மாய்ந்துபோமுயிர் மிகப்பல.—எ - று.

அவன்நிறத்து உருவியவேல அவனுக்கு இறந்துபாட்டைச்செய்தலோடே பாணர்முதலாயினார்க்கும் இறந்துபாட்டினைச்செய்தலான் ஒருகாலத்தே யாவரிடத்தும் தைத்ததென்றாராகக்கொள்க.

மன் கழிவின்கண்வந்தது.

(௨௩௫)

வந்தன ; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று ” (ஐ. செய். சூ. ௧௧௨-இளம்) ; “சிறியகட் பெறினே....பலவே : இதனுள், ‘நரந்த நாறுந தன்கையால்/எனவும்’, ‘அருநிறத் தியங்கிய வேலே’ எனவும் தனித்து வந்தன ; ‘பெரியகட் பெறினே’ என்பது சொற்சீரடி ; இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு தூல்செய்த ஆசிரியர்” (ஐ. செய். சூ. ௧௧௩ - ந) ; “சிறியகட் பெறினே.....பலவே : இதனுள் இருசீரும் முச்சீரும் இடையிடையே வந்தன” (யா-வ். செய். சூ. ௧௧௩ ; யா-கா. செய். சூ. ௩) ; “சிறியகட்பெறினேயென்னும் இணைக்குறளாசிரியப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடியும் அருகிவந்தனவெனக்கொள்க” (யா - வ். செய். சூ. ௪௦) ; “இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடையேவந்தவினைக்குறளாசிரியப்பாவிதருச்செய்யுள் :—சிறியகட்பெறினே.....பலவே” (இ - வ். சூ. ௪௩௪ - உரை) இளம்பூரணர் கொண்ட பாடப்பகுதி அகப்படாமையால், இச்செய்யுளை அவர் கருத்தின் படி ௧௪ - அடியாகப் பிரித்தற்கு இயலவில்லை.

(௨௩௭௬.) கலையுணக் கிழிந்த முழவுமருள் பெரும்பழஞ்

சிலைகெழு குறவர்க் கல்குமிசை வாகு

மலைகெழு நாட மாவண் பாரி

கலந்த கேண்மைக் கொவ்வாய் நீயெற்

௫ புலந்தனை யாகுவை புரந்த யாண்டே

பெருந்தகு சிறப்பி னட்டிற் கொல்லா

தொருங்கு வரல்விடாஅ தொழிகெனக் கூறி

யினையை யாதலி னினக்கு மற்றியான்

மேயினே னன்மை யானே யாயினு

௧௦ மிம்மை போலக் காட்டி யும்மை

யிடையில் காட்சி நின்னே

மடனுறை வாக்குக வுயர்ந்த பாலே.

தினை - அது; துறை - கையறுநல்.

வேள்பாரி துஞ்சியவந் அவன் மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தி வடக்கீ
கிருந்தகபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—முசுக்கலையுணத்துண்டலாற்பீறிய முழவுபோலும் பெரிய
பலாட்பழம் விலையுடைய குறவர்க்கு அதன்பெருமையாற் சிலநாளைக்கு
இட்டுவைத்துண்ணுமுணவாம் மலையையுடையநாட்டையுடையோய், பெரிய
வண்மையையுடையபாரி, நீயும்யானுங்கலந்தநட்பிற்குப்பொருந்த ஒழுக்காய்
நீ என்னை வெறுத்தாயாகக் கடவை, நீ எனக்கு உதவிசெய்த யாண்டுகளும்;
பெருமைதக்க தலைமையினையுடைய நட்பிற்குப்பொருந்தாமல் யானும் நின்
னோடு கூடப்போதுதற்கு இயையாது நீ ஈண்டுத்தவிர்மவெனச்சொல்லி
இப்படி வேறுபட்டதன்மையையுடையயாதலின், நினக்கு யான் பொருந்
தினேனல்லாமையான்; இங்ஙனம்பொருந்திற்றிலேனினும் இப்பிறப்பின்
கண் நீயும்யானுங்கூடி இன்புற்றிருந்தவாறுபோலக் காட்டி மறுபிறப்பினும்
இடைவிடாத காட்சியினையுடைய நின்னோடு கூடிவாழ்தலை உயர்ந்தவிதி
கூட்டுவதாக.—எ - று.

‘உலந்தயாண்டு’ என்றுபாடமாயின், கழிந்தயாண்டென்க.

மற்று அசைநிலை.

(௨௩௭௬)

௧. “முழவன பலவின் நீங்கனி” சீவக. ௮௨௫.

௨. “அரிப்பறை வினைஞ ரலகுமிசைக் கூட்டும்” ஐங்குறு. ௮௧.

௩௫௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(௨௩௭.) நீடுவாழ் கென்றியா நெடுங்கடை குறுகிப்

பாடி நின்ற பசுநாட் கண்ணே

கோடைக் காலத்துக் கொழுநிழ லாகிப்

பொய்த்த லறியா வரவோன் செவிமுதல்

௫ வித்திய பனுவல் விளைந்தன்று நன்றென

நச்சி யிருந்த நசைபழு தாக

வட்ட குழிசி யழற்பபய் தாஅங்

களியர் தாமே யார்க வென்ன

வறனில் கூற்றந் திறனின்று துணிய

௧௦ லுழி னுருப்ப வெருக்கிய மகளிர்

வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற

முதுவா யொக்கற் பரிசில ரிரங்கக்

களனி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்வேல் விடலை சென்றுமாய்ந்தனனே

௧௫ யாங்கது நோயின் ருக ிவாங்குவரைப்

புலிபார்த் தொற்றிய களிற்றிரை பிழைப்பி

னெலிபார்த் தொற்றா தாகு மலிதிரைக்

கடன்மண்டு புனலி னிழுமெனச் சென்று

நனியுடைப் பரிசிற் றருக

௨௦ மெழுமதி நெஞ்சே துணிபுமந் துறுத்தே.

திணையும் துறையும் அவை.

வெளிமானுழைச்சேன்றிக்கு அவன்றுஞ்ச னுளவெளிமான்சிந்து
கோடுப்பக் கொள்ளாது பெருஞ்சித்திரனார் பாடியது.

இ - ள்.—நெடுங்காலம் வாழ்வாயாகவென்று யான் நெடிய வாயிலை
யணுகிப் பாடி நின்ற பசியையுடையகாலத்தின்கண்ணே, கோடையான்வெம்
மையுற்றபொழுதின்கண் அடைந்தார்க்குக் கொழுவியநிழலையொத்து யார்
கண்ணும் பொய்கூறுதலறியாத அறிவையுடையோனது செவிபிடத்து நல்
லோர்விதைத்த கேள்வியாகியபயிர் நன்றாகவிளைந்ததெனநினைத்துப் பரிசிலை
விரும்பியிருந்த அவ்விருப்பம் பயனில்லையாக அடப்பட்டபாணியினின்றும்
சோறின்றி எரி புறப்பட்டாற்போல அளிக்கத்தக்கார் உண்பாராகவென்று

௫ - சு. “இசைநுவல் வித்தி னசையே குழவர்” மலைபடு. ௬௦.

௧௦. புறநா. ௨௫ : ௧௦ - ௧௨.

௧௩. மு. புறநா. ௨௨௫ : ௭ ; ௨௪௫ : ௩.

௧௪. புறநா. ௧௬௦ : ௬ - ௧௦.

கருதாத அழியல்லாதகூற்றம் கூறுபாழன்றாகி அவனுயிரைக்கொள்ளத் துணிய முறையான் வெய்தாக மார்பின்கண் அறைந்துகொண்டமகளிர் கையிலணிந்த வளைகளின் முறிகள் வாழைப்பூப்போலச்சிதற முதியவாக்கினை யுடைய சுற்றத்தொடுகூடிய பரிசிலிரங்கக் கள்ளியோங்கிய களர் நிலமாகிய பாழ்ப்பட்ட புறங்காட்டின்கண் வெளியவேலையுடையவீரன் போய் இறந்து பட்டான் ; கூற்றம் நோயின்றியிருப்பதாக ; உயர்ந்தமலையிடத்துப் புலி பார்த்துவீழ்த்த களிராகிய இரைதப்பின் தனக்கு இரையாதற்குப்போதாத எலியைப் பார்த்துவீழ்த்தாதாகும் ; மிகக் திரையையுடைய கடலின்கண் மண்டிய ஆற்றுநீர்போல விரையப்போய் மிகுதியையுடைத்தாகியபரிசிலைக் கொடுவருவேமாக, எழுந்திராய்நெஞ்சே, தெளிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு.—
எ - று.

நசைபழுதாக அழற்பயந்தாங்குக் கூற்றத்துணிய விடலைமாய்ந்தன னெனவும், மகளிர்வளைமுறி வாழைப்பூவிற்சிதறவெனவும், துணிபுமூற் துறுத்து நெஞ்சமே எழுவெனவுங் கூட்டுக.

நோயின்றிகவென்றது குறிப்பிற்றேன்றல்.

‘ஆங்கதநோயின்றாக’ என்றது இளவெளிமான் சிறிதுகொடுப்ப அதனை இகழ்ந்துகூறியதென்பாருமுளர்.

‘புலிபார்த் தொற்றிய களிற்றிரா பிழைப்பி, நெலிபார்த் தொற்று தாகும்’ என்பது உம் இவன்பின்கொடுத்தபரிசிலின் சிறுமைநோக்கிநின்றது.

‘ஊழை யுருப்ப வெருக்கிய மகளிர்’ என்றோதி விதியவெறுப்ப எருக்கியமகளிரென்றுரைப்பினுமமையும். (உ௩௭)

(௨௩௮.) கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த

செவ்செஞ் சேவலும் பொருவலும் வெருவா

வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங் கூடிப்

க. புறநா. ௨௨௮ : ௧௨-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

உ. “செஞ்செவியெருவை” புறநா. ௩௭௦ : ௨௬, ௩௭௩ : ௩௮ ; அகநா. ௭௭.

க - உ. “கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த, செவ்செஞ் சேவலும் : என முறைமயங்கிவந்ததாலெனின், ஆண்டுச செஞ்செவியென்பது மொழிமாறி நின்றது” தொல். கிளவி. சூ. ௨௫ - பேர்.

௩. மு. புறநா. ௩௬௨ : ௧௭.

க. ௩. செய்யுட்கண் வண்ணச்சினைச்சொல் அடை சினை முதலெனு மூன்றாம் முறைமயங்கி வந்ததற்கு மேற்கோள் (தொல். கிளவி. சூ. ௨௬ - சே, ந ; இ - வி. சூ. ௩௧௪ - உரை) ; “கவிசெந்தாழிக்.....கூகையுங் கூடி : எனவருவன ‘கொம்புகூர்மாடு’, ‘மடல்விரிதாழை’ என்றற்போல வருத லின், ‘உயர்திணைதொடர்ந்த பொருண்முதலாறும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அஃறிணையொடுசார்ந்திணை முடிபினவாமென அமைத்ததன்பாற்படு மென்க” நன்னி - வி. சூ. ௪௦௩.

பேள யாயமொடு பெட்டாங்கு வழங்குங்

௫ காடுமுன் னினனே கட்கா முறுநன்

றொடிகழி மகளிர்ந் றெல்கவின் வாடிப்

பாடுநர் கடும்பும் பையென் றனவே

தோடுகொண் முரசங் கிழிந்தன கண்ணே

ஆளில், வரைபோல் யானையு மருப்பிழந் தனவே

௧௦ வெந்திறற் கூற்றம் பெரும்பே துறுப்ப

வெந்தை ¹ யாகுல வதற்பட லறியே

னத்தோ வளியேன் வந்தனென் மன்ற

வென்னா குவர்கொலெற் றுன்னி யோரே

மாரி யிரவின் மரங்கவிழ் பொழுதி

௧௫ னூரூ ருற்ற ளெஞ்சமொ டொராங்குக்

கண்ணி லாமன் கடற்பட் டாங்கு

வரையளந் தறியாத் திரையரு நீத்தத்

தவல மறுசுழி மறுகலிற்

றவலே நன்முமற் றகுதியு மதுவே,

தீணையும் துறையும் அவை.

வேள்மான் துஞ்சியபின் அவர் பாடியது.

இ - ள்.—பிணமிட்டுப்புகைக்கப்பட்ட கவிக்கப்பட்ட செய்ய தாழி யினது குவிந்தபுறத்தேயிருந்த செவிசெவந்த கழுகின்சேவலும் பொருவ ளென்னுதிபுள்ளும் அஞ்சாவாய் வாய்வலிய காக்கையும் கோட்டாளும் கூடிப் பேயினத்துடனே தாம் விரும்பியவழியேயியங்கும் சுடுகாட்டைத் தலைப்பட் டான், வீரபான் ததைக்காழுறுவான் ; அவனுடைய வளைகழிக்கப்பட்ட உரிமை மகளிரைப்போலப் பழைய அழகு தொலைந்து பாடுவாரதுசுற்றமும் ஒளிமழுங்கின ; தொகுதிக்கொண்ட முரசங்களும் கண்கிழிந்தன ; பாகர்முத லாயின ஆளிலலாத் மலைபோன்ற யானைகளும் மருப்பிழந்துவிட்டன ; இவ் வாறு வெவ்வியதிறையுடையகூற்றம் பெரிய இறந்துபாட்டை எய்துவிப்ப னன்னிறைவன் அவ்விதநதுபாட்டிலேபடுதலை அறியேனாய் ஐயோ !

௬. புறநா. ௨௬௧ : ௧௮ - ௬, ௨௮௦ : ௧௪.

௮. முரசங்கண்கிழிதல்: புறநா. ௨௨௬: ௧௬.

௧௦ - ௧௨. “வெந்திறற் கூற்றம்...அத்தோவளியேன் வந்தனென்மன்ற: என் றவழி அத்தோவென்பது கேடுகுறித்து கின்றது” தோல். இடை. கு.

௩௬ - பேர்.

௧௮ - ௬. “சங்கடத்திற் சாவதே நன்று” தனிப்பாடல்.

(பி - ம்.)—1 ‘ஆகுதலதற்பட’

அளித்தலையுடையேன் வந்தேன்; நிச்சயமாக என்ன தயரமுறுவர்கொல்லோ
என்னையடைந்தசுற்றத்தார்? மழையையுடைய இரவிற்கண் மாக்கலக்
கவிழ்த்தகாலத்துப் பொறுத்தற்கரியதுன்பமுற்றநெஞ்சுடனே ஒருபெற்றிப்
படக் கண்ணில்லாத ஊமன் கடலின்கண் அழுந்தினாற்போல எல்லையளந்தறி
யப்படாத திரையரிதாகிய வெள்ளத்தின்கண் துன்பமாகிய மறுசுழியின்
கட்பட்டுச் சுழலுமதனில் இறந்துபடுதலே நன்று; நமக்குத் தக்கசெய்கையும்
அதுவே.—எ -று.

யான் அது செய்யப்பெற்றிலேனென்னும் நினைவிற்று.

மன் கழிவின்கண் வந்தது.

வெருவா வழங்குமென இயையும்.

‘முரசும் கண்கிழிந்தன’, ‘யானையும் மருப்பிழந்தன’ என்ற கருத்து:
அவற்றூல்தொழில்கொள்வாரின்மையின், அவையையளித்தனவென்பதாம்.()

(௨௩௬.) தொடியுடைய தோண்மணந்தனன்

கழகாவிற் பூச்சுமுனன்

1 றண்கமழுஞ் சாந்துநீவினன்

• செற்றோரை 2 வழிதபுத்தன

நு னட்டோரை யுயர்புகுறினன்

வலியரென 3 வழிமொழியலன்

மெலியரென 4 மீக்கூறலன்

பிறரைத்தா னிரப்பறியல

னிரத்தோர்க்கு மறுப்பறியலன்

க0 வேந்துடை யவையத் தோற்குபுகழ் தோற்றினன்

வருபடை யெதிர் 5 தாங்கினன்

பெயர்படை புறங்கண்டனன்

கடும்பரிய மாக்கடவின

௩. புறநா. ௩௬௧ : ௨௬ - ௭.

ச - நு. புறநா. ௩௬ : ௩-௬ ; பழ. ௩௬௮; “நட்டவர்குடி யுயர்க்கு
வை, செற்றவரரசுபெயர்க்குவை” மதுரை. கருக - ௨.

சு. “பகைவர்க் கஞ்சிப் பணிந்தொழு கலையே” மதுரை. ௨௦௧.

சு-௭. “வலியரென...மீக்கூறலன்; எனத் தன்கண் ணும் பிறன்கண் ணுந்
தோன்றியமென்மைபற்றி இளவரல் பிறந்தன” தோல். மெய்ப்பாடு. கு.
சு - பேர்; இ - வி. சூ. ௩௭௮ - உரை.

(பி-ம்).—1 ‘நகைகமழ்சார்த நீவினன்’ 2 ‘வழிதேய்த்தனன்’ 3 ‘வாய்
மொழியலன்’ 4 ‘மேற்செல்லன்பிறரையொன்றிரப்பு’ 5 ‘கழறினன்’

னெடுத்தெருவிற் ¹ நேர்வழங்கின
 கரு ² னேங்கியல களி றூர்ந்தனன்
³ நீஞ்செறி தசம்புதொலைச்சினன்
 பாணுவப்பப் பசிதீர்த்தனன்
 மயக்குடைய மொழிவிடுத்தன, னாங்குச்
 செய்ப வெல்லாஞ் செய்தன னாகவி
 ௨௦ னிகெ வொன்றோ சமிக வொன்றோ
⁴ படுவழிப் படுகவிப் புகழ்வெய்யோன் றலையே.

தினையும் துறையும் அவை.

நம்பிநெடுஞ்செடியனைப் பேரோடுன்முறுவலார் பாடியது.

இ - ள்.—இளையமகளிரது வளையணிந்த தோளையுங்கினுள்; காவலை யுடைய இளமரக்காக்களிற் பூவைச் சூழினுள்; குளிர்ந்த மணநாறும் சாந்தைப் பூசினுள்; பகைத்தோரைக் கிளையொடுங்கெடுத்தான்; நட்போ ரை மிகுத்துக்கூறினாள்; இவர் நம்மில் வலியவரென்று கருதி அவர்க்கு வழிபாடு கூறியறியான்; இவர் நம்மில் எரியரென்று கருதி அவரின் மிகுத்துச்சொல்லியறியான்; பிறரைத் தான் ஒன்றியெனச்சொல்லி இரந் தறியான்; சூழ்ந்துநின்று இரந்தோர்க்கு யாதும் இல்லையென்று மறுத்தலை அறியான்; அரசருடைய அவைக்களத்தின்கண் தனது உயர்ந்த புகழை வெளிப்படுத்தினன்; தன்மேல வரும் படையைத் தன் எல்லையுட் புகுதாமல் எதிரின்று தடுத்தான்; புறக்கொடுத்துப் பெயரப்பட்ட படையினது புறக்கொடைகண்டு அதன்பின் செல்லாது நின்றான்; விரைந்த செலவையுடைய குதிரையைத் தன் மனத்தினும் விரையச் செலுத்தினுள்; நெடிய வீதியின்கண் தேரைச்சூழ வியக்கினாள்; உயர்ந்த இயல்பையுடையவாகிய களிற்றைச்செலுத்தினாள்; இனிய கெறிவையுடைத்தாகிய மதுவையுடைய குடங்களைப் பலர்க்கும் வழங்கித் தொலைவித்தான்; பாணுவப்ப அவர் பசியை மாற்றினாள்; நெடுநிலைமையின் மயக்குதலையுடைய சொற்களை அந்நெடு நிலைமையிற் பிழையாதபடி மயக்கந்தீரக் கூறினாள்; அப்படிச் செய்யத்தகுவன வெல்லாம் செய்தானாதலான், இப்புச்சுழை விரும்புவோனது தலையை வாளான் அறுத்துப்போகடினும்போகடுக; அன்றிச்சுடினும் சுடுக; பட்டபடிபடுக.—
 எ - று.

கக - ௨௧. “கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார், துரும்பெ ழுந்து வேங்காற் றுயராண் டெழுவார், வருந்தியுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூந் தம், வருங்காற் பரிவ திலர்” நாலடி. ௩௫.

* மு. ஈற்றயலடி நாதிரோன்வந்த வஞ்சிப்பாவிற்கும் (தொல். செய். கு. ௬௭ - இளம்), பிரிந்திசைத்துங்கற்குறளடிவஞ்சிப்பாவிற்கும் (யா-வி. செய். கு. ௩௭) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—¹ ‘தேர்மறுங்கினன்’, ‘தேரோட்டினன்’ ² ‘உடல்சினத்த களிறு’ ³ ‘திஞ்சொற்றசம்பு’ ⁴ ‘படுகுழி’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ந.சு.ந.

‘நட்டோரையுயர்புகூழினன்’ என்றது, * தான் உயர்த்துக்கூறவே யாவரும் உயர்த்துக்கூறுவரென்பதாம்.

‘மயக்குடைய மொழிவிடுத்தனன்’ என்பதற்கு உலகவொழுக்கத்தில் மயக்கமுடைய சொற்கள் தன்னிடைப் புகுதாமல விடுத்தானென்றும், பொருண்மயங்கிய சொற்களைத் தன்னிடத்துப்புகுதாமல் விடுத்தானென்று முரைப்பினுமமையும்.

(உர. சு.)

ஒன்றோவென்பது எண்ணிடைச்சொல்.

* “மாகஞ் சிறுகக் குவித்து நிதிக்குவை, ிகையி னேக்கழுத்த மிக் குடைய - மாகொல், பகைமுகத்த வெவ்வேலான் பார்வையிற் றீட்டு, நகை முகத்த நன்கு மதிப்பு” நீதிநெறி. 12 சு.

(உச௦.) ஆடுநடைப் புரவியுங் கனிதூந் தேரும்

வாடா யாணர் நாடு மூரும்

பாடுநர்க் கருகா வாஅ யண்டிரன்

கோடேந் தல்குற் குறுந்தொடி மகளிரொடு

ரு கால னென்னுங் கண்ணிலி யுய்ப்ப

மேலோ ருலக மெய்தின னெனாஅப்

பொத்த வையுட் போழ்வாய்க் கூகை

சட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும்

கள்ளியம் பறந்தலை யொருசிறை யல்கி

க௦ யொள்ளெரி நைப்ப வுடம்பு மாய்ந்தது

புல்லென் கண்ணர் புரவலர்க் காணாது

கல்லென் சுற்றமொடு கையழிந்து புலவர்

வாடிய பசிய ராகிப்பிறர்

நாடுபடு செலவின ராயின ரினியே.

திணையும் துறையும் அவை.

ஆயைக் குட்டுவன்கீரலுர் பாடியது.

இ - ள்.—கனத்திற்கேற்பநடக்கும் அசைந்த நடையையுடைய குதிரை களும்யானைகளும்தேர்களும் அழியாதபுதுவருவாயையுடையநாடும்ஊர்களும் பாடுவார்க்குக்குறையறக்கொடுக்கும் ஆயாகிய அண்டிரன், கோடேந்திய பாடுவார்க்குக்குறையறக்கொடுக்கும் ஆயாகிய அண்டிரன், கோடேந்திய அல்குலினையும் குறியகைவளைகளைபுமுடைய உரிமைமகளிரோடுகாலனென்று சொல்லப்படாரின்ற கண்ணோட்டயில்லாதவன் கொண்டுபோகத் தேவருல கத்தையடைந்தானாகக் கொண்டு பொந்தாகிய தன் வாழியிடத்துப் போழ்ந தத்தையடைந்தானாகக் கொண்டு பொந்தாகிய தன் வாழியிடத்துப் போழ்ந தாற்போலும் வாயலகையுடைய பேரார்த்தை சட்டுக்குவியென்று செத் தோரை அழைப்பதுபோலக்கூவும் கள்ளியையுடையபாழிடமாகிய புரங்காட் தோரை அழைப்பதுபோலக்கூவும் கள்ளியையுடையபாழிடமாகிய புரங்காட்

எ - அ. “சாவோர்ப் பயிருந் கூகையின் குரலும்” மணி. சு : எரு.

கூ. ‘பறந்தலை’ : புறநா. உஉரு, உசரு; மணி. கஅ : கூஉ.

௩௬௪ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நீள் ஒருபுடையிலேதங்கி ஒள்ளியதிச்சட உடம்பு மாய்ந்துவிட்டது; பொலி வழிந்தகண்ணினையுடையராய்த் தம்மைப்பாதுகாப்போரைக் காணாது. ஆரவாரிக்குத் திணையுடனே செயலற்று அறிவுடையோர் தம்மெய்யுணங்கிய பசியையுடையராய்ப் பிறருடைய நாட்டின்கண் தலைப்பெய் போக்கையுடையராயினர் இப்பொழுது; இஃதொருநிலை இருந்தவாறெனின?—எ - று.

‘மேலோருலக மெய்தின னெனவே’ எனவும், ‘ஒள்ளெரி நைப்பு உடம்பு மாய்ந்தனனென’ எனவும் பாடமோதுவாருமுளர். (உச௦)

(உச௧.) திண்டே ரிரவலர்க் கீத்த தண்டா

ரண்டிரன் வருஉ மென்ன வொண்டொழி

வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்

போர்ப்புறு முரசங் கறங்க

நு வார்ப்பெழுந் தன்றால் விசம்பி னானே.

தினையும் துறையும் அவை.

* அவனை உறையூர் ஏனச்சேர் முடமோசியார் பாடியது.

இ - ள்.—திண்ணியதேரை இரவலர்க்குத் துளிர்ந்தமாலையையுடைய ஆய்வருகிறுநென்று ஒள்ளிய தொழியினையும் வச்சிராயுத்தையுமுடைய விசாலமாகிய கையையுடைய இந்திரனதுகோயிலுள்ளே போர்த்தலுற்றமுரசு முழங்க வானத்தின்கண் ஓசைதோன்றிற்று.—எ - று.

இப்பெற்றிப்பட்டவள்ளியோனை வானோர் எதிர்கோடல் தப்பாதென்ற வாறு.

இது தற்குறிப்பேற்றமென்பதோரணிப்பொருட்டாய்நின்றது. (உச௧)

* “மோசிபாடியவாயும்” புறநா. கருஅ: ௧௩.

(உச௨.) இனையோர் சூடார் வனையோர் கொய்யார்

நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்

பாணன் சூடான் பாடினி யணியா

ளாண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த

நு வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பிணை

முல்லையும் பூத்தியோ வொல்லையூர் நாட்டே.

தினையும் துறையும் அவை.

* ஒல்லையூர்க்குநான்மகன் பெருஞ்சாத்தனைக் 1 குடவாயிற் கீர்த்த னார் பாடியது.

௧. புறநா. ௬௪ : ௨.

௪. ஆண்மை, ஆளுநன்மையெனப்பொருளுரைத்த இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டினர் நச்சினூர்க்கினியர் ; தோல். கிளவி. கு. நுள.

* சிங்கங்காட்டுக்குச் சமீபத்தில் ஒல்லனாரென்று ஒருருள்து.

(பி - ம்.)—1 ‘குடவாயினல்லாதனார்’

இ - ள்.—இனையவீரர் சூடார், * வனையணிந்த இனையமகளிர் பறியார், நல்லயாழ்க்கோட்டின் மெல்லவனைத்திப் பாணன் பறித்துச் சூடிக்கொள்ளான், 1 பாடினி சூடார், தன்னுடைய ஆண்மைப்பாடு யாவர்க்கும் வெளிப்பட வீரரை எதிரின்றுகொன்றுவென்ற வலியவேலையுடையசாத்தன் இறந்து பட்டபின்பு மூலையாயநீயும்பூக்கக்கடவையோ, அவனது ஒல்லையூர் நாட்டின் கண்?—எ - று.

அவனையிழந்து கொடியேனாய்வாழ்கின்றயானேயன்றி நீயும் கொடியையாய்ப் பூக்கின்றயோவென எச்சவும்மையாய்நின்றது; என்றது, பூச்சூடி துகர்வாரின்மையிற் பயனிலையென்றதாம். (உசஉ)

* “சில்வனாவிறலியென்றது, பல்வனையிடுவது பெதும்பைப் பருவத்தாகலின், அஃதன்றிச் சில்வனையிடும் பருவத்தானென அவன் ஆடல்முதலிய துறைக்குரியளாதல கூறப்பட்டது” பதிற். ௫௭; ௬ - உரை.

(பி - ம்.)—1 ‘பாணிச்சி’

(உச௩.) இனிநினைந் திரக்க மாகின்று திணிமணற் 1

செய்வுறு பாவைக்குக கொய்ப்பூத் தைஇத்

தண்கய மாடு மகளிரோடு கைபிணைந்து

தழுவுவழித் தழீஇத் 1 தூங்குவழித் தூங்கி

௫ மறையென லறியா மாயமி லாயமொ

2 டியர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து

நீர்நணிப் படிசோ டேறிச் சீர்மிகக்

கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர

3 நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து

௧0 குளித்துமணற் கொண்ட 4 கல்லா விளமை

க. “இனியென்றது, ‘இனிநினைந் திரக்கமாகின்று’ என்றற்போல இப்பொழுது என்னும் பொருள் தந்தது” (கலி. ௧: ௩); ‘இரக்கல்’ என்னும் உரிச்சொல் இரக்கமென்றாகி ஒருபொருளது கழிவாற்பிறந்த வருத்தமாகிய குறிப்புணர்த்திநிற்குமென்பதற்கு மேற்கோள்; நோல். உரி. சூ. ௬௧ - ௩.

க - ௩. புறநா. ௧௧: ௧ - ௪.

க. “நெடுநீர்த் தண்கயந் துடுமெனப் பாய்ந்து” (நற். ௩௩௦); “நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து என்பதும் இசை” (நோல். இடை. சூ. ௧௦ - ௩; நன் - வி. சூ. ௪௨௪); ‘துடும்’ என்னும் சொல் ஓசைப்பொருண் மேல்வந்ததற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. சூ. ௪௨௦.

(பி - ம்.)—1 ‘தங்குவழித்தங்கி’ 2 ‘பாடினமருத.....தாழ்ந்த நீர்க் கணிப்படிந்த’ 3 ‘நிலையருங்குட்டம்’ 4 ‘களளமையளிதோ’.

யளிதோ தானே யாண்டிண்டு கொல்லோ
தொடித்தலை விழுத்தண் றீன்றி நடுக்குந்
நிருமிடை யிடைந்த சிலசொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனைத் தொடித்தலைவிழுத்தண்டினார் பாடியது.

இ - ள்.—இப்பொழுதுநின்றது இரக்கமாகாரின்றது, செந்நதமண
லிடத்துச்செய்யப்பட்டவண்டற்பாவைக்குப்பறிக்கப்பட்டபூவைப்பறித்துச்
சூழிக் குளிர்த் பொய்கையின்கண்விளையாடும் மகளிரோடு கைகோத்து
அவர்தழுவினவிடத்தேதழுவிய அசைந்தவிடத்தேயசைந்துஒளித்துச்செய்யும்ஃ
தறியாத வஞ்சனையில்லாத இளமைந்தருடனேகூட உயர்ந்தகோடுகையுடைய
மருதினது துறையிலேவந்து உறத்தாழந்து நீர்க்கு அண்ணிதாக்கப்படிந்த
கொம்பிலேயேறி அழகுமிகக் கரையிடத்து நிற்போர் வியப்பத் திரையிடத்
துத்திவலையெழு ஆழத்தானெடியநீரையுடைய மலிவன்கண் துடுமென்றெழு
ப்பக்குதித்த மூழிக் மணலுமுகந்துகாட்டிய கல்லியில்லாத இளமை இரங்கத்
தக்கது ; அவ்விளமை எவ்விடத்துண்டுக்கொல்லோ பூண்செறிந்த தலையையு
டைய பரியதண்ணிக்கோலேபூன்றித் தளர்ந்து இருமல இடையேநெருங்கின
சிலவார்த்தையையுடைய பெரியமுதுமையையுடையேமாகிய எங்களுக்கு?—
எ - று.

எமக்கு இளமை யாண்டிண்டுக்கொல்லோ ? அதுதான் இரங்கத்தக்க
தெனக் கூட்டுக.

இளமைகழிந்து இரங்கிக்கூறுதலான் இதுவும் கையறுநிலையாயிற்று.

‘மறையெனவறியார்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர். (உச௩)

கச. “பெருமூ தாள ரோமஞ் சூழ” மல்லே. ௫ச.

கஉ - ச. “தொடித்தலை.....எமக்கே: என்பது தன்கட்டோன்றிய
மூப்புப் பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது ; என்னை ? இளமைக்காலத்துச்
செய்தன செய்யமாட்டாது இளிவந்தனம் இக்காலத்து என்றமையின்”
தோல், மெய்ப்பாடு, சூ. ௬ - பேர் ; ௫ - வி, சூ. ௫எஅ - உரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘கழிந்தோரொழிந்தோர்க்குக்
காட்டிய முதுமை’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல் புறத்திணை. சூ.
உச - ந.

(உசச.) பாணர் சென்னியும் வண்டுசென் றாதா
விறவியர் முண்கையுந் தொடியிற் பொலியா
விரவன் மாக்களு.....

க. புறநா. ௩௬௬ : ௬ ; “கண்டோர் மருளும் வண்டுசூழ நிலையும்”
பொருந். ௯௭.

இ - ள். —.....

.....முசுக்கலையினீக்குதற்கு இரலையென விசேடித்தனர்.....
.....சாதலென்பது இன்னுதாதலிற் பெரும்பிந்தாயின்றோவென்றான்.

தானுமகின்ற துன்பத்தைக் கலைமேல்வைத்துக்கூறியவாறு. (உசச)

(உசரு.) யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெனைத்தே

யுயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையிற்

களளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிற கீமத்

நு தொள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி

ஞாங்கர் மாய்ந்தனண் மடந்தை

யின்னும் வாழ்வ லென்னிதன் பண்பே.*

திணையும் துறையும் அவை.

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சியமாக்கோதை தன் பெருங்
கோப்பெண்டு துஞ்சியகாலேச் சொல்லியபாட்டு.

இ - ள். — எடபடிப்பெரிதாயினும் யானுமறநோயினது எலலை எவ்வள
வாயிற்று, என்னுயிரைப்போக்கமாட்டாத வலியையுடைத்தல்லாமையால்?
களளிவளரப்பட்ட புறங்காட்டுள் வெள்ளிடையினமுட்டிய தீயைவிளைக்கும்
சிறியவிறகையுடைய படுக்கையின் கண் ஒள்ளிய அழலாகியபாயலின் கண்ணே
பொருந்தப் பண்ணி, மேலுலகத்தேபோயினாள், மடவாள்; அவளமாயவும்
இன்னமும் உயிரிருந்துவாழுவேன்; இவ்வுலகியற்கையிருந்தவாறு என்னோ?—
எ - று.

எனைத்தென்றது, உயிரைப்போக்கமாட்டாமையின் நோயை இகழ்ந்து
கூறியவாறு.

‘பாவைசேர்த்தி’ என்றோதி அவளுடம்பை அழகுபடப் பள்ளியுட்
கிடத்தியென்றுரைப்பாருமுளர்.

உயிர்செகுக்கலாமைக்குக்காரணம் மதுகையுடைத்தல்லா மையென
வுணர்க.

பாயல்சேர்த்தி இன்னும்வாழ்வலெனவியையும்.

சேர்த்தவெனத்திரிப்பினுமமையும்.

‘ஞாங்கர்மாய்ந்தனள்’ என்பதற்கு என்னேரித்து முன்னே இறந்தா
ளென்றுமாம். (உசரு)

௩. மு. புறநா. உஉரு: எ, உரு: கரு.

* மு. காஞ்சித்திணைத்தமைகளுள், ‘காதலியிழந்த தபுதாரநிலை’ என்
பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. கு. கக - இளம்; றெ. றெ. றெ.
உச - ந்.

௩௬௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(உசகா.) பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே

செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் நீரே
யணில்வரிக் கொடுங்காய் 1 வான்போழ்ந் திட்ட

௫ காழ்போ னல்விளர் நறுநெய் தீண்டா

2 தடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடி புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வஞ்சி யாகப்
பாற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு

௧௦ முயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ

பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டம
துமக்கரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளித முவிழ்ந்த தாமரை

௧௫ நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே.*

திணை - அது ; துறை - ஆனந்தப்பையுள்.

பூதபாண்டியன்றேவி பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய்வாள் சோல்
லியது.

௧. நன் - மயிலை. சூ. ௧௬௬ - மேற்.

௪. “அணில்வரிக் கொடுங்காய் எனப் புறத்தினுங் காட்டினாராதலின்,
கொடுங்காயென்பது பெயர் ; வரி - அடை” (சீலப். ௧௬ : ௨௨ - அ; அடி
யார்) ; குறில் செறிபா ளகரம் வேற்றுமையில் வலிமுன் திரியாதியல்
பானதற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. ௫. ௨௨அ; நன் - வி. சூ. ௨௨௬ ;
இ - வி. சூ. ௧௬௬ - உரை.

௭ - கூ. “துன்புறுவன என்றார், ‘வெள்ளெட் சாந்தொடு.....
வதியும்’ என்பதனை : இது புறம்” சீலப். ௧௮ : ௩௪ - கூ; அடியார்.

௧௧ - ௫. தோல். இடை. சூ. ௫ - பேர். மேற்.

௭ - ௧௫. “காதல ரிறப்பிற் கையெயரி பொத்தி, பூதுலைக் குருகி னுயிர்
தகத் தடங்கா, தின்னுயி ரீவ ரியா ராயி, என்னிற் பொய்கையி னளியெரி
புகுவர், நளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ, மிடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று
டம் படுவர்” மணி ௩ : ௪௨ - ௭.

௧௫. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘நல்லோள் கணவனெடு நளியழல்
புகிஇச், சொல்லிடை யிட்டமாலையினை’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல்.
புறத்திணை. சூ. ௧௬ - இளம் ; ஷே ஷே ஷே ௨௪ - ௫.

1. (1919) - 1. ‘வான்போழ்ந் திட்ட’ 2. ‘அடகிடையிடைந்த’, ‘அடைகிடந்த’

ஆனந்தப்பையுளாவது.—

* “விழுமங் கூர வேய்த்தோ ளரிவை
கொழுநன் வீயக் குழைந்துயங் கின்று.”

இ - ள்.—பலசான்றவிரே, பலசான்றவிரே, நின்தலைவனோடி உப்ப
நீபோவென்றுகூறுது அதனைத் தவிர்கவென்று சொல்லிவிலக்கும் டொல்லாத
விசாரத்தையுடைய பலசான்றவிரே, அணிலினது வரிபோலும்வரியையுடைய
வளைந்த வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்திடப்பட்ட விதைபோன்ற நல்ல
வெள்ளிய நறிய நெய்திண்டாமல இலை இடையேயுயர்ந்த கையாற்பிழிந்து
கொள்ளப்பட்ட நீர்ச்சோற்றுத்திரளுடனே வெள்ளியள்ளளமைத்த விழுதுட
னே புளிகுட்டி அடப்பட்ட வேரையிலவெந்த வேவையுமாகிய இவை உண
வாகக்கொண்டு பருக்கைகளாற்படுக்கப்பட்ட படுக்கையின்கண் பாயுமின்றிக்
கிடக்கும் கைம்மையோன்பால் வருந்தும் பெண்டிருள்ளேமலலேம் யாம்;
புறங்காட்டின்கண் உண்டாக்கப்பட்ட கரிய முருட்டால் அடுக்கப்பட்ட
பிணப்படுக்கை உங்களுக்கு அரிதாவதாகுக ; எமக்கு எம்முடைய பெரிய
தோளையுடையனாகிய கொழுநன் இறந்துபட்டானாக, முகையிலையாக வள
விய இதழ்மலர்ந்த தாமரையையுடையநீர்செறிந்த பெரியபொய்கையும் தீயும்
ஒருதன்மைத்து.—எ - று.

தில் விழைவின் கண்வந்தது.

எமக்குப் பொய்கையும் தீயும் ஒருதன்மைத்து ; நமக்கு அரிதாகுக
வெனக்கூட்டுக. (உசசு)

* புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, சிறப்பிம்பொதுவியற்படலம், ௧௩.

(உச௪.)யானை தந்த முனிமர விறகிற்

கானவர் பொத்திய ஞெலிதீ விளக்கத்து

மடமான் பெருநிறை வைகுதுயி லெடுப்பி

மந்தி சீக்கு மணங்குடை முன்றிலி

நு னீர்வார் கூந்த லிரும்புறந் தாழப்

1 பேரஞர்க் கண்ணள் பெருங்காடு நோக்கித்

தெருமரு மம்ம தானேதன் கொழுநன்

முழவுகண் டியிலாக் கடியுடை வியனகர்ச்

சிறுணரி தமிய ளாயினு

க0 மின்னுயிர் 21 நடுங்குந்த னிளமைபுறந் கொடுத்தே.

க - உ. புறநா. உருக : நு - சு.

௩. வைகுதல் - துயிலல் ; சீலப் : க0 : க.

ச. “மந்தி சீக்கு மாதஞ்ச முன்றில்” பெரும்பாண். சச௪,

(பி - ம்.)—1 ‘பேரமர்க்’, 2 ‘நீங்கும்’

இ - ள்.—யானைகொண்டுவரப்பட்ட உலார்தமரத்துவிதகால் வேடர் மூட்டப்பட்ட கடைந்தகொள்ளப்பட்ட எரியாகியவிளக்கினது ஒளியையுடைத்தாகிய மடவியமானாகிய பெரியநிரை வையிய உறக்கத்தையெழுப்பி மந்தி தூரீக்கும் அணங்குடைத்தேவையையுடையமுற்றத்து நீர்வடிந்த மயிர் மிக்கபுறத்தில் வீழப் பெரிய துன்பமேவிய கண்ணையுடையளாய்ப் புறங்காட்டைப்பார்த்துத் தாள்சுழலும், தன் தலைவன் முழவினதுகண் மார்ச்சனை யுலராநீதகாவலையுடைய அகலியகோரீலுள் மிகச் சிறிதுதொழுது தனித்திருப்பினும் இனியவுயிர்தாளும் தன் இளமைபுறங்கொடுத்து.—எ - று.

.....யானவர்கு அஞ்சிடுங்குதல்.....

இளமைபுறங்கொடுத்துப் பெருங்காடுநோக்கித் தான் தெருமருமெனக் கூட்டுக.

அம்ம அசை.

(உசுஎ)

வினைய மாகத் தழையா யினவே

இனியே, பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதமறத்
தின்ற னைக லுண்ணு

⑫ மல்லிப் பூவும் புல்லா ஈனவே.*

திணை - அது; துறை - தாபதநிலை.

.....¹ ஒக்கூர்மாசாத்தனார் பாடியது.

தாபதநிலையாவது.—

† “குருந்தலர் கண்ணிக் கொழுநன் மாய்ந்தெனக்
கருந்தடங் கண்ணி ஁கம்மைகூ நின்று.”

இ - ள்.—இரங்கத்தக்கன, சிறிய வெளிய ஆம்பல் ; அவைதாம், யாம் இனையேமாயிருக்க முற்காலத்துத் தழையாயுதவின ; இக்காலத்துப் பெரியசெல்வத்தைபுடைய தலைவன் இறந்தானாக உண்ணுங்காலையாறி இன் னாத வையும்பொழுதின்கண் உண்ணும் தம் அல்லியிடத்துண்டாம் புல்லரிசி யாயுதவின.—எ - று.

க.உ. “வயன்மல ராம்பற் கயிலமை நூடங்கு தழை” ஐங்
குறு. எஉ. +

சு - ௩. புறநா. உ௩௦ : சு - ௩.

க - ⑤, புறநா. உஅ: கஉ - ச.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகள், 'காதலனிழந்த பாடதமிழை' என்ட தற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. கக - இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந.

† புறப்போ நளவேண்பாமாலை, சிறப்பிற் பொதுவியற்படலம், ச.

(பி - ம்.)—1 'எக்கூர்'

புறநானூறு முலமும் உரையும். ௩௭௧

தாமின்புறுங்காலத்தும் துன்புறுங்காலத்தும் துணையாயுதவினவாத
வான், அளியவாயினவென ஆம்பலேநோக்கிக்கூறியவாராயிற்று.

நெல்லலாவுணவெல்லாம் புல்லென் நல் மரபு. (௨௪௮)

(௨௪௯.) கதிர்மூக் காரல் கீழ்ச்சேற் றெளிப்பக்

கணைக்கோட்டு வாளை மீரீப் பிறழ

வெரிப்பும் பழன நெரித்துடன் வலைஞ

ரரிக்குறற் றடாரியின் யாமை மிளிரப்

டு பனைதூகும் பன்ன சினைமுதிர் வராலோ

டுற்றவே லன்ன வொண்கயன் முகக்கு

மகளுட் டண்ணல் புகாவே நெருநைப்

பகலிடங் கண்ணிப் பலரொடுங் கூடி

யொருவழிப் பட்டன்று மன்னே யின்றே

கடு யடங்கிய கற்பி னுய்துதன் மடந்தை

யுயர்நிலை யுலக மவன்புக விரி

ரூடு சளகிற் சீறிட நீக்கி

யழுத லானாக் கண்ணண்

மெழுகு மாப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே.* | சிவசு. ௨984.

திணையும் துறையும் அவை.

..... 1 தும்பிசோகினலூர் பாடியது.

௨. “கணைக்கோட்டு வாளைக் கமஞ்சூன் மடநாகு” குறுந். ௧௬௪.

௪. புறநா. ௭0 : ௨ - ௩ ; ௩௩௯ : ௨௧.

௫. தோல். மரபு. சூ. அக - பேர். மேற் ; “தூகும்பென்பது பனை
வாழை மரல் புல என்பவற்றிற்குறித்து” நன் - மயிலை. கு. ௩௮௭.

௬. புறநா. ௨௮௭ : ௪.

௧௧. புறநா. ௨௨௯ : ௨௨.

௧௨. புறநா. ௨௩௪ : ௨.

௧௪. தோல். எச்ச. கு. ௪௭ - ந் ; ③ - வி. சூ. ௧௬௮ - உரை. மேற் ;
“மெழுகு மாப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே : என்புழிக் கணவனையிழந்தான்
அவற்குப் பலிக்கொடை கொடுத்தற்கு மெழுகுகின்றானைக் கண்ணீரே நீராக
மெழுகுகின்றாளென்றமையின் இது தன்கட்டோன்றிய இழவு பற்றிப்பிறந்த
அவலச்சுவையாயிற்று” தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௫ - பேர் ; ③ - வி. சூ.
௫௭௮ - உரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘தாமே யேங்கிய தாங்கரும் பை
யுள்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௨௪ - ந்.

(பி - ம்.)—1 ‘தும்பிசேர் கரனார்’

௩௭௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

இ - ள்.—கதிர்நனைபோலும் மூக்கையுடைய ஆரன்மீன் சேற்றின் கீழேசெருகத் திரண்ட (மிசையாகிய) கோட்டையுடையவானீமீன் நீர்மேலே பிறழ எரிபோலுநிறத்த பூவையுடைய பொங்கைகளைநெருங்கி உடனே வலை ஞரானவர், ஒலி நரம்பால் ஓசையுடைய கிணையினது முகமேபோலும் யாமைபிறழப் பணையினது துகும்பையொத்த சினைமுற்றிய வராலோடு மாறு படும் வேல்போன்ற ஒள்ளியகயலை முகந்துகொள்ளும் முன்னகன்ற நாட்டை யுடையகுருசிலது உணவு நெருநலைநாளாற் பகுத்த இடத்தைக்கருதிப் பல ருடனே இயைந்து ஒருவழிப்பட்டது; அது கழிந்தது; இன்று, தன் கண்ணையடங்கியகற்பினையும் சிறியறுதலினையுமுடைய மடந்தை உயர்ந்த நிலைமையையுடைய விண்ணுலகத்தே அவன்சென்றுபுக அவனுக்கு உணவு கொடுத்தல்வேண்டிச் சுளகுபோலச் சிறியவிடத்தைத் துடைத்து அழுத லமையாதகண்ணையுடையளாய்த் தன்கண்கலுழங்கிற் றீராலே சாணுகத்தைக் கொண்டு மெழுகுமளவிலேபட்டது.—எ - று.

மெழுகுமளவாயிற்றென்றது பொருளொனவுரைக்க.

மன் கழிவின் கண்வந்தது.

இது கண்டார் நிலையாமைகூறி இரங்கியவாறு.

(உசக)

(உரு.) குய்குரன் மலிந்த கொழுந்துவை யடிசி

விரவலர்த் தடுத்த வாயிற் பூவலர்

கண்ணீர்த் தடுத்த தண்ணறும் பந்தர்க்

கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி

ரு யல்வி புணவின் மனைவியோ முனியே

புல்லென் றனையால் வளங்கெழு திருநகர்

வான்சோறு கொண்டு தீம்பால் வேண்டும்

முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை

தனித்தலைப் பெருங்காடு முன்னிய பின்னே.

தீனையும் துறையும் அவை.

.....தாயங்கண்ணியார் பாடியது.

இ - ள்.—தாளிப்போசைமிக்க கொழுவின துவையோடுகூடிய அடிசில் இரவலரைத் தன்கண்ணே தகைத்தவாயிலினையும் தன்னாற்புரக்கப்படுவோர் கண்ணீரை மாற்றிய குவிந்தநறிய பந்தரினையுமுடையமனையிடத்து மயிரை க்குறைத்துக் குறியவனையைக்களைந்து அல்லியரிசியாகிய உணவையுடைய மனையானுடனே இப்பொழுது பொலிவழிந்தாய், செல்வம்பொருந்திய அழ காகியநகரே, வான்சோற்றைக்கொண்டு இனியபாலவேண்டும் வெறுப்பைத்

ச. புறநா. உரு௩, உருச, உசக, உஅ௦.

ரு. புறநா. உசஅ : ச-ரு; தொல். குற்றியலுகர்ப். கு. எசு-ந. மேற்.

சு. புறநா. உசக : கசு.

தம்மிடத்தேயுடைய புதல்வர் தந்தை தனியிடத்தையுடைய புறங்காட்டை அடைந்தபின்.—எ - று.

கொய்து நீக்கியென்னும்வினையெச்சங்களை உணவினையுடையவென்னும் குறிப்புவினையோடுமுடிக்க.

நகரே, நீ புதல்வர்தந்தை காடுமுன்னியபின் புல்லென நோயெனக் கூட்டுக.

முனித்தலை - குடுமித்தலையெனினுமமையும், (௨௫௦)

(௨௫௧.) ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்

பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளி
ரிழைநிலை நெகிழ்த்த மள்ளற் கண்டுகுங்
கழைக்க ணெடுவரை யருவி யாழிக்

௫ கான யானை தந்த விறகிற்
கடுந்தெறற் செந்தீ வேட்டுப்
புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே.

தினே - வாகை ; துறை - தாபதவாகை.

.....மாற்பித்தியார் பாடியது.

இ-ள்.-ஓவ்யம்போலும் அழகினையுடைத்தானிய இடமுடைய இல்லின் கண் கொல்லிப்பாவையோன்ற வடிவினையுடைய சிறியவனையணிந்தமகளிருடைய அணிகலங்களை அவைநிற்குநிலையினின்றும்கழுவும்வகை ஆதரஞ்செய்தவனைக்கண்டேம் ; முங்கிலிடத்தையுடைய நெடியமலைபிடத்து அருவிநீரையாழிக் காட்டியானைகொண்டுவிடப்பட்டவிறகு - உவமமையையுடைய

க. மு. நற். ௧௮௨ : ௨ ; “ஓவுக்கண டள்ள வில்” (நெ. ௨௬௮), “ஓவத் தன்ன வினைபுனை நல்லில்”, “ஓவத் தன்ன வருகெழு நெடுநகர்” (பதிற். ௬௧ : ௩ ; லெட்டி ௮௮ : ௨௮) ; “ஓவத் தன்ன வினைபுனை நல்லில்” (அகநா. ௬௮) ; “ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின் என்புழி அநநகரினது செயற்கைநலம் தோன்றக் கூறினமையின் அதற்கு நிலைக்களன் நலனுயிற்று” தோல். உவம. கு. ௪ - இளம் ; பேர் ; இ - வ். கு. ௬௩௬ ; மாறன். ௬௨ - உரை.

௫ - சு. புறநா. ௨௪௭ : ௧ - ௨ , தவஞ்செய்வோர்க்கு யானைகள் விரகுதருமென்ததை, “செந்தீப் பேணிய முனிவர் வெண்கோட்டிக், களிற்று தரு விறகின் வேட்கு, மொளிறிலங்கருவிய மலைகிழ வோனே” (பெரும்பாண். ௪௬௮ - ௫௦௦) என்பதனுலமறிக.

* மு. வாகைத்தனைத்துறைகளுந், ‘நாலிருவழக்கிறற்பத பக்கம்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்தினை. கு. ௬௪ - இளம், நெ. நெ. நெ. ௨௦ - ந.

↑ கொல்லிப்பாவை : நற். ௧௮௫, ௧௯௨, ௨௦௧ ; குறுந். ௮௬, ௧௦௦ ; அகநா. ௬௨, ௨௦௬.

கூ.எ.சு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

செந்தியை வேட்டு முதுகின் கண்ணே தாழ்ந்த புரிந்தசடையைப் புலர்த்து
வோன்.—எ - று.

ஆடிவேட்டுப்புலர்த்துவோனென் இயையும்.

முன்பு இழைநெகிழ்த்தமள்ளற்கண்டேம், அவன் இப்பொழுது புறநா
தாழ் புரிசடை புலர்த்தாநின்றோனென் அவனைக்கண்டு வியந்துகூறியவாறு.

பாவையென்றது, பிதிது எவ்வுணர்வுமின்றிக் காமவேட்கையாகிய ஒரு
குறிப்பினை.

காலாயானை தந்த விறகென்றது, இவன் தவமிகுதியான் அதுவும் ஏவல்
செய்தல். (உருக)

(உருஉ.) கறங்குவெள் ளருவி யேற்றலி னிறம்பெயர்ந்து

தில்லை யன்ன புல்லென் சடையோ

டள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே

யில்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ்

ரு சொல்வலை வேட்டுவ னாயினன் முன்னே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒலிக்கும்வெள்ளிய அருவிநீர் ஏற்றலாற் பழையநிதம்
மாறித் தில்லைதளிர் போன்ற புற்கென்றசடையோடு கூடிநின்று செறிந்த
இலையையுடைய தாளியைப் பறிப்போன், மனையின்கூறியங்கும் மடப்பத்தை
யுடையமயிலை அகப்படுத்திக்கொள்ளும் சொல்லாகிய வலையையுடைய வேட்
டைக்காரனாயினன்முன்பு.—எ - று.

இதவும் அவன் சிலைமையைக்கண்டு வியந்துகூறியது. (உருஉ)

ச - ரு. பிறர்கடடோன்றிய அசுரபற்றிய அவலச்சுவக்கு மேற்
கோள் ; நோல். மெய்ப்பாடி. ,, ரு - பேர் ; இ - வி. ரு. ருஎஅ - உரை.

* மு. வாகைத்திணைத்துறைகளுள், 'நாலிரு வழக்கிற் ருபத பக்கம்
என்பதற்குமேற்கோள் ; நோல். புறத்திணை. ரு. கக் - இளம்.

(உருங.) என்றிறத் தவலங் கொள்ள லினியே

வல்வார் கண்ணி யினையர் தினைப்ப

¹ நகாஅலென வந்த மாறே யெழாநெந்

பைங்கழை பொதிகளைந் தன்ன விளர்ப்பின்

க. சீவக. கசருந - ந. மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 'நகாரென'

௫ வளையில் வறுங்கை யோச்சிக்

கிளையு ளொய்வலோ கூறுகின் னுரையே.

திணை - பொதுவியல் ; துறை - மதுபாலை.

.....¹ குளம்பாதாயனார் பாடியது.

முதுபாலையாவது.—

* “காம்புயர் கடத்திடைக் கணவனை யிழந்த
பூங்கொடி யரிவை புலம்புரைத் தன்று.”

இ. - எ. — நின்னைப்பிரிந்து ஆற்றேனுகின்றேன் ; என்னுடைய திறத்து வருத்தங்கொள்ளாதொழிவாயாக, இப்பொழுது ; சுற்றப்பட்ட கண்ணியையுடைய நின்னோடுகூடி விளையாடப்போகத் தீயோர் விளையாடாநிற்ப அவரோடு நகுகின்றிலேனென்று கருதவந்த நின் இறந்துபாட்டை நெல் எழாத் பசியமூங்கில பட்டையொழித்தாற்போன்ற வெளுத்திருந்த வளையில்லாத வறியகையைத் தலைமேலே ஏற்றிக்கொண்டு நின் சுற்றத்திடத்தே செலுத்தச் செல்லுவேனோ இன்னும், இறந்துபடினல்லது ? நின்வார்த்தையை எனக்குச்சொல்லுவாயாக.—எ - று.

அவலமென்றது, பிரிந்தவழி ஆற்றேனென்றுவருந்தும் அவலத்தை.

கூறுகின்னுரையென அவன்சொற்கேட்டல் விருப்பினுற் கூறுவாள் போன்று மயங்கிக்கூறியவாறு. (௨௫௩)

௫. புறநா. ௨௫௪ : ௪.

க. ஒய்தல் : பதீர். எந், அந்.

* புறப்போருள்வெண்பாமாலை, சிறப்பிற்போதுவியற்படலம், க.

(பி - ம்.)—¹ ‘குளம்பாதயானார்’

(௨௫௪.) இளையரு முதியரும் வேறுபுலம் படர

வெடுப்ப வெழாஅய் மார்பமண் புல்ல

விடைச்சுரத் திறுத்த மள்ள விளர்த்த

வளையில் வறுங்கை யோச்சிக் கிளையு

௫ ளின்ன னாயின னினையோ னென்று

நின்னுரை ¹ செல்லு மாயின் மற்று

² முன்னூர்ப் பழுனிய கோளி யாலத்துப்

புள்ளார் யாணர்த் தற்றே யென்மகன்

௪. புறநா. ௨௫௩ : ௫ - க.

அ. ‘கோளியாலம்’ : புறநா. ௫௮ : ௨ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

எ-க. ‘பயன்மா முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றுற் செல்வ, நயனுடை யான்கட் படின’ குறள். ௨௧௬.

(பி - ம்.)—¹ ‘சொல்லுமாயின்’ ² ‘முள்ளூர்’

௩௭௬ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வளனுஞ் செம்மலு மெமக்கென நானூ

க௦ மானாது புகழு மன்னை

யாங்கா குவள்கொ லளிய டானே.*

தினையும் துறையும் அவை.

.....கயமனார் பாடியது.

இ - ள்.—இளையோரும் முதியோரும் வேற்றுநிலத்தே விலங்கிப்போக யான் எடுப்பவும் நீ எழுந்திராயாய் நினதுமார்பம் நிலத்தைப்பொருந்தச் சுரத்திடை மேம்படவீழ்ந்த இளையோய், வெளுத்தவனையிலலாத வறியகையைத் தலைமேலே வைத்துச் சுற்றத்தின்கண் இத்தன்மையனாயினான் இளையனென்று யாண்டொல்ல நீள் இறந்துபாடுகூடிய வார்த்தைசெல்லுமாயின், ஊர் முன்னர்ப்பழுத்த கோளியாகிய ஆலமரத்தின்கட் புள்ளுக்கள்மிகும் புதுவருவாயையுடைய அத்தன்மைத்து, எர்தலுடையமகனது செல்வமும் தலைமையும் எமக்கென்று நாடோறும் அமையாது புகழும் நின்னுடையமாதா எவ்வாறுவார்கொல் ! அவா இரங்கத்தக்கவள் தான்.—எ - று.

வளனும் செம்மலும் புள்ளாரியாணர்த்தந்தறென்றது, † புள்ளெல்லாஞ் சென்றனாக. ஆலமரம் பயன்பட்டு நின்றற்போல இவனும் தன்சுற்றத்தாரும் பிறரும் நாட்டாரும் துகரும்படி நின்றமை தோன்றநின்றது.

‘நின்னுரைசெல்லுமாயின் யாங்காகுவள்கொல்’ என்றகருத்து : யான் இறந்துபட்டவாறு சொல்லின் அன்றே அவள் வருத்தமுறுவள்; அது யான் மாட்டேனென்பதாம்.

முன்னார். முன்மொழிநிலையல். மற்று அசைநிலை.

(உருச)

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகள், ‘நனிமிகுசுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து, தனிமகா புலம்பிய முதுபாலை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. உச - ந.

† நாலடியார், உ௦ .

(உருரு.) ஐயோ வெனின்யான் புலியஞ் சுவலே

1 யனைத்தன் னொளினை யகன்மார் பெடுக்க வல்லே

னென்போற் பெருவிதிர்ப் புறுக நின்னை

யின்னா துற்ற வறனில் கூற்றே

ரு நிரைவளை முன்கை பற்றி

௩. புறநா. உருக: ரு.

௩ - ச. “என்போற் பெருவிதிர்ப்புறுக நின்னை, யின்னா துற்ற வறனில் சூரே: என்புழிப் போலவென்பது, குறிப்புவினையெச்சமாய் நின்றது” தோல். எச்ச. சூ. கடி - சே.

(பி - ம.)—1 ‘எடுத்தனன்கொளின்’ ‘உய்த்தனென் கோனே மாற்பெடுக்கல்லேன்’

வரைநிழற் 1 சேர்க் நடத்திசிற் சிறிதே.*

திணையும் துறையும் அவை.

.....வன்பரணர் பாடியது.

இ - ள்.—ஐயோவென்று ஆற்றுவேளையின் அவ்வுகைவழியேவந்துநின் உடம்பாயினும் யாங்காணப்பெறாமல் ஏதஞ்செய்யுமோவென்று புலியை யஞ்சுவேன் ; இவ்விடத்தினின்றும் எடுத்துக்கொண்டு போவேனென்று நினைப்பின் நினது அகலியமார்பை எடுக்கமாட்டேன் ; என்னை யொப்பப் பெரிய நடுக்கத்தை உறுவதாக, உன்னை இறாதுபடும்பரிசு வந்துதாக்கிய அற மில்லாத கூற்றே ; யாம் மலையினது நிழற்கண்ணே அடைவேமாக ; என்னு நிராதத் வளையையுடைய முன்கையைப் பிடித்து மெல்லநடப்பாயாக.—

எ - று. நடவாயென்னும் முன்னிலைவினைச்சொல் சின்னென்னும் இடைச் சொல்லான் அசைக்கப்பட்டு நின்றது. (உருரு)

* 1௫. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுர், நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து, தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலைக்கும் (தோல். புறத்திணை. சூ. கசு - இளம்), இழவுபற்றிவந்த அழகைக்கும் (ஹெ. மெய்ப்பாடு. சூ. ௫ - இளம்), தன்கட்டோன்றிய இழவுபற்றிப்பிறந்த அவலச்சுவைக்கும் (ஹெ. ஹெ. ஹெ. ஹெ. போர்) மேற்கோள் ; “ஐயோ.....சிறிதே : இதனுள் அழகையாகிய மெய்ப்பாடு புலப்பட வந்தவாறு காண்க” ஹெ. செய. சூ. கசு - இளம்.

(பி - ம்.)—1 ‘சேரநடத்தி’

(உருசு.) கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே

யச்சுடைச் சாகாட்டாரம் பொருந்திய

சிறுவெண் பல்லி போலத் 1 தன்னொடு

சார்பல வந்த வெமக்கு மருளி

௫ வியன்மல ரகன்பொழி லீமத் தாழி

யகனி தாக வனைமோ

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே.*

திணையும் துறையும் அவை.

.....

இ - ள்.—கலம்வளையும் வேட்கோவே! கலம்வளையும் வேட்கோவே! சகடஞ்செலுத்தும் உருளின்கண் ஆரத்தைப்பொருந்தி வந்த சிறிய வெளிய பல்லிபோல் நெருநலைநாளாற் பலசுரமும் தன்னோடு சழிந்துவந்த எமக்கும் அருள்பண்ணி (யானும் அவனோடு— கூடியிருக்கும்படி) பெரிய பரப்பினை

சு. 1௫. புறநா. உஉஅ : க.

ஈ - ச, “பொருந்தலாற் பல்லிபொன்றும்” சீவக. கஅகூரு.

௫. புறநா. உஉஅ : கஉ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘தம்மொடு’

௩௭௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யுடைய அகலியபூமியிடத்துக்காட்டின்கண் முதமக்கட்டாழியை இடமுடைத்தாக வணைவாயாக, பெரிய இடத்தினையுடைய பழையணரின் கடல்மலையுமேவெட்கோவே!—எ -று.

‘எமக்கும்’ என்றது, பன்மையும் தலைமையுங்கருதாது மயங்கக்கூற்றின்றது.

கோவே! கோவே! மூதூர்க்கலஞ்செய்கோவே! எமக்கும் அருளி அகலிதாக வணைகவெனக்கூட்டுக.

அடுக்கு விரைவின் கண்வந்தது.

(௨௫௬)

(௨௫௭.) செருப்பிடைச்¹ சிறுபர லன்னன் கணைக்கா

லவ்வயிற் றகன்ற மார்பிற் பைங்கட்

² குச்சி னிரைத்த குருமயிர் மோவாய்ச்

செவியிறந்து தாழ்தருங் கவுளன் வில்லோ

௫ டியார்கோலோ வளியன் றானே தேரி

ஊர்பெரி திகந்தன்று மிலனே யாணெனக்

காடுகைக் கொண்டன்று மிலனே காலேப்

புல்லா ரினநிரை செல்புற நோக்கிக்

கையிற் சுட்டிப் பையென வெண்ணிச்

௧௦ சிலையின் மாற்றி யோனே யவைதா

மிகப்பல வாயினு மென்னு மெனைத்தும்

வெண்கோ டோன்றாக் குழிசியொடு

நாளுறை மத்தொலி கேளா தோனே.*

திணை - வெட்சி ; துறை - உண்டாட்டு.

.....

உண்டாட்டாவது.—

† “தொட்டியிழுங் கழன்மறவர்
மட்டுண்டு மகிழ்தூங்கின்ற.”

இ - ள்.—..... திரண்டகாலையும் அழகியவயிற்றினையும் பரந்த மார்பினையும் பசியகண்ணினையும் குச்சுப்புல்லிரைத்தாற்போன் றநிதம் பொருந்திய மயிரினையுடையதாடியினையும் செவியிறந்து முன்னே தாழ்ந்த கதாப்பினையுடையனாய் வில்லுடனே யார்தான் இவ்வளிக்கத்தக்கான்றன்?

* மு. வெட்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘நோயின் றுய்த்தல்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩ - இளம்.

† புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வெட்சிப்படலம், ௧௫.

(பி - ம்.)—¹ ‘செறுபரல்’ ² ‘குச்சிநிரை,.....மேவாய்’

ஆராயின் ஊரைப் பெரிதும் 1 நீங்கினதுமில்லன் ; தனக்கு அரணெனக்கருதிக்காட்டைக் கைக்கொண்டதுமில்லன் ; இற்றைநாட்காலையே பொருந்தாதாரது இனமாகியநிரைபோகின்ற இடத்தைப்பார்த்துத் தன்கையாற்குறித்து மெல்ல எண்ணிக் கரந்தையார்செய்யும்பூசலைமாற்றி வில்லாலேகொடுபோந்தன்ன ; அந்நிரைதாம் மிகப்பலவேயாயினும் என்னபயன் படும் எத்தன்மைத்தும், பால்முதலியன பெய்யப்படாமையிற் சிறிதும் வெள்ளிய முகந்தோன்றாத பாணையைக்காண்டலுடனே நாட்காலத்து உறைதெறிப்பக்கடையும் மத்தி னெலியைக் கேளாதபடி 2 பிறருக்கு நேராகக்கொடுத்தல் வல்லனயினான், அவனுக்கு?—எ - று.

* பகைவர் மேல்டக்கவொட்டாது எதிரினின்றுவிலக்குதலின், 'செருப்பிடைச் சிறுபர லன்னன்' எனப்பட்டான்.

'அன்ன' என்று பாடமோதி, செருப்பிடைச்சிறுபரலோசைபோல நெடிய ஓசையையுடைய காலென்றுரைப்பாருமுள்ள.

யார்கொலென்றது அறியான்வினாதலன்றி வியப்பின்கண்வந்தது.

'ஊர்பெரிதிகந்தன்றுமில்லனே' என்பது நிரைகோட்கடுமெ.

சிறுபரலன்னன் கவுளஞுகிய அளியனுவன்றான் யார்கொல்லோ ? தேரின் வில்லோடு ஊர்பெரிது இகந்தன்றுமில்லாய்க் காடு கைக்கொண்டதுமில்லாய் நோக்கி எண்ணி மாற்றினான் ; மாற்றிக் குழிசிகொண்டலோடு மத்தொலி கேளாதோனயினான் அவனுக்கு அவைதாம் மிகப்பலவாயினும் என்னுமெனக்கூட்டுக.

கேளாதோற்கென உருபுவிடுத்துரைப்பினுமமையும். (உரு௭)

* "தருக்கி யொழுதித் தகவலல செய்தும், பெருக்க மதித்தபிற்பே னை செய்துந், கரப்புடை யுள்ளங் கனற்று பவரே, செருப்பிடைப் பட்ட பரல்" பழ. உஉ௪.

(பி - ம்.)—1 'நீங்கினதுமல்லன்' 2 'பிறர்க்குநோக்கிக்கொடுத்தல்'

(உரு௮.) முட்காற் காரை 1 முதுபழ னேய்ப்பத்

தெறிப்ப விளைந்த 2 தீங்கற் தார

நிறுத்த வாயந் தலைச்சென் றுண்டு

3 பச்சூன் நின்று பைந்நிணம் பெருத்த

௫ வெச்சி வீரங்கை விற்புறந் தியிரிப்

புலம்புக் கனனே புல்லணற் காளை

௩. புறநா. கள: ௧௪.

௬. ஏழாம்வேற்றுமை விளையொடு முடியும்பழி, திரிந்ததற்கும் (தொல். தொகை. கு. ௨௫ - இளம், ந), வேற்றுமைக்கண் மகரவொற்றுப் பகரவந்தமிழ்க்கொது நின்றதற்கும் (ஷெ புள்ளிமயங்கு. கு. கள-இளம், ந; இ - வி. கு. ௧௨௬ - உரை) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 'முதுகனியேய்ப்ப' 2 'தீங்கட்டாரம்' 3 'பைச்சூன்'

கூ.அ. புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யொருமுறை யுண்ண¹ வளவைப் பெருநிலா
 யூர்ப்புற நிறையத் தருகுவன் யார்க்குந்
 தொடுத லோம்புமதி முதுகட் சாடி
 க⁰ ² யாதரக் கழுமிய துகளன்
 காய்தலு முண்டக் கள்வெய் யோனே.³
 தீணையும் துறையும் அவை.
 உலோச்சலூர் பாடியது.

உண்டாட்டாவது.—

† “தொட்டியிழுங் கழன்மறவர்
 மட்டுண்டு மகிழ்தூங்கின்று.”

இ. எ. — முட்டாளையுடைய காரையினது முதிர்ந்தபழத்தையொப்ப
 முற்றவிலைந்த இனிய கந்தாரமென்றும் பெயரையுடைய மதுவையுடைய
 வேற்றுப்புலத்துத் தாண்டுகொண்டுவந்து நிறுத்தினநிறையைக் கள்விலைக்கு
 நேராகக்கொடுத்தது உண்டு செவ்வத் தசையைத்தின்று செவ்வி நீணயிக்க
 எச்சிலாகிய நாமுடைய கையை வில்வினதுபுறத்தே தியிரந்து வேற்றுநாட்
 டின்கட் புக்கானே, புல்லியதாழியையுடைய காளை ; இவ்விருந்தமறவர்
 ஒருகாலுண்பதன்முன்னே பெரிய ஆனியையை இவ்வூர்ப்புறமெல்லாம் நற்
 பக் கொடுத்தருகுவன் ; யாவார்க்கும்வாராது அதமபொருட்டுத் தொடுத்தலைப்
 பாதுகாத்துவைப்பாயாக, முதிர்ந்தமதுவையுடையசாழியை ; ஆவைக்கொ
 ண்டுவரக கலந்ததூளியையுடையனாய் அம்மதுவை விரும்புவோன் விடாய்த்
 தலுமுண்டாம்.—எ. — து.

தலைச்செனறென்பது, தலைச்செலவெனத்திரிக்கப்பட்டது. இதற்குக்
 கள்விலையாட்டியிடத்தேசெல்லவென்றுமாம்.

‘திங்கட்டாரம்’ என்றோதிக் கள்ளாகிய இனியபண்டமெனினுமமையும்

‘காய்தலுமுண்டு’ எனபதற்குக் காவையையோனாகலின், நின்னை வெகுள
 வுக்கூடுமென்பாருமுளர்.

இவன் நிரைகொள்ளச செல்கின்றமை கண்டார் கள்விலையாட்டிக்கு,
 கூறியது. (உருஅ)

‘க⁰. “கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருகுத்து” மணி. கா. : கஅ.

‘மு. “முட்காற்காரை.....வெய்யோனே : இது வெட்சித்தினை
 பெயர்கொள்ளாத வந்தது’ நோல். அகத்திணை. கு. நுச - ந.

† புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வெட்சிப்படலம், கரு.

(13 - ம்.)—¹ அளவைபெருநிலை’ ² ‘ஆந்தர’

புறநாடு நூறு முனமுல் உரையும்

- ருக.) ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தரப் பெயரா
திலேபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரத் திருந்த
வல்வின் மறவ ரொடுக்கங் காணாய்
செல்லல் செல்லல் சிறக்கநின் னுள்ள
ரு முருகுமெய்ப் பட்ட புலைத்தி போலத்
தாவுபு தெறிக்கு மான்மேற்
புடையிலங் கொள்வாட் புனைகழ லோயே.*

திணை - கரந்தை; துறை - செருமலைதல்; பிள்ளைப்பெயர்ச்சியுமாம்.
.....கோடைபாடியபெரும்புதனூர் பாடியது.

செருமலைதலாவது. —

† “வெட்சியாகை கண்ணுற்று வளைஇ
யுட்குவரத்தாககி யுளாசெருப்புநிந் தனறு”

இ-ள. — தாமாகொள்ளப்பட்ட ஏற்றையுடைய பெரிய ஆனிரை முன்னே
பாக மீட்கவருவாரைக்குறித்து அந்நிரையோடு தாம்போகாது தழையால
முடிய டெரியகாட்டினகண தலைகரத்திருந்த வலியவிலையுடைய மறவ
து ஒடுங்கியநிலையைக்கருதாய்; போகாதொழி போகாதொழி, நினது
மற்கோள சிறப்பதாக; தெய்வம் மெய்யின்கணெறிய புலைமகனையொப்பத்
தாவித் துள்ளும் ஆனிரைமேல; மருங்கிலேவிளங்காநின்ற ஒளிய வாளினே
யும் வீரகமழலினையுமுடையோய. — எ - று.

புனைகழலோய்! காணாய்; ஆனமேறசெல்லல், செல்லல்; நின்னுள்ளம்
சிறப்பதாகவெனக் கூட்டிக்.

செல்லலென்றது அவரைக்கண்டு பொருது கொன்றனற்ச் செல்ல
லென்பதாம். (உருக.)

* மு. வெட்சித்திணைத்துவ மகனாள், ‘ஆபெபாத்துத்தருதல்’ என்ப
தற்கு மேற்கோள; தோல். புறத்திணை. ரு. ரு - இளம், ந.

† புறப்பொருளவெண்பாமாலை, கரந்தைப்படலம், ச.

- (உகா0.) வளரத் தொடினும் வெளவுபு திரிந்த
விளரி யுறுதருந் தீர்தொடை நிணையாத்
தளரு நெஞ்சந் தலைஇ மனையோ
ளுளருங் கூந்த னோக்கிக் களர
ரு கள்ளி நீழற கடவுள் வாழ்த்திப
பசிபடு மருங்குலை கசிபுகை தொழாஅக்
காணலென் கொல்லென வினவினை வருஉம்
பாண கேண்மதி யாணரது நிலையே

௩௮௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

புரவுத்தொமித் துண்குவை யாயினு மிரவெழுந்
க௦ தெவ்வம் கொள்குவை யாயினு மிரண்டுந்

கையுள போலும் கடிதண் மையவே
முன்னூர்ப் பூசலிற் றேன்றித் தன்னூர்

1 நெடுகிரை தழீஇய மீளி யாளர்

விடுகணை நீத்தந் துடிபுணை யாக

கரு வென்றி தந்து கொன்றுகோள் விடுத்து

வையகம் புலம்ப வளையு பாம்பின்

வையெயிற் றுய்ந்த மதியின் மறவர்

கையகத் துய்ந்த கன்றுடைப் பல்லா

னிரையொடு வந்த வுரைய னாகி

௨௦ யுரிகளை யரவ மானத் தானே

யரிதுசெல் லுலகிற் சென்றன னுடம்பே

கானச் சிற்றியாற் றருங்கரைக் 2 காலுற்றுக்

சும்பொடு துளங்கிய 3 விலக்கம் போல

வம்பொடு துளங்கி யாண்டொழிந் தன்றே

௨௫ யுயரிசை வெறுப்பத் தோன்றி பெயரே

மடஞ்சான் மஞ்ஞை யணிமயிர் சூட்டி

யிடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்

படஞ்செய் பந்தர்க் கன்மிசை யதுவே 4

திணை - 4 அது ; துறை - கையறுநிலை ; 5 பாண்பாட்டுமாம்.

..... ↑ வடமோதங்கிழார் பாடியது.

கரு-கூ. “வாள்வாயு மின்னி வடிவெங் கணவாயு மின்றிக், கோள்வாய் மதிய நெடியான் விடுத்தாங்கு மைந்தன், றேள்வாய் சிலையி னெலியாற் றொறு மீட்டு மீள்வா, னாள்வாய் நிறைந்த நகைவெண் மதிசெல்வ தொத்தான்” சீவக. ௪௫௪.

௨௦ - ௨௧. “படநாகந் தோலுரித்தாற் போற்றுறந்து”, “பாம்புரி போள் முற்றத் துறந்து” சீவக. ௪௫௪௩, ௩௦௩௬.

௨௩. புறநா. ௪: ௩௩ ; ௧௫௩: ௧௦ - ௧௧.

௨௫ - ௮. புறநா. ௨௪௬: ௧௨ - ௪ ; ௨௬௪: ௧ - ௪.

* மு. ஆபெயர்த்துத்தருதலென்னுந்துறைக்கு மேற்கோள் காட்டி, “இதுதான் தன்னுரென்றலிற் குறுநிலமன்னன் நிரைமீட்டுப்பட்ட நிலையைப் பாணர் கையற்றுக் கூறியது” என்பர்; தோல். புறத்திணை. கு. ௫ - ௩.

↑ அகநானூறு, ௩௬௩.

(பி - ம்.)—1 ‘நெடுவெறி’ 2 ‘காலுறக்’ 3 ‘விலக்கு’ 4 ‘பாடாண்டிணை’; துறை செருவிடைவீழ்தல் ; கையறுநிலையுமாம் 5 ‘பாடாண்பாட்டுமாம்’

புறநானூறு முழையும் உரையும். ௩௮௩

இ - ள்.—ஓசைமிகவேண்டுமென்று 1 எறியினும் ஓசையை உள்வாங்கி வறப்பட்டு இரக்கம்பண்ணுகிய விளரியைச் சென்று முறுகின்ற இனிய நரப்புத் தாடையினது தீங்கைநினைந்து நடுங்குநெஞ்சத்தைத்தலைப்பட்டிப் புறப்பட்டவளவின் நிமித்தவழியாக ஒருமனைவி விரித்துவருகின்ற மயிரைப்பார்த்துக் களர்நிலத்துள்ள கள்ளிமரத்தின் நிழற்கண்ணாடாகிய தெய்வத்தை பத்திப் பசிதங்கிய வயிற்றையுடையையாய் இரங்கிக் கையாற்றொழுது நம் ருசிலைக்காணமாட்டேன் கொல்லோவென்று எதிர்வருவாரைப் பார்த்துக் கட்டுவருகின்ற பாண! கேட்பாயாக, நமது செல்வம்பட்டநிலைமை; இனி நீ வன் நமக்குவிட்ட வினாநிலங்களைக் கைப்பற்றி உண்பாயாயினும் அன்றி வனோடுகூடி இன்புற்றிருந்தவிடத்து அவனையின்றி உயிர்வாழ்தற்பொருட்டு இரக்கக்கடவோமென்றெழுந்திருந்து வருத்தங்கொள்வாயாயினும் இராமும் நினது கையகத்துள்ளன; மிக்க அனுமையையுடைய ஊர்முன்னகைச் சய்யப்பட்ட பூசலின்கட்டோன்றித் தன்னுடைய ஊரின் கண் மிக்க நிரையக்கொண்ட மறத்தினையுடையவீரர் எய்யப்பட்ட அப்புவெள்ளத்தைத் தன் துடியே புணையாகவென்று பகைவரைக்கொன்று அவர்கொண்ட நிரைய மீட்டு உலகம்தனிப்பச் சூழ்ந்துகொண்ட பாம்பினது கூரியபல்லினின் மீம்பிழைத்துப்போந்த திங்களைப்போல மறவருடைய கையினின்றும் பிழைதுப்போந்த கண்மையுடைய பலவாகிய ஆனிரையுடனாவந்த சொல்லை யடையனாய்த் தோலுரித்த பாம்புபோலத் தானொருவனுமேயாக அரிதாகச் சல்லப்படும் தேவருலகத்தின்கட்போயினான்; அவனதுடம்பு, காட்டுட் டிற்றியாற்றினது அரியகரையிடத்துக் காஹு நின்ற நடுக்கத்தோடுசாய்ந்த லுலக்கத்தையொப்ப அம்பாற்சலித்து அவ்விடத்துவீழ்ந்தது; உயர்ந்த ர்த்தி மிகவுந்தோன்றியமறவன் பெயர் மென்மையமைந்த மயிலினது அழியாமயிராகிய பீலியைச்சூட்டப் பிறர் இடங்கொள்ளப்படாதசிறியவிடத்துப் படையையாற்செய்யப்பட்ட பந்தாக்கீழ் நட்ட கண்மேலது.—எ - று.

சூட்டியென்பது, சூட்டவெனத் திரிக்கப்பட்டது; சூட்டப்பட்டெனினு மையும்.

‘மனையோள்கூந்தனோக்கி’ என்பதற்குப் பாண என்மனையவியது சரியும் யிரைநோக்கியெனவும், ‘புரவுத்தொடுத்த’ என்பதற்கு அன்று உம்மைப் புரத்தபரிசைப்பாடியெனவுமுரைப்பாருமுள். (உ௬௦)

(பி - ம்).—1 ‘அறையினும்’

உ௬௧.) அந்தோ வெந்தை யடையாப் பேரிஸ்

வண்டுபடு நறவிற் றண்டா மண்டையொடு

வரையாப் பெருஞ்சோற்று 1 முரிவாய் முற்றம்

வெற்றியாற் றம்பிபி னெற்றற் றுகக்

௩ கண்டனென் மன்ற சோர்கவென் கண்ணே

க. அந்தீற்று ஓ இரக்கக்குறிப்பு உணர்த்திநிறற்கு மேற்கோள் ; தோல். இடை. சூ. ௩௪ - ௩.

(பி - ம்).—1 ‘முரவுவாய்முற்றம் பெற்றியாற்று’

கூழிச் புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வையங் காவலர் வளங்கெழு திருநகர்
 மையல் ¹ யானை யயாவுயிர்த் தன்ன
² நெய்யுலை சொரிந்த மையு னேசை
 புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்க னூரப்
 க0 பயந்தனை மன்னான் முன்னே யினியே
³ பல்லா தழீஇய கல்லா வல்வி
 லுழைக்குரற் கூகை யுழைப்ப ⁴ வாட்டி
 நாகுமுலை யன்ன நறும்பூங் கரந்தை
 விரகறி யாளர் மரபிற் சூட்ட
 கரு நிரையிவட் டந்து நடுக லாகிய
 வென்வேல் விடலை யின்மையிற் புலம்பிக்
 கொய்ம்மழித் தலையொடு ⁵ கைம்மையுறக் கலங்கிய
 கழிகல மகடேப் போலப்
 புல்லென் றனையாற் பல்லணி சிழந்தே.
⁶ தினையும் துறையும் அவை.

..... ஆவூர்மலங்கீழநர் பாடியது

இ - ள் — 7 அநதோ ! என்னின் னாது அடையாத பெரிய இலவே, வணிகன்படியும் மதுவினால் ஒழியாத மணியுடையன யாவர்க்கும் வரையா மல்வழங்கும் மிக்கசோந்தையுடையமுரிந்த குறட்டையுடை நாகுமூற்றம் நீரற்றயாற்றினோடும் எத்தனாமெத்து அத்தாமைத்தாக்கக டேன், நிச்சயமாக ; என்கண்மணி சோர்த்துழீவனவாக ; உலகத்தார்க்கும் வேந்தருடைய செலவமிக்க திருநகரின்கண் மதத்தான் மயங்கியானை உயங்குதலான் நெட்டுயிர்ப்புகொண்டாற்போன்ற டூய் காயகின் உலையின்கண் சொரியப்பட்ட ஆட்டிழைச்சியினது ஓசை உடைய பொரி லைப் புதுமான தருடைய ஒளிமழுங்கினகண்காரிறையவனடாக்கினாய் முன் ; அதுகழிந்தது ; இப்பொழுது பல ஆனிரையை எகக்கொண்டிருக்கவேண்டாத

கூ. வளங்கெழுதிருநகர்: புறநா. உரு0: கூ

கள. புறநா. உரு0: க - ரு ; உஅ0: கக - ச.

கஅ. புறநா. உருஅ: க ; உஅ0: கச.

கக. புறநா. உரு0: கூ.

* “கரந்தை யாவது தன்னுறு தொழிலாக நிரைமீட்டோர் பூசுநுதிதலிற் பெற்ற பெயராதலின் வெட்சித்திணைபோல ஒழுக்கமன்றம் ; ‘அநதே வெந்தை’ என்னும் புறப்பாட்டினுள், ‘நாகுமுலை யன்ன நறும்பூங் கரந்தை, விரகறியாளர் மரபிற் சூட்ட, நிரையிவட் டந்து’ என்பதவாறு காண்கதொல். புறத்திணை கு. ரு - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘யானைவயர்’ 2 ‘நெய்யுலைச்சொர் ிந்த’ 3 ‘பல்லாததழீஇய’ 4 ‘ஆட்டிழைகுமுலை’ 5 ‘கையிகக்’ 6 ‘திணை-கரந்தை’ 7 ‘கையிலி’ 7 ‘ஐயோ’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௮௫

யிய விற்படையைத் தன்னிடத்தே ஞாலமிகவுடைய கூகை தன் இனத்தை
முக்கும்படி அலைத்து நாகினதுமலைபோன்ற நறியபூவையுடைய கரங்
கைய அறிவுடையோர் சூட்டுமுறைமையிலேசூட்ட நிளையை இவ்வூரின் கண்
ட்டுத்தந்து நடப்பட்ட கல்லாகிய வென்றிவேலையுடைய இறைவனில்லா
யால் தனித்துக் கொய்யப்பட்ட, 1 மொட்டையாகிய தலையுடனே
ம்மைநோன்புமிகக் கலக்கமுற்ற ஒழிக்கப்பட்ட அணிகலத்தையுடைய
வன்மனைவியையொப்பப் பொலிவழிநதனை, பல அழகுமிழந்து. —எ -று.

அம்பியினென்புழி, இன் அசைநிலை.

‘அம்பியினற்றாக’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

கண் அசை. மன் கழிவின் கண்வந்தது.

எந்தைபேரில்லே, செதுக்கணூர்ப்பயந்தனை முன் ; இனி மகடுஉப்
பாலப் பல அணியுமிழந்து புல்லென்றனையாய் அம்பியற்றாகக்கண்டேன் ;
ன்ட என் கண் சோர்கவெனக்கூட்டுக.

ஒசையென்றது, ஆகுபெயரான் ஒசையையுடையகறியை ; இஃது
ந திசைச்சொல்.

‘செதுக்கணூ’ என்பதற்குச் செதுக்கின குடர்நிறையவென்றுமாம் ;
கம்மிஞ்சுவென்றுமாம். (உசுக)

(பி - ம்.)—1 ‘மட்டை’

உசுஉ.) நறவுந் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்

பாசுவ வீட்ட 1 புன்காற் பந்தர்ப்

புனறரு மிளமண னிறையப் பெய்ம்மி

னென்னூர் முன்னிலை முருக்கிப் பின்னினறு

நு நிரையொடு வருஉ மென்னைக்

குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே.*

திணை - வேட்சி ; துறை - உண்டாட்டு ; தலைத்தோற்றமுமாம்.

..... மதுரைப்போலவாயார் பாடியது.

க. “மதவலி நிலைஇய மாத்தாட் கொழுவிடை” (முருகு. உருஉ) ;
மல்லன் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி” (பெரும்பாண். ௧௪௩) ; “சென்
ண் மழவிடை கெண்டிச் சிலைமறவர், வெங்கண் மகிழ்ந்து” (பெரும்பொருள்
பிளக்கம்) விடை - ஆட்டுக்கிடாய்.

உ. “உவலிடுபதுக்கை” (அகநா. ௧௦௯) ; உவல், உவலையெனவும்
பழங்கும் ; “உவலைக் கூரை யொழுதிய தெருவில்” முல்லை. உசு - ௩௦.

சு. உழையோர், எழுவாய்.

* மு. வெட்சித்திணைத்துறைகளுள் ‘துவல்வழித் தோற்றம்’ என்
பதற்கும் (தொல். புறத்திணை. கு. ௩ - இளம்), ‘உண்டாட்டு’ என்ப
தற்கும் (செ. செ. செ. ௩ - ௩) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘பைங்கால்’

௩௮௬ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

தலைத்தோற்றமாவது,—

*“ உரவெய்யோ னினந்தழீஇ
வரவுணர்ந்து இனமகிழ்ந்தன்று.”

இ - ள்.—மதுவையும் அலைத்துண்ணும்படி பிழிமின் ; ஆட்டுவிடையையும் படுமின் ; பசிய தழையாலேவெய்ப்பட்ட புல்லிய காலையுடைய பந்தரின்கண் நீர் 1 கொழித்துக் கொடுவரப்பட்ட இனையமணலை நிரம்பப் பரப்புகின் ; பசைவரது தூசிப்படையை முறித்துப் பெயர்ந்துபோதுகிற தனது படைக்குப்பின்னேநின்று நிரையுடனேவருகின்ற என்னிறைவனுக்குப் பக்கமறவராய் நிரைகொண்டிருவோர் அவன்நன்னினும் பெரிய இளைப்பையுடையர்.—எ - று.

சாயல் - விடாயாலுண்டானமென்மை.

என்னைக்கு உழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சாயலர் ; அவர்க்கு நறவும்தொடுமின் ; விடையும்வீழ்மின் ; பெயம்மினைக்கூட்டுக. (உசுஉ)

* புறப்போருள்வெண்பாமாலை, வெட்சிப்படலம், கஉ.

(பி - ம்.)—1 ‘கழித்து’

(உசு௩)*பெருங்களிற் றடியிற் றேன்று மொருக

ணிரும்பறை யிரவல சேறி யாயிற்

றொழாதனை கழித லோம்புமதி வழாது

வண்டுமேம் படுஉயிவ் வறநிலை யாரே

நு பல்லாத் திரணிரை பெயர்தரப் பெயர்தந்து

கல்லா வினையர் நீங்க நீங்கான்

வில்லுமிழ் கடுங்களை மூழ்கக்

கொல்புனற் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே.†

திணை - காந்தை ; துறை - கையறுநிலை.

.....

இ - ள்.—பெரியகளிற்றின் அடிபோலத்தோன்றும் ஒருகண்ணினை யுடைத்தாகிய பெரிய பறைவினையுடைய இரவலனே ! நீபோகின்றாயின் தொழாயாய்ப் போதலைப்பிரிகரிட்பாயாக ; தவறாதே.....யிடைவிடாது

க - உ. புறநா. ௩௮௮ : கச - ௫ ; ௩௯உ : ச - ௫.

அ. புறநா. ௧௬௯ : ச - ௫ ஆம் அடிகளின் கீழ்க்குறிப்பைப்பார்க்க.

* இதுமுதலிய மூன்றுபாட்டுக்களின் உரையும், உசு௬-ஆம் பாட்டும் அதனுரையும் மிதிலைப்பட்டி அழகியசீற்றம்பலக்கவிராயரவர்கள் வீட்டுப் பிரதியில்மட்டுமிருந்தன.

† மு. கண்டோர் கையற்றுக்கூறியதற்கும், நடப்பட்ட கல்லினைத் தெய்வமாக்கி வாழ்த்தியதற்கும் மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு. ௫-ந.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௮௭

வண்டுகள் மேம்பட்டுவாழும், இக்கொடியவழி ; பல ஆக்களாகிய திரண்ட ரிரை மீண்டு தன்னோடு போதரப்போந்து இயல்பாகிய போர்த்தொழிலையு டையவீரர் இரிந்தோடத் தான்போகானாய் வில்லுமிழப்பட்ட விரைந்த அம்பு குளிப்பக் கரையைக்கொல்லும் புனலின்கண் அணைபோல எதிரின்று விலக்கியவனதுகல்லே.—எ -று.

புனற்சிதையின் விலக்கியோன்கல்லேத் தொழாதனைகழிதலை ஓம்பு ; தொழுவே அவ்வறநிலையாறுவண்டுமேம்படுமெனக்கூட்டுக.

தொழுதுபோகவே கொடுங்கானம்மழைபெய்தலாற்குளிருமென்பான், காரியமாகியவண்டு மேம்படுதலைக் கூறினான்.

வண்டென்பது, மறவருளொருசாதியென்பாருமுள்ளர்.

ஆறு வண்டுமேம்படுமென இடத்துறிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்து மேலேறின்றது. (உக௩)

(உக௪.) பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை 1 சேர்த்தி

மரல்வருந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொ

டணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர்பொறித்

தினிரட் டனரே கல்லுங் கன்றொடு

டு கறவை தந்து பகைவ ரோட்டிய

நெடுத்தகை கழிந்தமை 2 யறியா

தின்றும் வருங்கொல் பாணரது கடும்பே.*

திணையும் துறையும் அவை.

.....³ உறையூர் ஓளம்போன்வாணிகலூர் பாடியது.

இ - ள்.—பருக்கைகளை யுடைய 4 இடத்துத் திட்டையைச் சேர்த்தி ஆண்டுள்ள மரலைகேறித்தொடுக்கப்பட்ட சிவந்த பூவையுடைய கண்ணியுடனே அழகிய மயிலினது பீலியைச்சூட்டிப் பெயரையெழுதி இப்

உ. “தளிரொடு மிடைந்த காமர் கண்ணி, திரங்குமர னுரிற் பொலியச் சூடி” மலைபடு. ௪௩௦ - ௩௧.

௩ - ௪. புறநா. ௨௬௦: ௨௬ - அ; “நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மற வர், பெயரும் பீடு மெழுதி யதர் தொறும், பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்”, “பெயரும் பீடு மெழுதி யதர் தொறும், பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்” அகநா. ௬௭, ௧௩௧.

* மு. “இனிப், பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கையென்னும் புறப்பாட்டி னுள், ‘அணிமயில.....கல்லுங்’ எனக் கன்னாட்டுதல் பெரும்படைக்குப் பின்னாகக் கூறிற்றாலெனின் நீர்ப்படுத்த பின்னர்க் கம்படுத்தப் பெயர்பொ றித்து நாட்டுதல் காட்டுநாட்டோர் முறைமையென்பது ‘சீர்த்தகுசிரப்பின்’ என்பதனும் கொள்க” தொல். புறத்திணை சூ. ௫ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘சேர்த்து’ 2 ‘அறிபாரின்ற மிவருங்கொல்’ 3 ‘.....ன் சாத்தன் கொற்றனார்’ 4 ‘பதுக்கைக்கலை’

௩௮௮ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

பொழுது நட்டார், கல்லையும் ; கன்றுடனே கறவையையுமீட்டுக் கொண்டு வந்து மறவரையோட்டினோக்கிய நெடுந்தகை பட்டமையறியாது இன்றும் வருங்கொல்லோ பாணரது சுற்றம் ?—எ - று.

பட்டமையறிந்துவாராதொழியுமோ அறியாதுவருமோவென ஐயமாக்குக. பதுக்கைசேர்த்ததேயன்றிக் கல்லும் நட்டனரென உம்மை எஞ்சின் தது. (உச்சு)

(௨௬௫.) ஊர்நனி யிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை

யோங்குநிலை வேங்கை யொள்ளிணர் நறுவீப்

போந்தையந் தோட்டிற புனைந்தனர் தொடுத்துப்

பல்லான் கோவலர் படலை சூட்டக்

௫ கல்லா யினையே கடுமான் றேன்றல்

வானேறு புரையுநின் றுணியில் வாழ்க்கைப்

பரிசிலர் செல்வ மன்றியும் விரிதார்க்

கடும்பகட் டியாணை வேந்த

ரொடுங்கா வென்றியு நின்னொடு செலவே.*

தனையும் துறையும் அவை.

.....சோனாட்டு முகையலார்ச் சீறுகநுந்தும்பியார் பாடியது.

இ - ள்.—ஊரையிகவுங்கடந்த முரம்புநிலமாகிய முதிர்ந்த பறந்தலை யிடத்து உயர்ந்தநிலையையுடைய வேங்கையினது ஒள்ளியகொத்தாகிய நறிய பூவைப் பனையோலையாலலக்கரித்துத்தொடுத்து.....(௨௬௫)

உ - ள். வேங்கைப்பூமாலை : புறநா. உக : கூ ; கசுஅ : கரு.

* மு. “ஊர்நனி....செலவே; இது ‘கோவலர் படலைசூட்ட’ என்றலிற் கடவுளாகியபின் கண்டது” தோல். புறத்திணை. ௫. ௫ - ந்.

(௨௬௬.) பயங்கெழு மாமழை பெய்யாது மாறிச்

கயங்களி முளியுந் கோடை யாயினும்

புழற்கா லாம்ப லகலடைநீழற்

கதிர்க்கோடு நந்தின் சுரிமுக வேற்றை

௫ நாகிள வனையொடு பகன்மணம் புகூஉ

க. ‘கெழு’ என்னுஞ் சாரியை, லகர னகரவீற்றுச்சொற்கள் ஒழிந்த பிறசொற்களிடத்து நிலைமொழி ஈற்றெழுத்துத் திரியவந்ததற்கு மேற் கோள் ; தோல். குற்றியலுகரப்புணரியல், சூ. எள் - ந்.

ந. தனிக்குறிலை யொழித்த லகரம் வலலிளம்வர அல்வழியில் திரிந்து வந்ததற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. சூ. ௨௨௮.

ச. கதிர் - பொற்கொல்லர்களின் கருவி விசேடம் ; புறநா. ௨௪௧ : க.

௫. ‘நாகு’ என்பது நந்தின் பெண்பாற்கு வருதல் மரபென்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். மாபு. சூ. ௬௩ - பேர்.

நீர்திகழ் கழனி நாடுகெழு பெருவிதல்
வான்றோய் நீள்குடை வயமான் சென்னி
சான்றோ ரிருந்த வவையத் துற்றோ
ஞசா கென்னும் பூசல் போல

௧௦ வல்லே களைமதி யத்தை யுள்ளிய
விருந்துகண் டொளிக்குந் திருந்தா வாழ்க்கைப்
1 பொறிப்புண ருடம்பிற் றோன்றியென்
னறிவுகெட நின்ற நல்கூர் மையே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - பரிசீல்கடாநிலை.

சோழன் உருவப்படுதேராளஞ்சேட்சென்னியப் பெருங்குன்றார்
கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—பயன்பொருந்திய பெரியமுகில பெய்யாதொழிதலால் நீர்
நிலைகள் களியாய்முளியும் கோடைக்காலமாயினும் துன்பொருந்திய தானையு
டைய ஆம்பலினது அகலிய இலையினிழற்கண் கதிர்போலங்கோட்டையு
டைய நத்தையினது சுரிமுகத்தைபுடைய ஏற்றை நாகாகிய இளையசங்கு
டனே பகற்காலத்தே மணங்கூடும் நீர்விளங்கும் வயலையுடைத்தாகிய நாட்
டையுடைய பெரிய வென்றியையுடையோய்! ஆகாயத்தைப்பொருந்தும்
நெடியகுடையினையும் வலியகுதிரையினையுமுடைய சென்னி! அறிவானமைந்
தோர் தொக்கிருந்த அவையின்கண் சென்றுபொருந்தினனெருவர் யானுற்ற
துன்பத்திற்குத்துணையாய் எனக்கு நீர் பற்றாகவேண்டுமென்னும் ஆரவா
ரத்தை அவர் விரையத்தீர்க்குமாறுபோல விரையத் தீர்ப்பாயாக, என்னைக்
கருதிவரப்பட்ட விருந்தினரைக்கண்டுவைத்து அவர்க்கு விருந்தாந்தமாட்டா
மல் ஒளிக்கும் நன்மையில்லாத இல்வாழ்க்கையையுடைய ஐம்பொறியும்
குறைவின்றிப்பொருந்திய எனதுயாக்கையின் கட்டோளி அவற்றொயபயன்
கொள்ளாதபடி எனது அறிவுகெட நிலைபெற்ற வறுமையை.—எ -று.

மதியும் அத்தையும், அசைநிலை.

பெருவிதல், சென்னி, சான்றோரிருந்த அவையத்துற்றோன் பூசலை அவர்
விரையக்களைந்தாற்போல எனது நல்கூர்மையை வல்லே களைபெனக்கூட்டி
வினைமுடிவுசெய்க.

கரு. “அழிபசி வருத்தம் வீட” (சீறுபாண். ௧௪௦) என்பதும், ‘அறிவு
முதலியன அழிதற்குக் காரணமான பசியாலுளதாகிய வருத்தங்கள் விட்
டுப் போம்படி’ என்னும் அதன் உரையும், “அற்றாழிபசி தீர்த்தல்”, “தொல்
வரவுந் தொலுந் கெடுக்குந் தொகையாக, நல்கூர் வென்னு நசை” (குறள்.
௨௨௬, ௧௦௪௩), “குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பந் கொலலும், பிடித்த கல்
விப் பெரும்புணை விடே, நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்பசிப்
பிணி யென்னும் பாவி” (மணி. ௧௧: ௭௬-௮௦); “மானக் குலங்கல்வி வண்மை
யறிவுடைமை, தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை -தேனின், கசிவந்த செல்லு
யர்மேற் காமுறுதல் பத்தும், பசிவர் திடப்பறந்து போம்” (நல்வழி, ௨௬)
என்பனவும் ஈண்டுணரத்தக்கன.

(பு - ம்.)—1 ‘பொறிபுணர்’

நந்து வனையொடு பகன்மணம்புகூஉமென்றகருத்து : அவை தம் செருக்கினால் சாதியறியாது மயங்கிப்புணருமென்று நாட்டின்மிகுதி கூறிய தனால் அவன் செல்வமிகுதிகூறியவாறு.

‘நாகினர் தவனையொடு பகன்மணம் புகூஉம்’ என்று பாடமோதி, நந்தி நேந்தை நாகினர் தவனையுடனே தத்தம் இனத்தொடு மணம்புகூஉமென்றுரைப்பினுமமையும்.

‘ஆசாகு’ என்பதனை இரங்கற்குறிப்புப்படுமொழியென்பாருமுளர்.

பெருவிதையுடைய வயமான்சென்னியெனினுமாம்.

‘பொறிப்புணருடம்பிற் றோன்றி’ என்பதற்குப் பாவைபோலும் வழவு மாத்திரையேதோன்றித் தோன்றிய பயன்கொள்ளாமையால் என் அறிவுகெட நின்றநல்கூர்மையென்றும், ‘விருந்துகண்டொளிக்கும்’ என்பதற்கு வறுமை கண்டு, வந்தவிரூந்து தாம் அது காணமாட்டாது ஒளிக்குமென்றும் உரைப்பாருமுளர்.

மாறியென்பது மாறவெனத்திரிக்கப்பட்டது.

(௨௬௬)

*(௨௬௭.).....

*(௨௬௮.).....

(௨௬௯.)† குயில்வா யன்ன கூர்முகை¹ யதிரல்

பயிலா தல்கிய பஸ்காழ் மாலை

மையிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டிப்

புத்தகற் கொண்ட புலிக்கண் வெப்ப

ரு ரொன்றிரு முறையிருந் துண்ட பின்றை

யுவலைக் கண்ணித் துடியன் வந்தெனப்

பிழிமகிழ் வல்சி வேண்ட மற்றிது

* இவ்வெண்களுக்கூடியபாட்டுக்கா, கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதி களுள் ஒன்றிலும் காணப்படவில்லை.

† இதுமுதலிய எல்லாப்பாடல்களுக்கும் உரை அகப்படவில்லை; சில பாடல்களும் இடையிடையே சிதைந்தும் பொருளினுண்மைகாணக்கூடாத வண்ணம் பிறழ்ந்தும் போயிருக்கின்றன.

க. அதிரல்—புனலிக்கொடி ; (முல்லை. ௫௧; குறிஞ்சி. ௭௫); மோசி மல்லிகை, காட்டிமல்லிகை ; சீலப். க௩; கடுகா.

க-க. “கொய்குழையதிரல வைகுபுல ரலரி, சுரியிரும் பித்தை சுரும்பு படச் சூழ” அகநா. ௨௧௩.

ச. புதிய அகலிடத்திற்கொண்ட புலியினது கண்போன்ற நிறத்தையு டைய சூடாண் உணவு ; வெப்பர், வெவ்வர் - வெம்மை ; புதிற். ௪௧.

சு. புறநா. ௨௬௨ : ௨ ; உவலைக்கண்ணி-தழைவிரலித்தொடுத்தமாலே.

எ. பிழி மகிழ் வல்சி-பிழிந்தெடுத்த மதுவாகிய உணவு.

(பி - ம்.)—¹ ‘அதரல்’

1 கொள்ளா யென்ப கள்ளின் வாழ்த்திக்
கரந்தை நீடிய வறிந்துமாறு செருவிற்
க0 பல்லா னினனிரை தழீஇய வில்லோர்க்
கொடுஞ்சிறைக் குருஉப்பருந் தார்ப்பத்
தடிந்துமாறு 2 பெயர்த்ததிக் கருங்கை வாளே.
திணை - வெட்சி ; துறை - * உண்டாட்டு.
ஔவையார்

(௨௬௧)

அ. என்ப, அசைநிலை. கள்ளின் வாழ்த்தி : புறநா. ௩௬௬ : க.
க. கரந்தை - ஒருவகைப் புதர்ப்பூ ; இப்பூவாற் றெடுத்த மாலையை
நிரைமீட்போர் சூடுவதுமரபு.

வாள்கொள்ளாயென முடிக்க.

* உண்டாட்டு - கள்ளுண்டு களித்தாடல்.

(பி - ம்.)—1 'கொள்ளானென்ப' 2 'பெயர்த்தவிக்'

(௨௭0.) பன்மீ னிமைக்கு மாக விசம்பி

நிரங்கு 1 முரசி னினஞ்சால் யானே
நிலந்தவ வருட்டிய நோமி யோருஞ்
சமங்கண் கூடித் தாம்பவேட் பல்வே
ரு நறுவிரை துறந்த நாரா நரைத்தலைச்
சிறுவர் தாயே பேரிற் பெண்டே
நோகோ யானே நோக்குமதி நீயே
மறப்படை துவலு மரிக்குரற் றண்ணுமை
யின்னிசை கேட்ட துன்னரு மறவர்
க0 வென்றிதரு வேட்கையர் மன்றங் கொண்மார்
பேரம ருழந்த வெருவரு பறந்தலை

க. மாகவிசம்பு : புறநா. ௩௭௦ : கஅ ஆம் அழகருற்பபைப்பார்க்க.

௨. ௩. ஒலிக்கு முரசினையும் இனமிக்கயானைகளையும் நிலத்தில் மிகச்
செலுத்திய ஆஞ்ஞாசக்கரத்தையுமுடைய அரசர்களும்.

ச. வேட்ப - விரும்புவார்.

ரு. நல்லமணமுடையபொருள்களை நீக்கியதனால் மணமில்லாத
வெளுத்த தலைமயிரையுடைய (க) தாயெனக்கூட்டுக ; புறநா. ௨௭௬ : க
பார்க்க.

அ. அரிக்குரற்றண்ணுமை : புறநா. ௨௪௬ : ச ; ௩௬௬ : ௨க ;
௩௬௬ : ச.

(பி - ம்.)—1 'நிலவினினஞ்சால்'

விழுநவி பாய்ந்த மரத்தின்

வாண்மிசைக் கிடந்த வாண்மையோன் றிறத்தே. .

தீணை - கரந்தை ; துறை - கையறுநிலை.

கழாத்தலையார்.

கண்டார் தாய்க்குச்சொல்லியது.

(௨௭௦)

க௨. நவி - கோடாலி.

க௩. “கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலிற், சென்ற வயிரி
னின்ற யாக்கை, யிருநிலந் திண்டா வகை” (தொல். புறத்திணை. கு. க௬);
“அப்பணைக் கிடந்த காணை” தகடுரீயாத்திரை.

(க௩) ஆண்மையோன்றிறத்தை (௩) நேமியோரும் (௪) வேட்ப
வென்க ; பு - வே. ௪ : க௬ - ஆம் பாடலைப்பார்க்க.

(௨௭௧.)¹ நீரற வறியா நிலமுதற் கலந்த

² கருங்குர னெச்சிக் கண்ணார் குருடத்தழை

³ மெல்லிழை மகளி ரைதக லல்கும்

றொடலை யாகவுந் கண்டன மினியே

௫ வெருவரு குருதியொடு மயங்கி யுருவுகார்

⁴ தொறுவாய்ப் பட்ட தெரிய ⁵ லான் செத்துப்

பருந்துகொண் டிகப்பயாந் கண்டன

மறம்புகன் மைந்தன் மலைந்த மாறே.*

திணை - நொச்சி ; துறை - செருவிடைவிழ்தல்.

6 வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

(௨௭௧)

க. நீரவறியா: புறநா. க: க௨.

உ. புறநா. ௨௭௨: க; “மாக்குரனெச்சி” (நற். ௩௦௫; அகநா. க௧௭);
“கருங்குரனெச்சி” தகடுரீயாத்திரை.

க - ௪. புறநா. ௨௭௨: க - ௫; “ஐதக லல்கும் தழையணிக் கூட்டுங்,
கூழை நொச்சி”. அகநா. ௨௭௫.

* ௫. உழிணைத்திணைத்துறைகளுள், ‘அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சி’
என்பதற்கு மேற்கோள; தொல். புறத்திணை. கு. க௧ - இளம்.

(பி - ம்.)—1 ‘நீரற வறியா நில முதற்கரந்த’ 2 ‘கருங்குரனெச்சிக்
கண்ணாருவவுத்தழை’ 3 ‘மெல்லிமகளிர்க்கல்கும்’ 4 ‘தெறுவாய்’ 5 ‘உான்
செத்துப் பருந்துகண்டுவப்பவும்’ 6 ‘வெறியாடிய’

(௨௭௨.) மணிதுணர் தன்ன மாக்குர னெச்சி
 போதுவிரி பன்மர னுள்ளஞ் சிறந்த
 காத னன்¹மர நீமற் றிசினே
 கடியுடை வியனகர் காண்வரப் பொலிந்த
 ௫ ² தொடியுடை மகனி ரல்குலங் கிடத்தி
 காப்புடைப் புரிசை புக்குமா றழித்தளி
 னூர்ப்புறங் கொடாஅ நெடுந்தகை
 பிடுகெழு சென்னிக் கிழமைபு நினதே.*

திணையும் துறையும் அவை.

மோச்சாத்தனார்.

(௨௭௨)

க. “மணியேர் நொச்சி”, “மணிக்குரனெச்சி” நற். கஅச, ௨௬௩.

க - ந. நொச்சியே, நீ காதல் நன்மரமென்க.

ச. கடியுடை வியனகர்: புறநா. கூடு: ௩.

க - ௫. புறநா. ௨௭௧: க - ச.

சு - அ. “எயிலகாத்தனெச்சி” (“வெட்சிநிரைகவாதல்” என்னுஞ் செய்யுள்); “கருங்குரனெச்சி மிலைந்த, திருந்துவேல விடலை” தகடீர்யாத் திரை, “பல்சான்றிரே” என்னுஞ்செய்யுள்.

* 1. உழிஞைத்திணைத்துறைகளுந், ‘அகத்தோன் வீழ்ந்தனொச்சி’ என்பதற்கு இதனை மேற்கோள்காட்டி, “இது குடினெனொச்சியைப் புகழ்ந்தது” என்பர்; நோல். புறத்திணை. ௫. ௧௩ - ௩.

(பி-ம்.)—1 ‘மரனீழற்றிசினே’ 2 ‘கொடியணிமகளிர்’, ‘தொடையுடை’

(௨௭௩.) மாவா ராதே மாவா ராதே

¹ யெல்லார் மாவும் வந்தன வெம்மிற்

புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வற் றந்த

செல்வ னூரு மாவா ராதே

௫ ² யிருபேர் யாற்ற வொருபெருங் கூடல்

க. நெடுஞ்சீர்வண்ணத்திற்குமேற்கோள்; நோல். செய். கு. ௨௨௦ - பேர்; ந.

௩. புறநா. ௩௧௦: எ - அ.

௩ - ச. புதல்வற்றந்தசெல்வனென்றது, கணவனை.

௫. கூடலென்றது, இரண்டாற்றுநீரும் கூடுமிடத்தை.

௫ - எ. புறநா. ௨௬௦: ௨௨ - ச; “ஆற்றங் கரையின் மாமூ மரசறிய, வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே” நல்வழி, ௧௨.

(பி-ம்.)—1 ‘எல்லாமாவும்’ 2 ‘இரும்போற்றவொருபெருங்கடலை’

விலங்கிடு பெருமரம் போல

1 வுலந்தன்று கொல்லவன் மலைந்த மாவே.*

திணை - தும்பை ; துறை - குதிரைமறம்.

எருமைவெளியனார்.

(௨௭௩)

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுள், 'குதிரைநிலை' என்பதற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. சூ. கஎ - ந.

(19 - ம்.)—1 'உலந்தின்று'

(௨௭௪.)நிலக் கச்சைப் பூவா ராடைப்

பீளிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்

மேல்வருங் களிற்றொடு வேறுரந் தினியே

தன்னுந் 1 தூக்குவன் போலு மொன்னை

௩ ரொங்குடை வலத்தர் மாலொடு பரத்தரக்

கையின் வாங்கித் தழீஇ

மொய்ம்பி னூக்கி 2 மெய்க்கொண் டனனே.*

திணை - அது ; துறை - எருமைமறம்.

உலோச்சனார்.

(௨௭௪)

க - உ. "கொன்றைகமழ முடியோனும் வேணியினைப் பின்னல்படு குஞ்சியாக்கித், துன்றுமயிற் பீலிநெடுங் கண்ணிதிரு நெற்றியுறச் சுற்றினனே" (வில்லி - பாரதம், அருச்சுனன் நவநிலை. அஉ) ; "கானிறை குஞ்சிச் சூட்டிற் களிமயிற் கலாபஞ் சூடி", "வேடுரு யாகி நின்றான்", "குஞ்சிக் கங்குலவாய்ச் சிலைபோல வெட்சிக் கண்ணிசூழ் கலாபச் சூட்டும்" திருவளை. உஉ : உரு ; ஈஎ : கஉ, கச.

ஈ. "கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருடவன், மெய்வேல் பறியா நகும்" (குறள், எஎச) ; "மறவன் நெருப்பிமையாக் கைக்கொண்ட வெஃ கங் கடுங்களிற்றின் மேற்போக்கி" பு - வெ. எ : கச.

உ - எ. "கொல்லேறு பாய்ந்தழிந்த கோடுபோற் தண்டிதுத்து, மல் லேறு தோள்வீமன் மாமனைப்—புலலிக்கொண், டாறுத போர்மலைந்தா னன்க ரசர் கண்டார்த்தா, ரேறாட லாய ரென" பாரதம்.

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுள், படைமயத்துப்பாழிகொள்ளுமேம மென்பதற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. சூ. கச - இளம் ; ஷெ ஷெ கஎ - ந.

(19 - ம்.)—1 'தூக்குவன்' 2 'மொய்க்கொண்டனனே'

(௨௭௫.)கோட்டங் கண்ணியுங் கொடுத்திசீ யிழையுங்

வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தது

மொத்தன்று மாதோ விவற்கே செற்றிய

1 திணிரிலை யலறக் கூவை போழ்ந்துதன்

௫ வடிமா ணெஃகங் 2 கடிமுகத் தேந்தி

யோம்புமி னோம்புமி னிவனென வோம்பாது

தொடர்கொள் யானையிற குடர்கா றட்பக்

கன்றமர் கறவை மான

மூன் 3 சமத் தெதிரந்ததன் ரோழற்கு வருமே.

நீணையும் துறையும் அவை.

ஒருஉத்தனார்.

(௨௭௫.)

க. 'கோட்டிபுழ' என்பதற்கு, கோட்டலைச் செய்யுமா லையென மொருள கூறி, இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டினர் பரிமேலழகர் ; குறள். ௧௩௧௩.

௩. 'ஒத்தன்று' என்பதைக் கோட்டங்கண்ணி முதலிய மூன்றனோடுக் கூட்டுக.

ச. திணிரிலை - நெருங்கியிருந்த சேனையினிலை.

௫. புறநா. ௨௮௨ : க.

எ. தொடர்-சங்கிலி. தடப-தடுக்க ; 'புள்ளிடைதட்ப' புறநா. ௧௨௪.

அ. "கற்றுவின் மனம்போலக் கசுரதுருக வேணடுவனே" (திருவாசகம், திருப்புலம்பல, ௩); "ரற்ற விருப்பிற் போற்றுபு றோக்கி" பொருந. ௧௫௬.

க. எதிர்த தோழற்கு - பகைவரை எதிர்த்த நண்பனைக் காத்தற்கு. இது பாரதப்போரில் அபிமானனுவைப் பாதுகாத்தற்குச் சென்ற வீமன் செய் தியை நினைப்பிக்கின்றது.

அ - கூ. "கூறுசோந் தார்கட கதவிறாய் சென்றற்கு, வன்கண்ண ளாப்பர லோம்பு" (கலி. ௧௧௬); விரைவென்னுமெய்ப்பாட்டிற்கு மேற் கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. ௫. ௧௨ - இளம்.

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுா, 'ஒருவனொருவனை யுடைபடைபுக் குக் கூழைதாங்கியவெருமை' என்பதற்கு மேற்கோள் (தோல். புறத் திணை. ௫. ௧௪ - இளம்) ! இக்கிணைத் தானைநிலைக்கு மேற்கோள் காட்டி, 'இஃது உதவியது' என்பர்; ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௧௭ - ந.

(பி - ம்.)—1 'திணிரிலைமலரககூழை' 2 'கழிமுகத்' 3 'சமத்தொழிந் ததன்'

(உஎகா.) நறுவிரை துறந்த நரைவெண் கூந்த
 1 வீரங்கா முன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
 செம்முது பெண்டின் காதலஞ் 2 சிறுஅன்
 மடப்பா லாய்மகள் வள்ளுகிர் த் தெறித்த
 னு குடப்பாற் சில்லுறை போலப்
 படைக்குளோ யெல்லாந் தானு யினனே.*
 திணை - அது; துறை - தானிலை.
 மதுரைப்புத்தளிநாகனார்.

(உஎக)

க. புறநா. உஎஃ : ௮ ; உஎஎ : ௨.

உ. இரங்காழ் - இரமரத்தின் விதை; இரவென ஒருமரமுண்டென்
 பர் (புறநா. உஅக; க), “இரவு மிணங்கு குரவுங் கோங்கும்...வாகையும்
 பிரவும் வன்மர மொடுங்கி” பெருங். க. ௮௨ : ௪௦ - ௪௪; இப்பெயர்,
 இரா, இரவு, இரவமெனவும் ஸ்ரீலங்களில் வழங்கும்.

ங. செம்முதுபெண்டு : புறநா. உஅஃ : ௭.

ரு-சு. புறநா. ஈஉஅ : ௭; “பாலுறு பிரையெனப் பரந்த தெங்குமே”
 கம்ப. மிதிலை. சக.

உ - சு. இ - வி. (த. அபக - உரை. மேற்.

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுள், தானைநிலையின்பாற்படுமென்பர்;
 தோல். புறத்திணை. கு. கச - இளம்; ஷடி ஷடி ஷடி கள - ந.
 (பி - ம்.)—1 ‘சாங்காமுன்ன திரங்குதலை’ 2 ‘சிறுன்முட்பாற்சில’

(உஎஎ.) மீனாண் கொக்கின் 1 மூலி யன்ன
 வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
 களிமெறிந்து பட்டன நென்னு முவகை
 யின்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
 னு 2 கோன்கழை துயல்வரும் 3 வெதிரத்து

க - உ. “குயிலொத திருளகுஞ்சி கொக்கொத திருமல, பயிலப் புகா
 முன்ன நெஞ்சே” கக-ஆம் திருமுறை, கேத்திர. கஉ.

ங. புறநா. உஎக : ௪.

ரு - ச. புறநா. உஎஅ : ௬ ; ௨௪௫ : ௮ - ௭; “ஈன்ற பொழுதிற்
 பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச், சான்றோ நெனக்கேட்ட தாய்” (குறள். கூக);
 “மற்றவன் சொன்ன வாசகங் கேட்டலு மகனைப், பெற்ற வன்றினும் பிஞ்ஞ
 கன் பிடித்தவப் பெருவி, லிற்ற வன்றினு மெறிமழு வாளவ னிழுக்க, முற்ற
 வன்றினும் பெரியதோ ருவகைய னான” கம்ப. மந்திர. சஉ.

ரு. வெதிரம் - ஒருமலை.

(பி - ம்.)—1 ‘வெண்சிறகன்ன’ 2 ‘கோன்கழையமலரும்’ 3 ‘வெதிரத்
 துச்சிமையத்து’, ‘வெதிர்.....வானவியற்றாங்கிய’

1 வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பல்வே.*

திணை - அது ; துறை - உவகைக்கலுழ்ச்சி.

2 பூங்கணுத்திரையார்.

(௨௭௭)

கூ. சிதர் - துளி.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், 'பேரிசை, மாய்ந்த மகளைச் சுற்றிய சுற்ற, மாய்ந்த பூசன் மயக்கம்' என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. கக - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந.

(பி - ம்.)—1 'வான்பெயற்றுங்கிப' 2 பூங்கணுத்திரை'

(௨௭௮.) நரம்பெழுந் 1 துலறிய நிரம்பா மென்றோண்

முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்

படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற

மண்டமார்க் 2 குடைந்தன னாயி னுண்டவென்

213.

நு 3 முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்

கொண்ட வானொடு படுபிணம் பெயராச்

செங்களந் துழவுவோள் சிதைத்துவே முகிய

படுமகன் கிடக்கை 4 காணாஉ

வீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே.

திணையும் துறையும் அவை.

காக்கைபாடிநியார் 5 நச்சென்னையார்.

(௨௭௯)

உ - நு. "நினைமகன் படையழிந்து.....சினையு : எனபது குழிகோள பற்றிவந்த வெகுளி ; என்னை ? தன்மகன் மறக்குடிக்குக் கேடு சூழ்ந்தா னென்று சினங்கொண்டா னாகலின்" தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௧௦ - பேர்;

இ - வி. சூ. ௫௭௮ - உரை.

கூ. பெயரா - பெயர்த்து.

எ. புறநா. உகரு : நு; செங்களம் - உதிரத்தாற் சிவப்பாகிய போர்க் களம் ; "செங்களம்படக்கொன்று" (குறுந். க) ; துழவுதல் - கையாற் றடவுதல்.

கூ - எ. படுபிணம் நீங்காத போர்க்களத்தைச் சூழ்பவனென்றுமாம்; துழவுல் - சூழவருதல். 'மாதிரந் துழவுந், கவலை நெஞ்சத்து' புறநா. கஎச : உக - உ.

கூ. புறநா. ௨௭௭ ; ந - ச ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

அ.கூ. "ஊகாரம்பின்வரும் தொழிற் கு இடையின்றி விளைவு உணர்த்தி முள்வருந்தொழின்மேல் இறந்தகாலம் பற்றிவரும்" (தோல். வினை. சூ. ௩௨ - பேர்; ஷெ ஷெ ஷெ ௩௧ - ந; இ - வி. சூ. ௨௪௬ - உரை), செய்யுட ளன்னும் வினையெச்சம் வினைமுதல வினைகொண்டு முடிந்ததற்கு மேற் கோள் ; நன் - மயிலை. சூ. ௩௪௩ ; நன் - வி. சூ. ௩௪௪.

(பி - ம்.)—1 'உறிய' 2 'உலைந்தனனாயின்' 3 'முனையறுத்திடுவன்' 4 'காணவின்' 5 'நச்சென்னையார்', 'நச்சென்னையார்'

(௨௭௯.) கெடுக சிந்தை கடிதுவ மினிவே

மூதின் மகளி ராத றகுமே

மேனா ஞற்ற செருவிற் கிவடன்னை

யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே

ரு 1 நெருங் லுற்ற செருவிற் கிவள்கொழுநன்

பெருநிரை விவங்கி யாண்டிப்பட்டனனே

இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று 2 மயங்கி

வேஷ்கைக் கொடுத்து 3 வெளிது விரித்துடூப

பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி

க0 யொருமக னல்ல தில்லோள்

செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே. 4

தினை - வாகை ; துறை - † முதிர்நிலை.

ஒக்கூர்மாசாத்தியார்.

(௨௭௯)

க. இவளென்றது, கோலஞ்செய்து மகனைப் போககனுப்புநதாயை.

உ. மூதின் மகளிர் - மூதிய மறக்குடியிற் பிறந்த மகளிர் (புறநா. கக: கரு); மறக்குடியை மூதிலென்றது, 'கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வானோடு, முற்றோன்றி மூத்த குடி' (பு - வெ. உ: கச) என்பவாகலின்.

அ. வெளிது - வெள்ளியஆடை; புறநா. உஅக: ரு; உகக: உ.

சு. பாறுமயிர் - விரிந்தமயிர்; புறநா. ௩௭௪: ௩.

* மு. "கன்னின்று...ஏறு" (பு - வெ. அ: உஉ); வெடசித்தினைத் துறைகளுள், மறங்கடைக்கூட்டியகுடிநிலைமகளிர் இயல்கூறியதற்கும், (தொல். புறத்தினை. சூ. ச - இளம்) 'வாளவாய்த்துககவிழதல்' என்பதற்கும் (செ. செ. செ. ரு - ந) மேற்கோள்.

† "வந்த படைநோனா வாயின் முலைபறித்து, வெந்திற லெஃக மிறை கொளிஇ - முந்தை, முதலவாகம் ஞானகாட்டி மூதின் மடவாள், புதலவனைச் செல்கென்றாள் போககு" பு - வெ. அ: உக.

(பு - ம்.)—1 'நெருங்குபுற்று' 2 'மயங்கி' 3 'வெளிது'

(௨௮0.) என்னை 1 மாற்பிற புண்ணும் வெய்ய

நடுநாள் வந்தது தும்பியுந் துவைக்கு

நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கு நிலலா

க. தலைவனைத் தலைவி 'என்னை' என்ப புறத்தினைக்கட் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளியல, சூ. ருஉ - ந.

உ. தும்பி - ஒருவகைவண்டு.

(பு - ம்.)—1 'மாற்பமாபுண்ணும்'

1 தஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்டு

௩ மஞ்சவரு குராவற் குராவற் தூற்று
நென்னீ ரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்குஞ்
செம்முது பெண்டின் சொல்லு நிரம்பா
துடிய பாண பாடுவல் விறலி

யென்னு குவிற்கொ ளனியிர் துமக்கு

௧0 மிவணுறை 2 வாழ்க்கையோ வரிதே யானு
மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண்ணீர் வாரத்
தொன்றுதா முடுத்த வம்பகைத் தெரியற்
சிறுவெள் ளாம்ப லல்லி யுண்ணுந்
கழிகல மகளிர் போல

௧௩ வழிநினைந் திருத்த லதனினு மரிதே.

தினை - பொதுவியல்; துறை - ஆனந்தப்பையன்.

மாறேக்கத்துநப்பசலையார்.

(௨௮0)

ச. வேட்கும் - விரும்பும்.

௩. குராவ - கூகைப்பெடை; கோட்டானுமாம்.

௬. விரிச்சி - நற்சொல்.

௭. செம்முதுபெண்டு : புறநா. ௨௭௬ : ௩.

௬ - ௭. “நெல்லொடு, நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை, யரும்பவி முலரி
துஉய்க் கைதொழுது, பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப” முல்லை. அ-௧௧.

௧0. இவண் - இவ்விடத்து.

௧௧ - ௩. மழித்தலை - மழித்தலையுற்றதலை. புறநா. ௨௩0 : ௪ - ௩;
௨௬௧ : ௧௭ - ௬.

௧௨ - ௩. புறநா. ௨௪௮; ஆம்பல்லி - ஆம்பலாகிய அல்லிக்காயிரிசி; .
சீவக. ௩௩௩.

௧௪. கழிகலமகளிர் - விதவைகள்; புறநா. ௨௩௮ : ௬.

௧௩. வழிநினைந்து - பிற்காலவினாவை எண்ணி. ‘அதனினும்’ என்றது,
(௧0) ‘வாழ்க்கையோவரிது’ என்றதைச் சுட்டியது.

(௧ - ம்.)—1 ‘தஞ்சாகண்ண’ 2 ‘வாட்கையோ.....வறிதே’

(உ.அ.க.)¹ தீங்கனி யிரவமொடு வேம்பு ² மனைச்செரீஇ

வாங்குமருப் யிரவொடு பல்லியங் கறங்கடி

³ கையப் பெயர்த்து மையிழு திழுகி

யையவி சிதறி யாம்ப லூதி

ரு யிசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி

நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புகைஇக்

⁴ காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி

வேந்துறு விழும்ந் தாங்கிய

பூம்பொறிக் ⁵ கழற்கா னெடுத்தகை புண்ணே.*

திணை - காஞ்சி; துறை - பேய்க்காஞ்சி.

அரிசில்கிழார்.

(உ.அ.க)

க. இரவமொடு - இரவத்தையொடு. செரீஇ - செருகி.

உ. மருப்பு - யாழினுறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய கோடு.

ங. மையிழுதிழுகி - மையிட்டி.

ச. ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு. ஆம்பல் - ஆம்பலக்குழல்.

ரு. காஞ்சி - காஞ்சிப்பண்.

க. நறைபுகைஇ - நறுநாற்றமுள்ள அகில முதலியவற்றைப் புகைத்து.

க - சு. புறநா. உ.க.க; க - உ.

ரு - க. "கொழநர் மாப்பி, நெடுவசி விழப்புண் டணிமார் காட்பென, வறலவாழ் கூந்தற் கொடிச்சியர் பாடல்" மலைபடு. ௩௦௨ - ச.

* ௧. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், 'இன்னகை மனைவி பேளய் புண்ணேற், முன்னுதல கடிநத தோடாஅக் காஞ்சி' என்பதற்கு மேற்கோள் 'தோல். புறத்திணை. ௩. கக - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ உ ச - ந.

(பி - ம்.)—1 'தீங்கனியரவமொடு', 'தீங்கணவிரமொடு' 2 'மனை செரீஇயாங்கு மருப்பியானே' 3 'பையப்பெயர்த்துமைவிழுதிழுகி' 4 'காக்கம் வம்மோ' 5 'உடையநெடுந'

(உ.அ.உ.)எஃகுளங் கழிய விருநில மருங்கி

னருங்கட னிறுத்த பெருஞ்செ யாளனை

யாண்டொ ளோவென வினவுதி யாயிற்

.....

வருபடை தாங்கிய கிளர்தா றகல

உ. பெருஞ்செயாளனை-பெரிய செய்கையை ஆளும் வீரனை; "பெருஞ் செயடவர்" புறநா. கக.க; ரு.

ங. புறநா. அ.க. : உ.

51

சு0உ புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

* மாறுகொண் முதலையொ தேர்மாறு ¹ பெயரு

ரு மழும்பிலனடாங்காறகையுமென்றும்(?)

வலம்புரி கோச ரவைக்களத் தானு

மன்று னென்பது கெட.....ானே பாங்கற்

கார்குழ் குறட்டின் வேனிறத் ² திங்க

வுயிர்புறப் படாஅ வளவைத் தெறுவரத்

க0 தெற்றிப் பாவை திணிமண லயரு

மென்றேண் மகளிர் நன்று புரப்ப

.....ண்ட பாசிலைக்

³ கமழ்பூந் தும்பை துதலசைத் தோனே.

திணை - தும்பை; துறை - ⁴ பாண்பாட்டு.

⁵ அடைநெடுங்கல்லியார்.

(உஅஉ)

ச. மாறு - பகை; "கடுமுரண்முதலை" (புறநா. ௩௭ : ௧0); ஊழ் - முறை.

ரு. அழும்பில் : இப்பெயருள்ள ஊர் சோழநாட்டிலொன்றும் சேர நாட்டிலொன்றும் உண்டென்று தெரிகிறது; "பிணையலங் கண்ணிப் பெரும் பூட் சென்னி, யழும்பில்" (அகநா. ௪௪); "மான விதல்வே ளழும்பில்" (மதுரை. ௩௪௪ - ௩); "அறைபறை யென்றே யழும்பிலவே ஞரைப்ப" சீலப். ௨௩ : ௧௭.

க. வலம்புரி - வெற்றியை விரும்பும்; கோசர் - ஒருவகைவீரர்; புறநா. ௧௧௬: ௬ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. அவைக்களம் - பழைய னென்னும் சித்திராசலுடைய மோகூரிலுள்ள அவைக்களம்; "பழையன் மோகூ ரவையகம் விளங்க, நாண்மொழிக் கோசர் தோன்றி யன்ன" மதுரை. ௩௦௮ - ௯.

எ. பாங்கற்கு - தோழன்பொருட்டு.

அ. ஆர் - ஆர்க்கால் துருமடு - வண்டியுருளையின் குடம்; வேல்நிறத்த இங்கு - வேற்புடைகள் மார்பில் தங்க; வேற்படைகளால் தைப்புண்ட வீரனுக்கு ஆர்க்கால் சூழ்ந்த குறடு உவமை; "நோன்குறட் டன்ன லுன்சாய் மார்பின்" (மதுரை. ௭௪௨); "வீரவே லுடம்பெலாஞ் சூழ் வெம்புலால், சோருஞ்செங் குருதியுண் மைந்தர் தோன்றுவா, ரோருமே லொண்மணிச் சூட்டு வைக்கிய, வாரமே யமைந்ததோர்க் குழிசி யாயினார்" (சீவக. ௭௧0). "நெடுவேல் பாயந்தமார்பின், மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே" (புறநா. ௨௯௭) என்பதும் இங்கே கருதற்பாலது. இங்கல்-தங்கலென்பது, "செம்பொ னிங்குவார் கழலினும்", "இங்குசுவை யின்னமீர்தம்" (சீவக. ௧0௮௩, ௨0௨௩) என்பவற்றாலுமறியலாகும்.

க0. தெற்றி - திண்ணை.

க௩. தும்பை - தும்பைமாலையை. அசைத்தல் - கட்டுதல்.

(பி - டி.)—1 'கதிர்வெயருமழிம்பிலினண்டரங்காற்கையும்' 2 'திங்க னுயிறுயிர்ப்படாஅ' 3 'கவிழ்' 4 'பாடாண்பாட்டு' 5 'அண்டநெடுங்க.....யார்'

(௨௮௪.) வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
வேந்துவிடு விழுத்து தாங்காங் கிசைப்ப

நூலரி மாலை ¹ சூழக் காலிற்

றமியன் வந்த மூதி லான

நு னருஞ்சமந் தாங்கி முன்னின் றெறிந்த

வொருகை யிரும்பிணத் தெயிறு ² மிறையாகத்

³ திரிந்த வாய்வா டிருத்தாத

⁴ தனக்கிரந் தானைப் பெயர்புற நகுமே.*

தினையும் துறையும் அவை.

ஓரம்போகியார்.

(௨௮௪)

க. விரைவில் வருக விரைவில் வருகவெனறு; “வருகதில் லம்ம வெஞ் சேரி சேர” அகநா. ௨௭௬; நன் - வி. சூ. ௪௨௦ - மேற்.

௨. தூது - தூதர்.

க - ௨. சிறந்த வீரனைத் தமக்குத் துணையாகவரும்வண்ணம் அரசர் அழைத்தல் இடமில் ௧௨௨ - ஆம் பாடலாலும் விளங்கும்.

ந. நூலரிமாலை - நூலை அரிந்து கட்டியமாலை. காலின் - கால்களால்; காற்றைப் போலென்றுமாம்.

ந - ௪. ஊர்தியினறித்தனியேவந்த மறவன். மூதில் - மறக்குடி.

க - ௪. “வருகதிலவல்லே...வந்த: இது காலங்குறித்தது” தோல். இடை. சூ. ௫ - ந.

நு. தடுத்தறகரிய போரைத்தடுத்தது.

சு. “தானால் லிவங்காற் றனித்தாற் பிறன்வரைத்ததால், யானே யெறித் லிளிவரவால் - யானே, யொருகை யுடைய தெறிவலோ யானு, யிருகை சமந்தவாழ் வேன்” தோல். புறத்திணை. ௫. ௫ - ந. மேற்.

சு - ௭. ஒருகையிரும்பிணத்தெயிறு - இறந்தயானையின் கொம்பு. மிறையாகத் திரிந்தவா - வளைவாகவேறுபட்ட கத்தியை; திருத்தா - திருத்தி; “புண்ணிடங் கொண்ட வெஃகம் பறித்தலிற் பொன்ன னூர்தங், கண்ணிடங் கொண்ட மார்பிற் றடாயின காது வெள்வேன், மண்ணிடங் கொண்ட யானே மணிமருப் பிடையிட டம்ம, விண்ணிட மள்ளர் கொள்ள மிறைக்கொள்இத திருத்தி னானே” (சீவக. ௨௮௪); “வெந்திற லெஃக மிறைக் கொள்இ” பு - வே. ௮ : ௨௧.

௮. தனக்குத் தோற்றோடியவனது முதுகைநோக்கிச் சிரிப்பான்.

(௫) தாங்கித் (௭) திருத்தா (௮) நகுமென்க.

* ௮. வருகித்திணைத்துறைகளுள், ‘அழிபடைதட்டோர் தமிழ்சி’ எல் பதற்கும் (தோல். புறத்திணை. சூ. ௭ - ௫௭), ‘வருவிசைப் புனைக் கற் சிறைபோல வெர்ருவன் றாங்கிய பெருமை’ என்பதற்கும் (ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௮ - ௫), ‘திறப்பட வொருதான் மணடிய குறுமை’ என்பதற்கும் (ஷெ. ஷெ. ௧௨ - ௫) மேற்கோள்.

(பி - ம்).—¹ ‘சூட்டிநங்காலிற்றனியன்’ ² ‘பிறையாக’ ³ ‘திருத்த’ ⁴ ‘தனக்கிருந்தானே’, ‘தனக்கிரிதானேபெயர்’

சு0ச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(௨.௮௫.) பாசறை யிரே பாசறை யிரே

துடியன் கையது வேலே யடிபுணர்

வாங்கிரு மருப்பிற் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப்

பாணன் கையது தோலே காண்வரக்

௫ கடுந்தெற்று மூடையின்.....

வாடிய மாலை மலைந்த சென்னியன்

வேந்துதொழி லயரு மருந்தலைச் சுற்றமொடு

1 நெடுநகர் வந்தென விடுகிணை மொசித்த

2 மூரி வெண்டோள்.....

க0 சேறுபடு குருதிச் 3 செம்மலுக் கோலு

மாறுசெறு நெடுவேன் மார்புளம் போக

நிணம்பொதி கழலொடு நிலஞ்சேர்ந் தன்னே

யதுகண்டு, 4 பரந்தோ ரெல்லாம் புகழத் தலைபணிந்

திறைஞ்சி யோனே குருசில் பிணங்குகதி

க௫ ரலமருங் கழனித் தண்ணடை யொழிய

உ. துடியன் - துடிப்பதை கொட்டுபவன்.

ங. வளைந்த கரிய கோட்டையும் இனியநரம்புத் தொடையையுமுடைய சிறியயாழ்.

ச. தோல் - கேடகம்.

ங - ச. "தேள் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண" புறநா. ௭0 : க.

௫. கடுந்தெற்று மூடை - நெருங்கத் தெற்றின தானியக்கோட்டை; மூடை - குதிருமாம் ; "கடுந்தெற்று மூடையி னிடங்கெடக் கிடக்குஞ், சாலி" பொருந். ௨௪௫ - கூ.

கூ. மலைந்த - துடிய.

எ. அரசுகாரியத்தைச் செய்யும் அரியதலைமையையுடையசுற்றம்.

அ. மொசித்தல் - மொய்த்தல் ; பதீர். கக : கஉ ; சகூ : அ.

க0. செம்மல் உக்கு ஓடி.

கக. பகைவரைக் கோபிக்கின்ற நெடியவேல் மார்பினுட் போதலால் "எஞ்ஞளங் கழிய"(புறநா. ௨௮௨ : க) ~~எஞ்ஞளங் கழிய~~

கச. குருசிலென்பது, அவனென்னும் பொருளில்வந்தது.

க௫. தண்ணடை - மருதநிலத்துள் ; புறநா. ௨௮௭ : க0.

கச - ௫. பிணங்குகதி ரலமருங் கழனி - பின்னிய நெற்கதிர் சுழலும் வயல் ; புறநா. ௩௩௮ : க0.

(பி - ம்.)—1 'நெடுநகர்' 2 'மூரிவெண்டோல்' 3 'செம்மலுக்கோலு மாறு படுநெடு' 4 'பார்த்தோர்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௦௫

1 விலம்பா டொக்கற் றலைவற்கோர்
கரம்பைத், 2 சீறார் நல்கின னெனவே.

திணை - வகை ; துறை -மூலே.

அரிசில்கிழார்.

(௨௮௫)

கா. வறுமையையுடைய ச்றத்ததாக்குத தலைவனொதது, ஓரிர வலனை.

(கஎ) நல்கினனெனப் (கா) பரந்தோரெல்லாம் புகழக் (கச) குருசில் இறைஞ்சியோனொக ; “பிற்தலைநடை பேணுங்கா னுணவும்” (நீர்கடு கம், கா); “தம்புகழ கேட்டார்போற் தலைசாயதது மரந்தஞ்சு” கலி.ககக.

(பி - ம்.)—1 ‘வலப்பாடு’ 2 ‘செறார்’, ‘களறார்’

(௨௮௬.)வெள்ளை வெளயாட்டுச் செச்சை போலத்

தன்னோ ரன்ன விளைய ரிருப்பப்

. பலர்மீது 1 நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிலிற கிடப்பித

௫ தூவெள் ளறுவை 2 போர்ப்பித திலதே.*

திணை - வகை ; துறை - பேந்தயல்.

ஔவையார்.

(௨௮௬)

க. யாட்டுச்செச்சை - ஆடுக்கிடாய்.

உ. தன்னோரென - தன்னையொத்த; ஓர், அசைநிலை.

ங. மண்டை - ஒருவகை உணகலம்; எழுவாய்.

ச. கால்கழிகட்டில - பாடை; கிடப்பி - கிடத்தி; புறநா. கா : அ.

௫. தூவெள்ளறுவை - மிகவெண்மையான ஆடை; புறநா. உளக : அ; உகக : உ.

(ங) மண்டை (௫) போர்ப்பித்திலதெனக.

* மு. தொல். புறத்திணை. கு. அ - ந. மேற்.

(பி - ம்.)—1 ‘நீட்டிப்பண்டையென்’ 2 ‘போர்ப்பித்திலனே’, ‘போர்ப்பித்திலவே’

(௨௮௭.)துடியெறியும் புலைய

வெறிகோல் கொள்ளு 1 மிழிசின

க. துடி - ஒருவகைப்பறை.

உ. எறிகோல் - பறையை அடிக்கும் குறுந்தடி. இழிசின - புலையா; புறநா. அஉ : ந, உஅக : க௦.

(பி - ம்.)—1 ‘அறிசன, காலமளியினம்புகைப்பினும்’

சரக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

கால மாரியி னம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல்பிறழினும்
1௫ பொலம்புனை யோடை யண்ணல் ¹ யானை
யிலங்குவான் மருப்பி னுதிமதித் தூன்றினு
மோடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
நெல்லுடை நெடுநகர்க் கூட்டுமுதற் ² புரளுந்
க0 தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினை
மாசின் மகளிர் ³ மன்ற னன்று
முயர்நிலை யுலகத்து நுகர்ப வதனூல்
வம்ப வேந்தன் றானை
யிம்பர் நின்றுங் காண்டிரோ வரவே. ³

தினை - கார்த்தை; துறை - நீண்டமொழி.

சாத்தந்தையார்.

(உஅஎ)

௩. கார்காலத்துமறை எய்யப்படும் அமபுகளுக்கு உவமை; “ஒடுங்க
ருடன்றவன் றானை வில்லியச, விடுங்களை யொப்பிற் கதழுதைசிதறுஉ” (பர்
உஉ : ௫ - சு); “பெயலுறழக் களைசிதற்” (மதுரை.கபு.௩); “மால்வரை,
தொடுத்தி வீழ்ந்த மணிநிற மாரிதன்னைக், காலிந் தித் தெழுந்து பாறக் கலடு
னப் புடைத்த தேடோன், மேனிரைத் தெழுந்த வேடர் வெநறுனை யப்
மாரி, கோனிரைத் துமிழும் வில்லாற் கோமகன் விலககி னானை” சீவக.சுருக

௪. வேலுக்குக் கெண்டையுவமம்; புறநா. உசக : ௩.

௫. பொலம்புனையோடை - பொன்னாற்செய்யப்பட்டபட்டம்; புறநா
௩ : எ - கக.

௫ - சு. வால்மருப்பு - வெண்மையான கொம்பு; ‘யானை.....தூன்ற
னும்’: “முளரிமுக நாகமுனையெயிறுமுது கீத” சீவக. உஅஎ0.

எ. பீடு - பெருமை.

அ. பொய்கையிற் பிரழ்ந்த வாரியன்.

க. கூட்டுமுதல் - நெற்கூட்டிடத்தே.

க0. தண்ணடைபெறுதல் இயல்பெனறபடி; “தண்ணடை பெறுதது
முரித்தே” (புறநா. உசக : அ) படின - இறந்தால்.

கக. தெய்வமகளிருடைய மணத்தை. நன்று - மிகுதியாக; உம்
அசைநிலை.

கஉ. சுவர்க்கத்தில் அனுபவிப்பார்.

க௩. பகையரசனுடைய சேனை.

கச. வரவுகாண்டிர் - வருதலைப்பார்ப்பீராக.

* மு. வஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘மாயாயம்பெற்ற நெடுமொழி’ என்
பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. எ - இளம்; ஷெஷெஷெ அ-ந
(பி - ம்.)—1 ‘யாஅனையிலங்குவாண்’ 2 ‘பிரமும்’ 3 ‘மண்ணநன்று’

(௨௮௮.) மண்கொள வரிந்த வைந்துதி மருப்பி
 னண்ண னல்லே றிரண்டின் மடுத்து
 வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த
 துண்பினி முரசு மிடைப்புலத் திரங்க
 ௫ வாரமர் மயங்கிய ஞாட்பிற் றெறுவா
 நெடுவேல் பாய்ந்த நானுடை நெஞ்சத்
 1 தருகுகை மன்ற
 குருதியொடு துயல்வரு மார்பின்
 முயக்கிடை யீயாது மொய்த்தன பருந்தே.

திணை - தும்பை; துறை - முதிர்நிலை.

கழாத்தலையார்.

(௨௮௮)

க. மண்கொளவரிந்த - கோட்டுமண்கொள்ளுதலால் வரிபட்ட.

உ. இரண்டுகாளைகள்.

ங. வென்றதன் - வென்ற ஏற்றினது. பச்சை - தோல்.

க - ச. பச்சைபோர்த்த முரசம்: "ஓடா நல்லேற் றுரிவை தைஇய, பாடுகொண் முரசம்" (அகநா. ௩௩௪); "கொல்லேற்றுப் பைந்தோல சீவாது போர்த்த, மாக்கண் முரசு மோவில கறங்க" (மதுரை. எ௩௨ - ௩); "ஏற்றுரி போர்த்த விடியறு முழக்கின், முரசு" (மணி. க: ௨௧ - ௩௧); "ஏற்றுரி போர்த்த வர்வா ரிடிமுரசு", "புனைமருப் பழுந்தக் குத்திப் புலியொடு பொருது வென்ற, களைகுர லுருமுச் சேற்றக் கதழவிடை யுரிவை போர்த்த, துளைகுரன் முரசம்" (சீவக. ௨௧௫௨, ௨௮௬௬); "சாற்றிடக் கொண்ட வேற்றுரி முரசம்", "ஏற்றுரி முரசி னிறைவன்" (பெருங். க. ௩௮: ௧௦௦, ஷெ. ஷெ. ௪௩: ௧௬௫); "ஏற்றுரியி னிமிழ் முரசம்" (யா - வி. செய். ௫. ௪௦ 'தாழிரும்' என்னுஞ் செய்யுள்); "ஏற்றுரி முரசு நாண" (சீவக. ௨௧௪௨) என்னும் பகுதிக்கு இவ்வழிகளை மேற்கோள் காட்டுவர் நச்சினூர்க் கணியர்.

௫. அமர் - போர். ஞாட்பு - போர்க்களம்.

க. மகளிர் வந்து தழுவுதற்கு இடங்கொடாமற் பருந்துகள் மொய்த்தன.

(பி - ம்.)—1 'தருகுகை'

சு0அ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

(உஅகூ.) ஈரச் செவ்வி யுதவின வாயினும்

பல்வெருத் துள்ளு நல்வெருது நோக்கி

வீறுவீ ருயு முழவன் போலப்

பீடுபெறு தொல்குடிப் பாடுபல தாங்கிய

டு 1 மூதி லாள ருள்ளுங் காதலிற்

றனக்குமுகம் 2 தேந்திய பசும்பொன் மண்டை

3 யிவற்கி கென்னு மதுவுமன் நிசினே

கேட்டியோ வாழி பாண் பாசறைப்

4 பூக்கோ ளின்றென் றறையு

. க0 மடிவாய்த் தண்ணுமை யிழிசினன் குரவே.*

திணை - ; துறை.....மல்லே.

கழாத்தலையார்,

(உஅகூ)

க. ஈரச்செவ்வி - ஈரமாகிய பருவம்.

உ. பல உழவெருதுகளுளும்.

ங. வீறு வீறாயும் - அவ்வெருதிற் குணங்களை வேறு வேறாக ஆராய் கின்ற.

ச. குடிப்பாடு - குலத்திற்குப்பொருதிய பழைய வழக்கம்.

டு. மூதிலாளர் - மறக்குடியிற்றிந்தவர். காதலின் - அன்பினால்.

சு. பசும்பொன் மண்டை யென்றது, பசியபொன்றம் செய்யப்பெற்ற கட்டுப்பெய்கலத்தை ; மண்டை, அதனிலுள்ள காளுக்கு ஆகுபெயர்.

சு - எ. இவற்கு ஈகொளும் - இவ்வீரனுக்குக் கொடுவென்பான் "இவற்கீத் துணமதி களனே" புறநா. உகூ0: க.

அ. பாசறை - படைவீட்டில்.

கூ. பூக்கோள் - பூ வக்கொள்ளுதல் ; அஃதாவது, வெட்சி முதலிய புறத்திணைக்குரிய பூக்களைத் தம் தொழிலுக்கேற்பச் சூடுதற்கு நல்லாளரிட கைக்கொள்ளல் ; "பூக்கோ ளேய யகம்புக் களனே" புறநா. ஈசக: அ.

க0. மடிவாய்த்தண்ணுமை - தோலைமடித்துப்போர்த்தவாயையுடைய மத்தளம்: "மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவ ளார்ப்ப" (நற். ககூ0: உ); "மடி வாய்த் தண்ணுமை நடுவட் சிலைப்ப" (பெரும்பாண்.கசச.) இழிசினன் புறநா. உஅஎ: உ.

க - க0. புறத்திணைக்குரியபூக்களைக் கொள்ளுதற்குத் தண்ணுமை யறைதல்மரபென்பது, "பூக்கோ ளேய தண்ணுமை" என்பதனுட லிளங்கும்.

* மு. வெட்சித்திணைத்துறைகளுள், மறங்கடைகூட்டியகுழிலைகூறிய தற்கு (தொல். புறத்திணை. சூ. ச - இளம்) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 'முரண்டலை களித்தமியளும்', 'முறைத்தலை, கழிதமீளும்' 2 'தெய்திய' 3 'இவற்கீதென்னுதமகுமனநிசினே' 4 'பூக்கோளினநிரையு'

- (௨௯௦.) ¹ இவற்கீத் துண்மதி கள்ளே சினப்போ
 ரினக்களிற் ரியானை ² மியறேர்க் குஞ்சி
 னுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை
 யெடுத்தெறி ஞாட்டி னிமையான் மச்ச
 னு னெடுத்தெறி ³ குறட்டி னின்னுமாய்ந் தனனே
 மறப்புக்ழ் நிறைந்த மைந்தினே னிவனு
⁴ முறைப்புழி யோலை போல
⁵ மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே.*

க. “நயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இவ் வடியை மேற்கோளாகக் கரட்டி, இவனென்பது முன்னிலையும் படர்க்கையு மென்றுணர்க என்பார் நச்சினுர்க்கினியர்; தொல். எச்ச. கு. ௪௬.

உ. களிற்றியானை - ஆண்யானை. இயல்தேர் - செல்வகின்றதேர். குரு சில், விளி.

ங. தந்தை தந்தைக்கு - நின் பாட்டனுக்கு.

ச. எடுத்தெறிஞாட்டி - படைக்கலங்களை எடுத்தெறியும் போரில். இமை யான்-கண்ணிமையானாய்; “விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய வழித்திமைப்பி, ஞோட்டன்றோ வன்கணவர்க்கு”(குறள், எஎரு) என்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

ரு. குறட்டின் - உருளையின்குடம்போல; புறநா. ௨௮௩: அ.

சு. மறப்புக்ழ்-வீரத்தால்வரும் கீர்த்தி; “மறம்வீங்குபல்புகழ்” பதிந். ௧௨.

ஏ. உறைப்புழி ஓலைபோல - மழைபெய்யுமிடத்து அம்மழைத்துளிகள் மேலே வீழாதபடி காக்கும் குடையைப்போல; ஓலை - தாழை, தென்னை, பனை இவற்றின் மடல்; குடைக்கு ஆகுபெயர். ‘உழி’ என்பது இடப்பொருளுருபாய் வருதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; நன்-மயிலை. கு. ௩௦௧; நன்-வி. கு. ௩௦௨.

சு - அ. இவன் மறைக்குவன் - வேல் உன்மீது படாதபடி தடுத்தற்கு முயலுவான்; இதனை, “இலக்கு வற்குமுன் வீடணன் புகுமிரு வரையும், விலக்கி யங்கதன் மேற்செலு மவனையும் விலக்கிக்,கலக்கும் வானரக் கர்வல னுறு மன்முன் கடுக, வலக்க ணன்னதை யின்னதென் றுரைசெய லாமே” (கம்ப. வேலேற்று. ௩௧) என்பதனுறுமுணர்க.

ஏ - அ. குறிப்பத்தைக் குற்றமறைப்பா னென்னுமிடத்துத் தன்குடியைத் துன்பமுறாமற் காக்கமுயல் வானென்று பொருள்கூறி “உறைப்புழி.....வேலே” என்புழியும் மறைத்தல் இப்பொருட்டாயிற்று என்பார் பரிமேலழகர்; குறள், ௧௦௨௬.

* 1. “முந்தை முதல்வர் துடிய ரிவன்முதல்வ, ரெந்தைக்குத் தந்தை யிவ னெனக்கு - வந்த, குடியொடு கோடா மரபினோற் கின்னும், வடியுறு தீந்தேறல்

(1: 9 - ம்.)—1 ‘எந்தேத்து’ 2 ‘இயந்தேர்’ 3 ‘குடினினுனறுமந்தனனே’ 4 ‘உறைப்பெயிலோலை’ 5 ‘மறைவல...கரந்தை’

சகல புறநா ஓடிய மூலமும் குறிப்புகளையும்.

திணை - காந்தள் ; துறை - குழிவேயுரைத்தல்.

ஓ ஓளவையார்.

(உக௦)

வாக்கு" (பு - வெ. க: கூ) என்பதை இச்செய்யுள்நினைப்பிக்கின்றது. இது, தாநிலையின்பாற் படுமென்பர் ; தொல். புறத்திணை. சூ. கள் - 'ந.

- (உக௧.) சிறுஅஅர் 1 துடியர் பாடுவன் மகாஅஅர்
 தூவென் ளதுவை மாயோற் குறுகி
 2 யிரும்புட் பூச லோம்புமின் யானும்
 3 விளரிக் கொட்பின் வெண்ணரி கழகுலெ
 ௫ 4 னென்போற் பெருந்துப் புதுக வேந்தே
 கொன்னுஞ் சாதல் வெய்யோற்குத் தன்றிலை

க. சிறுஅஅர் - சிறுவர்களே. துடியர் - துடிப்பதைக்கொட்டுபவர்களே. பாடுவல் மகாஅஅர் - பாடுதலில்வல்ல பாண்மக்களே ; இவ்வடி, ரகாரவீற்று அளபெடைப்பெயர் மாத்நிரையிக்கு இயல்பாய் விளியேற்றற்கு மேற்கோள் ; தொல். விளி. சூ. உச - ந.

உ. தூ வென் அதுவை - மிகவும் வெள்ளிய ஆடை (புறநா. உக௧: அ; உக௧: ௫) ; மாயோற்குறுகி - கரியநிறத்தையுடையோனே நெருங்கி.

ங. இரும்புட்டசூல் - பறவைகளின் ஆரவாரத்தை ; பறவைகளைப்போலப் பெருமூழ்க்கஞ்செய்தல், அவனுற்ற பெரும் புண்ணைக்குறித்து அழகுசெய்த லேனினுமாம். ஓம்புமின் - பரிகரியுமின்.

ச. விளரி - இரங்கற்பண். கொட்பு - சுழற்சி. கழகுலென் - விலக்கு வேன். இரங்கற்பண்ணைப் பருந்தின் சுழற்சிபோல வட்டமிட்டுப் பாடுதலால், அங்கேவரும் நரிகளை ஓட்டுவேன் ; இந்த இசையொலியைக் கேட்டு நரிகள் ஓடு மென்றபடி.

௫. அரசன் என்னைப்போலப் பெரிய நடுக்கத்தையடைவானாக ; புறநா. உருரு: ஈ; நற்ற. உக௩: ௫ - க.

க. கொன்னுஞ்சாதல் வெய்யோற்கு - ஒருபயனின்றியும் பேரிற்சாத லில் விருப்பமுள்ளவனுக்கு ; "மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெறுஅது" (முல்லை. சுள), "புட்பகைக், கேவானுகலிற் சாவேம் யாமென", "பொதுவிற் றாங்கும் விசியுறு தண்ணுமை, வன்பொரு தெண்கண் கேட்பி, னதுபோ

(பி - ம்).—1 'துடியபாடு' 2 'இரும்புட்டசூல்', 'இரும்புட்டசூல்' 3 'விளரிக் கொடின வெண்ணரிகழுவென்' 4 'எம்போல்'

புறநாற் று மூலமும் குறிப்புக்களும். சுகக

மணிமருண் மாலே சூட்டி யவன்றலை
யொருகாழ் மாலே தான்மலைத் தனனே.*

திணை - அது ; துறை - வேந்தியல்.

தெடுக்கழ்த்துப்பரணர்.

(உசக)

ரென்று மென்னை யு முளனே” (புறநா. சுஅ, அக) என்பவற்றால் வீரர்க்குப் போர்விருப்பமும் போரிற் சாதலில் விருப்பமுமுண்மை அறியலாகும்.

எ. மணிமருண்மாலே - பலவகை மணிகள்விரவிய பலவடமுள்ளமாலையை அவ்வீரனுக்குச் சூட்டி ; மருளுதல - கலத்தல்.

அ. ஒருகாழ் - ஒற்றைவடம். மலைத்தனன் - குடினான்.

* மு. ‘கொடுத்தலெய்தியகொடைமை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; நொல். புறத்திணை. சூ. அ - ந.

(உசஉ.) 1 வேந்தர் கேந்திய தீந்தண் ணறவம்
யாந்தனக் குறுமுறை வளாவ விலக்கி
வாய்² வாள் பற்றி நின்றனெ னென்று
சினவ லோம்புமின் சிறுபுல் லாள
ரு ரீண்டே போல வேண்டுவ னுமி
னென்முறை வருக வென்னான் கம்மென

க. தீந்தண் நறவம் - இனிய குளிர்த்த நறு நாற்றத்தையுடைய மதுவை; “தண்கமழ் தேதல்” புறநா. ருசு: கஅ.

உ. உறுமுறைவளாவ - உற்ற முறையாற் கலந்துகொடுக்க.

ந. வாய்வாள் - தப்பாதவாள்.

க - ந. “ஆளமர் வெள்ளம் பெருகி னதுவிலக்கி, வாரொடு கைகுவேன் யானை-நானுந், கழிமகிழ் வென்றிக் கழல வெய்யோ யீயப், பிழிமகி முண்பார் பிறர்” (பு - வெ. உ: கக) என்பது இவ்வடிகள்ன்பொருளை ஒருவாறு தழுவி யது.

ச. சினவல ஓம்புமின் - கோபித்தலை ஒழிமின். சிறுபுல்லாளர், விளி.

ரு. இவ்விடத்திற்செய்ததுபோலப் போர்செய்யவேண்டுவனாயின்.

சு. என் முறைவருக என்னான் - யான் போர்செய்ய வேண்டிய முறை வருகவென்று நினையானுகி ; போரில் முறையுண்டென்பதை, “விருந்தாயின யெறிநீயென விரைமார்பகற் கொடுத்தார், கரும்புணற வெறிந்தாங்கவ னின்ன தாழினி யெனவே, யெறிந்தாரயி லிடைபோழந்தமை யுணராதவ னின்றான், சொரிந்தார்மல ரரமங்கையர் தொழுதார்விசம் படைந்தான்” (கீவக. உஉசரு), “உணராநெடி துயிராவுரை யுதவாகெரி யுமிழா, வினையாருமி லைனேர்வர வெய்தாவலி செய்தா, யனையாயினி யெனதுமென வடரா

(பி - ம்.)—1 ‘வேந்தர்க்கு’ 2 ‘வாளமற்றிலின்றான்’

சுருஷ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வெழுதரு பெரும்படை விலக்கி
யாண்டு நிற்கு மாண்டகை யன்னே.

நீணை - வஞ்சி ; துறை-பெருஞ்சோற்றுநிலை.

விரிச்சியூர் நன்னுகுளர்.

(உகஉ)

வெளி படராப், பணையார்புய முடையானிடை சிலவிம்மொழி பகர்ந்தான் ”
(திம்ப. முதற்போர். ௧௮௦) என்பவற்றாலுணர்க. கம்மென - விரைய; தேய
வழக்கென்பர்; அகநா. ௧௧ - உரையாசிரியர்.

(உக௩.) 1 நிறப்படைக் கீதால்கா யானே மேலோன்

2 குறும்பர்க் கெறியு மேவற் றண்ணுமை

நாணுடை மாக்கட் கிரங்கு மாயி

3 எனம்மினும் பேரெழி லிழந்து 4 வினையெனப்

5 பிறர்மனை 6 புகுவள் கொல்லோ

6 வளிய டானே பூவிலைப் பெண்டே.

நீணை - காஞ்சி ; துறை - பூக்கோட்காஞ்சி.

7 நொச்சிநியமங்கிழார்.

(உக௩)

க. குத்துக்கோலைக்காய்தலையுடைய யானேமேலுள்ளான் ; வள்ளுவன்.

உ. குறும்பர்க்கு - புறமதிலைக்குழந்த சிற்றரசரோடு போர்செய்தற் பொ
ருட்டு. ஏவற்றண்ணுமை - காஞ்சிப்பூக்கொள்ளுக்கைக்கு வீரரை ஏவுதலைச் செய்
யுந்தண்ணுமைப்பதை; புறநா. உக௩; கூ - ௧௦.

௩. போர்ப்படைக்கேட்டவுடன் புறப்படாமற் பூக்கோட்பதைஅறையப்
படுங்காறும் தாமதித்துநிற்பவர்கள், ‘நாணுடைந்தமாக்கள்’ என்றிகழ்ந்து
கூறப்பட்டனர் ; “நாணுத்தக வுடைத்து”, “நாண்முறைதபுத்தீர்” (புறநா.
௩௬, உக௪) என்பர்; “பல்லாக் கொண்டா ரொல்லா ரென்னும், பூசல் கேட்டுக்
கையது மாற்றி” (பன்னிருபடலம்), “நிரைகோட் கேட்டுச் செய்தொழி
லொழிய” (பு-வே. ௨: ௨), “முரஞ்சுருக்கலு முண்டியையிடை நீத்துமொய்
குழன் மாதரின், விரசியாட லிடைக்கணித்தும் வினோதநீத்து நடத்தொடு, பரசு
பாடல்கணித்தும்வெய்துபல் வீரரும்படை னாங்கொடு, மரசவீதியில் வந்துதொக்
கன ராழிபோலொலி மிக்கதே” (விநாயக. பிந்தியமயூரேசர். ௪௦௫) என்பவற்
றாற் போர்ப்படை முதலியவற்றைக் கேட்டவுடன் வீரர் போருக்குப்புறப்பட்
டமை அறியலாகும்.

கூ. அளியள் - இரங்கத்தக்காள்.

(பு-மீ.)—1 ‘நிறப்புடைகலனைமேலோன துவமபற்கெறியும்’ 2 ‘குறும்பற்
கெறியுமோவற்’, ‘குறும்பற்வெறியும்’ 3 ‘எம்மிதும்’ 4 ‘வினையெனப்’ 5 ‘புகுவள்’
6 ‘அளியடானே’ 7 ‘நொச்சிநியககிழார்’

புறநா னுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சுகந்

(உகசு.) வெண்குடை மதிய மேனிலாத் திகழ்தரக்

1 கண்கூ டிதுத்த கடன்மருள் பாசறைக்
குமரிப்படை 2 தழீஇய கூற்றுவினை யாடவர்
தமர்பிற 3 ரறியா வமர்மயங் கழுவத்

நு திறையும் பெயருந் 4 தோற்றி துமரு
ணண்முறை 5 தபுத்தீர் வம்மி னீங்கெனப்
போர்மலைந் 6 தொருசிறை கிற்ப யாவரு
மரவுமிழ் மணியிற் குறுகார்

7 நிரைதார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறரே.*

திணை - தும்பை ; துறை - தானைமறம்.

8 பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

(உகசு)

க. குடையாகிய பூரணசந்திரன் மேலிடத்து ஒளிவீச.

உ. கண்கூடிதுத்த - சேர்ந்து தங்கின. கடன் மருள் பாசறை - கடலை யொத்தபடைவீடு; கண்டோர் கடலென்று மயங்கத்தக்க போர்க்களமுமாம்; “கடலென வானீர்க் கூக்குந் தானை”, “கடல் கிளர்ந்தன்ன கட்டுர் நாப்பண்” (புறநா. கள, உகரு); “படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி” (முல்லை. உஅ.) மருள், உவமவுருபு.

நு. குமரிப்படை-அழியாப்படை; புதியபடையுமாம். கூற்றுவினையாடவர்-யமனைப்போலக் கொல்லுதற்றொழிலைச்செய்கின்ற வீரர்; கூற்று - உடலையும் உயிரையும் வேறுவேறாகப் பிரித்துக் கூறுபடுத்துங் கடவுள்.

ச. தம்மவரென்றும் அயலாரென்றும் அறியாத போர் மயங்கிய களப் பரப்பில் ; தமர்பிறறியாமை படைமட மெனப்படும்.

ரு. இறையும் பெயரும் தோற்றி - தும்முடைய தலைவன் பெயர் இன்ன தென்பதையும் தும்பெயர் இன்னதென்பதையும் தோன்றச்செய்து, பெயர் - புகழுமாம். துமருள் - உங்களுள்.

சு. நாண் - நாணம் ; நாள் - வாழ்நாளுமாம்.

ரு - சு. ‘இறையும்..... ஈங்கு’ என்றது ஒருவீரன் கூற்று.

எ. போர்த்தொழிலேமேற்கொண்டு ஒருபக்கத்தே நிற்ப.

அ. பாம்பு மணியை உமிழ்ந்து மேயச்சென்று அதனையே நினைத்திருக்கு மென்பதும் அதனை அணுகுபவர்களைத் துன்புறுத்துமென்பதும் ஈண்டுஅறியற் பாலன; “கொர்தொளி மாமணி யிட்டுப்போதுங் கோளரவிந்கருத் திட்டுப்போந் தார்” தணிகை. விடையருள். எ.

* மு. தும்பைத் திணைத்துறைகளுள் ‘தானைநிலை’ என்பதற்கு இது மேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. கச - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ கள - ந.) இப்பாட்டு, மறக்குடிமகளொருத்தியை நோக்கி ஒருவர் கூறியது.

(பி - ம்.)—1 ‘கண்கூடியத்த’ 2 ‘தழீஇக்கூற்று’ 3 ‘அறியாதமர்’ 4 ‘தோற்றிதுதுமருணன்’ 5 ‘தவத்தீர்’ 6 ‘ஒருதிறநிற்ப’ 7 ‘நிரைகாழ்மாலே யெங்கேள்வனை’ 8 ‘பெருந்தலைச்சாத்தனார்’

சுருது புறநா. இர. அ. மூலமும் குறிப்புணர்வும்.

- (உசுரு.) கடல்விளர்ந் தன்ன கட்டீர் காப்பண்
வெந்துவாய் மடித்து வேறலைப் 1. பெயரித்
2 தோவிகைத் தெழுதருஉத் துயர்நெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்ந்து 3 வாய்ப்பட விலங்கி
ரு யிடைப்படை யழுவத்துச் சிதைந்துவே ருகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
4 வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன
வோடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே.

திணை - அது ; துறை - உவகைக்கவழிச்சி.

ஒளவையார்.

(உசுரு)

- க. புறநா. உசுசு : உ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.
உ. வெந்து - மனம்பழுங்கி. வாய்மடித்து : புறநா. உசுஅ : ரு. பெயரி -
பெயர்ந்து ; அசைத்து.
ரு. தோடி - சேனையின் தொகுதியை. உகைத்து-செலுத்தி. எழுதருஉ -
எழுத்து. ஞாட்பின் - போரில்.
ச. முன்வருகின்ற படைபயப்பினந்து இடமுண்டாகவிடக்கி ; புறநா.
உசுசு : ரு.
ரு. அழுவம் - பரப்பு. "சிதைத்து வேருகிய" புறநா. உஎஅ : எ.
சு. சிறப்புடைமை - மறக்குழிக்கேடியவிசேடகுணம் ; "பிறப்பொக்கு
மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமையான்" குறள்,
சுஎஉ.

எ. வாடுமுலை : புறநா. உஎசு : உ. ஊறுதல், பாலின்றொழில்.

சு - எ. புறநா. உஎஎ : ரு - ச.

அ. பூட்கை - மேற்கோள் ; ஓடாப்பூட்கை : "ஓடாப்பூட்கை யுறந்தை"
சிறுபாண். அரு.

ரு - அ. "செங்களர் தழுவலோள் சிதைந்துவேருகிய, படுமகள் கிடக்கை
காணாஉ, வன்ற ஞான்றிலும் பெரிதுவர் தனனே" புறநா. உஎஅ : எ - சு.

(பி - ம்.)—1 "பெயர்ததொழுகைத் தெழுதரு நடுதாறந்தேற்", 'பெயரித்
தோறுவைத் தெழுதரு' 2 'தோறுடைத்து', 'தோறுணித்து' 3 'வாய்ப்படை'
4 'மாடி'

(உசுசு.) வேம்புசினை யொடிப்பவுங் காஞ்சி பாடவு

வெய்யுடைக் கைய ரையவி புகைப்பவு

- க. சினை - தழையையுடைய சினையை. காஞ்சி - காஞ்சிப்பண் ; புறநா
உஅத : ரு.
உ. ஐயவி - வெண் சிறுகடுகு ; "ஐயவி புகைப்பவுந் தாங்காது" புறநா.
சுஅ : கரு.
க - உ. புண்பட்டோரைப் பேய்கள் அணுகாந்ருத்தம் பொருட்டு வேப்

புறநா னூறு: முலமுக் குறிப்புறையும். சககி

மெல்லா மனைபுங் ¹ கல்லென் றனவே

வெந்துடன் நெறிகான் ² கொல்லோ

நு நெடிதுவந் ³ தன்றி அனந்தனை தேரே.*

தீணை - வாண்க் ; துறை - ஏறும்முல்லை.

வேள்ளாமாளர்.

(உசுசு)

பந்தழையை வீட்டின் முன் இறப்பிற் செருகுதலும் காஞ்சிப் பண்ணிப்பாடு தலும் ஐயவியைப் புகைத்தலும் மரபு ; புறநா. சுஅ: கரு ; உஅ: க - சு.

நு. நெடிது - நெடுநேரம்.

* போர்க்குச் சென்ற ஏனைவீரர் தம்மிடத்தை அடைந்தும் ஒருவீரன் வாராமலிருக்க அவன்தேர்மட்டும் தாமதித்து வந்ததைக்கண்ட அவன்தாய் கூறியது ; கண்டோர் கூறியதுமாம்.

(பி - ம்.)—1 'கல்லென்றவே' ² 'கொல்லென்' ³ 'அன்றானெடு'

(உசுசு.) பெருநீர் மேவற் றண்ணடை யெருமை

யிருமருப் புறமு ¹ நெடுமா நெற்றின்

பைம்பய றுதிர்த்த கோதின் ² கோலனைக்

கன்றுடை மரையாத் துஞ்சுஞ் சீறார்க்

நு கோளிவண் வேண்டேம் புரவே ³ நாரரி

நனைமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தித்

க. மிக்க நீர் பொருந்துதலையுடைய மருதநிலத்தூரிலுள்ள எருமையின்.

உ. இருமை - கருமை. மருப்பு - கொம்பு. நெற்றின் - நெற்றினுடைய.

நு. கோது - சக்கை. கோலனை - வளைந்த படுக்கையில்.

க - நு. பயற்றின் நெற்றினுக்கு எருமைக்கொம்பு உவமை.

ச. மரையா - ஒருவகைவிலக்கு; "பெற்றமு மெருமையு மரையு டார்கே" (தொல். மரபு. சூ. சு0) என்பதனால், 'மரையா' என்றார்; "மரையா மரல் கவர்" (கலி. சு.) தஞ்சுதல் - கிடத்தல்.

நு. கோள் - கொள்ளுதலை. புரவு - இறையிலிநிலம்; (புறநா. உசு0: க) நார் - பன்னாடை.

ச - நு. சிறியஊரைப் புரவாகக்கொள்ளுதலை இப்பொழுது விரும்பேம்.

சு. நறவின் வாழ்த்தி - கள்ளை வாழ்த்தி; புறநா. நகசு: க.

நு - சு. நாராலரிக்கப்பட்டதும் பூவாலாக்கியதும் வளைந்ததும் சாடியி னுள்ளதுமாகிய மது ; "நார்பிழிக்கோண்ட வெங்கட்டேறல்" (புறநா. கஎ0: க - உ) என்பதையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும், "நாரரி சிறுகலத் துருட்படிம்" (மே. உருஉ: ந-ச), "நனைக்கள்ளின் மனைக்கோசர், தீந்தேறனவடி மகிழ்ந்து"

(பி - ம்.)—1 'நெடுமான்நெற்றின்' ² 'கோலனைக்குன்றுடை...துஞ்சுர்க் கோளி' ³ 'நாரிநிறைமுதிராடிநறவின்'

சகக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 துறைநனி கெழீஇக் கம்பு ளீனூர்

தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே 2 வைந்துதி

நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்

க0 மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே.*

திணை - வேட்சி ; துறை - உண்டாட்டு.

(உக௭)

(மே. நகசு: ௭ - அ), “தாம்பகம் பழநிய தீம்பிழி” (பதிற். அக), “நெடுங்க ணுடமைப் பழநியகடுந்திறம், பாப்புக்கடுப்பன்ன தோப்பி” (அகநா. நசஅ), “அம்பணவினைந்த தேக்கட்டேறல்” (மே.நகசஅ), “நீடமைவினைந்த தேக்கட்டே றல்” (மருத. கசடு), “வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சற வினைந்த, வெந்நீரரியல் விரலில நறும்பிழி” (பெரும்பாண். உஅ0 - அக), “தேம்பிழி தேறன் மாந்தி” (தறிஞ்சி. கடுடு), “வேய்ப்பெயல் விளையுட் டேக்கட் டேறல்”, “திருந்தமை வினைந்த தேக்கட்டேறல்” (மலைபடு. க௭௭, ௭௭௭) என்பனவற்றையும் பார்க்க.

௭. கம்புள் - நீர்வாழ்பவையுள் ஒருசாதி ; “கதிர்த்ததண் டுணிக கம் புடாழ் பீலிக் கண்குரணைவண்டான, மெதிர்த்ததண்புனல்குழின்ன திக்கரை” (சீவக. உக0அ) என்பதனுரையில், ‘கம்புளென்பது இறந்தகால வழக்கு’ என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

அ. தண்ணடை - மருதநிலத்தூர் ; நாடுமாம் ; புறநா. உஅ௭: க0.

க0. தன்வடிவு முழுதும் கருக்குமட்டைகையுடைய வலியபனை, தம்மார் பில் வேல்கள் ஊடுருவி நிற்பத்தோன்றும் வீராக்கு உவமை; நிற்குமோர் - நிற்போர்.

க - க0. ஒரு வீரனுடம்பில் வேல்கள் மொய்த்து நின்றதற்கு மேற் கோள் ; தொல். புறத்திணை. கு. கசு - ந.

* 10. “பெருநீர்.....நிற்குமோர்க்கே: மடல்வன் போந்தைபோல் நிற்ப லென நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தவாறுகாண்க ; சீறார் புரவாகக்கொள் ளென் ; தண்ணடை கொள்வேனெனத் தன்னுறு தொழில் கூறினான்” தொல். புறத்திணை. கு. ௭ - ந.

(13 - ம்.)—1 ‘துறைநனிக்கொந்தன்’ 2 ‘வைந்துனை’

(உகஅ.) எமக்கே கலங்க றருமே தானே

தேற லுண்ணு மன்னே நன்று

மின்னான் மன்ற வேந்தே யினியே

க - உ. கலங்கியகள்ளை எமக்கே கொடுப்பான்; தான் தெளிந்த கள்ளை புண்பான் முன்பு ; என்றது, தலைவன் எம்மை மேலாகமதித்து முன்பு இனி யது செய்வானென்றபடி. ‘எமக்கு’ என்பது தன் போல்வாரையும் உளப்படுத்தி நின்றது. மன், கழிவுப்பொருளது.

ந. வேந்து இனி இன்னான் - இந்தன் இப்பொழுது இன்றாதவையினான் ; அதனைப் பின் கூறுவார்.

புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சுகள

நேரா ராரெயின் முற்றி

ரு வாய்மடித் ¹ துரநீர் முந்தென் னானே.

தீணை - கரந்தை; துறை - நெடுமொழி.

² ஆலியார்.

(உக௮)

ரு. வாய்மடித்து: புறநா. உகரு: உ.

ச - ரு. பகைவருடைய மதிசைக்குழந்து இதழைக் கவ்வி முழங்கிக் கொண்டு நீ முற்படுக வெள்ளைகித் தான்முற்படுவான்; ஆதலால், இன்னு னென்க.

(பி - ம்.)—¹ ‘உரநியநீமுந்தெனவே’ ² ‘ஆனியார்’, ‘ஆலியார்’

(உக௯.) பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்ன

¹ னுழுத்தத ருண்ட வோய்நடைப் புரவி

கடன்மணி தோணியிற் படைமுகம் போழ

நெய்ம்மிதி ² யருந்திய கொய்சவ லெருத்திற்

ரு ³ றண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி

யணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

க. பருத்திவேலி: புறநா. ஈஉச: எ; “பன்னல் வேலியிப் பணைநல் லாரே” ஷே. ஈசரு: ௨-௦.

உ. உழுத்ததர் - உழுதின்சக்கை; உழுத்தரென்ற பாடத்திற்கு உழுந் தென்று பொருள்கொள்க.

ஈ. தோணியிள் - தோணியைப்போல; போழ - பிளந்துசெல்ல; “மான் மேல்.....கரைபொரு முநீர்த் திமிலிற் போழந்து,” “வரு படை போழ்ந்து” புறநா. ஈ௦ஈ: உ - எ; உகரு: ச.

(உ) புரவி (ஈ) போழ.

ச. நெய்ம்மிதி - நெய்யைவார்த்து மிதித்த உணவை; “நெய்ம்மிதி கவ ளம்” (பெரும்பாண். ஈ௯ச); குதிரை நெய்ம் மிதியருந்தல்: “கொய்ம்மயி ரெருத்தம் பிண்படப் பெருகி, நெய்ம்மிதி முனைஇய கொழுஞ்சோற் றார்கை... வாமான்” (அகநா. ௪௦௦); “கொய்சவற்புரவி” (அகநா. ௧௬ச; சீவக. ௩௦௪ஈ.) எருத்து - புறக்கழுத்து.

ரு. தார் - கிண்கிணிமாலே.

ஈ. அணங்குடைமுருகன் - வருத்துதலையுடையமுருகன்; “செவ்வேள்... மரத்தண்சாயை நின்றணங்குந் தையனி நிற்க சாரலிலே” (தஞ்சை. ௧௩௨.) கோட்டம் - கோயில்; முருகன்கோட்டம் - குமரகோட்டம்.

(பி - ம்.)—¹ ‘உழுத்தருண்ட’, ‘உழுத்ததமுண்ட வொயநடை’ ² ‘அரு த்தகொய்’, ‘அருந்தக்கொய்’ ³ ‘தண்டைமன்னர்தாருடைக் கலிமான்’

சகல புறநானூறு முலமும் குறிப்புரையும்.

1 கலந்தொடா மகளிரி னிகழ்ந்துநின் றவ்வே.*

திணை - நொச்சி; துறை - குதிரைமறம்.

பொன்டிடியார்.

(உசுக)

எ. கலந்தொடாமகளிர் - பாண்டங்களைத்தொடுத்திருப்ப ஆய்மையில்லாத மகளிர்.

(ரு) புரவிகள் (எ) நின்ற.

* மு. 'குதிரைநிலை' என்பார்; தோல். புறத்திணை. கு. கள - ந.

(பி - ம்.)—1 'கலங்கொடா...நின்றனவே'

(ரு00.) தோறு தோறு வென்றி தோலொடு

1 துறுகன் மறையினு முய்குலை போலாய்

நெருந லெல்லை யெறிந்தோன் றம்பி

2 யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுவ் கண்ணன்

ரு பேரு ரட்ட கள்ளிற்

3 கோரிற் கோயிற் றேருமா னின்னே.

திணை - தும்பை; துறை - தானைமறம்.

அரசில்கிழார்.

(ரு00)

க. தோல் தா தோல் தா என்றி - கேடகத்தைக் கொடு, கேடகத்தைக் கொடு என்கின்றாய்.

உ. துறுகல் - குண்டிக்கல் (ஐங்குறு. உக0, உருக); துறுகல்லிலே உன்னை மறைத்துக் கொள்வாயாயினும் பிழைப்பாய்; 'கு' என்பது சாரியை யாக வந்ததற்கு 'உய்குலை போலாய்' என்பது மேற்கோள்; நன் - மயிலை. கு. உசுரு; நன் - வ. கு. உசுசு.

ரு. நெருநெல்லை - நேற்றைப்பகலில்; "நெருந லெல்லை யேனற் றேன்றி" அகநா. ருஉ.

ரு - ச. நேற்றுப்பகலில் நின்றனவே எறியப்பட்டவனுடைய தம்பி, அகலி னிடத்துப் பெய்த குற்றமணியைப்போலக் கோபத்தாற்சுழலுவ் கண்களை யுடையவனாகி; "வென்றிக்கணத்தை விடுத்தானகன்" மீதுபெய்த, குன்றிக் கணம்போற் சுழல்கண் ணழல் கொப்புளிப்பச், செட்டி" (திருவிடோ. ரு: ரு0.) குழுகோப்பற்றி வந்தவனாகிக்குமேற்கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. கு. க0-பேர்.

சு. ஓரின்கோயி...னின்னே - ஒருவிடிலுள்ளே கட்டுகோயைத்தேடுவது போல நின்னத்தேடுகின்றான்; கோய - களமுகக்கும் பாத்திரம்; "கோய்வா யிற் குழியிர்க்கீதுற்றுக் குரைத்தெழுந்த, நாய்வாயுணலதகை" சிறுபஞ்ச. கள.

ரு - சு. தோல். உவம. கு. ருஎ - பேர். மேற்.

(பி - ம்.)—1 'துறுகண்மறை' 2 'கற்பெய்' 3 'போற்றிற் கோரிற்றேரு' 'ஓரின்கோரிற்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சகக

(கூக) பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே

குமரி மகளிர் கூந்தல் புரைய

வமரி னிட்ட வருமுள் வேலிக்

கல்லென் பாசறைப் பல்சான் நீரே

ரு முரசமுழங்கு ¹ தானேது மரசு மோம்புமி

னெளிநேந்து மருப்பினுங் களிதும் போற்றும்

னெனை ² நாட் டங்குதும் போரே யனைநா

ளெறியா ரெறிதல் யாவண தெறிந்தோ

ரெதிர்சென் றெறிதலுஞ் ⁴ செல்லா னதனா

க0 ⁵லறிந்தோர் யாவன் கண்ணிய பொருளே

பலமென் றிகழ்த லோம்புமி னுதுக்கா

ணிலனளப் பன்ன நில்லாக் குறுநெறி

க. சான்றோர் - போர்வீரர் ; “தேர்தர வந்த சான்றோ ரெல்லாம்” (புறநா. கூக) என்பதும், “சான்றோர் மெய்ம்மறை” (பதிற். கச: கஉ) என்னுமிடத்து ‘ஈண்டுச் சான்றோரென்பது போரில் அமைதியையுடையவீரரை’ என்னுமதன் உரையும் அறிதற்பாலன.

உ - கூ. மணஞ்செய்யப்பெறாத கண்ணியரின் கூந்தல் ஓராடவராலும் திண்ட வொண்ணாமையால், பகைவரார் நீண்டமுடியாத டுள்வேலிக்கு அஃது உவமை கூறப்பெற்றது.

ச. கல்லென்பாசறை - கல்லென்னும் ஓசைபட ஒலிக்கின்ற படைவீடு.

ரு. “முரசமுழங்குதானே...மூவர்” புறநா. கூரு: கூ - ச ஆம் அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க.

கூ. “ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிது” புறநா. கூரு: க0 ; நற். உஅச: கூ.

எ. எனைநாள் - எத்தனைநாள்.

அ - கூ. தன்னை எறியாதாரை எறிவதென்பது எங்குள்ளது ? எதிர்ந தோரையும் எதிர்த்து எறிதல் செய்யானாகுசெய்தே எறியாரை இவனெறிதல் யாண்டுளது ? இல்லை யென்றபடி.

க0. அவன் கருதிய காரியத்தை அறிந்தவர் யாவர் ?

கக. பலம் - பலராகவுள்ளோம் ; புறநா. எக: ரு - கூ ; ‘வீரரல்லாதார் பலர்திரண்டுஆர்த்தால் அதற்கு வீரனஞ்சான்’ (குறள், எக: உ - பர்மேல்) என்பதும், “மறுமனத்தனல்லாதமாநலத்த வேந்த, னுறுமனத்தனாகி யொழுதிற் - செறுமனத்தார், பாயிரங் கூறிப் படைதொககா லென்செய்ப, வாயிரங் காக் கைக்கோர் கல்” (பழ. ககரு) என்பதும், ‘தடத்திடைக்காக்கையொன்றே யாயிரங் கோடி கூகை, யிடத்திடை யழுங்கச் சென்றான் கின்னுயிர் செகுத்த தன்றே’ (சீவக. ககஉஎ) என்பதும் இவ்வடியின் கருத்தை வலியுறுத்தும்.

(பி - ம்.)—1 ‘தாடையுமரசம்’ ² ‘நாட்டாகு’ ³ ‘அனைநாள்’ ⁴ ‘சொல்லா னதனா’ ⁵ ‘அறிந்தோராயவன்’

சுஉ0 புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வண்பரிப் புரவிப் பண்புபா ராட்டி

1 யெல்லிடைப் படர்தந் தோனே கல்லென

கடு வேந்தார் யானைக் கல்ல

தேந்துவன் 2 போலானற னிலங்கிலே வேலே.*

திணையும் துறையும் அவை.

ஆவூர்மூலங்கிழார்.

(ந.0க)

கந. பரி - நடை; “வளிதொழி லொழிக்கும் வண்பரிப் புரவி” புறநா. ந.0ச: ந.

கச. எல் - இரவு. கசு. ஏந்துவன் போலான் - ஏந்தான்.

கடு - சு. யானைப்போர்க்குவேல் உரித்தென்பர்; “மேல்வருங் களிற்றொடு வேறுரந்து”; “வேலினட்டகளிற்று”, “கறையடி யானைக் கல்ல, துறைகழிப்பறியா வேலோ னாரே” (புறநா. ௨௪௪, ந.0௨, ந.௨௩); “ஒன்றாயினும் பலவாயினு மோரோச்சினு ளெறிய, வென்றாயின மதவேழமு முளவோவென வினவிப், பொன்றழ்வரைப் புலிப்போத்தெனப் புனைதாமிநி றார்ப்பச், சென்றானிகல் களிறுயிர மிரியச்சின வேலோன்” சீவக. ௨௨௬௨.

கந - சு. “காரிமேலோன், றெட்டது கழலே கையது வேலே, சுட்டிய துவங்களிதே.....யானை காமினவன் பிறிதெறி யலனே.” இச்செய்யுள் புறத் திரட்டிற் கண்டது.

* 1. பொருளின் நியுய்த்தபேராண்பக்கத்தின்பாற்படுமென்பர்; தோல். புறத்திணை. கு. அ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘எல்லிடப் படாதந்தோனே’ 2 ‘டோலானினங்கிலே’

(ந.0௨.) வெடிலேய் கொள்வது போல வோடித்

1 தாவு புகளு மாவே பூவே

விளங்கிழை மகளிர் கூந்தற கொண்

நார்தப் பல்காழ்க் கோதை 2 சுற்றிய

க. வெடிகொள்ளல் - மேல் எழல்.

௨. தாவுபு - தாவி. உகளும் - துள்ளும். மா - குதிரை. பூ-பொற்பூக்கள்.

க - ௨. வளைத்துவிட்டமூங்கில் மேலே விரைந்தெழுதல், குதிரை ஓடித் தாவிச்செல்லற்கு உவமம்; “விட்ட குதிரை வியப்பி னன்ன, விசம்புதோய் பசுங்கழைக் குன்ற நாடன்” குறுந். ௪௪.

ந. மகளிர் - இங்கே விதலியர்.

௨ - ந. பூக்கள் கூந்தலிற் கொள்ளப்பட்டவை.

ச. நார்தம் - நார்த்தை மலர்; குறிஞ்சி. சுசு. காழ் - கோவை வடம்.

(பி - ம்.)—1 ‘தாவுகளும்’ 2 ‘சுற்றியைதமை’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஉக

ரு வைதமை பாணி வணர்கோட்டுச் சீறியாழ்க்

1 கைவார் நரம்பின் பாணர்க் கோக்கிய

நிரம்பா வியல்பிற் கரம்பைச் சீறார்

நோக்கினர்ச் செகுக்குங் காளை 2 யூக்கி

3 வேலி னட்ட களிறுபெயர்த் தெண்ணின்

க0 விண்ணிவர் விசம்பின் மீனூந்

தண்பெய லுறையு முறையாற் ருவே.

திணை - அது ; துறை - குதிரைமறம்.

4 வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

(௩0௨)

ரு. ஐது அமை-அழகிதாக அமைந்த. பாணி - தாளம். வணர் - வளைவு. கோடு - மருப்பென்னு முறுப்பு; புறநா. கருடு: க.

ச-ரு. நரந்தமலர்களாலாகிய மாலைசூழ்ந்த யாழ். யாழின் கோட்டில் மாலையைச்சுற்றுதல் மரபு; “அன்ன மாலையை யாழிடைப் பிணித்தய லுலகங், கன்னி மீடலும்” கம்ப. அகலிகை. சா.

சு. வார்தல் - எட்டுவகை இசைக்கரணங்களுள் ஒன்று ; அது சுட்டுவிரலாற் செய்யப்படும் ஒருதொழுவென்பர் (சீலப். எ : க; அரும்பத); நரம்பு களைக் கூடத்தழுவுவென்பர் நச்சிலுர்க்கினியர்; (பொருந. உரு.) ஓக்கிய - அறுதியாகக் கொடுத்தவை.

(௩௦) ஓக்கிய (எ) சீறார்.

அ. கோபித்துப்பார்த்த பகைவர்களைக் கொல்லுகின்ற வீரன் ; “எள்ளுநர்ச் செகுக்குங் காளை” (புறநா. ௩௦௩ : ௩.) ஊக்கி - மேற்கொண்டு.

அ - சு. புறநா. ௩௦௮: க0 - கக; “ஏனைய பெண்டி-ரெரிமூழ்கக கண்டு தன், ருனையாற் கண்புதைத்தான் ரூர்வருதி-யானையெலாம், புல்லார் பிடிபுலம் பத தாங்கண் புதைத்தவே, பலவாயா பட்ட களத்து ” (முத். உஅ) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

க0. விண் - மேகம். இவர்தல் - பரத்தல். மீன் - மீட்சத்திரம்.

கக. உறை - மழைத்துளி.

க0-கக. மீள்களும் உறைகளும் உறையிடப்போதர்; புறநா. ௩௦௮: ௨0-௨௩-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க; “யானைத் தாமருப் பியன்ற வெண்ணெய், பந்தரத் தலர்ந்த பனையீ னெனைத்துள வளைத்து” மாதோ’ சீவக. ௩0௪௨.

(பி - ம்.)—1 ‘கைவார்நரம்பின்’ 2 ‘ஊக்கு’ 3 ‘வேலினிட்ட’ 4 ‘வெறிபாபாடிய காமக்கண்ணியார்’

சஉஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

- (௩௦௩.) நிலம்பிறக் கிடுவது 1 போற்குளம்பு கடையூஉ
வுள்ள மொழிக்குங் 2 கொட்பின் மான்மே
லெள்ளநாச் செகுக்குங் காளை கூர்த்த
3 வெந்திற லெஃக நெஞ்சவடு விளைப்ப
௫ 4 வாட்டிக் காணிய வருமே நெருநை
யுரைசால் சிறப்பின் 5 வேந்தர் முன்னர்
6 கரைபொரு முந்நீர்த் 7 துமிலிற போழ்ந்தவர்
கயந்தலை மடப்பிடி புலம்ப

ஔிலங்குமருப் பியாளை யெறிந்த வெற்கே.*

திணையும் துறையும் அவை.

எருமைவெளியூர்.

(௩௦௩)

க. பிறக்கு - பின். கடையூஉ - செலுத்தி; "நிலம்பிறக் கிடுவ போலும்
கொய்சவற் புரவி" சீவக. ௩௦௪௬.

உ. மனத்தின் விசையையும் ஒப்பன்றென்று நீக்குகின்ற கதிவிசேடத்தை
யுடைய குதிரையின் மேல்; "உள்ளம்போல வற்றுழி யுதவும், புள்ளியற் கலிமா
வுடைமையான" (தொல். கற்பு. கு. ௫௩); "மானுரு வாகநின் மனம்பூட்டி டினை
யோ" (அகநா. ௩௮௪); பகைவருடைய ஊக்கத்தை ஒழித்ததற்குக் காரணமான
சுழற்சியையுடைய குதிரையென்றலுமாம்.

௩ - ச. கூர்த்த எஃகமெனக் கூட்டுக; எஃகம் - வேல.

௫. ஆட்டி - அசைத்து; திரித்தென்றலுமாம். காணியவரும் - காணும்
பொருட்டு வருவான். நெருநை - நேற்று.

௬. உரைசால் - புகழமைந்த; "உரைசால் சிறப்பி னரசலிழை திரு",
"உரைசால் சிறப்பின், மன்னன் மாரன்" சீலப். உ: க; அ: ௫ - ஈ.

௭. துமிலின் - தோணிபோல. போழ்ந்த - படையைப் பிளந்து; புறநா.
உகசு: ௩.

அ. கயந்தலை - மெல்லியதலை; "கன்றுடை மடப்பிடி க் கயந்தலை மண்
ணிச், சேறுகொண்டாடிய வேறுபடுவயக்களிது" (அகநா. ௧௨௧); "கயந்தலை
மடப்பிடி" (அகநா. ௧௬௫, ௨௦௨; மலைபடு. ௩௦௭) 'கய' என்னும் உரிச்சொல்
மென்மையை யுணர்த்துதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; தொல். உரி. கு. ௨௬-௨௭.

க. "ஔிலங்குமருப்பிற்களிது" மதுரை, ௧௪௨.

அ-சு. அவ்வரசருடைய பெண்பாணைகள் துணையிழப்ப விளங்குகின்ற
கொம்பினையுடைய களித்தியாணைகளைக் கொன்ற என்பொருட்டு.

* மு. 'குதிரைநிலை' என்னும் துறைக்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்திணை.
கு. ௧௪ - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ ௧௭ - ௩.

(19-ம்)—1 'போற்குளங்குடைபு' 2 'கொடைபின்மான்' 3 'வெந்தெதல்'
4 'வாடிக்காணிய', 'வாட்டிடக்காணிய' 5 'வேந்தன்', 'வேந்தர்தாமுன்னர்'
6 'கங்கரைபொருமுன்னர்' 7 'திரையிற்'

8. ௨௦௮௫ ப் 7

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௨௩

- (௩௦௪.) கொடுங்குழை மகளிர் கோதை 1 சூட்டி
 2 நடுங்கு 3 பனிக் களைஇயர் நாரரி பருகி
 வளிதொழி லொழிக்கும் வண்பரிப் புரவி
 பண்ணற்கு விரைதி நீயே நெருநை
 ௫ யெம்முற் றப்பியோன் தம்பியொ டொராங்கு
 4 நாளைச் 5 செய்குவெ னமரெனக் கூறிப்
 6 புன்வயி றருத்தலுஞ் செல்லான் 7 பன்மான்
 கடவு மென்ப பெரிதே யதுகேட்டு

க. சூட்டி = சூட்ட.

உ. குளிர்நீங்க வீரபானமாகிய மதுவைக்குடித்து ; மதுவுக்கு வெம்மை செய்தல் இயல்பு ; இதனை, “வெப்புடைய மட்டுண்டு”, “வெங்கட்டொலைச் சியும்”, “இன்கடுக்கள்ளின்”, “வெங்கட்டேறல்” (புறநா. உச: ௫ ; உக: க௫ ; அ௦: க ; க௭௦: கஉ), “உண்ணமது”, “உக்கிரஜை” (பெருங். க: ௩௮, ௩௦ ; உ: ௨, க௮௦) என்பனவற்றாலும் அறிக.

௩. காந்தைத் தொழிலொழியச் செய்கின்ற வளவிய செலவையுடைய குதிரை ; என்றது, அதனிலும் விரையநடக்கும் குதிரையென்றபடி ; “காலியத் புரவி”, “வளநடத்தன்ன வாச்செலலிவுளி”, “வெவ்விசைப் புரவி வீசுவளியாக”, “தேர்மா வளிதுளி தலைஇ” (புறநா. க௭௮: ௨ ; ௮௬: க ; ௩௬: ௭ ; ௩௭: ௩), “கார்க்குபபள்ளகடுஞ்செலலிவுளி”, “வாள்வழங்கியக்கை வளியூட்டியோ, மாணுவாக” (அகநா. உ௨௪, ௩௮௪) ; “காலியக் கள்ளை கதழ்பரி” மதுரை. ௪௪௦.

ச. பண்ணற்கு - சமைத்தற்கு. விரைதி - விரைவாய்.

௫. எம்முன்தப்பியோன் தம்பியொடு - எந்தமயனைக் கொன்றவனுடைய தம்பியுடன். ஓராங்கு - ஒருபடியாக ; “நால்வேறு நனந்தலை யோராங்கு நந்த” பதிற். ௬௬: ௬௬.

௬. நாளை யான் அமர்செய்து அவனைக்கொல்வேன்.

௭. பன்மான் - ஆராய்ந்தகுதிரை.

௮. கடவும் - செலுத்தும். எட்ட, அசை.

௭ - ௮. பகையை வென்றபின்பே உண்ணுங்கருத்தினனால்தான் இவ்வாறு கூறினார் ; “காலேமுரசு மதிலியம்பக் கண்களன்று வேலைவிறல் வெய்யோ னோக்குதலு - மாலை, யடுக மடிசிலென் தம்மதிலுள் ளிட்டார், தொடுகழலார் மூழை துடு பு” (பு-வே. ௬: ௨௩) என்பதையும், அம்மதிலுள் ளிட்டார், இதனை அழித்து இன்றுபோய் உண்பேமென்று என்னுமதன்விசேடவுரையையும் பார்க்க.

(19 - ம்.)—1 ‘சூடி’ 2 ‘நடுங்குமணிகளையார் நாரரிபருகி’, ‘நடுங்குமணிகளை யாநாளரிபருகி’ 3 ‘பனிக்கசாயும்’ 4 ‘நாளைச்’ 5 ‘செய்குவமமரெனக்’, ‘செய்குவனமரெனக்’ 6 ‘புன்மயிருகுத்தலுஞ் செய்யான் வன்மான்’, ‘புன்மயிற்’, 7 ‘பன்மான்’

சஉச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வலம்படு 1 முரசின் வெல்போர் 2 வேந்த

க0 னிலங்கிரும் பாசறை நடுங்கின்

நிரண்டா காதவன் கூறிய தெனவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அரசில்கீழார்.

(௩௦௪)

கூ. வலம்படுமுரசு - வெற்றியுண்டாதற்குக் காரணமாகிய முரசு; “வலம் படுவியன்பணை” (பதிற். கஎ: ௫) என்பதும், ‘போர்செய்து வருந்தாமற் பகை வர் வெருவியோட முழங்கி அரசலுக்கு வென்றி தன்பாலேபடநின்ற முரசம்’ என்னுமதன் உரையும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

கக. கூறியது - சபதம்; வஞ்சினம் கூறுதல் ஒன்றுமொழிதலென்று கூறப்படுதலும், “வைத்தவஞ்சினம் வாய்ப்பவென்று” (பதிற். கூ - பதி) என்பதும் ‘இரண்டாகாதவன் கூறியது’ என்பது சபதமென்று பொருள்படு தலை வலியுறுத்தும்.

க - கக. அவன் கூறியது இரண்டாகாதென்று அரசனது பெரியபாசறை நடுங்கியது.

(19 - ம்.)—1 ‘முரசிலவெல்’ 2 ‘வேந்தரிலங்கிரும்’

(௩௦௫.) வயலைக் கொடியின் வாடிப 1 மருங்கு

லுயல லுர்திப் பயலைப் பார்ப்பா

னெல்லி வந்து நில்லாது புக்குச்

2 சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே

க. வயலைக்கொடி. - பசிலைக்கொடி. மருங்குல் - இடை.

உ. வருந்துதலையுடைய ஊர்ந்து செலலுகின்ற நடையினையுடைய இளம்பரு வத்தந்தனன்; “ஒலலெனீர் ஞாலத் துணர்வோ விழுமிதே, நல்லிசை முச்செந்தீ நான் மறையோர் - செல்லவம், வெட்டாந் தீ மீளா விதல்வேந்தர் வெம்பகை, யென்றனி ‘மீண்டதிலர்’ (பு - வெ. அ: கஅ.) தன்மையென்னு மெய்ப் பாட்டிற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; “தன்மையாவது - சாதியியல்பு; பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவரென்றிள்ளோர்மாட்டு ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குமியல்பு” தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. கஉ - ளுளம்.

ங. எல்லி - இரவு. நல்லாதுபுக்கு - வாயில் காவலனாத் சொல்லிவிடாதே அரசனிடம் போய்; “அருமறை நாவின்ந்தணர்க் காயினும்.....அடையா வா யிலவ னருங்கடை குறுகி” சிறுபாண். ௨௦௪ - ளு.

ச. ‘சொல்லிய சொல்லோசில’: “பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்மமா சந்தி, சிலசொல்ல தேற்ற தவர்” குறள், சுசகூ.

(19 - ம்.)—1 ‘மருங்கின்’, ‘மருங்கினுயவமது வேளரசன்’ 2 ‘சொல்லியது சொல்லோ’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். சஉ.௫

ரு யேணியுஞ் சீப்பு மாற்றி

மாண்வினை யானையு மணி 1 களைத் தனவே.*

தீனை - வாகை ; துறை - பார்ப்பனவாகை.

மதுராவேளாசான்.

(௩௦௫)

ரு. சீப்பு - கதவுக்கு வலியாக உள்வாயிற்படியிலே நிலத்தேவீழ இடம் மரம் (சீலப். கரு: ௨௧௫ - அடியார்.) இஃது ஒருவகைத்தாழ்.

சு. மாண்வினையானே - மாட்சிமைப்பட்ட தொழிலையுடையயானே ; மாட்சிமையாவது - போரிலே எதிர்த்தாலன்றி மற்றஇடத்து ஒருயிரையும் துன்புறுத்தாமை; “வினாவில் யானே”, “தொழினவில் யானே” (பதிற். அ.௨, அச.) மணி - யானையின் இருபக்கத்தும் அணியப்படும் மணி ; “மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்தூர்த லிளா” இன்னு. கச.

* ௧. அந்தணன் தூது சொந்ததற்கும் (தொல். அகத்திணை. கு. ௨௮ - இளம்; டை. டை. டை. ௨௬-ந; நம். ௧. கு. எரு ; து-யி. சசு. ௩. ௨௧௪), தூதருரைகேட்ட அகத்துழிகளுயோன்றிற் கண்டோர் கூறியதற்கும் (தொல். புறத்திணை. கு. ௧௨ - ந) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘களைத்தனவே’, ‘களந்தனவே’

(௩௦௬) களிறுபொரக் 1 கலங்கு 2 கழன்முள் வேலி

யரிதுண் கூவ லங்குடிச் சீறா

ரொலிமென் கூந்த லொண்ணுத லரிவை

நடுகற் கைதொழுது பரவு மொடியாது

ரு விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே யென்னையு

க. கழல் - கழற்கொடி : “கழன்முள்வேலி” பெரும்பாண் : கருச, கஅச - ரு; மூலே. ௨௭.

௨. கூவல் - கிணறு.

க-௨. யானே உழக்குதலாற் கலங்கிய கூவல்; முள்ளையுடைய கழற்கொடியாலாகிய வேலியையுடைய சீறார்.

௩. தழைத்த மெல்லியகூந்தலையும் ஒள்ளியநெற்றியையுமுடைய அரிவை; “ஒலிமென்கூந்தல்” புறநா. கசு. ௬; துறந். ௨௨ ரு.

ச. நடுகல்லீத் தொழுதல் மரபென்பதை, “அரிம்புகழ் பாடி யழுதழுது நோன, திரும்பையுள் வைகற் றிருந்த - கடும்பொடு, கைவண் குருசில்கற் கை தொழுகச் செல்பாண, தெய்வமாய் நின்றான் நிகைக்கு” (பு - வெ. கரு: ௧௩) என்பதனாலுணர்க. பரவும் - துதிப்பான். ஒடியாது - ஒழியாது; தவிராது.

ரு. யான் விருந்தைப் பெறுவேனாக; தில், விழைவின் கண்வந்தது. என் னியும் - என் கண்வனும்.

(பி - ம்.)—1 ‘கலங்கி’ 2 ‘கன்முன்’

சுஉக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

மொ.....வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்பகை செய்துக வெனவே.*

திணை - அது ; துறை - முதிர்மலை.

அள்ளுநீர்நன்மலையார்.

(௩௦௬)

எ. பகை எய்துக வென்று வேண்டியது, தன்கணவன் நிச்சயமாக வெல்லுவானென்று துணிந்து.

(எ) எனப் (சு) பரவுமென்க.

* இது கண்டோர் கூற்று.

(௩௦௭) ஆசா கெந்தை யாண்டிளன் கொல்லோ

குன்றத் தன்ன களிற்றொடு பட்டோன்

1 வம்பலன் போலத் தோன்று முதுக்கான்

வேனல் வரியணில் வாலத் தன்ன

௫ கான வூகின் கழன்றுகு முதுவீ

யரியல் வான்குழற் சரியற் றங்க

நீரும் புல்லு 2 மீயா துமணர்

யாருமி லொருசிறை முடத்தொடு துறந்த

வாழா வான்பக டேப்ப்பத் 3 தெறுவர்

க0 4 பேருயிர் கொள்ளு 5 மாதோ வதுகண்டு

க. மு. புறநா. ௨௩௫: கஎ; குறுந். கஎசு; பற்றுக்கோடாகிய என் தலைவன் எங்கே உள்ளானே ?

உ. பட்டோனென்பது கூட்டுப்பொருளது.

௩. வம்பலன் - அயலான். உதுக்கான் - அவ்விடத்தே பார் ; “எவன் விரைந்து சேறி யதுக்கான்” கலி. ௧௦௮.

ச. வேனல் - வேனிற்காலம். வரியணில் - முதுகில் மூன்று வரிகளை யுடைய அணிப்பிள்ளை; “மூவரியணில்” (தொல். மரபு. கு. ௬.) வாலம்-வால்.

௫. ஊகு - ஊகம்புல். வீ - ஸூ ; எழுவாய்.

ச - ௫. அணில்வால் ஊகம்புல்லிற்குவமை.

எ. உமலார் - உப்புவாணிகர்.

அ. யாருமில் ஒருசிறை - ஒருவருமில்லாத ஒருபக்கத்தில்.

க. பகடு - எருது. தெறுவர் - பகையர்.

க0. பெரிய உயிர்களைக் கவருகின்றான்.

(உ) பட்டோன் (க0) பேருயிர் கொள்ளும்.

(பி - ம்.)—1 ‘வம்பலபோலத்’ 2 ‘சுயாதுமன்ற’ 3 ‘தெறுவவர்’, ‘தெறுவர்’

4 ‘பேருயிர்க்கொ’ 5 ‘மாதோவ.....கெகள்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புணையும். சஉஎ

வெஞ்சின யானை வேந்தனு மிக்களத்
தெஞ்சலிற் சிறந்தது பிறிதொன் றில்லெனப்
பண்கொளற் கருமை நோக்கி
நெஞ்சற வீழ்ந்த புரைமை யோனே.*

திணை - தும்பை ; துறை - களிற்றுடனிலை.

(௩௦௭)

* 1. தும்பைத்திணைத் துறைகளுள், 'களிற்றெறிந தெதிர்த்தோர்பாடு' என்பதற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. கு. கச - இளம்.

(௩௦௮) பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
மின்னேர் பச்சை மிஞிற்றுக்குறற் சீறியாழ்
நன்மை நிறைந்த நயவரு பர்ண
சீறார் மன்னன் சிறியிலை யெஃகம்
௩ வேந்தார் யானை யேந்துமுகத் ததுவே
வேந்துடன் நெறிந்த 1 வேலே யென்னை
சார்தா ரகல முளங்கழிற் தன்றே
யுளங்கழி சுடர்ப்படை யேந்திரம் 2 பெருவிற

க - உ. "பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பி, னின்குறற் சீறியாழ்" (சீறுபாண். ௩௦௮-௩); "பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பிற், றெடைய மை கேள்வி" (பெரும்பாண். ௧௩-௬); "பொன் வாரந் தனயாழ் னரம்பு ளார்து" பாகவதம். ௧௦: கோவத்தன். ௩௮௦.

க - ந. பொற்கம்பியினை ஒத்த முறுக்கு அடங்கின நரம்பினையும், மின்னலை ஒத்த தோலினையும் மிஞிற்றென்றும் வண்டுச்சாதியின் குரலபோன்ற ஓசையையுமுடைய சிறிய யாழ்க் கல்வியின் நன்மை நிறைந்த விருப்பம் வந்தபாண் !

ச. சீறார் மன்னன் - குறுநிலமன்னன். எஃகம் - வேல்; எழுவாய்.

௩. வேந்தன் ஊருகின்ற. ஏந்துமுகம் - எடுத்தமுகம்.

ச - ௩. எஃகம் முகத்தது: "வேந்தார் யானைக் கலல, தேந்துவன் போலான்ற னிலங்கிலை வேலே" புறநா. ௩௦௧: ௧௩ - ௬.

௬ - எ. அரசன் கோபித்தெறிந்த வேலு என் தலைவனது சந்தனம் பூசிய மார்பின் உள்ளே சென்றது.

அ - ௬. நம்பெருவிறல், தன் மார்பின் உட்சென்ற அவ்வொளிபொருந் திய வேற்படையைப் பறித்து எடுத்துச் செலுத்தி ஓட்டிய காலத்து ; பெரு விறல் - மிக்க வலியை யுடையவன்.

(பி - ம்.)—1 'வேலையன்னை' 2 'பெருவ...வாபுன் தலைமடப்பிடி'

சஉஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

லோச்சினன் றுரந்த காலே 1 மற்றவன்
 ௧௦ புன்றலை மடப்பிடி நானக
 குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத்தனவே.*
 தீணை - வாகை ; துறை - ழதீன்மலை.
 கோலூர்கிழார்.

(௩௦௮)

க - கக. பிடி - பெண்யானை; அது வேந்தனார்தி. அவ்விடத்துப் புல்லிய தலையை யுடைய பிடிநானக கன்றுகளெல்லாம் புறங்கொடுத்தோடின.

*1. ஆரமரோட்டென்னுந் துறைக்கு மேற்கோள் காட்டி, 'இது சிறார் மன்னன் வேந்தனைப் புறந் கண்டது' என்பர்; தோல். புறத்திணை. கு. ௩-ந. (பி - ம்.)—1 'மற்றவர்'

(௩௦௯.) இரும்புமுகஞ் சிதைய நூறி யொன்னு
 ருஞ்சமங் கடத்த லேனோர்க்கு மெளிதே
 நல்லரா வுறையும் புற்றம் போலவுங்
 கொல்லேறு திரிதரு மன்றம் போலவு
 ௩ மாற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறை
 2 யுளனென வெருஉ மோரொளி

க - உ. பகைவருடைய படைக்கலங்கொண்டு முகஞ்சிதையும்படி தங்கள் படைக்கலங்களால் அவருடையபோரை வெல்லுதல் மற்றவர்க்கும் எளிதாகிய காரியம். இரும்பு, படைக்கலத்துக்கு ஆகுபெயர். 'ஏனோர், ஏனையோ ரென் பதன்' விகாரம்.

௩. நல்லரா - நாகம் ; "நாமநல்லரா" (அகநா. ௭௨) எனச் செய்யுளி லும், 'நல்ல பாம்பு' என வழக்கிலும் உண்மை அறிக. இஃது உறையுமிடத் தைப் பிறர் அஞ்சி யணுகாரென்பது, "வரி மி த், தரவுறை புற்றத் தந்தே நாளும், புரவலர் புன்க ணைக்கா திரவலர்க், கருகாழியும் வண்மை, யுரைசா னெ டுந்தகை யோம்பு மூரே" (புறநா. ௩௨௯ : ௩ - ௬) என்பதனாலும் விளங்கும்.

ச. கொல்லுகின்ற இடபம் திரிகின்ற மன்றம் - பசுக்கள் தங்கும் பொது ஷ்டம் ; "கொல்லேறுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும், புல்லாளோ யாய மகள்" கலி. ௧௦௩.

௩ - க. குணமடியாகத் தோன்றிய வினைக்குறிப்புச்சொற்கள் பலவிகற் பப்பட்டு வருமென்று கூறி, "மாற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறையுள்ள" என்ப தை ஒருவகைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டினர்; நனீ - வி. கு. ௩௨௧.

க. ஒளி - பிறர்க்கு அச்சமுண்டாதற்குக் காரணமான நன்மதிப்பு ; ஒளியென்பதற்குப் பரிமேலழகர் (குறள், ௬௬௮) எழுதிய விசேடக்குறிப்பும், "உறங்குமாயினு மன்னவன்நன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்கு மால்" (கீவக. ௨௪௮) என்பதும் இங்கே அறியற்பாலன.

(பி-ம்.)—1 'முகஞ்...யொன்' 2 'உளனெனவெருஉம்', 'உளனெனவெருஉம்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபும். சஉக்

வலனுயர் நெடுவே 1 லென்னைகண் ணதுவே.*

திணை - தும்பை ; துறை - நூழிலாட்டு.

மதுரையினங்கண்ணிக்கேளசிகுறார்.

(௩௦௬)

எ. பென்றோர் வேலைபுயர்த்தல் மரபு, “வென்று.....உயாக நும வேலே”
(புறநா. ௫௮), “வெங்கனத்துவேலுயர்த்த வேந்து” பு - வெ. க. கக.

ரு - எ. மாற்றுதற்கரிய வலியொடு பகைவர் பாசறைக்கண்ணே இவன் இருக்கிறான் என்று வெருவதற்குக் காரணமாகிய ஒப்பற்ற ஒளி வெற்றியால் உயர்த்தும் நெடிய வேற்படையையுடைய எள்தலைவனிடத்தேயுள்ளது.

சு - எ. ஒளி என்னைகண்ணது.

* 1p. “பெரும்பகைதாங்கும் வேலினுனும்” என்பதனுரையில், சான்றோர் பெரும்பாலும் வேற்படையையே சிறப்பித்துக் கூறுவரெனுகூறி, இதனை மேற்கோள் காட்டினர் ; தோல். புறத்திணை. சூ. உக - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘என்னைக்கண்’, ‘என்னைக்கண்ணதுவே’

(௩௦௦.) பால்கொண்டு மடிப்பவு முண்ணு னுகலிற்

செறாஅ தோச்சிய சிறுகோ லஞ்சியொ

டியவொடு வருந்து மன்னே யினியே

புகர்நிறங் கொண்ட களிற் றுடாளுன்

ரு முண்ணுள் வீழ்ந்த வுரவோர் மகனே

யுன்னில னென்னும் புண்ணொன் றம்பு

மானுளை யன்ன குடிரித்

தோன்றிசைக் கிடந்த 1 புல்லண லோனே.

திணையும் துறையும் அவை.

பொன்முடியார்.

(௩௦௦)

க. மடுப்ப - உண்பிக்க. உ. அஞ்சி - ஒருகுறுநிலமன்னன். ஒடு-ஆல்.

ங. உயவு - கவலை. இனி - இப்பொழுது.

ச. ஆளுன் - அமையானாகி. ரு. முண்ணுள் - முதல்நான்.

சு. புண்ணில் ஒன்றிய அம்பை யான் உன்னிலனென்பான்.

எ. புல்லுனைக்குடிரிப்புதல்வன்; புறநா. உஎங். ௩. ஐங்குறு. ௨௦௨ பார்க்க.

அ. தோல் - யானை ; கேடகமுமாம். அணல் - தாடி ; “மையணற் காளை” புறநா. அங்.

(பி - ம்.)—1 ‘புல்லணலோனே’

சுரு. புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(நகக.) களர்ப்படி கூவற் றேண்டி நானும்

புலேத்தி கழீஇய தூவெள் ளறுவை

தாதெரு ¹ மறுகின் மாசண விருந்து

பலர்குறை செய்த மலர்தா ரண்ணற்

டு கொருவரு மில்லை மாதோ செருவத்துச்

சிறப்புடைச் செங்கண் புகையவோர்

தோல்கொண்டு மறைக்குஞ் ² சால்புடை யோனே.*

திணை - அது ; துறை - பாண்பாட்டு.

ஒளவையார்.

(நகக)

க. களர் - உவாரிலம். கூவல - கிணறு ; “பூவற்படுவிற் கூவற்றேண்டி ய” புறநா. நகக.

உ. புலேத்தி - வண்ணத்தி ; “உடையோர் பான்மையிற் பெருங்கை தூவா, வறனில் புலேத்தி” (நற். சுரு), “நலத்தகைப் புலேத்தி பசைதோய்த் தெடுத்தது, தலைப்புடை போக்கித்தண்கயத்திட்டநீரிற் பிரியா” (குறுந். நகரு), “ஆடைகொண்டொலிக்கு நன்புலேத்தி காட்டென்றாளோ” (கலி. எஉ.) தூவெள் ளறுவை - மிக வெள்ளிய ஆடை ; “தூவெள் ளறுவை போர்ப்பித்திலதே” புறநா. உஅசு : டு.

ந. தாதெருமறுகு - எருப்பொழிகையுடைய வீதி ; “தாதெருமறுகிற் பாசலற” புறநா. நக : கக.

உ - ந. அறுவை அழுக்குண்ணும்படியிருந்து. ச. குறை - காரியம்.

டு. உதவி செய்தற்கு ஒருவருமில்லை. எ. தோல் - கேடகம்.

* தலைவனது ஆற்றல் கூறியதனை பாண்பாட்டாயிற்று.

(பி - ம்.)—1 ‘மறுகிறன்’ ² ‘சால்புடையோரே’

(நகஉ.) ஈன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே

சான்றோ னுக்குத் தந்தைக்குக் கடனே

க. பெற்றுப்பாதுகாத்தல என்னிடத்திலுள்ள கடமையாம் ; “ஈன்று புறந்தந்தவெம்முமுள்ளாள்” (அகநா. நரு.) தலைக்கடன் - முதன்மையான கடனுமாம்.

உ. தன் குலத்துக்குரிய படைக்கலப்பயிற்சியாகிய கல்வி அதற்குரிய அறிவு அதற்குரிய செய்கைகள் ஆகிய இவற்றால் நிறைந்தவனாகச் செய்தல் தகப் பனுக்குக் கடமையாம் ; “உயர்மிக்க தந்தை” என்பதற்கு, ‘பிள்ளை உயர்ச்சிமிசு தற்குக் காரணமான தந்தை’ என்று பொருள்கூறி இவ்வடியை மேற்கோள்காட்டினர் ; சீவக. சஎந - ந.

புறநா னுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சங்க

1 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே

2 நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே

நு யொளிறு 3 வா ளருஞ்சம முருக்கிக்

களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே.*

கீணை - வாகை ; துறை - முதிர்மலை.

பொன்மடியார்.

(நகஉ)

ந. படைக்கலத்தைத் திருத்தமாகச் செய்துகொடுத்தல் கொல்லனுக்குக் கடமையாகும் ; வடித்தல் - கூரிதாக்கலுமாம். 'கொல்லன்' என்பதற்கு வேல் மடிக்குங் கொல்லனென இவ்வடியை உட்கொண்டு அடியார் கீதநல்லார் பொன்முகுதியிருத்தல் ஈண்டு அறியற்பாலது ; சிலப். கட: "இளமாவெயிற்றி".

நு - சு. "செல்சமமுருக்கி" (முருகு. கூக), "பொருந்தா மன்ன ரருஞ் சமமுருக்கி, யக்களத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க, புகர்முகக் குஞ்சர மெறிந்த வோக, மதன்முகத் தொழிய நீபோந் தனையே" (தகடுர்யாத் திரை, "வாது 1') என்பவை இங்கே அறியற்பாலன.

* மு. தொல். புறத்திணை. கு. உச - ந. மேற்கோள்.

(19 - மீ.)—1 'வேலடித்து' 2 'தண்ணடை', 'ந...ண்ணடை' 3 'வாள் வஞ்சமமுருக்கி'

(நகந.) அத்த நண்ணிய நாடுகெழு பெருவிறல்

கைப்பொருள் யாதொன்று மிலனே நச்சிக்

காணிய சென்ற விரவன் மாக்கள்

1 களிறொடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் 2 கடவ

நு வுப்பொய் சாகாட் கிமணர் காட்ட

கழிமுரி குன்றத் தற்றே

க. அத்தம் - அரியவழி. பெருவிறல் - தலைவன். உ. நச்சி - விரும்பி.

ந. காணிய - காண்பதற்கு. ச. கடவ - ஈதற்குரியன்.

நு. உப்பைக்கொண்டு செலுத்துகின்ற வண்டிகளையுடைய உப்பு வாணிபம் ; ஒய்தல் - செலுத்துதல் ; "உமண, ருப்பொ யொழுக்கை யெண்ணுபமா தா" புறநா. ககசு: எ - அ.

உ - சு. "ஒன்னு, ராரெயி லவர்கட் டாகவு துமதெனப், பாண்கடனிறுக் கும் வள்ளியோய்" (புறநா. உரு: சு - கக), "களைபொரு ளில்லான் கொடையே கொடைப்பயன்" (நாலடி. சுரு) என்பவற்றை இவ்வடிகளின் பொருள் நினைப்பிக்கின்றது.

(19 - மீ.)—1 'களிறொடுநெடுந்தேர்', 'களிறொடுகடுந்தேர்' 2 'கடல்', 'கடவு'

சகஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

யெள்ளமை வின்றவ னுள்ளிய பொருளே.*

திணை - அது ; துறை - வல்லாண்மூலம்.

மாங்குடிகிழார்.

(நக)

௭. அவன் கருதியபொருள் இகழற்பாலதன்று; என்ருதல் - இகழுத

* மு. 'வேந்தன் சீர்சால சிறப்பெடுத்த துரைத்தல்' (தொல். புறத்திணை. கு. நு - ந) எனபதற்கு, 'வேந்தற்குரிய புகழமைந்த தலைமைகளை ஒருவன் வாக்க அவன் படையாளரும் பிறரும் கூறல்' என்று பொருள்கூறி, இதன் மேற்கோள்காட்டி, இது படையாளர் கூற்றென்றும், இதற்கு முடிவேந்தல் சிறப்பெடுத்ததுரைத்தலென்று கூறின் அது பொதுவியலிற் கூறலாகாதென்றுணர்க வென்றும் கூறுவர்.

(நகச.) மனைக்குவிளக் காகிய வாணுதல் கணவன்
முனைக்குவரம் பாகிய வென்வே நெடுந்தகை
நடுகற் பிறங்கிய வுவலிபு பறந்தலைப்
புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறூர்க்
நு குடியு மன்னுந் தானே கொடியெடுத்து
1 நிறையழிந் தெழுந்தரு தானேக்குச்
சிறையுந் தானேதன் னிறைவிழு முறினே.

திணையும் துறையும் அவை.

ஐயூர்முடவனார்.

(நகக)

க. "மனைக்கு விளக்க மடவான்" நான்மணி. க௦ச.

உ. முனை - போர். வென் - வெற்றி.

ங. நடுகல் மிகுந்த பறந்தலை, உவலிபு பறந்தலையெனக் கூட்டுக. உவலிபு தழைக்களைப்பெய்த. பறந்தலை - பாழ்பட்ட இடம்.

ச. புல்லியகொட்டையையுடைய நெல்லி. வன்புலம் - குறிஞ்சியுமுல்லையு.

ரு. குடிமக்களுரொருவனும் தானே; மன், உம், அசைநிலை.

க. நிறை - நிறுத்தப்படுதல்; "நிறையருந்தானே" சீலப். உரு : கஎஅ.

எ. சிறை - காவல். இறைவிமும்முறிந் - அரசன் துன்பமுற்றால்; "வே துவிழுமுறவே" புறநா. நகக:கஉ.

(பி - ம்.)—1 'நிறையழிந் தெழுந்தரும்', 'நிறையறிதெழுந்தரு'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ச.ந.ந.

(நகரு.) உடைய ஞபி னுண்ணவும் வல்லன்

கடவர் மீது மிரப்போர்க் கீயு

மடவர் மகிழ்துணை நெடுமா னஞ்சி

யில்லிறைச் செரீஇய நெலிகோல் போலத்

நு தோன்றா திருக்கவும் வல்லன் மற்றதன்

கான்றுபடு கணையெரி போலத்

தோன்றவும் வல்லன்றான் தோன்றுங் காலே.

தீணையும் துறையும் அவை.

நெடுமானஞ்சியை 1 ஓளவையார்.

(நகரு)

ந. மடவர்-அறிவில்லார் (புறநா.கருசு:ச.) நெடுமானஞ்சி-ஒரு தலைவன்.

உ - ந. கடவர் - படைவீரர் முதலியோர். மீதும்-மேற்பட்டும். ஈயுமஞ்சி. 'மடவர் மகிழ்துணை' என்பது, 'பாணரொக்கல்' (திருச்சீழ். ச. 100) என்பது போலவது.

ச - நு. அவன் வீட்டின் இறப்பிற் செருகப்பட்ட தீக்கடைகோலைப் போலத்தன்வலி வெளிப்பட வேண்டாத காலத்து அடங்கியிருக்கவும் வல்லன்.

நு - எ. நெலிகோலாலே கக்கப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற காட்டுத்தீயைப்போல வெளிப்படத்தோன்ற வேண்டிய காலத்துத்தோன்றவும் வல்லன்.

(பி - ம்.)—1 'ஓளவையாரான்'

(நகரு.) கள்ளின் வாழ்த்திக் கள்ளின் 1 வாழ்த்திக்

காட்டொடு மிடைந்த சீயா முன்றி

ஞட்செருக் 2 கனந்தர்த் துஞ்சுவோனே

யவனெம் 3 மிறைவன் யாமவன் பாணர்

நு நெருரை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்த

னிரும்புடைப் பழுவான் வைத்தன னீன்றிக்

க. கள்ளினைவாழ்த்தி: புறநா. உருள: சு.

உ. சித்தல்- தூத்தல்; பெருக்கல்; "மந்தி சீக்கு மணங்குடை முன்றில்" (புறநா. உருள: ச); "மந்தி சீக்கு மாதஞ்சு முன்றில்" பெரும்பாண்.சகூள.

ந. நாட்செருக்குஅனந்தர்-விடியற்காலத்துக் கள்ளைக்குழுத்த மயக்கத்தால்.

க - ச. காட்டு-செத்தை; "துடைப்பந்துகட்காட்டுப்புலிதழ்", "காட்டுக் களைந்து" (ஆசார. சநு, சகூ.) ஒடு, அசை. தூவாதமுன்வாயிலினிடத்தே தானுண்டகள்ளைவாழ்த்தி நாட்கால அனந்தரால் துயிலுவோன்; "முன்றிற்கிடந் தபெருங்களியாளர்" (புறநா. உருள: உ.) துங்குவோனாகிய அவனே எம்தலைவன்.

நு - சு. நேற்றுவந்த விருந்தினரை உபசரித்தற்காகத் தன்பழைய வாட்படையை ஈடாகவைத்தான். இன்று - இன்றைத்தினம்.

(பி - ம்.)—1 'வாழ்த்திகளள்ளின்...தசீயா' 2 'கனந்தரத்துஞ்சு' 3 'இறை யவன்'

சகல புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணைய மிதுகொண்

1 உவதி லாள னென்னாது நீயும்

2 வள்ளி மருங்குல் வயங்கிழை யணியக்

க0 கள்ளுடைக் கலத்தேம் யாமகிழ் தூங்கச்

3 சென்றுவாய் சிவந்துமேல் வருக

சிறுகண் யானே வேந்துவிழு முறவே.*

திணையும் துறையும் அவை.

மதுரைக்கள்ளிற் 4 கடையத்தன்வேணுகளுர்.

(நகக)

எ. பணையம் - ஈடு. அ. ஈயாதவனென்று கருதாமல் நீயும்.

க, பூங்கொடிபோன்ற இடையையுடைய நின்விதவி விளங்கிய அணி கலத்தை அணியவும்; வள்ளி - பூங்கொடி.

* மு "மதவன் ஆரமரோட்டல் கூறியது" என்பர்; தோல். புறத்திணை. கு. 19-ந்.

(19 - ம்.)—1 'ஈதலிலாளன்' 2 'வள்ளியலகு விளங்கிழை' 3 'சென்று நாசிவந்து மேவருசிறுகண்', 'செறுவாசிவந்து' 'செறுநாசிவந்து' 4 'கடையத்த னுர் வெண்குகளுர்'

(நகக.) வென்வேல்.....நது

முன்றிற் கிடந்த பெருங்கனி யாளந்

கதளுண்டாயினும் பாயுண் டாயினும்

யாதுண் டாயினுங் கொடுமின் வல்லே

ரு வேட்கை மீளப... ..

.....கு மெமக்கும் பிறர்க்கும்

யார்க்கு மீய்ந்து 1 துயிலேற் பினனே.

திணையும் துறையும் அவை.

2 வேம்பற்றார்க்குமாரூர்.

(நகக)

உ. முன்வாயிலிற் படுத்துக்கிடந்த மிக்க களிப்பிணையுடையானுக்கு.

ந. அதன் - தோல். இதில் சிலசாதியார் படுத்தல இயல்பு; அது, "மான் ரோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி" (பெரும்பாண். அக), "உழையதட்பள்ளி, யுவலைக்கண்ணி வன்சொ லிளைஞர்" (மதுரை. நக0 - கக) என்பவற்றாலும் அறியலாகும்.

ச. வல்லே - விரைவாக.

எ. துயிலேற்பினன் - துயிலேற்றலையுடையான். ஆதலால் அக்களியாள னுக்கு யாதுண்டாயினும் வல்லே கொடுமினென்க.

(19 - ம்.)—1 'துயிலேற்பினனே' 2 'வேப்பத்தூர்க்குமாரூர்'

புறநானூறு முழையும் குறிப்புரையும். ௪௨௫

(௩௧௮.) கொய்யடகு வாடத் தருன்ற குணங்க
மயிலஞ் சாயன் மாஅ யோனொடு
பசித்தன் றம்ம பெருந்தகை யூரே
மனையுறை குரீஇக் கறை ¹ யணற் சேவல்
நு பாணர் ² நரம்பின் சுகிரொடு வயமான்
³ குரற்செய் பீலியி னிழைத்த குடம்பைப்
பெருஞ்⁴ செய் நெல்லி னரிசி யார்ந்துதன்
புன்புறப் பெடையொடு வதியும்
யாணர்த் தாகும் வேந்துவிழு முறினே.

தினையும் துறையும் அவை.

பெருங்குன்றுர்க்கிழார்.

(௩௧௮)

க. கொய்த இலைக்கறிகள் வாடவும் கொண்டுவந்த விதகு உணங்கவும்.

உ. மாஅயொள் - மாமை நிறத்தினை யுடையவன் ; மனைவி. மாமை - அழகிய நிறம் ; “மாமைக்கவினே” ஐங்குறு. ௩௩, ௧௦௩, ௧௩௪.

௩. பசித்தன்று - பசித்தது ; ஊர்ப்பசித்தது.

௪. கழுத்திற் கறுப்பினையுடைய ஆண்குருவி ; “உள்ளிறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்” நற். ௧௮௧.

௫. வயமான் - சிங்கம். ௬. செய்குடம்பை - கூடு.

௭. நெல்லினரிசி - நெல்லொடு கூடிய அரிசி. ஆர்ந்து - உண்டு.

௮. வாடிய ஆம்பற்பூப்போன்ற சிறகுடைமையாற் புன்புறப் பெடையென்றார் ; “புன்புறப் புறவின் கணநிறை” பதிந். ௩௬ : ௧௧.

௯ - ௮. “ஆம்பற் பூவின் சாம்ப லன்ன, கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ, முன்றி லுணங்கன் மாந்திமன்றத், தெருவினுண்டாது குடைவன வாடி, யில்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்” குறுந். ௪௬.

௧௦. யாணர்த்து - புதுவருவாயினையுடையது. வேந்து - பகை வேந்தன். விழுமுறின் = விழுமமுறின் - துன்பமுற்றால் ; “தன் னிறைவிழுமுறினே” புறநா. ௩௧௪ : ௭.

(பு - ம்.)—1 ‘யணற் செலல், பாண’ ² ‘நரம்பிசைநீரொடு’ ³ ‘குரசை பிலியினிளமை மூத்தகுடம்பை’, ‘குரசெய்பீலியினிமைமூத்த’, ‘பூத்த’ ⁴ ‘செய் செல்லின்’

சங்க புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(நகக.) பூவற் படுவிற் கூவற் ¹ ரேண்டிய

செங்கட் சின்னீர் பெய்த சீறின

முன்றி லிருந்த முதுவாய்ச் சாடி

தி 2 யாங்கஃ டெண்டென வறிது மா தினறு

நு படலை முன்றிற் சிறுதினை யுணங்கல்

3 புறவு மிதலு மறவு முண்கெனப்

பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதே யதனை

முயல்சுட்ட வாயினுந் தருகுவேம் ⁴ புகுதந்

5 தீங்கிருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண

க0 கொடுங்கோட் டாமா னடுங்குதலைக் குழவி

புன்றலைச் சிறுஅ கன்றெனப் பூட்டுஞ்

சீறார் மன்ன நெருரை ஞாங்கர்

வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்துநின்

பாடினி மாலை யணிய

கரு வாடாத் தாமரை சூட்டுவ னினக்கே.

தீனையும் துறையும் அவை.

ஆலங்குடி வங்கனார்.

(நகக)

க. பூவல் - செம்மண். டடு - மடு. தோண்டிய - தோண்டிலா லுண்டாகிய;
“களர்ப்படு கூவற் ரேண்டி” (புறநா. நகக: க); “பூவல்-செம்மண்; பூவற் படு
வற் கூவற் ரேண்டிய வென்றார் புறத்திலும்” சிலப். கக: ந - கூ. அடியார்.

உ - ந. பெய்த சாடி. ச. அந்நீர் மாசிலலாதது.

நு. படலை - தழை; படலுமாம். உணங்கல் தினை - உலர்ந்த தினை.

கூ. இதல் - ஒருவகைப் பறவை; “இதல்கவாந்துண்டென” (புறநா.
நஉ0: கக); “இதன்முட்செந்நனை, நெருங்குகுலைப்பிடெம்” (அகநா. உந:
ந.) அறவும் - மிகவும்.

எ. பொழுது எல்லின்று - சூரியன் ஒளிமழுங்கியது; “ஏகுதிமடந்தை
யெல்லின்று பொழுதே” நற். உகச.

கூ. இருந்தீமோ - இரு. முது - பேரறிவு; “முதுவாயிரவல்” புறநா.
சஅ; கஅ0; பதீற். கூக.

க0. ஆமான் கன்றை. கக. புன்றலை - சிவந்த தலை.

கஉ. மன்னன், எழுவாய். நெருரை ஞாங்கர் - நேற்று.

கந. பகைமேற்சென்றனன். கசு. பாடினி - பாணிச்சி.

கரு. வாடாத்தாமரை - பொற்றாமரைப்பூ; “எரியகை தன்ன வேடி
றாமரை, சரியிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி” (பொநந. கருக - சு0); “பைம்
பொற்றாமரை பாணர்ச் சூட்டி” பதீற். சஅ.

கச - நு. புறநா. கக: கக - எ ஆம்அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

(பி.ம.)—1 ‘ரேண்டிய’ 2 ‘யாங்கஃ டெண்டென’, ‘யாறுஃடுண’ 3 ‘மறவுமுண
டெனப்’, ‘புறவுமிதலு’ 4 ‘புகுநீங்கிரு’ 5 ‘நங்கிருந்தீமோ’, ‘இருந்தீரேமுது’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௩௭

(௩.௨௦.) முன்றின் முஞ்ஞையொடு முசண்டை பம்பிப்
 பந்தர் வேண்டாப் பலர்தூங்கு நீழற்
 கைம்மான் வேட்டுவன் கணையின் மடிந்தெனப்
 பார்வை மடப்பிணை தழீஇப் பிற்தோர்
 ௫ தீர்தொழிற் றனிக்கலை ¹ தினைத்துவிளை யாட
 வின்புறு ² புணர்நிலை கண்ட மனையோள்
 கணவ நெழுதலு மஞ்சிக் கலையே
 பிணைவயிற் நீர்தலு மஞ்சி யாவது
 மில்வழங் காமையிற் கல்லென வொலித்து
 ௧௦ மானதட் பெய்த வுணங்குதினை வல்சி
 கானக் கோழியோ டிதல்கவர் துண்டென
 வார நெருப்பி னூர னாறத்
 தடிவார்ந் திட்ட முழுவன் னூர
 மிரும்பே ரொக்கலொ டொருங்கினி தருந்தித்
 ௧௫ தங்கினை சென்மோ பாண தங்காது
 வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க் கென்று

௧. முஞ்ஞை - முன்னை. முசண்டை - முசுட்டைக்கொடி. பம்பி - பரவி.
 ௩. கைம்மான் வேட்டுவன் - யானைவேட்டையாடுபவன்; “ஆனைவேட்டுவ
 னுனையும் பெறுமே” (புறநா. ௨௧௪: ௪.) கனை - மிகுதி. துயின் மடிந்தென - தூங்க.
 ௪. பார்வை - பார்வை மிருகம்; மிருகங்களை வேட்டையிலகப்படுத்துவதற்
 காக வளர்த்துப்பழக்கஞ்செய்யப்படுவது (பெரிய. கண்ணப்ப. ௩.) பிணையை.
 ௫. தொழில் தீர்த்த ஆண்மான். ௬. மாண்களின் சேர்க்கையை.
 ௭ - ௯. கணவனெழுதற்கும் கலை பிணையினின்றும் தீர்த்தமஞ்சி மனை
 யோள் புடைபெயர்ந்து நடவாமையால், ஒலித்தல், கானக்கோழிமுதலியவற்
 றின் றொழில்.

௧௦. மான்றோலிலுலர்த்திய தினையாகிய உணவை.

௧௧. இதல் - ஒருவகைப்பதவை; புறநா. ௩௧௯: ௬ - ஆம்அடிக்குறிப்பைப்
 பார்க்க.

௧௨. ஆரம். சந்தனம். ஆரல் - ஒருவகைமீன்.

௧௩. தடி - தடித்தல்; அறுத்தல். தடி - துண்டமுமாம். வள்ளூரம் -
 இடைச்சி; “முழுஉவள்ளூரம்” புறநா. ௨௧௬: ௨.

௧௪. கரியபெரிய சுற்றத்தாருடன் ஒருங்குண்டு.

௧௫. தங்கிச்செல.

௧௬. கூழ் - பொருள்; “படைகுடி கூழமைச்சு” குறள், ௩௮௧.

(பி - ம்.)—1 ‘தினைத்து விளையாட’ 2 ‘புணர ரநிலை’

சுருது புறநானூறு மூலமும் குறிப்புறையும்.

மருகா தீயும் வண்மை

1 யுரைசா நெடுந்தகை யோம்பு மூரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

வீராவெளியனார்.

(௩௨௧)

கஅ. உரை - புகழ். (கஅ) ஊர்க்குச் (கரு) செல்.

(பி - ம்.)—1 'உரை சொல்'

(௩௨௧.) பொரிப்புறப் பூழின் போர்வல் 1 சேவன்

மேந்தோல் களைந்த தீங்கொள் வெள்ளெட்

2 சுளகிடை யுணங்கற் செவ்வி 3 கொண்டிடன்

வேனிற் 4 கோங்கின் பூம்பொகுட் டன்ன

௫ குடந்தையஞ் செவிய கோட்டெலி யாட்டக்

கலியார் வரகின் பிறங்குபீ ளொளிக்கும்

வன்புல வைப்பி னதுவே சென்று

தின்பழம் பசீஇ.....னனே பாண

வாள்வடி விளங்கிய சென்னிச்

க0 செருவெங் குருசி லோம்பு மூரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

உறையூர் மருத் துவன் தாமோதரனார்.

(௩௨௧)

க. பொரி - புள்ளி. பூழ் - குறும்பூழ்ப்பறவை.

உ. மேந்தோல் - மேலேயுள்ளதோல். வெள்ளெட் - வெள்ளைநிறமுள்ள ஒருவகை எள்.

௩. உணங்கல் - உலருகின்றவெள்ளெள்ளை; செவ்வியுணங்கலை. கொண் உடன்.

ச. செய்யுளிடுத்து, காலத்தை அடையாக அடுத்துவருமொழி இன, தைக்காட்டாததற்கு மேற்கோள்; நன்-மபிலை. கு. ச00: நன்-வீ. கு. ச0௧ இ - வி. கு. ௩௧௨ - உரை.

௫. குடந்தை - வளைவு; "குடந்தையஞ் செவிய கோட்பவ ரொடுங்கி' அகநா. ௨௮௪. கோடு - கரை. ஆட்ட - அலைத்தற்கு. சேவல் எலியை அலைக்க
சு. பீள் - கரு. வரகின் பீளிற் சேவல் ஒளிக்கும்; பீளென்றது கதிர் போரை.

க0. செருவெங் குருசில் - போரை விரும்புதலையுடைய தலைவன்.

(பி - ம்.)—1 'செலவன்' 2 'களகிடை' 3 'கொண்டென்' 4 'வேனிதகொண் டென்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ச.ந.க.

(நஉஉ.) 1 உழுதூர் காளை ஆழ்கோ டன்ன
கவைமுட் கள்ளிப் பொரியரைப் பொருந்திப்
புதுவர கரிகாற் கருப்பை பார்க்கும்
புன்றலைச் சிறுஅர் வில்லெடுத் தார்ப்பிற்
நு பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கல னுடைய
2 மன்றிற் பாயும் வன்புலத் ததுவே
கரும்பி னெந்திரஞ் சிலைப்பி 3 நயவ
திருஞ்சுவல் வாளை பிறமு மாங்கட்
டண்பிணை யானும் வேந்தர்க்குக்
க0 கண்படை யீயா வேலோ னாரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

ஆலூர்கிழார்.

(நஉஉ)

- க. காளையின் செவ்வியழிந்த கொம்பையொத்த.
உ. பொருந்தியவர் சிறுர்.
க-உ. கள்ளியின் முள்ளுக்குத் கோடு உவமை; "குண்டைக் கோட்ட குறுமுட் கள்ளி" அக்நா. கஅச: அ.
ந. வரகு அரிகால் - வரகம்பயிரின் அரிந்த தாள். கருப்பை - எலியை;
"வேலிக்கருப்பை பார்க்கும்" புறநா. நஉச: எ.
ந - ச. எய்தசிறுர் முழங்குவராயின்.
நு. முயல், எழுவாய். கருங்கலன் - மண்ணைச் செய்யப்பட்ட அழகிற் பாண்டம்.
ச-சு. "தூமயிர்க் குறுந்தா ணெடுஞ் செவிக் குறுமுயல், புன்றலைச் சிறு அர்மன்றத் தார்ப்பிற், படப்பொடுந் கும்மே" புறநா. நஉச: உ - ச.
எ. எந்திரம் - ஆலை, "கரும்பி னெந்திரம்" ஐங்குறு. நுநு.
அ. சுவல் - பிடர். கூ. தண்பிணை - மருதநிலத்தைச்சார்ந்த ஊர்கள்.
(க0) ஊர் (சு) வன்புலத்ததுவே.
(பி - ம்.)—1 'உழுதூர்க்காளை' 2 'முனநின மபாயும்' 3 'அயலினிருஞ்சுவல்...யாளை பிறமுமாங்கட்'

(நஉந.) புனிப்பாற் 1 பட்ட வாடான் குழவிக்குச்
சினங்கழி மூதாக் கன்றுமடுத் தூட்டிங்
கா.....க்

- க. புலியினிடத்தே அகப்பட்ட ஆமானினது கன்றிலுக்கு.
உ. மூதா - முதியபசு. மடுத்தா - சேர்த்து.
(பி - ம்.)—1 'பட்ட விரமான்'

சச௦ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

குள்ளியது சுரக்கு மோம்பா வீகை
 ௫ வெள்வே 1 லாவ மாயி னெள்வாள்
 கறையடி யானைக் கல்ல
 துறைகழிப் பறியா வேலோ னாரே.

.....

.....டார்கீழார்.

(௩௨௩)

ச. சுரக்கும் - இடைவிடாமலளிக்கும்.

௫ - எ. 'பெயர்நிலைக் கிளவியி னுஅ குநவும்' என்பதற்குத் தத்தம்பொ ணுணர்த்தாது பெயர்ந்த நிலைமையையுடைய சொல்லான் வருஞ்செய்யுட் மெனப் பொருள்கூறி, "ஒள்வாட்.....வேலோனாரே" என்புழி, வேலோனெ டபது வேலையுடையானென்னும் பொருள் பெயர்ந்து ஒருபெயர்த்தன்மையா நின்றது" என்பர்; தோல். எச்ச. சூ. ௫௩ - ௩; ௫ - வி. சூ. ௩௭௦-உரை.

(பி - ம்.)—1' ஆப

(௩௨௪.) வெருக்குவிடை யன்ன 1 வெகுணோக்குக் கயந்தலைப்
 புள்ளுன் றின்ற புலவுளாறு கயவாய்
 வெள்வாய் 2 வேட்டுவர் வீழ்துணை மகாஅர்
 சிறியிலை 3 யுடையின் சுரையுடை வான்மு
 ௫ னாக துண்கோற் செறித்த வம்பின்
 வலாஅர் வல்விற் 4 குலாவரக் கோலிப்
 பருத்தி 5 வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்

க. வெருக்குவிடை - காட்டுப்பூனையின் ஆண். கயந்தலை - மெல்லியதலை வெருகினை விடையென்று கூறுவதற்கு இவ்வடிமேற்கோள்; தோல். மரபு. (சு.அ. பேர்.

உ. கயவாய் - மெல்லியவாய். உ - ௩. கயவாய்மகார்.

ச. சிறியஇலைகளையுடைய உடைமரத்தின் உட்டுளைபையை வெள்ளி முள்ளை; "உடையிலை நடுவண திடையிறக்கி னின்றித், தாமேயாண்ட" புறநா ௩௬௩: உ - ௩.

௫. ஊகதுண்கோல் - ஊகம்புலவின் ஈர்க்கில.

ச - ௫. உடைமுள்ளை ஊகங்கோலிற் கோத்த அம்பினைஉடையராய்.

சு. வலார் - வளார்; மலாரெனவழங்கும். குலாவர - வீனைய.

எ. தோல். எச்ச. சூ. ௧௭ - ௩. மேற்.

௩ - எ. "ஆர்ாரின் நின்கயிற்ற லமைச்சிறுகோல் வளைத்தவில்லுங், கூ வாய்முண் ணுணிபதித்த கோற்கோலுங் கைக்கொண்டு, கார்மேனி மைந்தரொ கான்புகுந்து கொடுவிலங்கி, னேர்வாய்மென்'குருளைபல வெய்தல் செய்தா

(பி - ம்.)—1 'வெருணோக்குக்' 2 'வேட்டுவர்' 3 'உடையினை சுரையடை வானஞ்சுதுண்கோற்' 4 'குலா புறக்' 5 'வேலி கரு பலிப்பார்க்கும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசக

புன்புலந் தழீஇய வங்குடிச் சீறார்க்
குமிழுண் வெள்ளை 1 பகுவாய் பெயர்த்த
க0 2 வெண்காழ் 3 தாய 4 வண்காற் பந்த
ரிடையன் பொத்திய சிறுதி விளக்கத்துப்
பாணரொ முருந்த நானுடை நெடுந்தகை
வலம்படு தானே வேந்தற்
குலந்துழி யுலக்கு நெஞ்சறி துணையே.*

திணையும் துறையும் அவை.

ஆலத்தூர்க்கிழார்.

(௩௨௪)

வினையாட்டால்” (சீகாளத்திப். கண்ணப்ப. ௨௯) என்பது இவ்வடிகளின் பொருளை ஒருவாறு தழுவிவந்திருத்தல காண்க.

எ - அ. “பருத்திவேலிச் சீறார்” புறநா. ௨௯௯: க.

க. குமிழுண் வெள்ளை - குமிழம்பழத்தை உண்ணும் வெள்ளாடு.

க0. காழ் - கொட்டை. தாய - பரந்த. பந்தரின்கீழ்.

கக. இடையன்: (புறநா. ௩௩௧: ச - ௩.) பொத்திய - மூட்டிய.

கஉ. நாண் - மானம். கச. உலக்கும் - இறக்கும்.

(கஉ) நெடுந்தகை (கச) துணை.

* ௩. வேந்தற்குத் துணையாகச் செல்வோரைக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩ - ௩.

(13 - ம்.)—1 ‘மதுவாய்’, ‘மறுகுவாய்’, ‘மறுவாய்’ 2 ‘வெண்காழ்ப்பத்த ரிடை’ 3 ‘காய’ 4 ‘வன்காழ்ப்பந்தர்’

(௩௨௩.) களிநுரீ ருடிய விடுநில மருங்கின்

வம்பப் பெரும்பெயல் வரைந்துசொரிந் திறந்தெனக்

குழிகொள் சின்னீர் குராஅ லுண்டலிற்

சேறு கிளைத்திட்ட கலுழ்கண் னூறன்

நு முறையி னுண்ணு நிறையா வாழ்க்கை

க. நீறு - புழுதி; “நீறடங்கு தெரு” (சிறுபாண். ௨0௧); “கரம்பைப் படுநீரூடி” பெரும்பாண். கூ௩.

உ. வம்பப்பெரும் பெயல்-புதியமழை; “வம்ப ாரியைக் காரென மதித் தே” (குறுந். ௬௬-) இறந்தென - போக.

௩. குரால் - ஒருவகைப்பசு; கோட்டானுமாம்.

ச. சேற்றைத் தோண்டிலாலுண்டாகிய கலங்கிய ஊறல்நீரை; “மணற் கிளைக்க நீருறம்” திருவள்ளுவமலை, ௩௧.

௩. “ஊண்முறையூட்டிம்” புறநா: ௩௩௧: அ.

சசஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 முளவுமாத் தொலைச்சிய முழுச்சொ ண்டவ

ருகும்பிழு தறுத்த 2 வெடுங்காழ்ப் படலைச்

சீறின் முன்றிற் கூறுசெய் திடுமார்

கொள்ளி வைத்த கொழுநிண நாற்ற

க0 மறுகுடன் கமழு மதுகை மன்றத்

தலந்தலை யிரத்தி 3 யலங்குபடி நீழற்

கயந்தலைச் சிறுஅர் கணைவினை யாடி

4 மருமினை யிருக்கை யதுவே வெண்வேல்

வேந்துதலை வரினுந் தாங்குந்

கரு தாங்கா வீகை நெடுந்தகை யூரே.

திணையும் துறையும் அவை.

உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனார்.

(௩௨௫)

சு. முளவுமா - முள்ளம்பன்றியை; தொலைச்சிய - கொன்ற; "முளவுமா வல்சி" (ஐங்குறு: ௩௬௪), "முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை" மலைபடு. ௧௭௬.

ச - சு. "கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்க் கூவல, வில்லேர் வாழ்க்கைச் சீறார் மதவலி" புறநா. ௩௩௧: க - உ.

எ. உடும்பிழுது - உடும்பினது நிணத்தை; "உடும்பின் விழுக்கு நிணம்" (புறநா. ௩௨௬: சு - க0.) அறுத்த உடும்பிழுதையென்க; ஒடுங்காழ்ப்படலை-ஒடுமரத்தின் கழிகளாலாகிய கட்டுக்கதவு; படலுமாம். ஒடு - ஒருவகை மரம்; "ஒடுமரக்கிளவி" தோல். உயிர். சூ. ௬0.

அ. முன்றிலில். கூறுசெய்திடுமார்-பிறர்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பாராய்.

க0. மன்றத்து - பொதுவிடத்துள்ள.

சு-க0. "நெய்ந்நைக்கொளீஇய, மங்குன் மாப்புகை, மறுகுடன் கமழும்" புறநா. ௩௨௬: ௩ - ச.

கக. அலந்தலை: "அலந்தலைமராமும்" (சீலப். ௧௧: ௭௫.) இரத்தி- இத்தி மரம்; இலந்தையுமாம்; அலங்குதல - அசைதல். நீழலில்.

க0 - கக. "இரத்தி நீடியவகன்றலை மன்றம்" புறநா. ௩௪: ௧௨.

க௨. வேட்டுவர்: புறநா. ௩௨௪: க - எ.

க௩. மினை - காவற்காடு; புறநா. ௩௨௬: ௭.

க௪. அரசன் தன்னிடத்தே வந்தாலும் தாங்குதற்குரிய.

க௪ - ௫. "வரகுகடனிரக்கு நெடுந்தகை, யரசவரிற்றற்கும் வல்லாளன் னே" புறநா. ௩௨௭: ௭ - அ.

(கரு) ஊர் (க௩) இருக்கையது.

(பி - ம்.)—1 முழவுமா தொலைச்சிய 2 'கொடுங்காழ்', 'தொடுங்காழ்'

3 'இலங்குபடி' 4 'அருமுனை'

புறநா னுறு முல்லை குறிப்புகள்

- (௩௨௬.) ஊர்முது வேலிப் பார்நடை வெருதி
 னிருப்பகை வெரீஇய னானம் பேடை
 யுயிர்நடுக் குற்றுப் 1 புலாவிட் டாற்றச்
 சிறையுஞ் செற்றையும் புடையுந் செழுந்த
 ௩ பருத்திப் பெண்டின் சிறுதி விளக்கத்துக்
 2 கவிர்ப்பூ நெற்றிச் சேவலிற் 3 தணியு
 4 மருமினை யிருக்கை யதுவே மனைவியும்
 வேட்டச் சிறுஅர் சேட்புலம் படராது
 5 படமடைக் கொண்ட குறுந்தா னுடும்பின்
 ௧௦ விழுக்குநிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை
 யாணர் நல்லவை பாணரொ டொராங்கு
 வருவிருந் தயரும் விருப்பின்ள் கிழவனு

க. வேலியைச் சார்ந்துள்ள காட்டுப்பூனையால; பார் நடை வெருகு-தான் கவர்த்துகொள்ளுதற்குரிய கோழிமுதலியவற்றைப் பார்த்து மெல்ல நடத்தலை யுடையவெருகு; "வெவ்வாய் வெருகினைப்பூசை யென்றலும்" (தொல். மரபு. கு. சுஅ) என்பதையும், 'படப்பை வேலியும் புதலும்பற்றி விடக்கிற்கு வேற் றுயிர்கொள்ளும் வெருகு' என்னும் அதன் பேராசிரியநரையையும் பார்க்க.

க - உ. வெருகாகிய பகைக்கு அஞ்சிய கோழிப்பேடை, எழுவாய்.

௩. புலா - புலாவை; வாயிலுள்ள தசையை அகநா. எக: கச.

ச. சிறை - பக்கம். செற்றை - சிறுதுறு; "செற்றைவாயில்" (பேரும் பாண். கசக.) புடையுள் - அடித்துத் தூத்தலையுடையாய்.

௩. பருத்திப்பெண்டின்-பருத்திதூற்றும் மங்கையின்; "பருத்திப் பெண் டுன்பனுவலன்ன" (புறநா. ௧௨௩: க.) விளக்கத்தாற்காணப்பட்ட.

௬. கவிர்ப்பூ - முள்ளுருருங்கைப்பூ. சேவலின் - ஆன்கோழிபால; "கவி ரலர் பூத்தசென்னி வாரணம்" (கல். பாயிரம். உ.) தணியும்-நீங்கும்.

(உ) கோழிப்பேடை (சு) அந்நடுக்கத்தணியும்.

எ. "அருமினையிருக்கையதுவே" புறநா. ௩௨௩: க௩.

அ. சேட்புலம் - நெடுந் தூரமாகிய இடம்.

௧௦. விழுக்காகியநிணம்; விழுங்குதற்குரியநிணமுமாம்; "விழுக்கொடு வெண்ணஞ்சு" (சீவக. ௧௩௮௪.) விதவை - கூழ்.

க - ௧௦ : பேரும்பாண். ௧௩௨ - ௩.

கக. யாணர்-புதிது. நல்லவை - நல்ல உணவுகளை. ஓராங்கு-ஒருபடியாக.

கஉ. கிழவன் - தலைவன்.

க-கக. "உடும் பிழுதறுத்தவொடுங்காழ்ப்படலைச், சிறின் முன்றிற் கூறு செய்திடுமார், கொள்ளிவைத்த கொழுநிணநாற்றம்" புறநா. ௩௨௩: எ - கூ.

(எ) மனைவியும் (கஉ) விருப்பினள்.

(பி - ம்.)—1 'புலா விட்டியாற்றச்' 2 'கவிர்ப்பூ' 3 'தணியும்' 4 'அரு முனை' 5 'படபடைக்கொண்ட'

சச்ச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

மருஞ்சமந் ததையத் தாக்கிப் பெருஞ்சமத்
தண்ணல் யானை யணிந்த

கடு பொன்செ யோடைப் பெரும்பரி சிலனே.

தினை - வாகை ; துறை - ழதின்மலை.

1 தண்காற் பூட்கோல்லனார்.

(௩௨௬)

கட. ததைய - சிதைய; “அருஞ்சமஞ்சிதையத்தாக்கி (புறநா. எட: அ)
“ததைந்த காஞ்சியொடு” பதிற். உரு: கக.

கடு. ஓடை - நெற்றிப்பட்டம். கச - ரு. புறநா. நூச: அ - ௧௦.

(பி - ம்.)—1 ‘தண் காற்.....பொற கொல்லனார், ‘முடக்கொல்லனார்’
‘தங்கான்றூட கோலரை’, ‘தங்கால தாட கோவலனார்’

(௩௨௭.) எருது காலுறாஅ தினோனார் கொன்ற

1 சில்வினை வரகின் புல்வென் குப்பை

தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்

பசித்த பாண 2 ருண்டிகடை தப்பலி

ரு நெக்க லொற்குஞ் சொலியத் தன்னூர்ச்

சிறுபுல் லாளர் முகத்தவை கூறி

3 வரகுகட னிரக்கு நெடுந்தகை

யரசவறிற் ருங்கும் வல்லா என்னே.*

தினையும் துறையும் அவை.

.....

(௩௨௭)

க. கடாவிடுதலின்றி இனோனாடித்த; “எருதுகாலுறாஅது” என்பது
தொல். மொழி. சூ. அ - இளம். மேற்கோள்.

உ. சில்வினை - சிலவாகவினைந்த. குப்பை - பொலி.

ந. தொடுத்தகடவர்க்கு-தன்னேவனைத்துக்கொண்ட கடன்காரர்களுக்கு;
“தொடுத்துணக்கிடப்பினுங் கிடக்கும்” (புறநா. கடுக:ச.) கொடுத்த மிச்சில்-
கொடுத்து மிஞ்சியவரகை.

ச. கடை - வாயில்.

ரு. ஒக்கல ஒக்கம் சொலிய - சுற்றத்தாருடைய வறுமையை ஒழித்
தற்கு ; ‘ஒக்கம்’ என்னு முரிச்சொல் வறுமையாகிய குறிப்புணர்த்துவதற்கு
மேற்கோள்; தொல். உரி. சூ. கச - சே ; றே றே றே கூஉ - ந ; இ - வ்.
சூ. உஅக - உரை.

எ - அ. “வேந்துதலை வரின் தாங்கும், தாங்கா வீகை நெடுந்தகை”
புறநா. நூரு: கச - ரு.

* மு. வாகைத்தினைத்துறைகளுள், ‘புல்லாவாழ்க்கை வல்லாண் பக்கம்’
(தொல் புறத்தினை. சூ. கஎ - இளம்) என்பதற்கும், ‘அரும்பகை தாங்கு
மாற்றல்’ (றே றே றே உக - ந) என்பதற்கும் மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘சில்வினை’ 2‘உண்டிகன...தலொற்கு’ 3‘வரகுகடனீர்க்கு’

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புகளையும். ச.சுரு

(௩௨௮.)டைமுதற் புறவு 1 சேர்ந்திருந்த

புன்புலச் சீறார் நெல்வினை யாதே

வரகுந் திணையு முள்ளவை யெல்லா

மிரவன் மாக்களுக் 2 கீயத் தொலைந்தன

நுடமைந் தனனே

யன்ன னயினும் 3 பாண நன்றும்

4 வெள்ளத் திடும்பா லுள்ளுறை தொட.....

களவுப் புளியன்ன விளை.....

.....வா னேன்கொழுங்குறை

க0 கொய்குர லரிசி யொடி நெய்பெய் தட்டித்

துடிப்பொடி சிவணிய கனிக்கொள் வெண்ணோ

றுண்டினி திருந்த பின்.....

.....தருகுவன் மாதோ

5 தாளிமுத னீடிய சிறுநறு முஞ்ஞை

கரு முயல்வந்து கறிக்கு முன்றிற்

சீறார் மன்னனைப் பாடினே செலினே.

6 தீணையும் துறையும் அவை.

பங்கு.....

(௩௨௮)

க. புறவு - மூல்லைநிலம். உ. புன்புலம் - புன்செய்.

௩ - ச. "வரகுந் திணையு முள்ளவை யெல்லா, மிரவன் மாக்க ளுணக் கொளத் தீர்ந்தென" புறநா. ௩௩௩: க - க0.

௭. "குடப்பாற் சிலஹை" புறநா. ௨௭௬: நு.

அ. களவுப்புளி - களாப்பழத்தின் புளிப்பு. க0. குரல - கதீர்.

கசு. தாளி - ஒருவகைக் கொடி. (க௯) செலின் (க௩) தருகுவன்.

(பி - ம்.)—1 'சேர்ந்திருந்த' 2 'ஈயாததா...டமைந்த' 3 'மன்ன' 4 'வெள்ளத்திடும்' 5 'தா பு' 6 'இதுவுமது'

(௩௨௯.) இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லி னாட்1 பலி யூட்டி

2 நன்னீ ராட்டி நெய்நறைக் கொளீஇய

க. வீட்டிலட்ட கள்ளையுடைய; "இல்லடுகளள்ளின்ரோப்பி பருகி" பெரும் பாண். கச௨.

உ. நடுகலலிற்கு விடியற்காலப் பலியையூட்டி.

௩. நறை - தூபம்; "நறையும் விரையும்" (குறிஞ்சி. ௭). கொளீஇ - கொளுத்துதலால்; சேர்த்தலால்.

(பி - ம்.)—1 'பலியூட்டி நெய்நறை' 2 'நன்னராட்டி'

சுசுக் புறநர்னுறு மூலமும் குறிப்புரைபும்.

மங்குன் மாப்புகை மறுகுடன் கமழ்
 ௫ மருமுனை யிருக்கைத் தாயினும் வரிமிடற்
 றரவுறை புற்றத் தற்றே நாளும்
 புரவலர் புன்க ணேக்கா திரவலர்க்
 கருகா தீயும் வண்மை
 யுரைசா னெடுந்தகை யோம்பு மூரே.*

தினையும் துறையும் அவை.

மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனார்.

(1525)

ச. மங்குல் - மேகம். உடன் - ஒருங்கு.

௫. முனை - முதன்மை. ஊர் இருக்கையை புடையதாயினும்.

சு. அரவுறையும் புற்றைப்போலவது ஊர் ; “நல்லராவுறையும் புற்றம் போல” (புறநா. 1508: ௩.) ஊர் அணுகுதற்கரியதென்றபடி.

எ - சு. 19. புறநா. 1520: ௧௬ - அ ; 15௨௧: ௮.

* 19. கல்லட்டுக் காலகொண்டதற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. ௧௬ ௫ - ௩.

(15௩0) வேந்துடைத் தானே முனுகெட நெரிதர

வேந்து¹ வாள் வலத்த நெருவ னுகித்
 தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்கடற்
 காழி யனையன் மாதோ வென்றும்

௫ பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும் வாரிப்
 புரவிற் காற்றாச் சீறார்த்

தொன்மை ஸுட்டிய வண்மை யோனே.*

தினையும் துறையும் அவை.

மதுரைக்கணக்காயனார்.

(1530)

க. முனை - சண்டை. நெரிதர - நெரிய.

15. அப்பகைவர் சேனையானது தன்னைக் கடந்துவராதபடி தடுத்தலால்.

ச. ஆழி - கரை. ௩ - ச. குறள், ௬௮௬, பரிமேல். மேற்.

௫. வாரி - வருவாய்.

சு. புரவு - இறையிலிரலம் ; புறநா. ௨௬: ௬ ; 15௨௬: ௬.

* 19. வஞ்சித் திணைத்துறைகளுள், “வருவிசைப்புனலைக் கற்சிறைபோல ஒருவன்றாங்கிய பெருமை” என்பதற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. ௧௬ ௮ - இளம் ; ௧௭ ௭ - ௩.

எ - இளம் ; ௧௭ ௭ - ௩.

(15 - ம்.)—1 ‘வாள் வல்லத்தன்’, ‘வல்லத்தன்’ 2 ‘சூடியவன்மை’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௪௭

(௩௩௧.) கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்க் கூவல்

வில்லேர் வாழ்க்கைச் சீறார் மதவலி
நனிநல் கூர்ந்தன னாயினும் பனிமிகப்
புல்லென் மாலைச் சிறுதீ ஞெலியுங்

நு கல்லா விடையன் போலக் குறிப்பி

னில்லது படைக்கவும் வல்ல னுள்ளது

தவச்சிறி தாயினும் மிகப்பல ரென்ற

1 ணீனெடும் பந்த னுண்முறை யூட்டு

மிற்பொலி மகடேப் போலச் சிற்சில

௧௦ வரிசையி னளிக்கவும் வல்ல னுரிதினிற்

காவன் மன்னர் கடைமுகத் துகுக்கும்

போகுபலி வெண்சோறு போலத்

2 தூவவும் வல்லனவன் தூவுங் காலே.

நீணையும் துறையும் அவை.

3 உறையூர் மதுகூத்தனார்.

(௩௩௧)

௧. இயற்றியவல்லுவர்க்கூவல் - கிணறு ; “வல்லுற்றுவரி தோண்டி”
(பெரும்பாண். ௧௭ - ௮) ; “குடம்புகாக் கூவற் கொடுங்கானம்” சீலப்.
௨௯; காவற்பெண்டுசொல்.

௨. விற்போராகிய உழவுத் தொழிலால் வாழும் வாழ்க்கையையுடைய
தலைவன்; “வல்லுமுதுண்மார்” (புறநா. ௧௭௦.) மதவென்பது வலியை யுணர்த்
துவதோ றுரிச்சொல்; மதவலி - மிக்க வன்மையையுடைய தலைவன்; “மதவலி
விடுப்பவேகி” சீவக. ௨௦௪.

௩. மிகவறுமையையுற்றானாயினும். ௪. ஞெலியும் - கடையும்.

௪-௬. “இடையன் பொத்திய சிறுதீவிளக்கத்து”. (புறநா. ௩௨௪: ௧௧.)
“இடையன்.....ஞெலிகோற்கொண்ட பெருவிறன் ஞெகிழிச் செந்தீ” பெரும்
பாண். ௧௭௬ - ௮.

௮. பந்தரில். முறை - வரிசை ; “முறையினுண்ணு நிறையாவாழ்க்கை”
புறநா. ௩௨௬: ௪.

௯. மகடே - மனைவி ; புறநா. ௩௩௩: ௮.

௧௦-௧௧. “குடநீ ரட்டுண்ணு மிடுக்கட் பொழுதுங், கடனீரறவுண்ணுங் கேளிர்
வரினுங், கடனீர்மை கையாறுக் கொள்ளு மடமொழி, மாதர் மனைமாட்சி
யாள்” நாலடி. ௩௮௨.

௧௨ - ௧௩. புறநா. ௩௩௪: ௭ - ௧௧.

(பி - ம்.)—1 ‘நீனெடுபந்தருண்’ 2 ‘தூஉவும்’ 3 ‘உறையூர்முதுகூத்தன்’

சசஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(ஙஙஉ.) பிறர்வேல் போலா தாகி யிவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை யுடைத்தே
1 யிரும்புற நீறு மாடிக் கலந்திடைக்
2 குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினுங் கிடக்கு
டு மங்கல மகளிரொடு மாலை 3 சூட்டி
யின்குர 4 லிரும்பை யாமொடு ததும்பத்
தெண்ணீர்ப் பிவினுந் தெருவினுந் திரிந்து
மண்முழு தழுங்கச் 5 செல்லினுஞ் 6 செல்லுமாங்
கிருங்கடற் றுனை வேந்தர்

க0 பெருங்களிற்று முகத்தினுஞ் செலவா னாதே.*

தினையும் துறையும் அவை.

7 விரியூர் நக்கனார்.

(ஙஙஉ.)

ங. நீறு - புழுதி. ச. குரம்பை - சிறுகுழலின்.

கூ. குரல் - மகளிர்இசை. இரும்பை - பெரியபை; யாமுறை. ததும்ப - ஓலிக்க.

எ. டடு - மடு. க0. செலவுஆனது - செல்லுதல்தவிராது.

* 1. பாடாண்டிணைத் துறைகளுள், 'மாணர்ச்சுட்டியவாண்மங்கலம்' என்பதற்கு இதனைமேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர் (தொல். புறத்திணை கு-ங0); உழிஞைத்திணைத்துறைகளுள் 'வென்றவாளின்மண்ணல்' என்பதற்கு "ஒன்மெனமுடித்தலான் இருவர்வேற்குஞ் சிறுபான்மை மண்ணுதல கொள்க" என விசேடவுரைகூறி இதனை மேற்கோள் காட்டினர் நச்சினர்க்கினியர்; ஷே. கு. கங.

(பி - ம்.)—1 'இரும்புக் கீருமாடிக் கலத்திடை' 2 'குரம்பைக் கூனராக் கினுங் கிடக்கு' 3 'சூடி' 4 'இரும்பை யாமொடுத்தியம்ப', 'இரும்பையர்' 5 'சொல்லினுஞ்' 6 'செல்லுங்கண்ணுதின்', செல்லுமாங்குகடற்றனை' 7 'விரியூகநக்கனார்'

(ஙஙங.) நீருட் பட்ட மாரிப் பேருறை

மொக்கு ளன்ன பொகுட்டுவிழிக் கண்ண

கரும்பிடர்த் தலைய பெருஞ்செவிக் குறுமுய

வள்ளுநர்க் குறும்புதற் றுள்ளுவன வுகளுந்

க. உறை - துளி. உ. மொக்குள் - சேற்றிலெழுந்த கொப்புளம்.

ங. "நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்" புறநா. ஙஙச: உ; ஙஙக: ச.

க - ங. "சிறியிலை நெல்லிக் காழ்கண் டன்ன, குருவிழிக்கண்ண கூலங் குறுமுயல்" அகநா. உஅச: க-உ.

ச. புதல் - புதரில்.

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புகளையும். ௧௪௯

- டு தொள்ளை மன்றத் தாங்கட் படரீ
 னுண்கென வுணரா வுயவிற் ருயினுர்
 1 தங்கினிர் சென்மோ புலவிர் நன்றுஞ்
 சென்றதற் கொண்டு மனையோள் விரும்பி
 வரகுந் தினையு முள்ளவை யெல்லா
 ௧௦ மிரவன் மாக்க னுணக்கொளத் தீர்ந்தெனக்
 குறித்துமா நெதிர்ப்பை பெறாஅ மையிற்
 குரலுணங்கு விதைத்தினே யுரல்வாய்ப் பெய்து
 சிறிது 2 புறப்பட்டன் ரோவில டன்னூர்
 வேட்டக் குடிதொறுங் கூட்டு.....
 ௧௫ 3 உடும்புசெய்
 பாணி நெடுந்தேர் 4 வல்லரோ ரோ
 வம்பணி யானே வேந்துதலை வரினு

டு. தொள்ளை - துவாரம்; மன்றம் - இரவனர் தங்குதற்குரியது.

௬. உயவு - வருத்தம்.

௭. சென்மோ - செல்லும்; செல்லுமென்னுமேவற்பன்மை உயிர்கெட்டு
 ஓகாரம்பெற்றுவந்தது; “வருங்குலங் கேண்மோ” (மணி. ௧௩: ௯௩) என்றற்
 போல.

அ. மனையோள் - தலைவி (புறநா. ௩௩௧: அ; ௩௩௪: டு.) சென்றதற்
 கொண்டு - வந்ததனால்.

௧௦. தீர்ந்தென - தீர்ந்தனவாக. குறித்துமாதெதிர்ப்பை - குறியெ
 திர்ப்பை: “குறியெதிர்ப்பையாவது அளவுகுறித்து வாங்கி அவ்வாங்கியவாமே
 எதிர்கொடுப்பது” என்பர் (குறள், ௨௨௧ - பரிமேல்); “கூற்றுங், குறியெ
 திர்ப்பை கொள்ளுந் தகைமைத்தே.....களிறு” முத்தொள்ளாயிரம்.

௧ - ௧௦. “வரகுந் தினையு முள்ளவை யெல்லா, மிரவன்மாக்களுக் கீயத்
 தொலைந்தன” புறநா. ௩௨௮: ௩ - ௪.

அ - ௧௩. “இலலது படைக்கவும் வல்ல னுள்ளது, தவச்சிறி தாயினு
 மிகப்பல ரென்னு, ணீனெடும் பந்த னுண்முறையூட்டு, மிற்பொலி மகடேப்
 டோலச் சிற் சில,வரிசையி னளிக்கவும் வல்லன்”, “மனையோள், பாணரார்த்த
 வும் பரிசில ரோம்பவு, மூனொலி யரவமொடு கைதூவானே” புறநா. ௩௩௧:
 ௬ - ௧௦; ௩௩௪: டு - ௭.

௧௪. வேட்டக்குடி - வேட்டுவர் வீடு.

௧௫ - ௬. உடும்புசெய்பாணி - உடும்புத்தோலாற் செய்த கைச்சரடு.

௧௭. வம்பு - கச்சு.

(பி - ம்.)—1 ‘தங்கி நீர்’ 2 ‘புறப்பட னரோவிலனே’ 3 ‘உழு மிடி செய்’
 4 ‘வலவரோரே’

சுரு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

முண்பது மன்னு மதுவே

பரிசில் மன்னுங் குரிசில்கொண் டதுவே.

திணையும் துறையும் அவை.

(நூ.ந.)

கக. கொண்டது பரிசில் - பகைவரோடு போர்செய்ததற்காக அரசரிடம் பெற்றபொருளே பாணர்முதலியோர்க்கு அவன் கொடுக்கும் பரிசிலாகும்.

(நூ.ச.) காமரு பழனக் கண்பி னன்ன

தூமியிர்க் குறுந்தர் ணெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்

புன்றலைச் சிறுஅர் மன்றத் தார்ப்பிற்

படப்பொடுங் கும்மே.....பின்பு.....

ருனாரே 1மனையோள்

பாண ரார்த்தவும் பரிசில 2ரோம்பவு

முனோலி யரவமொடு 3கைதூ வாளே

யுயர்மருங் பியானைப் புகர்முகத் தணிந்த

பொலம்.....பு

க0 4 பரிசில் பரிசிலர்க் கிய

வுரவுவேற் காளையுங் கைதூ வாளே.

திணையும் துறையும் அவை.

மதுரைத் தமிழக்கூத்தனார்.

(நூ.ச.)

க. கண்பு-ஒருவகைக் கோரை; "கண்பின், புன்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த மார்பின்" (பெரும்பாண். ௨௨0-௨௧), "களிறுமாய் செருந்தியொடு கண்பமன் றார்தர" (மதுரை. க௭௨), "கண்பமல் பழனங் கமழ" (மலைபடு. சருசு), "கண்பகத்தின் வாரணமே" தே. திருஞா. தோணிபுரம், "வண்டரங்க" நூ.

௨. புறநா. நூ.ந.; நூ.

ச. படப்பு - படப்பை; வைக்கோற்போர்.

ந. ச. "புன்றலைச் சிறுஅர் வில்லெடுத்தார்ப்பிற்.....மன்றிற் பாயும் வன்புலத் ததுவே" புறநா. நூ.௨ : ச - சு.

சு. ஆர்த்த-நிறைய உண்பிக்க; "ஏதிலாரார்த்தமர்ப்பிப்பர்" குறள், அ.௩௭.

௭. ஊனோலியரவம்-ஊனாண்டாகிய ஆரவாரம்; "புள்ளிமிழர் தன்ன லுனோலியரவம்" (புறநா. க௭௩ : ந-ச.) கைதூவாள் - கையொழியாள்; "கள் றுண வாட்டியுங் கைதூவாளே" புறத்திரட்டிகண்டது இது.

(ரு) மனையோள் (௭) கைதூவாள். கக. காளை - தலைவன்.

அ - கக. "அண்ணல்யானே யணிந்த, பொன்செ யோடைப் பெரும்பரி சிலனே" புறநா. நூ.௨௬; கச - ரு.

(பி - ம்.)—1 'மனையோள்' 2 'ஓம்பும்' 3 'கைதூவாளே' 4 'பரிசிலர்'

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சடுக

(௩௩௫.) அடலருந் துப்பின்.....

.....குருந்தே முல்லையென்

றிந்நான் கல்லது பூவு மில்லை

கருங்கால் வரகே யிருங்கதிர்த் தினையே

௫ சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிள ரவரையொ

ழந்நான் கல்ல துணுவு மில்லை

1 துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்

றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை

க. துப்பு-வலி. ச. "வன்பாலாற் கருங்கால் வரகின்" புறநா. ௩௮௪: ச.

எ - அ. "இனிப் பலவயினும்.....முடிபின் செய்யுளுளெனவே, சில வயினுள் அஃறிணைவிரவாது உயர்திணையானெண்ணி அஃறிணை முடிபிற்றாகலு முண்டு, செய்யுளாகத்து ; உ - ம் : 'பாணன்.....குடியுமில்லை' எனவரும்" (தொல். கா. வி. சூ. ௫௧ - இளம்); "பலவயினுனு மென்றதனும் சிலவயினுற் றிணைவிரவாது உயர்திணையானெண்ணி அஃறிணையான் முடிவனகொள்கவென் பது; உ-ம்: 'பாணன்பறையன்.....குடியுமில்லை' எனவரும்" (ஷே ஷே ஷே ௫௧ - கல்.) "பாணன்.....குடியுமில்லை' என.....உரையாசிரியர் கூற்றொ லெனின், பாணன் முதலாயினரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக் குடிக்கு ஏற்ற தொகைகொடுத்தல் வழுவன்மையான், அவ்வுரை போலியுரை யென்க ; குடியென்று சுட்டாதவழிப் பாணன்பறையன் துடியன் கடம்ப னென்று அந்நாலவரும்ல்லது குடியிலையென்றேயாம்" (ஷே ஷே ஷே ௫௧ - சே); "பாணன்பறையன்.....குடியுமில்லையென்றது பாண்குடி பறைக்குடி யெனக் குடியைச்சுட்டியிலலாதுபாணன்பறையன் எனப்பால்காட்டி நிற்றலான் உயர்திணைப்பொருள் நின்று அஃறிணை முடிபு கொண்டனவேயாம்" (ஷே ஷே ஷே ௫௧ - ந); "பாணன் பறையன்.....குடியுமில்லை: என்பது உயர்திணை அஃறிணையான்முடிந்தது ; இவ்வழு யாண்டு அமைக்கப்படுமோவெனின், அது வழுவாயினன்றே அமைக்கவேண்டுவது; குடியென்பதனை எல்லாவற்றோடுங்கூட் டியுரைக்கப்படுதலின் வழாநிலையாமென்க" (நன்.மயிலை. சூ. ௩௭௭); "பாணன் ...குடியுமில்லை: என உயர்திணையெண்ணி அஃறிணை முடிபாயினவாய வழ யாண்டமைக்கப்படுமெனின் குடியென்பதனைப் பாணன்முதனாகோடும் கூட்டி யுரைக்கப்படுதலின் வழாநிலையாமென்க" (நன் - வி. சூ. ௩௭௮); "பாணன்... குடியுமில்லை: எனத் திணை விரவாது உயர்திணையானெண்ணி அஃறிணையான் முடிந்த இவ்வழு யாண்டமைக்கப்படுமோ வெனின், பாணன் முதலாயினரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக்குடிக்கு ஏற்ற தொகைகொடுத்தல் வழுவன்மையான் அமைத்தல் யாண்டையதென்க" (இ - வி. சூ. ௨௯௮ - உரை); "மக்கட்சட் டென்புழி.....அங்கனமுணர்த்திற்றேல், பாணன்.....குடியுமில்லை : என் புழிப்பாணன்முதலியனபோல மக்கொன்பது ஆண்டு அஃறிணைச்சொல்லாதல வேண்டும் ; வேண்டவே, 'அஃதலபிறவே' என அஃறிணைச்சுட்டுப்பெயராற் கூறாது, 'அவரலபிற' என்றல திணைவழுவாய் முடியுமாதலின் அஃதாசிரியர் கருத்தன்மென்றோழிக்" தொல். குத்திரவிருத்தி.

(பி - ம்.)—1 'பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று'

சுருஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

யொன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
க0 யொளிநேந்து மருப்பிற் களிநெறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவி னல்லது

நெல்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளு மிலவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

1 மாங்குடிகிழார்.

(௩௩௫)

க0. புறநா. ௩0௧: சு-ஆம்அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கக - உ. 'பரவுதல்' என்னுமரிச்சொல் வழத்துதலாகிய குறிப்புணர்த்தி
யதற்குமேற்கோள்; தோல், உரி. சூ. அக - சே; ஷெ ஷெ ஷெ அச - ந;
இ - வி. சூ. உஅக - உரை.

(பி - ம்.)—1 'மாறு குடிகிழார்'

(௩௩௬.) வேட்ட வேந்தனும் 1வெஞ்சினத் தினனே

2 கடவன கழிப்பிவ டந்தையுஞ் செய்யா

னொளிறுமுகத் தேந்திய வீங்குதொடி மருப்பிற்

களிறு கடிமரஞ் சேரா சேர்ந்த

௫ வொளிறுவேன் மறவரும் 3வாய்மூழ்த் தனரே

யியவரு மறியாப் பல்லியங் கறங்க

வன்னே, பெரும்பே துற்றன் 4றில் வருங்கடி மூதூ

ரறனிலண் மன்ற தானே விறன்மலை

வேங்கை வெற்பின் விரிந்த கோங்கின்

க0 முகைவனப் பேந்திய முற்றா விளமுலைத்

தகைவளர்த் தெடுத்த நகையொடு

பகைவளர்த் திருந்தவிப் பண்பி றுயே.

தீணை - காஞ்சீ; துறை - மகட்பாற்காஞ்சீ.

பாணர்.

(௩௩௬)

க. வேட்ட - மணஞ்செய்ய விரும்பிய. உ. கழிப்பு - கழித்தலை.

க - உ. புறநா. ௩௪௬ : க - ௩.

ச. கடிமரம் - காவன்மரம். ௫. மூழ்த்தனர் - மூடினர்; முகிழ்த்தனர்.

சு. இயவர் - வாச்சியக்காரர்.

எ. பெரும் பேதுற்றன்று - பெரிய மயக்கத்தையடைந்தது.

அ. மன்ற - நிச்சயமாக. க0. முகை - அரும்பு.

கக. நகை - மகிழ்ச்சி. (கஉ) தாய் (அ) அறனிலன்.

(பி - ம்.)—1 'பெருஞ்சினத்தனனே' 2 'கெடவனகறிபிவள்' 3 'வாயு
மூழ்த்தனரே' 4 'இலலங் கடிமூதூரறனிலமனத்' 'பண்பிற்றுமே'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சருக

(நக௭.) 1 ஆர்கலி யினனே சோனூட் டண்ணல்
கவிகை மண்ணுள் செல்வ ராயினும்
வாள்வலத் தொழியப் ²பாடிச் சென்றார்
'வாறெ' கமலர.....

ரு வீத லானு விலங்குதொடித் தடக்கைப்
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனை போலக்
காண்டற் கரிய ளாகி மாண்ட
பெண்மை நிறைந்த பொலிவொடு மண்ணிய
துகில்விரி கடுப்ப நுடங்கித் தண்ணென

க0 வகிலார் நறும்புகை யைதுசென் றடங்கிய
கடில 'நெடுநகர்க்' கமழு நாற்றமொடு
மனைச்செறிந் தனளே வானுத லினியே
யற்றன் ருகலிற் றெற்றெனப் போற்றிக்
காய்நெற் கவளந் தீற்றிக் காவுதொறுங்

கரு கடுங்கண் யானே காப்பன ரன்றி
வருத லானார் வேந்தர் ⁴தன்னையர்
பொருசமங் கடந்த வருகெழு நெடுவேற்
குருதி பற்றிய வெருவரு ⁵தலையர்
மற்றிவர் மறனு மிற்றூற் றெற்றென

உ0 யாரா குவர்கொ ருமே நேரிழை

க. அண்ணல் - தலைவன். ரு. ஈதல் ஆன - கொடுத்தல் தவிராத.

கூ. "பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்" (க௭௭) என முன்னும்
இச்சுனை பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

உ. - கூ. அரசராக இருந்தாலும் போர்செய்தலை யொழித்துப் புகழ்ந்து
பாடிக்கொண்டுவருவாராயின், அவர்களுக்கு வேண்டியவதனைக் கொடுக்குமியல்
பின்னென்று பாரியின்கொடைச்சிறப்புக்கூறினார்; புறநா. க0௭ - ஆம்பாட்டா
லும் விளங்கும்.

கூ - எ "பொன்னணி திகிரியஞ் செல்வன்பொற்புடைக், கன்னியமகளிரிற்
காண்டற் கரியன, நன்மணி புரிததன வாவி நான்கு" வீவக. கஉ0௩,

அ. பெண்மை - அமைதித்தன்மை; வீவக. ௩௫௭ - ந.

கூ - க0. விரிந்ததுகில புகைக்குவமை.

கக. பாடினோபெயர் இதிரகுதப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கஉ. வானுதல் - கன்னி. கசு. தீற்றி - உண்பித்து; வீவக. ௩௧0௫.

கசு. வேந்தர் - மணம் பேசுவந்த அரசர். தன்னையர் - தமையன்மார்.

(பி - ம்.)— 1 'ஆர்கலிவினே சோனூட்டண்ணல்' 2 'பாடிச்சேரார்'

3 'நெடுநகர்க்' 4 'தன்னையலர்' 5 'தலைய'

கருக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 யுரித்தல் பல்சுணங் கணிந்த
மருப்பிள வனமுலை நெழுக்கு வோரே.

திணையும் துறையும் அவை.

கபிலர்.

(௩௩௭)

உக. உரித்துஅல் - உரியதல்லாத.

உஉ. நெழுக்குவோர் - அழுத்துவோர்; சீவக. உருருஉ.

(௩௩௮.) ஏர்பரந்தவய னீர்பரந்தசெறுவி

னென்மலிந்தமனைப் பொன்மலிந்தமறுகிற்

படுவண் 1 டார்க்கும் பன்மலர்க் காவி

னெடுவே ளாதன் போந்தை யன்ன

.. ௩ பெருஞ்சீ ரருங்கொண் டியனே கருஞ்சினை

வேம்பு மாரும் போந்தையு மூன்று

மலைந்த 2 சென்னிய ரணிந்த வில்லர்

கொற்ற வேந்தர் வரினுந் தற்றக

வணங்கார்க் கீசுவ னல்லன்வண் டோட்டுப்

க0 பிணங்குகதிற்க் கழனி நாப்ப னேமும்

3 றுணங்குகல னாழியிற் றேன்று

மோரெயின் மன்ன நெருமட மகளே.

ச. போந்தை - ஓரூர்.

௩. கொண்டிச்சீரன் - மிகுதியான சீரையுடையன்; “அன்பதாய்க், கொண்டி யாயின் வாநென்றன் கோதையே” தே. திருநா. திருவாரூர், ‘கொக்கரை’ எ.

சு. ஆர் - ஆத்தி. போந்தை - பனை.

௩ - சு. கருஞ்சினைவேம்பு: “கருஞ்சினை, யரவாய்வேம்பு” பொருந்.

கசு௩ - ச.

அ. கொற்றம் - அரசரிமை. தற்றக - தனக்குத்தக.

சு - சு விரும்புவோர் பாண்டியன்முதலிய முடிமன்னர் மூவராயிருப்பி லும் தன்னைவணங்கார்க்குத் தன்மகளை ஈவானல்லன் இவன்.

க0. கதிர் - நெற்கதிர்.

கக. உணங்குதல் - உலர்தல். கலன் - கப்பல்; ஆழி - கடல்.

கஉ. எயில - மதில், ஓரெயின்மன்னன்: அகநா. ௩௭௩: கஅ.

க0 - கஉ. சூழ்ந்தகழனிக்குக் கடலும் எயிலுக்குப் புறமுலர்ந்த கப்பலும் உவமம். “மருதநிலத்து மதிலாதல்,...அகநாடுபுக்கவரருப்பம் வெளவி எனப்

(பி - ம்.)—1 ‘ஆர்க்குங்காவிற்புனி, நெடுவேலாதன்’ 2 ‘சென்னியா ரணிந்த’ 3 ‘உணங்குக னாழியிற்’, ‘உணங்குகாழியிற்’

புறநா னாறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௫௫

திணையும் துறையும் அவை.

குன்றூர்சிழார்மகனார்.

(௩௩௮)

பாட்டிற் கூறியவாற்றாலும், பிணக்குகதிர்க் கமுனி...மன்னனென் மமையானும்
...உணர்க்' தொல். புறத்திணை. கு. கூ. ந.

(௩௩௯.) வியன்புலம் படர்ந்த பல்லா ¹ நெடுவேறு

மடலை மாணிழ லசைவிடக் கோவலர்

வீததை முல்லைப் பூப்பறிக் குந்து

குறுங்கோ லெறிந்த நெடுஞ்செவிக் குறுமுய

௫ நெடுநீர்ப் பரப்பின் வாளையொ மிகளுந்து

தொடலை யல்குற் றொடித்தோண் மகளிர்

கடலாடிக் கயம்பாய்ந்து

கழிநெய்தற் பூக்குறாஉந்து

பைந்தழை துயல்வருஞ் செறுவிறற்.....

க0லத்தி

வளர வேண்டி மவளே யென்று

2 மாரம ருழப்பது மமரிய ளாகி

முறஞ்செவி யானே வேந்தர்

மறங்கெழு நெஞ்சங் கொண்டொளித் தோளே.

திணையும் துறையும் அவை.

.....

(௩௩௯)

க. புலம் - மேய்தத்தூரிய நிலம். ௨. அசைவிட - அசையிட.

க - ௨. ஏறு அசைவிட.

௩. பூப்பறிக் குந்து - பூக்களைப்பறிக்கும் ; "புதன்முல்லைப் பூப்பறிக் குந்து" புறநா. ௩௫௨: ச.

ச. கோலாலெறிந்த. ௫. உகளுந்து - துள்ளும்.

சு. தொடலை - மணிக்கோவைகளால் தொடுக்கப்பட்ட மேகலை.

அ. பூக்குறாஉந்து - பூக்களைப்பறிக்கும் ; குறுதல் - பறித்தல்.

க௨. அமரியளாகி - விரும்பியவளாய்.

க௩. முறம்போலும் காதுகளையுடையயானே ; "முறஞ்செவி வாரணம்" (கூலி: ச௨, சீலப், க0: ௨௪௮) ; "முறஞ்செவி யானையுந் தேரு மாவும்" மணி. கக: க௨க.

(பி - ம்.)—1 'வெற்றி, மடலை' 2 'ஆரமரொழிப்பதுவுமமரிய'

சடுக புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(௩௪௦.) அணித் 1 தழை துடங்க வோடி 2 மணிப்பொறிக்

3 குரலங் குன்றி கொள்ளு மினையோள்

மாமகள்.....

.....லென வினவுநி கேண்

௫ 4 வெடிப்பவெ.....

.....மைந்தர் தந்தை

5 யிரும்பனை யன்ன பெருங்கை யானை

கரந்தையஞ் செறுவிற் பெயர்க்கும்

பெருந்தகை மன்னர்க்கு வரைந்திருந் தனனே.

திணையும் துறையும் அவை.

அ.....

(௩௪௦)

க. தழை - தளர்களாலும் பலவகைப்பட்டக்களாலும் அமைக்கப்பட்ட ஒரு வகை ஆடை ; “அம்பூந் தொடலை யணித்தழை” புறநா. ௩௪௧: உ.

உ. குரலங்குன்றி - குன்றிமணிக் கொத்தினே.

எ. “பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்” தே. திருநா. கோயில், ‘பனைக்கை’ க.

அ. கரந்தை - ஒருவகைப்பட்டி. செறு - வயல்.

எ - அ. “காய்த்த கரந்தை மாக்கொடி வினையயல், வந்திறை கொண் டன்று தானை” பதிற். ௪௦: ௫ - கூ.

(பி - ம்.)—1 ‘தழைத்துடங்க’ 2 ‘பணிப்பொறி’ 3 ‘கூறலங்குன்றி’ 4 ‘வெடிப்ப’ 5 ‘மிகுபனை’, ‘இருபனை’

(௩௪௧.) வேந்து குறையுறவுங் கொடாஅ நேந்துகோட்

டம்பூந் தொடலை 1 யணித்தழை யல்குந்

செம்பொறிச் சிலம்பி 2 னினையோ டந்தை

யெழுவிட் டமைத்த திண்ணிலைக் கதவி

க. வேந்து - அரசன். குறையுறவும் - கேட்பவும். கொடி - பக்கம்.

உ. தொடலை - மாலை ; “தொடலைக்குறுந்தொடி” (குறள், ககநடு. பரிமேல்.) தழை: “அணித்தழை துடங்கவோடி” புறநா. ௩௪௦: க.

(௩) தந்தை (க) கொடாள்.

ச. ‘எழு’ இன்னதென்பது “எழுவுஞ்சீப்பும்” (சீலப். கடு: உகடு) என்பதனுகளால் அறியப்படும்; “சீப்புள் றுறுத்துத் தின்னெழுப்போக்கித், காப்புள் றுறுத்த கடிமதில வாயில்” பெருங். க: ச௩, க௬௩-௪.

(பி - ம்.)—1 ‘அணித்தழை’ 2 ‘இனையோடாதை’

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சரூள

ரு னரைய ணிஞ்சி நாட்கொடி 1 துடங்கும்

.....

புலிக்கணத் தன்ன கடிங்கட் சுற்றமொடி

மாற்ற மாறான் மறவிய சினத்தன்

2 பூக்கோ ளெனவேளய்க் கயம்புக் கணனே

க0 3 விளங்கிழைப் பொலிந்த வேளா மெல்லியற்

சுணங்கணி வனமுலை யவளொடி நாளை

மணம்புகு 4 வைக லாகுத லொன்றே

வாரம முழக்கிய மறங்கிளர் முன்பி

5 னீளிலை யெஃக மறுத்த வுடம்பொடி

கரு 6 வாரா வுலகம் புகுத லொன்றெனப்

படைதொட் டனனே குருசி லாயிடைக்

7 களிறுபொரக் கலங்கிய தண்கயம் போலப்

8 பெருங்கவி னிழப்பது கொல்லோ

9 மென்புனல் வைப்பினித் தண்10பனை யூரே.*

தினையும் துறையும் அவை.

பரணர்.

(நசுக)

ரு. அரையண் இஞ்சி - அரைத்த மண்ணை அமைக்கப்பட்டமதில். நாட்
கொடி - நல்லாளிலே கட்டினகொடி; நாடோறுஞ்செய்த வெற்றிக்குக்கட்மன
பெய்யுமாம்; "நாட்கொடி துடங்கும் வாயில்" (சீலப். கரு: உகஎ - அ);
'நாடோ' நெடுத்த நலம்பெறு புனைகொடி" மதுரை. நசுகஅ.

எ. கடுங்கட்சுற்றம் - வீரச்சுற்றம்; "வயப்புலி போலத், தஞ்சாக் கண்
ணர்" (மதுரை. சுசாந-ச); "கொடுவரி கூடிக் குழக்கொண் டனைத்தால்...
...நிணநிரை வேலார் நிலை" (பு - வெ. க: கூ), "மைதோய்வரையி னிழியும்
புலி போல மைந்தன், பெய்தாம மாலைப் பிடியினிழிற் தேகி" (சீவக. உகநரு)

என்பவற்றிலும் வீரர்க்குப் புலி உவமிக்கப் பட்டிருத்தலகாண்க. [கெழுந்த-

அ. மாற்றம் - மாறுபட்டுச் சொல்லுஞ்சொல். மறவிய - போர்செய்தற்
கூ. போர்க்குரிய பூவை அணிந்துகொண்டு போருக்குப் புறப்படுக
வென்று தன்வீரை ஏலிவிட்டுத் தான்நீராடுதற்குப் பொய்கையின்கட்புகுந்
தான்; போர்செய்தற்குப் புறப்படுமுன் அரசர் நீராடல் மரபு; புறநா. எக:
க-ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

க0. வேளா - மணஞ்செய்யப்படாத.

கசு. எஃகம் - வேல. கரு. வாராவுலகம் - வீரசுவர்க்கம்.

கஉ. ரு. ஒன்றே, ஒன்று: எண்ணிடைச்சொல்; புறநா. நசுச: ச - சு.

(கசு) ஊர் (கஅ) கவினிழப்பது கொல்லோ.

* இச்செய்யுளின் பொருள், நொச்சித்திணைக்கண்ண தாகிய மகண்மறுத்து
மொழிதல என்னுந்துறைக்கும் இடனுகின்றது.

(19 - ம்.)—1 'துடங்கப்' 2 'பூக்கொளெனபகயம்புக' 3 'வயங்கிழைப்
பொலிந்த வே...' 4 'வைகலாகுக லொன்றே' 5 'நீளிலையெஃகம்' 6 'வாரா
வுலகம்' 7 'களிறுபொரக் கலங்கிய மதகயம்' 8 'பெருமகவனிழப்' 9 'மென்புல்
வைப்பின்' 10 'பனையூர்'

சுருதி புறநானூறு முலமும் குறிப்புரையும்.

(௩௪௨.) கானக் காக்கைக் கலிச்சிற டேய்க்கு
மயிலைக் கண்ணிப் பெருந்தோட் குறுமக
ளேனோர் மகள்கொ லிவளென விதுப்புற்
றென்னொடு வினவும் வென்வே நெடுந்தகை

௫ திருநயத் தக்க பண்பினிவ ணலனே
பொருநர்க் கல்லது பிறர்க்கா காநே
பைங்காற் கொக்கின் பருவாய்ப் பிள்ளை
1 மென்சேற் றடைகரை 2 மேய்ந்துண் டதற்பி
ரூர லீன்ற வையவி முட்டை

க0 3 கூர்ந லிறவின் பிள்ளையொடு பெறுஉந்
தண்பணைக் கிழவனிவ டந்தையும் வேந்தரும்

4 பெருஅ மையிற் பேரமர் செய்தலிற்
கழிபிணம் பிறங்குபோர் பழிகளி நெருதா

5 வாடக வைகலு 6 முழக்கு

கரு மாட்சி யவரிவ டன்னை மாரே.

திணையும் துறையும் அவை.

அரிச்சீழார்.

(௩௪௨)

க. கலிச்சிறகு - தழைத்தலையுடையசிறை.

உ. மயிலை - இருவாட்சி.

௩. ஏனோர் மகள்கொல் - யாவருடைய மகளோ? விதுப்புற்று - விரைந்து; "கண்விதுப்பழிதல்" (குறள், அதிக. ௧௧௮) என்பதன் பொருளாவணர்க.

௪. நெடுந்தகை, விளி.

௫. நயத்தக்க - விரும்பத்தக்க. நலன், எழுவாய்.

௬. பொருநர் - போர்வீரர். ஏ-அ. கொக்கிப்பிள்ளை மேய்ந்தபின்.

கூ. ஆரல் - ஒருவகையின். ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு. ஆரல்பின் முட்டைக்கு ஐயவியுலமை.

க0. இதய - இரட்டின்.

கக. தண்பணை - மருந்திலம். கிழவன் - உரியவன்.

க௩. போர்பு-போர். கனிது எருதாக: "படுபிணப் பல்போர் பழிய வாங்கி, பெருதுகளிறுக வாண்மட லோச்சி" புறநா. ௩௭0 : கரு - கூ.

க௪. வாந்தக. கரு. தன்னைமார் - தமையன்மார்.

(பி-ம்.)—1 'மென்சொற்றடைகரை' 2 'மேய்த்துண்கற்பினூரல்', 'மேய்ந்தண்டகற்பினூரல்' 3 'கூனலிதவு' 4 'பெருமையின் மையிற்பேரமர்' 5 'வாடகை வைகலு' 6 'உழக்கி மாட்சியிலர்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்: சடுக

(நசுந.) மீனெடுத்து நெற்குவைஇ

மிசையம்பியின் மனைமறுக்குந்து

1 மனைக்குவைஇய கறிமூடையாற்

கலிச்² சும்மைய கரைகலக்குறுந்து

நு கலந்தந்த பொற்பரிசங்

கழித்தோணியாற் கரைசேர்க்குந்து

மலைத்தாரமுங் கடற்றாரமுந்

தலைப்பெய்து வருநர்க்கீயும்

புனலங் கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்

க0 ³ முழங்குகடன் முழவின் ⁴ முசுறி யன்ன

நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

புரைய ரல்லோர் ⁵ வரையல ளிவனெனத்

தந்தையுங் கொடாஅ னாயின் வந்தோர்

வாய்ப்பட விறுத்த வேணி யாயிடை

கரு வருந்தின்று ⁶ கொல்லோ தானே பருந்துயிர்த்

க. நொடுத்து - விற்று ; “ நொடை - விலை ; மீனெடுத்து நெற்குவைஇ யென்றார் புறப்பாட்டினும்” சீலப். நு: உச, அடியார்.

உ. அம்பி - தோணி. மறுக்குந்து - மறுகச்செய்யும்.

ந. கறிமூடை-மின்குபொதி; “பொதிமூடைப் போரேறி” பட்டின.கந.எ.

ச. கலிச்சும்மைய - மிக்கமுழக்கத்தையுடைய. கலக்குறுந்து - கலக்கும்.

நு. கலம் - கப்பல். பொன்பரிசத்தை.

ஈ. தோணி - ஓடம். சேர்க்குந்து - சேர்க்கும்.

எ. தாரம் - பலபண்டம். அ. தலைப்பெய்து - கலந்து.

சு. புனலங்களென்றது, கள்ளின் மிகுதிபற்றி. குட்டுவன் - குட்ட நாட்டையுடையவன் ; “ போரடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ ” (பதிற். உந: சு.) ‘ பொன் ’ என்பது ‘ பொலம் ’ என்று செய்யுட்கண் வருமென்பதற் குப் பொலந்தார்க்குட்டுவனென்பது மேற்கோள் ; தொல். புள்ளி. கு. ௬க - ந.

க0. முசுறி - சேரநாட்டிலுள்ளதோர் ஊர்.

க - க0. கள்ளினையுடையமுசுறி.

கஉ. புரையர் - ஒத்தவர். வரையலன் மணஞ்செய்யப்பட்டான் ; “நிர் லல் லோர்க்குத் தரலோ வில்” புறநா. நசுநு: கச.

கச. வாய்ப்பட - வழிப்பட. ஏணி - மதிலிற் சார்த்தி ஏறுதற்குரியது ; ஸ்லையுமாம்.

கரு - சு. பருந்து உயிர்த்து இடைமதில் சேக்கும் - பருந்துகள் இடை

(பி-ம்.)—1 ‘மனைமறுக்குவைஇய’ 2‘சும்மையககுறுந்து’, ‘சும்மையக்கு து’ 3‘முழங்கடன்’ 4‘முசுறி’ 5‘வரையலனி வனலனே’ 6‘கொல்லெதானே’

சுசு0 புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

திடைமதிற் சேக்கும் புரிசைப்
படைமயங் காரிடை நெடுந லுரே.

திணையும் துறையும் அவை.

பாணர்.

(நசுந)

மதிலில் தங்கிஇளைப்பாறும்; “பருந்து பறக்கல்லாப பார்வற் பாசறை”, “பருந் திருந் துகக்கும் பன்மா ணல்லி” மதுரை. உநக, ௫0௨.

(நசுச.) செந்நெ லுண்ட பைந்தோட்டி மஞ்ஞை

1 செறிவனை மகளி ரோப்பலிற் பறந்தெழுந்து

2 துறைநணி மருதத் திறுக்கு மூரொடி

நிறைசால் விழுப்பொரு டருத லொன்றே

௫ புகைபடி கூரெரி பரப்பிப் பகைசெய்து

பண்பி லாண்மை தருத லொன்றே

விரண்டினு ளொன்று காமையோ வரிதே

காஞ்சிப் பணிமுறி யாரங் கண்ணி.....

கணிமே வந்தவ ளல்குலவ் வரியே.

திணையும் துறையும் அவை.

.....அடைநெடுங்கல்லியார்.

(நசுச)

க. மஞ்ஞை - மயில். உ. ஓப்பலின் - ஓட்டிலால்.

ந. துறைநணிமருதம்-நீர்த்துறைக்கு அண்ணிதான் மருதமரம் (புறநா. கருசு: க, உசுந: சு - எ); “மருதமிழ்ந டோங்கிய பெருந்துறைத், ததைநத காஞ்சி”, “துறைநணி மருத மேறி” (பதிற். உந: கஅ, உஎ : சு.) இறுக் கும் - தங்கும்.

சு, சு. ஒன்றே : எண்ணிடைச சொல்; புறநா. நசுக: கஉ - ௫.

எ. இரண்டினுள் ஒன்று ஆகும். அ. காஞ்சிமுறி - காஞ்சித்தளிர்.

(பி - ம்.)—1 ‘செந்திவனைமகளி ரோம்ப விழிநற தெழுத்து’
2 ‘துறைநளி’

(நசுந.) களிற்றைப்பக் கலங்கின, காஅ

தேரோடத் துகள்கெழுமின, தெருவு

க. “வினைநவில் யானை பணிப்ப, வேர்துளங் கில நம் மூருண் மரனே”, “செந்துதல் யானை பணிப்ப, உருந்தின மன்னெம் பெருநதுறை மரனே”
புறநா. நசுஎ: கஉ - ந; நசுஅ: அ - சு.

க - உ. இவை சீர்குளையாததற்கு மேற்கோள்; யா-வி. ஒழிபு. கு. உ.

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுக

- 1 மாமறுகலின் மயக்குற்றன, வழி
கலங்கழாஅலிற், றுறை, 2 கலக்குற்றன
ரு 3 தெறன்மறவ ரிறைகூர்தலிற்
பொறைமலிந்து நிலனெளிய
வந்தோர் பலரே வம்ப வேந்தர்
பிடியுயிர்ப் பன்ன கைகவ ரிரும்பி
ஞேவுற ழிரும்புறங் காவல் கண்ணிக்
க0 கருங்கண் கொண்ட 4 நெருங்கல் வெம்முலை
மைய ஞேக்கிற் றையலை நயந்தோ
ரளியர் தாமேயிவ டன்னை மாரே
செல்வம் வேண்டார் செருப்புக்ல் வேண்டி,
5 நிரலல் லோர்க்குத் தரலோ வில்லெனக் 6
கரு கழிப்பிணிப் பலகையர் 6 கதுவாய் வாளர்
குழாஅங் கொண்ட குருதியம் புலவொடு
கழாஅத் தலையர் கருங்கடை நெடுவே 7
7 லின்ன மறவர்த் தாயினு மன்னே

ந. இவ்வடி வஞ்சியடியினிற்றுதியில் 'வழி' எனத் தனிச்சொல் வந்த தற்கு மேற்கோள்; யா - வி. ஒழிபு. கு. க; இ-வி. கு. எடுக - உரை.

ச. கழாலில் - கழுவுதலால்; வஞ்சியடியின் நடுவில் 'துறை' என்பது தனிச்சொல்லாகியும் கூனாகியும் வந்ததற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; யா - வி ஒழிபு. கு. க, உ; இ - வி. கு. எடுக - உரை.

ரு. இறைகூர்தல் - தங்குதல்.

சு. பொறை - பாரம். எ. வம்பவேந்தர் - புதியஅரசர்.

சு - எ. சேனைப்பாரத்தால் நிலம்நெளிதல் : (புறநா. உரு: கரு); "கார் வினைமேகமன்ன...நிலநெளி பரந்தவன்றே" சீவக. சாரு.

அ. கைகவிரும்பு - உலைத்துருத்தியின் வாயிரும்பு.

கரு. செருப்புக்ல் வேண்டி-போரை விரும்பி; "போரெனிற்புகலும் புனை கழன் மறவர்" புறநா. நக: சு.

கசு. நிரல் - வரிசை. தருதலிலையென்று; புறநா. நசரு: கஉ.

கரு. கழிகளாற்கட்டப்பட்ட கேடகத்தையுடையர்; "வள்ளித்தண்டை" (சீவக. உஉகஅ) என்பர். கதுவாய-வடு; "எறிந்தலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்" புறநா. நசுஎ: ச.

கஎ. கழாத்தலையர் - கழுவாத தலையினையுடையர்.

(பி - ம்.)—1 'மாவழங்கலின்' 2 'கலக்காளுதே' 3 'செறன்மறவர்'

4 'நெருங்கண்வெம்முலை', 'நெடுங்கண்மென்முலை' 5 'நீரலல்லோர்க்குந்தரல்'

6 'ததுவாய்' 7 'இன்னம்பிறவர்த்தாயினும்'

சகூஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

வென்ரு வதுகொ றுனே

உ௦ 1 பன்னல் வேலியிப் பணைநல் லூரே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர்.

(12சரு)

கக. மு. புறநா. ஈசுள : கூ.

கஅ - கூ. 'அன்னே' என்பது இரக்கக்குறிப்புணர்த்தியதற்கு இவ்வடி
கள் மேற்கோள் ; தொல். இடை. சூ. ஈசு - ந.

உ௦. பன்னல் - பருத்தி ; "பருத்தி வேலிச் சீறார்", "பருத்திவேலி...
அங்குழச் சீறார்" புறநா. உககூ : க; ஈஉச : எ - அ.

* மு. காஞ்சித்திணைத் துறைகளுள், மகட்பாற காஞ்சிக்கு மேற்கோள்
காட்டி, "நிரல்லலோர்க்குத்தரலோல்லென வென்றலின், அரசர்க்கு மகட்
கொடைக் குரியரல்லாத அனைநிலைவகையோர்பாற்பட்டது" என்பர் ; தொல்.
புறத்திணை. சூ. உச - ந.

(பி - ம்.)—1 'பன்னல் வேலி'

(ஈசுசு.) பிற.....ளபாலென மடித்தலி

னீன்ற தரயோ வேண்டா எல்லள்

1 கல்வியெ நென்னும் வல்லாண் சிறுஅ

2 னெல்வே னல்ல னதுவா யாகுத

ரு லழிந்தோ ரழிய வொழிந்தோ ரொக்கற

பேணுநர்ப் பெருஅது விளியும்

புன்றலைப் பெரும்பாழ் செயுமிவ னலனே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அண்டர்மகன்துறுவழித்.

(ஈசுசு)

ஈ - ச. தன்மையின்கட் படர்க்கைவந்ததற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள் ;
நன். மயிலை. சூ. ஈசுசு ; நன் - வ். சூ. ஈஅ௦ ; இ - வி. சூ. ஈ௦௦-உரை.

(பி - ம்.)—1 'கல்வியென்னும் வல்லாண்' 2 'ஒல்வ...துகுடியே'

(ஈசுசு.) உண்போன் றுனறுங் கள்ளி னிடச்சில

நாவிடைப் 1 பஃறேர் கோலச் சிவந்த

வொளிரொள வாடக் குழைந்தபைந் தும்பை

யெறிந்திலை முறிந்த 2கதுவாய் வேலின்

ச. கதுவாய்வேல் - வடுப்பட்டவேல்; "கதுவாய் போகியதுதிவாயெஃக
மொடு" புறநா. ஈருஈ : கரு.

(பி - ம்.)—1 'பஃறெகோலச்' 2 'கதுவாய்வேல்', 'கதுவாய் வாள்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுந

டு மணநாறு மார்பின் மறப்போ 1 ரகுதை
குண்டிரீர் வரைப்பிற் கூட லன்ன
குவையிருங் கூந்தல் 2 வருமுலை சேப்ப .

.....

வென்னு வதுகொ ருனே.....

க0 விளங்குறு பராரைய வாயினும் வேந்தர்

வினைநவில் யானே பிணிப்ப

வேர்துளங் கினநம் 3 மூருண் மரனே.

திணையும் துறையும் அவை.

கபிலர்.

(நசுஎ)

டு. அகுதை - ஒருபகாரி; புறநா. ௨௩௩: ௩ - அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

சு. கூடல் - மதுரை. சு. மு. புறநா. ௩௪௫: ௧௧.

க௨ - ௩. யானைகட்டினமரம்; புறநா. ௩௪௫: ௧; ௩௪௮: ௮ - சு.

(பி-ம்.)—1 'அஃதை' 2 'வருமுமம வேந்தாவினை நலியானே பிறனிப்ப',
'மணநாறு மார்பின் மறப்பொராலேசெப்ப' 3 'ஊருனேமானே'

(நசுஅ.) வெண்ணெல் லரிநர் தண்ணுமை 1 வெரீஇக்

2 கண்மடற் கொண்ட தீந்தே னிரியக்

3 கள்ளரிக்குங் குயஞ் 4 சிறுசின்

மீன்சீவும் பாண்சேரி

டு வாய்மொழித் 5 தழும்ப னூணூ ரன்ன

குவளை யுண்க ணிவளைத் தாயே

6 யீனா ளாயின ளாயி னானா

க. "வெண்ணெல்லரிநர் தண்ணுமைவெரீஇப், பழனப் பல்புள் ளிரிய" (நற். ௩௫0), "வெண்ணெல்லரிநர் பின்தைத் ததும்புந், தண்ணுமை வெரீஇய தடந் தானூரை", "வெண்ணெ லரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை, பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபு னோப்பும்" (அகநா. ௪0, ௨0௪), "வெண்ணெ லரிநர் தண்ணுமை வெரீஇச், செங்க ணெருமை யினம்பிரி யொருத்தல்" மலைபடு. சஎக - ௨.

டு. வாய்மொழி - மெய்ம்மொழி. தழும்பன் - ஓர் உபகாரி; வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பனென்றும் இவன்வழங்கப்படுவன்; "பெரும்பு, ணேள் தழும்ப னூணூ ராங்கண்" (நற். ௩00); "பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும் பெயர்த் தழும்பன், கடிமதில் வரைப்பி னூணூர்" அகநா. ௨௨௭.

(பி-ம்.)—1 'வெரீஇப்பக்' 2 'கண்ணககொண்ட' 3 'கள்ளரிக்குஞ் சிறுகள வும்' 4 'சிறுமீன்' 5 'தழும்பனூரன்ன' 6 'ஈனன்'

சகச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகரையும்.

நிழறொறு நெடுந்தேர் நிற்ப வயின்றொறுஞ்
செந்துதல் யானே பிணிப்ப

க0 1 வருந்தின மன்னெம் பெருந்துறை மரனே.

திணையும் துறையும் அவை.

பாணர்.

(நசஅ)

(பி - ம்)—1 'வருதல்மன்னெவனெம்'

(நசக.) 1 துதிவேல் கொண்டு 2 துதல்வியர் துடையாக்

கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையு

நெடிய வல்லது பணிந்து மொழியலனே

யிஃதிவர் படிவ மாயின் வையெயிற்

நு¹ றரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை

மரம்படு 3 சிறுதீப் போல

வணங்கா யினடான் பிறந்த ஓர்க்கே.*

திணையும் துறையும் அவை.

மதுரை மருதன்நாடகனார்.

(நசக)

ச. படிவம் - விரதம்.

ச - எ: தக்கயாகப் பாணி, ந00 - மேற்.

* ip. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், நிகர்த்துமேல்வந்தவேந்தனெடுமுது
குடி, மகட்பாடஞ்சியமகட்பாற்காஞ்சியெள்ளுத்துறைக்கு மேற்கோள்காட்டி,
"இது பெருஞ்சிக்கலகிழான் மகட்கொடைமறுத்தது" என்பர் ; தோல்.
புறத்திணை. கு. கக - இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந.

(பி - ம்.)—1 'துதிபல்' 2 'துதலினையாதுடை' 3 'செந்திப் போலடி'

(நரு0.) தூர்ந்த கிடங்கிற் சோர்ந்த ஞாயிற்

சிதைந்த விஞ்சிக் கதுவாய் மூதூர்

யாங்கா வதுகொ றுனே தாங்காது

படுமழை யுருமி னிரங்கு முரசிற்

ரு கடுமான் வேந்தர் காலை வந்தெந்

நெடுநிலை வாயிற் கொட்குவர் மாதோ

1பொருதா தமருவ ரல்லர் போருழந்

தடுமுரண் முன்பிற் றன்னைய ரேந்திய

உ. கதுவாய்: புறநா. நசரு: கரு; நசஎ: ச. ந. யாங்கு - எப்படி?

ச. "இடி முரசியம்ப" பரி. ச: கக.

(பி - ம்.)—1 'பொருந்தாது'

புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுரு

வடிவே லெஃகிற்¹ சிவந்த வுண்கட்
 க0 டொடிபிறழ் முன்கை யிளையோ
 எணினல் லாகத் தரும்பிய சுணங்கே.

தினையும் துறையும் அவை.
 மதுரையோலைக் கடைக்² கண்ணம்புதந்தாராயத்தனார். (நடு0)
 (பி - ம்.)—1 'சிவந்தபுண்கடொடிமருள முன்கை' 2 'கண்ணம்புது
 தராயத்தனார்'

(நடுக.) படுமணி மருங்கின பணைத்தாள் யானையுங்
 கொடிதுடங்கு மிசைய தேரு மாவும்
 படையமை மறவரொடு துவன்றிக் கல்லெனக்
 கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் றானே
 ரு வென்றெறி முரசின் வேந்த ரென்றும்
 வண்கை யெயினன் வாகை யன்ன
 விவணலந் தாரா தமைகுவ ரல்ல
 ரென்றா வதுகொ றானே தெண்ணீர்ப்
 பொய்கை மேய்ந்த செவ்வரி நாரை
 க0 தேங்கொண் மருதின பூஞ்சினை முனையிற்
 1 காமரு காஞ்சி துஞ்சு
 மேமஞ்சால் சிறப்பினிப் பணைநல் லாரே.

தினையும் துறையும் அவை.

மதுரைப்படைமங்கமன்னியார்.

(நடுக)

க. "படுமணி யிரட்டுமருங்கின் " மருது. அ0.

க - ந. புறநா. எ2: ந - ரு.

ச. "கடலென, வானீர்க் கூக்குந தானே" புறநா. கஎ: நசு - எ.

ரு. "வென்றெறி முரசின் வேந்தர்" புறநா. கக2: ச.

சு. எயினன் - ஒருபகாரி; வாகை - அவலுடைய ஊர்.

எ. தருதல், தந்தையின் தொழில்.

(ரு) வேந்தர் (எ) அமைகுவரல்லர்.

அ. என்னவது கொறானே: புறநா. சுந: கக; நசுரு: கக; நசுஎ: சு.

க0. தேம் - இனிமை. முனையின் - வெறுத்தால்.

கக. காஞ்சி - ஒருவகைமரம்.

(க2) ஊர் (அ) என்னவதுகொல்?

(பி - ம்.)—1 'காமர்நாஞ்சில்'

சகக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(௩௫௨.) தேளங்கொண்ட வெண்மண்டையான்
 வீ.....கறக்குந்து
 அவல்வகுத்த பசங்குடையாற்
 புதன்முல்லைப் பூப்பறிக்குந்து
 ௫ ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்
 குன்றேறிப் புனற்பாயிற்
 புறவாயாற் புனல்வள.....
நொடைநறவின்
 மாவண் டித்தன் வெண்ணெல் வேலி
 ௧௦ யுறந்தை யன்ன வுரைசா னன்கலங்
 கொடிப்பவுங் கொளாஅ னெ.....
ர்தந்த நாகிள வேங்கையிற்
 கதிர்த்தொளி திகழு நுண்பல் சணங்கின்
 மாக்கண் மலர்ந்த முலைய டன்னையுஞ்
 ௧௫ சிறுகோ லுளையும் புரவி.....
யமரே.

தினையும் துறையும் அவை.
 பரணர்.

(௩௫)

௧. தேம் - கள்.

௩. அவல் - பள்ளம். குடை-பனமட்டையாற் செய்யப்பட்ட ஒரு கருவி;
 பனமட்டையெனத் தென்னாட்டில் வழங்கும்.

௪. புதற்றளவின்பூ: புறநா. ௩௬௫.

௫. வள்ளி - வலை. ௫. புறநா. ௬௩: ௧௨.

௬. குன்று - மணற்குன்று ; எக்கர்.

௮. நொடை - வலை.

௧௦. கலம் - ஆபரணம்.

௧ - ௧௦. தித்தன் - ஒருசோழன் ; உறந்தை-உறைபூர்; புறநா. ௩௬௫:
 ௧௧ - ௮ ; “நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தை” அகநா. ௧௨௨.

௧௨ - ௩. சணங்கிற்கு வேங்கைப்பூ உவமை.

௧௪. மா - கருமை. தன்னை - தமையன்.

(௩௫௩.) ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
 பொலஞ்செய் பல்கா சணிந்த வல்கு

௧, கம்மியன் - பொற்கொல்லன்.

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சுகுன

லீகைக் கண்ணி யிலங்கத் தைஇத்
தருமமொ டியல்வோள் சாய னேக்கித்
ரு தவிர்த்த தேரை விளர்த்த கண்ணை
வினவ லானு வெல்போ ரண்ணல்
யார்மக ளென்போய் கூறக் கேளினிக்
குன்றுகண் டன்ன நிலைப்பல் போர்பு
நாட்கடா வழித்த நனந்தலைக் குப்பை
க0 வல்வி லினையர்க் கல்குபத மாற்றாத்
தொல்குடி மன்னன் மகளே முன்னாட்
கூறி வந்த மாமுது வேந்தர்க்கு

.....

.....யுழக்கிக் குருதி யோட்டிக்

கரு கதுவாய் போகிய 1துதிவா யெஃகமொடு
பஞ்சியுங் களையாப் புண்ண
ரஞ்சதக வுடையரிவ டன்னை மாரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

காவிர்ப்பூம்பட்டினத்துக் கார்க்கண்ணலார்.

(௩௫௩)

௩. ஈகைக்கண்ணி - பொன்னாலாகிய மாலை; "ஈகையங்கண்ணி
போற் பிணிநெடு மூலர்வேங்கை விரிந்தது" கலி. ௩௨. தைஇ - அணிந்து.

ரு. நிறுத்திய தேரையுடையாய்; வெளுத்த கண்ணையுடையாய்.

சு. அண்ணல், விளி. அ. போர்பு - போர். குன்று - சிறுமலை.

அ - கூ. காலையிற் போரையழித்துக் கடாவிட்ட தானியக்குப்பைகளை.

க0. அல்குபதம் - இட்டுவைத்துணு முணவு; "சிலைகெழு குறவர்க் கல்
குமிசை வாகும்" பறநா. ௨௩௬; ௨. மாற்றா - இல்லை யென்னாத.

க௨. கூறி-மணம்பேசி. கரு. கதுவாய்-வடு. துதி-குதி. எஃகம் -வேல்.

க௬. பஞ்சி - துகில்; "நெய்க்கிழி வைக்கப் பட்டார்", "புண்மேற் கிழி
போற் றுறத்தல்" சீவக. அகஅ, ௨௬௬0.

க௭. தன்னைமார் - தமையன்மார்.

(பி - ம்.)—1 'துதிவாய்'

(௩௫௪) அரைசு தலைவரினு மடங்க லானு

நிரைகா மெஃக நீரின் மூழ்கப்

க. அடங்கலானு - அடங்குதலமையாத. ௨. காழ் - காம்பு.

௨ - ௩. மூழ்குதற்கு எஃகத்தையும் தந்தபெயர்ப்பான்; மூழ்கல் இங்கே
மன்னுமங்கலமெனப்படும்; இது பின் நிகழுவது; "நீரேந்தி நெய்மிதந்து

சக்சு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

புரையோர் சேர்ந்தெனத் தந்தையும் பெயர்க்கும்
வயலமர் கழனி வாயிற் பொய்கைக்

டு கயலார் நாரை 1யுகைத்த வாளை
புனலாடு மகளிர் வளமனை யொய்யு
மூர்கவி னிழப்பவும் வருவது கொல்லோ
சுணங்கணிந் தெழிலிய 2வணந்தேந் திளமுலை
வீங்கிறைப் பணைத்தோண் மடந்தை

க0 மான்பிணை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே.

திணையும் துறையும் அவை.

பரணர்.

(௩௫௪)

நிணம்வாய்ப்பில்கி யழல்விம்மிப், போரேந்திப் பூவணிந்து புலவுநாறும் புகழ்
வேலோன்'' (சீவக. ௨௫௯௬) என்பதனாலு மறியலாகும்.

சு. கழனிவாயிலிலும் பொய்கையிலும் வாயில் - வழி.

டு. கயலார் - கயன்பிணை உண்ணுகின்ற. நாரையை உகைத்தவாளைமீனை.

சு. ஓய்யும் - கொண்டுசெல்லும். அ. அணந்து - அண்ணந்து.

சு. இறை - சர்து.

(க0) மடனோக்கு (எ) ஊர்கவினிழப்பவும் வருவதுகொல்லோ.

(பி - ம்.)—1 'உதைத்த' 2 'வணந்தேநது'

(௩௫௫.) மதிவ ஞாமி லின்றே கிடங்கு

நீஇ ரின்மைபிற் கன்றுமேய்ந் துகளு

முரது நிலைமையு மிதுவே*

.....

.....

.....

(௩௫௫)

க. ஞாயில் - மதிலின்மேலுள்ள ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்துமறையுஞ்
சூட்டு; சீவக: ௧0௫-ந.

* இதன்பின், ௩௭௬ - ஆம் பாட்டுமுடியுதும் ஆசிரியர் பெயருடன் சில
பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளில் தவறி வரையப்பெற்றுள்ளது.

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். சசுக்

(௩௫௬.) களரிபரந்து 1 கள்ளி போகிப்
 பகலுங் 2 கூவுங் கூகையொடு 3 பிறழ்ந்
 னீம விளக்கிற் பேய் மகளிரொ
 டஞ்சுவந் 4 தன்றிம் மஞ்சபடி முதுகாடு
 ௫ நெஞ்சமர் * காதல ரழுத கண்ணீ
 ரென்புபடி சுடலை வெண்ணீ றவிப்ப
 5 வெல்லார் புறனுந் தான்கண் டிலகத்து
 மன்பதைக் கெல்லார் தானுய்த்
 தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறி யாதே.†

திணையும் துறையும் அவை.

கூகையங்கண்ணலார்.

(௩௫௬)

க. களரி - காடு.

உ. புறநா. ௩௬௨ : கள-அ ; “நன்கலுங் கூகை நகும்” பு - வெ.
 வஞ்சி. ச.

௩. ஈமவிளக்கு - பிணஞ்சுடும் விரகின் அழல.

ச. அஞ்சுவந்தன்று - அச்சம் வரப்பெற்றது. முதுகாடு - மயானம்.

௫. அமர்காதலர் - விரும்பியகாதலையுடையமகளர். கூ. என்பு-எலும்பு.

எ. எல்லாருடைய பிற்காலத்தையும் தான்கண்டு.

அ. மன்பதை-மக்கட்டொகுதி. தானுய்-தானே இருப்பிடமாகி ; “மக்
 கட் பிணத்த சுடுகாடு” என்றார் ; நாலடி. கடக.

* இந்நூற் பழையபதிப்பில் இதன் முன்பிருந்தபகுதி சில பிரதிகளில்
 ௩௭௭ - ஆம் பாட்டின் முதலில் வரையப்பட்டிருந்தமையாலும், இச்செய்யுள்
 பழையபுரைகளில் இந்த அளவிலேயே மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருந்த
 மையாலும், பொருண் முடிபாலும் இந்நன்ம் பதிப்பிக்கலாயிற்று.

† மு. இச்செய்யுள் காடுவாழ்த்தென்னுந் துறைக்கு மேற்கோள் ; தோல்.
 புறத்திணை. ௫. கசு - இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கள்ளிபொங்கிப்’ 2 ‘கூஉங்’ 3 ‘பிறழ்வால்’ 4 ‘அன்றிமஞ்ச’
 5 ‘எல்லாப்’

(௩௫௭.) குன்றுதலை மணந்த மலைபிணித் தியாத்தமண்
 பொதுமை சுட்டிய மூவ ருலகமும்

க. குன்று - சிறுமலை. பிணித்து யாத்த - மிக உறுதியாக யாக்கப்
 பெற்ற.

உ. சுட்டிய - நன்குமதிக்கப்பெற்ற. மூவருலகம் - சேர சோழபாண்டிய
 ருடைய நாடுகள் ; ‘உலகம்’ என்பது பூமியின் ஏகதேசத்திற்கும் வழங்கும் ;
 “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்” தோல். அகத்திணை. து. ௫.

சுஎ0 புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

பொதுமை யின்றி யாண்டிசி னோர்க்கு
மாண்ட வன்றே யாண்டிக மிணையே
ரு வைத்த தன்றே வெறுக்கை வி.....

.....னை

புணைகை விட்டோர்க் கரிதே துணையழத்
தொக்குயிர் வெளவுங் காலை
பிக்கரை நின்றிவார் துக்கரை 1 கொளவே.

தினை - அது ; துறை -பெருங்காஞ்சியுமாம்.
பிரமனார்.

(௩௫

௩. பொதுமையின்றி-சிறப்பாக. ஆண்டிசினோர்க்கும் - ஆண்டோர்க்குட
ச-ரு. ஆண்டிகள் - வாழ்நாட்கள். வெறுக்கை துனை வைத்ததன்றே
பொற்குவியல துணையாக வைக்கப் பெற்றதன்று; அழியுந்தன்மையதென்றபடி
எ. புனை - தெப்பம். துனை - மனைவி.

அ. கூற்றுவன்தமர் வந்து கூடி உயிரை வெளவுங்காலத்தில்.

க. உக்கரை - அக்கரை ; வீட்டுலகம்.

(க) கொளல் (எ) அரிது.

(பி - ம்.)—1 'கொளவே'

(௩௫அ.) பருதி சூழ்ந்தவிப் பயங்கெழு மாநில
மொருபக லெழுவ ரெய்தி யன்றே
வையமுந் தவமுந் 1 தூக்கிற் றவத்துக்
2 கையவி யினைத்து மாற்றா தாகலிற்
ரு கைவிட் டனரே காதல ரதனால்

க. பருதி - சூரியன். பயம் - பிரயோசனம்.

உ. பகல்-நாள் ; ஒரு முகூர்த்தமுமாம். எழுவரைத்தலைவராக எய்திய
அத்தன்மையையுடையது.

௩. வையம் - பூமி. தூக்கின் - சீர்தூக்கினால்.

ச. ஐயவி - வெண்கிறகடுகு. ஆற்றது - சீர் நிலலாது.

௩ - ச. தவத்திற்கு வையம் ஐயவியளவும் நிறையொவ்வாது ; " ஏமந்
ருலகமோ ரிம்மிப் பாலென, நாமவே னரபதி நீக்கி நன்கலந், தாமமார் மாலைபு
துறக்கின் றுனரோ" சீவக. ௩0௨௭.

ரு. காதலர் - வீட்டில் விருப்பமுடையோர்.

(பி - ம்.)—1 'தூக்கிறவத்திறகைவினையினைத்தும்' 2 'ஐயவித
துணையும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சங்க

விட்டோரை 1 விடாஅ டிருவே

2 விடாஅ தோரிவன் விடப்பட் டோரே.*

திணை - அது ; துறை - மனையறம் துறவறம்.

3 வான்மீகியார்.

(௩௫௮)

சு. பற்றுவிட்டோரை; “நிண்ணையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டா தான், நண்ணையே தான் வேண்டுஞ் செல்வம்” தீவ். பெருமாள். ௫. சு.

எ. விடாதோர் - விருப்பமொழியாதவர்கள்.

*மு. தோல். புறத்திணை. சூ. உக - ந. மேற்.

(பு - ம்).—1 ‘விடாதுதிருவே’ 2 ‘விடாதோரிவன்’ 3 ‘வான்மீகையார்’

(௩௫௯.) பாறுபடப் பறைந்த பன்மாறு மருங்கின்

வேறுபடு குரல வெவ்வாய்க் கூகையொடு

பிணந்தின் குறுநரி நிணந்திகழ் பல்ல

1 பேளய் மகளிர் பிணந்தழூஉப் பற்றி

௫ விளரூன் நின்ற வெம்புலான் 2 மெய்யர்

களரி மருங்கிற் கால்பெயர்த் தாடி

யீம விளக்கின் வெருவரப் பேருங்

காடுமுன் னினரே நாடுகொண் டோரு

நினக்கும் வருதல் வைக லற்றே

க0 வசையு் நிற்கு மிசையு நிற்கும்

அதனால், வசைநீக்கி யிசைவேண்டியு

நசைவேண்டாது நன்றுமொழிந்து

3 நிலவுக் கோட்டுப் பலகளிற்றொடு

பொலம்படைய 4 மாமயங்கிட

க௫ விழைகிளர் நெடுந்தே ரிரவலர்க் கருகாது

க. பாறுபட - கெட. பறைந்த - தேய்ந்த. உ. கூகை - கோட்டான்.

௩. பல்ல - பல்லையுடையனவாய்.

ச. தழூஉப்பற்றி - தழூவி.

௫. விளர் - வெண்ணை.

அ. காடு - மயானம்.

சு. வைகல் - கழிதல். நினக்கும் வைகல் வருதல் அற்ற.

க0. வசை - பழி. இசை - புகழ்.

க0 - கஉ. “கெடுவ லெனப் பட்டக் கண்ணுந் தனக்கோர், வருவல செய் தலே வேண்டு-நெடுவரை, முற்றுநீராழி வரையகத் தீண்டிய, கற்றேயுந் தேயாது சொல்” பழ. ௩௯ச.

கச. பொலம்படை - பொற்கலனை.

க௫. அருகாது - குறையாமல்.

(பு-ம்).—1 ‘பேளமகளிர்’ 2 ‘மெய்யகளரி’ 3 ‘நிலவுத்தோட்டு’ 4 ‘மாமயங்கிட’

சஎஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

கொள்ளென ¹ விடுவை யாயின் வெள்ளென
வாண்டிநீ பெயர்ந்த பின்னு
மீண்டுநீடு விளங்குநீ யெய்திய புகழே.

திணை - அது ; துறை - பெருங்காஞ்சி.

² அந்துவன்கீரனைக்காவட்டனர்.

(௩௫)

கசு. விடுவையாயின்-கொடுப்பாயாயின் ; ' இடுவை ' என்று பிரிப்பி
பொருந்தும். வெள்ளென - யாவார்க்கும் தெரிய ; புறநா. ௨௦௭ : சு.

கஅ. புகழ் நீடுவிளங்கும்.

(பு - ம்) —1 'விடுகையாயின்' ² 'அந்துவன கீரனைத்தகா நட்டனர்'

(௩௬௦.) ¹ பெரிதாராச் சிறுசினத்தர்

சிலசொல்லாற் பலகேள்வியர்

நுண்ணுணர்வினாற் ² பெருங்கொடையர்

கலுழ்நனையாற றண்டேறலர்

௩ கனிகுய்யாற் கொழுந்துவையர்

³ தாமுவந்து தழுஉ.மொழியர்

⁴ பயனுறுப்பப் பலர்க்காற்றி

யேம மாக விந்நில மாண்டோர்

சிலரே பெரும கேளினி நாளும்

௧௦ பலரே தகையஃ தறியா தோரே

யன்றோர் செல்வமு மன்னி நில்லா

தின்னு மற்றதன் பண்பே யதனா

னிச்சமு ⁵ மொழுக்க முட்டிலை பரிசி

னச்சவர் கையி ⁶ னிரப்ப லோம்புமதியச்சுவரப்

௨. ஆல், ஓடு. "பலசொல்லக் காழறுவர் மன்றமாசற்ற, சிலசொல்
மேற்றா தவர்" குறள், ௩௬௬.

ச. கலுழ்நை - கலங்கியகள்.

௩. குய் - நறுமணப்புகை. துவை - துவையல்.

சு. தாமுவந்து - வணங்குதலைவிரும்பி. எ. ஆற்றி - கொடுத்தது.

௧௦. தகையஃது - மேற்கூறியதன்மையை.

௧௩. முட்டிலை - குறைபாடில்லாயாய்.

௧௪. நிரப்பல ஒம்பு - நிரப்புதலைப் பாதுகாப்பாயாக.

(பு - ம்.) —1 'பெரிதாராற சிறு சினத்தா' ² 'பெருங்கொடை' ³ 'தாமுவ
தழு உம' ⁴ 'பானுறுப்ப' ⁵ 'ஒழுக்கமும்' ⁶ 'இரப்ப லோம்புமதியஞ்சுவரப்

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சௌக

கரு 1 பாறிறை கொண்ட பறந்தலை மாகத
 கள்ளி 2 போகிய களரி மருங்கின்
 வெள்ளி னிறுத்த பின்றைக் கள்ளொடு
 3 புல்லகத் திட்ட சில்லவிழ் வல்சி
 புலைய னேவப் புன்மே லமர்ந்துண்

20 டழல்வாய்ப் புக்க பின்னும்
 பலர்வாய்த் திராஅர் பருத்துண் டோரே.

4 தீணையும் துறையும் அவை.

5 தந்துமாறனைச் சங்கவருணரென்னும் நாகரியர்பாடியது. (நகூ0)

கசு. புறநா. ௨௨௫ : எ ; ௨௪௫ : ந; ந௫௬ : க.

கௌ. வெள்ளில் - பாடை. நிறுத்த - நிறுத்திய.

கஅ. புல் - தருப்பை. அவிழ் - பருக்கை ; வல்சி - உணவு.

கந. “உப்பிலிப் புழுக்கல் காட்டுட் புலைமக னுஞ்ப்ப வேகக், கைப்பலி யுண்டு ” (சீவக. ௨௯௮௪) என்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்.

கக - சு. புறநா. நகூ௩ : ௧0 - ௧௪.

(பி - ம்.)—1 ‘பாறிறை’ 2 ‘பொதியகளரி’ 3 ‘புகலத்திட்ட’ 4 ‘இதுவு மது’ 5 ‘தந்துமாறனை’

(நகூ௧) காரெதி ருருமி னுரறிக் கல்லென
 வாருயிர்க் கலமரு மாராக் கூற்ற
 நின்வர வஞ்சலன் மாதோ நன்பல
 கேள்வி முற்றிய வேள்ளி யந்தணர்க்
 ௫ கருங்கல நீரொடு சிதறிப் பெருங்கைக்
 தாயினன்று பலர்க்கீத்துத்
 தெருணடை மாகளிரொடு 1தன்
 னருள்பாடுநர்க்கு நன்கருளியு
 முருணடை.....அன்றதன்

௨. உயிர்க்கு - உயிரைக் கைக்கொண்டு செல்லுதற்கு. ஆரா - தெவிட் டாத. கூற்றம், லிளி.

௩. அஞ்சலன் - அஞ்சான். ௫. கலம் - ஆபரணம். நீர் - தாரைநீர்.

௪ - ௫. “ஏற்ற பார்ப்பார்க் கீங்கை நிறையப், பூவும் பொன்னும் புனல் படச் சொரிந்து” புறநா. நகூ௭ : ௪ - ௫.

௬. நன்று - மிக. ௭. மா - குதிரையை.

(பி - ம்.)—1 ‘தனராள்பாடுநர்க்கு’

சசச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

க0 ஞாள்சேருநர்க் கினித்தும்
 புரிமாலையர் பாடினார்க்குப்
 பொலந்தாமரைப் பூம்பாணரொடி
 1கலந்தனையு நீளிருக்கையாற்
 பொறையொ.....மாநோக்கின்
 கரு வில்லென 2 விலங்கிய புருவத்து வல்லென
 நல்கி னாவஞ்ச முள்ளெயிற்று மகளி
 ரல்கு ஞங்கா வசைஇ மெல்லென
பொலங்கலத் தேத்தி
 யாழித்தென மடிப்ப மாந்தி யிகழ்வில
 உ0 வில்ல வுலகத்து.....மைநீ
 சொல்ல வேண்டா.....முந்தறிந்த

.....

.....

(நசக)

உஉ. பொலந்தாமரை - பொத்தாமரை.

உஉ. இலங்கையாள் - இலங்கையின்கண்.

உரு. வல்லென - கிசைய; உருகெனவொம். கரு, கல்கி - டெசின்.

கரு-உ. பன்னின் ஊமைக்கருகி ஊகிசையப் பொருதொபது: "அமிழ்து
 பொருதொபது வந்த வந்த, வந்ததிவந்து மடையெயிறுச் சின்மொழி யிறை"
 குறள். ௨௪.

(பி - ம்.)—1 'கலந்தனையு' 2 'கிலங்கிய' உத்தர

(நசஉ.) ஞாயிற் றன்ன வாய்மணி மிடைந்த

1 மதியுற ழார மார்பிற் புரளப்

பனிபெறு முரசம் பாசறைச் சிலைப்ப

பொழிலகம் பரந்த பெ.....

௧. ஆய்மணி - ஆராய்ந்தெடுத்த மாணிக்கம்; அழகியமணியுமாம்.

உ. வட்டப்பூண் புரள; மதியுறழாரம் - பிறைவடமுமாம்.

௩. முரசு பலிபெறுதல், இத்தால் ௫0 - ஆம் பாட்டாலும் அதன் குறிப்
 பாலும், "கடம்பறுத் தியற்றிய வலம்படு வியன்பணை, யாடுநர் பெயர்ந்துவந்
 தரும்பலிதைய" (பதிற். ௧௭), "கோற்றொழில் வேந்தன் கொற்ற முரசம்,
 பெரும்பணைக் கொட்டிது ளாரும்பலி யோச்சி" (பெருங். ௨: ௨, ௨௧ - ௩0)
 என்பவற்றாலும் அறியலாகும்.

(பி - ம்.)—1 மணியுற ழாரம்

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௭௫

௫கும் விசய 1 வெண்கொடி
யணங்குருத் தன்ன கணங்கொ டானைக்
கூற்றத் தன்ன மாற்றரு முன்பி
ஞக்குரற் காண்பி 2 னந்த னாளர்
நான்மறைக் குறி.....யி

௧௦ னறங்குறித் தன்று பொருளா குதலின்
மருடீர்து மயக்கொரீஇக்
கைபெய்தநீர் கடற்பரப்ப
வாமிருந்த வடைநல்கிச்
சோறு 3 கொடுத்து மிகப்பெரிதும்

௧௫ வீறுசான.....நன்றுஞ்
சிறுவெள் ளென்பி னெடுவெண் களரின்
வாய்வன் காக்கை கூகையொடு கூடிப்
பகலுங் கூவு மகலு ளாங்கட்
காடுகண் மறைத்த கல்லென் சுற்றமொ

௨௦ டில்லென் நில்வயிற் பெயர மெல்ல
விடஞ்சிறி தொதுங்க லஞ்சி
புடம்பொடுஞ் சென்மா ருயர்ந்தோர் நாட்டே.

திணை - பொதுவியல். துறை - பெருங்காஞ்சி.

அவணைச் சிறுவெண்டேரையார்.

(௩௬௨)

௫. வெற்றியைப் புலப்படுத்தும் வெள்ளிய கொடி; “விசயம் வெல்
கொடி யுயரி” (மலை. ௧௧); “புலவுப்படக் கொன்று மிக்கதோ லோட்
டிப், புகழ்செய் தெடுத்த விறலசா னன்கொடி” (மதுரை. ௩௮௦-௪௧); “மலை
நீர், வென்றெழு கொடியிற் றோன்றும்” (மலைபடு. ௫௮௧ - ௨); “வான்றோய்
வெல்கொடி” பதிற். ௧௧ : ௧.

௪. அணங்கு உருத்தன்ன தானை - தெய்வங்கள் உருக்கொண்டுவந்தார்
போன்ற சேனை; உருத்தன்ன - கோபித்தார் போன்ற வெள்ளுமாம்.

௭. புறநா. ௫௬ : ௧௧; “கூற்றத் தன்ன மாற்றருமொய்ம்பின்” முருகு. ௮௧.

௧௨. தானநீர் கடலிற் சென்றுபரவ.

௧௩. ஆம் - நீர். அடை - தண்ணடை; மருத நிலத்தார்.

௧௪. வாய்வன்காக்கை - வலியவாயையுடைய காக்கை. கூகை - கொட.

டான்; மு. புறநா. ௨௩௮ : ௩.

௧௭ - ௮. புறநா. ௩௫௬ : ௨; “பேணு ரகநாட்டு, நன்பகலுங் கூகை
நகும்” பு-வே. வஞ்சி. ௪.

௧௯. சுற்றத்தின் மிகுதி கூறியபடி. ௨௦. இல்லென்று - இல்லையென்று.

(பி - ம்.)— 1 ‘வெண்கொடி’ 2 ‘அநதனாளர்’ 3 ‘கொடுக்குமிகப்’

சுள்ள புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(நகூந.) 1 இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண்² மாநில
முடையிலே³ நடுவண திடை⁴ பிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட வேமங் காவல
ரிடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
ரு காடுபதி யாகப் போகித் தத்த
நாடு பிறர்கொளச்⁵ சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால், நீயுங் கேண்மதி⁶ யத்தை வீயா
துடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே
கரு⁷ கள்ளி லேய்ந்த⁸ முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்க
ணுப்பிலாஅ வவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
9 திழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று
கரு நிலங்கல னாக விலங்குபலி மிசையு

க. “இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் ஞாலம்” பெருங். உ: கள,கருரு.
உ. உடைமரத்தின் இலை மிகச்சிறியது; “சிறியிலையுடை” புறநா.
நகூச: ச.

ந. “ஒருதா மாகிய பெருமையோர்” (புறநா. நகூச: ச); “ஒருநீயாகித்
தோன்ற” முருகு. உகூச.

க - ந. “இருங்கட லுடுத்த, மண்ணுள் செல்வதது மன்னவ ரேறே”
மணி. உஉ: அ0 - அக.

நகூ - சு. புறநா. நகூச: க - ரு.

எ - அ. “வீயாது... இல்லையெல் புழியும், வீயாமை நீங்காமைக்கண்
வந்தது” குறள். ௨௦௭ - பரிமேல். வி.

சு. மடங்கல - யமன். மு. புறநா. நகூச: உ௦௦. “வருங்காலன் நின்று
ணிதே” சிறுபஞ்ச. உகூ.

கசு. சீவக. உகூஅச - மேற்.

க0 - கசு. மு. புறநா. நகூ0: கள - சு.

கச - ரு. “இழிபிறப்பினோ...மிசையுமென்புழிப் பெற்றென்னுஞ்
செய்தெனெச்சத்திற்கு முடிபாகிய மிசையுமென்றும் வினையை இடைநின்ற
சொற்கள் விசேடித்து நின்றன” தோல். எச்ச. கு. ருசு - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கருங்கடலுடுத்த’, ‘இருங்கடற்ருளையொடு பெருநிலங்
கவைஇ’ 2 ‘மாநிலத்து’ 3 ‘நடுவுபிற.....அன்றி’ 4 ‘பெறக்கொழியத்’ 5 ‘சென்று
மாயந்தோரே’, ‘சென்று பாயந்தோரே’ 6 ‘ஆக்கை’ 7 ‘களளி வேயநத்’ 8 ‘முள
ளிய புறங்காட்டு’, ‘முளிடலே நளிடலை’, ‘முள்ளிக்கள்ளி நள்ளிருஞ் சுடலை’
9 ‘இப்பிறப்பினோ’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஎஎ

மின்னு வைகல் வாரா 1 முன்னே

செய்நீர் முன்னிய வினையே

முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே.*

2 திணையும் துறையும் அவை.

.....ஐயாதிச்சிறு 8 வேண்டேரையார். (ந.சு.ந.)

கசு - அ. முடிந்தது போன்று முடியாதாகிய புறப்பாட்டு வண்ணத் திற்கு (தோல் செய். சூ. உஉரு - போர், ந) இவ்வடிகள் மேற்கோள்.

* இச்செய்யுள், 'மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமை' (தோல். புறத் திணை. சூ. கசு-இளம்) என்னுந்துறைக்கும், 'வீடேதுவாக வன்றி வீடு பேற்று நெறிக்கட் செல்லும் நெறியேதுவாகக்கூறியது' (தோல். புறத்திணை. சூ. உச-ந.). என்பதற்கும், 'வாயுறைவாழ்த்து' (ஷெ செய். சூ. க௦௭-இளம்; ஷெ ககஉ-போர், ந) என்னும் பகுதிக்கும் மேற்கோள்; "இருங்கடலுடுத்த..... துறந்தே; இதனுள், உப்பிலாஅவிப் புழுக்கலென்பது முதலாக மூன்றடி வஞ்சியடி" (தோல். செய். சூ. ககஉ) என்பது இளம்பூரணம்; "உப்பிலாஅ வலிப் புழுக்கல், கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்காது" எனவும் காட்டுப; இவை வஞ்சியடி யெனப்படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சியடிவருமோவெ னின் வாரா, வஞ்சிச்சீர்விரலினல்லது. 'உப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்' என்பதோ வெனின், அது மற்றை இரு சீரடியொடு கூட்டத்துக்காட்டலானும் வஞ்சியடி போன்றது," "உப்பிலாவலிப் புழுக்கல் முதலியன வஞ்சியடி." (தோல். செய். சூ. கசு. போர், ந) "இருங்கடல்.....துறந்தே: இதனுள் 'உப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்' எனவும், 'கைக்கொண்டு பிறக்குநோக் காது' எனவும், 'இழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று' எனவும் வஞ்சியடி விரலி வந்தவாறு" யா - வி. அடியோத்து, சூ. எ; யா-கா. ஒழிபு. கு. ச-உரை; இ-வி. சூ. எசரு - உரை.

(பி - ம்.)—1 'இன்னசெய்தி நீ முன்னியவனையே' 2 'இதுவுமது' 8 'வேண்டேரையார்'

(ந.சு.ச.) வாடா மாலை பாடினி யணியாப்

பாணன் சென்னிக் 1 கேணி பூவா

வெரிமரு டாமரைப் பெருமலர் 2 தயங்க

க. வாடாமாலை - பொன்னரிமாலை. பாடினி - ஷ்ரலி.

க - ந. புறநா. ககக: கசு - எ அடிகளையும், அவற்றின் குறிப்பையும், "மங்குல்வானத்துத்திங்கடைய்க்கு, மாடுவண்டிமிரா வழலலிர் தாமரை, நீடி ரும் பித்தை பொலியசகுட்டி, வரவுக்கடன் முகந்த பருவவானத்துப், பகற் பெயற்றுளியின் மின்னுநிர்ந்தாங்குப், புனையிருங்குதுப்பகம் பொலியப் பொன்னின், றொடையமை மாலை ஷ்ரலியர் மலைய" (பெரும்பாண். சஅ௦ - அசு) என்பதையும் பார்க்க.

உ - ந. கேணி பூவாத்தாமரை - பொற்றாமரைப்பு; "பனி நீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை" புறநா. கருந: எ.

(பி - ம்.)—1 'தெணிபூவா' 2 'கயங்க'

சஎஅ புறநானூறு முலையும் குறிப்புகளையும்.

- மைவிடை நிரும்போத்துச் செந்தீச் சேர்த்திக்
 ௫ காயங் கனிந்த கண்ணகன் கொழுங்குறை
 நறவுண் செவ்வாய் நாத்திறம் பெயர்ப்ப
 வுண்டிந் தின்று மிரப்போர்க் 1 கீய்ந்து
 2 மகிழ்கம் வம்மோ மறப்போ ரோயே
 யரிய வாகலு முரிய பெரும
 ௧௦ நிலம்பக வீழ்ந்த வலங்கற் பல்வேர்
 முதுமரப் பொத்திற் கதுமென வியம்புந்
 3 கூகைக் கோழி யானாத்
 தாழிய பெருங்கா 4 டெய்திய ஞான்தே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவணைக் கூகைக்கோழியார்.

(௩௬௪)

ச. மைவிடையிரும் போத்து - ஆட்டுக்கிடாய்; “விடைவீழ்த்துச் குறிப்பி” (புறநா. ௩௬௪ : ௨௦) என்பதையும், புறநா. ௨௬௨ - ஆம்பாட்டின் முதலடியையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

அ. மகிழ்கம் - மகிழ்வேமாக. ௧௦. அலங்கல் - அசைதல்.

கக. பொத்து - பொந்து. கதுமென இயம்பும் - கேட்போர் திடுக்கிட்டஞ் சம்படி சுட்டுக்குவியென்று ஒலிக்கும்; “சாவோர்ப் பயிருந் கூகையின் குறும்” மணி. சு. ௭௫.

க௨. கூகை - பேராந்தை; கோட்டா லுமாம். கோழி - காட்டுக்கோழி; “கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலை” (குறுந். ௩௬௩.) இவ்வடியால் ஆசிரியருடைய பெயர்க் காரணம் புலப்படுகின்றது.

க௩. தாழிய பெருங்காடு - பிணங்களைக் கவிக்கும் தாழ்க்களையுடைய மயானம்; புறநா. ௨௨௮: கக-ஆம் அடி முதலியவற்றிற் குறிப்பைப் பார்க்க. பெருங்காடு: புறநா. ௨௫௦: ௩.

கக - ௩. “பொத்த, வறையுட் போழ்வாய்க் கூகை, சுட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும், கள்ளியம் பறந்தலை” புறநா. ௨௪௦: ௭-௯ ஆம் அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்புக்களையும் பார்க்க.

(க௩) எய்தியஞான்று (க) அரியவாகலு முரியவெனக் கூட்டுக.

(பி - ம்.)—1 ‘நந்தம்’ 2 ‘மகிழ்கவம்மோ’ 3 ‘கூகை கோழியானாத்’ 4 ‘எய்தியதுஞான்று’

(௩௬௫.) மயங்கிருந் 1 கருவிய விசம்பு முகனாக

வியங்கிய விருசுடர் கண்ணெனப் 2 பெயரிய

க. கருவி - மின் முதலிய வற்றின் தொகுதி.

௨. இருசுடர் - குரிய சந்திரர்.

(பி - ம்.)—1 ‘கருவி விசம்புதகனாக’ 2 ‘பெரிய’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஎக

1 வளியிடை வழங்கா வழக்கரு நீத்தம்
 வயிரக் 2 குறட்டின் 3 வயங்குமணி யாரத்துப்
 ௫ பொன்னந் திகிரி முன்சமத் 4 துருட்டிப்
 பொருநர்க் காணச் செருமிகு முன்பின்
 முன்னோர் செல்லவுஞ் 5 செல்லா தின்னும்
 6 விலைநலப் பெண்டிற் பலர்மீக் கூற
 7 வுள்ளேன் 8 வாழியர் யானெனப் பன்மா
 ௧௦ ணிலமக ளழுத காஞ்சியு
 முண்டென 9 வுரைப்பரா லுணர்ந்திசி னோரே.*
 திணை - காஞ்சி. துறை - பெருங்காஞ்சி.
 10 மார்க்கண்டேயனார். (௩௬௫)

௩. வளி - காற்று.

௫. பொன்னந்திகிரி - சக்கரம் ; “பொன்னணி திகிரியஞ் செல்வன்”
 சீவக. ௧௨௦௩; தோல். குறையிலகரப். ௫. எஅ - ந. மேற்.

௬. பொருநர் - போர்செய்யும் பகைவரை. முன்பு - வலி.

௭. முன்னோர் - முன்பு ஆண்ட அரசர்கள். செல்ல-வேறுலகத்தையடைய.

௮. விலைநலப்பெண்டிர் - விலைமாதர் ; பரத்தையர்.

௧௦. காஞ்சி - நிலையின்மை ; “நிலமக ணெஞ்சுகை யெறிந்து றையவும்”
 (சீவக. ௨௨௨௧) என்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்.

* ௫. தோல். புறத்திணை. ௫. ௨௩ - ந. மேற்.

(பி - ம்.)—1 ‘வழியிடை’ 2 ‘குறட்டின்’ 3 ‘வயிரமணியாரத்துப்’ 4 ‘உரு
 ட்டிய’ 5 ‘சொல்லாது’ 6 ‘விலைநல்’ 7 ‘உள்ளேனவாழிய’ 8 ‘வாழியனெனனப்’
 9 ‘உரைப்பருணார்’ 10 ‘மாககண்டையனார்’

(௩௬௬.) 1 விழுக்கடிப் பறைந்த முழுக்குரன் முரசு
 மொழுக்குடை மருங்கி னொருமொழித் தாக
 வரவெறி யுருமி 2 னுரறுபு சிலைப்ப
 வொருதா மாகிய பெருமை யோருந்
 ௫ தம்புகழ் நிநீஇச் சென்றுமாய்ந் தனரே
 அதுனால், அறவோன் மகனேன் மறவோர் செம்மால்.

௧. கடிப்பு - குறுத்தடி. ௩. உரறுபு சிலைப்ப - மிகமுழங்க.

௪. “புறநா. ௧௮: ௩ - ௪; ௩௬௩: ௨ - ௩.

௫. “தம்புகழ் நிநீஇத் தாமாய்ந் தனரே” புறநா. ௧௬௫: ௧ - ௨.

௬. செம்மால் - செம்மலே, தலைவனே.

(பி - ம்.)—1 ‘விழுக்கடிப்படைந்த’ 2 ‘உரறுபரிசைப்ப’

சுஅ0 புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

.....உரைப்பக் கேண்மதி

நின்னூற்றம் பிறரறியாது

க0 பிறர்கூறிய மொழிதெரியா

ஞாயிற் றெல்லை யாள்வினைக் குதவி

யிரவி னெல்லை வருவது நாடி

யுரை.....

உழவொழி பெரும்பக டழிதின் றுங்குச்

கரு செங்கண் மகளிரொடு சிறுதுனி யனைஇ

யங்கட் டேற ¹ லாங்கலத் துகுப்பக்

² கெடலருந் திருவ.....

மடை ³ வேண்டினர்க் கிடையருகா

தவிழ்வேண்டினர்க் கிடையருளி

உ0 விடைவீழ்த்துச் சூடுகிழிப்ப

நீர்நிலை பெருக்க வார்மண லடைகரைக்

காவுதோ றும்.....

மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே.

தினையும் துறையும் அவை.

தருமபுத்திரனைக் கோதமலூர்.

(ந.சு.சு.)

க. ஊற்றம் - வலி.

க0. தெரியா - தெரிந்து.

கக. பகற்காலத்தை முயற்சிக்கு உதவி.

கஉ. வருவது - பின்வருங்காரியத்தை.

கச. உழுத பெரிய டகடு வைக்கோலைத்தின்றிறுற்போல; ‘‘உழுத நோன்பக டழிதின் றுங்கு’’ (புறநா. கஉரு: எ) எ பதையும் அதன் பிழைத்திறிப்பையும் பார்க்க.

கரு. அனைஇ - கலந்து.

கஈ. கட்டேறல் - கள்ளின் தெளிவை.

கஅ. இடை - சமயம். அருகாது - குறையாமல்.

கஊ. அவிழ் - சோற்றுப்பருக்கை.

உ0. விடை - ஆட்டுக்கிடாய் ; (புறநா. ந.சு.ச: ச.) சூடு-சூட்டிழைச்சி.

உஈ. மடங்கல் - யமன் ; ட. புறநா. ந.சு.ந: க.

(பி - ம்.)—1 ‘ஆயகாசுது’ 2 ‘கெடலருந்திவே’ 3 ‘வேண்டினாகிடையரு

தாதிவிழ்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅக

(௩௬௭) நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலந்

தமவே ¹ யாயினுந் தம்மொடு செல்லா

வேற்றோ ராயினு நோற்றோர்க் கொழியு

மேற்ற பார்ப்பார்க் கீர்ங்கை நிறையப்

௫ பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து

பாசிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய

நாரரி ² தேறன் மாந்தி மகிழ் சிறந்

திரவலர்க் கருங்கல மருகாது வீசி

வாழ்தல் வேண்டிமிவண் வரைந்த வைகல்

௧௦ வாழ்ச் செய்த ³ நல்வினை யல்ல

தாழும் ⁴ காலேப் புண்பிறி தில்லை

யொன்றுபுரிந் தடங்கிய விருபிறப் பாள்

முத்திப் புரையக் காண்டக விருந்த

க. நாகம் - தேவலோகம்; பவணலோகமுமாம்; தக்கயாகப்பரணியில் 'மாலைநாகமாற்பார்' (௧௦௭௭) என்னுந்தாழிசைக்கு இவ்வடிமேற்கோள்; பாகு-பகுதி; மண்டிலம் - நாடு.

உ. தம - தம்முடையன.

௩. நோற்றோர்க்கு ஒழியும் - தவஞ்செய்தோர்க்கே உரியனவாகும்.

ச. ஏற்ற-யாசித்த. ஈர்ங்கை-குளிர்ந்தகை, புறநா. ௨௫௮: ௫, ௩௬௩: ௧௦.

௫. புனல் - தாரைநீர்.

ச - ௫. "அந்தணர்க், கருங்கல நீரொடு சிதறி" புறநா. ௩௬௧: ச - ௫.

௭. நாரரிதேறல் - பன்னுடையால் வடிக்கப்பட்ட கள்ளின் தெளிவை; புறநா. ௧௭௦: ௧௨.

௬ - ௭. "ஒண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய, தண்கமழ் தேறன் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து" புறநா. ௨௪ : ௩௧ - ௨.

அ. "பரிசிலர்க் கென்று, மருகா தீயும் வண்மை"; "இரவலர்க், கருகா தீயும் வண்மை"; "இரவலர்க் கருகாது, கொள்ளென விடுவை" புறநா. ௩௨௦: ௧௬ - ௭; ௩௨௬: ௭ - ௮; ௩௫௬: ௧௫ - ௬.

சு. "வேண்டுமென்பது உம்மீற்றான்வந்ததோர் ஏவல கண்ணிய வியங்கோள்; வாழ்தல்.....வைகல்" சீவக. ௨௦௧-ந; தொல். வினை. கு. ௨௧-ந; இ - வி. கு. ௪௬, ௫௦, ௨௩௬ - உரை. மேற்.

௧௨ - ௩. "அந்தண ருங்கட னிறுக்கு, முத்தி" (புறநா. ௨: ௨௨-௩) என்பதையும் அதன் கீழ்க்குறிப்பையும், "ஒன்றுபுரி கொள்கை யிருபிறப்பாளர், முத்திச் செல்வத்து" (சீலப். ௨௩ : ௬௭ - ௮) என்பதையும் பார்க்க.

௧௩. காண் தக - அழகுதக.

(பி - ம்.)—1 'ஆயினுந் தமவேயனறி' 2 'தெற்றவாது நன மகிழ்நது', 'தெற்றநானமகிழ்துங்குநது' 3 'நாலவினை' 4 'காலத்துத் துண்பிறிது'

சஅஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

கொற்ற 1 வெண்குடைக் கொடித்தேர் 2 வேந்திர்
கடு யானறி யளவையோ 3 விதுவே வானத்து
வயங்கித் தோன்று மீனினு 4 மிம்மென
வியங்கு மாமழை யுறையினு
முயர்ந்துமேற் 5 தோன்றிப் பொலிகதூந் நாளே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - வாழ்த்தியல்.

சோமான்மார் 6 வெண்கோவும், பாண்டியன் கானப்பேர் 7 தந்
உக்கிரப் பெருவழதியும், சோழன் இராசத்யம் வேட்ட பெருநற்கீள்
யும் ஒநங்கிருந்தாரை ஓளவையார். (நசுஎ)

கச. கொற்றம் - அரசவுரிமை.

கசு - அ. "இமயத் தீண்டி யின்குரல் பபிற்றிக், கொண்டன் மாமழை
பொழிந்த, துண்பஃ றுளியினும் வாழிய பல்வே" புறநா. நசு: உக - ந
நசுஎ: உச - ரு.

(பி - ம்.)—1 'நீள்குடை' 2 'வேந்தர்' 3 'இவ்வெ' 4 'இமமெனப்பாரத்'
யககுமாமழை' 5 'தொண்டிமபொலிக' 6 'வெள்கோவும்' 7 'கடந்த'

(நசுஅ) களிறு முகந்து பெயர்குவ மெனினே

யொளிறுமழை தவிர்க்குங் குன்றம் போலக்
கைம்மா வெல்லாங் கணையிடத் தொலைந்தன

1 கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் முகக்குவ மெனினே

ரு கடும்பரி நன்மான் வாங்குவயி னெல்கி

நெடுமீழ் டுழிந்து நிலஞ்சேர்ந் தனவே

கொய்சவற் புரவி முகக்குவ மெனினே

2 மெய்நிறைந்த வடுவொடு பெரும்பிறி தாகி

வளிவழக் கறுத்த வங்கம் போலக்

க0 குருதியம் பெரும்புனல் கூர்ந்தனவே யாங்க

3 முகவை யின்மையி னுகவை யின்றி

க - உ. புறநா. கசுஎ: ச; நசுசு: உச - எ.

எ. சவல் - பிடரி. அ. பெரும்பிறிது - மாணம்.

க. காற்றால் போக்குதலொழிக்கப்பெற்ற கப்பலபோல ; "வழக்கு
மாறு கொண்டு" (கலி. 30க) என்பதற்கும், "வழக்குநெறிமாயம்" (சீவக.
உஅஎங்) என்பதற்கும் இவ்வடி மேற்கோள்.

கக. முகவை - முகந்து செல்லும்பரிசில் (புறநா. நசுசு:உஎ); உகவை-
உகத்தல்.

(பி - ம்.)—1 'கொடிஞ்சி' 2 'மெய்சிறைகதடு வாரிபெரும் பிறிதாகி வழ
ககறுத்த' 3 'முகவையின்மையின்றி'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅங்

விரப்போ ரிரங்கு மின்னா வியன்களத்
 தாளழிப் படுத்த வாளே நுழவ
 கடாஅ யானைக் 1 கால்வழி யன்னவென்
 கரு நெடாரித் தெண்கண் டெளிர்ப்ப வொற்றிப்
 பாடி வந்த தெல்லாங் 2 கோடியர்
 முழவுமரு டிருமணி 3 மிடைந்தநின்
 4 னரவுற ழார முகக்குவ 5 மெனவே.

தினை - வாகை ; துறை - மறக்களவழி.

சேரமான் தடக்கோநெடுஞ்சேரலாதன் சோழன்⁶ வேற்புறடக்
 கைப்பெருநற்கிள்ளியோடு போர்ப்புறத்துப்போருவீழ்ந்தாரங்கழுத்தன்
 னதாக உயிர்போகாது கிடந்தானைக் கழாத்தலையார். (நசுஅ)

கந. வீரர்களாகிய வைக்கோம்போரைக் கடாவிட்ட வாளாகிய ஏரை
 யுடைய வீரனே (புறநா. நஎக : கரு - சு); “ஆளழி வாங்கி யதரி திரித்த,
 வாளே நுழவன்” சிலப். உசு : உநந - ச.

கச - ரு. கால்வழி - காலிடம்; காற்சுவடுமாம். தெடாரி - தடாரிப்பறை
 . (புறநா. நஎசு : ச.) தெளிர்ப்ப - ஒலிப்ப ; “பெருங்களிற் மடியிற் றேன்று
 மொருக, ணிரும்பறை”, “பனைமரு னெடுந்தாட் பலபிணர்த் தடக்கைப், புகர்
 முகம்” புறநா. உசுந : க - உ ; நஎக : கசு - உ௦.

கசு. கோடியர் - கூத்தர்.

கஅ. ஆரத்திற்கு அரவு உவமை ; “விரவுமணி யொளிர்வரு மரவுற
 ழாரமொடு” புறநா. நசுஅ : உசு.

(பி - ம்.)—1 ‘காலகழிவனனவென்’, ‘காலகழியனனவென்’ 2 ‘கொடி
 யார்’ 3 ‘மிடைந்த நிரையுறுமாரம்’ 4 ‘அறையுறும்’ 5 ‘எனினே’ 6 ‘வெல்பு
 டடக்கை’

(நசுசு) 1 இருப்புமுகஞ் செறித்த வேந்தெழின் மருப்பிற்

2 கருங்கை யானை கொண்மூ வாக

நீண்மொழி மறவ ரெறிவன ருயர்த்த

வாண்மின் னாக வயங்குகடிப் 3 பமைந்த

க. மு. புறநா. நஎ௦ : உ௦. இரும்பு - தந்தப்பூண் ; கோளகை; ஆகு
 பெயர்.

உ. கருங்கை - பெரியகை ; கருமை - பெருமை ; “பெருங்கையானை”
 (புறநா. ந : கக.) கொண்மூ - மேகம்.

ந. நீண்மொழி - சபதம். மறவர் - வீரர்.

ச. வாளாயுதம் மின்னலாக. கடிப்பு - குறுந்தடி.

(பி - ம்.)—1 ‘இரும்பு’ 2 ‘பெருங்கையானை’ 3 ‘அடைந்த’

சுஅசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

- ரு குருதிப் பலிய முரசு முழக்காக
 வரசராப் பணிக்கு மணங்குறு பொழுதின்
 வெவ்விசைப் புரவி வீசவளி யாக
 விசைப்புறு வல்வில் வீங்குநா ¹ னுகைத்த
 கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை
 க௦ ² யீரச் செறுவயிற் றேரே ராக
 விடியல் புக்கு நெடிய நீட்டிநின்
 செருப்படை மிளிர்ந்த திருத்துறு ³ பைஞ்சாற்
 பிடித்தெறி ⁴ வெள்வேல் கணையமொடு வித்தி
⁵ விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்ப்
 கரு ⁶ பேய்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்பு
 கணநரி யோடு ⁷ கழுதுகளம் படுப்பப்
 பூதங் காப்பப் பொலிகளந் தழீஇப்
 பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடை யாள

ரு. குருதிப்பலிய முரசு - இரத்தமாகிய பலியையுடைய வீர முரசு ;
 “குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்” புறநா. ௫௦ : ௫.

உ - ரு. “உருமிசை முரசு முழக்கென விசைப்பச் செருநவில் வேழங்
 கொண்டுவாக” புறநா. ௩௭௩ : க - உ.

சு. அரசு அரா - பகையரசர்களாகிய பாம்புகள்.

எ. குதிரை காற்றாக ; “காலியற் புரவி” புறநா. ௧௭௮ : உ.

அ. வல்வில் : புறநா. ௧௫௨ : சு.

க. கணைத்துளி - அம்பாகிய மழைத்துளி.

க௦. ஈரச்செறுவயின் - ஈரத்தையுடைய போர்க்களமாகிய வயலின்கண்.

சு - க௦. கிடக்கையாகிய வயலில்.

கஉ. படை மிளிர்ந்த - ஆயுதமாகிய படைவாளால் கீழ்மேலாக மறிக்கப்
 பட்ட ; “படைமிளிர்ந் திட்ட” (புறநா. ௪௨ : ௧௪) ; “உளிவாய்ச் சுரையின்
 மிளிர மிண்டி” (பெரும்பாண். ௬௨) ; படை, சிலேடை. சால் - படைச்
 சாலில்.

கங். கணையம் - கணையமரமென்னுமாயுதம். கணையமொடு வேலை வித்தி.

கச. கூழ - பயிர். கரு. போர்பு, சிலேடை.

கசு. கழுது-பேயில் ஒருசாதி ; “கூற்றக் கொஃதேர் கழுதொடு கொட்ப”
 மதுரை. ௬௩௩.

கஅ. பாடுநர்க்கு - பாடிவருபவர்களுக்கு ஈதற்பொருட்டு.

(பி. ம.)—¹ ‘உதைத்த’ ² ‘ஈசசசெறுவயிற்’, ‘ஈசசசெறுவிற்’ ³ ‘செரு
 சாற்’ ⁴ ‘வைவேற்கணை யொடு’ ⁵ ‘இருந்தலைசாய்த்த’ ⁶ ‘பேளையன்’ ⁷ ‘கழுது’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅநி

- தேய்வை ¹ வெண்காழ் புரையும் விசிபிணி
 ௨௦ வேய்வை காணு விருந்திற் போர்வை
 யரிக்குரற் றடாரி யுருப்ப ² வொற்றிப் .
 பாடி வந்திசிற் பெரும பாடான்
 நெழிலி தோயு மிமிழிசை யருவிப்
 பொன்னுடை நெடுங்கோட் டிமயத் தன்ன
 ௨௫ வோடை நுதல வொல்குத லறியாத்
 துடியடிக் குழவிய பிடியிடை மிடைந்த
 வேழ முகவை நல்குமதி
 தாழா வீகைத் தகைவெய் யோயே.*

- கக. தேய்வை வெண்காழ்-சந்தனக்கட்டை, விசிபிணி-விசித்தவார்க்கட்டு.
 ௨௦. வேய்வை - குத்தம். "வேய்வை போகிய விரலுள் நரம்பு"
 (பொருந். கஎ.) விரந்து - புதுமை. [நகக: உச.
 கக - ௨௦. "விசிப்புதுத் தமைத்த புதுக்காழ்ப் போர்வை" புறநா.
 உக. அரிக்குரற்றடாரி - அரித்தெழுகின்ற ஓசையையுடைய தடாரிப்
 பறை; ஒலிநரம்பால் ஓசையையுடைய கிணைப்பறை யென்றுமாம்; உருப்ப -
 சூடுபிரக்க; புறநா. உசக: ச-ஆம் அடியையும் அதன்குறிப்பையும் "அகன்
 கட்டடாரி தெளிர்ப்ப வொற்றி", "அரிக்குரற் றடாரி யிரிய வொற்றி"
 (புறநா. ந௭௦: கஅ, நக௦: ஏ) என்பவற்றையும் பார்க்க.
 உஉ. வந்திசின் - வந்தேன்; "காண்கு வந்திசிற் பெரும", "நிற்காண்
 குவந்திசினே", "மன்னையின் முகவைக்கு வந்திசிற் பெரும" (புறநா. கஎ:
 ந௩, க௨௫: ச, ந௭௩: நச.) பாடான்று - ஓசைநிறைந்து.
 உஉ - ந. "பாடான் நிரங்கு மருவி" புறநா. க௨ச: ச.
 உச. "பொற்கோட்டிமயம்" புறநா: உ: உச; நக: கச - ௫.
 உ௬. துடியடிக் குழவியபிடி - உடுக்கையின் கண்போன்ற அடியை
 யுடைய கன்றை நீங்காத பெண்யானை.
 உ௭. முகவை - ஏற்றுக் கொள்ளும் பரிசில.
 உ௬ - ஏ. "மன்றுபடு பரிசிலர்க் காணிற் கன்றொடு, கதையடியானை யிரி
 யல் போக்கும்.....ஆய்", "வரைமருள் முகவைக்கு வந்தனென்", "புகர்
 முக முகவைக்கு வந்திசின்" (புறநா. ந௩௫): கக - ந; ந௭௦: உக; ந௭௧:
 ௨௦.) "துடியடி யன்ன தூங்கு நடைக் குழவியொடு, பிடிபுணர் பேழம் பெட்ட
 வை கொள்கென" (பொருந். க௨௫ - ௬) என்பதும், "இருபெயர்ப் பேராய
 மொ, டிலக்கு மருப்பிற் களிது கொடுத்தும்" (மதுரை. க௦௧ - ௨) என்
 பதும், "கன்றும் பிடியுமென்னும் இரண்டு பெயரையுடைய பெரிய திரளுடனே
 விளங்குகின்ற கொம்பினையுடைய களிதுகளைக் கொடுத்தும்" என்னுமதன்
 உரையும் ஈண்டறியற்பாலன.

* 1. தோல். புறத்திணை. சூ. கஎ - இளம், ஷெ ஷெ. சூ. உக - ந;
 ஷெ உவம. சூ. கூ - இளம் மேற்.
 (பி - ம்.)—1 'வெண்காள்' 2 'ஒற்றப்'

சஅக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

திணையும் துறையும் அவை; துறை - ஏர்க்கள உருவகமாமம்.

சேரமான் கடலோட்டிய 1 வெல்கெழுத்டுவனைப் பரணர். (நகக

(பி - ம்.)—1 'வேல்கெழு'

(நஎ0)ளி

நாரும் போழுஞ் செய்துண் டொராங்குப்

1 பசிதினத் திரங்கிய விரும்பே ரொக்கற்

கார்பதங் கண்ணென மாதிரர் துழைஇ

நு வேருழந் துலறி மருங்குசெத் தொழியவந்

தத்தக் குழிஞைத் துடிமரு டங்குர

வழுஞ்சிலங் கவட்டிடை யிருந்த பருந்தின்

பெடைபயிர் குரலோ டிசைக்கு மாங்கட்

கழைகாயந் துலறிய வறங்கூர் நீளிடை

உ. நார - மாங்களின் நாரீ ; போழ் - பனங்குருத்து. உண்டு - சுவைத் துண்டு; புறநா. நஎ0: நு.

நக. பசிதினத்திரங்கிய விரும்பேரொக்கற்கு - பசிதினலால் வருத்தமுற்ற கரிந்த பெரியசுற்றத்தார் பொருட்டு; "பசிதினத் திரங்கிய வொக்கல்", "பசி தினத் திரங்கிய கசிவுடையாக்கை", "இலம்பா மிழந்தவென் னிரும்பே ரொக் கல்", "இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் பகற்ற", "பசித்தென வீங்கு வந்திறுத்த வென் னிரும்பே ரொக்கல்", "இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினும்" (புறநா. கடுக: உக, கக0: ச, நஎஅ: கந, நக0: கஅ, நகக: எ-அ, நகச: கக), "பழம்பசி கூர்ந்தவெம் மிரும்பே ரொக்கலொடு" பெரும்பாண். உரு.

ச. ஆர்பதம்-உண்ணுமுணவு; "தேரிற் றந்தவர்க் கார்பதநல்கும்...இசை சாரேன் றல்", "நெல்லி,னம்பண வளவை விரிந்துறை போகிய, வார்பத நல்கு மென்ப" (பதிற். நுடு: கக-உ, கக: எ-க), 'ஆர்பதமிக்கு நீரும்நிழலும்பெறுத லிற் களிசிறந்து மாவும்புள்ளும் துணையோடின்புற்று விளையாடுவன" (தோல். அகத்திணை. கு. சு - ந.) மாதிரம் - திசை. துழைஇ - துழாவி; தேடி.

க. அத்தம் - அருஞ்சரம். குழிஞை-கோட்டான். குழிஞைக்குரலுக்குத் துடியோசை உவமை; மருள், உவமவருபு. "வன்கட் கடுத்துடி.....குழிஞை யோ டிரட்டம்" (புறநா. கஎ0. சு - எ.) குரல், எழுவாய்.

எ. உழுஞ்சில் - ஒருவகைமரம்; கவடு - கிணை "கோடலங் கவட்ட குறுங் காறு முஞ்சில்" (அகநா. கடுக: அ); உழுஞ்சிலை வாகை யென்பர்; சீலப். கக: எசு - அடியாரீ.

அ. பயிர் - அழைத்தல். கூ. வதம் - வறுமை; நீரின்மை.

(பி - ம்.)—1 'பரிதினத்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅ௭

க௦ வரிமரற் நிரங்கிய கானம் பிற்படப்
 பழுமர முள்ளிய பறவை போல
 வொண்படை மாரி வீழ்கனி பெய்தெனத்
 துவைத்தெழு குருதி நிலமிசைப் பரப்ப
 விளைந்த செழுங்குர லரிந்துகால் குவித்துப்

கடு படுபிணப் பல்போர் பழிய வாங்கி
 யெருதுகளி ரூக வாண்மட லோச்சி
 யதரி திரித்த வாளுகு கடாவி
 னகன்கட் டடாரி 1 தெளிர்ப்ப வொற்றி
 வெந்திறல் வியன்களம் பொலிகென் றேத்தி
 ௨௦ யிருப்புமுகஞ் செறித்த வேந்தெழின் மருப்பின்
 வரைமருண் முகவைக்கு வந்தனென் பெரும

க௦. வரிமரற்றிரங்கிய - வரியையுடைய மரல் நீர்வற்றித்திரங்கிய ; “வரி மரற்றிரங்கிய கரிபுறக் கிடக்கை” (சிலப். கக:௭௭.) மரல், மருளென்று வழங்கும்.

கக. பழுத்தமரத்தை நினைத்துச்செல்கின்ற வெளவாலைப் போல; “பழு மர முள்ளிய பறவையின்” (பொருந. ௬௪) என்பதையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும், புறநா. ச௭: முதலடியின் குறிப்பையும் பார்க்க.

கங. துவைத்து - முழங்கி.

கசு. குரல் - கழுத்து; தானியக்கதிர் ; சிலேடை.

கரு. பிணப்பல் போர்பு - பலவகைப்பட்ட பிணங்களாலாகிய போர்கள் ; போர்பு - தானியக்கதிர்ப்போர் (புறநா. ௨௦௧: க); “பிணனெதிர்ப் போர் பழித்து”, “அஞ்சா மறவ ராட்போர் பழித்து” (புறநா. ௩௭௧: கசு, ௩௭௩: ௨௩); “நீர்குழ வியன்களம் பொலியப் போர்பழித்து” அகநா. ௩௬௬: ௨.

கசு. வாளாகிய மடலைத் செலுத்தி. மடல் - பனங்கருக்கு.

கடு - ௭ “பிணம்பிறங்குபோர் பழிகளி நெருதா”, “யானையெருத்தின் வாண்மட லோச்சி, யதரி திரித்த வாளுகு கடாவின்”, “குடபுலத்ததரி பொலிக” (புறநா. ௩௪௨: க௩ ; ௩௭௧: கடு - ௬ ; ௩௭௩: ௨௬ - ௭) ; “கோட்டு மர்ப் பூட்டி வாட்கோலாக வாளழிவாங்கி யதரிதிரித்த” சிலப். ௨௬: ௨௩௨ - ௩.

கஅ. “தெடாரித் தெண்கண் டெளிர்ப்ப வொற்றி”, “அரிக்குரற் தடாரி யுருப்ப வொற்றி”, “அகன்கட் டடாரிப் பாடுகேட் டருளி ” புறநா. ௩௬௮: கடு, ௩௬௯: ௨௧, ௩௮௩: ச.

௨௦. புறநா. ௩௬௯: க.

௨௧. முகவை: புறநா. ௩௬௮: கக ; ௩௬௯: ௨௭ ; ௩௭௧: ௨௦.

(கக) போல (௨௧) வந்தனென்.

(பி - ம்.)—1 ‘தெளிர்ப்பவேயொற்றி’

சஅஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வடிநவி லெஃகம் பாய்ந்தெனக் கிடந்த
தொடியுடைத் தடக்கை யோச்சி வெருவா
ரினத்தடி விராய வரிக்குட ரடைச்சி

உரு யழுகுரற் 1 பேய்மக ளயரக் கழுகொடு
செஞ்செவி யெருவை திரிதரு
மஞ்சவரு கிடக்கைய களங்கிழ வோயே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் செருப்பாழியேறிந்த இளஞ்சேட்சேன்னியை ஊன்போத்
பசுங் குடையார். (௩௭௦)

உஉ. வடிநவில் - வடித்தல பயின்ற ; புறநா. உ௩: அ.

உ௩. தொடியுடைத் தடக்கை - வளையையுடைய பெரியகையை.

உச. வரிக்குடர் - பலவரியையுடையகுடர் ; “நெறிகொள் வரிக்குடர்”
(புறநா. ௧௬௦: சு.) அடைச்சி - சேர்த்து.

உ௪. செஞ்செவியெருவை: புறநா. உ௩அ: உ; “செஞ்செவியெருவைச்
சேவல்” அகநா. ௧௬௧: ரு - சு.

உ௭. போர்க்களம் வென்றோர்க்கு உரித்தாதலால், ‘களங்கிழவோய்’ என்
றார்; புறநா. ௩௭௧: உ௭; ௩௭௩: ௩௬.

(பி - ம்.)—1 ‘பேயமகள்’

(௩௭௧) அகன்றலை வையத்துப் 1 புரவலர்க் காணாது

2 மரந்தலைச் சேர்ந்து பட்டினி வைகிப்

போதவி மூலரி நாரிற் றெடுத்துத்

தயங்கிரும் பித்தை பொலியச் சூழிப்

ரு பறையொடு தகைத்த கலப்பையென் முரவுவா

யாடுறு குழிசி பாடின்று தூக்கி

௧. புரவலர் - பாதுகாப்போர். உ. மரந்தலை - மரத்தின் கீழிடம்.

௩. அலரிப் பூவை நாராற் றெடுத்து. ச. பித்தை - தலைமயிர்.

௩ - ச. “அலரி, சுரியிரும்பித்தை சுரும்புபடச் சூழி” (அகநா. உ௧௩:
ச-ரு), “தாமரை, சுரியிரும்பித்தை பொலியச்சூழி” (பொருந. ௧௫௬ - ௬௦),
“தாமரை, நீடரும் பித்தை பொலியச் சூழி” பெரும்பாண். சஅக - உ.

ரு. தகைத்த - கட்டிய. கலப்பை - சமைத்தற்குரிய கருவிகளை யடக்கிய
பை ; “காவினெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை” (புறநா. உ௦௬: ௧௦.)
முரவு-கிதைவு ; “முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப்பேற்றி” பெரும்பாண். ௧௬.

௬. ஆடு - சமைத்தல் ; குழிசி - பாளை. பாடின்று - கெடாதபடி.

(பி - ம்.)—1 ‘புரவறகாணத்’, ‘பாவறகாணது’ 2 ‘மரந்தலையோடு’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபும். சுஅக

மன்ற வேம்பி னெண்பூ வுறைப்பக்
 குறைசெயல் வேண்டா நசைய விருக்கையே
 னரிசி யின்மையி னுரிடை நீந்திக்
 க0 கூர்வா யிரும்படை நீரின் மிளிர்ப்ப
 1 வருகணைவானி.....யன்பின்று தலைஇ
 2 யிரைமுறை சார்க்கு முறைசால் பாசறை
 வில்லே 3 ருழவினின் னல்லிசை யுள்ளிக்
 குறைத்தலைப் படுபிண னெதிரப் போர்பழித்
 கரு தியானை யெருத்தின் வாண்மட லோச்சி
 யதரி திரித்த வாளுகு கடாவின்
 மதியத் தன்னவென் விசியுறு தடாரி
 யகன்க ணதிர வாகுளி 4 தொடாலிற்
 பணைமரு ணெடுந்தாட் 5 பல்பிணர்த் தடக்கைப்

எ. மன்றம் - பொதுவிடம்; “மன்றவேம்பு” (புறநா. எசு : ச ; எக : உ.) உறைப்ப - உதிர.

அ. குறை - காரியம். கூ. ஆரிடைநீந்தி - அரிய இடங்களைக்கடந்து.

க0. படை - படைவான்; பாரை. மிளிர்ப்ப-கீழ்மேலாகப் புரளச்செய்ய.

கஉ. உரைசால் - புகழ்மிக்க.

கங. வில்லேருழவின் - வில்லை ஏராகக்கொண்டு உழுதலைபுடையாய் ; உழவன் - வீரன் ; “வில்லேருழவர்” (குறள், அஎஉ) ; “மாரி வளம்பெறு வில்லேருழவர்” சிலப். கக : உக0.

கச. குறைத்தலைப் படுபிணன் - கவந்தம் ; போர்பு - போர் ; புறநா. நஎ0 : கரு.

கரு. யானையாகிய உழும் எருது.

கச - சு. “படுபிணப் பல்போர் பழிய வாங்கி, யெருதுகாரி றுக வாண் மட லோச்சி, யதரி திரித்த வாளுகு கடாவின்” புறநா. நஎ0 : கரு - எ.

கஎ. “மதிபுரை மாக்கிணை தெளிர்ப்ப பொற்றி”, “மாக விசும்பின் வெண்டிண்கண்,.....கடனடுவட் கண்டன்ன வென் னியம்” புறநா. நகங : உ0 ; ச00 : க - ச.

கஅ. ஆகுளி-சிறுபறை; “நல்யாழாகுளி பதலையொடு சுருக்கி” (புறநா. சுச : க.) தொடாலின் - கொட்டுதலுடன்; “துடிக்கண் புலையன் தொடும்” பு - வெ. ச : உ.

கஎ - அ. கடாரியின்கண் அதிர.

கக. பணை - ஒருவகைப் பறை; மருள்-உவமவுருபு; புறநா. நசுஅ : கஎ.

(பி - ம்).—1 ‘இருகணை’ 2 ‘உரை சுரும்பார்க்கும்’, ‘இரைசுரும்பு’ 3 ‘உழவரின்’ 4 ‘தொடாலிற்’ 5 ‘பகலபிணர்’

சகல புறநானூறு மூலமும் குறிப்புணையும்.

உ௦ புகர்முக ¹ முகவைக்கு வந்திசிற் பெரும்
களிற்றுக்கோட் டன்ன வாஸெயி றழுத்தி
விழக்கொடு விரைஇய வெண்ணிணச் சுவையினள்
குடர்த்தலை ² மாலை சூடி யுணத்தின
மானுப் பெருவளஞ் செய்தோன் வானத்து
உரு வயங்குபன் மீனினும் வாழியர் பலவென
வுருகெழு ³ பேய்மக ளயரக்
சூருதித்துக ளாடிய களங்கிழ வோயே.

திணையும் துறையும் அனவ.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைக் கல்லா
லார். (௩௭௨)

உ௦. (புறநா. ௩௭௨: ௧௧; ௩௭௩: ௨௭; ௩௭௪: ௨௧.) “முகவைபாடுதல்
பொலிபாடுதல்; “முகவை என்னார், நெல்லுமுகந்து கொடுக்கப்படுதலாலே
‘புகர்முக முகவை’ போல்” (சிலப். ௧௦: ௧௩௭-அரும்பத.) வந்திசின்-வந்தே;

(௧) நீந்தி (உ௦) வந்திசிற் பெரும்.

உ௨. விழுக்கு - ஊர்விசேடம்; “பருத்திப் பெண்டிர் பழுவை லன்ன
நெருப்புச்சின் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுக்குதை”, “கொழுநிணந் திழி
பக், கோடைப் பருத்தி வீடுநிறை பெய்த, மூடைப் பண்ட மிடைநிறை தன்மை
வெண்ணிணமூரி” (புறநா. ௧௨௬: ௧-௨; ௩௭௩: ௧௧ - ௪) என்பவற்றையும்
“விழக்கொடு வெண்ணஞ்சு” (இவக. ௧௬௮௪) என்பதையும், “விழுக்கு
வெண்ணஞ்சம் ஊர்விசேடம்; வெண்ணஞ்சு - நிணமுமாம்” எனலாம்.
அதன் விசேடவரையையும் பார்க்க.

உ௩. “குடர்த்தொடர் மால பூண்பா னல்லார்”, “குடர்த்தொடர்
மாலை சூழாது” மணி. ௧௬: ௧௩; ௨௭: ௭௨.

உ௪ - ௬. புறநா. ௩௭௩: ௧௭ - ௮. ௨௭. ௨௬ - அச்சம்.

உ௭. “அஞ்சுவரு கிடக்கைய கூங்கிழ வோயே” புறநா. ௩௭௩: ௩௭

உ௧ - ௭. பிந்தேர்க்குரவைக்கு இவ்வழகன் மேற்கோள்; தொல். புறநா.
திணை. சூ. ௧௭ - இளம்; ஷெ. உ௧ - ந. மேற்.

(பி - ம்.)—1 ‘முகவை வந்திசிற்’ ² ‘மாலைதுயலவரசுமுடி’ ³ ‘பேய்மக
ளயர்’

(௩௭௨.) விசிபிணித் தடாரி விம்மென வொற்றி

யேத்தி வந்த ¹ தெல்லா முழுத்த

௧. தடாரிவிம்மென - கிணப்பறை யொலிப்ப; “வார்வலநத துடி
விம்ம” பு - வெ. ௧: ௧௩.

(பி - ம்.)—1 ‘எல்லாமழுத்த’

புறநா இஹு முஷமும் குறிப்புரையும். சங்க

விலங்குவா ளவிரொளி வலம்பட மின்னித்
 கணைத்துளி பொழிந்த கண்கூடு பாசறைப்
 னு பொருந்தாத் தெவ்வ ரரிந்ததலை யடுப்பிற்
 கூவிள விறகி 1 னாக்குவரி துடங்க
 லானா மண்டை வன்னியந் துடுப்பி
 னீனா வேண்மா ளிடந்துழந் தட்ட
 மாமறி பிண்டம் 2 வாலுவ னேந்த
 க0 வதுவை விழவிற் புதுவேர்க் கெல்லாம்
 வெவ்வாய்ப் பெய்த பூதநீர் சால்கெனப்
 புலவுக்களம் பொலிய வேட்டோய்நின்
 னிலவுத்திக ழார முகக்குவ மெனவே.

திணை - வாகை; துறை - மறக்களவேள்வி.

அவனை 3 மாங்குடிகிழார்.

(௩௭௨)

ச. கணையாகிய நீர்த்துளி; “கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை” புறநா. ௩௬௬ : ௬.

ரு. தெவ்வர் தலையடுப்பில் - பகைவருடைய தலைகளாலாகிய அடுப்பில்; “ஆண்டலை யணங்கடுப்பு” மதுரை. ௨௬.

கூ. வாலுவன் - மடையன்.

ரு - கூ. “முடித்தலை யடுப்பிற் பிடர்த்தலைத் தாழித், தொடித்தோட் டுடுப்பிற் றுழையுய லுன்சோறு, மறப்பேய் வாலுவன் வயினறிந் தூட்ட” சீலப், ௨௬ : ௨௪௨ - ச.

க௨. களமவேட்டோய் - களவேள்விசெய்தோய்; களவேள்வி இன்ன தென்பதை, “நெற்கதிரைக்கொன்று களத்திற் குவித்துப் போரழித்து அதரி திரித்துச் சுற்றத்தொடு நுகர்வதற்குமுன்னே கடவுட்பலிகொடுத்துப் பின்னர், பரிசிலர் முகத்துகொள்ள வரிசையினளிக்குமாறுபோல, அரசனும் நாற்படையையுங்கொன்று களத்திற்குவித்து எருது களிறுக வாண்மடலோச்சி அதரி திரித்துப் பிணக்குவையை நிணசசேற்றொடு உதிரப்பேருலைக்கண் ஏற்றி, ஈனா வேண்மாள் இடந்துழந்தட்ட கூழ்ப்பலியைப் பலிகொடுத்து எஞ்சிநின்ற யானை குதிரைகளையும் ஆண்டுப்பெற்றன பலவற்றையும் பரிசிலர் முகத்துகொள்ளக் கொடுத்தலாம்” (தோல். புறத்திணை. சூ. ௨௧ - ௩) என்பதனாலுணர்க.

(௨) வந்ததெல்லாம் (க௩) முகக்குவமென.

(பி - ம்.)—1 ‘ஆகருவதிதுடங்கல்’ 2 ‘வலவனேந்த’ 3 ‘மாந...ககிழார்’

சகஉ புறநா. ஆறு முடிமும் குறிப்புரையும்.

(௩௭௩.) உருமிசை முரசு ¹ முழக்கென விசைப்பச்

செருநவில் வேழங் கொண்மு வாகத்

தோர்மா வழிதுளி தலைஇ நாமுறக்

கணைக்காற் றெடுத்த கண்ணகன் பாசறை

௫ யிழிதரு குருதியொ டேந்திய வொள்வாட்

பிழிவது போலப் ² பிட்டையு றுவப்ப

மைந்த ராடிய மயங்குபெருந் தானைக்

கொங்கு புறம்பெற்ற கொற்ற வேந்தே

.....தண்ட மாப்பொறி

௧௦ மடக்கண் மயிலியன் மறவி யாங்கு

நெடுஞ்சவர் நல்லில் புலம்பக் கடைகழிந்து

மென்றோண் மகளிர் மன்றம் பேணார்

புண்ணுவ.....

.....யணிப் புரவி வாழ்கெனச்

௧௫ சொன்னிழ லின்மையி னன்னிழற் சேர

துண்புண் மாப்பிற் புன்றலைச் சிறுஅ

க. உருமிசை - மேகமுழக்கு ; மேககர்ச்சனை முரசு ஒலிக்குஉவமை ; “படுமழை யுருமி னிரங்கு முரசு” (புறநா. ௩௫௦ : ச); “தாழிரு மிய மின் னித் தண்ணென, வீழுறை யினியசுதறி யூழியிற், கடிப்படு முரசின் முழங்கி” (குறுந். ௨௭௦ ௨௧ - ௩); “முரசதிர் பகைபோன் முழங்கியபயிற்றி” (பரி. ௨௨ : ச); “கொண்மு, விருண்டியர் விசம்பின் வலனேர்பு வளைஇப், போர்ப் புற முரசினிரங்கி”, “இடியுமிழ் முரசம் பொருகனத் தியம்ப” (அகநா. ௧௮௮ : க - ௩, ௩௫௪ : ௨); “உருமிடி முரசமொடு” (முருகு. ௧௨௧); “மூரி வான முழங்குவாய் விட்டதொப்ப, வதிரகுரன் முரசம்”, “இடியுமிழ் முரசம்” (சீவக. ௫௪௩, ௨௬௦௦); “உருமினிடி முரசார்ப்ப” (முத்); “இடியாரா பனை துவைப்ப” பு - வெ. ௬ : ௨௭.

௨. “கருங்கையானை கொண்முவாக” புறநா. ௩௬௬ : ௨.

௩ - ச. “மால்வரைத் தொடுத்தவீழ்ந்த மணிநிற மாரிதண்ணைக், காலி ரைத் தெழுந்து பாறக் கல்லெனப் புடைத்த தேபோல், மேனிரைத் தெழுந்த வேடர் வெந்துளையப்புமாரி, கோனிரைத் துமிழும் விலலாற் கோமகன் விலக்கி னனே” (சீவக. ௪௫௧ - ௫) என்பதற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள்.

௭. ஆடிய - வென்ற. அ. கொங்கு - கொங்காட்டு வீரர்களை.

௧௧. புலம்ப - தனித்து வருந்த.

௧௨. மன்றம் - பொதுவிடம். ௧௬. புன்றலை - சிவந்த தலை.

௧௬-௭. “புன்றலைச் சிறுஅர் மன்றமருண்டு நோக்கி” புறநா. ௪௬ : ௬.

(பி - ம்.)—1 ‘முழக்கெயிசைய’ 2 ‘பிட்டயுறுவப்ப’

புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சகக

- 1 ரம்பழி பொழுதிற் றமர்முகங் காணு
.....ற் றெக்கான
வேந்து புறங்கொடுத்த விய்ந்துகு பறந்தலை
- 20 மாட மயங்கெரி மண்டிக் கோடிது
புருமெறி மலையி னிருநிலஞ் சேரச்
சென்றோன் மன்ற சொடு.....
.....ண்ணறிநர் கண்டிகண் ணலைப்ப
வஞ்சி முற்றம் வயக்கள னுக
- 20 வஞ்சா மறவ ராட்போர் பழித்துக்
கொண்டனை பெரும குடபுலத் ததரி
பொலிக வத்தைநின் பணைதனற.....ளம்
விளங்குதினை வேந்தர் களந்தொறுஞ் சென்று
புகர்முக முகவை பொலிகென் றேத்திக்
- ௩0 2 கொண்டன ரென்ப பெரியோர் யானு
மங்கண் மாக்கினை யதிர வொற்ற
.....லெனையினுங் காதலி னேத்தி
நின்னோ ரன்னோர் 3 பிறறிவ ணின்மையின்
4 மன்னெயின் முகவைக்கு வந்திசுற் பெரும
- ௩௩ பகைவர் புகழ்ந்த வாண்மை 5 நகைவர்க்குத்

- உ0. இறுபு - ஓடிந்து. [உரு : கூ.
உச. வஞ்சி - கருவூர் ; “ வஞ்சிமுற்ற நீங்கிச் செல்வோன் ” சிலப்.
உரு. ஆள் போர்பு அழித்து - வீரர்களுடைய பிணங்களாலாகிய போரை
அழித்து ; “ படுபிணனெதிரப் போர்பழித்து ” புறநா. ௩௭க : கச.
உ௮. குடபுலம் - குடநாடு. அதரிகொண்டனை - கடாவிட்டனை.
உஅ. தினை - குலம்.
உக. புகர்முக முகவை - யானைப்பரிசில் ; “ புகர்முக முகவைக்கு வந்தி
சிற்பெரும ” புறநா. ௩௭க : உ0.
௩௧. கினை - தடாரிப்பறை.
௩௩. நின்னோர் அன்னோர் - உன்னைப்போன்றோர்.
௩௪. சீவக. ௩௨௩ - ந. மேற்.
௩௩ - ச. தோல். உவம. கு. உச - இளம். மேற்.
௩௩. நகைவர்க்கு - நட்பினர்க்கு ; “ நகைவர்க்கருணமாகிப் பகைவர்க்குச்
சூர்நிகழ்ந்தற்று நின்றானே ” (பதிற். ௩௧ : ௩௩-௪) ; “ நகைவராரநன்கலஞ் சிதறி ”
மே. ௩௭ : ச, ௪௩ : உ0.

(பி - ம்.)—1 ‘அம்பாழிலொழிதிறமா’ 2 ‘தொண்டரெனப்’ 3 ‘பிறறிவர்’
4 ‘மின்னெயில்’ 5 ‘நசை வாக்கு’

சகசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபுயம்.

தாவின் றுதவும் பண்பிற் றீபயொடு
கணநரி I திரிதரு மாங்க ணிணனருந்து
செஞ்செவி யெருவை குழீஇ

யஞ்சுவரு கிடைக்கைய களங்கிழ வோயே.

திணை-அது. துறை - மறக்களவழி; ஏர்க்கள உருவகமமாம்.

சோழன் துராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கருளு ரெறிந்தானைக்
கோலூர்க்குடார். (௩௭௩)

௩.அ - சு. "செஞ்செவி யெருவை திரிதரு, மஞ்சுவரு கிடக்கைய களங்
கிழ வோயே" புறநா. ௩௭௦: ௨௬ - ௭.

(பி - ம்.)— 1 'திரிதருமாமங்கன'

(௩௭௪) கானன் மேய்ந்து வியன்புலத் தல்கும்

புல்வா யிரலை நெற்றி யன்ன

பொலமிலங்கு சென்னிய பாறுமயி 1 ரவியத்

தண்பனி 2 யுறைக்கும் புலரா ஞாங்கர்

௩ மன்றப் பலவின் மால்வரை பொருந்தியென்

றெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வொற்றி

யிருங்கலை யோர்ப்ப விசைஇக் காண்வரக்

க. கானல் - மலைப்பக்கம். அல்கும் - தல்கும்.

௨. புல்வாய் - ஒருவகைமான்; 'இரலை' என்னும் ஆண்பாற்பெயர் புல்
வாய்ச்சாதிக்குரியதென்பதற்கு (தொல். மரபு. சூ. ௪௪ - பேர்) இவ்வடி
மேற்கோள்.

௩. பொலம் - பொன்; பொற்றாமாப்பு; ஆகுபெயர். பாறுமயிர்
அவிய - சித்திய மயிர்அடங்கும்படி.

௪. உறைக்கும் - துளிக்கும். ௩. புறநா. ௩௭௭: ௨.

௩-௪. "பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி", "பலிபழுதிய பல்யாமத்
துப் பாறுதலைமயிர் நீயை" புறநா. ௨௭௯: ௬; ௩௭௭: ௧ - ௨.

௩. மன்றப்பலவு - பொதுவிடத்திலுள்ள பலா; பொருள்முதலிய இர
வலர் பொதுவிடத்திலவந்துதங்குதலும் அங்குள்ளமரத்தில தம் வாச்சியங்
களைத்தொங்கக்கட்டுதலும் மரபு; புறநா. ௧௨௮: ௧; ஐந்திணை யெழுபது, ௪.

௬. ௩. புறநா. ௩௭௭: ௧௦; "தடாரி.....தெண்கணெற்றி" புறநா.
௩௮௧: ௧௨ - ௩.

௭. ஓர்ப்ப - செவிசாய்த்துக் கேட்கும்படி. இசைஇ - முழக்கி; "இரும்
புலிப் புகர்ப்போத்தோர்க்கும்" (புறநா. ௧௭௩: ௧௨); "பாடலோர்த்து நாடக
நயந்தும்" பட்டின. ௧௧௩.

(பி - ம்.)—1 'அவியப்பத' 2 'இறைக்கும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபும். சசுநு

கருங்கோற் குறிஞ்சி யடுக்கம் பாடப்
புலிப்பற் றுலிப் புன்றலைச் சிறுஅர்
க௦ மான்கண் மகளிர்க் கான்தே ரகன்றுவா
சிலைப்பாற் பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை
விடர்முகை யடுக்கத்துச் சினைமுதிர் 1 சாந்தம்
புகர்முக வேழத்து மருப்பொடு மூன்று
மிருங்கேழ் வயப்புலி வரியதட் குவைஇ
கரு விருந்திறை நல்கு நாட னென்கோன்
கழறெடி யாஅ யண்டிரன் போல

அ. கருங்கோல் - பெரியதண்டு; “கருங்கோற் குறிஞ்சி மதனிவ்வான்பு”, “பெருங்கோற் குறிஞ்சி” (நற். ௨௬௮: ௩, ௩ ௧௧: ௧); “கருங்கோற்குறிஞ்சிப்பு” (குறுந். ௩: ௪); “கருங்கோற் குறிஞ்சி” (அகநா. ௩௦௮: ௧௬) அடுக்கம்-மலைப் பக்கம்; குறிஞ்சியையுடைய அடுக்கம்; தலைவனையும் அவனுடைய மலைமுதலியவற்றையும் பாடுதல் மரபு; “நின்ன நின்மலையும்பாட” (புறநா. ௧௪௩: ௧௨); “நெடுவரைவளனும் பாடி” சிறுபாண். ௧௨௮.

க. புலிப்பல் தாலி - புலியின் பல்லைக் கோத்துச்செய்த கழுத்தணி; “புலிப்பற்றலிப்புதல்வர்” (குறுந். ௧௬: ௩); “புலிப்பற் கோத்தபுலம்பு மணித் தாலி” (அகநா. ௭: ௧௮); “மறங்கொள் வயப்புலி வாய்பிளந்து பெற்ற, மலை வெண்பற்றலி” சிலப். ௧௨: ௨௭ - ௮.

கக. முளவுமான் கொழுங்குறை - முள்ளம் பன்றியின் கொழுவியதகை; “முளவுமாத் தொலைச்சிய” (புறநா. ௩௨௫: ௬); “முளவுமாவல்லி” (ஐங்குறு. ௩௬௪: ௧); “முளவுமாத் தொலைச்சுங்குன்றம்” (அகநா. ௧௮௨: ௮); “முளவு மாத்தொலைச்சிய பைந்நிணப்பிளவை” மலைபடு. ௧௭௬.

க௨. விடர்முகை - வெடிப்பையுடைய குகை; “விடர்முகை முழங்கும்” (ஐங்குறு. ௩௬௫: ௨); “விடர்முகையடுக்கம் பாய்தலின்”, “விடர்முகை முழங்கும்”, “அஞ்சுவரு விடர்முகை” அகநா. ௪௭: ௬; ௧௪௩: ௭; ௨௭௨: ௪.

க௩. புகர்முகவேழம்: புறநா. ௩௭௩: ௨௬. மூன்று - குறை, சாந்தம், மருப்பு என்பன.

க௪. புலித்தோலில் மேற்கூறிய மூன்றையும் குவித்து.

க௫. இறைநல்கும் - இறுக்கும்; கொடுக்கும்.

க௬. ஆயாகிய அண்டிரன்; “கழறெடியாஅய் மழைதவழ் பொதியில்” (புறநா. ௧௨௮: ௫; குறுந். ௮௪: ௩); “ஆயுண்டிர னடுபோ ரண்ணல்”, “வழைப்பூங்கண்ணி வாய்வா னண்டிரன்”, “தண்டாரண்டிரன்” புறநா. ௧௨௬: ௫, ௧௩௧: ௨, ௨௪௧: ௧-௨.

(பி - ௩.)—1 ‘சாந்தப்’

சகசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வண்மையு முடையையோ ஞாயிறு

கொன்விளங் குதியால் விசம்பி னுனே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - புவைநிலை.

ஆய் அண்டிரனை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார். (நாசு)

கள. ஞாயிறு - விளி. கஅ. கொன் - பயனின்மை.

சக - அ. புறநா. அ - ஆம் பாடலின் கருத்து இவ்வடிகளுடன் ஒப்பிடப்பாலது.

(நாரு) அலங்குகதிர் சமந்த கலங்கற் சூழி

நிலைதளர்வு தொலைந்த வொல்குநிலைப் பல்காற்

பொதியி லொருசிறை பள்ளி யாக

முழாஅரைப் போந்தை யரவாய் மாமட

ரு னாரும் 1போழுந் கிணையொடு சுருக்கி

யேரின் வாழ்நர் குடிமுறை புகாஅ

வூழிரந் துண்ணு முயவல் வாழ்வைப்

புரவெதிர்த்து கொள்ளுஞ் சான்றோர் யாரெனப்

பிரசந் தூங்கு மறஅ 2 யாணர்

க0 வரையணி படப்பை நன்னாட்டிப் பொருந்

பொய்யா வீகைக் கழறெடி யாஅய்

யாவரு மின்மையிற் 3 கிணைப்பத் தாவது

பெருமழை கடற்பரந் தாஅங் கியானு

மொருநின் னுள்ளி வந்தனெ னதனாற்

க. கதிர் - வெயில். சூழி - நீர் நிலை.

ந. பொதியில் ஒருசிறை - மன்றத்தி னொருபக்கம்,

ச. மத்தளத்தைப் போன்ற அரையை யுடைய பணியின் அரம்போன்ற வாயினையுடைய மடல் ; “முழாவரைப்போந்தைப் பொருந்தி”, “மடலவன் போந்தை” புறநா. அரு: எ ; உகஎ:க0.

ரு. “நாரும்போழுஞ் செய்துண்டு” புறநா. நஎ0: உ.

சு. புகாஅ - புகுந்து. எ. ஊழ் - முறையே. உயவல் - வருத்தம்.

அ. புரவுள்திர்த்துகொள்ளும் - பாதுகாத்தலை ஏற்றுக்கொள்ளும்.

க. பிரசந்-தேன்கூடு ; “பிரசந்தூங்கு சேட்சிமை” (அகநா.உசஉ:உக.)

அறஅயாணர் - இடையறாத செல்வ வருவாயையுடைய ; பொருந். க. ந.

க0. படப்பை - தோட்டம். கக. ஆஅய் - விளி.

கந. மழை - மேகம். கச. நின்னுள்ளி - உண்ணிநினைத்து.

(பு: - பி:) - 1. “போழுந்” 2. “யாணாவரையணிப்” 3. “கிணைப்”

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சுகௌ

கடு புலவர் புக்கி ஸாகி நிலவரை
 நிலீஇய ரத்தை நீயே யொன்றே
 நின்னின்று வறுவி தாகிய வுலகத்து ;
 நிலவன் மாரோ புரவலர் துன்னிப் ;
 1 பெரிய வோதினுஞ் சிறிய வுணராப்
 ௨௦ பீடின்று பெருகிய திருவிற்
 2 பாடிண் மன்னரைப் பாடன்மா ரொமரே.
 திணை - பாடாண்டிணை; துறை - வாழ்த்தியல்.
 அவனை அவர்.

(௩௭௫)

கடு. புக்கில் - எப்பொழுதும் இருத்தற்குரியவீடு; “புக்கி லமைந்நின்று கொல்லோ” குறள், ௩௪௦.

கசு. நிலீஇயர் - நிற்பாயாக; அத்தை, அசை.

கஅ - சு. “துன்னி.....உணராவென்புழிப் பெரிய சிறியவென்பன பெருமை சிறுமைப்பண்படியாக வந்தமையின், இவ்வெச்சத்தின் குறிப்பென் மறு மொன்று; இவ்வெச்சப் பொருள்படு முரிச்சொலென்றது மொன்று” (தொல்.வினை. சூ. ௩௦-கல்); “துன்னி...உணராவென அகரம் வினைக்குறிப்புப் பற்றிவருவனவும்” (ஷெ ஷெ ஷெ ௩௧ - ந); “பெரியவோதினு மென்பதற்குச் சிறிய வோதினுமெனக்குறிப்பும் மறைவிகற்பமும்அறிக” ஷெ ஷெ ஷெ ௩௮ - கல்.

௨௧. பாடன்மார் - பாடுதலைத் தவிரவாராக; தொல். வினை. சூ. ௧௦-கல்; ந. மேற்.

௨௦ - ௨௧. தொல். வினை. சூ. ௧௦ - சே; இ - வி. சூ. ௨௩௨, ௨௩௬-௨ரை. மேற்.

கசு - ௨௧. தொல். இடை. சூ. ௮ - கல். நன் - ம.பி.லை. சூ. ௩௨௬; நன் - வி. சூ. ௩௨௭ - மேற்.

(பி - ம்.)—1 ‘பெரியவேத்தினுஞ்’ 2 ‘பாடிமன்னரை’

(௩௭௬) 1 விசம்பு நீத்த மிறந்த ஞாயிற்றுப்

பசங்கதிர் 2 மழுகிய சிவந்துவாங் 3 கந்தி

சிறுநனி பிறந்த பின்றைச் செறிபிணிச்

க. விசம்பு நீத்தம் - விசம்பாகியநீத்தத்தை; ‘நீத்தம்’ என்றார் கடத் தற்கருமையின். இறந்த - கடந்த.

௨. மழுகிய - ஒளி குறைந்த. அந்தி - மாலைக்காலம்.

க - ௨. “சுடர்கெழு மண்டில மழுக ஞாயிறு, குடகடல் சேரும் படர் கூர்மலை” அகநா. ௩௭௮; ௧௪ - ௩.

(பி - ம்.)—1 ‘விசம்பினீத்தமிறந்த’, ‘விசம்பினியத்தமிறந்த’ 2 ‘மழுகிய’, ‘பழனிய’, ‘மழுகிய’ 3 ‘அந்திச் சிறுநனியிறந்த’

நகஅ புறநானூறு முழுவும் குறிப்புளையும்.

2

- 1 சிதாஅர் வள்பினென் றீறடாரி தமிழ்ப்
 ௩ பாண ராரு மளவை யான்றன்
 2 யாணர் நன்மனைக் கூட்டுமுத னின்றனெ
 னிமைத்தோர் விழித்த மாத்திரை னெரேரெனக்
 குணக்கெழு திங்கள் 3 கனைபிரு ளகற்ற
 பண்டறி வாரா வருவோ டென்னரைத்
 ௧0 தொன்றுபடி துனையொடி பருவிழை 4 போகி
 நைந்துகரை பறைந்தவென் னுடையு நோக்கி
 விருந்தின னளிய னிவனெனப் பெருந்தகை
 நின்ற 5 முரற்கை நீக்கி நன்று
 மரவுவெகுண் டன்ன தேறலொட்டுகுமிதருபு
 ௧௫ நிரயத் தன்னவென் 6 வறன்களைர் தன்றே
 யிரவி னானே மீத்தோ னெந்தை

ச. “சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி” புறநா. ௩௮௧ : ௧௨.

௩. ஆரும் - உண்ணும்.

௧. யாணர் நன்மனை - புதுவருவாயை யுடைய நல்லீடு ; கூட்டுமுத
 தானியக் கூட்டினடியில் ; புறநா. ௩௬௩ : ௧௮.

௪. இமைத்தோர் - இமைகொட்டுவோர். மாத்திரை - அளவு. னெ
 ரென - விரைவாக.

௮. குணக்கு - கிழக்கு ; கனை - செறிவு.

௧. “மாலையன்னதோர் புன்மையுங் காலைக், கண்டோர் மருளும் வண்
 குழ் நிலையும்” பொருந. ௧௬ - ௪.

௧0. பருவிழை - பரிய னூலிழை.

௧௧. பறைந்த - தேய்ந்த ; புறநா. ௩௫௧ : ௧.

௧ - ௧௧. “அரையது, வேற்றிழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅ, ரோம்பு
 யுடுத்த வயவற் பாண”, “கூருகிர்ப் பருந்தி னிருஞ்சிற கன்ன, பாறிய சித
 ரேன்” (புறநா. ௬௬ : ௨ - ௪, ௧௫0 : ௧ - ௨), “ஈரும் பேனு மிருந்தினை,
 கூடி, வேரொடு நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்த, துன்னற் சிதாஅர்”, “பா
 வேரின் மாசொடு குறைந்த துன்னற், சிதாஅர்” பொருந. ௪௧-௮௧, ௧௫௩ - ௪

௧௩. முரற்கை - தாளம் ; எங்களைப் பாடாதபடி செய்தென்றபடி.

௧௪. “தேட்குப் பன்ன நாட்படு தேறல்” (புறநா. ௩௬௨ : ௧௬) ; “பா
 புக் கடுப்பன்ன தோப்பி” (அகநா. ௩௪௮ : ௪) ; “பாம்பு வெகுண்டன்ன
 தேறல்” (சிறுபாண். ௨௩௪.) குடு - குட்டிழைச்சி ; புறநா. ௩௪, ௩௬௬
 ௩௬௫, ௩௬௪.

௧௫. நிரயத் தன்னவறன் - நரகவேதனைபோன்ற துன்பத்தைச் செய்வி
 கும் வறுமை.

(பி - ம்.)—1 ‘சிதாஅவளபின்’ 2 ‘பாணர்நன்.....நின்னென’ 3 ‘மறை
 யிருன்’ 4 ‘போக்கி’ 5 ‘முரற்கை மிக்குநன்று’ 6 ‘வறன்’

புத்தானூற்றி மூலமும் குறிப்புரைபும்: சுவை

யன்றை 1 ஞான்றினோ டின்றி ஞாங்கு
மிரப்பச் சிந்தியே னிரப்படி புணையி
னுளத்தி னளக்கு மிளிர்ந்த தகையே
உ0 னிறைக்குளப் புதவின் மகிழ்ந்தனெ னாகி
ஒருநாள், இரவலர் வரையா வள்ளியோர் கடைத்தலை
ஞாங்கர் நெடுமொழி பயிற்றித்
தோன்றல் செல்லாதென் சிறுகிணைக் குரலே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

2 ஓய்மான் நல்லியக் கோட்டைப் புறத்திணை நன்னுகனார். (நளக)

கள - அ. “இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை மீதல், குலனுடையான் கண்ணையுள்” (குறள், உஉ௩) என்பதையும் அதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய விசேடவுரையையும், விநாயக புராணம், அரசியற்கைப்படலம், நஅ - ஆம் பாடல் முதலியவற்றையும் பார்க்க. நிரப்படுபுணை - வறுமையைக் கடத்தற் குரியதெப்பம்.

உ0. நிறைக்குளப்புதவு - நீர்நிறைநிறுத்தலையுடைய குளத்தின் வாய்த் தலை ; “புனலம் புதவின் மிழலை” புறநா. உச; கக.

உக. இரவலர் வரையா - யாசகரை நீக்காத. வள்ளியோர் - வரையாது கொடுப்போர். கடைத்தலை - தலைவாயில்.

உஉ. ஞாங்கர் - பக்கம். நெடுமொழி-தனது மேம்பாட்டைக் கூறுமொழி.

கஅ - உ௩. இவ்வடிகளின் பொருள், “செருமான வேற்சென்னி தென் னுறந்தை யார்தம், பெருமான் முகம்பார்த்த பின்ன - சொருநாளும், பூதலத் தோர் தம்மைப் பொருணசையாற் பாராவாங், காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் கண்” (தண்டி. உரை, மேற்) என்னும் வெண்பாவை நினைப்பிக்கின்றது.

(பி - ம்.)—1 ‘நான்றினொடு’ 2 ‘ஆய்மானல்’, ‘ஓய்மான் வில்லியாதனைப்’

(நளக.) பணிபழுனிய பல்யாமத்துப்

பாறுதலை மயிர்நனைய

வினிது துஞ்சந் திருநகர் வரைப்பி

னினைய லகற்றவென் கிணை 1 தொடாக் குறுகி

க. பழுனிய - முதிர்ந்த. உ. பாறுமயிர் - பரந்து மேளுக்கியமயிர்.

க - உ. “பாறுமயி ரவியத் தண்பனி யுறைக்கும், புலரா ஞாங்கர்” புறநா. நளச : ந - ச.

ச. இனையல் - வருந்தல். கிணைதொடா - தடாரிப்பறையை வாசித்து.

(பி - ம்)—1 ‘தாடகுறுகி’

இல. புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

ரு யவியுணவினோர் புறங்காப்ப
வற 1 நெஞ்சத்தோன் வாழநானென்
றதற்கொண்டு வரலேத்திக்
கரவிலலாக் கவிவண்கையான்
வாழ்கவெனப் பெயர்பெற்றோர்

க0 பிறர்க்குவமந் தானல்லது
தனக்குவமம் பிறரில்லென
வதுநினைந்து மது 2 மழுகி
யாங்குநின்ற வெற்காணூஉச்
சேய்நாட்டிச் செல்கிணைஞனை

கரு நீபுரவலை யெமக்கென்ன
3 மலைபயந்த மணியுங் கடறுபயந்த பொன்னுங்
கடல்பயந்த கதிர்முத்தமும்
வேறுபட்ட வுடையுஞ் சேறுபட்ட தசம்புங்
கனவிற் கண்டாங்கு வருந்தாது நிற்ப
உ0 நனவி 4 னல்கியோ னசைசா ரோன்றல்
நாடென மொழிவோரவ னாடென மொழிவோர்
வேந்தென மொழிவோரவன் 5 வேந்தென மொழிவோ

ரு. அவியுணவினோர் - தேவர் ; “அவியுணவி னுன்றார் ” (தறள், சகந
தேவர் புறங்காப்ப.

ரு - ஈ. வாழும்படி நாடோறும் புறங்காப்பவென்று.

அ. கவிவண்கையான் - கொடையாற் கவிந்த கையோடு.

க - க0. பெற்றோராகிய பிறர்க்கு.

க0 - கக. “பிறர்க்குநீ வாயி னல்லது நினக்குப், பிறருவம மரகா வொ
பெரு வேந்தே” (பதிற். எங), “பொருநென்றது தான் பிறர்க்கு உவம்
கப் படுவானென்னும் பொருட்டு” (மதுரை. சஉ - ந) என்பவை இங்கே அ
யற்பாலன.

கஉ. அது - உவமமின்மையை. கங. எற்காணூஉ - என்னைக்கண்டு.

கசு. கிணைஞனை - கிணைஞனாகிய நீ; ஐ. முன்னிலையை விளக்கி நின்றது

கரு. புரவலை - எம்மாற் பாதுகாத்தற்குரியாய். என்ன-என்றுசொல்லி

கசு. கடறு - காடு. கஅ. சேறுபட்டதசம்பு - கட்டுடம்.

கக. “கனவென மருண்டவென் னெஞ்சே மாப்ப” பொருந். கூஅ.

கக - உ0. “கனவென மருள வல்லே நனவி, னல்கி யோனே னசை
ரோன்றல்” புறநா. கூஅ : உரு - ஈ.

(பி - ம்.)—1 ‘நெஞ்சத்தோனென்று’ 2 ‘மழுகி’ 3 ‘மலைபயந்த பொ
ளும்...பயந்தமணியும்’ 4 ‘நல்கியோனென்கை’ 5 ‘வேந்தன்’

புறநானூறு முழுமும் குறிப்புகளையும். ௫௦௧

.....பொற்கோட் டியானையர்

கவர்பரிக் கச்சைநன்மான்

உரு வடிமணி வாங்குருள

.....நற்றேர்க்குழுவினர்

கதழிசை வன்கணினர்

வாளின் வாழ்ந ரார்வமொ டண்மிக்

கடலொலி கொண்ட தானை

௩௦ யடல்வெங் குருசின் மன்னிய நெடிதே.

திணை - அது; துறை - வாழ்த்தியல்.

சோழன் இராசதீயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியை உலோச்சுனர். ()

உரு. பொன் - கிம்புரி; ஆகுபெயர்.

உச. கவர்பரி - பகுத்து விரையும் செலவு; “கவர்பரிப் புரவியர்” சிலப்.

ரு : கருக. மான் - குதிரை.

உஎ. கதழிசை - விரைதல் பொருந்திய. உஅ. வாளின் வாழ்நர் - வாள்

௩௦. மன்னிய நெடிது - நெடுங்காலம் வாழ்வானாக. [வீரர்.

(௩௭அ) தென்பரதவர் மிடல்சாய

வடவடுகர் வாளோட்டிய

1 தொடையமை கண்ணித் திருந்துவேற் றடக்கைக்

கடுமா 2கடைஇய விடுபரி 3வடிம்பி

க. மிடல் - வலி.

உ. வடுகர் - வடுகவீரர்; இவர் வடநாட்டினருள் ஒருவகையார்; “கடுங் குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்” (நற். உகஉ : ௫), “குலலைக் கண்ணி வடுகர்” (குறுந். கக : ௫), “கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்”, “வானினப் புக வின் வடுகர்”, “முரண்மிகு வடுகர்”, “தொடையமை பகழித் துவன்றுநிலை வடு கர்”, “வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி”, “கதநாய் வடுகர்” (அகநா. ௧௦௭ : ௧௧, உக௩ : அ, உஅக : அ, உகரு : கரு, ௩௭ரு : கச, ௩அக : எ.) ஓட்டிய - ஓட்ட.

க - உ. “பரதவர் - தென்றிசைக்கட் குறுநில மன்னர்; அது, ‘தென்பரத வர்.....வாளோட்டிய’ என்னும் புறப்பாட்டானு முணர்க” மதுரை. கசச - ந்.

௩. தொடையமை கண்ணி - கட்டுதலமைந்த தலைமாலே, வேலுக்கு மாலே சூட்டல் மரபு; புறநா. ௩௩உ : க - அ.

ச. கடைஇய - செலுத்திய. வடிம்பு - இங்கே காலின் விளிம்பு; “மாவுடற்றிய வடிம்பு” பதிற். ௭௦ : உ.

(பி - ம்.)—1 ‘தொடையமைக்கண்ணி’ 2 ‘கடைஇய’ 3 ‘வடிம்பின மறைகளைளியொழிர்’

கூஉ புற்றானூறு முழைம் குறிப்புரையும்.

ரு னற்றூர்க் கள்ளின் சோழன் கோயிற்
புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன நீணகர் நின்றென்
னரிக்கூடு மாக்கிணை யிரிய வொற்றி
யெஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட

க0 வெமக்கென ¹ வகுத்த வல்ல மிகப்பல
மேம்படு சிறப்பி ² னருங்கல வெறுக்கை
தாங்காது பொழிதற் தோனே யதுகண்
முலம்பா முழந்தவென் னிரும்பே ரொக்கல்
விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குருஞ்
கரு செவித்தொடர் மரபின ³ விரற்செறிக் குருரு
⁴ மரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குருரு
மிடற்றமை மரபின வரைக்கியாக் குருருங்

ரு. கோயில் - அரண்மனை.

சு. சுதை - சுண்ணச்சாந்து; “வொள்ளி வெண்சுதை யிழுகிய மாடத்து”
(மணி. சு: சங); “மறுவிகந்தவெண் மதியென வயங்கிய பித்தி, செறியு
மாடங்கள்” நைடத. நகர. ச.

எ. பனிக்கயம்-குளிர்ந்த நீரையுடைய குளம்; நகருக்குக் குளம்உவமை;
“நிழங்கயத் தன்ன நீணகர்” அகநா. க0ரு: எ.

அ. அரிக்கூடுமாக்கிணை - அரித்தெழும் ஓசையையுடைய பெரியதடாரிப்
பறை; “அரிக்கூடின்னியம்” மதுரை. ஈகஉ.

க. வஞ்சி - பகைமேற் செல்வு; “டாடினி பாடும் வஞ்சிக்கு”, “பாடுநர்
வஞ்சி பாட” புறநா. கரு: உச; நங: க0.

கக. அருங்கல வெறுக்கை - பெறுதற்கரிய ஆபரணமும் செல்வமும்;
புறநா. கசக; கரு: உச;

கங. இலம்பாடு - இல்லாமை உண்டாதலால்; ஒக்கல் - சுற்றம்; “இலம்
படு காலை யாயினும், புலம்பல் போயின்று ஓத்தவென் கடும்பே”, “இரும்
பே ரொக்கல் பெரும்புலம் பகற்ற”, “இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம்
புறினும்” புறநா. நங0: கரு - சு, நக0: கக, நகச: கச.

கச - ரு. விரலிற் செறித்தற்குரிய மோதிரமுதலியவற்றைக் காதிலும்
காதில் செறித்தற்குரிய குழை முதலியவற்றை விரலிலும் செறித்துக் கொண்
டா ரென்றபடி.

கசு. அரை - இடை. யாக்குநர் - கட்டுகின்றவர். மிடறு - கழுத்து.

(பு: ம்.)—1 ‘வகுத்குலவல்ல’ ² ‘அழுங்கலவெறுக்கை’ ³ ‘விரற்செறிகு
ருருஞ்’ ⁴ ‘மனக்கமைமரபினமிடறு’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். ௫௦௩

1 கடுந்தே நிராம னுடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை யாக்கன் வெளவிய 2 ஞான்றை

௨௦ நிலஞ்சேர் மதராணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை 3 மிழைப்பொலிந் தாஅங்
கறாஅ 4 வருநகை மினிதுபெற் நிகுமே
மிருங் 5 கிளைத் தலைமை யெய்தி
யரும்பட ரெவ்வ முழந்ததன் நலையே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

சோழன் சேருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட்சென்னியை ஶ்ணன்போதி
புகுந்துடையார். (௩௭௮)

கஅ. வடசொற் சிதைத்துபொருத்த முடையனவாகச் சான்றோர் செய்யு
ளில் வந்ததற்கு இவ்வடிமேற்கோள் ; தொல். எச்ச. கு. ௬ - ந ; இ - வி.
கு. ௧௭௫ - உரை.

கக. அரக்கன் - இராவணன். ஞான்றை - சமயம் ; ஐ, சாரியை.

௨௦. மதராணி - கதிர்த்த

௨௦ - ௨க. குரங்கின் செம்முகப் பெருங்கிளை - செவ்விய முகத்தை
யுடைய பெரிய குரங்கின்குழு ; சுக்கிரீவனைச்சேர்ந்த குரங்குகள் ; “செம்முக
மந்தி” (நற். கடுக: அ) ; “துய்த்தலைச் செம்முக மந்தியாடும்” (அகநா.
௨௪௧: கச - ௫.) இழை - ஆபரணம் ; இழைக்கப்படுதலான் வந்தபெயர்.

௨௨. அறாஅ - நீங்காத. பெற்றிகும் - பெற்றேம்.

௨௪. அரும்படரெவ்வம் - நினைவாலுண்டாகும் நோயின் வருத்தம் ;
புறநா. கசுரு: க௦.

* மு. பாடாண்டிணைத் துறைகளுள், ‘பெற்றபின்னரும் பெருவள
னேத்தி, நடைவயிற் றோன்றிய விருவகைவிடை’ (தொல். புறத்திணை கு. ௩௦-
இளம். ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௩௬ - ௩) என்பதற்கு இது மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘கடுந்தெயல்’ 2 ‘ஞான்றுநிலஞ்’ 3 ‘மிழைப்பொலிந்’
4 ‘அருநதை’ 5 ‘கிளைத்தலைமை’ 6 ‘மொழி...திபசுங்குடையார்’

(௩௭௯) யானே பெறுகவன் ருணிழல் வாழ்க்கை
யவனே பெறுகவென் னாவிசை நுவற
னெல்லரி தொழுவர் கூர்வாண் மழுங்கிற்

க. “திருந்துகழ னேன்றாட் டண்ணிழ லேமே” (புறநா. ௩௬௭: ௨௭.)
வாழ்க்கையை யானபெறுக.

௨. இசை - கீர்த்தி. நுவறலை அவன்பெறுக.

௩. தொழுவர் - தொழிலைச் செய்வோர் ; “நெல்லரியு மிருந்தொழுவர்”,
“நெல்லரி தொழுவர்” (புறநா. ௨௪: க, ௨௦௬: ௨) ; “நெல்லரி தொழுவர்”
(நற். ககடு: சு.) வாள்-அரிவாள் ; இவ்வடி தொல். எச்ச. கு. ௧௬ - ௩. மேற்.

100 புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 பின்னை மறத்தோ டரியக் கல்செத்
 ௫ தள்ளல் யாமைக் கூன்புறத் துரிஞ்சு
 2 நெல்லமல் புரவி னிலங்கை கிழவோன்
 வில்லி யாதன் கிணையேம் பெரும
 குறுந்தா னேற்றைக் கொழுங்க ணவ்வினர்
 நறுநெய் யுருக்கி நாட்சோ நீயா

க0 வல்ல நெந்தை பசிதீர்த் தல்லெனக்
 3 கொன்வரல் வாழ்க்கைநின் கிணைவன் கூறக்
 கேட்டதற் கொண்டும் வேட்கை தண்டாது
 விட்டோய் தலைய குன்றம் பின்பட
ரவந்தனென் யானே தாயி

க௫ தூவாக் குழவி போல வாங்கத்
 திருவுடைத் திருமனை யைதுதோன்று கமழ்புகை

ச. அரிய - அரிதற்கு. கல் செத்து - தீட்டுங்கல்லாக அறிந்து.

௫. அள்ளல் - சேறு. புறம் - முதுகு. உரிஞ்சும் - தீட்டும்.

சு. அமலுதல் - நெருங்குதல்; "கண்பமல் பழனம்" (மலைபடு. ச௫ச.)
 புரவு - விளைநிலம்; "புரவுத் தொடுத்துண்குவையாயினும்" (புறநா. ௨௬0:
 கூ.) இலங்கை - மாவிலங்கை யென்னுமூர் (புறநா. ௧௭௬: சு); "தொன்
 மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய, நன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளு, மறுவின்றி
 விளங்கிய வருவில் வாய்வா, னுறுபுலித்துப்பி னோவியர் பெருமகன்" சீறு
 பாண். ௧௧௬ - ௨௨.

௩ - சு. "அன்னந் துயிலெழுப்ப வந்தா மரைவயலிற், செந்நெ லரிவார்
 சிணையாமை - வன்முதுகிற், கூனிரும்பு தீட்டுங் குலக்கோ சலாடன்" நள.
 சயம்வர. ௧௪௩.

அ. குறுந்தானேற்றை - ஆண்பன்றி. விளர் - வெண்மை; "விளரூன்"
 புறநா. ௩௫௯: ௫.

க. நாட்சோநீயா - காலையுணவைஅளித்து.

க - க0. ஈயாப் பசிதீர்த்தல்வலலன்.

கக. கொன்வரல் வாழ்க்கை - விடியற்காலத்தில் வந்து வாசித்தலாலுண்
 டாகியசெல்வம்; கொன் - விடியற்காலம் (சீவக. ௧௭௩.) விடியற்காலத்துக்
 கிணைப்பறைகொட்டித் தலைவன்புகழைப்பாடுதல் பொருநர்க்கியல்பு.

க௨. தண்டாது - அமையாமல்.

க௩. விட்டோய் - ஆகாயத்தை அளாவிய. க௫. தூவா - உண்ணாத.

கச - ௫. "தாயி தூவாக்குழவி போல" (புறநா. ச: ௧௮) என்பதையும்
 அதன் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

க௬. ஐது - மெல்லிது.

(பி - ம்).—1 'பின்னைமறத்தோடு' 2 'நெல்லமல்' 3 'கொனவல்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபும். ௯௫

வருமழை மங்குலின் மறுகுடன் மறைக்குங்

1 குறும்படி குண்டகழ் நீண்மதி லாரே.

தீணை - அது ; துறை - பரிசீற்றுறை.

ஓய்மான் வல்லியாதனைப் புறத்தினை 3நன்னுகனார். (௩௭௧)

௧௭. மங்குலின் - மேகம்போல. உடன் - ஒருங்கு.

(௧௮) ஊர் (௧௪) வந்தனென்.

(பி - ம்.)—1 'குறும்படுநதொடகழிநீண்' 2 'நன்னுகன்'

(௩௮௦.) தென்பவ் வத்து முத்துப்பூண்டு

வடகுன்றத்துச் சாந்த முரீஇ

.....ங்கடற் ருனை

யின்னிசைய விறல்வென்றித்

௩ தென்னவர் 1 வயமறவன்

மிசைப்பெய்தநீர் கடற்பரந்து முத்தாகுந்து

நாறிதழ்க் குளவியொடு 2 கூதளங் குழைய

வேறுபெ.....த்தாந்து

திஞ்சுனைப் பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்

௧. பவ்வம்-கடல்; "தென்கடன்முத்தும்" (பட்டினப். ௧௮௬); "தென்கடன் முத்தும்" (சீலப். ௮. ௧௬); "வெண்டிறைத் தென்கடன் முத்தும்" தஞ்சை. ௧௩.

௨. வடகுன்றம் - இமயம். சாந்தம்-சந்தனம். உரீஇ - உரிஞ்சி; "வடவர் தந்த வான் கேழ் சந்தம்" அகநா. ௩௪௦: ௧௬.

௪. விறல் வென்றி - வென்றிவகை பலவற்றுட் போர்வீரத்தாலுண்டாகிய வென்றி.

௩. தென்னவர் வயமறவன்: "திருவீழ் மார்பிற்மென்னவன் மறவன்" அகநா. ௧௩.

௬. முத்தாகுந்து - முத்தாகும்; இஃது உம்மீற்றுப் பெயரெச்சம்; உம், உந்தாயிற்று.

௭. குளவி-மலைமல்லிகை. கூதளம்-கூதாளி; இந்த இரண்டும் சேர்த்து வழங்கப்படும்; "கூதளங் கவினிய குளவி முன்றில்" (புறநா. ௧௬௮: ௧௨) என்பதையும் அதன்குறிப்பையும் பார்க்க.

௯. திஞ்சுனைப் பலவி: "திஞ்சுனைப் பலவின் பழமூழ்க் கும்மே", "திஞ்சுனைப் பலவின் மாமலைக் கிழவன்" (புறநா. ௧௦௬: ௩; ௧௨௬: ௪); "மன்றப் பலவின் திஞ்சுனை" (ஐந். எழ. ௪.) நாஞ்சில் - ஒருமலை; "நாஞ்சிற் பொருநன்" புறநா. ௧௩௭, ௧௩௯, ௧௪௦.

௩ - ௬. நாஞ்சில்வள்ளுவன் மறச்சாதியினனென்றும் பாண்டியர்களுக் குரிய படைவீரனென்றும் தெரிகிறது.

(பி - ம்.)—1 'வயன்மறவர்' 2 'கூதளங்'

நெடுக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

க0 துப்பெதிர்ந் தோர்க்கே யுள்ளாச் சேய்மைய
 னட்பெதிர்ந் தோர்க்கே ¹ யங்கை நண்மையன்
 வல்வேற் கந்த னல்லிசை யல்ல
த்தார்ப் பிள்ளையஞ் சிறுஅ
² ரன்ன னாகன் மாறே யிந்நில
 கரு ³ மிலம்படு காலே யாயினும்
 புலம்பல்போ யின்று பூத்தவென் கடும்பே.

திணை - அது; துறை - ஓயனிமொழி.

நாஞ்சில்வள்ளுவனைக் கருவூரீக் கதப்பிள்ளை. (ந.அ0)

க0. துப்பெதிர்ந்தோர்க்கு - வலியோடு எதிர்த்த பகைவர்க்கு; “வெப் புடைய வரண்கடந்து, துப்புதுவார் புறம்பெற்றிசினே”, “கடுமான்கோதை துப் பெதிர்ந் தெழுந்த, நெடுமொழி மன்னர்” (புறநா. கக: அ - கூ; ருச: அ-கூ.) உள்ளாச் சேய்மையன்-நினைத்தற்குமெட்டாத மிக்க தூரத்துள்ளான்.

கக. நட்பு எதிர்ந்தோர்க்கு - அன்பால் அடைந்தவர்க்கு.

க0 - கக. “துப்புப் பகையுமாதல், ‘துப்பெதிர்ந்தோர்க்கே.....நண்மை யன்’ என்பதனாலும் அறிக” குறள், கககரு - பரிமேல்.

கஉ. கந்தனென்பது, நாஞ்சின்மலைத்தலைவர் பரம்பரையில் உள்ளானும் இப்பாட்டுடைத் தலைவனுமாகிய ஒருவன்பெயர்.

கச. ஆகன்மாறு - ஆதலால்; “அனையையாகன்மாறே” புறநா. ச: கஎ, உ0: உ0; பதிற். அ0: கஉ.

கரு. வற்கடக் காலம் வரினும்.

கசு. போயின்று-நீங்கப்பெற்றது. பூத்த-பலவாற்றாலும் பொலிவுபெற்ற.

கரு - கசு. புறநா. ந.எஅ: கஉ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘அங்கையந்நண்மையன்’, ‘அங்கையண்மையன்’, ‘யாங்கனி நன்மையை’ ² ‘அள்ளனாகன்’ ³ ‘இளம்படுகாளையாயினும்’

(ந.அக.) ஊனுழுணு ¹முனையி னினிதெனப்

² பாலிற் பெய்தவும் பாகிற் கொண்டவும்

மளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி

க. ஊன் - இறைச்சி; ஊண் - அடிசில். முனையின் - வெறுத்தால்.

உ. பாகு - வெல்லப்பாகு; “காரகற் கூவியன் பாகொடு பிடித்த, விழை குழ் வட்டம்” பெரும்பாண். ந.எஎ - அ.

ந. அளவுபுகலந்து - நன்றாகக்கலந்து.

க-ந. “சுவைய,வேறுபல் லுருவின் விரகுதற் திரீஇ” பொருந. க0எ-அ.

(பி - ம்.)—1 ‘முனைஇயவினிதென’ ² ‘பாஅறபெய்தவும்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும் 109

விருந்துறுத் தாற்றி யிருந்தனெ மாகச்

ரு சென்மோ பெருமவெம் விழவுடை நாட்டென .

யாந்தன் னறியுந மாகத் தான்பெரி

தன்புடை மையி னெம்பிரி வஞ்சித் -

1 துணரியது கொளாஅ வாகிப் பழமுழ்த்துப்

2 பயம்பகர் வறியா மயங்கரின் 3 முதுபாழ்ப்

க0 பெயல்பெய் தன்ன செல்வத் 4 தாங்க

ணீயா மன்னர் 5 புறங்கடைத் தோன்றிச்

6 சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி

7 யுன்சுகிர் வலந்த தெண்க னெற்றி

விரல்விசை தவிர்க்கு மரலையில் பாணியி

கரு னிலம்பா டகற்றல் யாவது புலம்பொடு

தெருமா லுயக்கமுந் தீர்க்குவோ மதனா

விருநிலங் கூலம் பாறக் கோடை

வருமழை முழக்கிசைக் கோடிய பின்றைச்

சேயை யாயினு மிவணை யாயினு

ச. விருந்து - புதுமை. ஆற்றி - பசியைத் தணித்துக்கொண்டு.

ரு. சென்மோ - வருவாயாக.

க - ரு. “ஊனு மூனு முனையினென்னும் புறப்பாட்டினுள், ‘சென்மோ பெருமவெம் விழவுடைநாட்டென’ என்பதனையும் தன்மைக்கண் ‘மோ’ வருமென இவ்வாறு அமைத்தலுமொன்று ; அன்றிப் பெரும, எம் விழவுடை நாட்டே நீ செல்லென்று சுற்றத்தார் தலைவனோடுக்கூற அப்பொருளும் பாட்டுடைத் தலைவனை நோக்கிப்பின்னும் கூறினாகப் பொருள்கூறுதலுமொன்று” தொல். இடை. கு. ௨௭ - ந.

சு. அறியுநமாக - அறிவேமாக.

சு - எ. “நயந்தனீர் சென்ற நுமயினுந் தான்பெரி, துவந்த வுள்ளமோ டமர்ந்தினிது நோக்கி” மலைபடு. ௫௫௯ - சு0.

அ. துணரியது - குலேகொண்டது; “பைம்பாகத் பழந்துணரிய, செஞ்சுளைய கனி” (பொருந். கக௯ - ௨.) ஊழ்த்து - செவ்வியழிந்து.

க. பகர்வு - கொடுத்தல். அரில் - சிறுதுறுகள். முதுபாழில்.

க௨. சிதாஅர் வள்பு - துண்டித்தவார்; “சிதாஅர் வள்பினென் றெடாரி”

புறநா. ௩௭௬: ச.

கச. அரலை - குற்றம். பாணியின் - பாட்டால். க௭. கூலம் - பலபண்டம்.

கக. இவணை - இவ்விடத்துள்ளாய்.

(பி - ம்.)— 1 ‘துணரியதுளவாகி’ 2 ‘பயம்பகர்பறியர்’ 3 ‘முதுபாட்’

4 ‘ஆங்கினிதீயர்’ 5 ‘புறங்கடைக்கொன்றி’ 6 ‘சிதாஅரளமபிற.....தடாரிடை’

7 ‘ஊனுகிர்வலந்ததென்கண்’

௩௦௮ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

உ௦ மிதற்கொண் ¹ டறிநை வாழியோ கிணைவ
 சிறுநனி, ஒருவழிப் படர்கென் றேனே யெந்தை
 யொலிவெள் ளருவி வேங்கட நாட
 னுறுவருஞ் சிறுவரு மூழ்மா றுய்க்கு
 மறத்துறை யம்பியின் மான ² மறப்பின்
 உரு றிருங்கோ ளீரப் பூட்கைக்
 கரும்ப னூரன் காதன் மகனே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

கரும்பனூர் கிழாணை நன்னுகுநர்.

(௩௮௧)

உ௩. உறுவர் - பெரியோர். உசு. அறத்துறையம்பி - தருமவோடும்.

உசு. மகன் (உக) படர் கென்றேனே.

* மு. தொல். புறத்திணை. சூ. ௩௦ - இளம்; ஷெ ஷெ சூ. ௩௬-௩. மேற்.
 (பி - ம்.)—1 'அறிகைவாழியோ' 2 'பிறப்பின நிருக்கொள்ளாப்'

(௩௮௨.) கடற்படை யடற்கொண்டி

1 மண்டுற்ற மலிர்நோன்றாட்

டண்சோழ நாட்டிப் ² பொருந

னலங்குளை யணியிவுளி

௩ நலங்கிள்ளி நசைப்பொருநரேம்

பிறர்ப்பாடிப் பெறல் ³ வேண்டே

மவற்பாடிது மவன்றாள் வாழியவென

நெய்குய்ய லுனவின்ற

பலசோற்றா ⁴ னின்சுவைய

௧௦ நல்குரவின் பசித்துன்பினின்

முன்னாள் விட்ட மூதறி சிறுஅரும்

க. கொண்டி-பொருளின்மிகுதி; "கொண்டி பெருகென்றனே" புறநா.
 ௩௯௦: உ௩.

உ. மலிர் - நீருற்று; "மணலாடு மலிர்நிறை" ஐங்குறு. ௧௩.

௩. பொருநன்-உவமிக்கப்படுபவன்; "போர்மிகுபொருந" (19௩௧.உ௭௬);
 "வரைத்தா முருவிப் பொருப்பிற் பொருந" (மதுரை. ச௨); அரசனுமாம்.

௩. பொருநரேம் - பொருநராக உள்ளேம். சூ. பிறரைப்பாடி.

௭. வாழியவென அவனைப்பாடுவேம். கூ. சோற்றான் - சோற்றோடு.

(பி - ம்.)—1 'மண்டற மறனென்றாட்', 'மண்டற மலிநொன்'
 2 'பொருநன் வலங்குளை' 3 வேண்டேமயற்பாடிதும்' 4 'இனஞ்சுவையநல்குரவின்
 பசித்துன்பவென்பின்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். ௩௦௯

1 யானும், ஏழ்மணியங் கேழ்ணியுத்திக்

கட்கேள்விக் கவை 1நாவி

னிறனுற்ற வராஅப்போலும்

கரு வறனொர்இ 2வழங்குவாய்ப்ப

விடுமதி யத்தை கடுமான் றேன்ற

னினதே, முநீ ருடுத்த 3விவ் வியனுல கறிய

வெனதே, 4கிடைக்கா முன்ன தெண்கண் மாக்கிணை

கண்ணகத் தியாத்த நுண்ணரிச் சிறுகோ

20 வெறிதொறு நுடங்கி யாங்குநின் பகைஞர்

கேட்டொறு நடுங்க 5 வேத்துவென்

வென்ற தேர்பிறர் வேத்தவை யானே.

3ணை - அது; துறை - கிடைநிலை.

சோழன் நலங்களிளியைக் கோலூர்க்கிழார்.

(௩௮௨)

கஉ. ஏழ்மணி - எழுச்சியையுடையமணி. உத்தி - படப்பொறி.

கங. கட்கேள்வி - கண்ணுற் கேட்டல். கவைநா - பிளவுபட்ட நாக்கு.

கரு. வறன் - வறுமை. வழங்குவாய்ப்ப - பிறர்க்கு யாங்கொடுத்தல் கைகூடும்படி.

கச - கரு. வறுமைக்கு அராவின் விடம் உவமம்.

கசு. மதியும் அத்தையும் அசைநிலைகள். தோன்றல், விளி.

கஎ. நினதாகிய உலகறிய.

கஅ. கிடைக்காழ் - நெட்டியின் காம்பு. எனதாகிய கிணையென்க.

கஅ - சு. கிணையினிடத்து அதனையடிக்கும் சிறுகோல் கட்டப்பட்டிருக்கும்; "நுண்கோற் சிறுகிணை" புறநா. ௩௮௩ - ௩.

உக. கேட்டொறும் - கேட்குந்தோறும்.

உஉ. வென்றதேர் - ஏனையோரை வென்ற தேரையுடைய. பிறர் - அயலரசர். வேத்தவையான் - இராசசபைக்கண்.

(கஎ) அறிய (உக) ஏத்துவென்.

(பி - ம்).—1 'யானுமெமணி' 2 'நாவிதநூரித்தவராஅப்', 'நாவிதநூரித்தவராஅப்' 3 'வயங்குவாய்ப்ப', 'வமங்குவாய்ப்ப' 4 'விலவயினுலகு' 5 'கிடைகாழன்னவென்றெண்கண்' 6 'வெந்த', 'ஒதுவென்'

கோ புறநா. நூற் மூலமும் சூழிப்புரைபடி!

(௩௮௩.) ஒண்டொறிச் சேவ் லெய்ப்பெய்த் நெழுந்து

தண்பனி யுறைக்கும் புலரா னூங்கர்

நுண்கோற் சிறுகிணை சிலம்ப னொற்றி

நெடுங்கடை நின்று பகடுபல வாழ்த்தித்

நு 1 தன்புக மேத்தினெ னை ஐன்புலந்

தருங்கடி வியனகர்க் 2 குறுகல் வேண்டிக்

கூம்புவிடு மென்பிணி யனிழ்த்த வாம்பற்

றேம்பா யுள்ள தங்கமழ் மடருளப்

3 பாம்புரி யன்ன வடிவின காம்பின்

க௦ கழைபடு சொலியி னிழையணி வாரா

வொண்பூங் கலிங்க முடிஇ நுண்பூண்

வசிந்துவாங்கு நுசப்பி னவ்வாந் குந்திக்

கற்புடை மடந்தை தற்புறம் புல்ல

வெற்பெயர்ந்த நோக்கி.....

கருகற்கொண்

4 டழித்துப் பிறந்தனெ னை யவ்வழிப்

பிறர், பாடுபுகழ் பாடிப் 5 படர்பறி யேனே

க. சேவல்-ஆண்கோழி. எடுப்ப - எழுப்ப. ஏற்றெழுந்து - துயிலுணர்ந் தெழுந்து; "தாமலர்க்க ணேற்க துயில்" (பு - வெ. கூ: கூ - துயிலெடை நிலை); "துயிலெடைக் கண்ட துணைநலத் தேவியை, யியல்புடை யங்க ணேற்ற பிற் காணுது" பெருங். ச. எ: கூக - உ.

உ. மு. புறநா. ௩௮௪ - ச. உறைக்கும் - துளிக்கும்.

௩. நுண்கோற் சிறுகிணை: புறநா. ௩௮௨: கஅ - கூ. சிலம்பஞ்றி - முழங்க அடித்து.

ச. பகடு - உழும் எருது; எருமைக்கடாவுமாம்.

க - ச. புறநா. ௩௮௫: க - உ. கூ. குறுகல் - அடைதல்.

(க) குறுகல்வேண்டி. (ரு) ஏத்தினெனாக.

கக. கலிங்கம் - ஒருவகை நல்லாடை.

க - கக. காம்பின் கழை படு சொலியின் - மூங்கிலாகிய கோலின் உட்புறத்தே பெயர்த்தெடுக்கப்படும் வெள்ளிய தோல்போல. இழையணி வாரா - நெய்யப்பட்டிள்ள இழைகளின் வரிசை கண்ணுக்குப் புலப்படாத. சொலி, கலிங்கத்திற்கு உவமை.

கஉ. வசிந்து - தலைவனை வயமாக்கி. உந்தி - கொப்பூழ்.

கக. அழித்து - மீட்டும்.

கஎ. படர்பு - செல்லுதல்.

(பு - ம்.)—1 'தான் புகழ்ந்து' 2 'குறுகல்வேண்டி' 3 'பாம்பு பயனாக தன்னவடிவின சாமியின்' 4 'அளித்துப்' 5 'படர்பறிவோனே'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்: இக்க

குறுமுலைக் கலமரும் பாலார் வெண்மறி
நரைமுக வுகமொடு கஞ்சென.....

(௩௩)

௨௦¹ கன்றுபல கெழீஇய

கான்கெழு நாடன் கமிந்தே ரவியனென
வொருவனை யுடையேன் மன்னே யானே
யருனெவன் பரினோ வெள்ளியது நிலையே.

தீணையும் துறையும் அவை.

.....மாறேக்கத்து ³ நப்பசலையார்.

(௩௩௩)

கஅ. மறி - ஆட்டுக்குட்டி. ௨௦. ஊகம் - ஒருவகைக் குரங்கு.

உக. அவியன் - ஒருபகாரி; “களிமலி கள்ளி னற்றே ரவிய, னுடிய லின மழை சூழத் தோன்றும், பழந்தாங்கு விடாகம்” அகநா. ௨௭௧: ௧௨ - ச.

உ௩. அரூன் - மேற்கூறியதலைவன் தனதுநிலைமைகுன்றான். வெள்ளியது நிலை எவன்பரிகோ - சுக்கிரனுடைய நிலைமைக்குச் சிறிதும் வருந்தேன்; புற நா. ௩௮௪: ௨௦; ௩௮௬: ௨௪.

· (பி - ம்).— 1 ‘தன்று பலகெழீஇய காழகெழு’ 2 ‘பரி சொவெள்ளி’ 3 ‘நப்பாலையார்’

(௩௮௪.) மென்பாலா னுடனணைஇ

வஞ்சிக்கோட் ¹மெற்குநாரை

²யறைக்கரும்பின் பூவருந்தும்

³வன்பாலாற் கருங்கால்வரகி

டு⁴

னங்கட் குறுமுயல் வெருவ வயல

கருங்கோட் ⁵மிருப்பைப் பூவுறைக் குந்து

விழவின் ⁶ரூயினு முழவர் மண்டை

யிருங்கெடிற்று மிசையொடு பூங்கள் வைகுந்து

க. மென்பால் - மருதம். உ. வஞ்சிக்கோடு - வஞ்சிமரத்தின்கிளை.

ச. வன்பால் - முல்லை.

எ. இருப்பைப்பூ உறைக்குந்து - இருப்பைப்பூ உதிரும்; “முள்ளரை யிலவத் தொள்ளினர் வான்ஹு...இருநிலத் துறைக்கும்” ஐங்குறு. ௩௨௦.

அ. மண்டை - ஒருவகை உண்கலம்.

க. கெடிற்றுமிசை - கெடிற்றுமீனாகியஉணவு; “அரிப்பறை வினைஞ ரல்குமிசைக் கூட்டும்” (ஐங்குறு. ௮௧); மிசை, மிசைவெனவும் வழங்கும்; “குறவர்க் கல்குமிசை வாசும்” புறநா. ௨௩௬: ௨.

(பி - ம்).— 1 ‘உறவங்குநாரை’ 2 ‘வாடைக்கரும்பின்’, ‘அடைக்கரும்பின்’ 3 ‘வனபாலாற்குக் கருங்’ 4 ‘ஆயுனுழவா’

இடை புறநானூறு மூலமும் குறிப்புணரவும்.

க௦துணையேம் பெரும் (13)

நெல்லென்னும் பொன்னென்னும்

1 கனற்றக்கொண்ட நறவென்னு

.....மனைபின்னு வவைபலவும்

2 யான்றண்டவுந் தான்றண்டா

கரு னிணம்பெருத்த கொழுஞ்சோற்றிடை

மண்ணாணப் புகழ்வேட்டி

நீர்நாண நெய்வழங்கிப்

3 புரந்தோ நெனதை யாமலதொலை.....

யன்னோனை யுடையே மென்ப.....வறட்

உ௦ கியாண்டி நிற்க வெள்ளி மாண்ட

வுண்ட நன்கலம் பெய்து நுடக்கவுந்

தின்ற 4 நண்ப லூன்றோண்டவும்

வந்த வைக லல்லது

சென்ற வெல்லைச் செலவறி யேனே.

தீணையும் துறையும் அவை.

கரும்பனூர்கிழாணப் புறத்தீணைநன்னுகனூர்.

(ந.அ.ச)

க௨. கனற்ற - வெதுப்ப.

கசு. யான்றண்டவும் - யான் நீங்கவும்; "தண்டாக் களிப்பி னுநிக் கூத்து" மணி. சு : க௨சு.

க௭. "நீர்நாண நெய்வழங்கியும்" புறநா. ககசு : உக.

கக. என்ப, அசை. வறட்கு - வறக்கடக்காலத்தைத் தரும்பொருட்டு.

உ௧. வெள்ளி யாண்டு நிற்க - மழைக்கோளாகியசக்கிரன் எங்கேநின்ற லென் ? புறநா. ந.அ.ந : உச ; ந.அ.ச : உ௦ - உச.

உ௨. நண்பல் - பல்லின்நடு.

(பி - ம்.)— 1 'கன்னற்கொண்ட' 2 'யானறண்டவும் தான்றண்டா' 3 'புறதெனெந்தை' 4 'நன்பலுண்டோண்டவும்'

(ந.அ.ரு.) வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குர லியம்பப்

புலரி விடியற் பகடுபல வாழ்த்தித்

தன்கடைத் தோன்றினு மிலனே பிறன்கடை

க. புள் - கோழிச்சேவல்; பதவைப்பொதுவுமாம்; "வெள்ளியு மிருவிசும் பேர்தரும் புள்ளு, முயர்சினைக் குடம்பைக் குரற்றேற் தினவே" புறநா. ந.சு.௭; க-௨.

புறநானூறு முழையும் குறிப்புரையும். இகங்

யகன்கட் டடாரிப் பாடுகேட் டருளி
 னு வறனியா னீங்கல் வேண்டி யென்னரை
 1 நீனிற்ச் சிதாஅர்களைந்து
 2 வெளிய துடஇயென் பசிகளைந் தோனே
 3 காவிரி யணையுந் தாழ்நீர்ப் படப்பை
 நெல்விளை கழனி 4 யம்பர் கிழவோ
 க0 னல்லரு வந்தை வாழியர் புல்லிய
 வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட
 வோங்கல் வானத் துறையினும் பலவே.

திணை - அது ; துறை - வாழ்த்தியல்.

5 அம்பர்கிழான் அருவந்தையைக் கல்லாடனார். (ந.அரு)

ச. பாடு ஓசை. னு. வறன் - வறுமை.

சு. நீலநிறமுள்ள கந்தையைநீக்கி. எ. வெளியது - வெள்ளாடையை.

அ. காவிரியென்றது இங்கே அரிசிலாற்றை. படப்பை - தோட்டம்.

க - க0. அம்பர் - சோழநாட்டிலுள்ளதோர் ஊர். அருவந்தை - ஓர் உபகாரி; “கற்ற நாலினன் கேட்ட செவியினன், முற்ற வுணர்ந்த மூதறி வாளன், நாகரிக நாட்டத் தாரிய னருவந்தை”, “நாடே பிற்றாட்டிற் குவமை யாதே, காலமறிந் துதவுங் காவிரி தானே, யாடவர் திலக னம்பர் மன்ன, னீழ்சைத் தலைவ னருவந்தை”, “வருந் கங்கை வடதிசைப் பெருமையுந், தென்றிசைச் சிறுமையு நீக்கிய குறுமுனி, குண்டிகைப் பழம்புனற் காவிரிப் பெரும்பதி, யம்பர்க் கதிபதி” (தீவாகரம்) என்பவற்றிற் காவிரியும் அம்பரும் அருவந்தையும் பாராட்டப்பெற்றிருத்தல் காண்க.

(19 - ம்.)—1 ‘நீலநினைக் குறைந்தசிதாஅர்’, ‘நீலநினைசிதாஅர்’ 2 ‘வெளி துடஇக்களைந்தோனேபசி’ 3 ‘காவிரியகளையுந்’, ‘காவிரிகளையுந்’ 4 ‘அம்பல்’ 5 ‘அம்பல கிழான் வெந்தையை’

(ந.அசு.) நெடுநீர 1 நிறைகயத்துப்

படுமாரித் துளிபோல

நெய்துள்ளிய வறைமுகக்கவுஞ்

சூடு கிழித்து வாடின் மிசையவு

க. கயம் - பள்ளமாலை நீர்நிலை.

ந. வறை - வறையல் ; ஒருவகை உணவு, முகக்க - முகநுகுகொள்ள.

க - ந. சுட்டநெய்யில்வேகும் வறையின்முழக்கத்திற்குக் கயத்திலீழும் மாரித்துளியின் முழக்கம் உவமம்.

ச. சூடு - சுடப்பட்ட இறைச்சி.

(19 - ம்.)—1 ‘நிறையக்கயத்துப்’

இசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

ரு மூன்கொண்ட வெண்மண்டை

யான்பயத்தான் முற்றழிப்பவும்

வெய்துண்ட வியர்ப்பல்லது

செய்தொழிலான் வியர்ப்பறியாமை

யீத்தோ னெந்தை யிசைதன தாக

க0 வயலே, ¹நெல்லின் வேலி நீடிய கரும்பின்

பாத்திப் பன்மலர்ப் ²பூத்த தும்பின்

புறவே, புல்லருந்து பல்லாயத்தான்

வில்லிருந்த வெங்குறும்பின்று

கடலே, காறந்த கலனெண்ணுவோர்

கரு கானற் புன்னைச் சினை ³நிலைக் குந்து

கழியே, சிறுவெள் ளுப்பின் ⁴கொள்ளை சாற்றிப்

⁵ பெருங்கனனாட் மெனெலிக்குந்து

அன்னநன் னாட்டிப் பொருநம் யாமே

பொராஅப் பொருநரேம்

உ0 ⁶ குணதிசை நின்று குடமுதற் செலினுங்

குடதிசை நின்று குணமுதற் செலினும்

வடதிசை நின்று தென்வயிற் செலினுந்

தென்றிசை நின்று குறுகாது நீடினும்

ரு. புறநா. ந.அச : அ - கூ. கூ. ஆன்பயம் - பசப்பால்.

எ. உண்டமையாலுண்டான வேர்வையல்லாமல். அ. அறியாதபடி.

கக. ததும்பின் - நிறைந்தன.

க0 - கக. கரும்பின்பாத்தி : “கரும்பு நடுபாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்” ஐங்குறு. சுரு.

கஉ. புறவு-முல்லைநிலம். ஆயத்தான் - ஆயத்தொடு கூடி. கங. குறும்பு- சிற்றரண்கள்.

கச. கால் தந்த - காற்றிற்கொண்டுவரப்பட்ட.

கரு. சினை - இனை. நிலைக்குந்து - நிலைக்கும்.

கஎ. உமண் - உப்புவிற்கஞ்சாதி.

கசு - எ. “சில்பதவுணவின் கொள்ளை சாற்றிப், பல்லெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி” பெரும்பாண். சுச - ரு.

கக. பொரா - ஒப்பில்லாத. உ0. செலினும் - சக்கிரன்சென்றலும்.

(பி-ம்.)—1 ‘நெல்லி வேயி னீடிய’ 2 ‘பூத்ததுமபின்னுறவேபுலருந்து’ 3 ‘நிலைக்குந்து’ 4 ‘கொள்ளைச்சாற்றி’ 5 ‘பெருங்கனனாட்டு’ 6 ‘குடதிசை... செலினும் வடதிசை’

புறநா ஹது மூலமும் குறிப்புரையும். ௧௧௫

யாண்டு 1 நிற்க வெள்ளியாம்

௨௫ வேண்டிய துணர்ந்தோன் ருள்வாழியவே.

நீணையும் துறையும் அவை.

சோழன்துளமுற்றத்துநீசிய கிள்ளிவளவனைக் கோலூர்க்குழார். ()

௨௪. வெள்ளி - சுக்கிரன். ௨௫. வேண்டியது - யாம் வேண்டியத.

(பி - ம்.)— 1 'நிரகவெனறியாம்'

(௩௮௭.) வள்ளுகிர வயலாமை

1 வெள்ளுகி கண்டன்ன

வீங்குவிசிப் புதுப்போர்வைத்

2 தெண்கண் மாக்கினை யியக்கி யென்று

௫ மாறுகொண்டோர் மதிவிடறி

நீரூடிய நறுங்கவுள

பூம்பொறிப் பணையெருத்தின

வேறுவேறு பார்த்தியங்கி

4 வேந்துடையினை யயல்பாக்கு

௧௦ மேந்துகோட் டிரும்பிணர்த்தடக்கைத்

திருந்துதொழிற் பலபகி

பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்தாரின்

5 எனகைப்புல வாணர் நல்குர வகற்றி

மிகப்பொலியர்தன் சேவடியத்தையென்

௧௫ நியானிசைப்பி னனிநன்றெனப்

பலபிற வாழ்த்த விருந்தோ ரென்கோ.....

க. வள் - கூர்மை; "வள்ளணி வளைநாஞ்சிலவை" பரி. ௧௫; ௫௭.

௨. அகடு - வயிறு.

க - ச. கிணைப்பறை ஆமையின் அகடுபோல்வது; "ஆமை, கம்பு ளியவ ளாக விசிபிணித், தெண்கட் கிணையிற் பிழமும்" அகநா. ௩௫௬.

௭. எருத்து - பிடரி. கூ. மினை - காவற்காடு

௧௧. பகடு - யானை. ௧௩. நகைப்புலவாணர் - புலவர்.

௧௨ - ௩. பகைவர் அளித்ததிறையைத் தம்மைச்சுழந்த இரவலர்க்குக் கொடுத்தல் அரசாக்கியல்பு.

௧௪. தன் சேவடி மிகப்பொலிக. ௧௬. என்கோ - என்பேனே.

(பி - ம்.)—1 'வெளககொண்டன்ன' 2 'தென்கண்' 3 'பாநதியங்கி'

4 'வேந்துடையினை' 5 'நகைப்புல வாழநர்...மிகப்பொலியாத செவடிப்பொலியா ததை யென் டன் யானிசைப் பினைன்னனிநன்றென டலபிறன்' 6 'என்கோ'

நிகக் புறநா னுறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 மருவவினக ரகன்.....

திருந்துகழற் சேவடி குறுகல் வேண்டி.

2 வென்றிரங்கும் விறன்முரசினே

உ0 3 நென்சிறுமைமி னிழித்துநோக்கான்

றன்பெருமையின் நகவுநோக்கிக்

4 குன்றுறழ்ந்த களிநென்கோ

கொய்யுளைய மாவென்கோ

மன்றுநிறையு நிரையென்கோ

உரு 5 மனைக்களமரொடு களமென்கோ

ஆங்கவை, கனவென மருள வல்லே நனவி

6 னல்கி யோனே நசைசா றேன்ற

வாழி வாழி பூழியர் பெருமகன்

பிணர்மருப் பியானைச் செருமிகு நோன்றாட்

நு0 செல்வக் கடிங்கோ வாழி யாத

7 நென்னாத் தெவ்வ ருயர்குடை 8 பணித்திவண்

விடுவர் மாதோ நெடிதே நி.....

கௌ. மருவுதற்கு இனிய நகரம்.

கக. வென்று - போர்க்களத்தில் வஞ்சியாது பகைவர்க்கு முன்னேறின்று.

உ0. என்னை இழித்து நோக்கானாகி.

உக. தன்னுடைய மேம்பாட்டையறிந்து. உந. மா - குதிரை.

உஉ - ந. ஓகாரம் என்னுப்பொருளில் வந்ததற்கும் அதன்பின் வல்
லினம் இயல்பாயதற்கும் இவ்வடிகள் மேற்கோள்; தோல். உயிர்மயங்கு. கு.
அஅ - இளம்; ந. 7

உச. நினா - பசுக்கூட்டம்.

உசு. "கனவென மருண்டவென் நெஞ்சே மாப்ப; பொருந. 4அ.

உ0 - உஎ. "சுரப்பான் மணிமலிச் சேரமான் தன்னைச் சுரப்பாடி யான்
கேட்கப் பொன்னுடொன் றீந்தான், இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர் கொடு
ப்பவர், தாமதிவார் தன்கொடையின் சீர்" (ஒளவைபாடல்) என்னும் வெண்பா
வில் இவ்வடிகளின் பொருள் அமைந்திருத்தல் அறியற்பாலது.

உசு - எ. "கனவிற் கண்டாங்கு வருந்தாது நிற்ப, நனவி னல்கியோ
நசைசா றேன்றல்" புறநா. நுஎஎ : கக - உ0.

நு0. இப்பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் இவ்வடியில் அமைந்துள்ளது.

நக. என்னு - என்று கூறாத. பணித்து - தாழ்த்தி.

(பி - ம்.)—1 'மிருவ' 2 'வென்றிரககு முரசினுனெனச சிலமிபிழித்து'
3 'எனசசிறுமை' 4 'குனடகழகன்று' 5 'மனைக்களமரொடுகலமென்' 6 'நல்கி
யோனெனதை நகைசானேன்றல்' 7 'ஒன்னாததெவவர்' 8 'பணித்திவணிவிடு
வர்'

புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். நிக்

புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதி லலைக்குங்

கல்லென் பொருறை 1 மணலினு மாங்கட்

நூடு பல்லூர் சுற்றிய கழனி

யெல்லாம் விளையு நெல்லினும் பலவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

சேரமான்சீக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைக்
நண்டுகட்பாலியாதன். (ந.அ.எ)

நா. வஞ்சியென்னும் மரவிசேடத்திற்கு உரிய 'புல்லிலை' என்னும் அடை
அதன் பெயரையுடையதாகிய நகருக்கும் ஆயிற்று.

நா. - ச. "ஒளிதிக முத்தி யுருகெழு நாகம்" (பரி. கஉ: ச - பரிமேல்.)
என்பதற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள். பொருறை - ஓராறு. இஃது ஆன்
பொருறை யென்றும் வழங்கும்.

நா. - சு. "மண்ணை வேந்தே நின்வா ணட்க, டண்ணன் பொருறை
மணலினுஞ் சிறக்க' சீலப்: உஅ: கஉரு - சு.

(பி - ம்.)—1 'மணலினுமாக்கட்'

(ந.அ.அ.) வெள்ளி தென்புலத் துறைய விளையயற்

பள்ளம் வாடிய பயனில் காலே

1 யிரும்பறைக் கிணைமகன் சென்றவன் பெரும்பெயர்

..... பொருந்தித்

நு தன்னிலை 2 யறியுந் துக் வந்திலை

க. வெள்ளிக்கோள் தென்றிசையிலெழுதல தீயநிமித்தம். இந்நிகழ்ச்சி
மழைபெய்யாமையுக்கும் வறக்கடம் உண்டாவதற்குங் காரணமென்பர் ; "மைம்
மீன் புகையினுந் தூமந் தோன்றினுந், தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி யோடி
னும்" (புறநா. கக: க - உ), "வசையிலபுகழ வயங்குவெண்மீன், நிசை
திரிந்து தென்கேகினுந், தற்பாடிய தளியுணவிற், புட்டேம்பப் புயன்மாறி,வான்
பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா, மலைத்தலைய கடற்காவிரி" (பட்டின. க - சு),
"வறிது வடக்கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி, பயங்கெழு பொழுதோ டாநிய
நித்ப்", "நிலம்பயம் பொழியச் சுடர்சினந் தணியப், பயங்கெழு வெள்ளி யாநிய
நித்ப்" (பதீர்.உச, சுக), "கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்,
விரிகதிர்வெள்ளி தென்புலம் படரினும்,.....காவிரிப் புதுநீர்க் கடுவரல் வாய்த்
தலை" (சீலப். க0: க0உ - அ) என்பனவற்றால் அறியலாகும்.

நா. கிணைமகன் - கிணைப்பறை வாசிப்பவன்; கிணையன். பெரும்பெயர் -
பெரும்புகழ்.

நு. தன்னிலை - தன்னுடைய மேம்பட்டநிலை.

(பி - ம்.)—1 'இரும்பிறை கிணைமகன்' 2 'அறியினனாக'

கௌ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

யிடுக்க ணிரியல் ¹போக வுடைய

கொடுத்தோ னெந்தை கொடைமேல் தோன்ற

.....²மருப்பாக

வெல்லும் வாய்மொழிப் புல்லுடைவி.....

கௌ ³பெயர்க்கும் பண்ணற் கெடடரொமககிரென

⁴வினைப்பக டேற்ற மேழி துணைத்தொடா

நாடொறும் ⁵பாடே னாயி னா

⁶மணிகளர் முன்றிற் றென்னவன் மருகன்

பிணிமுர சிரங்கும் பீடுகெழு தானே

கரு யண்ணல் ⁷யானை வழி

கண்மா நிலியரென் பெருங்கிளைப் புரவே.

நீனை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

சிறுதுடிக்கூர்பண்ணனை மதுரை அளக்கீர்நூழார்மகனார் மன்ன
னார். (ந.அ.அ.)

கௌ. இரியல்போக - கெட. உடைய - தன்பால் உள்ளனவற்றை.

கௌ. பண்ணன் - இப்பாட்டுடைத்தலைவன்.

கக. வினைப்பகடு - உழவுத்தொழிற்சூரிய எருது ; கடா. ஏற்றம் - நீர் இறைத்தற்சூரியது ; இப்பெயர் ஏத்தமெனவும் வழங்கும்.

கக. மணி - ஆராய்ச்சிமணி ; “வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுக்க, வாவின் கடைமணி யுருநீர் ஞஞ்சுகடத், தான்ற, னரும்பெற்ற புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்” (சிலப். ௨௦ : ௩௩ - ௩) மருகன் - வழித்தோன்றல்.

கச. பிணித்தல் - கட்டுதல்.

கக. கண்மாலிலியர் - கண்ணோட்டம் ஒழிவானை. புரவு - காத்தல்.

(பி - ம்.)—¹ ‘போத’ ² ‘பெயாகமும் டண்ணகெடடரொ மககிரென’ ³ ‘வினைப்பகடுத தமேனிதுனைத்தொடர்’, ‘வினைப்பகடுத தமெனதுனைநதொடர்’ ⁴ ‘பாடெனயினொனகநானு’ ⁵ ‘மணிகளாமுககிறென்னவன்’ ⁶ ‘யானை வழிகண் மாநிலியர்’

(ந.அ.க.) நீர்நூங்கின் ¹ கண்வலிப்பக்

கானவேம்பின் காய்திரங்கக்

கயங்கனியுங் கோடையாயினு

க. நீர்நூங்கு - நீரையுடைய பனநூங்கு. வலிப்ப - நீரின் நிவற்ற.

உ. திரங்க - உலர ; “திரங்குமர னறிற் பொலியச் சூழ” மலைபடு ; சகக.

க. கயம் - ஆழமான நீர்நிலை. களியும் - நீர்வற்றிக்களியமயமாத்தற்சூரிய.

(பி - ம்.)—¹ ‘கைவரிதடக’

புறநானூறு முழையும் குறிப்புரையும். ௧௧௯

மேலா வெண்பொன் ¹ போருறு காலே
 ௫ யெம்மு முள்ளுமோ பிள்ளையம் ² பொருந
 னென்றீத் தன்னே யிசைசா நெடுந்தகை
 யின்றுசென் றெய்தும் வழியனு மல்லன்
 செலினே காணு வழியனு மல்லன்
 புன்றலை மடப்பிடி யினையக் கன்றுதந்து
 ௧௦ குன்றக நல்லூர் மன்றத்துப் பிணிக்குங்
 கல்லிழி யருவி வேங்கடங் கிழுவோன்
 செல்வுழி யெழாஅ நல்லேர் முதிய
³ னாத னுங்கன் போல நீயும்
⁴ பசித்த வொக்கற் பழங்கண் வீட
 ௧௫ வீறுசா னன்கல நல்குமதி ⁵ பெரும
 வைதக லல்குன் மகளிர்
 நெய்தல்கே ளன்மார் நெடுங்கடை யானே.

தினையும் துறையும் அவை.

ஆதனுங்கனைக் கள்ளிலாத்திரையனார்.

(௩௮௯)

ச. வெண்பொன் - வெள்ளிக்கோள். போர் - மற்றைக் கோள்களோடு
 அதுசெய்யும்புத்தம். இது கிரகபுத்தமென்று சொல்லப்படும்; “தோளோடு
 தோடேய்த் தலிற்றொள்ளினிற் தாங்க லாற்றாத், தாளோடு தோடேய்த் தலிற்
 மந்த தழற்பிறங்கல, வாளோடு மின்னோடு வோபோனோடு வானினோடும், கோளோடு
 கோளும் நனவொத்தடார் தார்கொதித்தார்” (கம்ப. வாலிவதை. ௩௮)
 என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

௫. எம்முமும் உள்ளுமோ - எம்மையும் நினைப்பானோ.

எ. காட்சிக்கு எரியனுமல்லன்.

அ. காணுதற்கு அரியனுமல்லன்.

க. புன்றலை - சிவந்ததலை; “புன்றலை மகாரோடு” (மலைபடு. ௨௫௩.)
 இனைய - வகுத்த.

௧௩. ஆதனுங்கன் - இப்பாட்டுடைத்தலைவன்.

௧௪. ஒக்கல் - சுற்றம். பழங்கண் - துன்பம்.

௧௭. நெய்தல் - நெய்தற்பறை; சாப்பறை.

(பி - ம்.)—1 ‘போருறு...பொருநவென்று’ 2 ‘பொருநவென்று’ 3 ‘ஆறு
 நுங்கன்’, ‘ஆருநுங்கன்’ 4 ‘பசித்து வொங்ககற்பழன்’ 5 ‘பெருமவைததல்’

இஉ௦ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(நகூ௦.) அறவை நெஞ்சத் தாயர் வளரு

மறவை நெஞ்சத் ¹தாயி வாள்

ரரும்பலர் ²செருந்தி நெடுங்காண் மலர்க்கமழ்

.....மன்னமுற்றத்

ரு ³ தார்வலர் குறுகி னல்லது காவலர்

கனவினுங் குறுகாக் கடியுடை வியனகர்

⁴ மலைக்கணத் தன்ன மாடஞ் சிலம்பவென்

னரிக்குரற் றடாரி யிரிய வொற்றிப்

பாடி நின்ற ⁵பன்னு ளன்றியுஞ்

க௦ சென்ற ஞான்றைச் சென்றுபட ரிரவின்

வந்ததற் கொண்டு நெடுங்கடை நின்ற

புன்றலைப் பொருந னளியன் றுனெனத்

தன்னுழைக் குறுகல் வேண்டி யென்னரை

முதுநீர்ப் பாசி யன்ன ஷுடைகளைந்து

கரு திருமல ரன்ன புதுமடிக் கொளீஇ

மகிழ்தரன் மரபின் மட்டே யன்றியு

⁷ மமிழ்தன மரபி னூன்றுவை யடிசில்

வெள்ளி வெண்கலத் தூட்ட லன்றி

க. அறவைநெஞ்சம் - அறத்தையுடைய நெஞ்சம்; "அறவை யாய ரகன் நெரு வடைநதன்" (சிலப். ௨௨: ௧௧௬); "அறவை நெஞ்சத் தாயர்" என்பதை, 'ஆகாத் தோம்பி யாப்பய னளிக்குங் கோவலர் வாழக்கையொர் கொடும்பா முலலை' (சிலப். ௧௫: ௧௨௦ - ௨௧) என்பது விளக்குகின்றது.

ச - ௨. புறநா. சச: ௧௧ - ௩. ௩. செருந்தி - ஒருபூமரம்.

ரு. ஆர்வலர் - பரிசிலர், காவலர் - அரசர். சு. கடி - காவல்.

ரு - சு. 'புலிதுஞ்ச வியன்புலத் தந்தே, வலிதுஞ்ச தடக்கை யவனுடை நாடே' புறநா. ருச: ௧௩ - ச.

எ. சிலம்ப - முழங்க; முழக்கம் இங்கே எதிரொலி.

க௦. சென்றஞான்று - முதல்நாள். க௨. அளியன் - அளிக்கத்தக்கான்.

கச. "ஊருண் கேணிப் பசட்டிலைப் பாசி, வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி" (புறநா. ௩௬௨: ௧௩ - ச); "பாசிவேரின் மாசொடு குறைநத, தன்னற் சிதாஅர் நீக்கி" பொருந. ௧௫௩ - ச.

கரு. மலரென்றது, பகன்றைப்பூவை; புறநா. ௩௬௩: ௧௭-அ.

க௭. துவை - துவையல்.

(பி - ம்.)—1 'ஆயிவிளா' 2 'செந்நெடுநகாபலாகமழு' 3 'ஆவலர்' 4 'மழைக்களத்' 5 'பன்னுளறையும்' 6 'உடைகளைந்ததிருமவானன' 7 'அயிர தானமரபின்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புணரையும். ௫௨௧

முன்னூர்ப் பொதியிற் சேர்ந்த மென்னடை
 ௨௦ யிரும்பே ரொக்கல் ¹ பெரும்புலம் பகற்ற
² வகடுநனை வேங்கை வீகண் டன்ன
³ பகடுதரு செந்நெல் போரொடு நல்கிக்
 கொண்டி பெறுகென் றோனே யுண்டிறை
 மலையல ரணியுந் தலைநீர் நாடன்
 ௨௫ ⁴ கண்டாற் கொண்டிமனை திருந்தடி வாழ்த்தி

 வானறி யலவென் பாடுபசி போக்க
 லண்ணல் யானை வேந்த
 ருண்மையோ வறியல் காண்பறி யலரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அதியமானேடுமானஞ்சீயை ஓளவையார். (௩௯௦)

கக. முன்னூர் - ஊர்முன். பொதியில் - அம்பலம்.
 ௨௦. "இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறிலும்" புறநா. ௩௯௪: கக.
 ௨௧. அகடுநனை - உள்ளிடம் நனைந்த. வேங்கை - வேங்கைமரத்துப்பூ.
 ௨௨. பகடுதரு செந்நெல் - எருது முதலியவைகள் உழுதுண்டாக்கிய
 செவ்வியநெல்; "பகடுதரு பெருவளம் வாழ்த்தி" (புறநா. ௩௯௧: சு); "பகடு
 நடந்தகூழ் பல்லாரோடு ண்க" நாலடி. ௨.

௨௩. கொண்டி - பொருளின்யிகுதி; புறநா. ௩௮௨: க.

௨௪. வான் - மேகம். ௨௬. அறியல் - அறியேன்.

(பி - ம்.)—1 'பொருமபுகற்றத்தடுகண்வேங்கை' ² 'தகடுகனைவேங்கை'
 3 'படுதருசெந்நெல்' ⁴ 'கண்டாககொண்டுமவனறிருந்தடி'

(௩௯௧.) தண்டிளி பலபொழிந் தெழிலி யிசைக்கும்

விண்டு வனைய ¹ விண்டோய் பிறங்கன்

முகடுற வுயர்ந்த² நெல்லின் மகிழ்வரப்

பகடுதரு பெருவளம் வாழ்த்திப் பெற்ற

௫ திருந்தா மூரி பரந்துபடக் கெண்டி

யரிய லார்கைய ருண்டினி னுவக்கும்

௨. விண்டு - விண்; பிறங்கல் - தின்; இங்கே தானியப்போர்.

௩. முகடு - உச்சி.

௪. புறநா. ௩௯௦: ௨௨ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப் பார்க்க.

௫. கெண்டி - கிண்டி. சு. அரியல் - கள்.

(பி - ம்.)—1 'விண்டெறபயபிறங்கன்' ² 'நெல்லினகீழுவர்'

௫௨௨ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபும்.

வேங்கட வரைப்பின் வடபுலம் பசித்தென்
வீங்குவர் திறுத்தவென் னிரும்பே ரொக்க
நீர்கை விடுக்கும் ¹பண்பில முதுகுடி.

க0 நன.....வினவலின்
முன்னும் வந்தோன் மருங்கில னின்னு
மளிய னாகலிற் பொருந னிவனென
நின்னுணர் தறியுந ரென்னுணர்ந்து கூறக்
காண்கு வந்திசிற் பெரும.....

கருபெருங்கழி ²துழைமீ னருந்துந்
துதைந்த தூவியம் புதாஅஞ் சேக்குந்
³ ததைந்த புனனின் செழுநகர்வரைப்பி
னெஞ்சமர் ⁴காத னின்வெய் யோளொ
முன்றுயி.....ஞ்சா

உ0 றுளிபத னறிந்து பொழிய
வேலி யாயிரம் விளைகநின் வயலே.

தீணை - அது ; துறை - கடைநீலை.

பொறையாற்றுக்கிழானைக் ⁵ கல்லாடனார்.

(௩௯௧)

எ. பசித்தென - பசித்ததாக.

அ. இரும்பேரொக்கல் - வறுமையாற்றுகிறத் பெரியசுற்றங்கள்.

கூ. பண்பில - பண்பில்லாதன.

கக. மருங்கு - சுற்றம். கஉ. ஆகலின் இவன் அளியன்.

கஉ - ௩. 19^௩து. உஅஉ - ௫.

கரு. துழைமீன் - ஒருவகை மீன்; துழைந்து செல்லுகின்ற மீனுமாம்.

கசு. புதா - ஒருவகைநாரை ; இப்பெயர் போதாவெனவும் வழங்கும் ;

“உள்ளு மூரலும் புள்ளும் புதாவும்” சீலப். க0: கக௭.

கஅ. நின்வெய் யோளொடு - நின்னூல் விரும்பப்பட்ட மனைவி யொடு.

உ0. பதனறிந்து - காலமறிந்து.

உக. ஆயிரம்விளைக - ஆயிரக்கலம் விளைக; “வேலி, யாயிரம் விளையுட்
டாகக், காவிரி புரக்கு நாடு” பொருந. உசசு - அ.

(பி - ம்.)—1 ‘பண்பின்’ ² ‘துழைமீன்’ ³ ‘ததைத்தந்த புனயானின்
செழுநகரவரைப்பின்’ ⁴ ‘காதனின்வெய்யொடு’ ⁵ ‘காலனார்’

(௩௯௨.) மதியேர் வெண்குடை ¹ யதியர் கோமான்

கொடும்பூ ணெழினி நெடுங்கடை நின்றியான்

க. ஏர்-ஒப்பு; “இலவம் போதே ரெழிற்றகைய சீறடிகள்” சீவக.கருஅஅ.

உ. கொடும்பூண் - வீணந்தஆபரணம் ; “விளங்குமணிக் கொடும்பூண்
விச்சிக் கோவே” புறநா. உ00: அ.

(பி - ம்.)—1 ‘உதியர்’

புறநா. நூறு பூழைம் குறிப்புணரையும். ஓவூர்

பசுலை நிலவின் பனிபடி விடியற்
 பொருகளிற் றடிவழி யன்ன வென்கை
 ஓ யொருகண் மாக்கிணை யொற்றுபு கொடாஅ
 வருகெழு மன்ன ராரெயில் ¹ கடந்து
 நிணம்படி ² குருதிப் பெரும்பாட் டரத்
 தணங்குடை ³ மரபி னிருங்களந் தோறும்
 வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் ⁴ பூட்டி
 க0 வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்
 வைக லுழவ ⁵ வாழிய பெரிதெனச்
 சென்றியா ⁶ னின்றனெ னாக வன்றே

ந. பசுலைநிலவு - இளநிலவு. ஓ. கொடா - திறைகொடாத.

ச - ஓ. "பெருங்களிற் றடியிற் றேன்று மொருக, னிரும்பதை யிரவல்"
 புறநா. உசுந. க - உ.

ந - ஓ. "இருணிலாக் கழிந்த பகல் செய் வைகறை, யொருகண் மாக்
 கிணை தெளிர்ந்த வொற்றி" புறநா. நசுச. ஈ - ஏ.

எ. குருதிப்பெரும்பாட்டரத்து - இரத்தப் பெருக்காலுளதாகிய ஈரத்
 தையுடைய.

அ. களம் - தானியக்கதிரை அடிக்குங்களமும் யுத்தகளமும்.

க0. வெள்ளைவரகு - கவடி. கொள் - குடைவேல்.

க - க0. பகைவருடைய அரண்களையழித்துக் கழுதையேரால் உழுது அந்
 நிலத்தில் வெள்ளைவரகும் கொள்ளும்வித்துதல அரசாக்கியல்பு.

க - கக. "வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம்பூட்டிப், பாழசெய் தனை
 யவர் நனந்தலை நல்லெயில்" (புறநா. கரு: உ - ந), "வடதிசை மன்னர் மன்
 னெயின் முருக்கிக், கவடி வித்திய கழுதையே நழுவன்" (சீலப். உஎ: உஉரு-
 சு), "எழுதெழின் மாடத் திடனெலா நூறிக், கழுதையேர் கையொளிர்வேல்
 கோலா-வுழுததற்பின், வெள்வரகு கொள்வித் திடினும் விளியாதாற, கள்விரவு
 தாரான் கதம்" (பு. வெ. சு: உசு), "இடித்துவெளி செய்துநக ரெங்கணு
 நுழைந்தான், கடுத்தமட வார்வயி நலைத்தன ரிரங்கக், கொடுத்திடு வளங்கள்
 பல கொள்ளுகொடு மண்ணி, னெடுத்தவரு வெள்வரகு கொள்ளுட னிறைத்து"
 (காஞ்சிப். நாட்டு. உஅ) என்பவைகள் இவ்வடிகளோடு ஒப்பிடப்படலான.

க0-கஉ. "இன்னும் துறையென்றதனானே புரத்தோன் கடிவித்துதலும்
 தொகைநிலைப்பாற்பட்டுழி அகத்தோர்க்குச் செல்லாமைகொள்க. அது, 'மதி
 யேர் வெண்குடை' என்னும் புரட்பாட்டினுள், 'வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும்
 வித்தும், வைக லுழவ வாழிய டெரிதெனச், சென்றியா னின்றனெ னாக என
 வரும்" தோல். புறத்திணை. கு கஉ - ந.

(பி - ம்.)—1 'கடந்த' 2 'குருதிபெரும்' 3 'மார்பின்' 4 'பூட்டி...வெள்ளை'
 5 'வாழியபலவென' 6 'நின்றனெனாதக'

/௩௨௪ புறநானூறு முலமும் குறிப்புமையும்.

யூருண் கேணிப் பகட்டிலப் பாசி¹

வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி நேர்கரை

கரு நண்ணூற் கலிங்க முடிஇ¹யுண்மெனத்

தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்

கோண்மீ னன்ன² பொலங்கலத் தனைஇ

³ யூண்முறை யீத்த லன்றியுங் கோண்முறை

விருந்திறை நல்கி யோனே யந்தரத்

உ௦ தரும்பெற லமிழ்த மன்ன

கரும்பிவட் டந்தோன் பெரும்பிறங் கடையே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அதியமாண்புகள் பொகுட்டெழினியை ஓளவையார். (௩௬௨)

கரு. பகட்டிலை - பெரியஇலை. கசு. சிதாஅர் - கந்தைத்துணி.

கரு - ச. புறநா. ௩௬௦: கரு; "பாசி வேரின்மொசொடு குறைந்த, துன்னற் சிதாஅர் நீக்கி" பொருந. கருந - ச.

கசு. புறநா. ௩௭௬: கசு - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க; இவ்வடி, பொருந. கருந - அ - ஆம் அடிகளின் உரையிலே மேற்கோளாக வந்துள்ளது.

க௭. கோண்டின் - கோட்களாகிய மீன்களை.

கஅ. கோள்முறை-கொள்ளும்முறை. உக. பிறங்கடை- வழித்தோன்றல்; "படிகாத்தவர், பிறங்கடைப்பெரியோய்" கம்ப. தாடகைவதை. சுரு.

உ௦ - உக. "அரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவட் டந்தும்" என்றார் முன்னம்; புறநா. ௬௬: உ.

* மு. இச்செய்யுள், கடைநிலையென்னுந் துறைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப் பட்டுள்ளது; நோல். புறத்திணை. கு. ௩௬ - ந.

(பி - ம்.)—1 'உண்ணென்' 2 'பொலங்கலத்தருள...விடுத்தல்' 3 'ஊன் முறை', 'ஊழமுறை'

(௩௬௩.) பதிமுதற் பழகாப் பழங்கண் வாழ்க்கைக்

குறுநெடுந் துணையொடு கூமை வீதலிற்

குடிமுறை பாடி யொய்யென வருந்தி

யாடனசை மறந்தவெங் குழிசி மலர்க்குங்

ரு கடனறி யாளர் பிறநாட் டின்மையின்

1 வள்ளன் மையினெம் வரைவோர் யாரென

க. பழங்கண் - துன்பம். உ. துணை - மனைவி.

ச. குழிசி-சமைத்தத்சூரிய கலம்; மலர்ச்சும்; நிமிர்ச்செய்யும்.

க. எம்வரைவோர் - எம்மை ஏற்றுக்கொள்வோர்.

ச - சு. குழிசி மலர்க்குங் கடனறியாளர் - அரிசி முதலியன இல்லாமை

(பி - ம்.)—1 'வள்ளன்மெனவவரை'

புறநானூறு: மூலமும் குறிப்புகளையும். 102

- வுள்ளிய வுள்ளமொ 1 மிலைசை துணையா
 ...கவக மெல்லா மொருபாற் பட்டென
 மலர்தா ரண்ணனி னல்விசை யுள்ளி
 க0 யீர்ங்கை 2 மறந்தவெ னிரும்பே ரொக்கல்
 3 கூர்ந்த வெவ்வம்விடக் கொழுநிணங் கிழிப்பக்
 கோடைப் பருத்தி 4 வீடுநிறை பெய்த
 மூடைப் பண்ட மிடைநிறைந் தன்ன
 வெண்ணிண மூரி யருள நாளாற
 கரு 5 வீன்ற வரவி னாவுருக் கடுக்குமென்
 6 ரொன்றுபடு சிதாஅர் துவர நீக்கிப்
 போதுவிரி பகன்றைப் புதுமல ரன்ன
 வகன்றுமடி கலிங்க முடிஇச் செல்வமுங்
 கேடின்று நல்குமதி பெரும மாசின்
 ௨0 மதிபுரை மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வெரற்றி

யாற் கவிழ்த்துவைக்கப்பட்டுள்ள கலத்தைச் சமைத்தத்பொருட்டு அடுப்பில் நிமிர்த்துவைக்கச் செய்யும் வண்மையையுடையார்; “கவிழ்ந்த மண்டை மலர்க்கு நர் யாரெனச், சுரன்முதலிருந்த சில்வனை விரலி”, “ஞால மீயிசை வள்ளியோர் மாய்ந்தென, வேலாது கவிழ்ந்தவென் னிரவன் மண்டை, மலர்ப்போர் யார்” (புறநா. கரு: ௩ - ௪, கஎக: ௧ - ௩) என்பவை இங்கே அறியற்பாலன.
 எ. உலைசை - உலைதற்குக் காரணமான இச்சை. கூ. அண்ணல், விளி.
 கரு. ஈர்ங்கை - உண்டுபூசியகை; “ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர்” குறள்.
 க0எள.

- கக. கூர்ந்த எவ்வம் - மிக்கதுன்பம்,
 கஉ. பருத்திவீடு - பருத்தியின் சுகிரந்த பஞ்சு.
 க௩. மூடைப்பண்டம் - பொதியாகிய பொருள்கள்; “பொதிமூடைப் போரேறி” (பட்டின. க௩எ.) மூடை மூட்டையென வழங்கும்.
 க௪. நிணமூரி - நிணத்தின் துண்டம்.
 கஉ - ௪. நிணத்திற்குப் பருத்திப்பஞ்சு உவமை; “பருத்திப் பெண் டின் பனுவ லன்ன, நெருப்புச்சினந் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை”
 புறநா. கஉரு: ௧ - ௨.

- கக. துவர - முற்ற; “துவரமுடித்த துகளமுச்சி” முருகு. உசு.
 கஎ - ௮. கலிங்கத்திற்குப் பகன்றைமலர் உவமை; “திருமல ரன்ன புதுமடிக் கொளிஇ” புறநா. ௩௯0: கரு.

௨0. கிணைப்பதைக்கு முழுமதி உவமை; “மதியத் தன்னவென் விசியுறு தடாரி”; “மாகவிசும்பின் வெண்டிந்கண், மூவைந்தான் முறைமுந்தத், கடனடுவட் கண்டன்னவென் னியம்” புறநா. ௩௮௧: கஎ; ௪00: ௧ - ௪.

(பி - ம்).—1 ‘உறநசை’ 2 ‘மறைந்த’ 3 ‘கூர்ந்தவெவ்வம்விட’ 4 ‘விடுநிறை’ 5 ‘ஈன்றவாவினாருக்கடுக்கும்’ 6 ‘ரொன்றுபடி’

நீஉக் புறநானூறு புலமும் குறிப்புரையும்.

யாடுமக ளல்கு லொப்ப வாழ்க்

1 கோடை யாயினுங் கோடி.....

காவிரி புரக்கு நன்னாட்டுப் பொருந

வாய்வாள் 2 வளவன் வாழ்கெனப்

உரு பீடுகெழு நோன்றாள் பாடுகம் பலவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

கோழன் துளமுற்றத்துஞ்சீயகிள்ளவளவனை நல்லிறையனார். (நகூக)

உரு. “காவிரிபுரக்கும் நாடுகிழுவோனே” (பொருந. உசஅ); “காவிரி புரக்கும் நாடு கிழுவோற்கு” சீலப். உஎ : கஎக.

(பி - ம்.)—1 ‘கொடியாயினுங்’ 2 ‘வளருவன்’

(நகூச.) 1 சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மாற்பி

2 னெலிபுனற் கழனி வெண்குடைக் கிழுவோன்

வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட் 3 குட்டுவன்

4 வள்ளிய னாதல் வையகம் புகழினு

ரு 5 முள்ள லோம்புமி னுயர்மொழிப் புலவீர்

யானும், இருணிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை

யொருகண் மாக்கினை தெளிர்ப்ப வொற்றிப்

பாடிமிழ் முரசி னியறேர்த் தந்தை

வாடா வஞ்சி பாடினே னாக

க0 வகமலி யுவகையொ டனுகல் வேண்டிக்

க. வில் உலாவநிமிர்ந்த மாற்பு ; “சிலையுலாய் நிமிர்ந்த மாற்பன்” சீவக. உகஎசு.

ரு. வலிதுஞ்சு தடக்கை - வன்மை நிலைபெற்ற பெரியகையையுடைய. வாய்வாள்-குறிதப்பாதவாள். தடவென்னுமுரிச்சொல் பெருமையை யுணர்த்து மென்பதற்கு இவ்வடிமேற்கோள் ; தோல். உரி. கு. உச - சே ; ஷே ஷே ஷே. உஉ - ந ; இ - வீ. உரி. கு. உஅச - உரை.

ச. வள்ளியனாதல் - பெருங் கொளையை யுடையானாதலை.

ரு. உள்ள லோம்புமின் - நினைத்ததைத்தவிர்ப்பின். சு. வைகறையில்.

எ. “ஒருகண் மாக்கினை யொற்றிப்” புறநா. நகூஉ : ரு.

அ. பாடி - ஒலி. தந்தை - பாட்டுடைத் தலைவன் தந்தை.

க. வஞ்சி - பகைமேற் செல்லுதலை.

(பி - ம்.)—1 ‘சீந்தியுலாந்வாநத்’ 2 ‘ஒலிகதர்க்கயுனி’ 3 ‘குடவன்’ 4 ‘வள எயிழுதல்’, ‘வள்ளினியெனாதல்’ 5 ‘உள்ளமோம்புமின்’

புறநானூறு மூல் மூம் குறிப்புரையும். ௫௨௭

கொன்றுசினந் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்
வெஞ்சின வேழ நல்கின னஞ்சி

யானது பெயர்த்தனெ னாகத் தானது

சிறிதென ழுணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதுமோர்

கடு பெருங்குளிறு நல்கி யோனே ழயதற்கொண்

டிரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினுந்

துன்னரும் பரிசி றருமென

வென்றுஞ் செல்லேனவன் குன்றுகெழு நாட்டே.*

திணையும் துறையும் அவை.

கடைநிலை யாயினவேல்லாம் பாடாண்டிணை.

சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவனைக் டிகோனுட்டு எறிச்சிலார் மாட
லக் மதுரைக்குமரனார். (௩௯௪)

கக - உ. “இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர், பெருங்குளிறுநல்
இயோனே யன்னதோர், தேற்றவீகையுமுளது கொல்” புறநா. கச௦ : ௭ - க.

கங. பெயர்த்தனெனாக - பெயர்க்க. கடு. அதற்கொண்டு - அதனால்.

கசு. “இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் பகம்” புறநா. ௩௯௦ : ௨௦.

* ௧௦. இப்பாட்டிணைப் பொருநராற்றுப்படைக்கு மேற்கோளாகக்காட்டி
னர் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩௦ - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ. ௩௬ - ந.

இப்பாட்டு, புகழாப்புகழ்ச்சியென்னும் அணியின்பாற்படும்.

† புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கே கோனுட்டில் எறிச்சியென்று பழைய
யதோருருளது ; அதிற் பஞ்சபாண்டவர்சனைகொன்று ஐந்து சனைகளும்
ஒரு சிவஸ்தலமுமுள்ளன. இங்கே எறிச்சிலுரென்றது அவ்வுரென்று கருதப்
படுகின்றது.

(௧ - ம்.)— 1 ‘உணரமை’ 2 ‘பகற்கொண்டு’, ‘பதற்கொண்டு’

(௩௯௫.) மென்புலத்து வயலுழவர்

வன்புலத்துப் பகடு விட்டுக்

குறுமுயலின் குழைச்சூட்டொடு

நெடுவாளைப் பல்லுவியற்

க. மென்புலம் - மருதநிலம்.

உ. வன்புலம் - முல்லைநிலம். விட்டு - மேய்த்தற்குவிட்டு.

௩. குழைச்சூடு - குழைதலையுடைய சூட்டிழைச்சி.

ச. உவியல்-அவியல் ; “சாந்த விறகி னுவித்த புன்கம்” புறநா. கசுஅ : கக.

(௧ - ம்.)—1 ‘காழைச்சூட்டொடு நெடுவாளைப்பல்லுவியற்’

௫௨௮ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

௫ பழஞ்சோற்றுப் ¹புகவருந்திப்

புதற்றளவின் பூச்சுடி

.....

.....அரியலாருந்து

மனைக் கோழிப் பைம்பயிரினனே

க0 கானக்கோழிக் கவர்குரலொடு

நீர்க்கோழிக் ² கூய்ப்பெயர்க் குந்து

வேயன்ன மென்றோளான்

மயிலன்ன ³ மென்சாயலார்

கிளிகடி யினனே

கரு யகலள்ளற் ⁴ புள்ளிரீஇயுந்து

யாங்கப், பலநல்ல புலனணியுஞ்

சீர்சான்ற விழுச்சிறப்பிற்

சிறுகண் யானைப் பெறவருந் தித்தன்

செல்லா நல்லிசை யுறந்தைக் குணது

௫. புகவு - உணவு ; “அகனாட்டண்ணல் புகவே” (புறநா. ௨௪௬: ௭); “வானிணப் புகவிற் கானவர்” (அகநா. ௧௩௨); இச்சொல் புகாவெனவும் வழங்கும் ; “புலிபுகா வறுத்த புலவனாறு கல்லனே” குறுந். ௨௫௩.

கூ. “புதன்முல்லைப் பூப்பறிக்குந்து” புறநா. ௩௫௨ : ௪.

அ. அரியல் - கள். ஆருந்து - உண்ணும்.

கக. ‘உம்’ உந்தாதற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ; தோல். இடை. சூ. ௪௪ - இளம் ; சே ; ந ; நன். சூ. ௩௪0 - மயிலே ; நன் - வி. சூ. ௩௪௧ ; இ-வி. சூ. ௨௪௪ - உரை.

கஉ. தோளான் - தோளோடு.

க௩. சாயல் - மென்மை ; “களிமயிற் சாயலுங் கரந்தன ளாகி” சீலப்.

அ : அள.

கரு. இரீஇயுந்து - கெட்டு ஓடும். ககூ. புலன் - இடங்கள்.

க௭. சீர்சான்ற - தலைமையமைந்த ; “சீர்சான்ற வயர்நெல்லினார்”

மதுரை. அள - அ.

கஅ. தித்தன் - ஒரு சோழன்.

ககூ. செல்லாநல்லிசை - கெடாத நல்லபுகழ் ; “செல்லா நல்லிசைப் பெய ரொடு நட்கல்” (மலைபடு. ௩௮௮-கூ.) உறந்தை - உறையூர். குணது - கிழம் நன் கண்ணுள்ளது.

கஅ - கூ. “மாவண் டித்தன் வெண்ணெல் வேலி, யுறந்தை யன்ன வரை சா,னன்கலம்” புறநா. ௩௫௨ : கூ - க0.

(பி - ம்.)—¹ ‘புகவருந்திப்’ ² ‘கூப்பெயர்க்குந்து’ ³ ‘மென்சாயலார்’

⁴ ‘புள்ளிரீஇயுந்து’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௫௨௯

௨௦ ¹ நெடுங்கை வேண்மா ² னருங்கடிப் பிடவு
 ரறப்பெயர்ச் சாத்தன் கிளையேம் பெரும
 முன்னா ³ ணண்பகற் சுரனுழந்து வருந்திக்
 கதிர்நனி செ.....மாலைத்

⁴ தன்கடைத் தோன்றி யென்னுற விசைத்தலிற்

௨௫ தீங்குரல்.....கி னரிக்குரற் றடாரியொ

டாங்குநின்ற வெற்கண்டு

சிறிதுநில்லான் பெரிதுங்கூரு

⁵ னருங்கலம் வரவே யருளினை வேண்டி

.....யென வுரைத்தன்றி நல்கித் தன்மனைப்

௩௦ பொன்போன் மடந்தையைக் காட்டி யிவனை

யென்போற் போற்றென் றேனே யதற்கண்

டவன்மறவ லேனே பிறருள்ள லேனே

யகன்னாலம் பெரிதுவெம்பினு

௨௦. தோல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩. மேற்கோள். நெடுங்கைவேண்
 மாணென்பது உழுவித்துண்போரில் ஒருபகாரியின் பெயர்.

௨௧. அறப்பெயர் - அறத்தாலுளதாகிய புகழ்.

௨௦ - ௨௧. பிடவூரென்பது சோழநாட்டிலுள்ளதொரு வைப்புத்தலம்.
 அதில் மாசாத்தனர் கோயில் ஒன்று உண்டு. அவர் பெயரே இப்பாட்டுடைத்
 தலைவனுக்கு அமைந்துள்ளதுபோலும்; கழறிற்றறிவார் நாயனாரால் திருக்கயி
 லாயத்தில் பரமசிவன் திருமுன்பு விண்ணப்பஞ்செய்து அரங்கேற்றிய திரு
 வுலாப்புறத்தாகக் கேட்டறிந்துவந்த மாசாத்தனர் அந்நூலைவெளிப்படுத்திய
 இடம் இவ்வூரையென்பர். இவ்வூரும் இத்தலைவன்பெயரும் பழையதூல் உரை
 களிற் காணப்படுகின்றன; “தெய்வப் புனற்கெடில வீரட்டமும் செழுந்தண்
 பிடவூரும்.....தம்முடைய காப்புக்கோ”, “பேரருளாளன் பிடவூரன்ரம்
 மானே” (தேவாரம்); “சேரர் காவலர் விண்ணப்பஞ் செய்துத் திருவுலாப்
 புறமன்று, சாரல் வெள்ளியங் கயிலையிற் கேட்டமா சாத்தனர் தரித்திர்தப்,
 பாரில் வேதியர் திருப்பிட லூர்தனில் வெளிப்படப் பகர்ந்தெங்கு, நார வேலைசூ
 மூலகினில் விளங்கிட நாட்டினர் நலத்தாலே” (பெரிய, வெள்ளாணை. ௫௨);
 “அவருள், உழுவித்துண்போர், மண்டிலமாக்களும் தண்டத்தலைவருமாய்ச்
 சோழநாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தாரும்.....முதலியோருமாய் முடியுடை
 வேந்தர்க்கு மகக்கொடைக்குரிய வேளாளராம்’ தோல். அகத்திணை. கு.
 ௩௦ - ௩.

௨௨. நண்பகல் - நடுப்பகல். ௨௩. மாலை - மாலைக்காலத்தில்.

௨௪. சிறிதும் - சிறிதுமேறும்.

(பி - ம்.)—1 ‘இருங்கோவெணமான’ 2 ‘அருங்கடலப்பிடவூர்’ 3 ‘கன்
 பகற்’ 4 ‘நன்கடை’ 5 ‘அயருங்கலம்’

இரு ௨ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

மிகவானு ¹ ளெரிதோன்றினுங்

௩௩ குளமீனெடுந் ² தாட்புகையினும்

³ பெருஞ்செய் நெல்லின் கொக்குநீர் நியிரல்

பசங்கட் ⁴ கருனைச் சூட்டொடுமி மாந்தி

வினாவொன்றோ வெள்ளங்கொள்கென

வுள்ளது மில்லது மறியா

சு௦ தாங்கமைந் தன்றால் வாழ்கவன் றுளே.

தினையும் துறையும் அவை.

சோழநாட்டுப் பட்டினத்தோர்மகன் பெருஞ்சாத்தின மதுரைநக்கீரர். ()

௩௪ - ௩. எரி, குளமீன், தான் என்பன வான்மீன் விசேடங்கள். இவையே தோன்றாததும் புகைதலும் உலகவறுமைக்கு ஏதுக்கள்.

௩௪. செய் - தொழில்; "பெருஞ்செய் நெல்லின் முகவைப் பாட்டும்" (சீலப். ௧௦: ௧௩௭; நீள். ௫. உஅக - ம. ௩௭. மேற்.) கொக்குநீர் நியிரல் - கொக்கின் நகம்போன்ற நீட்சியையுடைய அவிழ்; "கொக்குநீர் நியிர லொக்க லார்" (புறநா. ௩௪௮: ௨௩); "கொக்குநீர் நியிரல் வெண்சோ றாட்டுறு கறி" சீவக. ௨௧௭௨.

(௩ - ம்.)—¹ 'எரிததொனகரினுங்' ² 'காட்புகையினும்' ³ 'பெருமபெய்' ⁴ 'கருனைச்சுனைச்சூடகமாடுமாந்தி'

(௩௪௯.) கீழ்நீரான் மீன்வழங்குந்து

மீநீராற் கண்ணன்ன ¹ மலர்பூக்குந்து

கழிசற்றிய வினாகழனி

யரிப்பறையாற் புள்ளோப்புந்து

௩ ² நெடுநீர் கூஉ மணற்றண்கான்

மென்பறையாற் ³ புள்ளிரியுந்து

நனைக்கள்ளின் மனைக்கோசர்

திந்தேற னறவுமகிழ்ந்து

௧. வழங்குந்து-செல்லாநிற்கும். ௨. மேனீரிலகருங்குவளைமலர் பூக்கும்.

௪. அரிப்பறை - ஒருவகைப்பறை; அரித்தெழும் ஓசையைபுடையது; "அரிப்பறை வினோடு" (ஐங்குறு. அக); "அரிக்கூட் டின்னியங் கறங்க வாடு மகள்" (குறிஞ்சி. ௧௧௩); "அரிப்பறை யனுங்க வார்க்கும் மேகலை", "அரிப் பறை மேகலை யாகி யார்த்தவே" சீவக. ௨௦௮௨, ௨௪௮௮.

௫. மென்பறை - மெல்லிதாகப் பறத்தலையுடைய குஞ்சு; "வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளக்குரல்" ஐங்குறு. அசு.

௭. கோசர் - ஒருவகை வீரர். ௮. கள்ளின் தெளிவை உண்டு.

(௩ - ம்.)—¹ 'மலர்ப்பூங்குந்து' ² 'உண்டநீர்கூறுமணற்' ³ 'புள்ளிரியுந்து'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். இக் க

திங்குரவைக் கொளைத்தாங்குந்து

க0 உள்ளிலோர்க்கு வலியாகுவன்
கேளிலோர்க்குக் கேளாகுவன்
1 கமூமிய வென்வேல் வேளே
வளநீர் வாட்டாற் றெழினி யாதன்
கிணையேம் பெரும

கரு கொழுந்தடிய சூடென்கோ
வளநனையின் மட்டென்கோ
குறுமுயலி 2னிணம்பெய்தந்த
நறுநெய்ய சோறென்கோ
திறந்து 3மறந்து கூட்டுமுதன்

உ0 முகந்துகொள்ளு முணவென்கோ
வனனவை பலபல.....

.....ருந்தய
விரும்பே 4ரொக்க விருஞ்செஞ்சிய
வழித்துவப்ப வீத்தோனெந்தை

உரு யெம்மோ 5ராக்கக் கங்குண்டே
மாரிவானத்து 6மீனாப்பண்
விரிகதிர வெண்டிங்களின்
விளங்கித் தோன்றுகவவன் கலங்கா நல்லிசை
யாமும் பிறரும் வாழ்த்த நாளும்

நஉ நிரைசா னன்கல னல்கி
புரைசெலச் சிறக்கவவன் பாடல்சால் வளனே.

தினையும் துறையும் அவை.

வாட்டாற்றெழினியாதனை மாங்குடிக்கிழார்.

(நகக)

க0. உள் - ஊக்கம். கந. வாட்டாறு - ஓர்நர்.

கரு. கொழுந்தடிய ருடு - கொழுவிய துண்டமாகிய சூட்டிழைச்சி.

கக. கூடு - நெல் முதலியதானியங்கள் வைத்துள்ள சேர்.

உச. உவப்ப அழித்து ஈத்தோன் - மகிழுமட்டி மீட்டுங் கொடுத்தோன்;
“அழித்துப் பிறந்தனெ னாகி” புறநா. நஅந: கச.

உரு. கங்கு - எல்லை. உள. திங்களின் - சந்திரன்போல.

உள - அ. புகழுக்குத் திச்சளுமை. நக. உரை செல - புகழ்பரக்க.

(பி. ம்.)—1 ‘கமூமியவெனவெலியிவளநீர் வாட்டெறெழுனியாகென
கிணைமெறையகமூமியவெனையி’ 2‘நிணம்பெய்தந்தது’ 3‘மறந்த’ 4‘ஒக
கெல்’ 5 ‘ஆகக்கககண்டெ’, ‘ஆகக்ககயங் குண்டெ’ 6 ‘மீனாப்பண்’

நகஉ புறநர்னுறு மூலமும் குறிப்பாரையும்.

(நகஉ.) வெள்ளியு மிருவிசும் பேர்தரும் புள்ளு
முயர்சினைக் குடம்பைக் ¹ குரற்றேற் றினவே
பொய்கையும் போதுகண் விழித்தன ²பைபயச்
சுடருஞ் சுருங்கின் றெளியே ³ பாடெழுந்

ரு ⁴ திரங்குரன் முரசமோடி வலம்புரி யார்ப்ப
வ்ரவுப் ⁵புறங்கண்ட காலேத் தோன்றி
யெஃகிரு ளகற்று மேமப் பாசறை
வைகறை யாவங் கேளியர் பலகோட்
செய்தார் மார்ப வெழுமதி துயிலெனத்

க0 தெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வொற்றி
நெடுங்கடைத் ⁶தோன்றி யேனே யதுநயந்
துள்ளி வந்த பரிசில னிவனென
நெய்யுறப் பொரித்த குய்யுடை நெடுஞ்சூடி
மணிக்கல னிறைந்த மணனாறு தேறல்

கரு பாம்புரித் தன்ன வான்பூங் கலிங்கமொடி
மாரி யன்ன ⁷வண்மையிற் சொரிந்து
வேனி லன்னவென் வெப்பு நீங்க

க. ஏர்தரும் - எழும். உ. குடம்பை - கூடு.

க - உ. “வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குரலியம்ப”, “மதிலாக்கரப்ப
வெள்ளி யேர்தர்” புறநா. நகஉ: க; நகஉ: க.

ந. கண்விழித்தன - மலர்ந்தன.

ச. சுடர் ஒளிகுருங்கின்று - சந்திரன் ஒளிகுறைந்தது; புறநா. நகஉ: க.

ரு. இரங்குரல் - இரங்குரல.

சு. “இரவுப் புறம் பெற்ற வேம வைகறை” புறநா. நகஉ: சு.

எ. எஃகிருள் - குறைந்த இருட்டு. ஏமம் - இன்பம்.

அ. கேளியர் - கேட்க. பலகோள் - பலவகை.

க0. மு. புறநக. நகச: சு. கக. நயந்து - விரும்பி.

கக. குய் - தாளிப்பு.

கரு. கலிக்கத்திற்குப் பாம்பின் தோல் உவமம்; “அரவுரி யன்ன வறுவை
கல்கி” (பொருந. அந); “சூரெயிற் றரவி னுரிவை யன்ன வானுண்டுகில்”
(பாசுவத. க0: கோவியர்துகில். சு); “பாழிவா யரவி னுரிநக ராடை”
(ஓலிங்க. அம்பரிணை. ருசு); “அரவினுரியன்னபட்டாடை” (வாயுசங். கிரி
யா. கந); “பையரா வுரியி னன்ன நடைப்படாம்” நீருவ்வே. திருமண. கசஎ.

கரு - சு. பொருந. அஉ - எ.

(19 - ம்.)—1 ‘குரற்றேன்றினவே’ ²‘பைபய’ ³‘பாடெழுநது’ ⁴‘திரங்கு
ரன்’ ⁵‘புறங்கண்ட’ ⁶‘தோன்றியோனே’ ⁷‘வண்மைநிற்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௩௩௬

வருங்கல நல்கி யோனே யென்றுஞ்
 செறுவிற் பூத்த சேயிதழ்த் தாமரை
 ௨௦ யறுதொழி லந்தண ரதம்புரிந் தெடுத்த
 தீயொடு விளங்கு நாடன் வாய்வாள்
 வலம்படு தீவிற் பொலம்பூண் வளவ
 நெறிதிரைப் பெருங்கட லிறுதிக்கட் செலினூர்
 தெறுகதிர்க் கனலி தென்றிசைத் தோன்றினு
 ௨௫ மென்னென் றஞ்சலம் யாமே வென்வே
 லருஞ்சமங் கடக்கு மாற்றலவன்
 றிருந்துகழ னோன்றாட் டண்ணிழ லேமே.

திணை - அது ; துறை - பரிசில்வடை; கடைநிலைவடையுமாம்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சீயகள்ளிவளவனை * எருக்காட்டீர்த்தா
 யங்கண்ணனார். (௩௬௭)

கஅ. கலம் - ஆபரணம். கக. செறு - வயல். உக. தீ - வேள்வித்தீ.
 உஉ. தீவொன்றிற் பொன் உண்டாகுமென்பர்; "பைம்பொன்வினை தீவி
 னிதி தழிந்து", "நன்பொன் வினை தீவமடைந் தஃதே" சீவக. ௧௦௬, ௫௦௩.
 உங. இறுதி - ஊழிக்காலம். உச. கனலி - சூரியன்.
 உ௭. "யானே பெறுகழிவன் றுணிழல் வாழ்க்கை" புறநா. ௩௭௯ : க
 * திருவாரூர்க்குத் தென்மேற்கில் எருக்கங்காடென ஒருருள்ளதென்பர்.

(௩௬௮.) மதிநிலாக் கரப்ப வெள்ளி யேர்தா

வகைமா ணல்லிற்.....

பொறிமயிர் வாரணம் பொழுதறிந் தியம்பப்

பொய்கைப் பூமுகை மலரப் பாணர்

௫ கைவல் சீறியாழ் கடனறிந் தியக்க

விரவுப் புறம்பெற்ற வேம வைகறைப்

பரிசிலர் விரைசெய்.....

வரிசையி னிறுத்த வாய்மொழி வஞ்ச

னகைவர் குறுகி னல்லது பகைவர்க்குப்

க. புறநா. ௩௬௭ : க.

உ. வகைமாணல்லில் - கட்டுக்களால் மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல வீடு.

ங. வாரணம் - கோழி. ச. பூமுகை - மலரும் பருவமுள்ள அரும்பு.

அ. வரிசை - முறை. வஞ்சன் - இப்பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர்.

ஈ. நகைவர் - நண்பர்; புறநா ௩௭௩ : ௩௫-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

நகச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

க0 புலியின மடிந்த கல்லளை போலத்

1 துன்னல் போகிய பெரும்பெயர் மூதூர்

மதியத் தன்னவென் னரிக்குறற் றடாரி

யிரவுரை நெடுவா ரிப்ப வட்டித்

துள்ளி வருநர் கொள்கல நிறைப்போய்

கரு தள்ளா 2நிலையை யாகிய ரொமக்கென

வென்வர 3 வறீஇச்

சிறிதிற்குப் பெரிதுவந்து

விரும்பிய முகத்த னாகி யென்னரைத்

துரும்புபடி சிதாஅர் நீக்கித் தன்னரைப்

உ0 புகைவிரிந் தன்ன பொங்கு துகிலுடஇ

யழல்கான் றன்ன வரும்பெறன் மண்டை

நிழல்காண் டேற னிறைய வாக்கி

யானுண வருள லன்றியுந் தானுண்

4 மண்டைய கண்ட மான்வதைக் கருளை

உரு கொக்குகிர் நிமிர லொக்க லார

வரையுறழ் மார்பின் வையகம் விளக்கும்

விரவுமணி யொளிர்வரு 5மரவுற ழாரமொடி

புரையோன் மேனிப் பூத்தசல.....

முரைசெல வருளி யோனே

நு0யருவிப் பாயற் கோவே.

தினை - அது ; துறை - கடைநிலை.

சோமான்வஞ்சனைத் திருத்தாமனார்.

(நகசுஅ)

கக. துன்னல்போகிய - அணுகுதற்கரிய.

க - கக. புறநா. கஎ0 : கச - எ.

கந. புறநா. நகசு : உரு.

கரு. ஆகியர் - ஆகுக. என - என்று யான்கூற.

கசு. அறிஇ - அறிந்து.

உ0. "புகைமுகந்தன்னமாசிறாவுடை" (12ருத.கநஅ.) உடஇ - உடுத்தி.

உரு. புறநா. நகரு : நக - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

உஎ. "அரவுற ழார முகக்குவ மெனவே" புறநா. நகசுஅ : கஅ.

(12 - ம்.)—1 'துன்னலம்போகிய' 2 'நிலையை' 3 'அறிய' 4 'மண்டை'

5 'முழாவுறழாரமொடி', 'பிரையுறழாரமொடி'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும் ௩௬௩

(௩௬௬.) அடுமகண் முகந்த வளவா வெண்ணெற்

1 ரெடிமா ணுலக்கைப் பருஉக்குற் றரிசி

காடி வெள்ளூலேக் கொளீஇ நீழ

லோங்குசினை மாவின் றீங்கனி நறும்புளி

௩ மோட்டிநு வராஅற் கோட்டுமீன் கொழுங்குறை

செறுவின் 2வள்ளை சிறுகொடிப் பாகற்

பாதிரி யூழ்முகை யவிழ்விடித் தன்ன

மெய்களைந் தினனெடு விரைஇ.....

மூழ்ப்பப் பெய்த 3மூழுவவிழ்ப் புழுக்க

௧0 4 லழிகளிற் படுநர் களியட வைகிற்

பழஞ்சோ 5றயிந் முழங்குநீர்ப் படப்பைக்

காவிரிக் கிழவன் மாயா நல்லிசைக்

கிள்ளி வளவ னுள்ளி யவற்படர்துஞ்

செல்லேன் செல்லேன் பிறர்முக நோக்கே

௧௩ நெடுங்கழைத் தூண்டில் விடுமீ னெடுத்தாக்!

கிணைமக ளட்ட பாாவற் புளிங்கூழ்

பொழுதுமறுத் துண்ணு முண்டியே னழிவுகொண்

டொருசிறை யிருந்தே நென்னே யினியே

யறவ ரறவன் மறவர் மறவன்

௨0 மள்ளர் மள்ளன் ரெல்லோர் மருக

னிசையிற் கொண்டா னசையமு துண்கென

மீப்படர்ந் திறந்து வன்கோன் மண்ணி

வள்பரிந்து கிடந்த.....மணக்க

விசிப்புறுத் தமைந்த புதுக்காழ்ப் போர்வை

உ. தொடி - டூண்.

ச. மாங்கனியின் புளி; “வண்டளிர் மாஅத்துக், கிளிபோற் காய கிளைத் துணர் வடித்துப், புளிப்பத னமைத்த புதுக்குடம்” அகநா. ௩௭.

௩. கோட்டுமீன் - சுறாமீன்; “கோட்டுமீன் குழாத்தின் மள்ள நீண்ட னர்” (சீவக. ௨௩௨௩.) குறை - குறைக்கப்பட்ட இறைச்சி.

௧. மூழ்ப்ப - மூடும்படி; புறநா. ௩௩௬: ௩.

௧௩. ளெடுத்து - விற்று, ௧௬. பாவல் - பரவல்.

௧௭. உண்ணவேண்டியகாலத்தில் உண்ணுதலுத்தவிர்த்துண்ணும் உணவை யுடையே ஓய் வருந்துதலை அடைந்து; தன்வறுமையைத்தெரிவித்தபடி.

(பீ - ம்.)—1 ‘தொடுமாண்’ 2 ‘வாளைச்சிறுகொடி’ 3 ‘மூழுவவிளாம்புக கலரி’ 4 ‘அரிகளற்படுநொகனி’ 5 ‘அயருமுடங்கு’ 6 ‘பாஅறபுளியாகூழ்’

௩௩௬ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

உரு யலகின் மாலை யார்ப்ப வட்டித்துக்¹
 கடியு முணவென்னக் கடவுட்குந் தொடேன்
 1 கடுந்தே ரள்ளற் கசாவா நோன்சுவற்
 பகடே யத்தையான் வேண்டுவந் ததுவென
 வொன்றியான் பெட்டா வளவை யன்றே
 ௩௦ யான்று விட்டன² னத்தை விசம்பின்
 மீன்பூத் தன்ன வருவப் பன்னிரை
 யூர்தியொடு நல்கி யோனே சீர்கொள
 விழுமென விழிதரு மருவி
 வான்றோ யுயர்³ சிமைத் தோன்றிக் கோவே.

திணை - அது; துறை - பரிசீலிப்பை.

4 தாமான்தோன்றிக்கோனை ஐயூர்மடவனார்.

(௩௩௬)

உரு. புறநா. ௩௩௬: க௩.

உஎ. அசாவா - தளராத.

உக. ஒன்று யான் பெட்டாவளவை - ஒன்றை யான் விரும்பிக் கேட்பதற்கு முன்னே; "ஒன்றியான் பெட்டா வளவையின்" பொருந். எக.

௩௧. நிரை-பசுக் கூட்டம்; பசுக்களுக்கு விண்மீன்கள் உவமை; "காயமீனெனக் கலந்து சாரிரை மேய" சீவக. சஉக.

௩௩. "இழுமென விழிதரு மருவிப், பழமுதிர்ச்சோலை" முருகு. ௩௩௬-எ.

(19 - ம்.)—1 'கடுந்தொப்பளநகசாவா' 2 'அத்தைய' 3 சிமையத்'

4 'தாமானதனறிககோனை'

(௪௦௦.) மாகவிசம்பின் வெண்டிங்கண்

மூவைந்தான் முறைமுற்றக்

கடனடுவட் கண்டன்னவென்

னியமிசையா மரபேத்திக்

௩ கடைத்தோன்றிய கடைக்கங்குலாற்

பலர் தஞ்சவுந் தான்றுஞ்சா

1 லுலகுக்காக்கு முயர்.....க்

க. மாகவிசம்பு - மாகமாகிய விசம்பு (புறநா. ௩௩௬: க௮); மாகமாவது பூமிக்கும் சுவர்க்கத்திற்கும் ௩௩; பரி. க: சஎ - பரிமேல்.

உ. மூவைந்து - பதினைந்துதிதி.

ச. இயம் - வாச்சியம். இசையா - இசைத்து.

க - ச. புறநா. ௩௩௬: உ௦. ௩. கங்குலின் கடையில்.

(19 - ம்.)—1 'உலகுக்காக்கும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௫௩௭

கேட்டோ நெந்தையென் மெண்கிணைக் குரலே
கேட்டதற் கொண்டும் வேட்கை தண்டாது

௧௦ தொன்றுபடு ¹சிதாஅர் மருங்கு நீக்கி
மிகப்பெருஞ் சிறப்பின் வீறு.....

.....லவான

கலிங்க ²மழித்ததோட் டென்னரை நோக்கி

³ நாரரி நறவி னுண்மகிழ் தூங்குந்து

௧௫ போதறியேன் பதிப்பழகவுந்

⁴ தன்பகை கடித லன்றியுஞ் சேர்ந்தோர்

⁵ பசிப்பகை கடிதலும் வல்லன் மாதோ

மறவர் மலிந்தத.....

கேள்வி மலிந்த வேள்வித் தூணத்

௨௦ திருங்கழி யிழிதரு.....கலிவங்கந்

தேறுநீர்ப் பாப்பின் ⁶யாறுசித் துய்த்துத்

துறைதொறும் பிணிக்கு நல்லூ

ருறைவின் யாணா.....கிழவோனே.

திணை - அது; துறை - இயன்மொழி.

சோழன் நலங்கள்ளியைக் கோலூர்க்காரர்.

(சப.)

அ. குரலேக் கேட்டான்.

கச. தொல். இடை. கு. சச - சே ; ந. மேற்.

கஎ. "பசிப்பிணி மருத்துவன்" (புறநா. ௧௭௩: ௧௧) என்பதன் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

கக. வேள்வித்தூணம் - யூபத்தம்பம் ; புறநா. ௧௫: ௨௧.

(பி-ம்.)—¹ 'சிதாறருங்கு ² 'அழித்ததொடொன்னரை' ³ 'நாரரித்தறவ மகிழ்ந்து' ⁴ 'தன்பகைக்கடிதல்' ⁵ 'பசிப்பகைக்கடிதல்' ⁶ 'யாறறசித்துத்'

புறநானூறு மூலமும் உரைவகையும் முற்றுப்பெற்றன.

—(௦)—

புறநானூற்றுப்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

[எண் - செய்யுளெண்.]

அகன்றலையைத்துப்	௩௭௧	அன்னச்சேவலன்ன	௬௭
அஞ்சவருமரபின்	௨௧௧	அன்னவாகநின்னருங்கல	௧௪௬
அடலருந்துப்பின்	௩௩௩	ஆசாடுகந்தை	௩௦௭
அடிபுனைதொடுகழன்	௮௩	ஆசில்கம்மியன்	௩௩௩
அடுநையாமினும்	௩௬	ஆடியலழற்குட்டத்	௨௨௬
அடுமகண்முகந்த	௩௬௬	ஆடுநடைப்புரவி	௨௪௦
அணங்குடைநெடுங்	௩௨	ஆடுநனிமறந்த	௧௬௪
அணங்குடையவுணர்	௧௭௪	ஆர்கலியினனே	௩௩௭
அணித்தழைதுடங்க	௩௪௦	ஆர்ப்பெழுகடலினும்	௮௧
அத்தரண்ணிய	௩௧௩	ஆரந்தாழ்ந்த	௩௬
அதளெறிந்தன்ன	௧௬௩	ஆவுமானியற்பார்ப்பன	௬
அந்தோவெந்தை	௨௬௧	ஆன்முலையறுத்த	௩௪
அமரர்ப்பேணியு	௬௬	ஆனவீகையடுபோர்	௪௨
அரிமயிர்த்திரண்	௧௧	ஆனிநங்கலித்த	௧௩௮
அருப்பம்பேண	௨௨௪	இம்மைச்செய்தது	௧௩௪
அருவிதாழ்ந்த	௧௬௮	இமிழ்கடல்வளைஇய	௧௬
அருவியார்க்கும்	௧௬௮	இரங்குமுரசின்	௧௩௭
அருளாயாகலோ	௧௪௪	இரவல்புரவலை	௧௬௨
அரைசுதலைவரினு	௩௩௪	இருங்கடலுடுத்த	௩௬௩
அலங்குகதிர்சுமந்த	௩௭௩	இருப்புமுகஞ்செறித்த	௩௬௬
அலர்பூந்தும்பை	௬௬	இரும்பனைவெண்டோடு	௪௩
அழல்புரிந்தவடர்	௨௬	இரும்பிடித்தொழுதி	௪௪
அழலவிர்வயங்கி	௨௨௨	இரும்புகஞ்சிதைய	௩௦௬
அளிதோதானேபாரி	௧௦௬	இருமுந்நீர்க்குட்டமு	௨௦
அளிதோதானேபேரிருங்	௧௧௧	இல்லடிகள்ளின்	௩௨௬
அளியதாமேசிறுவெள்	௨௪௮	இல்லாகியரோ	௨௩௨
அற்றைத்திங்கள்	௧௧௨	இவ்வே பீலியணிந்து	௬௩
அறவைநெஞ்சத்	௩௬௦	இவரியாரென்குவை	௨௦௧
அறுகுளத்துகுத்து	௧௪௨	இவற்கீத்துண்மதி	௨௬௦
அறையும்பொறையும்	௧௧௮	இவனியாரென்குவை	௧௩

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

115

இழையணிப்பொலிந்த	அசு	ஏற்றுக்வுலையே	க௭௨
இளையருமுதியரு	௨௫௪	ஏற்றுவுலனுயிரிய	௫௬
இளையோர்கூடார்	௨௪௨	ஏறுடைப்பெருநிரை	௨௫௬
இன்கடுங்கள்ளின்	௮௦	ஐயோவெனின்	௨௫௫
இன்றுசெலினுந்	௧௭௧	ஒண்செங்குரலி	௨௮௩
இனிநினைந்திரக்க	௨௪௩	ஒண்பொறிச்சேவல்	௩௩௮
ஈண்டிநின்றோர்க்குந்	௧௧௪	ஒருசாரருவியார்ப்ப	௧௧௫
ஈயெனவிரத்தல்	௨௦௪	ஒருதலைப்பதலை	௧௦௩
ஈரச்செவ்வி	௨௮௬	ஒருதிசையொருவனை	௧௨௧
ஈன்றுபுறந்தரு	௩௧௨	ஒருநாட்செல்லல்	௧௦௧
உடம்புரித்தன்ன	௬௮	ஒருவனையொருவன்	௭௬
உடையனாழிணுண்ண	௩௧௫	ஒல்லுவதொல்லும்	௧௬௬
உடைவளைகடுப்ப	௬௦	ஒளிதுவாண்மன்னர்	௧௭௭
உண்டாலம்மவிவ்	௧௮௨	ஒன்றுநன்குடைய	௧௫௬
உண்போன்றானு	௩௪௭	ஒன்றாயானை	௧௨௬
உருகெழுஞாயிற்றெண்ண	௧௬௦	ஒங்குமலைப்பெருநிற	௫௫
உருமிசைமுரசு	௩௭௩	ஒரினெய்தல்	௧௬௪
உவவுமதியுருவி	௩	ஒரையாயத்து	௧௭௬
உழுதூர்காளை	௩௨௨	ஒவத்தன்ன	௨௫௧
உள்ளாற்றுக்கவலை	௨௧௬	கடந்திடுதானை	௧௧௦
உற்றுழியுதவியும்	௧௮௩	கடல்கிளர்ந்தன்ன	௨௬௫
உளர்க்குதுமாக்கள்	௬௪	கடல்கொளப்படாஅது	௧௨௨
உளர்நனியிறந்த	௨௬௫	கடவுளாலத்து	௧௬௬
உளர்முதுவேலி	௩௨௬	கடற்படையடற்	௩௮௨
உளனுழுணுமுனையின்	௩௮௧	கடுங்கண்ணகொல்	௧௪
எஃகுளங்கழிய	௨௮௨	கடுந்தேர்முழித்த	௧௫
எங்கோனிருந்த	௫௪	கடும்பினடுகல்	௩௨
எந்தைவாழி	௧௭௫	கண்ணிகார்நறுங்	௧
எமக்கேகலங்க	௨௬௮	கதிர்மூக்காரல்	௨௪௬
எருதுகாலுரு	௩௨௭	கந்துமுனிந்துயிர்க்கும்	௧௭௮
எருதேயினைய	௧௦௨	கல்லறுத்தியற்றிய	௩௩௧
எருமையன்ன	௫	கலஞ்செய்.....அச்சு	௨௫௬
எழுவினிரெஞ்சு	௨௦௭	கலஞ்செய்...இருடிணிந்	௨௨௮
எறிபுணக்குறவன்	௨௩௧	கலையுணக்கிழிந்த	௨௩௬
என்றிறத்தவலங்	௨௫௩	கவிசெந்தாழிக்	௨௩௮
என்னைக்கூரிஃத	௮௫	கவைக்கதிர்வரகி	௨௧௫
என்னை புற்கையுண்டும்	௮௪	கழிந்ததுபொழிந்தென	௨௦௩
என்னைமார்பிற	௨௮௦	களளின்வாழ்த்தி	௩௧௬
எனைப்பல்யானையும்	௬௩	களங்கனியன்ன	௧௨௭
ஏர்ப்பரந்தவய	௩௩௮	களம்புகலோம்பு	௮௭

களர்ப்படுகுவற்	௩௧௧	சாறுதலைக்கொண்டென	௮௨
களரிபாந்து	௩௩௬	சிலையுலாய்நிமிர்ந்த	௩௬௪
களிறீணப்ப	௩௪௩	சிற்றினற்றூண்	௮௬
களிறுகடைய	௭	சிறப்பிற்சிதி	௨௮
களிறுநீரடிய	௩௨௩	சிறப்புடைமரபிற்	௩௧
களிறுபொரக்	௩௦௬	சிறுஅர் துடியர்	௨௬௧
களிறுபுகந்து	௩௬௮	சிறியகட்பெறினே	௨௩௩
கறங்குமிசையருவிய	௧௪௮	சுவலமுந்தப்பலகாய	௧௩௬
கறங்குவெள்ளருவி	௨௩௨	செஞ்ஞாயிற்றுச்	௩௦
கன்முழையருவி	௧௪௭	செந்நெலுண்ட	௩௪௪
கன்மராயங்	௨௩௦	செய்குவங்கொல்லோ	௨௧௪
காமருபழனக்	௩௩௪	செருப்பிடைச்	௨௩௭
காய்நெல்லறுத்து	௧௮௪	செற்றன்றாயினுஞ்	௨௨௬
கார்ப்பெயறலைஇய	௧௧௬	சேயிழைபெறுகுவை	௧௦௩
காரெதிருருமின்	௩௬௧	சேற்றுவளர் தாமரை	௨௭
கால்பார்கோத்து	௧௮௩	ஞாயிற்றன்ன	௩௬௨
காலனுங்காலம்	௪௧	ஞாலமீமிசை	௧௭௬
கானக்காக்கை	௩௪௨	தடவுநிலைப்பலவின்	௧௪௦
கானன்மேய்ந்து	௩௭௪	தண்டிளிபலபொழிந்	௩௬௧
கானுறைவாழ்க்கை	௩௩	தமர் தற்றப்பின	௧௩௭
கிண்கிணிகளைந்த	௭௭	தலையோர் துங்கின்	௨௨௩
கீழ்நீரான்	௩௬௬	திண்டேரிரவலர்	௨௪௧
குய்குரன்மலிந்த	௨௩௦	திண்பிணிமுரசம்	௬௩
குயிலவாயன்ன	௨௬௬	திரைபொருமுநீர்	௧௩௪
குழவியிறப்பினு	௭௪	தீங்கனியிரவமொடு	௨௮௧
குறத்திமாட்டிய	௧௦௮	தீநீர்ப்பெருங்குண்டு	௧௧௬
குறியிறைக்குரம்பை	௧௨௬	துடியெறியும்புலைய	௨௮௭
குன்றுதலைமணந்த	௩௩௭	துங்குகையான்	௨௨
குன்றுமலையும்	௨௦௮	துர்ந்தகிடங்கிற்	௩௩௦
கூதிர்ப்பருந்தின்	௧௩௦	தென்கடல்வளாகம்	௧௮௬
கெடிகசின்தை	௨௭௬	தென்குமரிவடபெரு	௧௭
கேட்டன்மாத்திரை	௨௧௬	தென்பரதவர்	௩௭௮
கையதுகடனிறை	௬௬	தென்பவ்வத்து	௩௮௦
கையதுவேலே	௧௦௦	தேளங்கொண்ட	௩௩௨
கொடுங்குழைமகளிர்	௩௦௪	தேளந்தீர்தொடை	௭௦
கொடுவரிவழங்கு	௧௩௩	தொடியுடையதோண்	௨௩௬
கொண்டைக்கூழை	௬௧	தோறுதோறு	௩௦௦
கொய்யடகுவாட	௩௧௮	நகுதக்கனரே	௭௨
கோட்டங்கண்ணி	௨௭௩	நஞ்சடைவாலெயிற்	௩௭
கோதைமார்பிற்	௪௮	நரம்பெழுந்து	௨௭௮

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

நிசக

ல்லாழாகுளி	கூசு	படைப்புப்பலபடைத்து	கஅஅ
ல்லவுந்தீயவு	க0கூ	பண்டும்பண்டும்	கடுக
ள்ளிவாழியோ	கசகூ	பதிமுதற்பழகா	஁கூ஁
ளிகடலிருங்	உகூ	பயங்கெழுமாமழை	உகூகூ
ளியிருமுந்நீர்நாவாய்	கூகூ	பரலுடைமருங்கிற்	உகூசு
ளியிருமுந்நீரோணி	஁டு	பருத்திப்பெண்டின்	கஉடு
றவுந்தொடமி	உகூஉ	பருத்திவேலிச்	உகூகூ
றுவிறைதுறந்த	உகூகூ	பருதிசூழ்ந்த	஁டுஅ
றன்றாய்ந்தநீணியிர்	ககூகூ	பல்சான்நீ.....கயன்முள்	ககூடு
ணிபேதையே	உஉ௭	பல்சான்நீ.....குமரி	஁0க
நாகத்தன்னபாகார்	஁கூ௭	பல்சான்நீ.....செல்கென	உசகூ
நாட்கள்ளுண்டு	கஉ஁	பலர்க்குநிழலாகி	உஉ஁
நாடனென்கோ	சகூ	பன்மீனிமைக்கு	உ௭0
நாடாகொன்றோ	கஅ௭	பனிபழுனியபல்	஁௭௭
நாளன்றுபோகி	கஉச	பனிவரைநிவந்த	உ00
நிரப்பாதுகொடுக்கும்	கஅ0	பாசறையீரே	உஅடு
நிலம்பிறக்கிவிது	஁0஁	பாடுநர்க்கீத்த	உஉக
நிலமிசைவாழ்நர்	ச஁	பாணர்சென்னி	உசச
நிறப்படைக்கொல்காய்	உகூ஁	பாணர்தாயரை	கஉ
நின்னயந்துறைநர்க்	ககூ஁	பாணன்சூடிய	கசக
நினைக்குங்காலை	உக௭	பாரிபாரி	க0௭
நீடுவாழ்கென்றி	உ஁௭	பால்கொண்டு	஁க0
நீண்டொலியழுவம்	ககூக	பாறுபடப்பறைந்த	஁டுகூ
நீயே, அமர்காணின்	ககூ௭	பிற...ளபாலென	஁சகூ
நீயே, தண்புனற்காவிரி	டுஅ	பிறர்வேல்போலா	஁஁உ
நீயே, பிறரோம்புற்ற	ச0	புலவரையிறந்த	உக
நீயே, புறவினல்ல	சகூ	புலிப்பாறப்பட்ட	஁உ஁
நீர்நுங்கின்கண்வலிப்ப	஁அகூ	புறவினல்லல்	஁கூ
நீர்மிகுற்சிறையு	டுக	பூவற்படுவிற	஁ககூ
நீர்நவறியாநில	உ௭க	பெரிதாராச்	஁கூ0
நீருட்பட்டமாரி	஁஁஁	பெருங்களிற்றடி	உகூ஁
நீலக்கச்சைப்பூவார்	உ௭ச	பெருஞ்சோறுபயந்து	உஉ0
நுங்கோயாரென	உகஉ	பெருநீர்மேவ	உகூ௭
நுதிவேல்கொண்டு	஁சகூ	பொய்கைநாரை	உ0கூ
நும்படைசெல்லுங்	ககூகூ	பொய்யாகியரோ	உ஁஁
நெடுநீர்நிறையத்	஁அகூ	பொறிப்புறப்பூழின்	஁உக
நெல்லரியுமிருந்	உச	பொன்வார்ந்தன்ன	஁0அ
நெல்லுமுயிரன்றே	கஅகூ	பொன்னுந்துகிரு	உகஅ
நோகோயானே	உ஁ச	போர்க்குரைஇ	கூ௭
படுமணிமருங்கின	஁டுக	போற்றுமின்மறவீர்	க0ச

மட்டுவாய்திறப்பவு	ககந	மென்பாலாண்டனணைஇ	ந௮௪
மடங்கலிற்சினைஇ	௭க	மென்புலத்துவயலுழவர்	ந௯௫
மடத்தகைமாமயில்	க௪௫	மைம்மீன்புகையினும்	கக௭
மண்கொளவரிந்த	௨௮௮	யாங்குப்பெரிதாயினு	௨௪௫
மண்டமரட்ட	௨கந	யாண்டிபலவாக	க௯க
மண்டிணிந்தநிலனும்	௨	யாதுமூரே	க௯௨
மண்முழாமறப்ப	௬௫	யாவிராயினுங்	௮௮
மணிதுணர்ந்தன்ன	௨௭௨	யாழ்ப்பத்தர்	கந௬
மதிநிலாக்கரப்ப	ந௯௮	யாழொடுங்கொள்ளா	௯௨
மதியேர்வெண்குடை	ந௯௨	யான்வாழுநாளும்	க௭ந
மதிலுஞாயில்	ந௫௫	யானேபெறுக	ந௭௬
மயங்கிருங்கருவி	ந௯௫	யானே தந்தமுனிமர	௨௪௭
மரைபிரித்துண்ட	க௭௦	வடாஅதுபணிபடி	௬
மலைவாண்கொள்கென	க௪௩	வணங்குதொடை	௭௮
மழைக்கணஞ்	கநக	வணர்கோட்டி	க௫௫
மழையணிகுன்றத்	க௫ந	வயலைக்கொடி	ந௦௫
மன்பதைகாக்கு	௨.௧௦	வருகதில்வல்லே	௨௮௪
மன்றப்பலவின்	க௨௮	வருதார்தாங்கி	௬௨
மன்றவிளவின்	க௮க	வரைபுடையு	ந௮
மன்றாவுலகத்து	க௬௫	வல்லாராயினும்	௫௭
மனைக்குவிளக்காகிய	ந௩௪	வலம்படுவாய்	௯க
மாகவிசும்பின்	௪௦௦	வழிபடுவோரை	௧௦
மாசறவிசித்த	௫௦	வள்ளியோர்	௪௭
மாவாராதே	௨௭௩	வள்ளுகிரவய	ந௮௭
மீன்றிகழ்விசும்பி	௨௫	வளர்த்தொடி	௨௬௦
மீனுண்கொக்கின்	௨௭௭	வளிநடந்தன்ன	க௯௭
மீனெடுத்தென்ற	ந௪௩	வாடாமலை	ந௬௪
முட்காற்காரை	௨௫௮	வாயிலோயே	௨௦௬
முதீர்வாரிப்பி	௫௩	வாழாநாளோ	க௫௯
முந்நீர்நாப்பட்டிமிற்சுடர்	௬௦	வாள் வலந்தா	௪
முரசுகடிப்பிசுப்ப	க௫௮	விசிபிணித்தடாரி	ந௭௨
முழங்குமுந்நீர்	௧௮	விசும்புநீத்த	ந௭௬
முற்றியதிருவின்	௨௦௫	வியன்புலம்	ந௩௯
முன்றின்முஞ்ஞை	ந௨௦	விழுக்கடிப்பறை	ந௬௬
முன்னுள்ளுவோனே	கந௨	ள்ளங்குமணி	கந௦
முனைத்தெவவர்	௬௮	விளைபதச்சீறி	க௯௦
மூத்தோர்மூத்தோர்	௭௫	வினைமாட்சிய	௧௬
மூதூர்வாயில்	௭௬	வெட்சிக்கானத்	௨௦௨
மெல்லவந்தெனல்லடி	௭௩	வெடிவேய்கொள்வது	ந௦௨
மெல்லியல்விறவி	கந௩	வெண்குடைமதி	௨௬௪

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

௫௪௩

வண்ணெல்லரிநர்	௩௪௮	வென்வேல்	௩௧௭
வெட்டிள்வினைந்த	௧௨௦	வேட்டவேந்தனும்	௩௩௬
வருக்குவிடை	௩௨௪	வேந்தற்கேந்தி	௨௯௨
வள்ளிதென்புல	௩௮௮	வேந்துகுறையுற	௩௪௧
வள்ளிதோன்ற	௩௮௫	வேந்துடைத்தானை	௩௩௦
வள்ளியுமிருவிசும்	௩௯௭	வேம்புசினை	௨௯௬
வள்ளிவெளயாட்டு	௨௮௬	வேழம்வீழ்த்த	௧௫௨
வள்ளிநோன்காழ்	௨௩	வையங்காவலர்	௮

முதலில்லாதபாட்டுக்கள்:—

௩௨௮, ௩௭௦.

முற்றியில்லாதபாட்டுக்கள்:—

௨௬௭, ௨௬௮.

பாட்டுக்களில்லாத பாட்டுக்கள்:—

244, 355, 361

முதலில் வந்தியில்லாத
பாட்டுக்கள்:—

282, 283, 285, 288, 306
317, 328, 333-5, 339, 340
346, 347, 352, 353, 355,
357, 361, 362, 366, 373,
377, 379, 380, 383, 384,
387, 388, 390, 391, 393,
395, 396, 398, 399, 400

இந்நூலில் வந்துள்ள திணைகளும் துறைகளும்.*

திணைகள்:—கார்த்தை, காஞ்சி, கைக்கிளை, தும்பை, நொச்சி, பாடாண்டிணை, பெருந்திணை, பொதுவியல், வஞ்சி, வாகை, வெட்சி.

திணையிறுத்துபோன பாட்டுக்கள்:—உசச - ௨௫௦, உசுள - ௮, ௨௮௨, ௨௮௬, ௩௨௩ - ௫, ௩௫௫ - ௩௬௧.

துறைகள்:—அரசவாகை, ஆனந்தப்பையுள், இயன்மொழி, உடனிலை, உண்டாட்டி, உவகைக்கலுழ்ச்சி, எருமைமறம், ஏர்க்கள வருவகம், ஏழுண்முல்லை, கடவுள்வாழ்த்து, கடைநிலை, கடைநிலை விடை, களிற்றுடனிலை, குடிநிலையுரைத்தல், குடைமங்கலம், குதிரைமறம், குறுங்கலி, கையறுநிலை, கொற்றவள்ளை, செருமலைதல், செருவிடைவீழ்தல், செவியறிவுறுஉ, தலைத்தோற்றம், தாபதநிலை, தாபதவாகை, தானைநிலை, தானைமறம், துணைவஞ்சி, தொகைநிலை, நல்லிசைவஞ்சி, நீண்மொழி, நூழிலாட்டி, நெடுமொழி, பரிசில்கடாநிலை, பரிசில்விடை, பரிசிறுறை, பழிச்சதல், பாண்பாட்டி, பாணற்றுப்படை, பார்ப்பனவாகை, பிள்ளைப்பெயர்ச்சி, புலவராற்றுப்படை, பூக்கோட்காஞ்சி, பூவைநிலை, பெருங்காஞ்சி, பெருஞ்சோற்றுநிலை, பேய்க்காஞ்சி, பொருண்மொழிக்காஞ்சி, மகட்பாற்காஞ்சி, மகண்மறுத்தல், மழபுலவஞ்சி, மறக்களவழி, மறக்களவேள்வி, மனையறந்துறவறம், முதல்வஞ்சி, முதுபாலை, முதுமொழிக்காஞ்சி, மூதின்முல்லை, வஞ்சினக்காஞ்சி, வல்லாண்முல்லை, வாண்மங்கலம், வாழ்த்தியல், வாழ்த்து, விறலியாற்றுப்படை, வேத்தியல்.

துறையிறுத்தபோன பாட்டுக்கள்:—உசச - ௫, உசுள - ௮, ௨௮௨, ௨௮௫, ௨௮௬, ௩௨௩ - ௫, ௩௫௫ - ௭, ௩௬௧.

* இவற்றின் விளக்கத்தையும் இவற்றிற்குரிய புறநானூற்றுச்செய்யுளெண்ணையும் 'அரும்பதமுதலியவற்றினகராதி' என்னும் பகுதியிற் கண்டுகொள்க.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

[எண் - பாட்டின் எண்.]

அகநாடு, 28. ✓
 அகம் - உள், 5.
 அகல், 269, 300.
 அகல - நீங்க, 25.
 அகலம் - மார்பு, 78.
 அகலும் - விரியும், 53. [350, 379.
 அகழி - கிடங்கு, 14, 18, 21, 37,
 அகற்பெய்குன்றி, 300.
 அகற்ற - அகலச்செய்ய, 26.
 அகன்ற - விசாலித்த, 3.
 அகிற்புகை, 337. ✓
 அகுதை - ஒருபகாரி, 233, 347.
 அகைத்த - கிளைத்த, 159.
 அங்குசம், 14.
 அங்கைநண்மையன், 380. ✓
 அச்சமரம், 90, 102, 256.
 அசம்பு - சேயு, 114.
 அசைஇ-இளைப்பாறி, 141; தங்கி, 67.
 அசையு - வருந்திய, 97.
 அசைநிலை, 2, 5, 6, 11 - 2, 18 - 9,
 24 - 6, 29, 35, 37- 8, 40, 41,
 53, 75, 86, 96, 98 - 9, 109,
 113, 116, 118, 126, 136, 140,
 142, 147, 153, 157, 160, 173,
 182, 193, 199, 213 - 5, 222,
 229, 236, 247, 254, 261.
 அசைநுகம்படா ஆண்டகை, 179. ✓
 அசைவிடல், 339.
 அஞ்சனவருவன் - திருமால், 174.
 அஞ்சி - அதியமான்நெடுமா ன ன் று ன் று
 91 - 2, 103, 206, 310, 315.
 அஞ்சுவர்த்தன், 356. [41.
 அஞ்சுவர்த்தரு - அஞ்சத்தருவன,
 அஞ்சவல் - அஞ்சவேன், 83.
 அஞர் - துன்பம், 247.
 அட்ட - கொன்ற, 23.
 அட்டு - குத்தி, 227; வென்று, 10.

அடக்கமுடைமை, 30.
 அடக்கி - ஒடுக்கி, 1.
 அடகு - இலை, 140, 159.
 அடங்காதோர் - பகைவர், 35.
 அடங்கியகற்பு, 249.
 அடர் - தகடு, 29.
 அடர்தல் - நெருங்குதல், 6.
 அடர்ந்த - கம்பியாகச்செய்த, 29.
 அடார் - கல்லடார், 19. ✓
 அடி - பாதம், 10. [67.
 அடிக்கீழ் - ஒருவகை வணக்கமொழி, ✓
 அடிசில் - உணவு, 10, 160.
 அடியுறை - அடியில்வாழ்வேன், 198. ✓
 அடுக்கம் - அரைமலை, மலைச்சாரல்,
 மலைப்பக்கம், 2, 168, 200, 374.
 அடுக்கு - இரங்கற் குறிப்புத் தோன்ற
 வருதல், 51; விரைவில்கண்வரு
 தல், 195, 228, 233, 256.
 அடுதல் - கொல்லுதல், 8.
 அடுறை - கொல்லுவாய், 36.
 அடுப்பு - 164, 372.
 அடுமகள், 399.
 அடை - இலை, 266.
 அடைகரை, 342.
 அடைச்சி, 370. [283, 344-5.
 அடைநெடுங்கல்லியார் - ஒருபுலவர்,
 அண்டர் மகன்குறுவழுதி-ஒருபுலவர்,
 346.
 அண்டரன் - ஆயென்னும் வள்ளல்,
 129, 131, 241, 374.
 அண்ணத்தல், 54.
 அண்ணாத்த - தலையெடுத்து, 47.
 அண்ணப்ப, 166.
 அணங்காயினள், 349. ✓
 அணங்கு - அச்சம், 52; தெய்வம்,
 211; வருத்தம், 14, 78.
 அணங்குருத்தன்னதானை, 362.

நிசுக அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

அணல் - தாடி, 83, 258, 310.
 அணிகருதிக்கூறல், 19, 167.
 அணிந்தன்று - அழகுசெய்தது, 1.
 அணியல் - அழகுசெய்தல், 1.
 அணில், 246, 307.
 அணுமை, 209, 260.
 அணைஇ - அணைத்து, 384.
 அத்தம் - அருஞ்சரம், 23.
 அத்தை - அசைநிலை, 2, 375, 399.
 அதப்படுக்கை, 310, 317.
 அதர் - சக்கை, 299; வழி, 138, 150.
 அதரிதிரித்தல் 370 - 71, 373.
 அதள்-தோல், 198, 310, 317, 320.
 அதற்கொண்டு, 394.
 அதற்பட, 159, 216, 238. [378.
 அதன் தலை - அதற்குமேலே, 191,
 *அதியமான், 101.
 அதியமான் தகரீப்பொருது (எறிந்து)
 வீழ்ந்த எழினி, 230.
 அதியமான் (அதிகமான்) நெடுமா
 னஞ்சி, 87-95, 97-101, 103 - 4,
 158, 206, 208, 231-2, 235,
 310, 315, 390.

அதியமான் நெடுமானஞ்சிமகன் பொரு
 ட்டெழினி, 96, 102, 392.
 அதியர்கோமான், 91, 392.
 அதிரல் - புனலிக்கொடி, 267, 269.
 அந்தணர், 1, 2, 6, 9, 26, 34, 93,
 122, 126, 200, 224, 361 - 2,
 367, 397.
 அந்தி - அந்திக்காலம், காலையந்தி,
 மாலையந்தி, 2, 34, 376.
 அந்தியக்கிரியை, 363.
 அந்துவஞ்சாத்தன்-ஒல்லையூர்தந்த பூத
 பாண்டியனுடைய நண்பருளொருவ
 ன், 71.
 அந்துவன்கீரன் - ஒருதலைவன், 359.
 அம்பர்-ஒர் (அம்பல்); பாடல்பெற்ற
 சிவஸ்தலங்களில் இப்பெயரையுடை
 யது ஒன்றுண்டு; தஞ்சாவூர்க்கல்
 வெட்டுக்களில் அம்பரென்ற ஊர்
 அடிக்கடி சொல்லப்படுகின்றது;
 385. [வன், 385.
 அம்பர்கிழாஅன் அருவந்தை - ஒருதலை
 அம்பலம், 52.
 அம்பரத்தூணி, 98.
 அம்பி - ஓடம், 261, 343, 381.

* அதிகமான், அதிகன், அதிகமான், அதியமான், அதியன்: இவ்வைந்
 தும் சேரவம்சத்தைச் சேர்ந்த ஓரசனைக்குறிக்கும் ஒருபொருட் பலபெய
 ரென்று தோற்றுகின்றன. அதிகன் என்று சொல்லப்பட்ட ஓர் அரசன் புகழ்ச்
 சோழ நாயனருடன் புத்தம் செய்ததாகப் பெரியபுராணத்திலிருந்து அறிய
 லாம். சித்தூரைச்சார்ந்த போளருக்கத்த திருமலையென்ற சமணக்கிராமத்தி
 லுள்ள ஒரு கலவெட்டால் அதிகைமான் அதிகன் என்று கூறப்பட்டுள்ள
 கோளதேசத்தரசனொருவன் இருந்தானென்பதும் அவனுக்கு இராசஇராச
 னென்று மற்றொரு பெயருண்டென்பதும் அவன் வம்சத்தில் எழினி அல்லது
 யவநிகா என்ற ஓரசனிருந்தானென்பதும் இராசராசனுடைய குமாரனான
 விடுகாதழகியபெருமான், தகடா என்று சொல்லப்பட்ட ஊரை ஆண்டானென்
 பதும் தெரிகின்றன. வடமொழியில் தகடா என்று சொல்லப்பட்ட இந்த
 ஊர் தமிழில் தகரீ என்று வழங்கிவந்ததாகத் தோற்றுகின்றது. மைஸூர்
 இராச்சியத்தில் தகரீ என்று சொல்லப்பட்ட ஊர் ஒன்றிருக்கிறது; நெடுஞ்
 சடையன் என்று பெயர்பெற்ற பாண்டிய அரசனாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு
 வட்டெழுத்துத் தாம்பிரப்பட்டயத்தில், அப்பாண்டியன் அதியன் என்ற
 சிற்றரசனைக் காவிரியின் வடகரையிலிருக்கும் ஆயிரவேலி, அயிரூர், புகழியூர்
 என்ற ஊர்களில் புத்தஞ்செய்து ஜயித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
 (ராவபகதூர் வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ருசுள

அம்பு - பாணம், 9, 18, 19, 23, 43, 152, 168, 287.

அம்புலிகாட்டல், 160.

அம்மவென்பது கேட்பித்தர்கண் வரு

அம்மாவரிவை, 349. [தல், 44.

அமரியள், 339.

அமரும் - விரும்பும், 42. [177.

அமலை - சோற்றுத்திரளை, 33 - 4,

அமிர்தம், 182, 392.

அமிழ்து - அமிர்தம், 10.

அயர்வு - மனக்கவற்சி, 182,

அயறு - புண்வழலை, 22.

அயாவயிர்த்தல், 261.

அயிரை - ஒருமின், 67. :

அயினி - உணவு, 77.

அர்த்த நூல், 166.

அரக்கன், 378.

அரசர் (அரசன்), 18, 54, 111,

119, 127, 154, 156, 177, 186,

189, 265.

அரசர் அக்கினிகாரியஞ்செய்தல், 251.

அரசர் அடி, 7.

அரசர் அருள், 2.

அரசர் அறிவு அன்பு கண்ணோட்டமு

டையராதல்வேண்டுமென்பது, 20.

அரசர் இம்மையிற் செய்யவேண்டிய

வை, 239. [366.

அரசர் இராப்பொழுது போக்குதல்,

அரசர் இறைகொள்ளுமுறை, 184.

அரசர் இன்சொல்லும் எளியசெவ்வி

யும் உடையராதல்வேண்டுமென்

தல், 35, 40.

அரசர் உலகத்தை வலமாகவந்துபகை

வரைவெல்லுதல், 31, 225.

அரசர் ஒருபக்கம் சார்தலாகாதென்

பது, 6.

அரசர்களில் யுத்தத்தில்தவாமல நோ

யாலிந்தவர்கள் சுவர்க்கம்புகு

தற்கு அவர்களுடம்பைத்தருப்பை

யிற்கிடத்தி வாளைப்பிளத்தல், 93.

அரசர்களினியல்பு, 35, 55, 74.

அரசர்களுடையகுடைகள் செல்லு

அரசர்குதிரை, 299. [முறை, 31.

அரசர்கை, 7.

அரசர்கைச்செயல், 14.

அரசர்கோயில், 177.

அரசர் சிவாலயத்தை வலம்வருகை

யில் அவர்குடை தாழவேண்டு

மென்பது, 6.

அரசர் சினந்தணியவேண்டுகாலம், 6.

அரசர் செல்வம், 197. [தல், 30.

அரசர் தம்வலியை அடக்கிக்கொள்ளு

அரசர் தமக்குரிய அடையாளமாலையுட

னே புறத்தினைமாலையையுஞ் சூடு

தல், 22. [251, 252.

அரசர் துறந்துதவஞ்செய்தல், 217,

அரசர் நாடுகாத்தல், 5.

அரசர் நெறியறிந்து இறைகொள்ளவே

ண்டுமென்றல், 184. [365.

அரசர் பகற்பொழுதுபோக்கல், 69,

அரசர் பகைவரது ஊரைக்கொளுத்த

லும் அவர்காவன் மரத்தை வெட்டுத

லும், 7, 23.

அரசர் பகைவரது பிழையைப் பொறு

த்தலும் அவரையழித்தற்கு உசாவு

தலும், 2. [டுத்தல், 66.

அரசர் பாணர்க்குப் பொற்றுமரைகொ

அரசர் பாவிகளோடு சேரலாகாதென்

தல், 5.

அரசர் பொதுச்சொற்பொருமை, 8.

அரசர் போரிற் சபதஞ்செய்தல், 25,

அரசர் மார்பு, 3, 7, 29. [71 - 3.

அரசர் யாகஞ்செய்தல், 26.

அரசர் வலி, 2, 7.

அரசர் விலு, 7.

அரசர் வீரத்தைப் பாடினியாடுதல், 11.

அரசர் வீரம், 31.

அரசருடைய காலிலுலக்கம், 29.

அரசவாகை - ஒருதுறை ; அரசனது

இயல்பைக் கூறுதல் (பு - வே.

வாகை, 3); அரசனது வெற்றியைக்

கூறுதல் (புறநா. 43-வி); 19-23,

25, - 6, 31, 33, 37, 42 - 44,

51 - 4, 61, 66, 76 - 9, 81 - 2,

93-4, 98-100, 104, 125, 167-8,

அரசாட்சி, 6, 73, 185. [174.

அரசியலடைவு, 2.

அரசரிமை, 75.

இசை அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

அரண் - 9, 17, 20, 97.
 - அரண்மனைவாயிலிற் பள்ளியெழுச்
 சிக்காலத்திற் சங்கம் ஊதப்படுதல்,
 அரம், 36. [225].
 அரலை - குற்றம், 381.
 அரவம் - பாம்பு, 211.
 அரவு, 84, 294, 329, 366, 368,
 376, 393, 398.
 அராப்புற்றம், 309.
 அராப்போலும் வறன், 382. [36].
 அரி - ஐம்மை, 11; பருக்கை, பறை,
 அரிக்குரத்தடாரி, 249, 369, 390,
 அரிக்குரத்தன்னுமை, 270. [395].
 அரிக்கூடுகினை, 478.
 அரிகால், 322.
 அரிசி, 140, 371, 399.
 அரிசில்: இது சோழநாட்டுள்ள நதி
 களுள் ஒன் தன்பெயர்; இந்நதிக்கும்
 காவிரிக்கும் நடுவிலிருந்த நாட்டுக்கு
 உய்யக்கொண்டான் வளநாடென்ற
 பெயர்வழங்கி வந்தது, 146, 230,
 281, 285, 300, 304, 342.
 அரிசில்கிழார்-ஒருபுலவர், 146, 230,
 281, 285, 300, 342.
 அரித்த கள், 212,
 அரிநர் - அறுப்பார், 42.
 அரிப்பறை, 396.
 அரியல், 395.
 அரியல்வான் குழற்சரியல், 307.
 அரில், 381.
 அரிவாள், 348.
 அருங்கலநல்கல், 397.
 அருங்கலவெறுக்கை, 146, 378.
 அருங்குரைத்து - அருமைத்து, 5.
 அருஞ்சரம், 23.
 அருந்ததி, 122. [224].
 அருப்பம் - அரண், 17; அரிய அரண்,
 அருப்புத்தொழில், 4. [104].
 அருமை - செய்தற்கருமை, 9.
 அருவத்தை - அம்பார்கிழான் அருவந
 தை யென்போன்; கொடையாளி
 களுள் ஒருவன், 385.
 அருவி, 105, 115, 124, 126, 137,
 143, 147 - 8, 150, 152, 154,

158, 168, 198, 229, 251 - 2,
 369, 381, 398 - 9.
 அருள் - ஒன்றின்துயர்கண்டாம் கா
 ரணமினிதித் தோன்றுமிரக்கம், 5.
 அருளன்மாறு - அருளுதலால், 92.
 அரைமண் இஞ்சி, 341.
 அரைமலை, 2.
 அரையம்: இது சிற்றரையம் பேரரை
 யமென்னும் இரண்டு கூற்றினை
 யுடையதொரு பெரியநகரம், 202.
 அல்கிய - தங்கிய, 220. [வு, 353].
 அல்குபதம் - இட்டுவைத்துண்ணுமுனை
 அல்குமிசைவு, 236.
 அல்லாகியர், 232.
 அல்லி, 248.
 அல்லிப்பாவை, 33.
 அல்லியக்கூத்து, 33.
 அல்லியரிசியுணவு, 250, 280.
 அல்வழிச்சாரியை, 69, 153.
 அலகை, 282.
 அலங்குதல் - அசைதல், 2, 22.
 அலத்தல் - வறுமையுறுதல், 103.
 அலந்தலை, 323.
 அலரி, 371.
 அலை, 2.
 அலைத்து - உருட்டி, 115.
 அவ் - அவை, 95.
 அவ்வாய் - அழகியவாய், 36, 198.
 அவணது - அவ்விடத்தது, 50.
 அவரை, 120, 215, 335.
 அவல் - பள்ளம், 102, 187; வினை
 அவல்வகுத்தகுடை, 352. [நிலம், 6].
 அவலைவாயிடக்கி கொண்டு மடுவிற
 பாய்தல், 63.
 அவற்றோரன்ன - அவற்றையொத்த,
 அவிப்புழுக்கல், 363. [51].
 அவிய - அடங்க, 374.
 அவியன் - ஒருபகாரி, 383.
 அவியுணவினோர், 377.
 அவிழ் - சோற்றுப்பருக்கை, 159,
 160, 366, 399.
 அவைப்பு - குற்றதல், 215.
 அழல் - நெருப்பு, 11.
 அழல்கான் தன்ன மண்டை, 398.

அகும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௪௧

அழற்குட்டம் - கார்த்திகைநாள், 229.
 அழற்பள்ளிப் பாயல், 248.
 அழால் - அழகை, 46. [125, 366.
 அழி - இரக்கம், 158; வைக்கோல்,
 அழித்து - மீட்டும், 383, 396.
 அழிதளி, 373.
 அழிந்த - இரங்கிய, 229.
 அழிப்படுத்த, 368.
 அழிவு, 399.
 அழகை, 144.
 அழங்க - அழிய, 98.
 அழங்கல் - இரக்கம், 220.
 அழந்த - இறுக, 77.
 அழும்பில் - ஒரூர், 283.
 அழுவம் - பரப்பு, 14, 161.
 அள்ளிலை-செறிந்த இலை, 252. [306.
 அள்ளூர் நன்முல்லையார் - ஒருபுலவர்,
 அளந்து-எண்ணி, 36; வரையறுத்து,
 அளவர், 30. [20.
 அளவுபுகலந்து, 381.
 அளவை, 367.
 அளி - அருள், 2. [கத்தக்கது, 109.
 அளிது - அளிக்கத்தக்கது, 5; இரங்
 அளிய - இரங்கத்தக்கன, 248.
 அளியார் - அளிக்கத்தக்கார், இரங்கத்
 தக்கார்; 51 - 2.
 அளியை - இரங்கத்தகுவை, 228.
 அளை - குகை, 52, 86, 398; மோர்,
 அற்றம் - துன்பம், 158. [119.
 அற்று - ஒக்கும், 22.
 அற - தெளிய, 224.
 அறச்சபை, 71. [145.
 அறஞ்செய்திமோ - அறத்தைச்செய்,
 அறஞ்செய்ய வேண்டுமென்றல், 28.
 அறத்துறையம்பி, 381.
 அறப்போர், 9, 62.
 அறம், 362.
 அறம்பொருளின்பம், 28, 31.
 அறல் - அரித்தொழுதுதல், 177.
 அறவிலைவாசிகள், 134.
 அறவு - அறுதல், 1.
 அறவை, 44, 390.
 அறிதீ - அறிதி - அறிவாய், 10.
 அறிந்தியார் - அறியார், 136.

அறியலை - அறியாய், 133.
 அறியுமோன் - அறியுமவன், 137.
 அறிவாரா - அறியவாரா, 92.
 அறிவில்லாதோன், 106, 184, 197.
 அறிவுடையோன், 183 - 4, 197.
 அறுதொழிலந்தணன், 397.
 அறுபு - அற்று, 67.
 அறுமார் - நீக்கவேண்டி, 93.
 அறை - அற்றது, 175; பாதை, 118.
 அறைக்கரும்பு, 384.
 அறைநர் - அறுப்பவர், 42.
 அன்பில்லாத பார்வை, 210.
 அன்பு - தன்னைப்புரக்கப்படுவார்மேல்
 உள்ளதாகிய காதல், 5.
 அன்று - அன்றி, 124.
 அன்ன - ஒத்த, 5.
 அன்னச் சேவலு, 67, 128.
 அன்னம் மீனைஉன்னுதல், 67.
 அனந்தற்பதை, 62.
 அனுடநாள், 229. [196.
 அனேத்தாகியார் - அத்தன்மைத்தாகுக,
 அனையை - அத்தன்மையையுடைய,
 20; அத்தன்கேற்ற செய்கையையுடை
 ஆ - பசு, 9. [யை, 15.
 ஆக்குரல், 362.
 ஆகம் - மாற்பு, 25.
 ஆகன்மாறு - ஆதலால், 380.
 ஆகாயத்தின்மேற்பாகத்திற்காற்றுச்
 செல்லாதென்பது, 35.
 ஆகாயம், 2, 30, 228, 270.
 ஆகியார் - ஆகவேண்டும், 122; ஆயி
 லீர், 191; ஆகுக, 90, 232.
 ஆகிலியர் - ஆகாதொழிக, 29.
 ஆகின்று - ஆயிற்று, 1, 148, 243.
 ஆகுதிசெய்தல், 99.
 ஆகுப - ஆகுவன, 7. [221.
 ஆகுபெயர், 5, 106, 147, 152,
 ஆகுளி - சிறுபதை, 64, 69, 152, 371.
 ஆங்கு - அசை, 2; அப்படி, 24;
 அதுபோல, 35, 106. [158.
 ஆசினி - ஒருமரம்; ஈரப்பலாவுமாம்,
 ஆசு - பற்று, 235, 266.
 ஆஞ்ஞாசக்கரம், 99, 270.
 ஆட்டி - அலைத்து, 261.

௫௫௦ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

ஆட்டிதைச்சி, 261.
 ஆட்டினம், 54.
 ஆட்டுக்கிடாய், 33, 113, 262, 364.
 ஆட்டம் - அலைக்கும், 193.
 ஆட்போர்பு, 373. [197.
 ஆடு - அடுதல், 67; வென்றி, 21, 54,
 ஆடுதலைமாசாத்தஞர் - ஒருபுலவர்,
 ஆடுறுகுழிசி, 371. [227.
 ஆடை, 383.
 ஆண்டிசினேர், 357.
 ஆண்டிலி, 52.
 ஆண்மை, 55, 154.
 ஆண்மை தோன்மக்கடத்தல், 242.
 ஆண்யானை, 40.
 ஆத்திரம், 45, 338.
 ஆத்திரமலை, 43, 45, 81 - 2.
 ஆதன் - நெடுவேளாதன்; இவனது
 ஊர் போரதையென்பது, 338.
 ஆதனழிசி-ஒல்லையூர்த்தந்த ஸ்தபாண்டி
 யன் நண்பருள ஒருவன், 71.
 ஆதனங்கன் - ஒருபகாரி, 175, 389.
 ஆதனேரி-ஒரியென்னும்வள்ளல், 153.
 ஆதி - மல்லிகிழான்காரியாதி, 177.
 ஆந்தை - ஒல்லையூர்த்தந்த ஸ்தபாண்டி
 யனைய நண்பருள் ஒருவன்; இவ
 னுடைய ஊர் எயிலென்பது, 71.
 ஆப்பி - பச்சாணம், 249.
 ஆப - ஆவார், 218.
 ஆபரணம், 67, 69, 88, 105, 130,
 138, 160, 171, 200, 218, 222.
 ஆம்பல், 16, 61, 70, 209, 383.
 ஆம்பல்மலரால் தழையென்னும் உடை
 செய்தல், 248.
 ஆம்பல்வள்ளித்தொடி, 352.
 ஆம்பல்லியரிசியையுண்ணல், 280.
 ஆம்பலிலை, 206.
 ஆம்பலிலையால்துவையுண்டல், 209.
 ஆம்பலினிடத்துண்டாகும் புல்லரிசி
 யைக்கைம்மெனோன்பினருண்டல்,
 ஆம்பல்கிழங்கு, 176. [248.
 ஆம்பற்குழல், 281.
 ஆம்பற்றண்டாட்செய்தவனை, 63, 352.
 ஆம்பி - காளான், 164.
 ஆமான்குழலி, 319, 323.

ஆமானிரை, 117.
 ஆழர்மல்லன்: (ஆழர் - முக்காவல்
 நாட்டிலுள்ளது; ஆழர்க்கோட்டத்
 தைச்சேர்ந்த ஆழர்நாட்டில மகா
 பலபுரம் இருந்ததாகத் தெரிய
 வருகிறது) 80.
 ஆமை, 42, 70, 249, 379, 387.
 ஆமைமுட்டை, 176.
 ஆமையிறைச்சி, 212.
 ஆய் - ஆய், 127, 130, 375.
 ஆய் - சிறுமை, 249; துண்மை, 117;
 மென்மை, 22; வள்ளல்களுள் ஒரு
 வனாகிய ஆய்அண்டிரன், 127-36,
 240 - 41, 374 - 5. [129.
 ஆய் இரவலர்க்கு யானைகொடுத்தல்,
 ஆய்குடி-ஆயென்னும்வள்ளலின்ஊர்;
 இது பொதியின்மலைக்கு அருகே
 யுள்ளது, 132. [வன், 131.
 ஆய், சுரபுன்னேப் ஸுமாலையையுடைய
 ஆயர், 390.
 ஆயர்மகள், 215, 276.
 ஆயுதக்கட்டில், 41.
 ஆயுதக்காம்பு, 95.
 ஆயுதக்கோட்டில், 95.
 ஆயுதங்களுக்கு நெய்ப்பூசிப் பீலியணி
 ந்து மாலைகுட்டுதல், 95. [180.
 ஆயுதப்புண்ணுல வடுவற்ற உடம்பு,
 ஆயுதம், 41, 95.
 ஆர் - ஆத்தி, ஆரக்கால், 283, 338.
 ஆர்கலி நறவு, 91.
 ஆர்கலியினன், 337.
 ஆர்குழகுறடு, 283.
 ஆர்த்த - நிறையஉண்பிக்க, 334.
 ஆர்த்தம் - நிறைக்கும், 22.
 ஆர்தல - உண்ணுதல், 24.
 ஆர்த்த - உண்ட, 34.
 ஆர்நார் - ஆத்திரார், 81.
 ஆர்பதம் - உணவு, 370.
 ஆர்வலர் - பரிசிலா, 12.
 ஆர்வுற்று - ஆசைப்பட்டு, 158.
 ஆர - நிரம்பஉண்ண, 398.
 ஆரக்கால், 256. [14.
 ஆரணக்கு - ஆற்றுதற்கரியவருத்தம்,
 ஆரநெருப்பு, 320.

ஆரம் - முத்தாரம், 19; வண்டியின்
ஆரக்கால், 152, 256, 362, 365,
368, 372.

ஆரமுக்குவம், 372.

ஆரல் - சிறியவடிவையுடைய ஒருவகை
மீன், 18, 249, 320.

ஆரல்மீன் முட்டை -, 342.

ஆரல்மீனின் சூட்டிதைச்சி, 212.

ஆல - ஆட, 116.

ஆலங்காளம் - தலையாலங்காள மென்
னும் பெயரையுடையதோரூர்; இப்
பொழுது தலையாலங்காடென்றுவழ
ங்கப்படுகின்ற சிவஸ்தலம்; இதில
ஊடுஞ்செழியன் இருபெருவேந்தரை
யும் ஐம்பெருவேளிரையும் பொருது
வென்றனன், 23.

ஆலங்குடி - ஒருசிவஸ்தலம்; இப்பெ
யரையுடைய ஊரொன்று சோழ
நாட்டிலிருக்கிறது; பழைய கல்
வெட்டுக்களில் இவ்வூரின் பெயர்
இரும்புனை என்று சொல்லப் பட்
டிருக்கிறது, 319.

ஆலங்குடிவங்கரை - ஒருபுலவர், 319.

ஆலத்தூர்கிழார் - ஒருபுலவர், 34, 36,

ஆலம்பழம், 199. [69, 225, 324.

ஆலம்மொந்து, 364.

ஆலம்வீழ், 58.

ஆலமரத்திலதெய்வயிருத்தல், 198-9.

ஆலமரம், 58, 254, 364, 370.

ஆலியார் - ஒருபுலவர், 298.

ஆலிலையின்கண்மேலிய திருமால், 198.

ஆலம் - ஒலிக்கும், 128.

ஆலை - யானைக்கூடம், 220. [323.

ஆலம் - அம்புறுத்துணி, வேலுமை, 14,

ஆலியர்கோ - பேகனென்னும்வள்ளல்,
147.

ஆலியார் - ஒருபுலவர், 298. [99.

ஆலிதி - ஆகுதி, 2; யாகப்புதை, 15,

ஆலூர் : பாடல் பெற்ற சிவஸ்
தலங்களில் இப்பெயரையுடையது
ஒன்றுண்டு; நித்தவிநோத வளநாட்
டின் உட்பிரிவான ஆலூர்க்கூற்றம்,
தஞ்சாவூர்க்கல்வெட்டுக்களில் அடிக்க
டி கூறப்பட்டுள்ளது; விளத்தூர்,

இரும்புதல் என்ற ஊர்கள் இக்
கூற்றத்தைச்சேர்ந்தவை; 38, 40,
44, 66, 177, 178, 196, 261,
301, 322.

ஆலூர்கிழார் - ஒருபுலவர், 322.

ஆலூர்மூலங்கிழார் - ஒருபுலவர், 38, 40,
166, 177 - 8, 196, 261, 301.

ஆலூர்முகியார் - ஒருபுலவர், 322.

ஆவேறு, 339.

ஆழல் - ஆழ்தல், 152.

ஆழி, 338.

ஆள்வினை, 196,

ஆளழிப்படுத்த, 368.

ஆளி, 207.

ஆளுகுடா, 370 - 1.

ஆற்றல் - வலி, 22.

ஆற்றலாற்சொல்வருவித்தல், 39, 143.

ஆற்றலை - வலியையுடைய, 33, 38,

ஆற்றார் - வலியில்லார், 26, 93. [42.

ஆற்றிடைக்குறை, 219.

ஆற்றின்கூடல், 273.

ஆற்றுகிர் - உதவுவீர், 58.

ஆற்றுநீரைமலைதடுத்தல், 169.

ஆற்றுமணலிலும் ஆயுள் சிறக்கவெ

ஆறங்கம், 166. [னல, 9, 43.

ஆறு, 9, 42, 109, 192, 273.

ஆன் - பசு, 5.

ஆன்பயம், 386.

ஆன்பொருரை - ஆன்பொருந்தமென்
னும்பதி; இது கருவூர்க்கருகில் ஓடு
வது, 11, 36, 387.

ஆன்றிசன் - அமைந்தேன், 151.

ஆன்று - அமைந்தேன், 151.

ஆனந்தப்பையன் - ஒருதுறை; ஒருகுல
மகள் தன்கணவன் மரிக்கத் துன்ப
முறுதல் (பு - வெ. சிறப்பிற்பொ
து. 13); ஒருவன் இறந்ததைப்பற்
றிச் சுற்றத்தார் இரங்கிக்கூறுதல்
(புறநா. 228-வி); 228-9, 246-7,

ஆன - அமையாத, 10, 42. [280.

ஆனது - அமையாது, 6.

ஆனிலை - கோலோகம், 6.

ஆனினம், 138.

ஆனியார் - ஒருபுலவர், 298.

நடு உ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

ஆனெய்மதுவிற்கு உவமை, 152.
 ஆனெறு, 1.
 ஆக்கரை, 357. [205, 210, 234.
 இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, 85, 112, 195,
 இகழ்பு - இகழ்ந்து, 40.
 இகழுநர் - மதியாதபகைவர், 21.
 இகுத்த - சொரியப்பட்ட, 143.
 இகுப்ப - அறைய, 158.
 இங்க - தங்க, 283.
 இசின்: தன்மைக்கண் வருதல், 21 ;
 படர்க்கைக் கண்வருதல், 11.
 இசைஇ, 374.
 இசைக்குத் திங்கள் உவமை, 396.
 இசைக்கேட்போர் தலையசைத்துக்கேட
 இசைமணி, 261. [டல், 145.
 இசைமேந்தோன்றல், 158 - 9.
 இசைநிறையுமை, 159.
 இஞ்சி - மதில், 341.
 இட்டிய - சிறிய, 177.
 இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில்
 இடத்து மேலேறி நிற்கல், 2, 7, 22,
 109, 115, 118, 137, 263.
 இடந்துழந்ததெல், 372.
 இடபக்கொடி, 1, 56.
 இடவழுவமைதி, 41.
 இடவாய்வலவாய், 4.
 இடாஅ - குத்தி, 3. [365.
 இடி, 37, 58, 81, 126, 160, 211,
 இடிமுரசு, 17.
 இடி வெள்ளியதென்பது, 58.
 இடுபு - இட்டு, 33.
 இடுமபை - கோய், 174.
 இடுமுட்படப்பை, 197.
 இடை - இடம், 5; காலம், 54, 366;
 வழி, 3.
 இடைக்காடனார் - ஒருபுலவர், 42.
 இடைக்காடு - ஓரூர், 42. [76 - 9.
 இடைக்குன்றார்மீழார் - ஒருபுலவர்,
 இடைகழி(ரோழி), 175.
 இடைமதில், 343.
 இடையர் வேங்கைமரத்தின் கொம்
 பைக் கழித்தல், 224. [339, 390.
 இடையன், 54, 265, 324, 331,
 இணர் - பூங்கொத்து, 24.

இதல் - ஒருவகைப்பறவை, 319-20.
 இதழ் - கண்இமை, 164.
 இந்திரர் - தேவர், 181.
 இந்திரவில், 20.
 இந்திரன்கோயில், 241.
 இப்பி - சிப்பி, 53.
 இப்பிறப்பு, 236.
 இம்மென, 367.
 இம்மைமறுமை, 214.
 இம்மை யின்பம், 191.
 இம்மைவினைப்பயன்மறுமையில் அனு
 பவிக்கப்படுதல், 174.
 இமயம் - இமயமலை, 2, 6, 34,
 39, 67, 132, 166, 214, 369.
 இமீழும் - ஒலிக்கும், 15.
 இயக்கன் - ஒல்லையூர் தந்தபூதபாண்டி
 யனுடைய நண்பருள் ஒருவன், 71.
 இயம்ப - ஒலிப்ப, 36.
 இயர்: வியக்கோள்விசுதி, 2, 24.
 இயல் - இயல்பு, 9; தன்மை, 25.
 இயலி - நடந்து, 79, 133. [7, 14.
 இயலுதல் - இயற்றுதல், செய்தல்,
 இயவர் - வாத்தியகாரர், 336.
 இயற்கை - தன்மை, 2, 36.
 இயன்மொழி - ஒருதுறை; இயல்பைக்
 கூறுதல் (புறநா. 14 - 5, 49,
 173 - வி); தலைவனெதிர் சென்
 நேறி அவன் செய்தியையும் அவன்
 குலத்தோர் செய்தியையும் அவன்
 மேலே ஏற்றிப்புகழ்தல் (தொல்.
 புறத். 35 - ந.); இஃது இயன்
 மொழி வாழ்த்தெனவும் வழங்கும்;
 8 - 10, 12, 14 - 5, 17, 22,
 30, 32, 34, 38 - 9, 49, 50,
 67, 92, 96 - 7, 102, 106 - 8,
 122 - 4, 128 - 32, 134, 137,
 142, 149 - 51, 153, 156 - 7,
 168, 171 - 3, 175 - 7, 212,
 215 - 6, 376, 378, 380 - 81,
 388 - 90, 400.
 இரங்க - வருந்த, 21.
 இரங்கற்குறிப்புப்படுமொழி, 266. [7.
 இரங்கற்பண்ணைவாசித்தல், 144, 146-
 இரங்காழ்-இரவமரத்தின்விதை, 278.]

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நூறு

இரட்டம் - மாறியொலிக்கும், 72.
 இரண்டாகாதவன் கூறியது, 304.
 இரத்தி - இலந்தைமரம், 34.
 இரத்திமன்மம், 325. [தல், 56.
 இரப்போர்க்கு ஆபரணங்களைக்கொடுத்து
 இரப்போரியல்பு, 47.
 இரமரம், 276.
 இரமோனின் நெற்றி, 374.
 இரவமரம், 281 - 2.
 இரவல் - இரத்தல், 24.
 இரவலர், 48, 70, 119, 156, 162.
 இரவலர் ஊர்ப்பொதுவில்தங்கல், 128.
 இரவன்மாக்கள், 328, 333.
 இரவு - இரா, 7.
 இராசநீதி, 2, 3, 157.
 இராமன், 378. [கும், 135.
 இரியல்போக்கும் - சாய்த்துக்கொடுக்
 இரீதிய - இருத்திய, 18, 74.
 இருக்கை - இருப்பிடம், 3.
 இருக்கழி, 400. [201 - 2.
 இருங்கோவேள் - ஒருகுமரிசுமன் னன்,
 இருசுடர், 65, 365.
 இருடிணிந்தன்னபுகை, 228.
 இருந்திமோ, 319.
 இருப்பைப்பூ, 384.
 இருபத்தொருபாடம்முறை, 152.
 இருபிறப்பாளர், 367. [143.
 இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை,
 இருபெருவேந்தர், 23.
 இரும் - இரும்பு, 243.
 இரும்பிராந்தை - பிராந்தையாரோ
 ன் னும் புலவர், 67.
 இரும்பிடர்த்தலையார் - ஒருபுலவர், 3.
 இரும்பு, 170.
 இரும்பு செறித்த மருப்பு, 369 - 70.
 இரும்புண்டநீர், 21. .
 இரும்புபுணர்ந்தியற்றாததோட்டி - தோ
 ட்டிமலை, 150. [70.
 இரும்புருந்த - சோமம் தண்ணீரும்,
 இரும்பு, 243.
 இரும்பு, 243. [14.
 இரும்பு - கருமை, 44; பெருமை, 8,
 இருவாட்சி (இருள்வாசி), 342.
 இருவினை, 29, 214.

இருள், 90, 102, 174. [329, 398.
 இல் - இல்லை, 203, 232, 373; வீடு,
 இல்லறிகள், 329.
 இல்லாகியர் - இல்லையாகுக, 190,
 இல்லி - துளை, 164. [232.
 இல்லையுமல்லர், 162.
 இலக்கம் - குறி, 4, 260. [379.
 இலங்கை - வில்லியாதனுடைய ஊர்,
 இலஞ்சி - மடு, 37.
 இலந்தை மரம், 34, 325.
 இலந்தை மன்மம், 34, 325.
 இலம் - வறுமை, 155.
 இலம்பாடு, 381. [198.
 இலவந்திகைப்பள்ளி, 55, 61, 196,
 இலாஞ்சனை, 99.
 இலிற்றுதல் - சார்த்தல், 68.
 இலைக்கறி, 140, 159, 197.
 இவ் - இவை, 95.
 இவனை, 381.
 இவர்தல் - படர்தல், 116.
 இவளி - குதிரை, 4, 197, 382.
 இழிசினன் - புலமகள், 82, 287,
 இழிசு, 82, 287, 289. [289.
 இழித்தன்று - அவமதித்தது, 77.
 இழித்துக்கூறல், 144.
 இழிபிறப்பாளன் - புலையன், 170.
 இழிவுசிறப்பும்மை, 93, 106.
 இழுக்கி - தப்பி, 71.
 இழுக்கி, 281. [325.
 இழுது - நெய், 65; நெய்யிழுது, 281,
 இழுது நிணத்திற்கு உவமை, 150.
 இழுமெனமுழங்க - இழுமென்னுமோ
 சையை யுடைத்தாய்முழங்க, 3.
 இழை - ஆபரணம், 3, 11, 376, 378,
 383; கயிறு, 127; தூலிழை, 136;
 மணிக்கோவை, 79.
 இழைகளைந்தனர், 224.
 இழைகளார் தேர், 359.
 இழையணி நெடுந்தேர், 123.
 இழையணியானை, 153. [151.
 இளங்கண்மரக்கோ - ஒரு தலைவன்,
 இளங்கறி, 103.
 இளங்குமணன் - குமணன் தம்பி, 165.
 இளந்தத்தன் - ஒருபுலவர், 47.

இசை அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

இளம்பல்கோசர்-ஒருவகைவீரர், 169.
 இளம்பெருவழுதி, 182.
 இளமரச்சோலை, 239.
 இளமை, 46.
 இளவச்சிரக்கோ-ஒருதலைவன், 151.
 இளவிச்சிக்கோ, 151.
 இளவெளிமான் - ஒருதலைவன், 207,
 இளையபெண், 341. [237.
 இளையர் - ஏவல்செய்வோர், 191.
 இறங்குதல் - விரைதல், 98.
 இறத்தி - போகின்றாய், 8.
 இறந்த - கடந்த, 21.
 இறந்தஞாயிறு, 376.
 இறந்தபின் செய்யுங்கிரியை, 360.
 இறந்தவருடம்பைத் தருப்பையிற்கிட
 த்தல், 93.
 இறந்தவீரன்பெயரைநடுகல்லில் எழுது
 வித்தல் முதலியன, 260.
 இறந்தன்று - பிக்கது, 217.
 இறந்தோருக்குப் பலிகொடுக்குமிடம்,
 249. [240.
 இறந்தோருடம்பைச்சுடுதல், 231.
 இறந்தோனுக்கு மனைவிபிண்டம்பைத்
 தல், 234. [மைஅன்றென்றல், 61.
 இறப்ப இழிந்த உவமை ஆனந்தவுவ
 இறப்பின் (இறல்), 342.
 இறியர் - இறுக, கெடுவதாக, 210.
 இறுக்கல் - திறைகொடுத்தல், 97.[9.
 இறுக்கும் - தங்கும், 16; பண்ணும்,
 இறுத்த - தங்கிய, தைத்த, 19, 294.
 இறுப்பு - இற்று, 373.
 இறுப்பு - சிறுகாடு, 126.
 இறுமார் - முடித்தற்கு, 282.
 இறை - உயர்ச்சி, 17; சந்தையுடைய
 முன்கை, 32; தங்குதல், 136, 345;
 வீட்டின் இறுப்பு, 129, 315.
 இறைகொள்ளும் - தங்கும், 17.
 இறைச்சி, 14.
 இறைஞ்சிய - தாழ்ந்த, 17.
 இறைஞ்சுக - வணங்குக, 6.
 இறைத்தோள், 354.
 இறைப்புரிசை, 17.
 இறைவன் - சிவபெருமான், 166.
 இன்சொல், 40.

இன்மை - வறுமை, 3.
 இன்னு - துன்பம், 12.
 இன்னுவைகல், 363. [58.
 இன்னீர் - இத்தன்மையை யுடையீர்,
 இன்னேம் - இத்தன்மையையுடை
 யேம், 141.
 இனம் - கூட்டம், 13; நிரை, 15.
 இனி - இப்பொழுது, 52, 113, 243,
 இனிய - இனியவைகள், 12. [264.
 இனையு - வருந்திக்கூப்பிடும் கூப்
 இனையு - கெடுப்ப, 23. [பீடு, 44.
 ஈகை - கொடை, 6; பொன், 98;
 வண்மை, 8, 369.
 ஈகைக்கண்ணி, 353. [127.
 ஈகையரியவிழை-மங்கலிய குத்திரம்,
 ஈங்கனம், 208.
 ஈண்டிய - திரண்ட, 17.
 ஈண்டுசெல்ல - ஓங்கிச்செல்லுதல், 25.
 ஈண்டுதல் - செறிதல், 19; விரைதல்,
 ஈத்த - வழங்கிய, 9. [161.
 ஈத்தனை - கொடுத்தாய், 91.
 ஈத்திலைக்குப்பை, 116.
 ஈந்து - ஒருமரம், 116.
 ஈப - ஈவார், 136. [நெக்கு, 231, 246.
 ஈமம்-பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும்விறக
 ஈமவிளக்கு, 356, 359.
 ஈயர் - வியங்கோள்விகுதி, 166.
 ஈயல் - ஈசல், 51, 119, 320.
 ஈயும் - கொடுக்கும், 22.
 ஈயெனவிரத்தலரிது, 154.
 ஈர், 136.
 ஈர்ங்கை, 258, 367, 393.
 ஈர்ந்தணமுழவு, 194.
 ஈர்ந்தூர் - ஒருர்; இஃது ஈர்ந்தையெ
 னவும் வழங்கும், 180. [180.
 ஈர்ந்தூர்கிழான் தோயன் மாறன்,
 ஈர்ந்தை - ஈர்ந்தூர், 180.
 ஈர்ப்பு - இழுத்தல், 104.
 ஈரப்பலா - ஆசினி, 158.
 ஈரிதழக்கண், 124.
 ஈரைம்பதின்மர், 2.
 ஈற்று - ஈனாதல், 82.
 ஈன்மர் - பெறுவார், 74.
 ஈன்மஅரவு, 393.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௩௩௩

ஈன்மருன்று, 277 - 8.

ஈனவேண்மாள், 372.

ஈக்கரை, 357.

உக்கிரப்பெருவழுதி, 21, 367.

உகந்து - உயரப்பறந்து, 209.

உகவை, 365.

உகள - தாவ, 15.

உகிர், 276.

உகுத்த - உகிர்த்த, 13.

உட்க - அஞ்ச, 17.

உ - கு - அச்சம், 58.

உட்கும் - அஞ்சும், 18, 39.

உட்பகை, 68.

உடலுதல் - பகைத்தல், 25, 72.

உடலுநர் - மாறுபடுவோர், 17.

உடற்றியோர் - சினப்பித்தவர், 4.

உடன்கட்டையேறல், 246.

உடன்று - கோபித்து, 17, 38, 77.

உடனிலை - ஒருதலை; உடனிருந்த

இருவரைப் பாடுதல், 58-வி. [392.

உடஇ - உடுத்தி, 279, 383, 385,

உடுக்கை, 70.

உடுத்த - குழப்பட்ட, 21, 281.

உடும்பு, 68, 152, 325 - 6, 333.

உடை, 356.

உடைந்தவனை, 90.

உடைப்புக்களையடைத்தல், 7.

உடைப்பை மீளடைத்தல், 6.

உடைமரம், 363.

உடைமுள், 324.

உண்கண், 110.

உண்கலம், 160, 235, 384.

உண்கும் - உண்பும், 125.

உண்டாட்டு-ஒருதலை; வீரர் மதுவை

யுண்டு மனங்களித்தல் (பு. வெ.

வெட்சி. 15); 257 - 8, 262, 269,

297.

உண்டி - உணவு, 18. [மல், 14.

உண்டென்பது பொதுவினையன்றென்

உண்ணுதல், 61, 212. [189.

உண்பது காழி உடுப்பது இரண்டு,

உண்போர் ஒருமல், 178.

உண்மார் - உண்போர், 46; உண்ண

வேண்டி, 168.

உண்மென-உண்ணுமினென்று, 178,

உண்மை - உண்டாதல், 27. [392.

உணங்கல்நாழி ஓர்எயிலுக்குவமை,

உணர்த்திய-துயிலெழுப்ப, 28. [338.

உணர்த்து - அறிந்து, 3.

உணவின் சிறப்பு, 18.

உணவின் பிண்டம் - உடம்பு, 18.

உணவு, 14, 127, 382

உணு நான்கு, 335.

உத்தரநாள், 229.

உத்தி, 382.

உதுக்கான் - இதனைப்பார், 210, 307.

உந்தி - கொப்பூழ், 383.

உப்பிலாப்புழுக்கல், 363.

உப்பு, 313, 387.

உப்புவண்டி, 60.

உப்புவாணிகர், 84, 102, 113, 116.

உப்பொயொழுக்கை, 116.

உம்உந்தாதல், 24, 137, 339, 343,

352, 367, 381, 386, 395 - 6.

உம்பல் - வழித்தோன்றினோன், 18.

உமண், 386. [307, 313.

உமணர் - உப்புவித்பார், 84, 102,

உய்த்த - செலுத்திய, 3,

உய்தல் - பிழைத்தல், 181. [34.

உய்தி - நீங்குதல் (பிராயச்சித்தம்),

உய்த்தன்று-பிழைத்தது, 25.

உயர்ந்திசினோர் - உயர்ந்தோர், 214.

உயரிய - உயர்த்திய, 56.

உயவல் - வருத்தம், 69.

உயவலவாழ்வு, 375.

உயவலுர்தி, 305.

உயவற்பெண்டிரோம், 246.

உயவு - வருத்தம், 3.

உயவும் - வருத்தம், 69.

உயிர் - ஓசை, 138.

உரல், 333.

உரவு - வலிமை, 25.

உரவோர் - வலியோர், 18.

உரற்றலைப்பன்றி, 152.

உரறிய - முழங்கிய, 23.

உரறுதல் - ஒலித்தல், 161, 174.

உரறுபுசினைப்ப, 366.

உரன் - வலி, 206.

டுடுசு அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

உராய் - உலாவி, 4.
 உரிஞ்சும், 379.
 உரிஞ்சு - உரிஞ்சு, 235, 380.
 உரிஞ்சு - உரிஞ்சிய, 7.
 உரு - தன் ஆணையாற் பிறருஞ்சும் உட்குடைமை, 6, 25, 50; வழவு, 1, 3.
 உருப்ப-அழல், 25; வெய்தாக, 237.
 உரும் - இடி, 37.
 உருமிசைமுரசம், 373.
 உருமெறிமலை, 373.
 உருளி, 228.
 உருளை, 185.
 உரை - புகழ், 26, 71.
 உரைஇ - புடைபெயர்ந்துலாவி, 97.
 உரைத்திசின் - உரைப்பாய், 167.
 உலக்கை, 22, 399.
 உலகங்காக்குந்தேவர், 56.
 உலகத்துக்கு அரசன்உயிர், 186.
 உலகம்-உலகு, தேசம், 27, 165, 357.
 உலகவிடைகழி, 175.
 உலகியற்கை, 76, 194.
 உலகுபுகத்திறந்தவாயில், 234.
 உலந்துழியுலக்குந்துணை, 324.
 உலம்வருவோர் - சுழல்வோர்; உலம்வரலும் அலம்வரலுபோலவதோருரிச்சொல், 51, 207.
 உலை, 159, 170, 172.
 உலைக்கல், 170.
 உலைவு - தரித்திரம், 150. [377.
 உலோச்சுனர்-ஒருபுலவர், 258, 274,
 உலோபர்நட்பு ஆகாது, 190.
 உலகைக்கலுழ்ச்சி - ஒருதுறை; வாட்புண்மிக்குந்த உடம்பையுடைய கணவனைக்கண்டு மனைவிமகிழ்ந்து கண்ணீர் வீழ்த்தல், 277 - 8, 295.
 உவர்க்கூவல். 331.
 உவல் - தழை, 262 - 3, 314.
 உவலை - தழை, 54, 269.
 உவவு - உவாநாள், 3.
 உவற்றியுண்ணல் - ஊற்றியுண்ணல், உவா, 65. [4.
 உவித்த - அவித்த, 168.
 உவியல் - அவியல், 395.
 உழக்கி - கலக்கி, 26.

உழக்கும் - வருந்தும், 146.
 உழவர், 13, 42, 65, 109, 209, 239, 289, 384, 395.
 உழவர்மகளிர், 33.
 உழவர்மண்டை, 384.
 உழவருழாதபயன் நான்கு, 109.
 உழவின்பெருமை, 35.
 உழாதுவித்தியதினை, 168.
 உழாநாஞ்சில் - நாஞ்சில்மலை, 139.
 உழிஞை - கொற்றான்; இது குடநாட்டார் வழக்கு, 50.
 உழிஞைக்கொடியைச்சுடுதல், 76-7.
 உழுஞ்சில், 370.
 உழுத்ததர், 299.
 உழுத எருமைக்கடா, 125.
 உழுதல், 120.
 உழுந்து, 299.
 உழுபடை - கலப்பை, 35.
 உழுவை - புலி, 78, 152.
 உள - ஊக்கம், 396.
 உள்ளடி, 171.
 உள்ளாற்றுக்கவலை-ஆற்றிகடக்குறை, உள்ளி - நினைந்து, 121. [219.
 உள்ளிபுருக்கை, 36.
 உள்ளியது சுரக்கும் ஈகை, 323.
 உளங்கழிபடையையேந்தல், 308.
 உளமிலாளர், 190.
 உளர - அசைப்ப, 133. [260.
 உளருங்குந்தல் - விரித்துவருமயிர், உளவாகியர் - உளவாகுக, 190.
 உளை-தலை, தலையாட்டம், 222, 310.
 உளைய - வெறுப்ப, 72.
 உற்க - எரிந்துவீழ், 41.
 உற்கம் - எரிகொள்ளி (உற்கை), 41.
 உற்பாதம், 35, 41, 117, 229, 388, உற்றுழி, 183. [397.
 உறத்தை - உறையூர், 39, 58, 69, 352, 395.
 உறழ்தல் - மாறுபடுதல், 22.
 உறுக்க - உறுதொழிதல் வேண்டும், உறுதி - உற்றகாரியம், 61. [171.
 உறுவர் - எதிர்த்தவர், 11, 381.
 உறை - ஓரளவு, நீர்த்துளி, 35, 123, 147, 198, 257, 302, 328, 333.

உதைக்கும், 384.

உதைகழியா வேலோன், 323.

உதையுள் - உதைதல், 24, 50, 96.

உதையூர் - ஓரூர்; சோழர்களுடைய பழைய இராசதானி; உதந்தையென்றும் கோழியென்றும் வழங்கப்படும், 13, 27, 39, 45, 47, 58, 60, 67 - 9, 78, 127, 170, 202, 212, 220, 264, 321, 325, 331, 352, 395. [ஒருபுலவர், 264.

உதையூர் இளம்பொன் வானிகளுர் - உதையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார் - ஒருபுலவர், 13, 127 - 25, 158,

உதையூர்ச்சபை, 33. [241, 374-5.

உதையூர் மருத்துவன்ருமோதரனார் - ஒருபுலவர், 60, 170, 321.

உதையூர் முடவனார் - ஒருபுலவர், 228.

உதையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் - ஒருபுலவர், 27 - 33, 325.

உதையூர் முது கூத்தனார் - ஒருபுலவர், 331. [வர், 331.

உதையூர் முது கூற்றனார் - ஒருபுலவர்

உதையுள் - உதைகின்றவன், 145.

உன்னம் - உன்னமரம், 3.

ஊக்கம் - மேற்கொள்கை, 8.

ஊக்கார் - மேற்கொள்ளார், 122.

ஊக்கி, 274.

ஊக்கும், 17.

ஊக்கங்கோல், 324.

ஊக்கம், 383.

ஊக்கம்புல், 307, 324, 383.

ஊகின்வீ, 307.

ஊங்கனோர் - முன்னுள்ளோர், 39.

ஊங்கு - முன், 76, 88, 141.

ஊங்கும், 376.

ஊசி = உதிரி - வடக்கு, 82, 229.

ஊசிவெண்டோடு, 100.

ஊண், 381.

ஊண்முறையூட்டல், 331.

ஊணார் - தழும்பனது ஊர், 348.

ஊதல், 70.

ஊதியம் - பயன், 28, 154.

ஊம் - ஊமை; எண்வகைஎச்சத்து

ஊமன், 238. [ளொன்று, 28.

ஊர், 83, 351, 379.

ஊர்காப்பவர் இடையாமத்தில் விளக்

குடன் செல்லல், 37.

ஊர்தி - ஏறப்படுவது, 1.

ஊர்ப்பொது, 128.

ஊர்பு - ஊர்ந்து, 59.

ஊர்முதுவேலி, 326.

ஊரன் - மருதநிலமுடையோன், 49.

ஊரது நிலைமையுமிது, 355.

ஊராக்குதிரை - குதிரைமலை, 168.

ஊராதேந்திய குதிரை - குத்தரைமலை,

ஊருண்கேணி, 392. [158.

ஊருண்மரம், 347.

ஊரைச்சுடுதல், 70.

ஊழ் - முறைமை, 29, 125, 381.

ஊழ்க்கும், 109.

ஊழ்கோடு, 322.

ஊழ்த்து, 381.

ஊழி - வாழ்நாள், 135.

ஊற்றம், 366.

ஊறு - புண், 167.

ஊன் - தசை, 381, 384.

ஊன்சோற்றுத்திரை, 33.

ஊன்சோறு, 113.

ஊன் பொதி பசங்குடையார் - ஒருபுலவர், 10, 203, 370, 378.

ஊன்றடி, 64, 74.

ஊன்றும் - சென்றுதங்கும், 228.

ஊன்றுவையடிசில், 390.

எஃகம் - வேல், 275, 370.

எஃகம் நெஞ்சுவடுப்படுப்ப, 303.

எஃகம் யானைமுகத்தது, 308.

எஃகமறுத்த உடம்பு, 341.

எஃகிருள், 397.

எஃகு - வேல், 26.

எஃகு உளங்கழிதல், 82.

எக்கம் - மணற்குன்று, 177.

எக்சுர் = ஒக்சுர் - ஓரூர்; ஆளுடையாரகோயிலுக்குத்தெற்கே 4-மைல் தூரத்தில் இப்பெயருள்ள ஓரூர் உண்டு, 248.

எக்சுர்மாசாத்தனார் - ஒருபுலவர், 248.

எச்சவும்மை, 19, 48, 163, 171,

எட்டாநாட்டிதை, 118. [264.

நீடுஅ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

எடுத்துவிடல், 14.
எடுப்பல் - எழுப்பல், 247, 383.
எண்ணலை - எண்ணத்தையுடையை, 138.
எண்ணாட்டிங்கள்கள்குளத்திற்கு உவமை, 118. [187, 197, 240.
எண்ணிடைச்சொல், 33, 71, 169,
எண்ணெய்துரை, 50.
எண்மை - எளிமை, 43.
எண்வகையெச்சம், 28.
எதிர்த்த - மாறுபட்ட, 6.
எதிர்த்து-ஏற்றுக்கொண்டு, 84; மாறு
எதிர்ப்பை, 333. [பட்டு, 54, 87.
எதிர்மறையினையெச்சமுற்று, 44.
எத்திரம் - பொறி, 177.
எந்தை - எந்தலைவன், 19, 381,
384, 386, 388, 400.
எம்மனோர் - எங்கார், 53. [157.
எம்மோன் - எம்முடைய தலைவன்,
எய்த - அணுக, 10,
எய்ம்மான் - எய்ப்பன்றி, 177. [118.
எய்யாதாகின்று - அறியாததாயிற்று,
*எயில் - பாண்டியநாட்டு ஊர்களு
ளொன்று, 71; மதில், 3, 6.
எயிற்றி - மதத்தி, 151, 181.
எயின்முகவை, 373.
எயின்ன - ஒருபகாரி; இவனதுஊர்
வாகை, 351.
எரி - ஒருவிண்ணின், 395.
எரிப்பூ - தாமரை, 249.
எரிபாப்பி, 344.
எருக்காட்டேர், 397..
எருக்காட்டோத் தாயங் கண்ணனார் -
ஒருபுலவர், 397.
எருக்கிய - அறைந்துகொண்ட, 237.
எருக்கு, 106.
எருத்து - கழுத்து, 4, 40.
எருது, 60, 102, 289, 327, 399.
எருதுகளிது, 370.
எருமை, 5, 297.

எருமைக்கடா, 90, 125, 366, 395.
எருமைக்குக் குண்டுக்கல் உவமை, 5.
எருமைக்கொம்பிற்குப் பயற்றநெற்று
உவமை, 297.
எருமை மறம்- ஒருதுறை; முதுகிட்ட
தன்சேனைக்குப்பின் பகைவாரசேனை
யை யஞ்சாது மிகுந்த கோபங்கொ
ண்டு நிறமல், (பு. வெ. தம்பை.
13); 80, 274 - 5.
எருமைவெளி, 273, 303. [303.
எருமைவெளியனார் - ஒருபுலவர், 273,
எருவை - தலைவெருத்து உடல்சிவர்
திருக்கும்பருந்து; கழுஞ்ஞாம்ப, 64,
370, 373. [16, 301.
எல் - பகற்பொழுது, 170; விளக்கம்,
எல்லரி - சல்லியென்னும் வாத்தியம்,
எல்லி, 305. [152.
எல்லின்று, 319.
எல்லை - பகல், 7.
எலி, 190, 211, 237, 321-2, 324.
எவ்வம், 393.
எவ்வி - ஒருவேள், 24, 202, 233
எழில் - உயர்ச்சி, 13; பெருமை, 29.
எழிலி - மேகம், 391.
எழிலிய - எழில்பெற்ற, 68.
எழினி - ஒருவள்ளல்; இவனை எழினி
அதியமான் என்றுங் கூறுவர், 158,
230, 392.
எழு-கணையமரம், 14, 39, 341.
எழுமரம், 90.
எழுவர், 18, 76, 99, 158, 358.
எழுஉத்தாங்கியகதவு, 97.
எள்ளிய - இகழ்ந்த, 73.
எள்ளிளங்காய், 120.
எறிச்சிலூர்-இது கோளுட்ள்ள ஊர்
களுளொன்று; அறந்தா
ருளகாப்பட்டிக்கும் மத்தியிலுள்ள
து; 54, 61, 167, 180, 197, 394.
எறித்தல் - உதைத்தல், 6.
எறிதல் - அடித்தல், 98.

* காஞ்சிநகரம், எயிற்கோட்டத்தைச் சேர்ந்திருந்ததென்று கலவெட்டுக்களி
னால் வெளிப்படுத்திவந்தது. தென்ஆர்க்காடு ஜில்லா திண்டிவனம் தாலுகாவில்
எயிலென்ற கிராமமொன்றுண்டு (ராவ்பகதூர் வேங்கையரவர்கள் குறிப்பு.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௫௯

எறிந்த - அறைந்த, 15 ; கடைந்து செறிக்கப்பட்ட, 39.
 எறிந்து - வெட்டி, 19.
 எறிபுனம், 231.
 எறியா - முறித்து, 4.
 எறும்பு மழைக்குமுன் முட்டையுடன் மேட்டுநிலமடைதல், 173.
 எறுழமுன்பு - மிக்கவலி, 7.
 என்னுவை-என்று வினவுவாய், 13.
 என்கோ, 387.
 என்றாழ் - கோடை, 75.
 என்றாழ்க்காலை, 161.
 என்னதூஉம் - சிறிதும், 57.
 என்னுவதுகொல், 345, 347.
 என்னை - என்னிறைவன், 78, 262, 280, 306, 309.
 எனவ - என்னுடையன, 35.
 எருஅ : எண்ணிடைச்சொல், 197.
 எனைப்பகையும் - எல்லாப்பகையும், ஏயம்-ஏவி, 341. [136.
 ஏணி - எல்லை; ஏணி, 35, 105, 137, 305, 343.
 ஏணிச்சேரி முடமோசியார், 13, 127-35, 158, 241, 374 - 5.
 ஏத்தம் (ஏற்றம்), 322.
 ஏத்தி - வாழ்த்தி, 136.
 ஏத்துகம் - புகழ்வோம், 10, 161.
 ஏதினமாக்கள் - அயலோர், 58.
 ஏந்திய - ஒங்கிய, 2.
 ஏந்துகை, 6.
 ஏமம் - காவல், 1, 3.
 ஏமவைகறை, 398.
 ஏமாந்த - ஆசைப்பட்ட, 101.
 ஏமாந்து - இன்புற்று, 198.
 ஏழுற்று - இன்பமுற்று, 84.
 ஏய்ப்ப - ஒப்ப, 33. •
 ஏர் - தோற்றப்பொலிவு, 11, 338.
 ஏர்க்களவுருவகம் - ஒருதுறை; போர்க்களத்தை ஏர்க்களமாக உருவகஞ் செய்தல்; “ஏரோர் களவழி யன்றிக் களவழித், தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்” (தொல். புறத். உக - உரை); 369, 373.
 ஏர்தல் - எழுதல், 155.

ஏரின்வாழ்நர், 375.
 ஏழ் - எழுச்சி, 382.
 ஏழிலாஞ்சனை, 99.
 ஏழுவள்ளல், 158.
 ஏழெயில், 33.
 ஏற்றம், 388.
 ஏற்றிழிவுடையதுறை, 84,
 ஏற்று - துயிலுணர்ந்து, 383.
 ஏற்றுத்தோல்முரசம், 288.
 ஏற்றை, 379.
 ஏறண்முல்லை-ஒருதுறை; எதிரிலலாத படி ஆண்மைத்தன்மை மேன்மேல் ஏறநின்ற குடியொழுக்கத்தினை உயர்த்திச்சொல்லுதல் (பு. வெ. வாகை. 22); 86, 296.
 ஏறு - ஒருசார் விலங்கின் ஆண், 1, 22, 157, 202; இடி, 160 ; எறிதல், 43, 259, 288, 309, 339.
 ஏறை - ஏறைக்கோன் ; ஒருபகாரி, ஏனல் - தினை, 28. [157.
 ஏறுகிதிருக்கிள்ளி - ஒருபகாரி, 167.
 ஏறோர் - யாவர் 342.
 ஐ - தலைவன், 78, 262.
 ஐகாரம் முன்னிலையை விளக்கிநிறைவு, ஐந்தலைநாகம், 37. [2, 5, 40, 137.
 ஐம்படைத்தாலி, 77.
 ஐம்புத்தம் 2.
 ஐம்பெருவேளிர், 23.
 ஐம்பொறி, 266. [296, 342, 358.
 ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு, 98, 281,
 ஐயாநிச்சிறுவெண்டேரையார், 363.
 ஐயூர்கிழார், 51, 228, 314, 399,
 ஐயூர்முடவனார், 51, 228, 314,
 ஐயூர்முலங்கிழார், 21, [399.
 ஐவர் - பாண்டவர், 2.
 ஐவனம் - மலைநெல், 159, 172.
 ஒக்கல் - சுற்றம், 95, 141, 327.
 ஒக்கலை - சுற்றத்தைபுடைய, 69.
 ஒக்கூர்மாசாத்தனார் ஒருபுலவர், 248.
 ஒக்கூர்மாசாத்தியார், 279.
 ஒசிய - முறிய, 80.
 ஒட்டென்னும் அலங்காரம், 185.
 ஒடுக்கம் - ஒடுங்கியநிலை, 259.
 ஒடுங்கா - மடியாத, 8.

இலக்கண அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

ஒடுங்காழ்ப்பட்டை, 325.
ஒடுமாம், 325.
ஒண்மை - விளக்கம், 11.
ஒத்தி - ஒப்பை, 8.
ஒத்துக் கால், 4.
ஒதுக்கு - இயங்குதல், 33; நடை,
ஒதுங்கி - நடந்து, 159. [135].
ஒப்ப - தக, 10.
ஒப்பமிட்ட நீலமணி, 147. [354].
ஒய்தல் - செலுத்தல், 70, 116, 313,
ஒய்யென - விரைய, 98.
ஒய்வலோ - செலுத்தச் செல்லுவே
னோ, 253.
ஒரா - தப்பாத, 4.
ஒராங்கு - ஒருபெற்றிப்படி, 238,
304, 326, 370. [362].
ஒஃஇ - தப்பி, 43; நீங்கி, 29, 52, 71,
ஒருகட்பதை, 263.
ஒருகண்மாக்கினை, 394.
ஒருகாழ்மாலே, 291.
ஒருகைஇரும்பினம் - யானைப்பினம்,
ஒருசார் - ஒருபக்கம், 115. [284].
ஒருசிறை, 399. [137].
ஒருசிறைப்பெரியனார் - ஒருபுலவர்,
ஒருசொன்னீர்மைப்பாடு, 24, 125.
ஒருகை, 53.
ஒருதலைமாக்கினை, 64, 392, 394.
ஒருமாலும், 384. [மல், 47, 78, 151].
ஒருமைச் சொல் பன்மைக்கேற்ப நிற்
ஒருமொழி, 366.
ஒருவீர், 58, 45.
ஒருஉத்தனார் - ஒருபுலவர், 275.
ஒல்கல் - தளர்தல், 135.
ஒல்லாய் - உடன்படாய், 31.
ஒல்லான் - உடன்படான், 78.
* ஒல்லையூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்
தன், 242 - 3. [246 - 7].
ஒல்லையூர்தந்தையாண்டியன், 71,
ஒலிக்குந்து - தழைக்கும், 137.
ஒலித்தல் - தழைத்தல், 50.
ஒலிபு - தழைத்து, 120.

ஒலிமென்கூந்தல் - தழைத்த மெல்லிய
கூந்தல், 146.
ஒலியல் - தழைத்தல், 201 - 2.
ஒலியர்கண்ணி - தளிர்மாலே, 202.
ஒலியன்மாலே - வனையமாலே, 76.
ஒழிய - சாக, 2.
ஒழுக் - நடக்க, 8.
ஒழுகை - வண்டி, 116.
ஒளி, 309.
ஒளித்தி - ஒளிப்பாய், 8.
ஒளியோர், 53.
ஒளிர்வருடம் - விளங்கும், 7.
ஒளிறுதல் - விளங்குதல், 177.
ஒங்கம், 327.
ஒற்ற, 373.
ஒற்றி - சாய்த்து, 44, 374.
ஒற்றிய - வீழ்த்த, 237.
ஒற்றுமையின்பயன், 58.
ஒறுத்தி - தண்டஞ்செய்வை, 10.
ஒறுவாய், 271.
ஒன்றாது - பொருந்தாது, 5.
ஒன்றுபட்டு - ஒருபெற்றிப்பட்டு, 17.
ஒன்றோ - எண்ணிடைச்சொல், 187,
239, 341, 344.
ஒன்னுதோர் - பகைவர், 94.
ஒன்னார் - பகைவர், 6.
ஒன்னாருமவர், 193. [உருகல், 109].
ஒ: அசைநிலை, 5, 345; வியப்பின்கண்
ஒக்கிய - எடுக்கப்பட்ட, 69.
ஒங்கல் - உயர்தல், 3.
ஒச்சி - எடுத்து, 50.
ஒடம், 261.
ஒடாப்புட்கை விடலை, 295.
ஒடை - பாணியின் நெற்றிப்பட்டம், 3,
126, 161, 326, 333, 369.
ஒடைப்பரிசில், 326, 333.
ஒதம், 22.
ஒப்புநர் - ஒட்டுவோர், 29.
ஒம்பா - பாதுகாவலாத, 8.
ஒம்பாது, 22, 40.
ஒம்புற்ற, 40.

* ஒல்லையூர்: இப்பெயருள்ள ஊரொன்று பட்டுக்கோட்டைத்தாலாகா
மணன்மேற்குடியின் பக்கத்துள்ளது.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௬௧

- ஓய்மான் - ஒருசிறு நாட்டின் தலை ;
நகரப்பெயர், 176, 376, 379.
ஓய்மான் நல்லியக்கோடன், 176, 376.
ஓய்மான் நல்லியாதன், 376.
ஓய்மான் வல்லியாதன், 379.
ஓர் - அசைநிலை, 5, 45, 47.
ஓர்க்கும் - செவிதாழ்த்துக் கேட்கும்,
ஓர்ப்பு, 374. [68, 157, 280.
ஓரம்போகியார் - ஒருபுலவர், 284.
ஓரற்று - ஒருதன்மைத்து, 246.
ஓரன்ன, 51, 183, 192.
ஓராங்கு - ஒருபெற்றிப்படி, 16.
ஓரி - ஒருவள்ளல்; இவனை வல்வி
லோரியென்று கூறுவர்; 152 - 3,
158; தேன்முதிர்ந்தாற்பரக்கும்நீல
நிறம்; முசுக்கலையுமாம், 109, 204.
ஓரியர் - சக்கரவாள சக்கரவர்த்தி
கள்; விச்சாதாரும் நாகருமென்பர்,
ஒரெயின்மன்னன், 338. [175.
ஓரேருழவர் - ஒருபுலவர், 193.
ஓரை - மகளிரினையாட்டு, 176.
ஓரொக்கும், 189.
ஓலை - குடை, 290.
ஓவத்தன்ன இடன், 251.
ஓவாது - ஒழியாது, 4.
ஓளவையார், 87, 104, 140, 206,
231-2, 235, 269, 286, 290, 295,
311, 315, 367, 390, 392.
ஓளவையார் நெல்லிப் பழம்பெற்றது,
கங்கு, 95. [91.
கங்கையாறு, 161.
கச்சை, 274, 377.
கசடு - அழுக்கு, 214.
கசிந்து - இன்புற்று, 19.
கசிபு - இரங்கி, 260. [160.
கசிவு-இரக்கம், 161; வியர்ப்பு, 136,
கஞல - நெருக்க, 147.
கட்காமுறுநன், 238.
கட்டுன்னாய், 167.
கட்கும் - கணையும், 61.
கட்டுளேவி, 382.
கட்சாடி, 258.
கட்சி - காடு, 60; சேக்கை, 157; புக
கட்டித்த, 224. [லிடம், 202.
கட்டில் - அடைவு, சிங்காதனம், 6,
17, 41, 82, 286.
கட்டிலெய்தினுன், 17.
கட்டீர், 295.
கட்கப்பெட்டி, 33.
கடந்து - அழித்து, 11; எதிர்நின்
றழித்து, 40; எதிர்நின்று, 23,
80; வஞ்சியாதெதிர்நின்று, 8.
கடம்பன் - ஒருவகைக் குழப்பெயர்,
கடம்பு - ஒருமரம், 23. [335.
கடமானேறு, 157, 202.
கடல், 2, 20, 30, 31, 35, 42, 49,
55, 58, 66, 122, 137, 154,
160 - 61, 204, 386.
கடல்கண்டன்னதானை, 351.
கடல்கிளர்ந்தன்னகட்டீர், 295.
கடல்நீர், 198.
கடல்பயந்தமுத்தம், 377.
கடல்முழவு, 343.
கடல்முள்ளிப்புழாலை, 24.
கடலுடுத்தநிலம், 363. [182.
கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழி,
கடலை, 120.
கடவர், 315, 327. [303.
கடவன்-கடப்பாடாகவுடையன், 166,
கடவுள், 106, 399.
கடவுள்சான்மகப்பு, 198.
கடவுள் வாழ்த்து - ஒருதுறை; மும்
மூர்த்திகளுள் ஒருவரையுயர்த்திச்
கடவுளாலம், 199. [சொல்லுதல், 1.
கடற்கரை, 17, 21, 48, 49, 60,
கடற்குழியினையன், 330. [386.
கடற்ரூரம், 343.
கடற்றுளி, 198.
கடற்றெய்வவிழா, 9. [202, 377.
கடறு - சுரம், 140; மலைச்சாரல்,
கடன - கடமை, 393; கிரியை, 2, 9.
கடன்மணல், 198.
கடனிறுத்த, 282.
கடா, 370 - 71.
கடாம் - யானைமதம், 3.
கடாவழித்தல், 353.
கடி - காவல், 95; விரைவு, 9; விளக்
கடிந்து - போக்கி, 17. [கம், 166.

நகை அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கடிப்பு - முரசுக்குக்குறுத்தடி, 158,
கடிமாம், 162, 336. [366, 369.
கடியெடுவேட்டுவன் - ஒருகொடை
கடுக்கும் - ஒக்கும், 25. [யாளி, 205.
கடுக்கண்ண - வன்கண்மையையுடை
கடுக்கள் - அழன்ற கள், 80. [ய, 14.
கடுத்தெற்றுமூடை, 285.
கடுப்ப - ஒப்ப, 90.
கடுப்பளி - மிக்கபளி, 230.
கடுப்பு - சுற்றம், 22, 68. 153.
கடுமான்கோதை - சேரமான்குட்டு
வன்கோதை, 54.
கடுவளி - பெருங்காற்று, 55.
கடுவன், 159, 200.
கடைஇ - முடுகி, 160.
கடைஇய - செலுத்திய, 7, 378.
கடைக்கங்குல், 400.
கடைக்குறை, 101, 173, 194.
கடைக்கொள்ளி, 108.
கடைகழிந்து, 373.
கடைசியர், 61.
கடைந்துநெருப்பெடுத்தல், 150, 247.
கடைநிலை - ஒருதுறை; வாயிலின்கண்
நிற்கல்; 'கடைஇநிலை' என்றுபாடங்
கொண்டு வினாவிநிற்கலென்று பொ
ருள் கூறுவர் ஒரு சாரார், 127,
382 - 4, 391 - 5, 398.
கடைநிலைவிடை - ஒருதுறை; ஒருபுல
வன், தலைமகன் வாயிற்கணியு
விடைகூறுதல்; விடை - விடுத்தல்
பெறுதலுமாம், 397.
கடைமடை, 42.
கடைமுகம், 331.
கடையூஉ - செலுத்தி, 303.
கண் - அகைநிலை, 109; கரும்பின்
கண்கள்பசுத்தல், 96. [கண், 35.
கண்கூடு, 294. [யிடப்பட்ட, 10.
கண்ட - மனத்தான் ஆராய்தலுதி
கண்டன்று - கண்டது, 61.
கண்டுகும் - கண்டேம், 251.
கண்டிசின் - கண்டேன், 22.
கண்மூர்க்கோன் - கண்மூர்க்கோ (கண்
முற்கோ)ப் பெருகள்ளி, 148-51,
158.

கண்மூரம், 148.
கண்மூயின்று - கண்மறைந்து, 159.
கண்ணகனார் - ஒருபுலவர், 218.
கண்ணகி - வையாவிக்கோப்பெரும்பே
கணுக்கு உரியவள், 143 - 7.
கண்ணலுப்ப, 373.
கண்ணன், 58.
கண்ணன்னமலர், 137.
கண்ணுழைத்த கேடகம், 15.
கண்ணி - தலைமேற்சுடப்படுமாலை, 1;
மாலை, 24, 39, 76, 143 - 4,
கண்ணிலாமன், 238. [342, 353, 378.
கண்ணுக்கினிடர், 167.
கண்ணுளங்கடுப்பு, 153.
கண்ணுறை - மேலீடு, 15, 61; மேலே
கண்ணேணி, 105. [தூயுவது, 140.
கண்ணோடிய - இரங்கிய, 19.
கண்பு - ஒருவகைக்கோகா, 334.
கண்போல்நெப்பு, 71.
கண்மடல், 348.
கண்மாலிலியர், 388.
கண்விடுதாம்பு - பெருவங்கியம், 152.
கண்வெளிதுபோக, 177.
கண்வெறிப்பு, 177.
கணநரி, 369, 373.
கணம்பதினெட்டு, 1.
கணவரிமந்தபின் மனைவி கூந்தலை நீக்
கல், 25, 238, 250, 261.
கணவனையிழந்த மனைவி ஆபரணம்
நீக்கல், 224; புலம்பல், 253 - 4.
கணவனோடு சேர்ந்திருக்கும் மகளிர்,
194.
கணிச்சி - ஓர் ஆபுதம்; குந்தாலியென்
றம் மழுக்கென்றுஞ்சொல்லப்படும்;
கணிதவகை, 229. [42, 56, 195.
கணிமேவந்தவர், 344. [192.
கணியன் பூங்குன்றன் - ஒருபுலவர்,
கணை - அம்பு, 13, 368.
கணைக்காற்று, 373.
கணைத்துளி, 386.
கணையம், 369.
கணையமரம், 14, 39, 61, 90, 97-8.
கணைவாளி, 371. [வர், 168.
கதப்பிள்ளை (கந்தப்பிள்ளை) - ஒருபுல

* அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. இசைந்

கதம் - சினம், 33.
 கதவு, 44, 341.
 கதழம் - ஓடும், 202.
 கதிர் - கிரணம், 8; சுடர், 6, 138,
 கதுவாய், 97, 353. [190.
 கதுவாய்முதூர், 350.
 கதுவாய்வாளர், 345.
 கதுவாய்வேல், 347.
 கதுவம் - கவரும், 18, 37. [356.
 கதையங்கண்ணனார் - ஒருபுலவர்,
 கந்தம் - தூணம், 52.
 கந்தன்-நாஞ்சிற்பொருளன், 380.
 கந்தாரம் - மது, 258.
 கந்து - கம்பம், 22, 178; தறி, 57;
 பற்றுக்கோடு, 93, 217.
 கப்பல், 13, 26, 30, 66, 126, 238,
 கப்பற்பாய், 30. [368, 400.
 கபிலநெடுநகர், 337.
 கபிலர், 8, 14, 53, 105 - 111,
 113 - 124, 126, 143, 174,
 200 - 02, 236, 337, 347.
 கம்பலை - ஆரவாரம், 7.
 கம்பியாகச்செய்ததூல், 29.
 கம்பியன், 355 - 3.
 கம்மென, 292.
 கம்ழகடாஅம், 3. க. 5. 2. 1. 4
 கம்ழ - பரக்க, 50.
 கயங்களியுன்கோடை, 389.
 கயத்தன்னநகர், 378.
 கயத்துதிலும்மாரித்துளி, 386.
 கயந்தலை, 303, 324 - 5.

கயம் - நீர்நிறைந்தபள்ளம், 137, 266.
 கயம்புக்கனன், 341.
 கயமனார் - ஒருபுலவர், 254.
 கயமுழுகிப் போர்க்குச்செல்லல், 79.
 கயல், 249, 354.
 கயன்மீன், 249.
 கயன்முள், 195.
 கரக்கினும் - மறைக்கினும், 1.
 கரகம் - குண்டுகை, 1.
 கரந்தை, 261, 269, 340.
 கரந்தைத்திணை : பகைவர் கைப்பற்
 றிய பசுக்கூட்டங்களை மீட்டல்
 (பு. வெ. கரந்தை.1); 259 - 61,
 263 - 5, 270, 287, 290 - 91,
 கரப்பு - மறைத்தல், 34. [298.
 கரம்பை, 285, 302. [சாதி, 37.
 கராம் - முதலை, 104; முதலையுள்ளொரு
 *கரிகால்வளவன் - ஒருசோழன், 66.
 கரிகாலன், 7, 65 - 6, 224. [224.
 கரிகாற்பெருவளவன்யா கஞ்செய்தது,
 கரியமுருடு, 246.
 கரு - கருப்பம், முட்டை, 34.
 கருங்கல், 5.
 கருங்கலன், 322.
 கருங்குழலாதனார்-ஒருபுலவர், 7, 224.
 கருங்கோடு - கரிய முருட்டுக்கட்டை,
 கருடக்கொடி, 58. [246.
 கருநெய்தல், 144,
 கருப்பை, 322, 324.
 கரும்பறுப்பார், 42. [384.
 கரும்பனூர்கிழான் - ஒருபகாரி, 381,

* கரிகால்வளவன் : இப்பெயர் வடமொழியில் 'கரிகால்' என்று வழங்கியதாகத் தெரிகிறது. 'கரிகால்' என்பது யானை அல்லது யானைச் சேனைகளுக்கு நமன் என்று பொருள்படும்; கால் கறுத்திருந்ததனால் இவன் கரிகால்வளவன் என்று பெயர்பெற்றனென்று சிலர் கூறுவர் [வளவன் - சோழன்.] சோழராஜாக்களில், கரிகாலன் என்று பெயர்பெற்றவரிருவர்; முதல்வன், பட்டினப்பாலை கொண்டவன்; இரண்டாம்கரிகாலன், சிறுபிராயத்தில் வீரபாண்டியனோடு போர்செய்தவன்; இவன், தஞ்சைக்கோயிலெடுப்பித்தராஜராஜ சோழனுடையதமையன்; பொருநராற்றுப் படையில், "தாய் வயிற்றிருந்து தாயமெய்திப் பிறந்து" என்று கரிகால்வளவனைமுடத்தாமக்கண்ணியார் சிறப்பித்திருக்கிறார்; இதே விஷயம் பெரிய புராணத்தில் கோச்செங்கட்சோழநாயனார் புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (ராவ்பகதூர் வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

நெசு அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கரும்பிவட்டந்தோன், 392.
 கரும்பின்பாத்தி, 386.
 கரும்பிள்கு, 35, 384.
 கரும்பினெந்திரம், 322.
 கரும்பு, 16, 22, 24, 28, 35, 42,
 137, 322, 384, 386.
 கருமை - வலிமை, 3, 21.
 கருவி - தொகுதி, 159.
 கருவிகருத்தாவாய்ந்தல், 23.
 கருவிரற்கடுவன், 200.
 கருவூர்:சேரர்களுடைய இராசதானி
 களுளொன்று; வஞ்சியெனவும்
 வழங்கும், 11, 13, 32 - 3, 36,
 78, 168, 219, 373, 380, 387.
 கருவூர்க்கதப்பிள்ளை - ஒருபுலவர்,
 380. [புலவர், 168.
 கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார் - ஒரு
 கருவூர்ப்பெருஞ் சதுக்கத்துப்பூதநா
 தனார் (பூததைனார்) - ஒருபுலவர்,
 கருனை, 395, 398. [219.
 கல், 90.
 கல்லடார் - ஒருவகைப்பொறி, 19.
 கல்லனை - கல்முழை, 86.
 கல்லறுத்தியற்றியகூவல், 331.
 கல்லாடனார் - ஒருபுலவர், 23, 25,
 371, 385, 391.
 கல்லென்சுற்றம், 240.
 கல்லென்பாசறை, 301.
 கல்லென, 30, 351. [பன், 183.
 கல்லியில்லாதானைத் தாயும் வெறுப்
 கல்லியுடையோன் பெருமை, 183.
 கல்லியுடையோன்வறுமையால், கல்
 வியை வெறுத்தல், 68.
 கல்லிவிளக்க முடையோர், 53.
 கலக்குற்றன்று - கலக்கமுற்றது, 41.
 கலக்கல் - கலங்கியகள், 298.
 கலஞ்செய்கோ - குயவன், 256.
 கலந்தொடாமகளிர், 299.
 கலப்பை - முட்டுக்கள், வாத்தியமுத
 லியனைவக்கும் பை, 19, 20, 56,
 206, 371. [206, 345.
 கலம்-ஆபரணம், 6; குப்பி, 56; யாழ்,
 கலம்வளையும்திமிரி, 32.
 கலவம் - மயிற்சீலி, 133.

கலன் - கப்பல், 338, 386.
 கலாம் - போர், 69.
 கலாவ - கலக்க, 105.
 கலாவம், 133, 146.
 கலி - ஓசை, 52; செருக்கு, 15, 39,
 55; தழைத்தல், 66.
 கலிங்கம், 383, 392- 3, 397, 400.
 கலிச்சும்மை - மிக்க ஆரவாரம், 22.
 கலித்த - செருக்கிய, 37; தழைத்த,
 24; மிக்க, 138.
 கலுழந்து - கலங்கி, 144.
 கலுழமல், 325.
 கலை, 235.
 கலைமான், 116, 152, 320, 374.
 கவ்வை - எள்ளிளங்காய், 120.
 கவசம் - மெய்ப்புகு கருவி, 13.
 கவர்த்தவழி, 116.
 கவர்பு - கவர்த்து, 35; கவரந்து, 16.
 கவரி, 131.
 கவரிமா, 132.
 கவலை - கவர்த்தவழி, 3, 116. 219.
 கவால் - மலைப்பக்கம், 151.
 கவிக்குந்தாழி, 228.
 கவிண்ணைக்கு - கையாழ்கவிக்கப்
 பட்ட கண்ணைக்குறித்துப்பார்க்கும்
 பார்வை, 3.
 கவிஞளம்பு - கவிந்தகுளம்பு, 15.
 கவிகை - இடக்கவிந்தகை, 54.
 கவிர்ப்பூநெற்றிச்சேவல், 326.
 கவினிய - அழகுபெற்ற, 158.
 கவினை - ஒளியையுடையாய், 4.
 கவுள் - கன்னம், 30.
 கவைஇய-அகத்திட்ட, 19.
 கவை நா, 382.
 கவைமுள் - வேலமுள், 98.
 கழங்கு - கழற்சிக்காய், 36.
 கழஞ்சு, 11. [4, 77, 100.
 கழல்-ஒருகொடி, 97; கீரகண்டை,
 கழல் இருவகை, 100.
 கழல்பதைந்தன், 4.
 கழல்முள்வேலி, 306.
 கழனி - வயல், 13, 285.
 கழனிவாயில், 354. [387.
 கழனிவினையும் நெல்லினும் வாழியர்,

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௬௫

கழாத்தலை - கழாத்தலையாரென்னும்
புலவர், 62, 65, 202, 270, 288-
9, 368.

கழாஅத்தலையர் - கழுவாத தலையை
யுடையவர், 345.

கழால்-கழுவுதல், 94; களைதல், 120.

கழாஅல்-கழுவுதல், 94, 345. [386.

கழி-காம்பு, 17, 29, 48, 98, 339,

கழிகல் மகடே - கைம்மை, 261.

கழிகல் மகளிர், 280.

கழித்தோணி, 343.

கழிப்பி - முடித்து, 152.

கழிப்பிணிப்பலகையர், 345.

கழிய - இறப்ப, 78.

கழியும் - இறக்கும், 29.

கழுகின் சேவல், 238.

கழுகு, 370.

கழுது, 369.

கழுதை, 14, 392.

கழுமிய - கலந்த, 258.

கழுவாய் - போக்குவழி, 34.

கழூ - கழுவி, 19.

கழை - மூங்கில், 158, 370.

கழைக்கரும்பு, 137. [204.

கழைதின்யானைபார் - ஒருபுலவர்,
கழைபடுசொலி 383.

கள், 29, 68, 80, 115, 125, 172,
212, 258, 290, 329, 348.

களி, 225, 245, 322, 356, 360,

களி நீழற்கடவுள், 260. [363.

களிமுள், 322.

களிலி, 175, 363. [175, 389.

களிலி ஆத்திரைபனார் - ஒருபுலவர்,

களின் கலங்கல், 298.

களின்சோழன், 378.

களின் தெளிவு, 24, 56, 115,

120, 170, 360, 392, 397.

களின்வாழ்த்தி, 269, 316.

களையுண்டோர்புளிச்சுவையைவிரு

களங்கனி, 127, 145. [ம்பல், 177.

களங் கொள்ளுதல், 4, 62.

களம் - போர்க்களம், 2; யாகசாலை,

களம் வேட்டல், 372. [15.

களமர், 212, 387.

களர் நிலக்கிணறு, 311.

களர் நிலம், 142, 193, 225, 245,
260, 311, 362.

களரி - களர்நிலம், 225, 359, 360;

களவுப்புளி, 328. [காடு. 356.

களவேள்வி, 26, 372.

களாப்பழம், 127, 145, 177.

களாப்புளி, 177.

களி (மண்), 266.

களிக்கொள்சோறு, 328.

களிற்றடியன்னகிணை, 392.

களிற்றிரை, 237.

களிற்றுக்கோடு, 371.

களிற்றுடனிலை - ஒருதுறை; ஒருவீரன்

தன்னாற்கொல்லப்பட்ட யானையுட

ன் தாலும் வீழ்ந்து இறந்ததைக்

கூறுவது (பு. வெ. வஞ்சி. 13);

களிற்றுமுகம், 332. [307.

களிற்றுயிர் - பெருவங்கியம், 152.

களிற்றையிழந்தபாகன், 220.

களிற்றொருத்தல், 190.

களிறு - ஆண்பன்றி, 41; யானை,

9, 159, 301, 310, 325, 336,

341, 345, 359, 361, 368.

களைசோதல், 120.

களைமே - தீர்ப்பாய், 145.

கற்பகச்சோலை, 38.

கற்பு, 198, 249.

கற்புடைமடந்தையர், 383.

கற்றல் நன்றெனல், 183.

கறங்க - ஒலிப்ப, 36.

கறி - மிளகுகொடி, 14, 168.

கறிக்கும் - தின்னும், 23.

கறிமுடை, 343.

கறுழ் - குதிரையின்வாய்க்கருவி, 4.

கறை - கறுப்பு, 1.

கறையடியானை - கறைபொருந்திய அ

டியினையுடைய யானை, 39, 135.

கறையணல், 318.

கறையாள், 51.

கன்மார் - கற்பார், 169.

கன்முழை, 86.

கன்மர்கதவை, 275.

களறு, 323, 383.

இன்கு அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கன்னிப்போர், 79.
 கனலி - சூரியன், 35, 41, 43, 397.
 கனவு, 377, 387.
 கனந்த, 384.
 கனி, 370.
 கனை - மிகுதி, 23.
 கனைதல் - செறிதல், 15.
 கனைதலில், 320.
 கா - சோலை, 23; தோட்சுமை, 103.
 காஅ, 345.
 காக்கை, 238, 342, 362.
 காக்கை பாடினியார் நச்சென்னையார் -
 ஒருபெண்பாற்புலவர், 278.
 காண்கு - காண்பென், 17, 125.
 காஞ்சித்திணை - பகையரசன் போர்
 க்குவந்துவிட ஓரசன் காஞ்சிப்பூ
 வைச்சுடித்தன்னிடத்தைப் பாது
 காத்தல் (பு - வெ. காஞ்சி. 1);
 71 - 3, 109 - 11, 281, 293,
 336 - 54, 365 - 6.
 காஞ்சிப்பண்பாடல், 281, 296.
 காஞ்சிப்பூ, 18.
 காஞ்சிமரம், 351, 365.
 காஞ்சிமாலை, 344.
 காட்டாறு, 177.
 காட்டு - செத்தை, 316.
 காட்டுக்கோழி, 52, 320.
 காட்டுநாடு, 150.
 காட்டுப்பசு, 117.
 காட்டுப்பசுக்குழவி, 319, 323.
 காட்டுவழி, 150.
 காட்டுவாயில், 98.
 காடி, 399. [206, 257, 259, 383.
 காடு, 5, 52, 60, 144, 157, 160, 177,
 காண்குவந்தினன், 391.
 காண்பு - காட்சி, 119.
 காணுஉ - கண்டு, 377.
 கார்த்தத்திழங்கு, 168.
 கார்த்தப்பூமாலை, 157.
 கார்த்தண்மொட்டு, 144.
 கார்த்தன், 90.
 காப்பிணை - காவலையுடையை, 20.
 காப்பு - காவல், 14.
 காமர் - அழகு, 1.

காய்த்தநெல், 184.
 காய்தல் - விடாய்த்தல், 258.
 காய்பசி, 150.
 காய- காவிய, தோளாற் சுமந்த, 139.
 காயம் - ஆகாயம், 20, 30, 364.
 கார் - காரகாலம், 1.
 கார்க்கொன்றை, 1.
 காரகாலமழை, 119 - 20, 147.
 கார்த்திகைமாளின் முதற்கால், 229.
 காரணக்குறி இடுகுறிமாத்திரையாய்
 காரி, 6. [நிந்தல், 54.
 காரிக்கண்ணனார் - ஒருபுலவர், 57 - 8,
 காரிக்குதிரை, 158. [169, 171, 353.
 காரிமீழார் - ஒருபுலவர், 6.
 காரிநாடு, 122.
 காரியவாசகம் ஒரு சொல்முழுவதும்
 தானாய்நிந்தல், 1. [44 - 5, 47.
 காரியாற்றுத் துஞ்சியநெடுங்கிள்ளி,
 காரியாறு - ஓராறு, 47. [141.
 காரெனெக்கல்-புல்லென் நசுந்தம்,
 காரை - ஒருசெடி, 258.
 கால் - உருளை, 185.
 கால்கழிகட்டில் - பாடை, 286.
 காலம் - முடிவு, 56.
 காலமயக்கம், 23, 138, 165.
 காலமுன்ப - காலன்போலும் வலியை
 யுடையோய், 23.
 காலன், 33, 41, 240.
 காலையிப்பொழுது, 149, 232, 350.
 காலே மண்டியாகச்செய்துகொள்ளல்,
 காலேமுரசம், 161. [80.
 காலையந்தி, 34.
 காலையில் மதுவைபுண்ணல், 123.
 காவட்டனார் (காண்டனார்) - ஒருபுல
 வர், 359. [பெயர், 5.
 காவல - காக்கப்படுந் தேயம் (ஆகு
 காவலர் - காக்கும் அரசர், 8.
 காவற்குத்தியிடல், 172.
 காவற்சாகாடு, 185.
 காவற்பெண்டு, 88.
 காவனமரம், 23, 36, 57, 162, 336.
 காவிய - தோளாற் சுமந்த, 139.
 காவிரி - ஒருநீர், 35, 48, 58, 68,
 166, 174, 395, 398, 399.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. இசுள்

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்
ணனார், 57 - 8, 169, 171, 353.
காவிரிப்பூம்பட்டினம்- சோழநாட்டில்
கடற்கரைக் கண் இருந்ததொரு
பழையநகரம், 57 - 8, 171, 353.
காவிரிமணலினும் நின்னாயுள் சிறக்க,
காவின்னம், 206. [43.
காவதல் - தோளாற்சுமத்தல், 139.
காழ் - கம்பம், 23 ; கம்பு, 325 ;
காம்பு, 95; நாராசம், 70; முத்து
வடம், 150, விதை, 246, 276, 324.
காழகம் - ஆடை, 41.
காமெஃகம், 354.
காளாம்பி, 164.
காளை, 171, 322, 334.
காற்று, 2, 30, 41, 51.
காற்றுணவு, 43.
கான் - காடு, 5.
கானக்காக்கைச் சிறகு, 342.
கானக்கோழி, 320, 395.
*கானப்பேர்-காளையார்கோயில்; இது
பல சிற்றரண்களை யுடையதொரு
பேரரணையுடையது ; இதன் தலை
வன் வேங்கைமார்பன் ; இவனை
வென்று இத்தனைக்கக்கொண்டான்
உக்கிரப்பெருவழுதி; இத்தனைக் கான்
ப்பெயரென்று கூறுவர், 21, 367.
கானப்பேரையில் கடந்த (கானப்பேர்
தந்த) உக்கிரப் பெருவழுதி, 21,
கானல் - கடற்கரை, 17, 60. [367.
கிடக்கை, 35, 278.
கிடப்பி - கிடத்தி, 93.
கிடாய், 33, 113, 262, 325, 364.
கிடுகு, 98.
கிடை - நெட்டி, 75.
கிடைக்காழ், 382. •
கிண்கிணி - சதக்கை, 77, 198.

கிணை - உடுக்கை, 70; போர்ப்பறை,
76, 78 - 9, 111, 306, 319,
356, 373 - 4, 377 - 8, 382 -
3, 387, 393 - 4, 397, 400.
கிணைக்குரல், 400.
கிணைஞன், 377.
கிணைப்பறை, 392.
கிணைமகள் - விறலி, 111, 399.
கிணைமகன்-கிணையென்னும் பறையை
க்கொட்டுபவன், 379, 388.
கிணையம், 379, 396.
கிணைவன் - கிணைமகன், 326, 379.
கிம்புரி, 97.
கிழங்குவீழ்த்தல், 109. [யோன், 13.
கிழவோன்-உரித்தார்தன்மையையுடை
கிழித்த - தின்ற, 34.
கிள்ளி - ஏனாதி திருக்கிள்ளி, 167;
சோழன், 220, 399.
கிள்ளிவளவன் - சோழன் குளமுற்
தத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்,
கிளி, 138, 395. [69, 70.
கிளிகழுகருவி, 49.
கிளியீடுவாயத்தாற்போல்வனென்னும்
கிளை - இனம், 17. [வழக்கு, 138.
கிளைத்தலைமை, 378.
கிளைப்பின் - கிளறின், 176.
கிளையம், 395. [144.
கிளையை - கிளைமையை யுடையோய்,
கீரை, 159.
கீழ்கடல்சகரரால்தோண்டப் பட்ட
கீழ்காற்று, 34. [மை, 6.
கீழ்ச்சேறு, 249.
கீழ்நீர், 396.
கீழ்ப்பாலொருவன், 183.
கீழ்மடை - கடைமடை, 42.
கீழ்மரம் - அச்சுமரம், 102.
கிள்வது - உடைவது, 118.

* பாண்டிநாட்டிற் பாடல்பெற்ற சிவஸ்தலங்களிற் கானப்பேர் என்ற ஊர்
ஒன்றுண்டு ; தஞ்சாவூர் கல்வெட்டு ஒன்றிற் பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்த திருக்
கானப் பேர்க்குற்றம் கூறப்பட்டுள்ளது. பாண்டர் என்ற ஊர் இக்கூற்றத்தைச்
சேர்ந்தது. இது ஈழத்தரசன் பராக்கிரமபாகு என்பவனுடைய சேனாதிபதி
யின் கைவசத்திற்சிலகாலம் இருந்ததாக மகாவம்சத்திலிருந்து தெரியவரு
கிறது (ராவ்பகதூர் வி. வெங்கையாவர்கள் எழுதியது.)

நிசுஅ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

குகை, 52, 152, 157-8, 174, 368.
 குச்சு - குச்சுப்புல், 257.
 குட்டம் - ஆழம், 20, 243.
 குட்டுவன் - சோழியவேளுதி திருத்
 குட்டுவன், 343, 394.
 குட்டுவன் கிரானு - ஒருபுலவர், 240.
 குடக்கு - மேற்கு, 2, 6.
 குடகடல், 130. [தொருமலை, 166.
 குடகமலை - மேற்றிசையின்கண்ண
 குடத்தை - வளைவு, 321.
 குடநாடு, 17, 177.
 குடபுலம், 373.
 குடபுலவியனார் - ஒருபுலவர், 18- 9.
 குடம், 356.
 குடம்பை, 318, 397.
 குடர், 160, 275.
 குடர்மலை, 371.
 குடவர் - குடநாட்டார், 17.
 குடவாயில் - ஓநூர், 74, 242.
 குடவாயில் நல்லாதனார் - ஒருபுலவர்,
 242. [242.
 குடவாயிற் கிரத்தனார் - ஒருபுலவர்,
 குடாது - மேற்கின்கண்ணது, 6.
 குடிகள், 35, 120, 170.
 குடிகள் நான்கு, 335.
 குடிகை - பேராந்தை, 170, 370.
 குடிதாங்கல், 58,
 குடிநிலையுரைத்தல் - ஒருதுறை; பழ
 மையிலும் வீரத்திலும் புகழ்பெற்ற
 குடியின் வரலாற்றைச் சொல்லுதல்
 (பு. வெ. கரந்தை. 14); 290.
 குடுமி - பாண்டியன் பல்யாகசாலை
 முதுகுடுமிப்பெருவழுதி, 9, 12,
 64, 77, 160, 279, 310.
 குடுமிகளைத்ததுதல், 77.
 குடுமித்து - முடிபையுடைத்து, 32.
 குடை-பனையோலையாற் செய்யப்படும்
 ஒருவகை உண்கலம், 177, 352.
 குடைமங்கலம் - ஒருதுறை; அரசன்
 குடையைப் புகழ்ந்து சொல்லுதல்
 (பு. வெ. பாடாண். 34); 60.

குண்டு - ஆழம், 14, 116. [387.
 குண்டிகட்பாலியாதன் - ஒருபுலவர்,
 குணக்கு - கிழக்கு, 376.
 குணது-கிழக்கின்கண்ணது, 6. [143.
 குணில் - முரசுடிக்கும் குறந்தடி,
 குதிரை, 2, 4, 14-6, 31, 39, 43-4,
 55, 63, 97 - 8, 116, 141,
 146, 178, 197, 205, 229, 240,
 273, 303 - 4, 345, 352, 359,
 குதிரைக்கதி, 197. [377.
 குதிரைத்தொழில், 14.
 குதிரைப்பந்தி, 178.
 *குதிரைமலை, 158, 168.
 குதிரைமறம் - ஒருதுறை; ஒருவீரனு
 டையகுதிரையின் மறத்தைக்கூறு
 தல் (பு. வெ. துப்பை. 7); 273,
 299, 302 - 4.
 குந்தாலி, 42, 56, 195.
 குப்பி, 56.
 குப்பை - திரட்சி, 24, 116, 327.
 குப்பைக்கிரை, 169. [65.
 குமணன் - ஒருகொடையாளி, 158 -
 குமரி - கன்னியாறு, 6, 17, 67.
 குமரிப்படை, 294.
 குமரிமகளிர் கூந்தல், 301.
 குமிழ், 324. [382, 397.
 குய் - தாளிப்பு, 10, 127, 250,
 குய்கொள்துவை, 160.
 குய்யுடையடிசில், 127.
 குயம், 348.
 குயவன், 228, 256.
 குயில்வாய், 267, 269.
 குரங்கு, 136. [332.
 குரம்பை - சிறியமனை, 120, 129,
 குரல்- ஏழுநரம்பில் முதற்றூண், 11;
 கதிர், 138; தோகை, 168.
 குரலி-நீர்க்கொடி, 283. [129, 396.
 குரவை - குரவைக்கூத்து, 22, 24,
 குராப்பள்ளி, 58, 60, 197, 226,
 373, 386, 393, 397.
 குரால் - கோட்டான், 280.

* தென்கன்னடம்ஜில்லாவில் குதிரை மூக்குமலையென்ற ஒருமலை உண்
 (வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நிகு

குராம்பசு, 325.

குரிசில் (குருசில்) - தலைவன், 14, 16, 50, 68, 146, 161, 198, 210, 285, 290, 321, 333, 341.

குரீஇ - குருவி, 19, 225, 318.

குருடன் 73.

குருதி, 150, 345.

குருதிக்கறை, 4, 8.

குருதிப்பலி, 50, 369.

குருதிப்புனல், 227, 368.

குருந்து - ஒருமரம், 335.

குரும்பை - பன துங்கு, 24.

குருவிச்சேவல், 318.

குருவிப்பெடை, 318.

குருஉ - கனம், 32 ; திரட்சி, 97,

குலவு - வளைவு, 11. [271.

குலவு - திரட்சி, 24.

குலவை - செங்கழுநீர், 42, 116; நீலம், 105, 132, 137.

குவை - குவிவு, 25.

குவைஇ - குவித்து, 343, 374.

குவைஇய - திரண்ட, 118.

குவையிருங்கூந்தல், 347.

குழந்தை, 44, 188, 230.

குழவி-குழந்தை, 4, 319, 323, 379.

குழவிகொள்பவர்-குழந்தையைவளர்ப்போர், 5.

குழிசி - பாளை, 65, 168, 371, 393.

குழிசிமலர்ப்போர், 393.

குழீஇ - திரண்டு, 161.

குழுஉ=குழு - திரட்சி, 97.

குழை - தளிர், 50.

குழைப்ப - தளிர்ப்ப, 160.

குளநெல், 33.

குளம், 44, 75, 341, 386.

குளம்பாதாயனார்(குளம்பாதயானார்)-

குளம்பு, 15, 303. [ஒருபுலவர், 253.

குளமீன், 395.

குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், 41.

குளமுற்றம், 34, 46, 69, 173.

குளவி-மலைமலலிகை, 90, 168, 380.

குளிப்ப - மேல்விழுந்து உள்புக, 6.

குற்ற - பறித்த, 42.

குற்றஞ்செய்தோர் வணங்கி நடந்தால் அரசன் அவர்களுக்கு அருள்செய்ய வேண்டுமெனல், 10.

குற்றஞ்செய்தோரை அரசன் தக்கபடி தண்டிக்கவேண்டுமென்பது, 10.

குற்றில் - கொட்டில், 95.

குற்றுதல் - நெல்லைக்குற்றுதல், 22.

குறடு, 261, 283, 290, 365.

குறத்தி, 108.

குறமகள் இளவெயினி-புலமைவாய்ந்த ஒரு பெண்பாலார், 157.

குறவர், 127, 129, 143, 157, 231, 235 - 6. [லாகாதென்பது, 35.

குறளைகூறுவோர்மொழியைக்கொள்ள குறிஞ்சி, 374.

குறித்து - கருதி, 14.

குறித்துமாமெதிர்ப்பை, 33.

குறிப்புமொழி, 36, 196, 202, 209,

குறியஅரண், 177. [211, 237.

குறியவளை, 113.

குறியெதிர்ப்பை-குறித்த எதிர்ப்பை,

குறிகி - அனுகி, 54. [163.

குறுகிநிற்றல், 100, 152, 196.

குறுகுறுநடந்து, 388.

குறுங்கலி-ஒருதுறை; வேறுமகளிரை விரும்பிய ஒருவனுடைய காதல்.

கெடும்படி சொல்லுதல் (பு - வெ.

கரந்தை. 14); ஒருவனால் துறக்கப்

பட்ட அவடாமனைவியை அவனோடு

சேர்த்தும்பொருட்டு நீ இவன்பால்

அருள்செய்தலவேண்டுமெனவேண்

டுதல் (புறநா. 143. வி); 143-7.

குறுங்கோல, 339.

குறுங்கோழியூர் - ஒருநர்; தொண்டை

நாட்டிற் செங்கற்பட்டுக்கு மேற்

கேயுள்ளது(கருங்குழி), 17, 20, 22.

குறுங்கோழியூர் (கோளியூர்) கிழார் -

ஒருபுலவர், 17, 20, 22.

குறுந்தடி, 143, 365.

குறுந்தாளேற்றை, 379.

குறுநணி - அணிமை, 209.

குறுநரி, 359.

குறுநெடுதலை, 393.

குறுநெறி, 301.

௩௦ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

குறம்படு குண்டகம், 379.
 குறம்பர், 97, 293.
 குறம்பல்குறம்பு, 177.
 குறம்பலவொதுங்கி, 154.
 குறம்பபை - பேடை, 67.
 குறம்பு - அரண், 177; குறம்பர், 97; சித்தரண், 97, 386.
 குறம்புடைத்தல், 97.
 குறம்புதல், 333.
 குறம்புழை வேட்டுவன், 214.
 குறமகள் - மனைவி, 196, 342.
 குறமாக்கள் - சிறுபிள்ளைகள், 94, 104, 159. [389, 395 - 6.
 குறுமுயல், 322, 333 - 4, 339,
 குறை - முடிக்கப்படும்பொருள், 188,
 குறைச்சூடு, 395. [364.
 குறைத்தலைப்பினம், 371.
 குறையுறல், 341.
 குன்றம், 368.
 குன்றி, 159, 300, 340.
 குன்றினும் - குறையினும், 35.
 குன்று - சிறுமலை, 17, 211; பக்க
 மலை, 150, 353, 357. [338.
 குன்றுர்கிழார்மகனார் - ஒருபுலவர்,
 கூஉ - கூவுதல், 44.
 கூஉம் - கூப்பிடும், 4; கூவும், 28.
 கூகை - கோட்டான், 238, 240, 261,
 356, 359, 362.
 கூகைக்கோழியார் - ஒருபுலவர், 364.
 கூட்டியுரைத்தல், 140.
 கூட்டுமுதல், 376, 396.
 கூடகாரம், 51. [58, 273, 347.
 கூடல் - ஆறுகளின் சேர்க்கை, மதுரை,
 கூடலூர்கிழார் - ஒருபுலவர், 229.
 கூடு - நெற்கூடு, 148, 287.
 கூத்தச்சுற்றம், 153.
 கூத்தர், 28 - 9, 164, 221.
 கூதளம் - கூதாளி, 168, 380.
 கூதிர்க்காலம், 150. [250, 302.
 கூந்தல், 67, 133, 138-9, 202, 247,
 கூந்தற்கிழவர் - கணவர், 113.
 கூந்தற்கு நீலமணியுலகம், 147.
 கூந்தற்குப் புகையூட்டல், 146.
 கூப்பீடு, 44.

கூம்பு - பாய்மரம், 30.
 கூம்புவிடும்ஆம்பல், 383.
 கூமை, 393.
 கூர் - மிகுதி, 75.
 கூரை, 22, 332.
 கூலம், 381.
 கூவல், 306, 311, 319, 331.
 கூவிளங்கண்ணி, 158.
 கூவிள விறகு, 372.
 கூவை, 275.
 கூவையிலைப்பந்தர், 29. [160.
 கூழ் - சோறு, 70; பொருள், 142,
 கூழள்ளல் - செறிந்தசேறு, 185.
 கூழை - பின்படை, 88; மயிர், 61.
 கூளி, 23. [23.
 கூளியர் - ஆறலைகளவர், 136; மறவர்,
 கூற்றத்தன்னமுன்பு, 362.
 கூற்றம் - நாட்டின் ஒருபாகம், 24;
 யமன், 3, 210, 238, 361.
 கூற்று - யமன், 4.
 கூற்றைநோக்கிக் கூறியது, 227, 230.
 கேட்டி - ஒருவகைமீன், 18, 384.
 கெடுவியற்று - கெடுதலில்லாமல், 39.
 கெண்டி - கிண்டி, 391.
 கெண்டைவேலுக்கு உலகம், 287.
 கேட்டிசின் - கேட்டேன், 150.
 கேட்டில் - கேட்பேன், 27.
 கேடகம், 4, 15, 16 - 7, 63, 97 - 8,
 282, 285, 345.
 கேண்மதியத்தை, 363.
 கேணி, 364, 392.
 கேழ் - நிறம், 27.
 கேழலுமுதசேறு, 176.
 கேழலுமுதபுழுதி, 168.
 கேழற்பன்றி, 152, 176, 190.
 கேள்வி, 53, 72, 360, 400.
 கேள்விக்கினியை, 167.
 கேள்விமுற்றிய அந்தணர், 361.
 கேள்விகேளிர் - சிறைக்கோட்டங்காவ
 லர், 74.
 கேளால் - கேட்டறியோம், 76.
 கேளிர் - சுற்றத்தார், 42.
 கை - கோடாலியின்கை, 36; செயல்,
 59, 67, 90, 96.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭

கைக்கிளைத்திணை - ஒருதலைக்காமம்; அஃது ஆண்பாற்சுற்றுக்கைக்கிளை, பெண்பாற் சுற்றுக்கைக்கிளையென இருவகைப்படும், 83 - 5.
கைகவிரும்பு, 345.
கைகவித்து, 100. — 150.
கைதுவான் - கையொழியான், 334.
கைதுவான், 334.
கைநீட்டு - ஆயுதப்பிடி, 98.
கைபிணைந்து, 243.
கைபிழிபிண்டம், 246.
கைம்மானவேட்டுவன், 320.
கைம்முற்றல்-முடியா, 53.
கைம்மை-கைம்மைநோன்பு; விதவை, 25, 62, 246, 248, 250, 260-61.
கையறவு - மிடிமை, 157.
கையறுநிலை- ஒருதுறை; அரசலிறப்பு, அவனைச் சேர்ந்தோர் அவ்விந்ந்து பாட்டைச்சொல்லி ஒழுக்கத்தார் தல் (பு-வெ.சிதப்பின்பொது. 14); கழிந்து போன பொருளைக்குறித்து இரங்கிக் கூறுதல் (புறநா. 243 - வி); ௧5, 112 - 20, 217 - 27, 230-43, 260-61, 263 - 5, 270.
கையிலே, 158.
கைவலம், 152.
கைவழி - யாழ்; எப்பொழுதும் கைய கத்திருத்தலால் இப்பெயர்பெற்ற கைவளைமுறி, 237. [து, 149.
கொக்கின் தூவி நரைக்கூந்தற்கு உவம கொக்கு, 342, 395, 398. [ம், 277.
கொக்குகிர் நிமிரல், 395, 398.
கொங்கர், 130.
கொங்கு, 373.
கொட்கும் - குழுவரும், 43.
கொடாமையால் வருந்திக்கு, 27.
கொடி - ஒழுங்கு, 22, 52; துவசம், 9, 38, 362.
கொடிது - தீத்தொழில், 17.
கொடிதுடங்கு யானை, 228.
கொடியணியானை, 228.
கொடியோரைத் தண்டித்தல், 29.
கொடுங்கோல், 22, 71.
கொடுஞ்சி - தேர்மொட்டு, 77, 368.

கொடுத்தோய் - வழங்கினோய், 2.
கொடுத்திரையாடை, 275.
கொடுமை - வளைவு, 39, 118.
கொடுவரி - புலி; பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஆகுபெயருமாம், 135.
கொடுவான், 224.
கொடை, 131, 140, 394.
கொடைப்பெருமை, 27, 23, 39, 42, 55, 101 - 3, 134, 141, 149, 153, 171, 180, 189, 203, 366.
கொடைமடம், 142.
கொடைமேந்தோன்றல், 398.
கொடையாளியின் செல்வம் இரப்போர்க்கே யுரித்து, 199. [6.
கொண்கானங்கிழான்-ஒருபகாரி, 154-
கொண்கானம்-ஒருமலை(கொங்கணம்), 154 - 6.
கொண்டல் - கீழ்காற்று, 34.
கொண்டி - கொள்ளை, 78, 198; திறை, 51, 338, 382, 390.
கொண்டை, 61. [வழக்கு, 133.
கொண்டைமேற் காற்றடிக்க என்னும் கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவன் - கொண்கானங்கிழான், 155 - 6.
கொண்பெருங்கானம் - கொண்கானம், 154 - 6.
கொண்மார் - கொள்ளல்வேண்டி, 15.
கொண்மூ, 369. [ல்லி, 152.
கொண்மென - கொண்பினெனச்சொகொய்குரலரிசி, 328. -
கொய்து - பறித்து, 11.
கொய்யுமோன் - கொய்வோன், 252.
கொல், ஐயப் பொருளில்வருதல், 99, 264.
கொல்லன், 36, 170, 180, 312.
கொல்லன் பணிக்களரி, 95.
கொல்லாது - கெடுக்காமல், 55.
கொல்லி - ஒருமலை, 22, 152, 158.
கொல்லிப்பாவை, 251.
கொல்லிப்பொருநன் - ஓரி, 152.
கொல்லியோர், 22.
கொல்லை, 159. [வன், 152.
கொலைவன் - கொல்லுதலைச் செய்ப

௩௭௨ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கொழுவின் - கொழுவியமீன், 13.
 கொள், 105, 335, 392.
 கொள்கை - விரதம், 26, 93.
 கொள்ளார் - பகைவர், 158.
 கொள்ளி, 325.
 கொள்ளோனென்பதன் உயர்வும்கொள்
 வே நென்பதன் தாழ்வும், 204.
 கொள்ளை, 78.
 கொளீஇ - கொளுத்தி, 14, 55; பெ
 ய்து, 26, 390, 399.
 கொளுத்துச்செற்றத, 150.
 கொளை - பாட்டு, 11, 396.
 கொற்றக்குடை, 367. [55].
 கொற்றம் - அரசுபரிமை, வெற்றி, 21,
 கொற்றவள்ளை - ஒருதுறை; அரசு
 டைய கீர்த்தியைச்சொல்லி அவன்
 பகைவர் தேசம் கெடுத்தற்கு வரு
 நதுதல (பு - வெ. வஞ்சி. 8); 4,
 7, 41, 98. [171].
 கொற்றன் - பிட்டங்கொற்றன், 168,
 கொற்றனுழிஞை, 50.
 கொற்றுகைக்குற்றல், 55.
 கொன், 374.
 கொன்வரல் வாழ்க்கை, 379.
 கொன்றை, 1.
 கொன்றோர் - சிதைத்தோர், 34.
 கோ - அரசன், 22.
 கோங்கு, 341, 336.
 கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந
 தரஞ் சேரலிரும் பொறை, 17, 20,
 22, 53, 125, 229. [283, 396].
 கோசர் - ஒருவகைவீரர், 139, 169,
 கோட்டங்கண்ணி - வளைதலையுடைய
 மாலை, 275.
 கோட்டம், 299.
 கோட்டம்பலம், 245.
 கோட்டான், 238.
 கோட்டுமீன், 399.
 கோட்டை, 174.
 கோட்டிக்கெதங்கு, 17.
 கோடற்கண்ணிக் குதவர், 157.
 கோடாது - வளையாமல், 55.
 கோடாலி, 23, 36.
 கோடியர் - கூத்தர், 29, 368.

கோடு-கங்கு, 95; கொம்பு, 4; கெரம்,
 2; பக்கம், 35, 164; முருடு, 246;
 யாழின் ஒருதுப்பு, 127, 145, 373.
 கோடுகூடு மதியம், 67.
 கோடியரப்பி, 164. [205, 266].
 கோடை - கடிய செடுவேட்டுவன்மலை,
 கோடைக்காலம், 137, 161, 174,
 224, 237, 381, 389, 393, 395.
 கோடைபாடிய பெரும்பூதனார் - ஒரு
 கோண்டின், 392. [புலவர், 259].
 கோதமனார் - ஒருபுலவர்; இப்பெயர்
 கொதமனாரெனவும் வழங்கும்,
 கோது - சக்கை, 114. [366].
 கோதை - சேரமான் கோட்கோதைமார்
 பன், 48-9; சேரன், 172; மாலை,
 48. [212-7, 219 - 23].
 கோட்பெருஞ்சோழன், 67, 191,
 கோபம், 56, 72.
 கோய் - கன்முகக்கும் பாத்திரம், 300.
 கோயில - அரண்மனை, 36, 67, 241.
 கோல - கோற்றெழில், 36, 152.
 கோலகாலாக ஒதுங்கி, 159.
 கோலனை, 297.
 கோலோகம், 6.
 கோவதை முதலியவற்றை வாக்காற்
 சொல்லலுமாகாது, 34. [339].
 கோவலர் - இடையா, 224, 265,
 கோவலர் - இது பெண்ணையாற்றின்
 கரையின் கண்ணதொருநகரம்; இத
 ன் தலைவர் மலையமான் திருமுடி
 காரிமுதலியோர்; ஒரு காலத்து
 அதியமான் செடுமானஞ்சியால வெ
 ல்லப்பட்டது; கோவலெனவும் வழ
 ங்கும், 99.
 கோலூர்கிழார் (கோலூரழகியார்) 31-
 3, 41, 44 - 7, 68, 70, 308,
 373, 382, 386, 400.
 கோழி - உறையூர், 28, 52, 67, 212,
 கோள் - குலை, 168. [364, 383].
 கோளி - பூவாதுகாய்க்குமரம், 58, 254.
 கோனாட்டு எறிச்சலூர்மாடலன் மது
 ரைக்குமரலூர் (கோனாடு - இது
 சோழநாட்டின் உள்நாடுகளொன்ற
 டு), 54, 61, 167, 180, 197, 394.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭௩.

கோதமனார் - கோதமனார், 366.
கொளியர்-பாண்டியர், 3,
சக்கரம், 233.
சக்கரவாசக்கரவர்த்திகர், 175.
சக்கமனம், 62.
சகடம், 102, 185.
சகடை, 90.
சகரர், 6. [புலவர், 360.
சங்கவருணரெண்டும்பாக்கரியர் - ஒரு
சங்கிலி, 74.
சங்கு, 56, 225, 266, 397.
சடங்கு, 224.
சடை, 1, 56, 166, 251 - 2.
சந்தனம், 58, 108, 161, 239.
சந்தனவிதகு, 168.
சந்திரன், 6, 8, 13, 22, 25, 27,
31, 38, 55-6, 59, 60, 67, 102,
112, 160, 231, 260, 376, 396,
சந்து, 78. [400.
சந்துசெய்தல், 36.
சபை, 83.
சமம் - போர், 14.
சமைக்கப்படப்பாணை, 237.
சலலி - பறைவிசேடம், 152.
சனியின், 117.
சாஅய் - மெலிந்து, 146.
சாக்காட்டுப்பறை, 194.
சாகாடு - உருள், சகடம், வண்டி, 60,
90, 185, 256, 313.
சாடி - கட்சாடி, 297, 315. [287.
சாத்தந்தையார் - ஒருபுலவர், 80-82,
சாத்தன்-ஒலையூராம்கன்பெருஞ்
சாத்தன், 242; பாண்டியன் கீரஞ்
சாத்தன், 178, 395.
சாந்தம் - சந்தனம், 374, 380.
சாந்து - சந்தனம், 3.
சாபம் - வில, 14, 70.
சாமரம், 50.
சாயலர் - இனப்பையுடையர், 262.
சாயலுக்கு நீர் உவமை, 105.
சாயா - இனையாத், 3.
சாயின்று - சாய்ந்தது, 127.
சார்வு - புகலிடம், 205.
சாரல், 108.

சாரியை தோற்றம் வேண்டாததொகு
திக்கண வருதல், 155.
சாறு - விழா, 22, 82. -
சான்ற - அமைந்த, 11.
சான்றோர் - நற்குணங்களாலமைந்
தோர், 34, 191, 218, 375;
சான்றோரவையம், 266. [வீரர், 63.
சிக்கற் பள்ளி, 387.
சிகரம், 135.
சிக்கம், 71.
சித்திரம், 201.
சித்திரமாடம், 59.
சிதடன் - குருடன், 73.
சிதம்பு - குருடு; என்வகை யெசுசத்
துள் ஒன்று, 28.
சிதா - துளி, 105, 277.
சிதாப்புறத்தடாரி, 381.
சிதலை - கறையார், 51.
சிதலல், 114.
சிதாஅர், 385, 393, 398, 400.
சிதாஅவாபு, 376, 381.
சிதார் - சீரை, 69, 150.
சிதைய - அற, 13; சிதற, 36.
சிப்பி, 53.
சிமை - மலையுச்சி, 120, 158.
சிலகுடிச்சி யார், 328.
சிலலவிழ, 360.
சிலலொழுக்கு, 173.
சிலவளை விதலி, 103.
சலவ்வாவரகு, 321.
சிலசொல், 360.
சலம்பு - மலை, 36, 85, 143, 341.
சிலை - வில், 61.
சிலைக்கும் - கொட்டும், 170.
சிலைத்தாரா - இந்திரவிலபோன்றமலை,
சிலைத்து - ஒலித்து, 78. [10.
சிலவந்து - கோபித்து, 4.
சிலபெருமான், 1, 6, 55 - 6, 91,
சிலியின்கதை, 39. [166, 158.
சிற்றரண், 21, 97.
சிற்றரையம் - அரையமென்னும் நக
ரத்தின் ஒருபாகம், 32, 202.
சிற்றூறு, 260. [328, 330.
சிற்றூர், 143, 170, 285, 302,

ஞாச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

சிற்றூர் அரசர், 197, 299.

சிந்த - மிகுந்த, 1, 6.

சிந்த அரசாட்சி, 75.

சிந்தகுடி, 159.

சிந்தன்று - கனத்தது, 75.

சிதப்பு - செல்வம், 64; தலைமை, 15, 57, 72.

சிதப்புமை, 19, 33, 87, 100, சிறுஅர், 325, 334, 384. [103, 212.

சிறியகள், 235.

சிறியிலையெகம், 308.

சிறியிலை வெதிர, 109.

சிறியோன் அரசாட்சி, 75.

சிறுகடுகு, 281, 358.

சிறுகாடு, 126.

சிறுகினை, 376. [388.

சிறுகுடி சிழான் பண்ணை, 70, 173,

சிறுகுழல், 86, 116, 120, 129,

சிறுகுவடு, 118. [318, 332.

சிறுகுளம், 118.

சிறுசின்மீன், 348.

சிறுசெந்நா, 148, 168.

சிறுசொல, 82.

சிறுசோற்றுவிழா, 33.

சிறுசோறு, 235.

சிறுதலையாயம் - ஆட்டினம், 54.

சிறுதி, 331.

சிறுதிவிளக்கம், 324, 326.

சிறுதுணி, 247, 366.

சிறுதுறு, 177.

சிறுநனி, 247, 376.

சிறுநனிதமியன், 247.

சிறுநுண்ணெறும்பு, 173.

சிறுபதம் - தண்ணீர், 74.

சிறுபதை, 64, 152, 371. [178, 373.

சிறுபிள்ளைகள், 46, 61, 94, 104,

சிறுபுல்லாளர், 292, 327.

சிறுபேராளர் - சிறியபெரிய ஆண்மை யையுடையார், 178.

சிறுமுழா, 103.

சிறுவர், 381.

சிறுவெண்கடுகு, 98, 296.

சிறுவெண்டேரையார் - 'ஒருபுலவர்,

சிறுவெள்ளுப்பு, 386. [362.

சிறுவெள்ளென்பு, 362.

சிறை - அரண், 51; காவல், 17;

சிறகு, 3, 314, 3-6.

சின்னீர், 154, 325.

சின்னென்னுமிடைச்சொல்லால் முன் னிலை யொருமைவினைச்சொல் அ சைக்கப்பட்டுநிந்தல், 255.

சினவின் - கொதித்தெழுமாயின், 90.

சினை - மரக்கினை, 11.

சினை இ - கோபித்து, 2, 71, 278.

சினை இயோர் - சினப்பித்தோர், 41.

சினை வினை முதல்வினையொடுமுடிதல், 9, 22, 67, 213.

சீக்கும் - தூர்க்கும், 247.

சீத்துய்த்து, 400. [378.

சீதை ஆபரணங்களைக் கழற்றினமை, சீப்பு, 305.

சீயா - துவாத, 316.

சீர் - அளவு, 6; தலைமை, 24, 126;

தாளம், 62; நன்மை, 11; பெருமை,

சீர்ததி - மிகுபுகழ், 15. [1.

சீரை - துலாம், 43.

சீலைப்பேன், 136. [308, 316, 398.

சீறியாழ், 144, 146, 155, 302,

சீறுர், 324, 328, 330 - 31.

சுக்கிரன், 117, 389.

சுக்கிரோதயம், 385, 397.

சுகிர, 318, 381.

சுகிரந்த பஞ்சு, 125.

சுகிர்புரிநரம்பு, 109.

சுடழன் - குறிப்பினர், 32.

சுடர் - ஒளி, 6; சூரியன், 136.

சுடலை, 356.

சுகாடடில தெய்வமிருத்தல், 247.

சுகாட்டுப்பதவை, 238.

சுகாடு, 225, 238, 240, 245,

247, 250, 356, 359, 363.

சுகிழங்கு, 225.

சும்மை - ஆரவாரம், 22.

சுரபுன்னை, 158.

சுரபுன்னை பூவாலை, 131.

சுரம் - அரியவழி, 47, 103, 136,

140 - 41, 143, 152, 161, 265.

சுரியல, 307.

அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி. ௫௭௫

சருக்கி - கட்டி, 64.
 சருக்கினெம் - கட்டினெம், 206.
 சரை - உட்டுளை, 97.
 சரைக்கொடி, 116.
 சவர், 211, 373. [லோகம், 6.
 சவர்க்கத்திற்கு மேற்பட்டது கோ
 சவர்க்கம்புகுதல், 249. [நிலம், 120.
 சவல் - தோள், 139, 166; மேட்டு
 சவைக்க - உண்ண, 127.
 சளகு, 249, 321.
 சற்றம் - கிளைகள், 29, 47, 69, 362.
 சுறவு - ஒருமீன், 13.
 சுளை, 109, 116, 131 - 2. [228.
 சூட்டிய - நடாத்திய, 99; பரப்பிய,
 சூட்டிழைச்சி, 212.
 சூடு - சூட்டிழைச்சி, 34, 212; நெற்
 சூடு, 13, 366, 376, 397.
 சூதாடுகருவி, 52.
 சூர் - சூரபன்மா, 23.
 சூர்ப்பு - விளைந்தகடகம், 153.
 சூரியன், 2, 4, 6, 8, 25, 30, 34 -
 5, 38, 41, 43, 55 - 6, 59, 82,
 90, 136, 160, 174, 228, 374,
 ௫௭௭ - கருப்பம், 130. [376.
 சூழ்ச்சி - உசாவுதல், 2.
 சூழி, 375,
 சூளுதல், 178.
 சூளை, 228.
 செக்கர் - செந்நிறம், 16.
 செங்கழுநீர், 176. [117, 221, 230.
 சென்கோல், 20, 35, 39, 42, 55,
 சென்கோலை - சென்கோலையுடைய,
 செச்சை - கிடாய், 286. [20.
 செண்டு வெளி, 174, 220.
 செத்து - அறிந்து, 128, 271, 379.
 செதுக்கண் - ஒளிமுழங்கின கண்,
 செந்தில் - திருச்செந்தூர், 55. [261.
 செந்நாப்பிலவர், 107.
 செந்நீர்ப்பசும்பொன், 9. [390.
 செந்நெலுக்கு வேங்கைப்பூ உவமை,
 செம்பியர் - சோழர், 37, 228.
 செம்புதறியல், 119.
 செம்பூங்கண்ணி, 264.
 செம்மல் - தலைமை, 43, 47.

செம்மலை - தலைமையையுடையாய், 166.
 செம்மற்று - தலைமையையுடையது,
 செம்மறிக்கிடாய், 33. [33.
 செம்மறியாட்டுத்தசை, 96.
 செம்மால், 366.
 செம்மீன் - அங்காரகன்; திருவா
 திரையுமாம், 60
 செம்முகக்குரங்கு, 378.
 செம்முகமந்தி, 200.
 செம்முதுபெண்டு, 276, 280.
 செம்மை - நேர்மை, 3.
 செய் - செய்கை, 199.
 செய்தார், 397. [34; செய்வை, 12.
 செய்தி - செய்கை, 45; செய்ந்நன்றி,
 செய்திரங்காவினை, 10.
 செய்தீமோ - செய்வாயாக, 145.
 செய்யம்மோ - செய்வாயாக, 46.
 செய்யுள், 53. [35.
 செய்யுள்நோக்கி அகரம் விரிக்கப்படல்,
 செயற்கை - தொழில், 35.
 செயிர் - சூற்றம், 3.
 செயிர்த்தன்று - வெகுண்டது, 226.
 செயிர்தீர்கற்பு, 3.
 செரீஇ - செருகி, 22, 281.
 செரீஇய - செருகிய, 315.
 செரு - சண்டை, 14.
 செருக்கிய - களித்த, 200.
 செருந்தி, 390.
 செருப்பறை, 279.
 செருப்பிடைச்சிறுபரல், 257.
 செருப்புகலவேண்டி, 345.
 செருமலைதல் - ஒருதுறை; பசுக்களைக்
 கவர்ந்தோரைக் கிட்டி அவர் அஞ்
 சத்தாக்கிமிக்கபோசெய்தலை மேற்
 கொள்ளுதல் (பு. வெ. கார்த்தை.
 4); 259.
 செருவிடை வீழ்தல் - ஒருதுறை; அக
 ழியையும் காவற்காட்டையுங் காந்
 து இறந்தவீரருடைய வெற்றியைச்
 சொல்லுதல் (பு. வெ. வெட்சி. 4);
 271 - 2.
 செல்சார்பு - புகலிடம், 205.
 செல்ல - பரக்க, 26.
 செல்லாமோ - போவேமல்லேமோ, 64.

நீளக் அருட்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

செல்வக்கநிற்கோவாழியாதல் - செர
மாண்டிகத்தப் பள்ளித்துருசிய செல்
வக் கடுங்கோ வாழியாதன், 387.
செல்வத்தின் பாய் கொடுத்தல், 189.
செல்வர், 188.
செல்வ - செல்வம், 70.
செல்வை - செல்வமுடையாய், 70.
செல்ல - செல்லதல், 8.
செல்லு - சீதி, 30.
செலியர் - தலிக, 6.
செலியர் - போவதாக, 24.
செவ்விரிவார, 351.
செவ் வழி - இரங்கற்புண், 144, 147;
மாலைப்புண், 146, 149
செவ்வாய நீர் - அங்காரகன், 60.
செவ்வாசம் - செக்காவானம், 4, 16.
செவ்வியெடுமை, 35, 40, 54.
செவ்வியோர் - உடையிலைமையையுடையோர், 29.
செவிக்கின்றார், 167. [238.
செவிசெஞ்சேவன் - கழுதின் சேவன்,
செவியறிவு உ - ஞானதுறை; மாச்சரியமும் கெடுதலுமிலாத பெரிய எண்ணத்தை அரசுஉக்குச் சொல் உதல் (பு. வெ. பாடாண். 33); அரசன் செய்யவேண்டும் உலகங்காவல் முறைமையை அவனிடஞ் சொல்லி அவன் செவியிற்புகுத்தி அறிவித்தல் (புறநா. 5, 6, 35 - வி); 2, 3, 5, 6, 35, 10, 55, 184.
செழியன் - பாண்டியன், 19, 25.
செந்நல்வேறு செவிர்த்து வேறு, 226.
செந்நன்று - கறுப்புகொள்ளு, 226.
செந்நும் - செந்நுசெழிபும், 152.
செந்நை - சிறுநீறு; செந்நையுமாம்,
செநல் - வெகுட்சி, 15. [326.
செறிக்குநர், 378. [30.
செறிவினை - அடக்கத்தையுடையாய்,
செறு - வயல், 61, 184, 338, 340, 369, 397.
செறுக்கும் - அடைக்கும், 7.
செறுத்த - அடக்கிய, 53.
செறுவர் - பகைவர், 100, 205.
சென்மார், 362.

சென்மே - செல்வாயாக, 133. [6.
சென்னி-சோழன், 203, 266; தலை,
சேக்கும்-உறங்கும், 24, 209, 343.
சேக்கை - கட்டில், 50.
சேட்சென்னி - சோழன் நலங்கின்றி,
27, 225. [நான், 2.
சேண் - நெடுநூரம், 174; நெடு
சேண்விளங்கும்/தழ், 10.
சேப்பு - சிவப்பு, தங்க, 127, 347.
சேமவச்சு, 102.
சேய் - ஞாநகக்கடவர், 14.
சேயை, 381. [4].
சேர்ப்பார் - பெய்தலிலமுடையவர்,
சேர்ப்பு - க-ந்தகை, 49.
சேர்பு - பொருந்தி, 22.
சேர்மின்-அடையுமின், 9. [தை, 13.
சேரமா - அத்துவந்தசேரலிரும் பொ
சேரமா - கடலோட்டிய வேலகெழு
குட்டுவர், 369. [14, 387.
சேரமாங்ககிற்கோ வாழியாதர், 8,
சேரமா - கீணக்காலிரும்பொதை, 74.
சேரமா - கர - நேறிய ஒன்வாட்கோப்
பெருஞ்சேர றிரும்பொதை, 5.
சேரமா - குட்டுவன் கோதை, 54.
சேரமா - குட்கோ இளஞ்சேரலிரும்
பொதை, 210 - 11.
சேரமான் குட்கோச் சேரலிரும்பொ
தை, 210 - 11. [ன், 62-3, 368.
சேரமா - குட்கோ நெடுஞ்சேரலாத
சேரமா - கோக்கோதைமார்பார், 48-9.
சேரமான் கோட்டம் பலத்துத்துஞ்சிய
மாக்கோதை, 245.
சேரமா - சிக்கற்பார்வித்துஞ்சியசெல்
வக்கிற்கோவாழியாதர், 387.
சேரமான் செவ்வக்கிற்கோ வாழியா
தர், 14. [லிரும்பொதை, 50.
சேரமான் தகிரெறிந்தபெருஞ்சேர
சேரமான் பாமுனரெறிந்த பெய்தலன்
காணல் இளஞ்சேட்சென்னி, 10,
203. [கோ, 11, 282.
சேரமான் பாலைபாடியபெருங்ககிற்
சேரமான் பெருஞ் சேரலாதர், 65.
சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன்சே
ரலாதர், 2.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௪௪

சேரமான் மாந்தரஞ்சேர விரும்பொ
மை, 53, 125.

சேரமான்மாரி வெண்கோ, 367.

சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்
சேரலிரும்பொமை, 20, 22.

சேரமான் வஞ்சன், 398.

சேரன், 22, 39, 45, 126, 172.

சேவல், 67, 128, 238, 318. [325.

சேறு - செறிவு, 175, 225, 249,

சேறுகுத்தி - ஒருகருவி, 61.

சேறுபட்ட தசம்பு, 377.

சேறும் - செல்வதும், 113.

சேனை, 17, 37 - 8, 41 - 2, 62, 71-
2, 97 - 8, 110, 116, 122, 156,
169, 186, 197, 201, 205, 211,
226, 228, 301, 314, 351, 362,
373. [39, 90.

சோல்லிய - கனையவேண்டி; போக்க,
சொல்வருவித்தல், 3, 8, 10, 14, 17,
22, 39, 44, 143, 160.

சொலி - மூங்கிலின் உட்புறத்துள்ள
வெள்ளியதோல், 383.

சொலிப - நீக்க, 327.

சொற்பிறழ்ச்சி, 3.

சொன்றி - சோறு, 197.

சொன்னிழல், 373.

சோண்டுபிழஞ்சாற்றார்ப்பார்ப்
பான்கெனணியன்விண்ணந்தாயன்-
பாடப்பட்டோருள் ஒருவன், 166.

சோண்டுமுகையொர்ச்சிறுகருந்தும்
பியார் - ஒருபுலவர், 181, 265.

சோண்டு, 166, 181, 337, 382.

சோரும் - வடியும், 22.

சோலை, 33, 36, 338, 345.

சோழகுலத்தின்பெருமை, 35, 39.

சோழநாட்டு (சோழனுட்டு) ப்பிடஞர்
கிழார்மகன் பெருஞ்சாத்தன்-ஒருப
காரி, 395.

சோழநாடு, 13, 35, 38, 40, 61, 67-
8, 166, 174, 212, 382.

சோழன், 58, 378.

சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருந்
கிள்ளி, 16, 125, 367, 377.

சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித் தஞ்
சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, 61.

சோழன் உருவப்பெற்றோளஞ்சேட் செ
ன்னி, 4, 266.

சோழன்கரிகால்வளவன், 7. [6, 224.

சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தான், 65-

சோழன்குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளி
வளவன், 373.

சோழன்குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்
திருமாவளவன், 58, 60, 197.

சோழன்குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய
கிள்ளிவளவன், 34 - 41, 46, 69,
70, 173, 226-8, 386, 393, 397.

சோழன்கோயில், 378.

*சோழன்செங்கணன், 74.

சோழன்செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்
சேட்சென்னி, 370, 378.

சோழன் நல்லுருத்திரன் (நல்லுத்த
ரன்), 190.

சோழன் நலங்கிள்ளி, 27-33, 43-5,
47, 68, 73, 75, 225, 382, 400.

சோழன் நலங்கிள்ளிதம்பி மாவளத்
தான், 43. [சென்னி, 10.

சோழன் நெய்தலங்கான விளஞ்சேட்

சோழன் பகைமேற்செலவு, 41.

சோழன் போர்வைக்கோப் பெருந்
கிள்ளி, 80 - 85.

* சோழன்செங்கணன்-கோச்செங்கட்சோழன்; இவன் அறுபத்துமூன்று
நாயன்மார்களில் ஒருவன்; நன்னிலம் அம்பர்முதலான ஸ்தலங்களில் எடுப்பித்த
சிவாலயங்கள் இவனுல் எடுப்பிக்கப்பட்டனவென்று தேவாரத்திற் கூறப்பட்
டுள்ளன; “காவழிக்கலிதை பொய்கையுரை செய்யவுதியன், கால்வழித்தனை
யை வெட்டியரசிட்டிவன்” என்று கலிங்கத்துப்பரணியிற் சிறப்பிக்கப்பட்டவன்
இவனே. திருமண்கை மன்னன்பாடிய பெரிய திருமொழியில் ஆறும்பத்தில்
ஆறாம் திருமொழியிற் செங்கணன் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறான் (ராவ்பகதூர்
வி. வேங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

௩௭௮ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

சோழன் முடித்தலைக்கோப் பெருநற்
இள்ளி, 13.
சோழன் வேற்புறமடக்கைப் பெருநற்
(பெருவிறம்) இள்ளி, 62 - 3, 368.
சோழனொருவன் கப்பலைச்செலுத்திக்
காற்றை ஏவல் கொண்டது, 66.
சோழியவேனாதிதிருக்குட்டுவன், 354.
சோற்றுக்கட்டிகொடுத்தல், 177.
சோற்றுத்திரை, 33.
சோறு, 172, 261.
சோறுகொடுத்தல், 362.
ஓமலி - நாய், 74.
ஓமன் - சமன்; யமன், 6.
ஓண் - நாண், 14, 55.
ஓயில் - மதிம்கூட்டு, 21, 350, 355.
ஓயிற்செல்லு - பகல், 366.
ஓயிற்செல்லு, 321. [376.
ஓயிறு-ஓரியன், 2, 4, 6, 362, 374,
ஓய்ந்தஓயிறு - அத்தமிழ்த் ஓரியன்,
ஓய்ந்து, 277 - 8. [82.
ஓய்ந்தை, 378, 390.
ஓய்ம் - நினம், 177.
ஓயிறு - தேனீ, 93.
ஓய்ம் - பாக்க, 90.
ஓய்முக்குவோர்-அய்முக்குவோர், 337.
ஓய்ரோயன், 376.
ஓய்லிகோல், 315. [150, 247, 331.
ஓய்லி - கடைந்துகொள்ளப்பட்டதி,
ஓய்ளஸ் - தெரு, 15.
தகடு - புவிந் புறவிதழ், 202.
தகடு - ஓய்ந்; இது மைலன் இராச்
சியத்திலுள்ளது; விகாசமுடைய
பெருமாளென்பவனால் ஆளப்பட்
டது, 50, 230.
தகரம் - ஒருமாம், 131 - 2.
தகவு - தகுதி, 36, 44.
தகுதி - தக்கசெய்கை, 18. [தகுதி, 6.
தகை - அழகு, 59; கூறுபாடு, 38;
தகைத்த - கட்டப்பட்ட, 70.
தகைத்தல் - சுற்றுத்தல், 69.
தங்கால்-பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருத்
தங்காலென்னுமோர்; தண்கா
லெனவும் வழங்கும், 326.
தங்காற்பூட்டு(ருட்)கோவலனார், 326.

தச்சன், 87, 290.
தச்சன்சிறுவர், 206.
தசம்பு - குடம், 224; மிடா, 33,
தசை, 258. [377.
தஞ்சம் - எளியது, 73; எளியேன்,
தட்கும் - தனையாரிற்கும், 193. [34.
தட்டை - இளிகழகருவி, 49. [18.
தட்டோர் - தடைப்படச்செய்தோர்,
தட்ப - தடுப்ப, 124, 275.
தட - பெருமை, 14.
தடக்கை, 90.
தடவரல் - வளைவு, 135.
தடவு - ஓமகுண்டம், 201; சுனை,
105; பெருமை, 140, 199.
தடாரி - கிண்ப்பறை, 72, 249, 368,
376, 381, 385, 390, 395.
தடாரிப்பறை, 398.
தடி - ஊன்மடி, 235; சூசு, 14,
தடியும் - வெட்டும், 36. [150.
தண்காற் பூட்டுகொல்லனார்-ஒருபுலவர்,
தண்ட - நீங்க, 384. [326.
தண்டம் - தண்டனை, 10.
தண்டா - தணியாத, 6.
தண்ணடை, 285, 287, 297 - 9.
தண்ணுமை - முழவு, 15, 89, 210,
270, 289, 293, 348. [24.
தண்மை - குளிர்ச்சி, 11; மென்மை,
தணிதி - தணியை, 10. [194, 322.
ததும்ப - நிரம்ப, 177; மிகவொலிப்ப,
ததைய - சிதற, 53, 126, 326. *
தந்து - கொண்டு, 6.
தந்துமாமன் - ஒருதலைவன், 360.
தந்தை, 340 - 41.
தந்தைகடல், 312.
தப்பல் - கொல்லல், 74.
தப்பிய - பிழைத்த, 34.
தபுதி - அழிவு, 43.
தம்மென - தாருமென, 203.
தம்மைப் பிறப்போலக் கூறல், 34.
தமக்கெனமுயலாமை, 182.
தமர் - தனக்குச்சிறந்தோர், 157.
தமர்பிழையைப்பொறுத்தல், 157.
தமித்து - தனித்து, 184. [357.
தமிழ்நாட்டரசர், 35, 109-10, 205,

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭௯

தமிழகம், 168.
தயிர், 215, 326.
தயிர்கடைதல், 257.
தயிர்மிடா, 33.
தரமறிதலறிதென்றல், 121.
தரிஇய - தரவேண்டி, 205.
தருப்பை, 93, 234, 360.
தருமத்தின்பெருமை, 55.
தருமநூல், 15, 34.
தருமபுத்திரன், 366.
தருமமொடுஇயல்வோள், 353.
தருஉந்து - தரும், 24.
தருஉம் - தரும், 35. [235].
தலை - அசை, 19; இடம், 3; தலைமை, தலைஇ, 192, 260, 371.
தலைஇய - தலைப்பட்ட, 2; பெய்துமாறிய, 119; மிகப்பெய்த, 361.
தலைஇயாங்கு, 159.
தலைக்கை - முதற்கை, 24. [ண்ட, 2.
தலைக்கொண்ட - தன்னிடத்தே கொ
தலைக்கொண்டென - தொடங்கிற்றுச,
தலைகுலியாத நெற்போர், 61. [82].
தலைச்சுற்றம், 285.
தலைத்தோற்றம்-ஒருதுறை; ஒருவரன்
பகைவர் பங்குகூகக் கைக்கொண்டு
வருதலறித்து உதவுமுறையார் மன
மகிழ்தல் (பு. வே. வெட்டி. 12);
தலைநீர்நாடல், 390. [262].
தலைப்பாடு - டோப்பிதல், 70.
தலைப்பெயர - கழிச, 161.
தலைப்பெயர்வெண்மையணி, 60. [223].
தலைப்போகன்மை - முடிப்புபோகாமை,
தலைமையங்கிய - கைகலந்த, 19.
தம்பயாட்டம்-குதிரையின் தம்பயிலணி
யடப்பட்ட மயிர், 2, 4, 15.
தலையாலக்கானத்துச் - செருவென்ற
நெடுஞ்செழியன், 17 - 9, 23 - 6,
72, 76 - 9, 371 - 2.
தலையாலக்கானம் - தலையாலக் கா
டென்னுமர்; இதன் வரலாற்றை
'ஆலக்கானம்' என்பதின் காண்க,
17, 19, 23, 72, 76, 371.
தலையாலாகிய அடுப்பு, 372.
தலையோர் - முன் செல்வோர், 225.

தலைவனுக்குச் சூரியன் உவமை, 4.
தவச்சிறிது, 331.
தவம், 251 - 2, 358.
தவல் - இறந்துபடுதல், 238.
தவழ - பாக்க, 38.
தவிர்ந்துவடுபரிசில், 159.
தவிரா-ஒழியாத, 3.
ததிஇ - தழுவி, 93; அணைத்துக்
கொண்டு, 135.
ததிஇய - அணைத்துக்கொண்ட, 23.
தழும்பன் - ஒருபகாரி; இவனது ஊர்
ஊனூர், 348.
தழுவ, 357 - 60.
தழை - மகளிரணியும் ஒருவகையுண்ட,
61, 116, 248, 340 - 41.
தழைப்பந்தர், 262.
தழைமாலே, 54, 269.
தள்ளாதோர் - தள்ளாதவர், 18.
தளம்பு - சேறுகுத்தி, 61.
தளிர், 159.
தற்குறிப் பேற்றவணி, 241.
தற்கை - மரங்களைத் தறித்தற்குரிய
தொரு கருவி, 206. [தல், 72.
தன்வலை பிரவலைப் பொருளில் வரு
தன்னை - தலைவன், 279.
தன்னைமார், 342, 345.
தன்னையர், 350.
தா - வலி, 152.
தாக்கி - வெட்டி, 126.
தாங்கம், 154.
தாங்க - பிடிக்க, 14.
தாங்கா, 325.
தாங்கி - தடுத்து, 62, 125.
தாங்கிய - தடுத்த, 97.
தாடி, 83, 257 - 8.
தாடோய்தடக்கை, 90.
தாணிழல் வாழ்க்கை, 2, 65, 379.
தாணிழல் வாழ்நர், 161 - 2.
தாணிழலேம், 397.
தாதெருமறுகு, 311.
தாபதலை - ஒருதுறை; கணவனிடப்
பிணைவி வைதலியமடைந்த நிலை
யைச்சொல்லுதல் (பு. வே. சிறப்
பிப்போது. 4); 143, 248 - 50.

௩௮ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

- தாபதவாகை - ஒரு துறை; முனிவரு
டையநடையைச் கூறுவது (பு.வெ.
வாகை. 14); 251 - 2.
தாமப்பல்கண்ணனார்-ஒருபுலவர், 43.
தாமரை, 246, 397.
தாமரைப்பூ, 27 - 8.
தாமரையிலை, 27. [வ.ப., 399.
தாமரன் தோண்டிக்கோள் - ஒருதலை
தாயங்கண்ணியார்-ஒருபுலவர், 250.
தாயம் - உரிமை, 17, 73.
தாயில்குழவி, 379. [டை, 15, 62.
தார் - மாலை, 1, 10, 61; முன்பு
தாரம் - பலபண்டம், 30, 343.
தாரைகீர், 361, 367.
தாலம்-உண்கலம், 120.
தாலி - ஐம்படைத்தாலி; இளமைப்
பருவத்தில் ஆண் குழந்தைகளின்
கழுத்திலுரியும் ஒருவகை அணி, 77.
தாலில்கன்பொன், 152.
தாழி, 228, 238, 256, 364.
தாழிய பெருங்காடு, 364.
தாழை - தெங்கு, 17.
தான் - முயற்சி, 18, 34, 75, 109; ஒரு
தான்சேருவர், 361. [வின்.கீள், 355.
தான்பாடல், 34.
தான்பாடுகம், 393.
தாள்வாழ்கவென்றல், 70, 101, 103,
171, 382, 386, 395.
தாளி - ஒருசெடி, 252, 328.
தாளியடித்தல் - டல்லியுடல், 120.
தாளிப்பு, 127, 160, 250, 360.
தானை - சேலை, 228, 327.
தானைநிலை-ஒருதுறை; இரண்டுசேலை
பும் தனதுவீரத்தைக்கொண்டாடும்
படி. ஒரு வீரன் போர்க்களத்திற்
சிறப்பெய்தித்திறல் (பு. வெ. தும்பை.
22); 276.
தானைமரம் - ஒருதுறை; போர்செய்
தற்கெதிர்த்த இருவகைச் சேலைகளும்
தம்முட்பொருது மடியாத
வண்ணம் ஒருவீரன் பாதுகாத்த
ஆற்றலினது உயர்ச்சியைச்சொல்
வதல் (பு. வெ. தும்பை. 3); 87-
90, 170, 294, 300, 301.
தீகழ்தல் - விளங்குதல், 25.
திகிரி, 32. [396.
திற்கள் - சந்திரன், மாதம், 13, 87,
திற்களன்னதடாரி, 400.
திசை, 30, 41.
திசைச்சொல், 261.
திலிர்த்த - செறிந்த, 2.
திணை - குடி, 24, 27, 159, 373.
தித்தன் - ஒருசோழன், 80, 352,
திதிபதினைந்து, 400. [358, 395.
திமிரி - திமிர்ந்து; பூசி, 258.
திமில் - லீண்டடகு, 24, 60, 303.
திரங்க - உலர், 389.
திரங்கி - உலர்ந்து, 177.
திரங்கிய, 159, 160, 370.
திரியாச் சுற்றம், 2.
திரியிலும் - வேறுபடினும், 2.
திரிபர் - வேறுபடர், 58.
திருகி - முறுகி, 37.
திருகிய - முறுகிய, 25.
திருச்செந்துர், 55.
திருத்தாமனார் - ஒருபுலவர், 398.
திருத்தி - செவ்விதாக்கி, 17.
திருத்தாவாழ்க்கை, 265.
திருமகள், 358.
திருமனை, 379.
திருமால், 56 - 8, 174, 198.
திருவில் - இந்திரவில், 20.
திரைக்கும் - சுருட்டும், 97.
திரைகடிகள், 195.
தில்ல, 246.
தில்லத்தாரி, 253.
தில்லென்பது விழைவின் கண்வருதல்,
13, 80, 166, 171, 213, 246,
தில்லை - ஒருமரம், 252. [284, 306.
தினாப்ப - வினையாடாநிற்க, 253.
திறத்தல் - திறந்துவிடுக, 44.
திறம் - கூறுபாடு, 6; பக்கம், 1.
திறல் - வலி, 3, 39.
திறவோர் - கூறுபாடறிவோர், 192;
சான்றோர், 221.
திறன் - பக்கம், 1.
திறை - கப்பம், 22, 97, 156, 387.
தின்மென - தின்மினென, 150.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௧

தினை, 28, 119 - 20, 143, 159,
168, 319 - 20, 328, 333, 335.
தி, 51.

திக்கடைகோல், 315.

திஞ்சாறு - இனியசாறு, 24.

திஞ்சனை - இனியசனை, 109.

திஞ்செறிதகம்பு - கட்டுடம், 239.

திட்டி - கோதி, 62.

திது - குற்றம், 93.

திநீர் - இனியஇளநீர், 24.

திநோய், 185.

திமை - கொடுமை, 10.

திய கனா, 41.

திர்ந்தல் - அறுத்தல், 3.

திர்ந்தன்று - திர்ந்தது, 42.

திவேட்டு, 251.

திற்றி - உண்பித்து, 337.

துக்கக்குறிப்பு, 144, 154.

துக்கவகை, 242.

துகிர் - பவழம், 218.

துகில்விரி, 337.

துகிர்கொடி, 157.

துஞ்சாய் - மடியாய், 22.

* துஞ்சிய, 34, 46, 51, 58, 69,
173, 187, 373, 387.

துஞ்சுதல் - தங்குதல், 54.

துஞ்சும் - தங்கும், 20; தூங்கும், 2.

துடரிப்பழம் புளிப்புடையது, 177.

துடி, 170.

துடிய, 280.

துடியடி, 369.

துடியா, 291, 335.

துடியன், 269, 285.

துடியெறிபுலையன், 287.

துடப்பு, 26, 328, 372.

துடைக்கும் - தடவும், 38.

துணரியது, 381.

துணி - துண்டம், 35.

* துஞ்சிய (காரியாற்றுத்துஞ்சிய மெடுங்கிள்ளி, சேரமான் கோட்டம் பலத்துத்துஞ்சிய மாக்கோதை, சேரமான் சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செலவக் கடுக்கோ வாழியாதன், சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சியலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவாவன், சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், சோழன் குளமுத்தத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாதன், பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாதன் வருதி, பாண்டியன்சுத்திரமா டத்துத்துஞ்சிய நன்மாதன், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெரு வருதி): இவற்றிலுள்ள 'துஞ்சிய' என்றொரு சொல்லின் பொருள் இறந்த வெட்பதே. சீலப்பதிகாரம் மதுரைக்காண்டமுடிவில் 'அரசு கட்டிலிற்றுஞ் சிய பாண்டியன் மெடுஞ் செழியன்' என்று இளங்கோவழகன் கூறியிருத்தல் காண்க; இன்னும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருத்தொண்டத்தொகையில், "கருவூர்த்துஞ்சிய புகழ்ச்சோழர்" என்ற எடுத்தோதியும்காண்க. அக் காலத்தரசர் புராட்டைக் கைப்படுத்தி மாற்றரசரைப் போர்க்காத்தல் முறிய அடித்திருந்ததால் அதனைவிளக்கும் தொடர்ச்சொற்களைச் சேர்த்து, 'பாண்டியன் ஆரியப் படைத்த மெடுஞ்செழியன்' என்றும், 'பாண்டியன் தலையாலக் காணத்துச் செருவென்ற மெடுஞ்செழியன்' என்றும், 'பாண்டியன் கானப்போர்த்த உக்கிரப்பெருவழுதி' என்றும் அவர் பெயரைப் பிற்காலத்தார் வழங்கிவந்துபோலவே, மேலேகூறப்பட்ட இடங்களில் உவ்வவ்வரசர் இறந்த தனால் அதனையே விசேடணமாக்கி அவர்கள் பெயரைப் பிற்காலத்தார் வழங்கி வந்தார்களென்று தோற்று கிண்டது (வ. கணகசைப்பி பிள்ளையவர்கள் எழுதியது); இப்படியே, அரசர்கள் இறந்த காலத்தை அவர்கள் பெயர்க்கு விசேடணமாக்கிக் கூறுதல், கோழக்கோட்டு ஸாமுத்திரி அரசரின் பரம்பரை வழக்கமென்று தெரிகிறது.

நாடக அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

துணியல் - தடி, 61.
 துணிவு - தெளிவு, 23, 214.
 துணைவஞ்சி-ஒருதுறை; பிறரைவெல்ல
 வாவது கொல்லவாவது துணிந்து
 நிற்கின்றனொருவனைச் சில கூறிச்
 சந்திசெய்வித்தல் (புறநா. 36,
 45-6, 57-வி) 36, 45-7, 57, 213.
 துதி - துதி, 353. [380.
 துப்பு - வலி, 11, 54, 122; பகை,
 தும்பி - ஒருவகைவண்டு, 280.
 தும்பிசொகிளனார் - ஒருபுலவர், 249.
 தும்பை, 2, 96, 283, 347.
 தும்பைத்தனை - பகைவரோடு போர்
 செய்தலைநேர்ந்து தும்பைப்புகைச்
 சூடுதல், 62-3, 60, 87-90, 273-
 8, 283-4, 286, 288, 294 - 5,
 300 - 04, 307, 309 - 11.
 தும்பைமாலை, 96.
 தும்பைமாலை பொன்னாசெய்யப்படு
 தல், 2.
 துமிந்து - துண்டமாகி, 19.
 துமிய - துணிய, 211.
 துய்த்தலைமந்தி, 158.
 துயில், 320.
 துயின்மடிதல் - உறங்குதல், 126.
 துரந்து - செலுத்தி, 14.
 துரப்ப - செலுத்த, 8.
 துரியோதனன் ஒருதலியுத்தமவர், 2.
 துரும்புபடுகிறார், 398.
 துலாக்கோல்யாசாத்தந்தந்தாத் செய்
 யப்படுதல், 39.
 துலாக்கோற்றம், 43.
 துலாம், 39.
 துட்வார் - உட்வார், 159.
 துடர், 393.
 துவராபதி-இது பழையவேளிக்களின்
 ககரம்; இருங்கோவேளுகை - யது;
 துவரையெனவும் வழங்கும்;
 துவரையமுத்திரமென்று இப்பொ
 ருது வழங்கப்படுகின்றதென்பர்.
 'அகத்தியனார்... துவராபதிப்போ
 ர்து நிலங்கடத்தெடுமுடியண்ணல்
 வழிக்கண் அரசர்பதி நெண்மரை
 யும் பதினென்றடி வேளினுள்ளிட

டாரையும் அருவாளரையுங்கொண்டு
 போந்து காடுகெடுத்து நாடாக்கி'
 எனத்தொல்காப்பியப்பாயிரவுரை
 யிலும், 'மலபமாதவன்நிலங்கடந்த
 நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியரு
 டுங்கொணர்ந்த பதினெண்வகைக்
 சூழப்பிதந்த வேலிர்க்கும்' என
 அகத்தியனாயில் 32 - ஆம் குத்திர
 புறையிழைநச்சீனர்க்கினியர்எழு
 தியிருத்தல்காணாக, 201.
 துவரை - துவராபதி, 201.
 துவை-உணவின்விசேடம், 14, 113,
 160, 250, 360, 390.
 துவைத்து - ஒலித்து, 4.
 துழந்த - துழாவிய, 26.
 துழந்து - துழாவி, 188.
 துழை - குழுவரும், 174.
 துழை - துழாவி; துழந்து, 370.
 துளங்கலசெல்லாது - தளராது, 58.
 துளங்கிய - நிலைகலங்கிய, 23.
 துளங்கின - தளர்ந்தன, 62.
 துளங்குதல் - அசைதல், 15.
 துளிரசைப்புள் - வானம்பாடி, 198.
 துறுகல் - பொற்கைக்கல், 202, 300.
 துறை, 21, 84, 166.
 துறைநலனிமருதம், 344.
 துறைமுகம், 30.
 துறைமுகர் ஒண்டுகிழார், 136.
 துன்புறுவி, 161.
 துன்பம் - கையல், 136.
 துன்பம் - அனாதை, 23.
 துணித்தமுகம், 6.
 துடய - துட, 143.
 துட்கணங்குறியின்கூடு, 225.
 துட்கும், 247.
 துட்க - துட, 62.
 துட்குதல் - செறிதல், 126.
 துவருத்து - துடும், 24.
 துட்கெயிலெறித்த சோமன், 39.
 துண், 86.
 துண்டில், 399.
 துணில்செய்வமிருத்தல், 52.
 துது, 284.
 துட்பு - துணை, 19.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௩

தாமக்கோள், 117.
 தாவல் - தாவலை, 24.
 தாவாக்குழவி, 379.
 தாவாத - உண்ணாத, 4.
 தாவி, 391.
 தாவுதல், 331.
 தாவெள்ளறுவை, 286, 291, 311.
 தாவெறியும் - தாவஎறியும், 211.
 தேங்கு, 17, 24, 29, 61.
 தெடாரி - தடாரிப்பறை (மோனை),
 தென்கண், 381. [368, 376.
 தெப்பம், 192.
 தெய்வத்திற்குரியஞ்சை, 52.
 தெய்வம், 106, 143, 158. [ள், 259.
 தெய்வம் உடம்பிலேற்பட்ட புலமக
 தெய்வம் எல்லாபுக்களையும் ஏற்றுக்
 கொள்ளுமென்றல், 106.
 தெய்வலோகம், 174. [துலாக்கோல், 6.
 தெரிகோல் - பொருள்களை ஆராயும்
 தெரியல் - மாலை, 23, 29, 82.
 தெரு, 345.
 தெட்வர் - பகைவர், 6.
 தெவ்வீர் - பகைவர், 87.
 தெவிட்டும் - அசையிடும், 161.
 தெளிர்ப்ப, 397.
 தெளிவில்லாதோர், 214.
 தெற்றி-திண்ணை, 53; வேதிகை, 36.
 தெற்றிக்கிடத்தல், 97.
 தெற்றிப்பாவை, 283.
 தெறமென, 337. [251.
 தெறல் - அழித்தல், 2; வெம்மை, 20,
 தெறிக்கும் - துள்ளும், 259.
 தெறித்தல் - துள்ளல், 23.
 தெறிப்ப - முறற, 258.
 தெறுகதிர் - சுடுகின்றகதிர், 43.
 தெறுதல் - சுடுதல், 15; தண்டஞ்செய்
 தெறுவர், 307. [தல், 29.
 தெறுவர - வெருட்சிதோன்ற, 50.
 தெறுழி - காட்டிதுள்ளதொருகொடி;
 புளிமாவென்றுமுறைப்பர், 119.
 தென்பரதவர், 378.
 தென்பல்வத்துமுத்து, 380.
 தென்புலவாழ்நர் - தென்றிசைக் கண்
 வாழும் பிதிரர், 9.

தென்னம்பொருப்பு - பொதியின்மலை,
 தென்னர், 400. [33, 215.
 தென்னவர் மறவன், 380.
 தென்னவன் மருகன், 388.
 தெனாது - தெற்கின்கண்ணது, 6.
 தேட்கடுப்பன்னதேறல், 392.
 தேம் - தேயம், 6; தேள், 24.
 தேமல், 350, 352, 354.
 தேய்வைவெண்காழ், 369.
 தேர், 4, 11, 39, 45, 55, 87, 101,
 109, 123, 141, 144 - 6, 197,
 200, 296, 345, 351, 359, 368-9,
 377.
 தேர்க்கால் - குயவன் கலம்வணையுந்
 திகிரி; தேர்க்கால் போன்றிருத்த
 லின் இப்பெயர்பெற்றது, 32, 87.
 தேர்க்கொடுஞ்சி, 77.
 தேர்கொடுத்தல், 114, 121.
 தேர்வண்கிள்ளி, 27 - 33, 43-5, 47,
 68, 73, 75, 225, 382, 400.
 தேர்வண்பாரி, 118.
 தேர்வண்மலையன், 125.
 தேர்வீசிருக்கை, 69, 114.
 தேரில் மணிகட்டுதல், 200.
 தேவர், 38, 55, 62, 99.
 தேவருலகத்துள்ளகுறைவு, 38.
 தேவருலகம், 22, 228.
 தேள், 392,
 தேற்றாய் - தெளியாய், 59.
 தேறல், 397.
 தேறலை - தெளியாய், 10.
 தேள், 93. [353.
 தைஇ - செய்து, 126, 243; அணிந்து,
 தைஇய - செய்துபுனைந்த, 40; புனைந்
 துசெய்த, 33. [70.
 தைமாதத்திற் குளங்குளிர்த்திருத்தல்,
 தையல், 136.
 தைவருதல் - தடலிவருதல், 2.
 தொகுக்கும் - திரட்டும், 13.
 தொகுத்தல், 33, 69, 92, 155.
 தொகைநிலை - ஒருதுறை; போர்க்களத்
 திலே எல்லாரும் ஒருங்குமாய்க்த
 தைச்சொல்லுதல் (பு.வெ.தும்பை.
 28); 62 - 3.

நிஅச அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

தொட்டு - செறித்து, 77; தோண்டி, 62.

தொடக்குநர், 378.

தொடர் - சங்கிலி, 74.

தொடலை, 271, 339, 341.

தொடாஅல், 371. [238; வீரவளை, 26.

தொடி - புண், 243; வயிர், 24, 83,

தொடித்தலைவிழுத்தண்டினர் - ஒரு புலவர், 243.

தொடிமருப்பு, 336.

தொடிமானுலக்கை, 399. [135.

தொடுக்குவர் - வளைத்துக்கொள்வர்,

தொடுத்தல், 154, 156, 164, 327.

தொடுத்தல் - தொண்டைத், 6.

தொடுமின் - பிழிமின், 262 - 3.

தொடை - சந்து, 78; தொடுத்தல், 3; யாழ்வரம்பு, 70.

தொண்டி - இது கடங்கரையிலுள்ள தொருநகரம்; சேரருடையது, 17, 48.

தொண்டியோர், 17.

*தொண்டைமான், 95. [185.

தொண்டைமான் இளந்திரையன்,

தொய்யாவுலகம் - சவர்க்கலோகம், 214.

தொலைஇயோன் - தொலைவித்தோன், 125.

தொலைச்சி - தொலைத்து, 29, 224.

தொலைச்சிய - தொலைத்த, 150, 205,

தொழில் - செயல், 14. [325.

தொழுதி - கூட்டம், 44.

தொழுவர் - உழவர், 24, 209, 379.

தொன்று - பழமை, 217.

தொன்றுபடுகிறார், 400.

தொன்மைசுட்டியவண்மை, 330.

தோட்டி - அங்குசம், 14; ஒருமலை,

இது கண்மரக்கோப்பெரு நள்ளி

யுடையது, 150.

தோடு - இதழ், 22; இலை, 120;

தோகுதி, 238.

தோண்டாது - பறியாமல், 30.

தோணி, 299, 343.

தோய்தல் - பொருந்துதல், 14.

தோல் - கேடகம், 4, 300, 311; பரி

சை, 16, 97; யானை, 7, 300,

தோள், 61. [317.

தோற்றம் - காட்சி, 31.

தோன்றல் - தலைவன், 21.

தோன்றிக்கோ, 399.

* தொண்டைமான் (தொண்டைமானென்பதற்குப் பொருள் பெரும்பா னைற்றுப்படையுரையிற் காண்க): ஒரு சோழன் சிறப்புப்பெயராகிய ஆதொண் டையென்னும் பதத்திலிருந்துண்டான காரணப்பெயரென்று சிலர் கூறுவர். சோழர் பல்லவர்களை ஜயித்து அவர்களுடைய நாட்டைக் கைக்கொண்டபின், பல்லவ குலத்தைச் சேர்ந்த மன்னவர்கள் தொண்டைமானென்ற பட்டப்பெய ரைப்பெற்றுச் சோழராஜாக்களின்மீதுச் சிற்றரசராய்க் காஞ்சிமண்டலத்தையும் அதனைச்சூழ்ந்த நாட்டையும் ஆண்டு வந்தார்கள். கலிங்கத்துப்பரணி யிற் சிறப்பிக்கப்பட்ட கருணாகரத்தொண்டைமான் என்பவன் இத்தன்மையை யுடைய சிற்றரசராகளில் ஒருவன்; தஞ்சாவூரில் சாமந்தநாராயண விண்ணகர் என்று ஒரு விஷ்ணுகோயில் எடுப்பித்துச் சாமந்தநாராயண சதுர்வேதி மங்கல மென்று ஒரு கிராமம் உண்டாக்கி அந்தக் கிராமத்தில், வியாக்கியாதாக்கர்களா யிருந்த சதுர்வேதிப்பட்டர்கள் நூற்றாறுபெருக்கு விருத்திகளை நியமித்தா னென்று தஞ்சாவூர் பெரியகோயிற் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்றிற் கூறப்பட்டுள்ள சாமந்தநாராயணத் தொண்டைமான் என்பவன் மற்றொருவன். 'சேக்கிழார் நாயனார் சகோதரருக்கு அநாயச் சோழமகாராஜன் தொண்டைமான் என்னும் பட்டப்பெயர் கொடுத்ததாகச் சேக்கிழார் நாயனார் சரித்திரத்தால் தெரியவரு கிறது. தொண்டைமான் என்பது முற்காலத்தில் பல்லவர்கள் அரசாட்சிசெய்த நாட்டின் பெயர். இந்நாட்டுக்கு ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலமென்று மற் றொரு பெயருண்டு (ராவ்பகதூர் வி. வெங்கடையாரர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ருஅரு

தோன் திமலை, 399.
 க்க - சுடுக, 57.
 கர் - கோயில், 6; நகரம், 23, 148.
 கா ஆல் - நகுஜின் நிலைன், 253.
 குதக்கனார் - சிரிக்கத்தக்கார், 72.
 கை - மகிழ்ச்சி, 212.
 கைப்புலவாணர், 387.
 ச்சுவர், 360.
 ச்செள்ளை (நச்செள்ளை), 278.
 ச்சை - ஆசை, 15. [387, 398.
 ச்சைவர் - விரும்பிவந்தோர், 170, 373,
 ச்சைவேட்கை - நச்சியவிரும்பம், 3.
 நடப்பிற்குரியோர், 190.
 நட்பு, 190, 216 - 7.
 நடத்திசின் - நடப்பாயாக, 255.
 நடுக்கு - நடுக்கம், 2.
 நடுகல், 221, 223, 232, 260 - 61,
 263 - 4, 306, 314, 329, 335.
 நடுகலாயினன், 221.
 நடுங்க - தலையசைத்துக்கொண்டாட,
 நடுநாள் யாமம், 189. [145.
 நடை, 312.
 நண்ணார் - பகைவர், 23.
 நண்பல், 384.
 நண்பு, 71.
 நண்மையன், 380.
 நணி - அணிமை, 154, 253.
 நணிநணியிருந்த, 177.
 நத்தை, 261.
 நத்தினேற்றை, 266.
 நம்பி - விரும்பி, 136.
 நம்பி நெடுஞ்செழியன், 239.
 நயந்து - மகிழ்ந்து, 59; விரும்பி,
 நயம் - இன்பம், 145. [144.
 நயவ - நியாயத்தையுடையன், 58.
 நயவரு, 308.
 நயன் - ஈரம், 227.
 நகம், 5.
 நகந்தக்கோதை, 302.
 நகந்தம் - நகந்தப்பூ, 235.

நரந்தைப்புல், 131 - 2.
 நரம்பின்சுகிர், 381.
 நரம்பு, 308. [120.
 நரலுதல் - மூங்கிலிழைந்தொலித்தல்,
 நரி, 291, 359, 369, 373. [195.
 நரிவெருத்தலையார் - ஒருபுலவர், 5,
 நரை, 195, 270.
 நரைக்கூந்தல், 276.
 நரைத்தலைத்தாயே, 270.
 நரைமூதாளர், 52.
 நரையின்மைக்குக்காரணம், 190.
 நல் - வறுமை; நல்குரவென்பது நல்
 வெனக் குறைந்து நின்றது; 196.
 நல்க - அளிக்க, 14.
 நல்கி - கொடுத்து, 6.
 நல்கிலும் - உவப்பிலும், 80.
 நலகூர்மை - வறுமை, 266.
 நல்லவர் - பெண்டிர், 14.
 நல்லிசைவஞ்சி - ஒருதுறை; பகைவரு
 டைய இடங்கள்செய்துமடி சென்று
 விட்டவீரனுடையவெற்றியைச்சொ
 ல்லுதல் (பு. வெ. வஞ்சி. 25); 23.
 நல்லியக்கோடன் - ஓய்மானல்லியக்
 நல்லில, 391. [கோடன், 176.
 நல்லிதையனார் - ஒருபுலவர், 393.
 நல்லூர் - பேகனார், 144.
 நல்வினை, 195, 214, 367.
 நலங்கிள்ளி, 382.
 நல்வி - மான்குட்டி, 2.
 நலி (நலியம்) பாய்ந்தமரம், 270.
 நலியம் - கோடாலி, 22, 36.
 நலியம்பாய்தல் - வெட்டுதல், 23, 36,
 நலிலுதல் - பயிலுதல், 1. [270.
 நள்ளி - கண்டரக்கோப்பெருநள்ளி;
 இவன் ஒருவள்ளல், 148-50, 158.
 நள்ளிரும் பொய்கை, 246.
 நள்ளென்மலை - நள்ளென்னும் ஓசை
 யையுடையமலை, 149.
 நளி - குளிர்ச்சி, 136; செறிவு, 66;
 பெருமை, 26.

* திண்டுக்கல்லுக்குத் தென்மேற்கே 20-மைலில் தான் திருக்குடியென்று
 ஒருமலையும், மேற்கே 14-மைலில் தோணிமலையென்று ஒருமலையும், கருநாடக்கு
 மேற்கே மூன்று மைலில் தான்றென் திமலையென்று ஒரு மலையும் உண்டு.

நுகுக அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

நளிய - செறிவையுடைய, 150.
 நற்கு - நன்கு, 35, 121.
 நற்குணமில்லோர், 106.
 நதவின் வாழ்த்தி, 297.
 நறுநெய், 120, 246, 379.
 நறுநெய்ய சோறு, 396.
 நறுமடல் - ஒழுவகைட்டல், 132.
 நறுமை - நன்மை, 29.
 நதைக்கொடியின் பார், 168.
 நதைப்புகை, 281.
 நன்றியறிதல், 34, 175.
 நன்று - நலவினை, 34; நெரிதல், 14, 75.
 * நன்னன் - ஒரு சந்திரன்.
 நன்னன் மருகன், 151.
 நன்னுகனா - ஒருடலவர், 381.
 நன்னெற்க்கண ஒருகுலத்தகு இல
 வாழ்க்கை தடையாம், 153.
 நனநதலை - அகல் தலிடம், 15, 57,
 168, 353.
 நனவிற்காணப்படும் உத்தாபம், 41.
 நனவு, 377, 381.
 நனைக்கள், 396.
 நனையின்மட்டு, 396.
 நா - நல், 13, 47, 60.
 நாகம் - தேவருலகம், 367.
 நாகன் - நால்கிழாய் நாகம், 179.
 நாகிளம்பேடை, 326.
 நாகிளவளை, 266.
 நாகிளவேக்கை, 352.
 நாகு, 261.
 நாகுட்டினை, 157.
 நாகுசல் - கலட்டை, 19.
 நாகுசலவள்ளுவன், 137 - 40, 380.
 நாகுசுமடோருநன், 137, 140, 380.
 நாகுசின்மகி, 137, 139, 140, 351,
 340, 341, 353. [350].
 நாட்கள்-காலையிலும் மது, 123.
 நாட்கொழு, 341.
 நாட்செருக்கத்தா, 316.

நாட்சோறு, 379.
 நாட்டம் - ஆராய்ச்சி, 35, 70.
 நாட்டை - நாட்டையுடையாய், 28.
 நாட்பலி, 329.
 நாடல் - ஆராய்தல், 15. [49].
 நாடல் - குமருசிலருடைபோன்,
 நாடல்: ஐ, முன்னிலை, 5, 137.
 நாடி - ஆராய்ந்து, 10.
 நாடு, 2, 89, 240.
 நாடுகு புகை, 6.
 நாணமகிழ், 400.
 நாண்மீன், 24.
 நாணல்தல்லாக்கற்பு, 196.
 நாத்திரும்பிருப்பாடல், 200.
 நாத்திரோடு கூடலாகாது, 29.
 நாட்பலி - நல், 13, 60.
 நாம் - அச்சம், 16. [74, 205].
 நாய - சூதாடுகருவி; நாய், 33, 52,
 நா-சூதாடுகரும்நாய்; நாய், 33, 52,
 11, 81, 170, 232, 370-71, 375.
 நாபிழ்க்கொண்டதேதல், 170.
 நாரர் - கன், 304.
 நாரர்தேதல், 367.
 நாரர்தேதல், 400.
 நாரர்தேதல், 297.
 நாராசம், 70.
 நாலர், 24, 209, 351, 354, 384.
 நாலவேதம், 6, 15.
 நாலு - நாலு, 179.
 நாலு கிழவனாக, 179.
 நாவந்தழப்பு, 177.
 நாலாய் - மரக்கல், 13.
 நாழ், 189.
 நாலா - கால், 29.
 நாலவை - நாலோலக்கம், 54.
 நாளிடுக்கை, 29.
 நாளிடு, 283.
 நாலோலக்கம், 54, 123.
 நாலபல - நாலவருணம், 183.

* இவன் மீயுத்தாடாமென்றபாடித சிறப்பிக்கப்பட்டவன் ; இவன்
 ஆண்ட பங்குடாடக்கோட்டமென்ற நாடு வடஆர்க்காடு தென்ஆர்க்காடு பல்
 லாக்களில் அடங்கியிருக்கின்றது (நாவ்பகதூர் வ. வேங்கையரவர்கள்
 எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௭

ஈற்றம் - மணம், 70.
 ஈற்றிசை, 121.
 ஈன்மறை முதலவர், 93.
 ஈச்சம், 360.
 ஈணக்கும் - கட்டும், 82.
 ஈணங்கிழிப்ப, 393.
 ஈணப்புழுக்கு, 152.
 ஈணம், 103, 125, 177, 258, 325.
 ஈணமூரி, 393. [6, 371, 384, 393.
 ஈமிர்தல் - மிகைத்தல், 14.
 ஈமிரல - ஈமிர்ந்தசோறு, 395, 398.
 ஈரப்படுபுணை, 376,
 ஈரயங்கொள்பவர்-நரகத்தைத் தமக்கு
 இடமாகக்கொள்பவர், 5.
 ஈரயத்தன்ன வறன், 376.
 ஈரல்லோர், 345.
 ஈரனிதை, 19.
 ஈரை, 117.
 ஈலலன், 215.
 ஈலத்துக்கு முல் ஈ நூளது, 9.
 ஈலம் ஈலத்தாழ்வும் ஈதாத்தலும், 187.
 ஈலம்பெயரிடும் சொற்பெயரல, 3.
 ஈலமகள், 365.
 ஈலவன்மார், 375.
 ஈலவு - ஈலத்தல், 3.
 ஈலா, 112.
 ஈலியர் - ஈற்பாயாக, 2.
 ஈலியர் - ஈலைபெறுவாயாக, 166, 375.
 ஈல - ஈற்றல், 23, 44.
 ஈலைஇய - ஈலைபெற்ற, 20, 30, 55.
 ஈலைஇயர் - ஈலைபெறுவாயாக; ஈற்ப
 தாக, 24, 56.
 ஈலையழுகது - ஈலைகலங்கி, 36.
 ஈலையாமை, 29.
 ஈலவது - ஓங்கி, 4, 31.
 ஈவப்பு - ஓங்குதல், 6, 14.
 ஈழல், 219.
 ஈழலகாண் தேதல, 398.
 ஈழலில்லாதஇடத்திலதனிமரம்பயன்
 படுதல், 119.
 ஈழற்ற - ஈழலைச்செய்ய, 3.
 ஈழற்றிய - ஈழலைச்செய்த, 189.
 ஈழற்றும் - ஈழலைச்செய்யும், 9, 51.
 ஈற்குமோர் - ஈற்போர், 297.

ஈற்பின் - ஈன்றால், 10.
 ஈற்ப்படை, 293.
 ஈறீஇ - ஈறுத்தி, 18.
 ஈறைக்குள்புதுவு, 376.
 ஈறையருந்தானை, 156.
 ஈறையழிதானை, 314.
 ஈறையாவாழ்க்கை, 325.
 ஈர்கண்ணி வாழ்க, 198.
 ஈர்நாண்மீன் ஈலைத்திடுக, 24.
 ஈர்நாண்மீன், 161.
 ஈர்நிழல வாழ்வோர், 102.
 ஈர்நவ - ஈர்நுடையசிலகாரியம், 35.
 ஈருவாழக, 257.
 ஈருவாழிய, 55.
 ஈண்மொழி - ஓறுதுறை; ஓருவீரன்
 டோர்க்களத்திற்கூறியசபதத்தைக்
 கூறுவது; 287, 369.
 ஈர் - தன்மை, 2, 9, 51, 137, 159.
 ஈர்க்கோழி, 395.
 ஈர்ச்சண்டை, 42.
 ஈர்ச்சோறு, 246.
 ஈர்த்து - தன்மையையுடையது, 43.
 ஈர்த்துளி, 147, 160.
 ஈர்த்துறை, 84, 94, 96, 138, 204,
 ஈராரண செய்வழங்கி, 166. [243.
 ஈர்நாய, 283.
 ஈர்நிலை, 266.
 ஈர்நிலையைப் பெருக்க வேண்டுமென்
 ஈர்நிறைதபள்ளம், 137. [மல், 18.
 ஈர்வழங்கும் வாய்த்தலை, 24.
 ஈர்வழிப்படும் புணை, 192.
 ஈர்நனை, 263.
 ஈர்நாடல், 243.
 ஈர்நிலலாத ஆறு, 261.
 ஈர்நின்முழுதி மண்ணெடுத்தல், 243.
 ஈர்நிபிளியசாயல, 105.
 ஈர்க்கச்சை, 274.
 ஈர்கண்டம், 1, 91.
 ஈர்மணி, 56, 147, 150.
 ஈர்மனியை உச்சியிற்றரித்தல், 150.
 ஈறு, 325, 332.
 ஈறு, 102, 179.
 ஈறும்பு, 249.
 ஈறுக்கு, 225, 389.

டுஅஅ அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

துடக்க, 384.

துண்கோற்சிறுகிணை, 383.

துண்பல்கருமம், 104.

துண்பல்குணங்கு, 352.

துணங்கு - துண்மை, 211.

துணுகி-மெலிந்து, 96.

துதல்-சென்னி, 77; யானைமத்தகம்,

துதி - துனி, 4, 31. [3, 12.

தும்முன் - உன்தந்தை, 174.

தும்மோரன்ன - தும்மைப்போலும்,

துவல் - சொல்லு, 24. [45, 47.

துவலாதுவற்சியணி, 185.

துழைமீன், 391.

துழைகல்லா - துழையாத, 21.

துணையர் தொழில், 24.

துணை - துனி, 42.

துல்விரித்தன்னகதுப்பு, 159.

துலரிமாலு, 284.

துலிழை, 136.

துழிலாட்டு - ஒருதுறை ; ஒருவீரன் பகைவருடைய சேனை கெடுப்படி தன் மார்க்கத்திறந்த வேலைப்பறித்து எறிதல் (பு. வெ. தும்பை. 16); 309, 310.

துறி-அறைந்துகொண்டு, 25; வெட்டி, நெஞ்சுதவிழ்த்த, 307. [93.

தெட்டிமையார், 9, 12, 15.

தெடியோன் - உயர்ந்தோன், வடிவம் பஸம்பந்நம்பாண்டியன், 9, 114.

தெடுங்கடை, 237, 392, 397.

தெடுங்கழுத்துப் பரணர் - ஓரபுலவர், 291.

தெடுங்கிள்ளி, 44 - 5, 47.

தெடுங்கைவேண்மான், 395.

தெடுஞ்செழியன், 17 - 9, 23-6, 72, 76 - 9, 371 - 2.

தெடுநிலைவாயில், 350.

தெடுப்பல்லியத்தனார், 64.

தெடுமாவளவன்-சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், 228.

தெடுமானஞ்சி - அதியமான் தெடுமானஞ்சி, 92, 206, 315.

தெடுமொழி - வஞ்சினம், 54, 170, 178, 298, 376; ஒருதுறை ;

சிறந்த அரசனுக்கு ஒருவீரன் தன்னுடைய மேம்பாட்டையுயர்த்திச் சொல்லுதல் (பு. வெ. கரந்தை. 11); 298.

தெடுவேள் - முருகன், 55.

தெடுவேளாதன்-ஒருசிற்றரசன், 338.

தெய், 44, 65, 384.

தெய்தல் - சாக்காட்டுப்பறை, தெய்தம் கொடி, 48, 61, 194, 209, 339, 389.

தெய்தலங்கானல் - இளஞ்சேட்சென்னியின் ஊர் ; இது தெய்தலங்காலை யெனவும் வழங்கும், 10, 203.

தெய்தற்பறை, 194.

தெய்தம்நீர், 209.

தெய்துள்ளிய வறை, 386.

தெய்நறை, 329.

தெய்ம்மிதி-தெய்யால்மிதித்துத் திரட்டப்பட்ட கலளம், 44, 299.

தெய்யுலை, 261.

தெருஞ்சிப்பூ, 155.

தெருநற்று, 143, 147.

தெருரை-சேற்று, 249, 316, 319.

தெருப்பு, 2, 41, 125.

தெல், 24, 33, 35, 97-8, 186, 209,

தெல்லரிஞர், 348. [384, 399.

தெல்லரி தொழுவர், 379.

தெல்லறுப்பார், 42, 348.

தெல்லி, 91, 170, 314, 386.

தெல்லிக்கனி, 91.

தெல்லிக்காழ் - தெல்லிவிதை, 314.

தெல்லிவேலி, 170.

தெல்லின்சுப்பை, 171.

தெல்லுகுத்துப் பரவுங்கடவுள், 335.

தெளிமருங்கு - குழிந்த இடம், 18.

தெளிய - வருந்த, 168.

தெற்கதிர், 22, 49, 338.

தெற்கதிர்வேய்ந்த கூரை, 22.

தெற்கவளம், 44, 171, 184, 337.

தெற்களம், 337.

தெற்கூடு, 148, 287, 376, 391.

தெற்கூடு- தென்போர், 61.

தென்போலி, 230.

தென்போர், 24, 61, 209, 390.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௯

ிறி - ஒழுக்கம், 2; முடக்கம், 160.
 ிறிமாணவையம், 224.
 ி - ஈரம், 3.
 ிமி - சக்கரம், 3.
 ிமியோர், 270.
 ிந்தத் - அழித்தல், 97.
 ிநப்ப, 240.
 ிநவர - இரங்க, 146.
 ிநாச்சித்தழை, 271-2.
 ிநாச்சித்தினை - மதிலைக்காக்கும்வீரர்
 கள் குழிய போர்ப்பூவைப் புகழ்
 வது, 109 - 111, 271 - 2, 299.
 ிநாச்சிநியமங்கிழார்-ஒருபுலவர், 293.
 ிநாச்சிநியமம், 293.
 ிநாடுத்து-விற்று, 343, 399.
 ிநாடை - விலை, 352.
 ிநாதுமலாளர்-குறளைகூறுவார், 35.
 ிநோக்கின்று-நோக்கியது, 141.
 ிநோகு - நோவேன், 116, 234.
 ிநோய், 245.
 ிநோற்றிசின் - பொறுப்பாயாக, 202.
 ிநோற்றோர், 367.
 ிநோன்-வலி, 14, 75.
 ிநோன்றல் - பொறுத்தல், 157.
 ிபஹ்ளியாறு - வடிம்பலம்ப ிசின்ற
 பாண்டியனா ஹண்டாக்கப் பட்ட
 பஹ்ளோர், 347. [தோராறு, 9.
 பக்குடுக்கை நன்கணியார் - ஒரு புல
 வர், 194.
 பகட்டிலைப்பாசி, 392.
 பகடு - ஏர், 35 ; கடா, 60, 90,
 366, 395, 399 ; பாப்பு, 13,
 152; வலி, 88, 96, 390.
 பகடுதரு பெருவளம், 390-91.
 பகடுபல வாழ்த்தி, 383.
 பகரும் - கொடுக்கும், 116.
 பகல்- நூரியன், 2 ; நடுவுநிலைமை, 17;
 பகற்பொழுது, 8; பகுத்தல், 249.
 பகழி - அம்பு, 152.
 பகன்றை - பகன்றைப்பூ, 235, 393.
 பகைத்தெரியல், 280. [15.
 பகைமேற்செல்வைப் பாடினியாடுதல்,
 பகையரசர்கொடுத்ததிதைகளை அரசர்
 பரிசிலர்க்குக்கொடுத்தல், 22.

பகைவர், 6, 74, 92, 213.
 பகைவர்நாட்டைச்செடும்புகையால் அரசு
 சன்மலை வாடுகவென்றல், 6.
 பகைவர்நாண்மீன் நிலலாமம் பட்டுப்
 போவதாகவென்றல், 24.
 பகைவருடையஅரணிம் கொண்டபொ
 ருள்களைப்பரிசிலர்க்குக்கொடுத்தல்,
 6, 103.
 பகைவருடைய இடங்கள் அவரிடத்தே
 யிருப்பவும் அவற்றைப் பாணர்க்குக்
 கொடுத்தல், 203.
 பகைவருடையகாவன்மரத்தில் தமது
 யானையைக்கட்டுதல், 57.
 பகைவருடையகாவன்மரத்தைவெட்டு
 வித்தல், 23, 36, 57.
 பகைவருடையநாட்டின்கணுள்ள ஊர்
 களைச்சுடுதல், 6, 7, 16, 23, 57,
 103.
 பகைவருடையநாட்டுவயலில் தமது
 குதிரைமுதலியவற்றைச் செலுத்து
 தல், 15.
 பகைவருடையநாட்டுவயலைக்கொள்ளை
 யூட்டுதல், 7, 16, 57.
 பகைவருடைய நாட்டைக்கைக்கொண்
 டு பரிசிலர்க்கு இனியனசெய்தல்,
 12.
 பகைவருடையநாட்டையும் அரண்களை
 யும்அழித்துக்கழுதையேரால் உழு
 து வரகொள் முதலியவற்றைவி
 தைத்தல், 15, 392.
 பகைவருடைய பொருள்களில் தாம்
 கொள்வனவற்றைக்கொண்டு பிறவ
 ற்றைச் சிதறிவிடுதல், 23.
 பகைவருடையபொருள்களைத் தம்வீர
 ராற்கொள்வித்தல், 23.
 பகைவருடையமனைமரங்களை விதகாக்
 கொள்ளுதல், 16.
 பகைவருடையமுடிப்பொன்னால் கழல்
 செய்வித்துப்புகைதல், 40.
 பகைவருடையமுரசுத்தைவெளவுதல்,
 25 - 6, 72, 179.
 பகைவருடைய யானையின்நெற்றிப்பட்
 டப்பொன்னால் தாமரைமலர்செய்வி
 த்துப் பாணர்க்குக்குட்டிதல், 126.

கோ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பகைவாரை அழிக்கத் தொடங்குகால

பசுமுதலியவற்றை நோக்கி நீர்விலகு

மினென்றல், 9.

பங்குனிமாதம், 229.

பச்சுள் - செவ்வித்தசை, 258.

பச்சை - தோலு, 164, 288.

பசுந்தமேனி, 159.

பசப்பு, 81.

பசலை - பொன்னிறம், 155.

பசலையிலடி, 392. [230, 400.

பசு, 69, 136, 141, 150, 163,

பசுதினம் - ரங்கிய, 159 - 60, 370.

பசுப்பகைகழுவல் வல்லார், 400.

பசுப்பிணிமருத்துவன், 173.

பசு, 34, 138, 259.

பசுக்கன்று, 275.

பசுத்தொழு, 171.

பசுநிரை, 224, 230, 269.

பசுப்பாலு, 386.

பசுப்புண், 100.

பசும்பொன் - ஒன்றற்றபொன், 141.

பஞ்சவர் - பாண்டவர், 58.

பஞ்சி - பஞ்சு, 116.

பஞ்சிக்கொய்யாபழம், 353.

பாபிலம் - தொட்டி, 62.

பட்டமாடு - பட்டையாலு, 93.

பட்டத்து - பட்டது, 13, 134.

பட்டினி, 371.

பட்டென் - பட்டதாசு, 23.

பட்டென் - மொய்ப்ப, 24.

பட்டென் - பட்டர்க்கல், 260.

பட்டை, 334.

பட்டை - பட்டம், 6, 98, 126,

166, மட்டை - பட்டம், 140, 197,

பட்டை, 326. [375.

பட்டை - பட்டைவாண்டாயு நாயு,

145. [தலு, 172.

பட்டைக்கடையா, பட்டைக்கடையா

பட்டை - பட்டையாயு, 48.

பட்டை - பட்டை, 47, 113.

பட்டை - செவ்வது, 383.

பட்டைவம், 378.

பட்டை, 319, 325.

பட்டை - பட்டை, 24.

பட்டம், 141, 145.

படியினை - படியித்தனை, 15.

படியம், 349.

படியார் - படுக, 202.

படு - மடு, 319, 332.

படுக்கும் - உண்டாக்கும், 20.

படுக்கை, 310, 317.

படுத்த - வீழ்த்த, 19.

படுத்து - செய்து, 24.

படுதல் - ஒலித்தல், 72.

படு - தோன்றுதல், 34.

படுமகங்கிடக்கை, 278.

படுமணி, 72, 351.

படுமலை - ஒருவகைப் பாலில் பண், 135.

படை - ஆபுதம், 3, 15, 371; குதிரைக்கலம், 116, 135; கொளுத்து, 177, 326.

படைக்கலம் கொட்டிலு, 95.

படைக்கலம்பயில்வோர் செய்கை, 169.

படைத்திசினோர் - படைத்தவர், 18.

படைப்பு - செல்வம், 22, 82.

படைமடம் - வீரரல்லாதார் மேலும்

முதுகிட்டார்மேலும் புண்பட்டார்

மேலும் முததார் இளையார்மேலும்

தோர்செய்ததகசெல்பதலு, 142.

படைபித்தலித்தவர்பொருதல் ஆற

படைவார், 42. [ப்போர், 62.

படை - இராசதானி, 202.

பண், 307.

பண்டக்கோத்தர் மயணடி, 90.

பண்டம், 102, 393.

பண்டை - முன், 10.

பண்டை - அகலக்க, ஏறப, 12.

பண்டை - சிறுபுகழொன்பண்ணன்,

70, 173; வல்லார்புகழொன்பண்

பண், 181, 388.

பண்டத்தொகைப் பறத்துப் பிறந்த

அம்மொழித்தொகை, 120, 135.

பண்டபாட்டு, 6.

பணி - ஏவல், 17.

பணியார் - தாமத, 6.

பணை - குதிரைப்புகழ், 178; பெருமை,

15, 72; மருதநிலம், 16; யானைக்

கூடம், 23.

கூட அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பருத்திவிடு, 393.
 பருத்தவேலி, 299, 324.
 பருதி, 174, 224.
 பருதிசூழ்ந்த நிலம், 358.
 பருந்தின்சிறகு, 150.
 பருந்து, 3, 43, 62, 64, 179, 269,
 271, 288, 343, 360, 370, 373.
 பருவிழை, 376.
 பருஉக்குற்றரிசி, 399.
 பஸ்காழ்க்கோதை, 302.
 பஸ்காழ்மலை, 269.
 பஸ்கேள்வி, 360.
 பஸ்பாடு - பஸ்படி, 211.
 பஸ்புகழ், 160.
 பஸ்லி, 256.
 பஸ்ஸியம், 281.
 பஸ்ஸியாடுதல் - ஒருவகைஉழவு; தாளி
 யடித்தலென வழங்கும், 120.
 பலகை - கேடகம், 15, 282.
 பலராமன், 56, 58.
 பலாப்பழம், 109, 200, 235 - 6.
 பலாமரம், 109, 128- 9, 140, 150,
 158, 200, 380.
 பஸி, 52, 143, 363, 374.
 பஸிபெறுமுரசம், 362.
 பவணழிந்து, 109.
 பவர் - கொடி, 76, 109.
 பவழம், 218.
 பழங்கண்வாழ்க்கை, 393.
 பழஞ்சோறு, 395, 399.
 பழத்தின்னைப்பைக்கனி, 225.
 பழந்துணி, 69, 136, 138, 150, 376,
 385, 390, 392 - 3, 398, 400.
 பழம்புள் போதல் தீயந்மித்தம், 20.
 பழனம் - பொய்கை, 61; வயல், 13,
 334.
 பழி - குற்றம், 9; வசை, 227.
 பழிச்சி - வாழ்த்தி, 113.
 பழிச்சுதல் - ஒருதுறை; அறித்தல்,
 83 - 5. [107.
 பழித்ததுபோல் புகழ்தல், 12, 95,
 பழிதாரா - பழிக்கப்படாத, 157.
 பழுத்தமாத்திற் பறவைகளொலித்தல்,
 173, 370.

பழுனி - முதிர்ந்து, 113.
 பழுனிய - முதிர்ந்த, 377.
 பழையணர், 37.
 பழையசுவர், 211.
 பள்ளம், 102.
 பள்ளி - சாலை, 33. [தப்படுதல், 225.
 பள்ளியெழுச்சிக்காலத்தே சங்கம் ஊ
 பந்தலிலியர் - பற்றதொழிக, 6.
 பற்றுக்கோட்படல், 74.
 பறந்தலை - பாசறை, 64; பாழ், 23;
 பாழ்ப்பட்டவிடம், 225, 270, 360;
 பாழிடமாகிய புறங்காடு, 240;
 போர்க்களம், 19, 35, 66, 237,
 373.
 பறம்பு - பாரியென்னும் வள்ளது
 டையமலை, 108 - 10, 113, 158,
 176, 201, 337; அவனுடைய
 நாடு; அது முந்நாறுணர்களையுடைய
 து, 110, 118.
 பறம்புநாடு, 110.
 பறம்புமலைச்சுனை, 176.
 பறவைக்கூடு, 397.
 பறவையித்தம், 68, 124, 204.
 பறை, 68, 371.
 பறைந்த - நீங்கின, 4, 359, 376.
 பறையன், 335.
 பன்மாண் - பலபடி, 160, 365.
 பன்மையொருமைவழுவமைதி, 125.
 பன்றி, 168.
 பன்றி உழுதல், 249.
 பன்னலவேலி, 345.
 பன்னுடையாற் கள்ளைவடித்தல், 170.
 பனங்கருக்கு, 29.
 பனங்கிழங்கைச்சுட்டு உண்ணல், 225.
 பனங்குடை - பனையோலையாற் செய்
 யப்படுமுண்கலம், 177, 352.
 பனந்துண்டம், 33.
 பனந்தோட்டையும் வெட்சிபூவையும்
 வேங்கைப் பூவோடுசேர்த்துத்தல்
 யில் அணிதல், 100.
 பனந்தோடு, 22, 43.
 பனம்பழம், 225.
 பனம்பிசுர், 225.
 பனம் புடையல், 99.

அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி. ௫௬௩.

பனி, 331, 383, 392.

பனிக்கும் - நடுங்கும், 42, 145.

பனிச்சை - கழன்மணியின் துகளியாத் கூறுபடுத்துச் சுருட்டப்பட்ட கூர் தல்முடி, 97.

பனிபடுவிடியல், 374, 392.

பனுவல் - இசைப்பாட்டு, 127, 135;

கேள், 237; சுகிர்ந்தபஞ்சு, 125.

பனை, 24, 35, 45, 61, 85, 100, 161,

பனைக்கை, 340. [225, 297, 338.

பனைக்கொடி, 56.

பனை நுகும்பு, 249.

பனை நுகு, 225, 389. [22.

பனைப்பொழும் - பனந்தோட்டி என்பிளவு,

பனையினடிக்குழுழா உவமை, 85, 375.

பனையோலையால் அலங்கரித்தல், 295.

பா - பரப்பு, 15, 72.

பாகற்கொடி, 16, 399.

பாகார் மண்டிலம், 367.

பாகு - வெல்லப்பாகு, 381.

பாசவல் - செவ்வி அவல், 63.

பாசறை - பாடிவீடு, 22, 31, 33,

62, 64, 69, 285, 293, 301,

304, 309, 362, 371 - 3, 397.

பாசறைக்குக் கடல் உவமை, 294 - 5.

பாசறையீர், 285. [பாசி, 392.

பாசி = பிராசி - கிழக்கு, 229; நீர்ப்

பாசியன்ன உடை, 390.

பாசிவேர்புரை சிதாஅர், 392.

பாடற்றை இருபத்தொன்று, 152.

பாடன்மார்-பாடுதலைத்தவிர்வார், 375.

பாடாண்டினை - ஒருவனுடைய கீர்த்

தியும் வலியும் கொடையும் அளி

யும் ஆகிய இவற்றைத் தெரிந்து

சொல்லுதல், 2, 3, 5, 6, 8, 15,

30, 32, 34 - 5, 38, 40, 48,

50, 55 - 6, 58, 60, 64, 68,

70, 91 - 2, 95 - 7, 101 - 3,

105 - 8, 122 - 4, 126 - 42,

148, 165, 168 - 9, 171 - 3,

175 - 7, 184, 196 - 212,

215 - 6, 266, 367, 374, 400.

பாடாண்பாட்டு - ஒருதறை; ஒருவனு

டைய ஒளி ஆற்றல் நகை அளி

75

என்னு மிவற்றை ஆராய்ந்துசொல்

லுதல் (பு. வெ. பாடாண். 1); 260,

பாடிற்று - கூறிற்று, 34. [283-4.

பாடினி - பாணிச்சி; விதவி, 11, 242,

361, 364. [மை, 197, 289.

பாடு-ஒலி, 49; செவ்வி, 120; முறை

பாடுகம் - பாடுவேம், 32.

பாடுதுறை - பாடப்படும் போர்த்துறை,

பாடுநர் - புலவர், 135. [21.

பாடுவோர், 221.

பாடை, 360, 363.

பாண்கடன், 203.

பாண்சேரி, 348.

பாண்டரங்கண்ணனார் - ஒருபுலவர், 16.

பாண்டவர், 2.

பாண்டிக்குதிரைச்சாக்கையவன், 178.

பாண்டிநாட்டிலேழரண்க ளிருந்தனம்,

33.

பாண்டியர், 3, 33, 55, 58 - 9, 179.

பாண்டியர் வேம்பின்தளிரோடு உழி

ஞையையணிதல், 76 - 7, 79.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, 184, 188.

பாண்டியன் ஆரியப்படைகடந்தநெடுஞ்

செழியன், 183.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்து

ஞ்சிய நன்மாதன், 42, 55-7, 196,

198. [ரும்பெயர்வழுதி, 3.

பாண்டியன்கருங்கை பொள்வாட் பெ

பாண்டியன்காணப்பேர்கடந்த உக்கி

ரப்பெருவழுதி, 367

பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன், 178.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய

மாதன்வழுதி, 51 - 2.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்

சிய நன்மாதன், 59.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்

செருவென் தநெடுஞ்செழியன், 17,

23-6, 72, 76 - 9, 371 - 2.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், 18-9.

பாண்டியன்பல்யாகசாலைமுதுகுடுமிப்

பெருவழுதி, 6, 9, 12, 15, 64.

பாண்டியன் மறவன், 179.

பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்

சிய பெருவழுதி, 58.

நக்ச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பாண்டில் - இண்ணி, 97.
 பாண்பசிப்பகைஞன், 180.
 பாண்பாட்டு - ஒருதுறை; பெரும்
 பொர்செய்து டட்டவீர்க்குச் சாப்
 பண்ணைப் பாடிப் பாணர்தம் கடன்
 கழித்தலைக் கூறுவது (பு. வெ.
 தும்பை. 14); 260, 283-4, 311.
 பாணர், 11, 29, 34, 69 - 70, 115,
 126 - 7, 135, 141, 173, 212,
 235, 242, 244, 285, 324, 326-
 7, 334 - 5, 364, 398.
 பாணர்க்குப் பொற்றும்ரைப்புக்கொ
 டுத்தல், 11-2, 29, 69, 319, 364.
 பாணர்க்கு மதுக்கொடுத்தல், 324.
 பாணர்களை உண்பித்தல், 33 - 4.
 பாணர்சுந்தம், 212.
 பாணற்றுப்படை - ஒருதுறை; மலையுழி
 யிற் பாணனை வழிப்படுத்துதல்
 (பு. வெ. பாடாண். 28); 68-70,
 138, 141, 155, 180.
 பாணி - ஓசை, 194; சமயம், தானம்,
 பாத்தி, 386. [209; டட்டி, 381.
 பாதகங்கள், 34.
 பாதிரிவு, 229.
 பாதிரிமரம், 70.
 பாதிரியளம்பு, 399.
 பாம்படிக்கக் கோல, 89. [தூ, 211.
 பாம்பின் தலைகொடுப்படி இடையொலித்
 பாம்பின்பல, 37, 126.
 பாம்பின் புற்று, 309.
 பாம்பு, 17, 58, 366, 382, 393, 397.
 பாம்பு தோலுரித்தல், 260.
 பாம்புரிய னன் கலிக்கம், 383, 357.
 பாமுனார் - சேரநாட்டுச் சாதாரண
 பாய், 246, 317. [203.
 பாய்தல் - பரத்தல், 24.
 பாய்மரம், 30.
 பாயல் - ஒருமலை, 398.
 பாயுத்து - பாயும், 24.
 பார் - முரம்புரிசும், 265; வண்டிப்
 பார், 185; வலியரிசும், 14.
 பார் கடை வெருகு, 326.
 பார்ப்பனவாகை - ஒருதுறை; கேட்கக்
 கடவண கேட்டுத் தலைமை பெற்ற

அந்தணனை யாகத்தால் வெற்றி
 யைப் பெருக்குதல் (பு. வெ. வா
 கை. 9); 166, 305.
 பார்ப்பார், 34, 43.
 பார்ப்பார்க்குப் பொண்ணைத்தாரைவார்
 த்துக் கொடுத்தல், 367.
 பார்ப்பார்ப்படுக்க - பார்ப்பார்க்கு வாழ்
 க்கைப்படுத்த, 113.
 பார்வல் - பார்த்தற்குரிய இருக்கை, 3.
 பார்வை - பார்வையிருக்கம், 320.
 பார்வையடைப்பினை, 320.
 பாரதப்போரில் ஒருசேரன் இருவகைப்
 படையையும் உண்பித்தது, 2.
 பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார், 1.
 பாரம் - பரிக்கப்படுஞ்சுந்தம், 145.
 பாரி - ஒருவள்ளல், 105 - 20, 158,
 176, 200-02, 236. [176, 337.
 பாரிபறம்பிற்சுனை காணாதற்கரியது,
 பாரிமகளிர், 112, 200 - 02.
 பாரி முல்லைக்கொடிக்குத்தேர்கொடுத்
 பாரிவேள், 105. [தது, 200 - 01.
 பால் - கை, 22; விதி, 34, 75,
 168, 176, 236, 328.
 பாலில் உதையைத்தெறித்தல், 276.
 பாலிப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ - ஒரு
 பாலிப்பாடியை, 233. [புலவர், 282.
 பாலு, 399.
 பாலிப்பாடி, 17. [11, 33, 235.
 பாவை - கண்மணிப்பாவை, பிரதிமை,
 பாய், 23, 225, 381.
 பாலூர், 132, 155.
 பாலூர்வெருகு, 155.
 பாதப்பாடி, 65.
 பாரிய - துணியாகிய, 150.
 பாயு, 360.
 பாயுபட, 359.
 பாயுமயிர், 29, 374, 377.
 பாயுமயிர்க்குநிமி, 279.
 பாயுமயிர்த்தலை, 29.
 பாயை, 118.
 பாயை, 168, 257, 371.
 பாயிர் - பனங்குருத்து 125; பாண்டி
 நாட்டிலுள்ளதோடார், 67, 191,
 212, 215 - 6, 225.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நுகுநு

பிசிராந்தை = பிசிராந்தையார் - ஒருபுல
வர், 67, 184, 191, 212, 215-7.
பிட்டன் - பிட்டன்கொற்றன், 168 -
பிட்டை, 373. [72.
பிடர் - கழுத்து, 3.
பிடஹர் - சோழநாட்டில் உறையூர்க்கு
கிழக்கேயுள்ளதோர், 395.
பிடி-கைநீட்டு = கைப்பிடி, 98; பெண்
பிடித்தெறிவேலு, 369. [யாழை, 308.
பிடியும் கன்றும், 181.
பிடியுயிர்ப்பு, 345.
பிண்டம் - எணவகை எச்சத்து
நொன்று; மனைபோலப் பிறப்பது,
28, 234.
பிண்டித்தபொருளா, 184, 372.
பிண்டோதகக்கிரியை, 9. [245.
பிண்டஞ்சுருதற்குக்கும் விதகு, 239,
பிண்டத்தைத்தாழியார்க்கவிததுப்புகை
த்தலு, 228, 238, 255.
பிணப்படுக்கை, 245 - 6.
பிணி - கட்டு, 25; நோய், 9.
பிணிக்கொண்ட-கட்டுதலைச்செய்த, 3.
பிணிமுகம் - மயிர்; முருகக்கடவுள்
ஏறும்யானையுமாம், 56.
பிணிமுரசு, 388.
பிணை - டெண்மான், 2, 320.
பித்தை, 371.
பிதிரா, 9.
பிரமதேவர், 194, 357.
பிரிந்தமகளிரா, 194.
பிழையாத - தவறாத, 3.
பிள்ளைகா, 117, 198, 211, 250, 273.
பிள்ளைகளிலுலோ பயனையாரென்
பது, 188.
பிள்ளைகளின் இளஞ்சொல், 92. [160.
பிள்ளைகளின் துயரைத் தாய் போக்கல்,
பிள்ளைப்பெயர்ச்சி - ஒருதுறை; காரி
யென்னும்புன் தங்கக்கடும் அந்நிமித்
தத்திற்கு அஞ்சாமற்போய்ப் போர்
செய்த வீரனுக்கு அரசன் தண்ணளி
பிள்ளைப்பேறு, 82. [செய்தலு, 259.
பிள்ளையஞ்சிறார், 380.
பிள்ளையரவு, 242.
பிள்ளைவிறு, 342.

பிற்றைநிலை-வழிபாட்டுநிலை, 183.
பிறக்கு - பிறப்பேன், 71; பின், 15,
303, 363.
பிறங்கிய - செறிந்த, 136. [49.
பிறங்குதலு - உயர்தல், 69; மிகுதல்,
பிறர்-பகைவர், 7, 40; வேற்றரசர், 12.
பிறர்க்கு முயலுவோர், 182.
பிறர்முற்றஞ் சொல்போரைத் தேறலா
காதென்பது, 10.
பிறா வறுமையைக் காணின் நாண
வேண்டுமென்பது, 157.
பிறவினை தன்வினையாய் நின்றல், 59.
பிறை, 1, 55, 91.
பிறையென்ன சதை, 378.
பின்படை, 88.
பின்பை - பின்பு, 29.
பிடு-பெருமை, 17, 35, 76; வலி,
பிரை - பிரக்கு, 116. [225, 289.
பீலி - மரலின்தோகை, 13.
பீலிக்கண்ணி, 274.
பீலிகுட்டலு, 232, 264.
பீலித்தார், 50.
பீலியின் இழைத்தகுடம்பை, 318.
பிள் - குலு, 120, 321.
புக்கிலு - புகலிடம், 221, 375.
புகா - யானைமத்தகத்துப்புள்ளி, 3.
புகாக்கலு - புள்ளிமான்சுலை, 152.
புகர்முகமுக்கை, 373.
புகுதலு - லிரும்புதலு, 17, 31, 55.
புகடி - உண்ட, 355.
புகழ் - கீர்த்தி, 10, 11, 27, 29, 31,
50, 53, 56, 123, 133, 135, 145,
148, 159 - 60, 165, 168, 202,
213, 228, 359.
புகழ்மாலு, 176. [பவன், 48.
புகழ்மேம்படுதல் - புகழைமேம்படுத்தி
புகா - உண்ட, 249.
புகா - ஆற்றமுகம், 30.
புகை, 103, 168, 228.
புகைஇ - புகைத்து, 281.
புகைக்கு மங்குலு உவமை, 379.
புகைவிந்நதுகிலு, 398.
புட்டகை, 27 - 33, 43 - 5, 47, 68,
73, 75, 225, 382, 400.

டுகுக அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

புட்டூசல், 291.
 புடைபெயர்தல் - கீழ்மேலாதல், 34.
 புடையல் - மாலை, 93.
 புண், 281.
 புண்ணியம், 31, 39, 55, 108, 166.
 புண்வழலை, 202.
 புணர்தல் - பொருந்துதல், 11.
 புணர்நிலை, 320.
 புணரி - அலை, 2, 31.
 புணரியோர்-கூட்டினவாகா, 18.
 புனை, 367.
 புத்தேள் - தெய்வம், 22.
 புதல், 117, 333, 352.
 புதல்வர் - பிள்ளைகள், 9, 19, 250.
 புதவு - கதவு, 24, 376.
 புதற்மாவ, 395.
 புதா - ஒருவகை நாரை, 391.
 புதிதுண்ணல், 168.
 புதுக்காழ்ப்போர்வை, 399.
 புதுப்புள வறுதல் தீகிமித்தம், 20.
 புதுமடி, 390.
 புதுவது - புதிது, 42, 76.
 புதுவரகு, 120.
 புதைக்கும்பாழி, 228, 238, 256.
 புயத்து-பிடுங்கி, 28.
 புரவலர், 329.
 புரவலை - பாது காப்பாய், 162.
 புரவி - குதிரை, 2, 299, 301, 304,
 புரவி வரையாதல், 369. [368.
 புரவி வாழ்க, 373.
 புரவு - அரசிமை, 75; வினாநிலம், 260,
 297, 330, 379.
 புரவுக்கடன், 149.
 புரி - முறுக்கு, 135.
 புரிசை - மதில், 17, 224.
 புரிதல் - ஆராய்தல், 35.
 புரிந்த - உண்டாக்கப்பட்ட, 11, 29.
 புரிந்து - விரும்பி, 145.
 புரை - குந்தம், 15, 42.
 புரைமை - உயாச்சி, 36, 210.
 புரையர் - ஒத்தவர், 343.
 புல், 116 - 7, 160, 248, 360.
 புல்லணலோன், 310.
 புல்லணற்காளை, 258.

புல்லரிசி, 246.
 புல்லால் வேய்ந்த சிறுமனை, 120.
 புல்லாற்றார் எயிற்றியலர் (எயிற்றி
 யார்) - ஒருபுலவர், 213.
 புல்லி - ஒருபகாரி, 385.
 புல்லிலை வஞ்சி - கருஜார், 387.
 புலனுணைக்குமிப்பதல்வன், 160,
 273. [னர், 78, 240.
 புல்லென்கண்ணர் - புற்கென் மகன்
 புல்லென்சை - புற்கென் மகன்,
 புல்லென்மலை, 331. [252.
 புல்லென்றனை - டொலிவழிந்தாய்,
 புலவாய் - மான், 193. [250, 261.
 புலவேய்குரம்பை, 120. [திசை, 9.
 புலம் - அறிவு, 21; இடம், 16 ;
 புலம்பலு, 232, 234 - 5, 242.
 புலம்பு - தனிமை, 147.
 புலர்தல் - உலர்தல், 3.
 புலரிவிடியல், 385.
 புலவர் - அறிவுடையோர், 12, 42,
 72, 107, 135, 235, 240. [12.
 புலவாக்குயானையுந்தேருங்கொடுதல்
 புலவா வாயுயான், 282. [121.
 புலவரது தஞ்சியறிந்து கொடுத்தல்,
 புலவராற்றிடையு - ஒருதுறை; புல
 வனொருவன் இரவலனாய்வந்தா
 னொருபுலவனைநோக்கித் தலைவனது
 இயல்பையும் ஊரையும் தந்தலை
 மைதோன் நக்கூறி அவ்விரவலனை
 அத்தலைவனிடத்தே செலுத்துதல்
 (புறநா.48 - வ); மிக்க அறிவுடை
 யோனைத் தேவாகனிடத்து வழிப்ப
 டுத்துதல் (பு.வே.பாடாண்.42);
 புலவி, 333. [48 - 9, 141.
 புலவு - புலால், 14.
 புலவுதி - வெறுத்தி, 219.
 புலன் - அறிவு, 126.
 புலனுழுதுணமா - அறிவாழுதுண
 புலா - புலவு, 69. [னுக்கற்றோர், 46.
 புலாலம்பு, 181.
 புலாவிட்டு, 326.
 புலி, 23, 33, 42, 52, 54, 73, 78,
 80, 90, 135, 152, 170, 190,
 255, 323, 398.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௯௭

! இடப்பக்கத்திலீழ்ந்த உணவை
 ிக்கண், 269. [உண்ணுமை, 190.
 ிக்கணம், 341.
 ிக்குருளை, 42.
 ிகழிமால் - இருங்கோவேள் ; ஒரு
 முனிவர் தவஞ்செய்கையிற், புல்
 யொன்று அவரைக்கொல்ல வர,
 அவர் இருங்கோவேளை நோக்கி
 'இப்புலியைக்கொல்' (ஹெமாய்ஸுளா)
 என்றுகட்டளையிட இவன் அதனைக்
 கொன்றமையின் இவனுக்கு இப்
 பெயர் வந்ததென்று பழையசிலாசா
 தன ஆராய்ச்சி புடையோர் கூறுவர்,
 வித்தோல், 13, 374. [201-2.
 விதுஞ்சுமிடம், 54.
 ிலிந்தக்கவசம், 113.
 ிலிப்பற்றாலிச்சீரூர், 374.
 ிலிப்புரம், 202.
 ிலிப்பொற், 33, 58, 174.
 ிலிப்போத்து, 157.
 ிலிபொறித்த கோட்டை, 174.
 ிலியதன், 374. [237.
 ிலி யானையிறைச்சியை விரும்பல்,
 ிலியேறு, 157.
 ிலியை அகப்படுத்தும் யந்திரம், 19.
 ிலியொடுபொருதயானை, 100. [311.
 ிலைத்தி-புலைமகள், வண்ணுத்தி, 259,
 புலைமகன், 82, 360.
 புலையன் துழுகொட்டல், 170, 287.
 புழல் - குளை, 152.
 புழதகாலாம்பல், 266.
 புழுக்கல், 363, 399.
 புழுக்கு - இறைச்சி, 152, 212.
 புழுதி, 120.
 புழை - காடகவாயில், 98, 205.
 புள், 47, 49.
 புள்ளிமான்கலை, 152.
 புள்ளினத்தின் இயல்பு, 209.
 புள்ளினம் ஆலம்பழத்தை உண்ணல்,
 புளி, 246, 399. [199.
 புளிக்கறி, 119.
 புளிங்கூழ், 215, 399.
 புளிச்சுவை, 177.
 புளிமிதவை - புளிங்கூழ், 215.

புற்கை - மிக்கநீரால் அடப்பட்ட உண
 புற்றத்து உடம்பு, 152. [வ, 64, 84.
 புற்று, 51, 119, 152, 309, 329.
 புறக்கொடுத்து - முதுகிட்டு, 8, 308.
 புறங்காடு, 363.
 புறங்காப்ப - பாதுகாப்ப, 42, 377.
 புறச்சமயத்தோர், 166.
 புறஞ்சிறை - வேலிப்புறம், 28, 84.
 புறத்தினை நன்குகரை - ஒருபுலவர்,
 176, 376, 379, 381, 384.
 புறத்தை - முதுகையுடையை, 14.
 புறந்தருநர் - பாதுகாப்பார், 35.
 புறந்தரும்-பாதுகாக்கும், 122, 312.
 புறநிலை, 211.
 புறப்படும் முகூர்த்தம், 204.
 புறப்புணை - மாபிலத்தைத்துருவினபு
 புறம்-புறக்கொடை, 11. [ண், 65-6.
 புறவாய், 352.
 புறவின் துயரத்தைச் சிபிய சன் மாற்
 தியகதை, 37, 39, 43, 46.
 புறவின்முட்டை, 34.
 புறவ, 43, 319, 327 - 8.
 புறகண் - வறுமை, 46.
 புறகம் - சோறு, 34, 168.
 புன்புலம் - புன்செய், 18, 34, 117,
 புன்மேற்பிண்டம், 234. [324, 328.
 புன்மூல், 374.
 புன்மலைச்சிறுஅர், 319, 322, 334,
 புன்மலைப்பெரும்பாழ், 346. [373.
 புன்மலைப்பொருநன், 390.
 புன்மலைமடப்பிடி, 308.
 புன்னை, 24, 386.
 புன்னைமாலை, 24.
 புனங்காப்போர், 49.
 புனம், 138, 143, 159, 231.
 புனாபூசம், 229.
 புனல், 7, 11.
 புனலுக்கள், 343.
 புனலம்புத்தி, 176.
 புனற்சிறை - கல்லணை, 263.
 புனற்பூசல், 42.
 புனிற்றுதீர்குழவி, 68.
 புனைதல் - அலங்கரித்தல், 12; அழகு
 செய்தல், 14; செய்தல், 11.

டுகடி அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பூ - கூர்மை, புகர், 165, 224; பொலிவு, 13; மலர், 11; யானைநெற்றிப்பட்டம், 12.

பூக்க - பொலிவதாக, 23.

பூக்கோட்காஞ்சி - ஒருதுறை; ஒரு வீரன் தான் போர்செய்தற்குரிய அடையாளமாக அணிந்து கொள்ளும் துண்டிட்டுக் கொள்ளுதலுக்கு உதவுது; பூக்கோணிலையென்றும் வழங்கும் (பு. வெ. காஞ்சி. 10);

பூக்கோள், 289, 341. [293.

பூக்கணுத்திரையா-ஒருபுலவர், 277.

பூங்குன்றன் - ஒருதலைவன், 193.

பூசல் - ஆரவாரம், 25, 266; ஓசை, 7; கழுவல், 120 [நூர், 166.

பூஞ்சாறுதூர் - சோழநாட்டுள்ளதோ பூஞ்சோலை, 33, 116.

பூக்கை மரம், 9.

பூக்கையில்லோள் யாக்கை, 69.

பூட்டு - பிணிப்பு, 141.

பூண்கட்டியதண்டு, 243.

பூணணிந்தயானை, 101.

பூணூல், 166.

பூத்ததும்பின, 386.

பூதநீர், 372. [பெண்டி, 246 - 7.

பூதபாண்டியன்: தேவபெருங்கோடகூதம், 369.

பூநான்கு, 335.

பூம்பொறிக்கழல், 281.

பூமி, 2, 3, 12, 20, 58, 137, 201, 203, 213, 363.

பூமிக்குக்கிழேநீர்நிலையுண்டென்பது, பூமிக்கப்படல், 30. [6.

பூவடிவமைந்த ஆடை, 274.

பூவல் - செம்மண், 319.

பூவாராடை, 274.

பூவாலஞ்சி - கருஞர், 32.

பூவாள், 224.

பூவிலை, 32.

பூவிலைப்பெண்டு, 293.

பூவம்பொள்ளும், 367.

பூவுடைப்ப, 371.

பூவைநிலை-ஒருதுறை; தருமாலின் திருவுருவோடு உவமித்துக்கூறும் கா

யாம் பூவைப் புகழ்தல் (பு. வெ. பாடாண். 4); மனிதனைத்தேவரோடு உவமித்துக்கூறுதல் (புறநா. 56, 59-வி); 8, 56, 59, 374.

பூழி-புழுதி, 120, 168.

பூழியர்பெருமகள், 387.

பூழின்சேவல், 321.

பூனை, 23.

பெட்டாங்கு-விரும்பியபடியே, 113.

பெட்டாவளவை, 399.

பெட்டி - பேணுதல், 205.

பெண் - மனைவி, 82.

பெண்கள்மதுவைப் பொற்கலத்தேநதி

பெண்டாட்டி, 125. [புண்ணை, 24.

பெண்டி - மகளிர், 9.

பெண்ணை - ஓர் ஆறு, 126; பனை, 61.

பெண்ணையம்மட்டப்பைநாடு, 126.

பெய்யானை, 40, 44, 130, 151, 234, 303.

பெய்மார் - வாக்கவேண்டி, 115.

பெயாக - பெயர்வானாக, 13.

பெயாத்தம் - பின்னும், 2.

பெயாதல் - உதழ்தல், 3.

பெயர்பு - கிளர்ந்து, 22.

பெயாபுறம் - சரிந்து மீளும் புறக்கொடை, 35, 284. [3.

பெயரல் - பிழாநொழியலவேண்டும்,

பெயரிய - பெயாசூறிய, 152; பெயர்த்தத, 7. [209, 221.

பெயரெச்சமுடிபு, 16, 24, 137,

பெயல் - மழை, 35, 120, 381.

பெரியகள், 235.

பெரியயாழ், 152.

பெருங்கண்ணுறை, 15.

பெருங்காஞ்சி- ஒருதுறை; நிலையாமை

யைக் காட்சிசொல்லுதல் (பு. வெ. காஞ்சிப்பொது. 2); 194, 357, 359 - 60, 362 - 6.

பெருங்காடு - புறங்காடு, 246.

பெருக்குறும்பு, 181.

பெருக்குன்றாடுதூர் - ஒருபுலவர்,

147, 210 - 11, 266, 318.

பெருக்கொடை, 320. [முன், 67.

பெருக்கோக்கள்ளி- கோப்பெருஞ்சோ

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நிகுநு

பெருங்கோழியாய்கன்மகள் நக்கண்ணை
(நக்கண்ணையார்) - புலமைவாய்ந்த
ஒருபெண்பாலார், 83 - 5.
பெருஞ்சித்திரனார் - ஒருபுலவர், 158-
63, 207 - 8, 237 - 8.
பெருஞ்செய்யாளன், 282.
பெருஞ்சோற்றுநிலை - ஒரு துறை; பகை
வருடைய வேற்றுப்புலத்தை அழித்
துத் தனக்குத் தருவரென்று மிக்க
சோற்றை வீரர்கொள்ளும்படி அரசு
சன் கொடுத்தல் (பு. வெ. வஞ்சி.
23); 292.
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம், 2.
பெருஞ்சோறு, 2, 220, 235, 261.
பெருந்தலைச்சாத்தனார், 151, 164-5,
205, 209, 214. [143 - 7.
பெருந்திணை - பொருந்தாக்காமம்,
பெரும்பதுமனார் - ஒருபுலவர், 199.
பெரும்பாட்டிரம், 120, 392.
பெரும்பிறிது - இறந்துபடுதல், 152,
பெரும்புலம்பு, 390, 394. [368.
பெரும்புலர்வைகடை, 177.
பெரும்பெயர், 388. [178.
பெரும்பெயர்ச்சாத்தன் - ஒரு தலைவன்,
பெரும்பெயர்முதலர், 393.
பெரும்பேது - இறந்துபாடு, 138.
பெரும்பேதுதலு, 336.
பெரும்பேதுதலு, 238.
பெருமாவிலங்கை - ஒரு, 176.
பெருமிதத்தை - செருக்கினைபுடைய
யாய், 122.
பெருமிதம் - மிக்க மனச்செருக்கி,
பெருமுதலாரோம், 244. [90, 122.
பெருவங்கியம் - யாழ்ப்பாணம், செருக்கை
பொலும் வடிவையுடைய ஒருவகை
வாத்தியம், 152. •
பெருவாக்கொழுநன், 248.
பெருவிதப்பு, 83, 291
பெற்றிகும், 378. [11.
பெற்றிகள் - பெற்றன், பெற்றான்,
பெருவருங்குரைத்து - பெருதந்தகரிது, 5.
பேகன் - வையாவிலக்காப்பெரும்பே
கள்; இவன் ஒருவன்என, 141-6,
158.

பேகன்மயிலுக்குப்படாங்கொடுத்தது,
பேணி - பாதுகாத்து, 9. [141, 145.
பேய், 238, 373.
பேய்க்காஞ்சி - ஒருதுறை; போர்க்களத்
திலே பட்டார்க்குப் பேய் மிகவும்
அச்சமுறுத்துதல் (பு. வெ. காஞ்சி.
பேய்ப்பெண்டிர், 62. [17]; 281.
பேய்மகள், 369 - 71. [11.
பேய்மகள் இளவெயினி (இளவினி),
பேய்மகளிர், 64, 356, 359.
பேயாயம், 238.
பேரரையம் - அரையமென்னும் நகரத்
தின் ஒருபாகம், 202.
பேராந்தை, 170, 240, 261, 359,
பேரியாழ், 152. [362, 364, 370.
பேரிற்பெண்டு, 270.
பேரெயில், 21. [239.
பேரெயின் முறுவலார் - ஒருபுலவர்,
பேழ்வாய் - பெரியவாய், 33, 152.
பேறு - பெற்றபொருள், 154.
பேர், 136. [நினம், 177.
பைஞ்ஞினம் - செவ்வியையுடைய
பைஞ்ஞினம் - தொகுதி, 62.
பைதல் - துன்பம், 41. [174.
பைதறுகாலை - பசுமையற்றகாலம்,
பைந்தடி - செவ்வித் தசை, 14.
பைந்தோட்டிமஞ்சு, 344.
பைபய, 397.
பையாப்பு - துன்பம், 221.
பையெயற்றன் - ஒளிமழுக்கின, 238.
பையென் - மெல்ல, 69, 257.
பொகுட்டு, 335.
பொகுட்டுவிழிக்கண் மயல், 333.
பொகுட்டெழி, 96, 102, 392.
பொகுவல் - ஒருபதவை, 238.
பொங்க - மேன்மேற்கினார், 15.
பொழந்த - வெறுத்த, 160.
பொத்தவரை, 240.
பொத்தி - பொத்தியார் - ஒருபுலவர்,
212, 217, 220 - 23.
பொத்திய - மூட்டிய, 247.
பொத்து - புரை, 212, 364.
பொதி - பட்டை, 253. [128, 215.
பொதியம் - பொதியின்மலை, 2, 33,

கூறும் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பொதியில் - அம்பலம், பொதியின்மலை,
52, 128, 375, 390.

*பொதியின்மலை, 233.

பொதியின்மலைச்சத்தனம், 58.

பொது - மன்று, 89.

பொதுச்சொல் - பூமி பிரவேந்தருக்கும்
பொதுவெள்ளம்வார்த்தை, 8.

பொதுநோக்கு, 121.

பொதுமகளிர், 73.

பொதுநீக்கத்தம், 135.

பொதுமை, 189, 357.

பொதுமொழி - உறுதியில்லாத வார்த்தை,
35; சிறப்பில்லாதமொழி, 58.

பொதுவியல் - ஒறுதினை; எல்லாத்
தினைகளுக்கும் பொதுவாகியஇலக்
கணக்களைத் தொகுத்துக்கூறுவது,
18, 24, 27 - 9, 65, 74-5, 112-
21, 182 - 3, 185 - 95, 214,
217-43, 253 - 6, 280, 362 - 4.

பொதுவினை, 14.

பொந்து, 240, 364.

பொய், 59. [397 - 8.

பொய்கை, 246, 249, 287, 351, 354,

பொய்கையார்-ஒருபலவர், 48 - 9.

பொய்யாச்செக்கா, 168.

பொர - மாறுபட, 35.

பொரித்தருடு, 397.

பொரியல், 261.

பொருண்மொழிக்காஞ்சி - ஓறுதமை;
முனிவா தெளிந்த பொருளைச் சொ
ல்லுதல் (பு. வெ. காஞ்சிப்பொது,
3); உயிருக்கு இம்மைமறுமைகளில்
உறுதிதருகிற பொருளை ஒருவனக்
குக்கூறுதல் (புறநா. 5, 24 - வி),
5, 24, 75, 121, 182, 93, 195, 214.

பொருத - பொரப்பட்ட, 4.

பொருதல் - முட்டிதல், 11.

பொருது - சண்டைசெய்து, 2.

பொருத்தி - அடைந்து, 10.

பொருத்தில் - ஓரூர், 53.

பொருத்திலிளங்கோரூர்-ஒருபலவர், 53.

பொருநம், 386. [பகைவர், 58, 342.

பொருநர் - சண்டைசெய்வார், 14;

பொருநரோம், 382, 386.

பொருநன் - அரசன், 58, 68; பொ
ருவான், 78; வீரன், 87, 993.

பொருநை - கருவுக்குச்சமீபத்திலோ
டும் ஆன்டொருந்தமென்றும் ஆறு,
11, 36, 387.

பொருநைமணலிலும் வாழியர், 387.

பொருநர், 202.

பொருள் பன்மையாயிதும் சொல
லிற் ஒருமைநோக்கி ஒருமையால்
முடிததல், 63.

பொலக்கலம், 361, 367, 392.

பொலக்காசு, 353.

பொலந்தாமரை, 361.

பொலந்தார், 343.

பொலந்தேர், 4.

பொலம் - பொன், 2, 50.

பொலம் அடக்கலிமா, 116, 359.

பொலம்பூச்சும்பை, 2.

பொலிந்த - சிறந்த, 1.

பொலியா - பொலிக, 387.

பொலிப்பு - பொலிந்தேன், 203.

பொலித்தமறுதலுண்ணல், 248, 399.

பொலித்தபி, 135.

பொலித்தலில் உண்ணல், 160.

பொலித்தமையால் அலக்கரித்தருதினா,
பேர், மனை, 123, 135, 177.

பொலித்தும்பை, 2.

பொலித்தளிர் உழை, 50.

பொலித்தமரை, 29, 126, 141, 319.

பொலித்தும்பை, 2, 24, 97.

பொலி - இலக்கணம், 161; இலாந
சனை, 58; எந்திரம், 19; ஒளி,
161; கொழுத்தது, 13.

பொலிச்செவ, 383.

* இம்மொழி பொது என்றும் பொதுக என்றும் பூர்வகாலத்திற் கூறப்
பட்டுள்ளது. அவலோகிதேசுவரன் என்ற பொலித்தமுனி இம்மொழியினை
இருந்ததாகச் சொல்லுவதுண்டு (நாயக்கனார் 11, வெங்கையசுவரர்கள்
எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௬௦௧

பாறியிர்வாரணம், 398.
 பாறுத்தல் - தாங்குதல், 58.
 பாறை - சிறுகுவடு, 118; பாரம்,
 பாறையன் - சேரன், 53. [345.
 பாறையாற்று கிழான்-ஒருதலைவன்,
 பாறையாறு - ஓரூர், 391. [391.
 பொன் - இரும்பு, 14, 15, 152,
 218, 233, 356, 384. [166.
 பொன்படு நெடுவரை மேற்குள்ளது,
 பொன்படுமால் வரை, 201.
 பொன்புனைதிகிரி, 233.
 பொன் முடியார், - ஒருபுலவர், 299,
 பொன்னந்திகிரி, 365. [310, 312.
 பொன்னரிமாலை, 91, 97, 141, 153,
 பொன்னாடு, 38. [220, 226, 352.
 பொன்னுபரணம், 76, 227.
 பொன்னுழிஞை, 50.
 போகம் - துகரும் இன்பம், 8.
 போகிய - ஒழிந்த, 10; ஓங்கிய, 237.
 போத்து, 364.
 போது கண்விழித்தன, 397. [338.
 போந்தை - ஓரூர்; பனை, 85, 297,
 போந்தைமடல் - பனைமடல், 375.
 போர்க்களக்காட்சி, 63. [ளல், 53.
 போர்க்களத்தைத் தனதாக்கிக்கொள்
 போர்க்களம், 26, 35, 62, 64, 87,
 98, 227, 235, 373, 392.
 போர்செய்ய விழாவெடுத்தல், 84, 88.
 போர்ப்பறை, 76, 78, 279.
 போர்ப்புறம், 74. [369 - 71, 373.
 போர்பு - தானியப்போர், 342, 353,
 போர்வீரர் பகைவர்வரவைப்பார்த்துக்
 கொண்டோர்வலிருக்கையில் இருத்
 தல், 3.
 போர்வீரரும்யானையும்போர்ப்பறைக்கு
 முன்னர்ச்செல்லவேண்டுமென்றல்,
 போர்வு - தானியப்போர், 209. [79.
 போர்வை, 369, 399. [ளளல், 72.
 போரிற்பகைவரோடுமுரசைக்கைக்கொ
 போழ், 82, 370, 375.
 போழ்க - பிளக்கப்படுவதாக, 132.
 போற்றார் - பகைவர், 2.
 போன்ம் - போலும், 19.
 போன்றன் - ஒத்தன், 4.

போன்று - ஒத்து, 2.
 பேளவம் - கடல், 6, 88.
 மக்கட்பேறு, 82.
 மகட்பாற்காஞ்சி - ஒருதுறை; நின்
 மகளைத்தருக வென்னும் அரசனோடு
 மாறுபட்டு நிற்றல் (பு.வெ.காஞ்சி.
 மகடே, 331. [24]; 336-54, 356.
 மகண்மறுத்தல்-ஒருதுறை; ஒருவீரன்
 மணங் கோடற்குத்தம்மகளைவேண்
 ட்ச்சிற்றரண்களிலுள்ளோர் மறுத்
 துச் சொல்லுதல் (பு.வெ. நொச்சி.
 மகத்துமுகம், 164. [9]; 109-11.
 மகளிர் - பெண்டிர், 10, 34, 42, 44,
 53, 68, 96, 116 - 7, 120, 161,
 209, 229, 240, 243, 251.
 மகளிர் ஆம்பற்றண்டாற்செய்த வளை
 யை அணிந்துகொள்ளுதல், 63.
 மகளிர் கண்கள், 111, 144, 147.
 மகளிர் கணவருடனிடத்தல், 62.
 மகளிர் கூந்தல், 97.
 மகளிர் கை, 253.
 மகளிர்நடை, 133. [24, 237.
 மகளிர் மார்பிலறைந்துகொள்ளுதல்,
 மகளிர் முன்கை, 11.
 மகளிர் விரல், 144.
 மகளிர் விளையாட்டு, 176.
 மகிழ்சிறந்து - உண்டு, 24.
 மகிழ்ந்து - உண்டு, 129.
 மங்கலமகளிர், 332.
 மங்கலியகூத்திரம், 127.
 மங்குல் - 103.
 மங்கையர் - மகளிர், 11.
 மஞ்ஞை - மயில், 13, 50, 344.
 மஞ்ஞைமயிர் - பீலி, 260.
 மட்டார்மறுகு, 160. [113, 390.
 மட்டு - மது, 24; மதுவைக்கும்சாடி,
 மட்டையாகியதலை, 261.
 மடக்கணமயில், 373.
 மடங்க - இறைஞ்சு, 40.
 மடங்கல் - யமன், 363, 366.
 மடம் - பேதைமை, 11; மென்மை,
 23, 145, 151. [370 - 71.
 மடல் - பனங்கருக்கு, 29, 348,
 மடலைநீழல், 399.

சுருட அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

மடவர் - யாதும் அறிவில்லாதார்,
மடவரல் - மடப்பம், 89. [106, 315.
மடவோன் - அறிவில்லாதோன், 173.
மடம்போந்தை, 297.
மடியாவிழவு, 212. [லை, 29.
மடிவிலை - சோம்புதலையுடையாயல்
மடு, 37, 243.
மடுப்ப - ஊட்ட, 56. [150, 326.
மடை - ஆணி 97; கொளுத்து, 25,
மண் - அணு, 2. [மு, 6.
மண்டி - மடுத்து, 31; மிக்குச்சென்
மண்டிய - அடர்த்துச்செய்த, 62.
மண்டியாகக் காலை மடித்தல், 80.
மண்டிலம் - சூரியமண்டிலம் சந்திர
மண்டிலம், 8; பார்வட்டம், 30.
மண்டை - பாணர்கையிலுள்ளதற்கும்
பாத்திரம், 103, 115, 125, 179,
1235, 261, 286, 289, 352, 372,
384, 386, 398.
மண்டையை மலர்த்தல், 155.
மண்ணி - முழுதி, 79.
மண்ணினே - மண்ணையுடையை, 20.
மண்ணுதல் - ஒப்பமிடுதல், 147.
மணந்த - சேர்ந்த, 118.
மணப்பறை, 194. [243, 262.
மணல், 33, 43, 53, 90, 178, 198,
மணலினும் பலகாலம் வாழ்கவென்
- டல், 9, 55, 136, 363.
மணற்குன்று, 177.
மணற்பாவை, 11.
மணன்மலிமுற்றம், 178.
மணி - நீலமணி; யானைமணி, 50,
53, 152, 281, 305, 377, 388.
மணிக்கோவையாகிய ஆபரணம், 89.
மணித்தலை, 150.
மத்தளம், 128, 164.
மத்து, 257.
மதாரணி, 378.
மதவலி - மிக்கவலி, 80, 331.
மதன் - மனவெழுச்சி, 75; மிகுதி,
213; வலி, 50.
மதி - அசைநிலை, சந்திரன், 3, 352.
மதியத்தன்ன தடாரி, 398.
மதியத்தை, 363, 382.

மதியுதழாரம், 362.
மதில், 17-8, 21, 36 - 7, 40, 44,
93, 97, 201, 224, 272, 343,
350, 355, 387.
மது, 24, 34, 56, 65, 109, 113 -
4, 120, 129, 152, 160, 212,
239, 258, 262.
மதுக்குடம், 224, 233.
மதுகை - வலி, 74.
மதுப்பிழிந்தகோதுக்கு யானையுண்ட
கவளக்கோது உவமம், 114.
மதுரை, 32, 58, 167, 180, 197,
202, 347, 349 - 351.
மதுரைஅளக்கர்ஞாழார்மகனார் மள்ள
னார் - ஒருபுலவர், 388.
மதுரைஅறுவைவாணிகள் இளவேட்ட
னார் - ஒருபுலவர், 329.
மதுரை இளங்கண்ணிக் கௌசிகனார் -
ஒருபுலவர், 309.
மதுரை ஒலைக்கடைக் கண்ணம்புகுந்
தாராயத்தனார் - ஒருபுலவர், 350.
மதுரைக்கணக்காயனார் - ஒருபுலவர்,
330. [னார்-ஒருபுலவர், 56, 189.
மதுரைக்கணக்காயனார்மகனார் நக்கீர
மதுரைக் கள்ளிக்கடையத்தன் வெண்
னாகனார் - ஒருபுலவர், 316.
மதுரைக்கூலவாணிகள் சீத்தலைச்சாத்
தனார்-ஒருபுலவர், 59. [வர், 334.
மதுரைத்தமிழக்கூத்தனார் - ஒருபுல
மதுரைநக்கீரர் - ஒருபுலவர், 395.
மதுரைப்படைமங்கமன்னியார் - ஒரு
புலவர், 351. [276.
மதுரைப்புத்தனினாகனார்-ஒருபுலவர்,
மதுரைப்போலவாயார்- ஒருபுலவர்,
247, 262. [வர், 55, 349.
மதுரைமருதனினாகனார் - ஒருபுல
மதுரைவேளாசான், 305.
மந்தி, 128, 158, 200, 247.
மந்திரிச்சுற்றத்திலிலக்கணம், 2.
மம்மர் - மயக்கம், 53.
மயக்கி - கலந்து, 34.
மயங்கிய - கலந்த, 19.
மயில, 13, 60, 116, 127, 133, 141,
145 - 6, 252, 344, 395.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௧௦௩

யில்வாகனம், 56.
யிலின் இயலி, 133.
யிலைக்கண்ணி, 342.
யிற்கொடி முருகக்கடவுளுக்குரித்து, 56.
யிற்பீலிமாலை, 50, 274.
யிற்பேடை, 120.
யரத்துண்டம், 231.
யரந்தலை, 371.
யாநிழல், 219.
யாபு - தன்மை, 126; முறைமை, 25, 98; மேம்பாடு, 217.
யாரம், 106, 116, 136, 270, 273, 348; யாக்கலம், 238.
யாரம்படுகிறதே, 349.
யாரல், 370.
யாரல்நார், 264.
யாரீஇய - மருவிய, 64.
யாரீஇயோர் - மருவியவர், 13.
யாருக - மரபினுள்ளாய், 126.
யாருகளை - மரபினுள்ளாய், 46.
யாருங்கு - பக்கம், 3, 23.
யாருங்குல் - வயிறு, 260.
யாருக்கை - வியப்பு, 217.
யாருண்டு - பயந்து, 46.
யாருத்துவன், 173.
யாருதநிலம், 16.
யாருதம் - காலேப்பண், 149.
யாருதமரம், 52, 243, 344, 351.
யாருதனிலாநாகனார் - ஒருபுலவர், 52, 351. [138 - 40].
யாருந்தில்சூற்றம், 2.
யாருந்து - பரிகாரம், 3, 42.
யாருந்துகொள்ளுமரம், 180.
யாருப்பு - கொம்பு, யாழ்க்கோடு, 4, 242, 369 - 70.
யாருள் - என்வகையெச்சத்துளொன்று; அஃது அறிவின்றி மயங்கியிருப்பது, 28; ஒப்பு, 56, 174, 368, 161. [370].
யாருள - வியப்பு, 161.
யாரை - தாமரை; மரையா, 27, 170.
யாரையா, 170, 297.
யாரையாவன்பால், 168.
யால்லல் - வளம், 18. [வீரன், 80].
யால்லன் - ஆழார் மல்லினென்னும்

மல்லி - ஓநூர்; மல்லியமென்று ஓநூர் சோழநாட்டின் வடபாகத்துள்ளது, 177. [177].
மல்லிகிழான் காரியாதி - ஒருதலைவன், மலங்கு - ஒருவகையின், 61.
மலர்தல்-பரத்தல், 17.
மலிர், 382.
மலை, 22, 42, 52, 91, 109, 111, 125, 131, 136, 138, 140, 143, 147, 152, 156 - 8, 170, 198, மலைக்குகை, 37. [211, 255].
மலைக்குநர் - மாறுபடுவோர், 61.
மலைச்சாரல், 90, 150.
மலைச்சிகரம், 105.
மலைசூழ் மஞ்சு, 103.
மலைத்தல் - மாறுபடுத்தல், 10.
மலைத்தனை - பொருதாய், 36.
மலைத்தாரம், 343.
மலைநாடு, 60.
மலைப்பக்கம், 137, 200.
மலைபயந்தமணி, 377.
மலைமல்லிகை, 168, 380.
மலைய - சூட, 12.
மலையமான் - மலையமான் திருமுடிக்காரி - ஒருதலைவன், 121 - 4, 126, 158.
மலையமான் சோழியவேனாதிதிருக்கண்ணன் - ஒருதலைவன், 174.
மலையமான் மக்கள், 46.
மலையன் - ஒருவள்ளல்; இவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி யென்றும் சொல்லப்படுவான், 123 - 5, 158.
மலையில தெய்வமிருத்தல், 151.
மலையிலவாழ்வோருணவு, 168.
மலையிற்பொன்னுண்டாதல், 152, 201.
மலையுச்சி, 120, 139.
மலைவழி, 135.
மழகளிறு, - இளங்கன்று, 22.
மழபுலவஞ்சி - ஒருதுறை; பகைவருடையவேற்றுப்புலத்தைக் கொள்ளி சூட்டி அவர்கள் வீடுகள் பாழ்படக்கவர்ந்ததொழிலைச் சொல்லுதல் (பு. வே. வஞ்சி. 15); அரசனொருவன் பகைவர் நாட்டை எரிபூட்டிக்கொ

௭௦௪ அரும்ப்தமுதலியவற்றின் அகராதி.

ள்ளைகொண்டு அழித்ததனைச் சிறப்
பித்துக் கூறுதல் (புறநா. 7, 16 -
வி); 7, 16, 31.
மழலை - இளஞ்சொல், 92.
மழவர் - ஒருவகைவீரர், 88, 90.
மழித்தலை-மட்டையாகிய தலை, 261,
மழு, 56, 206. [280].
மழுகி, 377.
மழுகிய, 376.
மழுங்க - தேய, 31.
மழுங்கிய - தேய்ந்த, 4.
மழை, 82, 107, 137, 142 - 4,
159, 174, 192, 397.
மழைத்துளி, 123.
மழைத்துளியினும் பலகாலம் வாழ்க
வேனல, 34, 367, 385. [38].
மழைநீர் கடலில்வீழ்ந்து முத்தாதல்,
மழைவேண்டுங் காலத்துப் பெய்வித்
தற்கும் வேண்டாக்காலத்து ஒழித்
தற்கும் குறவர் தெய்வத்திற்குப்
பலிதூவல், 143.
மள்ளர் - வீரர், 10, 77, 219.
மற்போர், 80.
மறக்களவழி - ஒருதுறை ; அரசனை
உழும் வேளாளனாக மிகுத்துச்
சொல்லுதல் (பு - வே. வாகை.
5); 368 - 71, 373.
மறக்களவேள்வி - களவேள்வியென்
னுந் துறை ; பேய்மகள் வயிரர
உண்ணும்படி வீரன் களவேள்வி
செய்தல் (பு - வே. வாகை. 6);
372.
மறக்குழ மகளிர், 19, 277 - 9.
மறத்தி, 181.
மறப்புகழ், 290. [93].
மறம் - ஆண்மை, 63; வீரம், 9, 11,
மறலி - கூற்றம், 13.
மறலிய, 341. [274, 336, 369, 400].
மறவர், 43, 68, 177, 258, 270,
மறவாதிமே, 198.
மறவீர், 104.
மறவை, 44, 390.
மறி, 383.
மறுகு - தெரு, 160, 215.

மறுசுழி, 238. 1
மறுத்த - மறுத்தற்கு ஏதுவாகிய, 7.
மறுபிறப்பு, 236.
மறை - வேதம், 1, 6. [கொண்ட, 60.
மறைக்கொண்ட - மறைத்தற்குக்
மறைக்கொண்டன்றோ - மறைத்தற்குக்
கொண்டதோ, 35. [235].
மன் - நிலைபெறு, 19; மிகவும், 75,
மன் ஆக்கத்தின்கண் வருதல், 75.
மன் ஒழியிசைக்கண் வருதல், 151.
மன் கழிவின்கண் வருதல், 53, 113,
115, 125, 193, 230, 235,
238, 261.
மன்பதை-உயிர்ப்பன்மை, 210, 356.
மன்ற - தெளிவாக, 26, 59; நிச்சய
மாக, 114, 261, 298, 373.
மன்றத்தில்முழவுதூக்கப்படுதல், 89.
மன்றத்திற் பரிசிலர் தங்குதல், 135.
மன்றப்பலவு, 128, 374.
மன்றம் - செண்டு வெளி, 46, 76, 79,
181, 220, 270, 309, 325, 333-
4, 371, 373 - 4, 387, 389-90;
பொதியில் = பொதுவிடம், 34,
மன்றவிளவு, 181. [128].
மன்றவேம்பு, 76, 371.
மன்று, 322.
மன்றுநிறையும் நிரை, 387.
மன்றுள், 283. [331].
மன்னர் கடைமுகத்து உருக்கும்பலி,
மன்னனை உயிராகப் பெற்றது உலகம்
மன்னிய, 6. [186].
மன்னுக - நிலைபெறுக, 6.
மனையறம் துறவறம் - ஒருதுறை; இல்
லறம் துறவறங்களின் வேறுபாட்
டைக்கூறுதல், 358.
மனைக்குவிளக்கம், 314.
மனைக்கோழி, 395.
மனையோள், 333 - 4.
மனைவி, 222.
மனைவி, இறந்தகணவனுக்கு உணவு
கொடுத்தற்பொருட்டுச்சிறிய இடத்
தை மெழுகுதல், 249.
மா - எண்வகையெச்சத்துளொன்று;
அது விலங்குவடிவாகப் பிறப்பது,

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுரு

28; ஓர் அளவு, 184; கருமை, 4, 48; குதிரை, 4, 14; திருமகள், 7; மாமைநிறம், 147.
 பாக்கள், 328, 333.
 பாக்கிணை, 378.
 பாகம் - ஆகாயம், 35, 400.
 பாகவிசம்பு, 35, 270, 400.
 பாங்கனிப்புளி, 399.
 பாங்குடிகிழார் - ஒருபுலவர், 24, 26, 313, 335, 372, 396.
 பாங்குடிமருதன் - ஒருபுலவர், 72.
 பாட்சி - நன்மை, 16.
 பாட்டிய - கொளுத்திய, 19; மடுத்திரிக்கப் பட்ட, 106.
 பாடம், 53, 67, 69, 378, 390.
 பாணிக்கம், 172, 318.
 பாணின், 185.
 பாதம், 87.
 பாதி மாதிரத்தனார், 386.
 மாதிரம் - திசை, 90.
 மாதோ, 330.
 மாமறுத்தமலர்மாற்பு - திருமகன்பிறர் மாற்பைமறுத்தற்கேதுவாகியபரந்த மாற்பு, 7.
 மாய்ந்திசினோர் - மாய்ந்தோர், 26.
 மாய்ந்தென - மாய, 58.
 மாயா - மறவாத, 139.
 மாயோன், 57. [282, 325, 375.
 மார், வினையெச்சம், 15, 93, 168, மார்க்கண்டேயனார்-ஒருபுலவர், 365.
 மார்ச்சனை, 152, 164. [ணம், 68.
 மார்பிற் செம்மொறி உத்தம இலக்க மாற்பு, 10, 59, 155, 157, 161, 198, 209, 211, 394.
 மாரி - மழை, 35.
 மாரிப்பேருதை, 333.
 மாரியன்ன வணமை, 397.
 மாரியினியல்பு, 142.
 மால்பு - கண்ணேணி, 105. [269.
 மாலை, 48, 61, 95, 146, 172, 227, மாலைக்காலம், 67, 144, 149, 232.
 மாலைப்பந்து, 33. *
 மாலைந்தி, 34. [23.
 மாலையில் இலையைச் சேர்த்துக்கட்டல்,

மாவளத்தான் - சோழன்நலங்கிள்ளியின் தம்பி, 43.
 மாவன் - ஒல்லையூர்த்தத் பூதபாண்டியனுடைய நண்பருளொருவன்; இவனுடைய ஊர் மையலென்பது, 71. [னுடையஊர், 176.
 மாவிலங்கை - ஓய்மானல்லியக் கோட மாம்பித்தியார்-ஒருபுலவர், 251 - 2.
 மாமன் - பாண்டியன், 55, 198.
 மாறிக்கூட்டுதல், 3, 9, 18, 37, 47, மாறியுரைத்தல், 36. [125.
 மாறு-ஆல், 92, 153, 380; இறந்து பாடு, 253; ஏதுப்பொருள் படுவதோரிடைச்சொல், 4; பரிசு - மாறெதிர்ப்பை, 333. [விதம், 50.
 மாறென்னு மிடைச்சொல் ஏதுப்பொருள் பட்டுவருதல், 4, 20, 22, 92-3, 271, 380.
 மாறேக்கத்து நபச்சலையார் - ஒருபுலவர் [மாறேக்கம் - கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடென்பர்; இது மாறேகமெனவும் வழங்கும்], 37, 39, 126, 174, 226.
 மான், 33, 90, 138, 150, 247, 374.
 மான்கலை, 23, 132, 157, 161, 320.
 மான்குட்டி, 2.
 மான்பிணை, 23, 157.
 மான்வறைக்கருணை, 398.
 மான் விளக்கொளியில் தூங்கல், 2.
 மான் தகைப்புழுக்கல், 15.
 மான்றோல, 166.
 மானதன், 166, 320.
 மானிதைச்சி, 168.
 மானுணையன்னகுடுமி, 310.
 மீச்சில் - ஒழிபொருள், 23, 327.
 மிசை - மேடு, 187; மேல், 13, 384.
 மிசைவு - உணவு, 236.
 மிஞிறு - தேனீ, 22.
 மிடற்றப்பசும்புண், 100.
 மிடறு - கழுத்து, 1.
 மிதவை - கூழ், 215; தெப்பம், 192.
 மிருகசீரிடநாள், 229.
 மிலைந்த - குடிய, 24.
 மிலைந்து - குடி, 77.

கூடும் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

* மிழலைக்கூற்றம் - இது வேள் எவ்
வியினுடையது (கூற்றம் - நாட்
முன் உட்பிரிவுக்கு ஒருபெயர்); 24.
மிளகுமொடி, 168.
மிளகுமூடை, 343. [371.
மிளிர்தல் - பிறழ்தல், 61, 139, 369,
மிளிர்த்திட்ட - மறிக்கப்பட்ட, 42.
மிளிர - பிறழ, 168, 249, 325 - 6,
மிளை - காவற்காடு, 21, 181. [387.
மிறை - வளைவு, 284.
மின், 42.
மீக்கூற்றம் - புகழ், 135.
மீளீர், 396. [30.
மீப்பாய் - மேற்பூரிக் கப் பட்டாய்,
மீப்பு - மிகுதி, 83, 104.
மீமிசை - மேல், 9, 154, 157.
மீளி - மறம், 207.
மீளியாளர், 260.
மீன் - நட்சத்திரம், 7, 13, 29, 138,
மீன்கண், 109. [396.
மீன்சடுபுகை, 52.
மீன்பூத்தன்னநிறை, 399.
மீனக்கொடி, 58.
மீனைச்சடுதல், 52.
முக்காவல்நாட்டு ஆழர்மல்லன், 80.
முக்கி - உண்டு, 63.
முகடு, 391.
முகத்தல், 368.
முகம் - இடம், 12.
முகவை, 370, 371, 373.
முகை - குகை, 374.
முகையலூர் - சோழநாட்டிலுள்ளதோ
ருர், 181, 265.
முசுக்கலை, 116, 236.
முசுண்டை, 320.
முசுறி - ஒருர், 343.

முஞ்ஞை, 197, 320, 328.
முட்டு - குறை, 139, 166.
முட்டுக்கள், 206.
முட்டை, 176, 312.
முடப்படு, 307.
முடியர் - முடிப்பானை, 171.
முண்டகம் - கடல்முள்ளி, 24. [78.
முணங்குநிமிர்தல் - மூரிநிமிர்தல், 52,
முத்தம், 377.
முத்தாரம், 19, 150.
முத்தி - முத்தங்கொண்டு, 41.
முத்தியின்பத்தைத்தரும் நற்செய்கை
யையறிந்துசெய்துகொள்ளல், 194.
முத்தி மூவரசர்க்குவமை, 2, 367.
முத்திவிளக்கு, 2.
முத்து, 53, 58, 218, 356, 380.
† முத்தூர்க்கூற்றம் - இது பழையவே
ளிரால் ஆளப்பட்டது; மருதநிலத்
துள்ளது; முத்தூற்றுக்கூற்ற மென
வும் வழங்கும், 24.
முதல் - அடி, 287; இடம், 60.
முதல்வஞ்சி - ஒருதுறை; பழைய வர
லாற்றினையுடைய முன்னோதுநிலை
மையைக் கூறுவது; இது முது
மொழிவஞ்சி யெனவும் வழங்கும்
(பு. வே. வஞ்சி. 13); 37.
முதலை, 37, 104, 283.
முதற்கேற்ற அடையடுத்தஆகுபெயர்,
106.
முதற்போருக்குவீரர்நீராடிச்செல்லல்,
79.
முதற்று - முதலாகவுடையது, 55.
முதாரி - முதுமை, 138.
முதியவன்கூந்தல், 159.
முதியன் - ஒருபகாரி, 389.
முதிர்வு - முதிர்ந்து, 161.

* இக்கூற்றம் தஞ்சாவூர் பெரியகோயில் கல்வெட்டு ஒன்றிலும் திருப்
பூவணத்துத் தாம்பிரப்பட்டயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருப்பெருந்
துறை, தஞ்சாவூர், தண்டலை என்ற ஊர்கள் இக்கூற்றத்தைச் சேர்ந்தவை (ராவ்
பகதூர் வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

† இது திருப்பூவணத்துத் தாம்பிரப்பட்டயத்தில் அடிக்கடி கூறப்பட்டு
ள்ளது. கயலூர் என்ற ஊர் இதைச் சேர்ந்தது (ராவ்பகதூர் வி. வெங்
கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சு.௦௪

ஓதிரம் - கும்ணனுடையமலை, 158, 160, 161, 163.

புது - பேரறிவு, 48, 180.

புதுகாடு, 356.

புதுபாலை - ஒருதுறை; காட்டில் தன் கணவனை யிழந்த மடந்தையினுடைய தனிமையைச்சொல்லுதல் (பு. வே. சிறப்பிற்சொது. 1); 253-6.

புதுபாழ், 381.

புதுமக்கட்டாழி, 256.

புதுமரப்பொத்து, 364.

புதுமை, 159.

புதுமொழிக்காஞ்சி - ஒருதுறை; அறிவுடையோர் குற்றம் நீக்கி ஆராயும் உலகத்தியலுள் முடிந்த பொருளாகிய அறம் பொருளினப்பத்தை அறியச்சொல்லுதல் (பு. வே. காஞ்சிப்பொது. 1); அறம் பொருளினப்பமென்னும் முப்பொருளினது உறுதிதரும் தன்மையைக் கூறுதல் (புறநா. 18, 74 - வி); 18, 27 - புதுவாய், 48, 319. [9, 74.

புதுவேலி, 326. [29.

முந்துறுத்து - முன்னிட்டுக்கொண்டு, முந்தை - முன்னமே, 10.

முந்நீர் - கடல்; ஆற்றுநீரும் ஊற்றுநீரும் மழைநீருமுடையதென்பது பொருள், 9, 13, 303, 382.

முந்நீர்விழவு, 9.

முந்தூறுர், 110.

முப்புரம் வென்றமை, 55.

முயங்கினேன் - புல்லினேன், 19.

முயல், 322, 328, 333 - 4, 339, 384, 389, 395.

முயலின் குட்டிமுறைச்சி, 34, 319.

முயலின்நிணம், 396.

முயற்சி 109, 148, 213.

முயற்சியாலீட்டிய பொருளில் நல்ல வற்றைப் பரிசிலர்க்கு வழங்கிஞ்சியவற்றை ஒருவன் உண்ணவேண்டுமென்றல், 125.

முயற்சியில்லாதவனுடம்பு அழகிழந் முரசம், 288, 366. [திருத்தல், 69. முரசு, 17, 36, 62-3, 93, 109,

112, 126, 137, 143, 158, 161, 174, 179, 197, 229, 241, 270, 288, 301, 350, 362, 363, 369, 371, 373, 387, 397.

முரசுகட்டில், 50.

முரசுகண்கிழிதல், 238.

முரசுமூன்று, 58. [2.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்-ஒருபுலவர், முரண் - மாறுபாடு, 37, 206.

முரணிய - மாறுபட்ட, 2.

முரவுவாய்க்குழி, 371.

முரற்கை, 376.

முரிவாய்முற்றம், 261.

முருக்கமர இலக்கம், 169. [14.

முருக்கி-கெடுத்து, 18, 80; முறித்து, முருக்கடவுள், 14, 16, 28, 120, முருக்கடவுள் கோயில், 299. [125. முருக்கடவுள் திருச்செந்திலிலிருத்தல், 55.

முருக்கடவுளின் யானைவாகனம், 56.

முருகு - தெய்வம், 259.

முருடு, 246.

முல்லைக்கொடி, 117, 144, 200, 242, 335, 339, 352, 395.

முல்லைநிலம், 386.

முல்லைபூ, 335, 339.

முல்லைவேலி, 144.

முழவு - தண்ணுமை, மத்தளம், 15, 65, 85, 88 - 9, 103, 128, 152, முழவுமுண்மணி, 368. [194, 236.

முழா, 103, 152.

முழாஅரைப்போந்தை, 85, 375.

முழுக்குரல் முரசம், 366.

முழுச்சொல், 325 - 6.

முழுத்த, 372.

முழுத்தகை, 219.

முழுத்தம், 204. [முழுப்பூ, 116.

முழுநெறி - புறவிதமொடிக்கப்பட்ட

முழுமுதல், 58.

முழுவலி, 52.

முழுவலிழ், 399.

முள், 171, 225.

முள்ளம்பன்றி, 177, 325, 374.

முள்ளியம்புறங்காடு, 363.

கூட அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

முன்னர் - ஓரூர்; மலையமான் திரு
முடிக்காரியின்மலை, 123, 126,
முன்னையிறு, 361. [174, 254.
முன்வேலி, 116, 197, 301.
முனரிமருங்கின்முதியோள், 278.
முளவுமா, 325.
முளவுமான்சுறை, 374.
முனிதல் - உலர்தல், 160.
முனிபுற்கானம், 160.
முற்றம், 170, 178, 261.
முற்றழிப்பு, 386.
முற்றி - முடித்து, 15.
முற்றிய - முடித்த, 21.
முற்றுக் - குழுவதாக, 29.
முற்றுகை, 44.
முற்றுவினைக்குறிப்பு, 6.
முறஞ்செவியானை, 339. [நீதி, 35.
முறை - அடைவு, 29 ; ஊழ், 192;
முறையினுண்ணல், 325.
முறைவேண்டல், 35.
முறைமைசெய்தல், 39.
முன்கைக்கடகம், 150, 153.
முன்ப - வலியையுடையோய், 41.
முன்படை, 88, 93. [15, 207.
முன்பு - முன்னிடம், 14; வலி, 5,
முன்பு ஒருதொழிலைச்செய்து பின்பு
பிழைக்கச் செய்தேமென்றாகருத
லாகாது, 10.
முன்மொழி நிலையல், 254.
முன்றில், 129, 319, 388.
முன்றுறை - துறைமுன்னர், 136.
முன்னம் - மனக்குறிப்பு, 3.
முன்னமரம், 3.
முன்னரை - முன்னேறிந்பை, 169.
முன்னிலைப்பெயரும் படர்க்கைப்பெய
ரும் விராய்வந்து முன்னிலைவினை
யால் முடிதல், 9.
முன்னிலையசைச்சொல், 40, 48, 181.
முன்னர் - நிலத்திற்குமுன்னுகுயிரீர்,
முன்னார் - ஊர்முன், 254. [9.
முன்னார்ப்பொதியில், 390.
முனித்தலைப் புதலவர், 250.
முனிவர் - அந்தணர், 6, 43.
முனிவு - வெறுப்பு, 182.

முனை, 329, 330.
முனைஇ - வெறுத்து, 23, 53.
முனையின் - வெறுப்பின், 24, 381.
முங்கில், 158, 166, 168, 200, 277,
370, 395.
முங்கில்இழைந்து ஒலித்தல், 120.
முங்கில்நெல், 109.
முங்கில்முனை, 73.
முங்கிற்பட்டை, 253.
முடை, 285, 343.
முடைப்பண்டம், 393.
முதறிசிறுஅர், 382.
முதா, 323.
முதாளர் - முதியோர், 52.
முதிலாளர், 284.
முதிற்பெண்டிர் - முதியமறக்குடியிற்
பிறத்த பெண்டிர், 191, 279.
முதிர்முலை - ஒருதுறை; வீரர்க்கல்
லாமல் அம்மறக்குடியிற் பிறத்த
மகளிர்க்கும் கோபமுண்டாதலை
மிகுத்துச்சொல்லுதல் (பு. வெ.
வாகை. 21); 279, 288, 306,
308, 312.
முப்புடையவன், 159, 270, 277,
முப்புடையோர்பேசுதல், 243. [278.
முரி, 391, 393.
முரிநிமிர்தல், 52, 78.
முலகையுலகமும்இன்னவென்பது, 6.
முவர், 137, 205, 357.
முவன் - ஒருபகாரி, 209.
முவிர், 109, 110. [110, 111.
முவேந்தர் - சேர சோழபாண்டியர்,
முழத்தனர், 336.
முழப்ப, 399.
மெய் - அறிவு, 10, 25.
மெய்ப்புகருவி - கவசம், 13.
மெய்ப்மறந்து - அறிவுமயங்கி, 25.
மெல்லிய-மென்மையையுடையன, 14.
மெல்லியர் - அற்பகுணங்களையுடையர்,
வறுமையுற்றோர், 106.
மெல்லியன், 184.
மெலிந்துநிறுதல், 21, 77.
மெழுகடை நினத்திற்குவமை, 103.
மென்பதை - குஞ்சு, 396.

அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி. சு0க

ன்பால், 384. [42, 395.
ன்புலம் - மருதமும் நெய்தலும்,
ன்புனல், 341.
ன்மை, 55.
, 14 - 5, 46, 133, 145, 198.
ங்கள் மலைபோல்தோன்றல், 161.
ம், 35, 54, 103, 131, 143,
103, 205, 266.
ட்டு நிலம், 102, 120.
ராசி, 229.
தோல், 321. [நல், 158 - 9.
தோன்றல் - மேம்பட்ட தோள்
ல்கடல் பழையகடலென்பது, 6.
லீடு - மேலேஇடப்படுவது, 61.
வலை - விரும்புதலுடையை, 7.
ழி, 388.
ற்கோள், 8. [நெருவன், 183.
ற்பாலொருவன்-மேற்குலத்துள்ளா
-இருட்சி, 50; செம்மறியாடு, 96.
ந்து - மறம், 13; வலி, 15, 73.
ம்மீன் - சனிமீன், 117.
யல் - பாண்டுகாட்டில் மாவனென்
பவனுடையஊர், 71. [மாம், 281.
யிழுது - ஆஞ்சனம்; ஆட்டுநெய்யு
யுன், 261. [கிடாய், 33, 113.
விடை-ஆட்டுக்கிடாய், செம்மறிக்
மவிடை இரும்போத்து, 364.
மாக்குள், 333.
மாசித்த - தின்ற, 96.
மாட்டையாகிய தலை, 261.
மாய்த்தல், 285.
மாய்ப்ப - நெருங்க, 13.
மாழி - வார்த்தை, 10.
மாழிநல் - சொல்லுவேன், 5.
மா-முன்னிலையசை, 48, 145, 319.
மாசி - ஒருபுலவர்; இவர் உறையுள்
ஏணிச்சேரி முடமோசியாரென்றும்
சொல்லப்படுவார், 158.
மாசிகிரண் - ஒருபுலவர், 50,
154-6, 186.
மாசிசாத்தனர் - ஒருபுலவர், 272.
மாட்டிருவரால், 399.
மார், 159. [கள், 175.
மாரியர் - சக்கரவாள சக்கரவர்த்தி

மோவாய் - தாடி, 257.
யமன், 3, 19, 42, 56, 75, 98,
209, 226 - 7, 237 - 8, 255,
361 - 3, 366.
யமன் பாசத்தாற் கட்டுதல், 195.
யமனை வைதல், 221.
யவனர் தேதல் கொணர்தல், 56.
யா - யாவை, 15.
யாக்குநர், 378.
யாகசாலை, 15, 224.
யாகஞ்செய்வோர்கலைமானினதுஉறுப்
புத்தோலைத் தோளிலணிதல், 166.
யாகத்திற்குரிய எழுவகைக் காட்டுப்
பசு, 166. [ணதல், 166.
யாகத்தின்முடிவில் விருந்தினரைப்பே
யாகபத்தினிகள் நெற்றியில் சாலகத்
தைச் சூடிக்கொள்ளுதல், 166.
யாக
ஏவல்செய்தல், 166.
யாகம், 15, 122, 166, 224, 400.
யாங்கனம் - எவ்வாறு, 8, 49.
யாங்காகுவன், 254.
யாங்காவதுகொல், 350.
யாங்கு - எப்படி, 191, 245.
யாணர் - புதுவருவாய், 2, 375.
யாணர்த்து - புதுவருவாயையுடைத்
யாத்த - பணித்த, 216. [து, 42.
யாமல்கொள்பவர் - இடையாமத்து
ஊர்காப்பவர், 37.
யாமம் - இடையாமம், 33.
யாமை - ஆமை, 42, 249.
யாமைக்கூன்புறம், 379.
யாமைப்புழுக்கு, 212.
யாமை முட்டை, 176.
யாய் - தாய், 159.
யார்கொலென்பதுவியப்பிற்குக்குறிப்
பாய்வருதல், 77, 257.
யாராகுவர் கொல், 337.
யாரீரோ, 141. [301.
யாவனது-எவ்விடத்துள்ளது, 102,
யாவது-எங்கனமாவது, 62.
யாவிர - எப்பெற்றிப்பட்டர், 88.
யாழ், 64-5, 69, 92, 127, 138, 144-7,
149, 152, 155, 163, 281, 285.

சூகம் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி

யாழ்த்தொடை, 70.
யாழ்த்தோல், 308.
யாழ் நரம்பு, 109, 135, 164, 308.
யாழ்ப்பத்தர், 136.
யாழ்ப்புலவர், 155.
யாழின் கோடு, 127, 145, 155,
யாளி, 207. [242.
யாறு, 400.
யான்கண்டனையர் - யான் கருதிய
அதனையேகரு துவர், 191.
யானை, 3, 4, 6, 13 - 7, 19, 22, 24,
26, 30, 31, 35, 37 - 9, 42,
44, 46, 53, 55, 63 - 4, 68-9,
72 - 3, 79 - 81, 93 - 4, 96 - 8,
100, 101, 104, 109, 114 - 5,
125 - 6, 131, 137, 140 - 42,
145, 148, 152 - 3, 159, 161 -
2, 165, 170, 171, 177 - 8,
184, 197, 200, 220, 228 - 9,
233, 237 - 8, 247, 270, 275,
287, 301, 310, 323, 333 - 6,
339, 345, 351, 359, 368 - 71,
377, 387, 394.
யானை அயாவுயிர்த்தல், 261.
யானை எருது, 361.
யானை ஒருவன் எறிந்தகல்லைக் கவுளில்
அடக்கிக்கொள்ளுதல், 30.
யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்
பொறை-ஒரு சேர அரசன், 17, 20,
22. [220.
யானைக்கம்பம், 23, 44, 127, 178,
யானைக்கவளம், 44, 101, 114, 184.
யானைக்கழுத்து, 22.
யானைக்கன்று, 369.
யானைக்கன்றுகளை மன்றத்துப் பிணித்
தல், 389. [தல், 181.
யானைக்கன்று விளங்கனியையெடுத்த
யானைக்காற்சுவடு தடாரிக்குவமை,
யானைக்கூடம், 220. [368.
யானைக்கை, 3, 22, 161.
யானைக்கொம்பிலுண்டாகிய முத்தை
விதலியர்க்குக்கொடுத்தல், 161,
170. [159, 287.
யானைக்கொம்பு, 22, 39, 94, 101,

யானை கொண்முவாக, 369.
யானை கொம்பால் மரிலைக்குத்துதல்,
யானைச்சூல், 130. [13.
யானைத்தலை, 22.
யானைத்திறை, 357.
யானைத்தொழில், 14.
யானைதந்தவிதரு, 251.
யானைநடை, 22.
யானைநிற்றல், 22.
யானைநெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளல், 261.
யானைநெற்றிப்பட்டம், 3, 126, 161,
யானைநோக்கு, 22. [326.
யானைப்பரிசில், 177.
யானைப்பாகன், 220.
யானைப்பினம், 284.
யானைப்போர், 6, 13, 31. [301
யானைப்போர்க்கு லேற்படை உரியது
யானைமணி, 3, 22, 161, 165, 202
யானைமத்தகம், 22. [305
யானைமதம், 3, 22, 93-4.
யானைமுகத்துப்புள்ளி, 119.
யானை முழாவொலியை ஓர்த்தல், 68.
யானை மூங்கிலேத்தின்றுதல், 80.
யானைமேற்கொடி, 9, 38. [தல், 14
யானையாற் கணையமரத்தை முறிப்பித்
யானையாற்பகைவருடையகாவற்பொட
கையைக்கலக்குவித்து அதனை அட
வொய்கையிற் படிவித்தல், 15, 23.
யானையாற்பகைவருடைய மதிலரண்
கொள்ளுதல், 3, 6.
யானையின் அடி, 22.
யானையின் ஆபரணம், 153.
யானையின் ஒடையைப் பரிசிலாகஅளித்
தல், 326, 333.
யானையின் தந்தப்பூண், 97.
யானையின்போர்த்தொழில், 3, 26.
யானையும் கன்றுங் கொடுத்தல், 135
யானையைப்பிடிக்கும் குழி, 17.
யானைவடிவு, 22.
யானைவேட்டுவன், 214.
யுத்தத்தில்இறந்தோருடையஉடம்படை
மூடிய கற்குவை, 3.
யுத்தத்தில்மாண்டோர் சுவர்க்கம் புரு
தல், 62.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௬௧௧

யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டார் இவரென்
பது, 9. [178, 224.

யுத்தம், 4, 62, 63, 88, 93, 139,
யூப நெடுந்தூண், 224.

யூபம் - யாகத்தூண், 15, 224, 400.

வகைமாண் நல்லில், 398.

வங்கம், 368, 400.

வச்சிரத்தடக்கை நெடியோன், 241.

வசிந்து, 383.

வசை - பழி, 10.

வஞ்சன் - ஒருசேரன், 398.

வஞ்சி - கருடா, 11, 32, 39, 373,
387; பகைமேந்தெலவு, 15.

வஞ்சிக்கோடு, 384.

வஞ்சித்தூண்-அரசன் வஞ்சிப்பூவைத்
தலையிலேருட்ப பகைவருடைய பூமி

ையைக் கைக்கொள்ளக் கருதுதல், 4,

7, 16, 36, 41, 45 - 7, 57, 98,

வஞ்சிபாட, 378. [213, 292.

வஞ்சிமுற்றம், 373.

வஞ்சினக்காஞ்சி - ஒருதுறை; அரசன்
பகைவரைத் தாழ்வித்தற் பொருட்டு
இவ்வாறு செய்வேனெனச் சொல்
லிய கூறுபாட்டைச் சொல்லுதல்,
(பு. வெ. காஞ்சி. 6); 71 - 73.

வடகர்-குற்றம்; பகைவர், 100.

வட்கார - பகைவர், 100.

வட்டி - கடகம், 33.

வட்டித்து, 42, 398 - 9.

வடக்கிருத்தல், 65-6.

வடகுன்றத்துச்சாந்தம், 380.

வடபுலமன்னர், 52.

வடமநெடுந்ததனார்-ஒருபுலவா, 179.

வடமலை - இமயமலை, 67.

வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார்-ஒரு
புலவர், 172. [ஒருபுலவா, 125.

வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்-

வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்,

வடமீன் - அருந்தி, 122. [198.

வடமோதங்கிழார், - ஒருபுலவர், 260.

வடவடுகா, 378.

வடாஅது - வடக்கின்கண்ணது, 6.

வடி - திருத்தம், 18; வடித்தல், 23.

வடித்தல்-திருத்தமாகச்செய்தல், 312.

வடித்தினின், 180.

வடிந்த - அழகுபெற்ற, 180.

வடிம்பலம்ப நின்றபாண்டியன், 9.

வடிம்பு, 9, 378.

வடியா - திருந்தாத, 47.

வடு - தழுப்பு, 14, 368.

வடுவாழ்யாக்கை, 167.

வண்டல், 11.

வண்டற்பாவை, 243.

வண்டு, 65, 70, 105.

வண்டுதல், 244. [டையகலவை, 32.

வண்ணம் - அழகியநிறம், 1; நிறமு

வணர் - ஸ்ரோவு, 155.

வணிகன், 134.

வதுவைவிழவு, 372.

வந்தனம் - வந்தேம், 10.

வந்திசினர் - வந்தேன், 17, 125, 369,

371, 373, 391.

வம் - வா, 180; வாரும், 221.

வம்பலியியாரோ, 333.

வம்பப்பதுக்கை, 3.

வம்பப்பெரும்பெயல், 325.

வம்பலர் - வழிபோவாரா, 230.

வம்பவேந்தர், 345.

வம்பவேந்தன், 247.

வம்பு - கச்சு, 37; நிலையின்மை, 78-9;

வம்மின் - வாரர், 32. [புதுமை, 3.

வயம் - வலி, 11, 44.

வயமான் - புலி, 52.

வயல், 14, 29, 49, 52, 57, 61,

98, 117, 142, 266, 338, 354,

வயலார் கழனி, 354. [386, 396.

வயலைக்கொடி, 305.

வயவர் - வீரா, 20.

வயவு - வேட்கைநோய், 20.

வயாஅற்றமகனிரம்ண்ணுண்ணல், 20.

வயிரக்குறடு, 365.

வயிரியா - கூத்தர், 9, 164.

வயிற்றுத்தி, 74.

வயின்வயின் - முறைமுறை, 77.

வரகரிசியைப் பாலுலையிற் பெய்துசுமை

த்த அன்னத்தைத் தேனோடுகலந்

வரகின்கூல், 120. [அண்ணல், 34.

வரகின்சொன்றி, 197.

சுக்ஷ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வாகின்சோறு, 34, 215.

வாகின்பீன், 321.

வாகு, 34, 120, 197, 199, 215,

321 - 2, 327 - 8, 333, 335,

வாகுகடன், 327. [384.

வரம்பு - எல்லை, 16.

வரவு, 149. [மீன், 18, 249.

வரால் - பெருத்த வடிவமுடைய ஒரு வராலிதைச்சி, 399.

வரி - எழுத்து, 33, 372; ஒருவகைப் பொருள், 135; வண்டல், 11.

வரிக்குடர், 160, 370.

வரிசை - சிறப்பு, 53; தம்மைப் புரப்

போரால்வருஞ்சிறப்பு, 47; தரம்,

184, 200, 207; மேம்பாடு, 121,

140, 206.

வரிசையறியாக்கலென்குற்றம், 184.

வரிசையின் நல்கு, 6.

வரிந்த, 288.

வரிவயம் - புலி, 100.

வருணம், 183.

வருதி - வருவை, 8.

வருநர் - விருந்தினர், 10.

வருபடைபோழ்த்து, 295.

வருவல் - வந்தேன், 23.

வருவிறுந்து, 326.

வரை - எல்லை, 21, 114; மலை, 6.

வரைதி - கூறுபடுப்பை, 8.

வரைப்பு - எல்லை, 3.

வரையா - அளவில்லாத, 25; மிகுதி குறைபடாமல் வழங்கும், 10.

வரையாவிகை - எப்பொருளையும் எல் லார்க்கும் வரையாது கொடுக்கும் வண்மை, 17.

வல் - சூதாடுகருவி, 52; வலல, 11; விரைவு, 10, 126.

வல்சி - உணவு, 26, 190, 320.

வல்லாங்கு - சதுரப்பாடு, 163.

வல்லபடி, 47

வல்லாண்சிறுஅள், 346.

வல்லாண்முல்லை - ஒருதுறை; ஒரு வீரனுடைய வீட்டையும் ஊரையும் இயல்பினையும் சொல்லி அவனாண் மைத்தன்மையை நன்மை பெருகச்

சொல்லுதல் (பு. வே. வாகை.

23); 170, 178 - 81, 313 -

22, 326 - 35. [லாதவர், 27, 57.

வல்லார் - ஒருர், 181; வல்லமையில்

வல்லார்க்குமான் பண்ணன், 181.

வல்லாளர் - வலிய ஆண்மையையுடை

வல்லாளன், 170, 327. [யோய், 125.

வல்லாளனை - வலிய ஆண்மையை

யுடையை, 40.

வல்லினும் - அறிவேனும், 161.

வல்லுநர் - வல்லமையையுடையவர்,

வல்லுவர்க்குவல், 331. [24, 27, 57.

வல்லென, 361.

வல்லேம் - வல்லமையில்லேம், 126.

வல்லே - வல்லமையுடையாய், 27, 59.

வல்லிவேட்டம், 152.

வல்லிலோரி, 152 - 3, 158, 204.

வலக்கும் - சூழும், 52.

வலந்த - சூழந்த, 136.

வலம் - வலி, 24; வெற்றி, 4, 19,

வலம்படுதிவு, 397. [56, 91.

வலம்வளைஇ, 225.

வலவன் - தேர்ப்பாகன், 27.

வலரா - வலார், 324.

வலி, 54.

வலித்த - கருதிச்செய்யப்பட்ட, 87.

வலித்துறிந்தல், 6.

வலிப்ப - வற்ற, 389.

வலியுறுக்கும் - இறுகப்பிடிக்கும், 190.

வலை - யாகபத்தினிகள் நெற்றியிலணி

ந்துகொள்ளுவது; இதனைச்சாலக

வலைஞர், 249. [மென்பர், 166.

வழக்கு - வழங்குதல், 368.

வழங்க - அசைய, 22; செலுத்த, 14.

வழங்கும் - இயங்கும், 13.

வழலை, 22.

வழாஅது - பிழையாமல், 25.

வழி - சுவடு; வழிபாடு, 239, 345,

368, 392.

வழிநாள் - பின்வருநாள், 176.

வழிப்பறி பறிப்போர், 136, 161.

வழிபடுவோர் - வழிபட்டுநடப்போர்,

10.

வழிமொழிந்து - வழிபாடுசொல்லி, 8.

அரும்ப்தமுதலியவற்றின் அகராதி. சுக்கீ

வழிமொழிய - வழிபாடுகூற, 17.
 வழு - பாதகம், 34.
 வழுதி-பாண்டியன், 3, 51, 59, 388.
 வழை - சாபுன்னே, 158.
 வழைப்பூங்கண்ணி, 131.
 வள்பு - வார், 50, 376, 381.
 வள்ளல்கள் எழுவர், 158.
 வள்ளி - வளை, 63, 316.
 வள்ளிக்கிழங்கு, 109.
 வள்ளித்தொடி, 352.
 வள்ளித்தழ, 246. [47, 376.
 வள்ளியோர்-வண்மையையுடையோர்,
 வள்ளுரம் - தசை, 219, 320.
 வள்ளைக்கொடி, 16, 399.
 வளம் - செல்வம், 71.
 வளார்த்து தேய்த்தற்கும், தேய்ந்தது
 வளர்த்தற்கும், பிறந்தது இறத்தற்
 கும், இறந்தது பிறத்தற்கும் சந்
 திரன் உவமை, 27.
 வளவன் - சோழன், 7, 174, 226-7,
 வளாகம், 189. [393, 397.
 வளாவ, 292.
 வளி - காற்று, 2, 20, 51, 365.
 வளிமறை - வீடு, 196.
 வளை, 36, 53, 77, 83, 90, 103,
 113, 135, 239.
 வளைஇ-சூழ்ந்து, 18, 69, 225.
 வளைஇய - சூழப்பட்ட, 19.
 வளைகளின்முறி, 237.
 வளையமாலே, 76.
 வற்புலம் - மேட்டுநிலம், 173.
 வற்றல், 41.
 வற்றியகுளம், 142. [224, 370.
 வறம் - நீரில்லாமை, 197; வறக்கடம்,
 வறல் - சுள்ளி, வற்றல், 75.
 வறக்கடைக்கொள்ளி, 108.
 வறன், 376, 382, 385.
 வறுமை, 68, 136, 139 - 40, 159-
 60, 164, 196, 210 - 11, 266,
 375 - 6, 393.
 வறுமையையே அனுபவித்தோர் பொ
 ருள் கண்டவிடத்து அடையும்
 வறுவியேன், 209. [மயக்கம், 378.
 வறை, 386.

வன்கண்மை - தறுகண்மை, 3.
 வன்கனி, 207. [152 - 3, 255.
 வன்பரணர், 144 - 5, 148 - 50,
 வன்புலம் - குறிஞ்சியும் முல்லையும்,
 42, 146, 321 - 2, 395.
 வன்மையுரைதோன்ற நிற்றல், 145.
 வன்னியந்துடுப்பு, 372.
 வனப்பு - அழகு, 4.
 வாக்க - வழக்க, 115.
 வாக்கல் - வழக்கப்பட்டசோறு, 215.
 வாகை - ஓசூர், 351.
 வாகைத்திணை - வாகைப்பூவைத்தலை
 யிலேசூழப்பகைவரைக்கொன்றுஆர
 வாரித்தல, 17, 19 - 23, 25 - 6,
 31, 33, 37, 42 - 4, 51-4, 61,
 66, 76-9, 81-2, 86, 93-4, 98-
 100, 104, 125, 166 - 7, 170,
 174, 178 - 81, 251 - 2, 279,
 285, 296, 305 - 6, 308, 312-
 22, 326 - 35, 368 - 73.
 வாச்செலல, 197. [வன், 396.
 வாட்டாற்றெழினியாதன் - ஒருதலை
 வாட்டாறு - ஓசூர், 396.
 வாட்போர், 161.
 வாடாத்தாமரை-பொற்றாமரை, 319.
 வாடாமாலே, 364.
 வாடாயாணர்நாடு, 240.
 வாடாவஞ்சி, 39, 394.
 வாடேன்கொழுங்குறை, 328.
 வாண்மங்கலம் - ஒருதுறை; அரசனு
 டைய வாளைப் புகழ்தல் (பு. வெ.
 பாடாண். 35); 95.
 வாண்மடல், 370 - 71.
 வாண்மிசைக்கிடத்தல, 270.
 வாணிகப்பரிசிலன், 208.
 வாணிகம் - ஊதியம், 208.
 வாணிகன், 134. [வருதல், 103.
 வாத்தியங்களைப்பரிசிலா காவிறுக்கி
 வாத்தியம், 152 - 3, 281.
 வாய்- இடம், 22; தாவி, 197; மெய்
 வாய்த்தலை, 176. [ம்மை, 166.
 வாய்மடித்தாரி, 295, 298.
 வாய்முழ்த்தனர், 336.
 வாய்மொழி, 388.

சூகச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வாய்வன்காக்கை, 238, 362.
வாய்வான் - தப்பாதவான், 91; வாய்த்
தவான், 26, 91, 131, 292,
வாயாகுதல், 346. [393 - 4.
வாயில் - வழி, 196.
வாயில்விடாது - வாயில்காவலர்க்குச்
வார், 50. [சொல்லிவிடாமல், 67.
வார்பு - வார்த்தல், 50.
வாரணம் - கோழி, 52.
வாராவுலகம், 341.
வாரி - விழைவு, 55.
வாரிப்புரவு, 330.
வால் - துய்மை, 1, 11; வெண்மை,
வாலியோன் - பலராமன், 56. [6.
வாலிழை - வெள்ளியமுத்தாரம், 6.
வாலுவன், 372.
வாழ்கவன்றான், 101, 103.
வாழ்த்தியல் - ஒருதுறை; தலைவனை
வாழ்த்துதல் (புறநா. 2 - 3, 6,
13- டு); 2 - 3, 6, 13, 91, 158,
367, 375, 377, 385 - 7.
வாழ்த்து-ஒருதுறை; ஒரு தலைவனது
கொடையையும் வெற்றியையும்
எடுத்துக்கூறி அவனைப் பாராட்டு
தல், 128.
வாழ்நர் - வாழ்வோர், 9, 24, 43.
வாழிய - வாழ்வானாக, 9.
வாழியர்யான், 365.
வாழியோர், 149.
வாழைப்பூ, 237.
வாழையிலையில் உண்ணல், 168.
வான், 3, 4, 6, 50, 91, 93, 97,
109, 246, 269, 345, 379.
வான் மின், 369.
வான்வடு, 167.
வான்வடுசென்னி, 321.
வான்வலத்தன், 330.
வான் வலம், 337.
வான் வீரர், 13.
வாளின்வாழ்நர், 377.
வாளோருழவன், 368.
வாளமீன், 18, 42, 97, 249, 283,
287, 322, 339, 354, 395.
வாளமீன் தடி, 61.

வான்கதிர் - வாலியுள்ளி, 150.
வான்மீதியார், - ஒருபுலவர், 358.
வான்மீனிலும்பொலிகதுந்நான், 367,
வானம் - மழை, 84. [371.
வானம்பாடிப்புள், 198.
வானவரம்பன் - சேரன், 2.
வானவன் - சேரன், 126.
வானவூதி - மிமானம், 27.
வங்காரம், 45, 134, 149, 211.
விசசி - ஒருமல், 200.
விசசிக்கோன் - ஓர் உபகாரி, 200.
விசயவெண்கொடி, 362.
விசித்த - வலித்துக்கட்டிய, 50.
விசிப்ப - விம்ம, 61.
விசிப்புறுத்தமைத்தபோர்வை, 399.
விசம்பு - ஆகாயம், 2, 8, 9.
விசம்பு முகன், 365.
விசைப்ப - துள்ள, 120.
விட்டோய் - விண்தோய், 379.
விடா - குகை, 37; மலையின் பிளப்பு,
விடர்முகை, 374. [135.
விடலை, 295.
விடியல், 369. [8, 400.
விடியற்காலம், 374, 385, 392, 397-
விடுத்தல் - விடைகொள்ளல், 150.
விடுத்தேன்-விடைகொண்டேன், 210.
விடுதும் - செலுத்தக்கடவேம், 9.
விடுநிலம், 325.
விடுரை - ஒழிவாய், 36.
விடுமதியத்தை, 382.
விடை - ஆட்டுக்கிடாய், 262, 324,
விண் - ஆகாயம், 11. [366.
விண்டு, 351.
விணமீன், 109, 129, 160, 270, 367.
விண்வீழகொள்ளி, 41.
வித்தி - விதைத்து, 206.
விதவை - கூழ், 326.
விதி, 176, 236.
விதிர்த்து - சித்தி, 188.
விதிர்ப்பு - நடுக்கம், 255.
விதுப்பு - நடுக்கம், விரைவு; இது
விதிர்ப்பெனவும் வழங்கும், 20, 53,
விதுப்புற்று, 342. [213.
விதை, 227, 230.

விம்மி - பொருமி, 143.
 விம்மென, 372.
 விமானம், 27. [197.
 வியக்கப்படுமோர் - வியக்கப்படுவோர்,
 வியங்கோட்பொருளவாய்நிப்பது,
 190. [217.
 வியத்தோறும் - வியக்குந் தோறும்,
 வியந்தன்று - மதித்தது, 77.
 வியப்பின்கட்குறிப்பு, 77, 257.
 வியல் - அகலம், 22.
 வியன்புலம் - அகன் தநிலம், 54.
 விரகு - அறிவு, 227, 261.
 விரிச்சிபார்த்தல், 280. [292.
 விரிச்சிபுந் நன்றுகுணர் - ஒருபுலவர்,
 விரித்து - பரப்பி, 8.
 விரிதல் - பரத்தல், 6.
 விரியுந்நக்கோர் - ஒருபுலவர், 332.
 விருந்து, 46.
 விருந்துகண்டொளிக்கும் வறுமை,
 விருந்துறுத்து, 381. [266.
 விரும்பியமுகத்தன், 398.
 விரைஇ - கலந் ௩, 152; விரவி, 100.
 விரைவினன் - விரைந்து, 150.
 வில், 23, 43, 77, 152, 322.
 வில்லாட்கள், 168.
 வில்லியாதன் - ஒருகொடையாளி,
 வில்லோர்வாழ்க்கை, 331. [379.
 வில்லோருழவு, 371.
 விலங்கு - குறுக்கு, 3. [169, 230.
 விலங்குதல் - எதிரின் றுதடுத்தல்,
 விலநலப் பெண்டிர், 365.
 விலைவாள், 152.
 விலாவென்பு, 68.
 விழி - திருவிழா, 9, 22, 31, 33, 65,
 82, 84, 96, 212, 372, 384.
 விழவுடைநாடு, 381.
 விழவுமேம்பட்ட போர், 88.
 விழு - சிறப்பு, 11.
 விழுக்கு, 326, 371.
 விழுக்கு நிணம், 326.
 விழுத்தினை, 24, 159.
 விழுப்பகை, 306.
 விழுப்புண் - சிறந்தபுண், 180, 233.
 விழுமியம் - சிறப்புடையேம், 78.

விழுமியோர் - பெரியோர், 41.
 விழுமுதல், 314, 316, 318.
 விளக்கம் - ஒளி, 7, 16, 247.
 விளக்கு - தீபம், 2, 280, 314.
 விளங்கல் - ஒநர், 38, 53.
 விளங்குதி - விளங்குவாய், 8.
 விளங்குபொன் - கண்ணாடி, 15.
 விளர் - வெண்மை, 246, 379.
 விளர்க்காய், 120.
 விளரி - இரங்கற்புண், 260.
 விளரிக் கொட்பின்மரி, 291.
 விளமுன், 359.
 விளாம்பழம், 181.
 விளைந்த - முதிர்ந்த, 120.
 விளைந்த கள், 13.
 விளைந்து - விளைந்தேன், 203.
 வித்பொறியை இமயமலையில் சேரன்
 விதகு, 251. [எழுதுவித்தது, 39.
 விதகு வெட்டுவோர், 70.
 விதல் - வென்றி, 11, 19, 63.
 விதல்வென்றி, 380.
 விதலி, 280.
 விதலியர், 60, 64, 70, 89, 103,
 109, 111, 133, 135, 139 - 41,
 152, 172, 242, 244, 247.
 விதலியர்க்கு ஆபரணங்கொடுத்தல்,
 11, 105.
 விதலியர்க்குப் பூவிலைகொடுத்தல், 32.
 விதலியர்க்கு மாலைகொடுத்தல், 364.
 விதலியாற்றுப்படை - ஒருதுறை;
 அரசனுடைய நீர்த்தியைப் பாடும்
 பாடினியைவழிப்படுத்தல் (பு.வெ.
 பாடாண். 31); 64, 103, 105,
 விதற்புகழ், 159. [133.
 வினை - செய்கை, 10; போர், 6, 63.
 வினைக்குறிப்பு ஆக்கம்பெற்று வருதல்,
 வினைநலியானை, 347. [95.
 வினையெச்சக்குறிப்பு, 10.
 வினையெச்சத்திரிபு, 6, 29, 50, 95 -
 6, 120, 124-5, 150, 192, 258,
 266. [95, 98, 203, 212, 250.
 வினையெச்சமுடிபு, 8, 16, 22, 33,
 வினையெச்சமுற்று, 33.
 வினையெச்சவினைக்குறிப்புமுற்று, 44.

சூகச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வீ - சூ, 36.

வீங்குதல் - மிகுதல், 8.

வீசிய - சிதறிய, 23. [194.

வீட்டியல்பை அறியவேண்டுமென்றல்,

வீட்டின்இறப்பு, 129, 315.

வீட்டின்பக்கத்துள்ளநீரையைப் பறித்

வீட்டுக்கோழி, 395. [தல், 140.

வீட்டெலி, 211.

வீடு, 44, 160, 338.

வீதி, 338.

வீயா - கெடாத, 15.

வீரக்கல், 264.

வீரக்கழல், 3 - 4, 36, 40, 76-7, 83,

99 - 100, 121 - 2, 125, 142.

வீரச்செல்வம், 91. [புனேதல், 100.

வீரத்திற்கும் வெற்றிக்கும் கழல்கள்

விரப்பாட்டுக்கூறு, 63.

விரபானம், 178, 238.

வீரம், 61.

வீரமுரசம், 3, 50, 211.

வீரமுரசம் நீராடல், 50.

வீரமேம்பட்டவார்த்தை, 178.

வீரர், 3, 24, 31, 43, 55, 57, 62,

68, 78, 84, 87, 89, 93, 98,

227, 263, 351.

வீரர் சுவர்க்கம்புகுதல், 260.

வீரர், தம்மிலும்மேம்பட்டவர்களோடு

போர் செய்தற்குப் போகையிற்

செய்து கொள்ளுவன, 41.

வீரர்தோள், 39.

வீரர்மூல்லைப்பூவைச்சூடுதல், 242.

வீரர் வஞ்சினங்கடல், 25, 71 - 3.

வீரவளை, 26, 91, 128.

வீரனது கடன், 312.

வீராவெளியறார் - ஒருபுலவர், 320.

வீழ் - ஆலம்வீழ், 58.

வீழ்தல் - விரும்புதல், 179.

வீழ்ந்தென - வீழ்ந்ததாக, 28.

வீறு - வேறு, 173.

வீறுசால்நன்கலம், 389.

வேகுணைக்கு, 324.

வேகுளி - சினம், 6.

வெங்கள், 29.

வெட்சித்திணை - வீரர் அரசனுடைய

கட்டளையைப் பெற்றேனும் பெறும்

லேனும் போய்ப் பகைவர்களுடைய

பசுக்களைக் கவர்தல், 257-8, 262,

வெட்சிப்பூ, 100, 202. [269, 297.

வெடிகொளல், 302.

வெடிபட்டு - சிதறி, 93.

வெண்காந்தள், 90.

வெண்காழ், 369.

வெண்குடை - ஓரூர், 394.

வெண்கொடி, 362.

வெண்கொற்றக்குடை, 3, 22, 31,

35, 60, 62, 75, 175, 197, 213,

229, 231, 296, 367.

வெண்ணரி, 291.

*வெண்ணி - கரிகாற்பெருவளத்தான்

சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனை

வென்றதூர், 66.

வெண்ணிக் குயத்தியார் (வெண்ணிற்

குயத்தியார்) - புலமைவாய்ந்த ஒரு

வெண்ணெட்டி, 75. [பெண்பாலார், 66.

வெண்ணெல், 399.

வெண்ணெலரிஞர், 348.

வெண்புடைவை, 286, 291.

வெண்பொன் - சுக்கிரன், 389.

வெண்மண்டை, 352, 386.

வெதிர்நெல், 109.

வெதிரம் - ஒருமலை, 277.

வெந்தை - வெந்த வேவை, 246.

வெப்பர் - வெம்மை, 269.

வெப்பு - வெம்மை, 11, 397.

வெப்புள் - வெம்மை, 120.

வெம்மை - விரும்பம், 22, 56.

வெய்யோன் - விரும்புவோன், 56.

வெயிலால் வாடியகாடு, 160.

வெருக்குவிடை - காட்டுப் பூனையின்

வெருகின்பிள்ளை, 117. [ஆண், 324.

* வெண்ணிக்கூற்றம் என்பது அடிக்கடி தஞ்சாவூர்க் கல்வெட்டுக்களில் சொல்லப்படுகின்றது; பெருநன்கைமங்கலம், பூவனார் என்ற ஊர்கள் இக்கூற்றத்தைச் சேர்ந்தவை (ராவ்பகதூர் வ. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. கூகள்

வெருகின்பேடை, 326.
 வெருவரு - அஞ்சுத்தக்க, 19.
 வெருஉம், 309.
 வெலீஇயோன்-வெல்வித்தோன், 125.
 வெள்ளரிக்காய், 246.
 வெள்ளரிவிதை, 246.
 வெள்ளறுவை - வெள்ளைஆடை, 286,
 வெள்ளாடு, 286. [291.
 வெள்ளாம்பல், 248.
 வெள்ளி - வெண்மை, 41 ; வெள்ளி
 மீன், 11, 35, 383 - 4, 386.
 வெள்ளிக்கலம், 384.
 வெள்ளி தென்புலஞ் செல்லல் தீய
 நிமித்தம், 388.
 வெள்ளிதோன்ற, 385, 388.
 வெள்ளில் - பாடை; விளாமரம், 181,
 360, 363.
 வெள்ளி விசம்பில எழுதல, 397.
 வெள்ளிவெண்கலம், 390.
 வெள்ளெட்சாந்து, 246.
 வெள்ளெருக்கிலையார் - ஒருபுலவர்,
 வெள்ளெள், 246, 321. [233 - 4.
 வெள்ளென்னின், 129.
 வெள்ளென - யாவர்க்குநதெரிய, 207.
 வெள்ளை, 324. [35.
 வெள்ளைக்குடிநாகனார் - ஒருபுலவர்,
 வெள்ளைமாளர் - ஒருபுலவர், 296.
 வெள்ளைவரகு - கவடி, 392.
 வெளிதுடுத்தல், 279.
 வெளிப்படை, 17, 32, 158, 168.
 வெளிமான், 162, 207, 237 - 8.
 வெளில்-யானைகட்டுங்கம்பம், 44, 127.
 வெளிது-இளமை, 35; வெண்மை, 23.
 வெளிதுபோக, 177.
 வெறி - வெறியாடல், 22.
 வெறிப்பு, 177.
 வெறிபாடிய (வெறியாடிய) காமக்
 கண்ணியார் - புலமைவாய்ந்த ஒரு
 பெண்பாலார், 271, 302.
 வெறுக்கை - செலவம், 146, 357,
 வெறுத்த - மிக்க, 53. [378.
 வெறுப்ப - மிக, 260. [325, 342.
 வெண் - வென்றி, 19, 141, 169,
 வெண்வேல், 342, 396 - 7.

வென்று வியவாமல், 6.
 வென்றெறி முரசு, 112.
 வேங்கடங்கிழவோன், 389.
 வேங்கடநாடன், 381. [389, 391.
 வேங்கடம் - ஒருமலை, 381, 385,
 வேங்கைச்சினை, 108.
 வேங்கைப்பு, 100, 137, 202, 265,
 வேங்கைப்புமலை, 168. [390.
 வேங்கைப்புவைச்சூடல், 100.
 வேங்கைப்புவைப் பனையோலையால்
 தொடுத்தல், 265.
 வேங்கைமரம், 108, 120, 129, 137,
 202, 224, 336, 352, 390.
 வேங்கைமார்பன், 21.
 வேங்கைமுன்றில், 129.
 வேங்கையங்கண்ணி, 168.
 வேங்கைவெற்பு, 336.
 வேட்கை - விருப்பம், 3, 50.
 வேட்கைநோய், 20. [யோர், 32.
 வேட்கோச்சிறுஅர் - குயக்குலத்தினர்
 வேட்டக்குடி, 333.
 வேட்டச்சிறுஅர், 326.
 வேட்டம் - விருப்பம், 214; வேட்கை
 31; வேட்டை, 152.
 வேட்டு - விரும்பி, 20.
 வேட்டுவன் - வேடன்; வேட்டைக்
 காரன், 33, 214, 252, 324.
 வேட்டை, 30, 152.
 வேடர், 33, 152, 159, 189, 202,
 205, 247, 324.
 வேண்டி - விரும்பி, 8.
 வேண் மடம், 13.
 வேண்மான், 372. [யினர், 43.
 வேணுவியோர்-முனிவரந் ஒருவகை
 வேத்தவை, 382.
 வேத்தியல் - ஒருதுறை; வீரர் அரசு
 னது மேம்பாட்டினைக் கூறுவது;
 வேத்தியன்மலிபெனவும் வழங்கும்
 (பு. வெ. கரந்தை. 13); 286,
 வேதம், 2, 6, 15, 166, 362. [291.
 வேதிகை - திண்ணை, 53.
 வேந்தன் - அரசன், 11.
 வேந்தன்கடன், 312.
 வேந்து - அரசன், 21.

சுகு அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வேந்துவிடுதொழில், 319.
 வேப்பமாலை, 45. [317.
 வேம்பற்றூர்க்குமரூர் - ஒருபுலவர்,
 வேம்பின்காய், 389.
 வேம்பின்மளர், 77. [338, 371.
 வேம்பு, 45, 76 - 7, 79, 281, 296,
 வேய், 395.
 வேய்க்குழல், 143, 281.
 வேய்வை, 369.
 வேர்வு, 100, 136, 160, 386.
 வேரி, 152.
 வேல, 15, 21, 25 - 6, 42, 57 - 8,
 63, 88, 97 - 9, 111, 116, 118,
 130, 157, 172, 175, 200, 249,
 275, 285, 287, 290, 301, 308,
 332, 345, 354, 362, 370, 395.
 வேல்கொண்டுறுதல்துடைத்தல், 349.
 வேல்பாயந்தமார்பு, 297.
 வேலியூயிரம்விளைக, 391.
 வேலின்உட்டுளை, 97.
 வேலின்உறை, 98.
 வேலினுக்குப்பீலியணிதல், 95.
 வேலை வடித்தல், 180.
 வேழம் கொணரூ, 373.
 வேழமருப்பு, 374.
 வேழமுகவை, 369.
 வேள் எவ்வி, 24, 204, 233 - 4.
 வேள்பாரி, 105, 111, 115-20, 236.
 வேள்வித் தீக்குத் தாமரைப்பூஉவமை,
 397.

வேள்வித்துறை, 166, 400.
 வேள்வியந்தனர், 361.
 வேளா, 341.
 வேளாண்மை - உபகாரம், 74.
 வேளர் - குறுநிலமன்னர், 24.
 வேளர்முனிவரொருவர் ஓம்குண்டத்
 திற்தேன்றியது, 201.
 வேளை - ஒருசெடி, 23, 215, 246.
 வேளைப்பு, 215.
 வேளையிலேவேவை, 246.
 வேளைவெந்தை, 246.
 வேற்றுப்புலம் - பகையிடம், 31.
 வேற்றுமையுருபுமயக்கம், 126.
 வேற்றுவினைப் பொருள்களைப் பொது
 வினையால்முடியாமற் பன்மைபற்றி
 ஒருவினையால்முடித்தல், 14.
 வேளல் - வேலில், 301, 307, 397.
 வைகம் - வைவோம், 221.
 வைகல் - நாள், 363.
 வைகறை, 393 - 4.
 வைகுறுவிடியல் - வைகுறுற்ற விடி
 யற்காலம், 233. [42, 63.
 வைப்பு - இடம், 18; ஊர், 2, 7,
 வையத்திற்கும் தவத்திற்கு முள்ள
 வேறுபாடு, 358.
 வையம் - உலகம், 8.
 வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் - ஒரு
 வள்ளல், 141 - 7, 158.
 வையை - ஒருநதி, 71.
 வேளவிய - கௌவிய, 4.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
கஉ	கக	கனையுமாயின	கனையுமாயின
11	நக	கந ஆம் அழ	கந ஆம் அழ
கந	நக	வல்லவாகிய	வல்லவாகிய
கச	நடு	கொள்பதோடு	கொள்பதோடு
கடு	நடு	கொள்பதோடு	கொள்பதோடு
நக	உக	காடறியு	காடறியு
சக	உக	கழுவின	கழுவின
ருக	உக	(தொல்)	(பறநாடு)
நக	உக	முன்னா	முன்னா
கா	கா	துறை - பொதுவியல்...	துறை - இயன்மொழி
		காஞ்சியுமாம்	வாழ்த்து; திணை - பொது
			வியல்; துறை - முதுமொ
			ழிக் காஞ்சியுமாம்
அச	நடு	காலவியல்	காலவியல்
கா	நடு	துஞ்சிய	ப்பள்ளித்துஞ்சிய
கக	கக	பரிவார	பரிவார
கச	கச	தலைவருள்	தலைவருள்
ககடு	ககடு	எறிச்சுவர்	எறிச்சுவர்
ககக	ககக	மாத்தரூய	மாத்தரூய
ககச	ககச	நினைக்க	நினைக்க
ககடு	ககடு	கெடுஞ்செழி	கெடுஞ்செழி
ககந	ககந	அழல்வார்	அழல்வார்
ககடு	ககடு	பொலும்	பொலும்
ககச	ககச	சாயலள்	சாயலள்
ககடு	ககடு	என்பார்	என்பார்
ககச	ககச	என்பார்	என்பார்
ககடு	ககடு	என்பார்	என்பார்
உ00	உ00	கரு	கரு
உக0	உக0	கரு	கரு
உகச	உகச	வண்மை	வண்மை
உஉச	உஉச	பெருக	பெருக
உஉக	உஉக	சடையினர்	சடையினர்
உஉச	உஉச	பொலிந்த	பொலிந்த
உஉக	உஉக	ககக	ககக
உஉச	உஉச	அகா	அகா

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
உருள	௭	பகடுபற்றது	பகடுபற்றது
உருள்	௧0	புகழ்	புகழ்
உருஉ	உ௩	கைவிடு	கைவிடு
௩௦௪	௩௬	இருந்தது	இருந்தது
௩௦௬	௨௭	என்பதை	என்பதை
௩௧௨	௨௭	இவர்பா	இவர்பா
௩௧௨	௧0	உயர்ந்தோ	உயர்ந்தோ
௩௪௧	௧௬	விந்நோன்	விந்நோன்
௩௪௨	௧௩	மறுத்துப்	மறுத்து
௩௪௨	௧௩	பசித்த	ப்பசித்த
௩௬௧	௧	அறிமில்	அறமில்
௩௬௩	௧௭	வரை	வரை
௩௭௦	௧	தூக்கும்	தூக்கும்
௩௭	௧௧	யுலராதே	யுலராத
௩௭௭	௩௩	பொன்றம்	பொன்றம்
௪00	௨	கறங்கப்	கறங்கக்
௪0௨	௧௨	கல்லியார்	கல்வியார்
௪0௩	௧௬	தும்பை	கூந்தை
௪0௬	௧௮	காலிறைத்	காலிறைத்
௪௧௨	௮	கொல்	கொல்
௪௧௩	௧௭	கல்லியார்	கல்வியார்
௪௧௬	௨	பிறழ்வாலி	பிழம்பலி
௫௧௧	௨	முகஞ்	முகஞ்
௫௧௨	௪	மன்னு	பென்னு
௫௨௧	௩0	விண்டு - மலை. பிறங்கல்	விண்டு - திருமான்,
		திசன்	பிறங்கல் - மலை
௫௨௪	௧௧	அதியமான்	அதியமான் - வெடுமானஞ்சி
௫௩௩	௧௮	பெறுகவென்	பெறுகவன்
௫௩௫	௧௧	மயிரு	மயிலு
௫௬௧	௧௭	ஓரியர் - சக்...பர்	ஓரியர்
௫௮0	௩0	பல்லியடல்	பல்லியடல்
௫௯0	௧௩	படை.....135; கொளு த்து, 177, 326.	படை.....135.